CRISTIAN MUREȘANU

BIOTRANSFORMĂRI CELULARE ȘI FIZIOLOGICE COMPLEXE

2006-2017

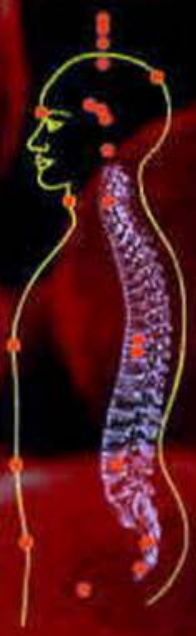

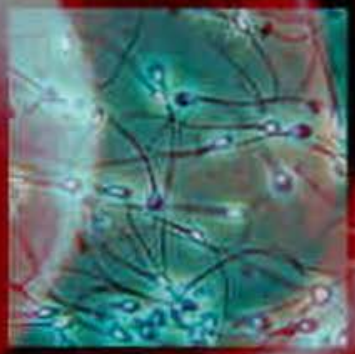

Ecou Transilvan

CRISTIAN MUREŞANU

BIOTRANSFORMĂRI CELULARE ŞI FIZIOLOGICE COMPLEXE

2006 - 2017

© Copyright Autorul

Toate drepturile rezervate. Nicio parte din această lucrare nu poate fi reprodusă sub nicio formă, prin niciun mijloc mecanic sau electronic sau stocată într-o bază de date, fără acordul prealabil, în scris, al autorului.

Coperta: Cristian Mureşanu

Redactare: Cristian Mureşanu

Tehnoredactare: Cristian Mureşanu

Coordonator colecție: Nadia Fărcaş

EDIȚIA VECHE DIN 2016

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MUREŞANU, CRISTIAN
Biotransformări celulare şi fiziologice complexe /
Cristian Mureşanu. - Cluj-Napoca : Ecou Transilvan, 2016
Conține bibliografie
ISBN 978-606-730-167-0

577

© Cristian Mureşanu
Toate drepturile rezervate. Nicio parte din această lucrare nu poate fi reprodusă sub nicio formă, prin niciun mijloc mecanic sau electronic sau stocată într-o bază de date, fără acordul prealabil, în scris, al autorului.

CRISTIAN MUREŞANU

BIOTRANSFORMĂRI CELULARE ŞI FIZIOLOGICE COMPLEXE

2006 - 2017

© Copyright Cristian Mureşanu

Toate drepturile rezervate. Nicio parte din această lucrare nu poate fi reprodusă sub nicio formă, prin niciun mijloc mecanic sau electronic sau stocată într-o bază de date, fără acordul prealabil, în scris, al autorului.

AVERTISMENT!

Această carte nu conține sfaturi medicale şi nu poate fi folosită pentru diagnoza sau tratamentul unor afecțiuni. Considerăm că este necesar să fie consultați experți în domeniu, care pot oferi sfaturile necesare.

Autorul şi/sau colaboratorii nu îşi asumă responsabilitatea aplicării practice a ideilor prezentate de către persoane neavizate, insuficient pregătite, care lecturează această carte.

Autorul şi colaboratorii prezintă informații generale pentru înțelegerea cât mai completă a stării de sănătate şi ridicarea calității vieții.

Materialele şi sfaturile furnizate trebuie apreciate ca simple informații şi nu ca analize şi sfaturi medicale. În toate cazurile, vă sfătuim să consultați medicul de familie, dacă vă îngrijorează starea dumneavoastră de sănătate.

Informațiile oferite sunt de natură exclusiv educațională şi informativă şi nu pot fi asimilate, în nicio situație, unor consultații şi/sau analize medicale de specialitate. Informația prezentată nu trebuie folosită ca alternativă a consultului medical, realizat de un medic specialist.

Autorul şi colaboratorii nu pot fi considerați răspunzători pentru niciun prejudiciu/pierdere de orice fel, indiferent de modul în care veți utiliza informația prezentată.

Vă mulțumim pentru înțelegere!

Autorul şi colaboratorii

NOTĂ IMPORTANTĂ:

Datorită modalității în care a fost redactată şi informațiilor prezentate, cartea poate avea un impact major asupra concepțiilor, credințelor şi intimității dumneavoastră, putând reprezenta eventual chiar un atac la adresa lor. În mod paradoxal, citind această carte, termenul „a cunoaşte” nu este asociat celor de „bine” sau „rău”, ci simultan ambilor şi niciunuia deopotrivă.

Aceasta înseamnă că, din anumite puncte de vedere, dezvăluirea unor informații către cititorii neavizați poate determina atât apariția unor stări de îngrijorare, dezamăgire, tulburare, dar mai ales responsabilitate (ce pot fi asociate conceptului de „rău”), cât şi sentimente de încredere în sine, speranță şi entuziasm, (ce pot fi asociate conceptului de „bine”) sau chiar scepticism şi nepăsare. În acelaşi timp, lectura acestei cărți nu „face” nici bine şi nici rău.

Cartea prezintă experiența personală şi ideile autorului, aşa cum au fost ele înțelese, fără a urmări o țintă sau un adevăr final. Aşa cum invenția bombei atomice nu mai poate fi uitată, chiar dacă, prin definiție, aceasta a creat foarte mult „rău”, tot astfel informațiile prezentate impregnează semnificativ sfera dumneavoastră de conştiență, fără a mai putea fi şterse sau „uitate”.

Am subliniat ideea că această carte poate determina apariția unei stări de responsabilitate față de viață (şi modificări ale atitudinii dumneavoastră față de aceasta), înțelegând faptul că ignorarea ei nu va fi echivalentă cu „uitarea”. A deveni responsabil față de viața dumneavostră este mult mai puțin plăcut decât a rămâne iresponsabil.

CUPRINSUL

1. PARTEA ÎNTÂI – CUVÂNT ÎNAINTE 10
   MATTER OVER MIND & MIND OVER MATTER 11
2. PREFAȚA LA „AVENTURA UNEI VIEȚI ÎN BIOTRANSFORMARE” 14
   O COPILĂRIE NECONSUMATĂ 14
   AFORISME 15
   CURRICULUM VITAE 16
   INTERVIU CU NEUROLOGUL GEN. PROF. DR. CONSTANTIN DUMITRU DULCAN 18
3. CARTEA DESPRE BIOTRANSFORMĂRI ÎN S.U.A. 21
   BOOK REVIEW 23
4. O COPILĂRIE AVENTUROASĂ 26
5. CONTACTUL CU BOALA 35
   PROBLEMA DURERILOR DE CAP 35
   PROBLEMA RINITEI CRONICE HIPERTROFICE 37
   PROBLEMA DISCOPATIEI LOMBARE 37
   PROBLEMA COLESTEROLEMIEI ÎN SÂNGE 40
   MITUL COLESTEROLULUI 40
   MITUL COLESTEROLUI EXPLICAT DE BRUCE LIPTON 41
      STUDIUL JUPITER 43
      CONCLUZII 43
6. ÎNTREBĂRILE EXISTENȚIALE 44
   MITURI MODERNE – ANUL 2012 46
   VIZIUNEA PESIMIST-APOCALIPTICĂ 47
   VIZIUNEA OPTIMIST-REALISTĂ 48
   CUM NE-AM PETRECUT SFÂRŞITUL LUMII 49
   TRECUT – PREZENT – VIITOR 50
7. MOMENTUL CRITIC – CORPUL BIOLOGIC ACEASTĂ UZINĂ VIE 52
   SISTEMUL DE ORGANIZARE 53
   FUNCȚIONAREA ÎN REGIM DE AVARIE 53
   „SAFE MODE” VERSUS „UPGRADE CU SERVICE PACK” 54
   MITURI MODERNE ALE CAUZELOR DURERILOR DE SPATE 56
      SEDENTARISMUL 56
      MUNCA FIZICĂ GREA ŞI ACCIDENTELE 56
      MERSUL INCORECT 57
   O ALTĂ INTERPRETARE A BIOTRANSFORMĂRILOR 58
   „DEPARTAMENTUL” SUBCONŞTIENT 59
8. BIOTRANSFORMARE PRIN PUTEREA MINȚII 63
   ÎNCEPUTURILE ŞI CONFRUNTĂRILE 63
   PROBLEMA MITURILOR 66
   CE AŞTEAPTĂ LUMEA DE LA TERAPII 68
   TERAPII ŞI TERAPEUȚI 70
   AVANTAJELE FENOMENULUI DE BIOTRANSFORMARE 70
   PERICOLE POSIBILE LA BIOTRANSFORMARE 71
9. CINCI ATITUDINI ESENȚIALE ÎN BIOTRANSFORMARE 73
   1 - ALIMENTAȚIA NATURALĂ ECHILIBRATĂ 73
   2 - PREGĂTIREA TEORETICĂ 75
   3 - RESPECTUL FAȚĂ DE CUVÂNT ŞI ADEVĂR 76
   4 - RITMAREA RESPIRAȚIEI 77
      PROLOG 77
      INTRODUCERE 77
      TEHNICA PROPRIU-ZISĂ 78
   5 - CONŞTIENȚA DE VIAȚĂ 80
   DECLANŞAREA BIOTRANSFORMĂRII 81
   INFLUENȚA OBSERVATORULUI 82
10. BIOTRANSFORMAREA LA FEMEIE 86
   SCURT ISTORIC 86
   EFECTELE CICLULUI MENSTRUAL ASUPRA SĂNĂTĂȚII 88
   GRADE DE MANIFESTARE A BIOTRANSFORMĂRILOR 89
   BIOTRANSFORMAREA CELULARĂ LA FEMEIE 89
      FAZELE CICLULUI LUNAR (28 ZILE) CU MENSTRUAȚIE 90
      PERIODIZAREA CICLULUI MENSTRUAL 90
      FAZELE CICLULUI LUNAR (28 ZILE) FĂRĂ MENSTRUAȚIE 91

TIPURILE COMPORTAMENTELOR PREMENSTRUALE 92
SIMPTOME SPECIFICE ŞI EXACERBAREA UNOR AFECȚIUNI 92
DIETA ALIMENTARĂ ŞI MENSTRUAȚIA 93
FIZIOLOGIE SUB CONTROLUL MINȚII 94
11. INFLUENȚĂ EMPATICĂ ÎNAINTEA PUBLICĂRII CĂRȚII 95
SUSCEPTIBILITATE DE AMORSARE PRIN INFLUENȚĂ 95
MĂRTURII PRIMITE PE E-MAIL 95
COMENTARII 96
PERCEPȚIA SUBIECTIVĂ A TRECERII TIMPULUI 97
12. EXPERIENȚE PERSONALE DE BIOTRANSFORMARE 99
EXPERIENȚE PERMANENTE MASCULINE 99
RELATAREA ÎNTÂI 99
RELATAREA A DOUA 100
RELATAREA A TREIA (PRIN INFLUENȚĂ EMPATICĂ) ANUL 2012 101
EXPERIENȚE PERMANENTE FEMININE 102
RELATAREA ÎNTÂI 102
RELATAREA A DOUA (PRIN INFLUENȚĂ EMPATICĂ) ANUL 2012 103
RELATAREA A TREIA (PRIN INFLUENȚĂ EMPATICĂ) ANUL 2014 105
EXPERIENȚE TEMPORARE MASCULINE 108
EXPERIENȚE TEMPORARE FEMININE 109
CONCLUZII 110
TEORII HINDUSE REFERITOARE LA BIOTRANSFORMARE 110
13. BIOTRANSFORMAREA ŞI FACTORUL SOCIAL 114
FAMILIA – PĂRINȚII 114
FAMILIA – SOȚUL / SOȚIA (PRIETENUL / PRIETENA) 114
LOCUL DE MUNCĂ 114
IPOTEZE ASUPRA RELAȚIEI ÎN CUPLU 115
AMBII PARTENERI NU AU REALIZAT BIOTRANSFORMAREA 115
UNUL DINTRE PARTENERI A REALIZAT BIOTRANSFORMAREA 115
AMBII PARTENERI AU REALIZAT BIOTRANSFORMAREA 115
EVOLUȚIA PERSONALĂ (M, F) ŞI INFLUENȚA REZULTANTĂ A EFECTULUI RELAȚIEI DE CUPLU (R) 116
14. EVOLUȚIA SISTEMULUI EMOȚIONAL-AFECTIV 119
CONDIȚIA UMANĂ OBIŞNUITĂ (A) 119
COPILĂRIA 119
ADOLESCENȚA 122
MATURITATEA 123
AUTOEDUCAREA ÎN VEDEREA REDUCERII SUFERINȚEI (B) 123
ATINGEREA NIVELULUI DE BIOTRANSFORMARE (C) 124
CONCLUZII 124
STĂRILE EMOȚIONALE ŞI RAȚIUNEA 125
EFECTUL EMOȚIILOR DISTRUCTIVE EXTREME 125
EFECTUL EMOȚIILOR EXTATICE EXTREME 125
CE NU ESTE BIOTRANSFORMAREA 127
MITURILE SALTULUI SPIRITUAL AL OMENIRII 127
15. PARTEA A DOUA – CUVÂNT INTRODUCTIV 130
16. PRACTICA BIOTRANSFORMĂRILOR 131
PRACTICA BIOTRANSFORMĂRILOR LA BĂRBAT 132
TRASEUL ENERGETIC ŞI EFECTE RESIMȚITE 134
TRANSFORMAREA ÎN STARE DE „BIOPLASMĂ” 134
ASCENSIONAREA SPRE ZONA ABDOMINALĂ 135
ASCENSIONAREA PRIN ZONA TORACALĂ 135
ASCENSIONAREA PRIN ZONA CERVICALĂ 136
ASCENSIONAREA PRIN ZONA FRONTALĂ A CAPULUI 137
STABILIZAREA ÎN ZONA CREŞTETULUI CAPULUI 137
PRACTICA BIOTRANSFORMĂRILOR LA FEMEIE 139
HIPERBIOTRANSFORMAREA 140
BIOTRANSFORMAREA ŞI VARIAȚIA COLESTEROLULUI 142
BIOTRANSFORMAREA ŞI MECANISMUL INVERS CRONOLOGIC 143
EVENIMENTE ENERGETICE CU PERIODICITATE VARIABILĂ 144
EVENIMENTE ENERGETICE PERIODICE - 350-355 ZILE (TRANSCRIS ÎN OCT. 2016) 145
17. DIALOGURI CU PROFESORUL BRUCE LIPTON 146
ROLUL PROTEINELOR 146
ROLUL SUBCONŞTIENTULUI 147
GENETICĂ VS. EPIGENETICĂ 148
ACTIVAREA BIOPOTENȚIALELOR ENERGETICE 148
TRANSMUTAȚIILE BIOLOGICE ŞI SUBCONŞTIENTUL 150

TRANSMUTAȚIA BIOLOGICĂ DUPĂ KERVRAN **152**
OBICEIURI-OBIŞNUINȚE-SUBCONŞTIENT **153**
IDEI NOI VS. OBIŞNUINȚE VECHI **155**
HAOS VS. ÎNTÂMPLARE **156**
18. TEORIA „CÂMPULUI" MORFIC VS. MASA CRITICĂ **157**
19. DIALOGURI CU TEOLOGUL MICEAL LEDWITH **160**
SCURTĂ BIOGRAFIE **160**
INTRODUCERE **161**
SECVENȚE DIN INTERVIURILE PRIN SKYPE WEBCAM **162**
VINDECAREA MIELITEI TRANSVERSE 163
VINDECAREA POLINEUROPATIEI PERIFERICE 165
CE ANUME DOREŞTE MICEAL LEDWITH SĂ NE EXPLICE? 168
20. TRANSFORMAREA MINȚII ÎN VIZIUNEA LUI TOLLE **170**
21. BIOTRANSFORMĂRILE ŞI MEDIUL DE AFACERI **172**
AVANTAJELE DIRECTE ALE BIOTRANSFORMĂRILOR **172**
BRUCE LIPTON ŞI ENERGIILE VIEȚII **175**
22. EFECTE RAPIDE ALE BIOTRANSFORMĂRILOR **177**
STAREA PERMANENTĂ DE LINIŞTE INTERIOARĂ **177**
STAREA PERMANENTĂ DE NECESITATE ALIMENTARĂ REDUSĂ **178**
NECESITĂȚI REDUSE ALE ODIHNEI NOCTURNE **179**
STAREA DE VEGHE **180**
UNDELE CEREBRALE ŞI FUNCȚIONAREA CREIERULUI 180
INFLUENȚA BIOTRANSFORMĂRII ÎN STĂRILE DE VEGHE ŞI SOMN 181
PERCEPȚIA OCAZIONALĂ PARAOLFACTIVĂ A BIOENERGIILOR **182**
FENOMENE OBSERVABILE DE REGENERARE/REÎNTINERIRE **184**
INFLUENȚA LUNGIMII TELOMERILOR ASUPRA MITOCONDRIILOR **189**
FENOMENE DE ÎMBUNĂTĂȚIRE A VEDERII **190**
RESETAREA RITMULUI CARDIAC DUPĂ 51 DE ANI **193**
VITALITATEA VS LONGEVITATEA ŞI CONTINENȚA VS BIOTRANSFORMAREA **196**
23. MISTICII ŞI EXPERIENȚELE ACESTORA **199**
RAMANA MAHARSHI ŞI EXPERIENȚA MISTICĂ A MORȚII **199**
CONCLUZII **200**
IPOTEZA STUPIDITĂȚII **201**
24. ROLUL ARTEI ÎN BIOTRANSFORMĂRI ŞI TERAPIE **203**
INTRODUCERE ÎN MELOTERAPIE **203**
MELOTERAPIA PRIN AUDIȚIE MUZICALĂ DE CALITATE **204**
MELOTERAPIA INTERPRETATIVĂ **205**
CONDIȚII TEHNICE ŞI PRACTICE DE AUDIERE A MUZICII **206**
CALITATE MUZICALĂ VS. CALITATEA SUNETULUI 207
ÎNȚELEGEREA MUZICII ELECTRONICE ŞI ILUSTRATIVE 207
ROLUL ARTEI CINEMATOGRAFICE **208**
25. UN MOMENT DE REFLECTARE **210**
26. PARTEA A TREIA – CUVÂNT INTRODUCTIV **216**
27. PREFAȚA „BIOTRANSFORMĂRI SUB INFLUENȚA PSIHICULUI" **217**
28. EVOLUȚIA ŞTIINȚELOR VIEȚII **228**
MICHAEL FOSSEL DESPRE REVERSUL ÎMBĂTRÂNIRII **229**
MICHAEL FOSSEL DESPRE DIAGRAMA NOII SOCIETĂȚI UMANE OPTIMIZATE **232**
29. TERMINOLOGIE **233**
30. MEDICINA MITOCONDRIALĂ **234**
ISTORIC **234**
MITOCONDRIILE **234**
ROLUL VITAL AL MITOCONDRIILOR **236**
BRUCE LIPTON VORBIND DESPRE MITOCONDRII **237**
CRIZA ŞTIINȚELOR BIOMEDICALE **237**
SOLUȚIA IEŞIRII DIN CRIZĂ **238**
ETAPELE RAȚIONALE 238
ETAPELE INTUITIVE 239
ETAPA UNIFICATOARE 239
ÎNTRE RAȚIUNE ŞI INTUIȚIE **239**
31. BIOCHIMIE VS. BIOTRANSFORMARE **241**
MECANISMUL BIOCHIMIC **241**
PREGĂTIREA PENTRU BIOTRANSFORMARE **243**
ROLUL APARATULUI REPRODUCĂTOR 244

BIOTRANSFORMARE DISTRUCTIVĂ CU BLOCAREA EVACUĂRII 246
BIOTRANSFORMARE DISTRUCTIVĂ CU EVACUARE EXCESIVĂ 247
AVERTISMENTE 248
BIOTRANSFORMĂRILE ŞI LIBERUL ARBITRU 248
PIEDICI CARE APAR LA BIOTRANSFORMĂRI 249
32. MODEL METABOLIC AL BIOTRANSFORMĂRILOR 250
CONCLUZII 251
REZUMAT EXPLICATIV AL BIOTRANSFORMĂRILOR 254
MODEL DE BIOTRANSFORMĂRI CU PIERDERE SEMINALĂ 255
DE CE BIOTRANSFORMAREA NU ESTE O TERAPIE ? 256
33. TEORIA BIOTRANSFORMĂRILOR ŞI MITOCONDRIILE 257
INTRODUCERE 257
REZUMAT EXPLICATIV 257
PREMIZE LOGICE 257
FORMULAREA IPOTEZEI 258
ETAPELE DE CONSTRUCȚIE A IPOTEZEI 258
DESCOPERIREA LUI RANDY SCHECKMAN ŞI COLECTIVUL 264
PROLOG BIOGRAFIC RANDY SCHECKMAN 264
TEORIA TRANSPORTULUI INTER ŞI INTRA-CELULAR 265
SECVENȚĂ DIN INTERVIUL CU PROF. RANDY SCHECKMAN 265
NOUTĂȚI EXCEPȚIONALE ÎN BIOLOGIE 266
34. PROTOCOL DE CERCETARE ÎN BIOTRANSFORMĂRI 270
CONCLUZII ŞI IPOTEZE 271
35. ALTE CERCETĂRI ÎN MEDICINA MITOCONDRIALĂ 273
ÎMBĂTRÂNIREA PREMATURĂ ŞI MITOCONDRIILE 274
FUZIUNEA ŞI FISIUNEA MITOCONDRIALĂ ÎN CELULĂ 275
36. TRANSMUTAȚIA BIOLOGICĂ ŞI VITALITATEA 276
37. TEORII ALE TRANSMUTAȚIEI BIOLOGICE 280
TRANSMUTAȚIA BIOLOGICĂ LA OM 282
CONTROVERSA CERCETĂRILOR LUI KERVRAN 282
38. ASOCIERI FILOSOFICE CU MECANICA CUANTICĂ 284
39. SISTEMUL BIOPLASMATIC ŞI BIOINFORMAȚIONAL 286
COMPONENTELE BIOINFORMAȚIONALE 288
COMENTARII SCRISE ÎN ANUL 2009 289
ENERGII ŞI TIPARE BIOINFORMAȚIONALE 289
MODEL MATRICEAL SIMBOLIC ÎN TIPARELE CONECTATE 291
40. O NOUĂ PREZENTARE A BIOLOGIEI (BRUCE LIPTON) 292
PREMIZELE FALSE 292
VIAȚA ŞI PROTEINELE 293
PROTEINELE ÎN INTERACȚIUNE 293
DILEME DE CREDINȚĂ 294
NUCLEUL CELULEI 295
FUNCȚIONAREA MEMBRANEI 296
MECANISMUL PERCEPȚIEI 298
CREDINȚELE RESCRIU INFORMAȚIA GENETICĂ 300
COMPORTAMENTELE CELULEI 301
MECANISMUL DE APĂRARE 302
RESCRIEREA INFORMAȚIEI GENETICE 302
INFORMAȚIE NONGENOMICĂ 303
DISCUȚII ŞI TEORII PREZENTATE DE BRUCE LIPTON 305
41. TEORII , IPOTEZE ŞI SPECULAȚII 311
PROLOG DE LA „BIOTRANSFORMĂRI SUB INFLUENȚA PSIHICULUI” 313
POVESTEA CĂRȚII BIOTRANSFORMĂRI SUB INFLUENȚA PSIHICULUI 316
BIOLOGIA EVOLUȚIONISTĂ ŞI BIOTRANSFORMAREA FIINȚEI (SPECULAȚIE) 318
EXISTĂ 3 CATEGORII DE OAMENI CU CARE AM PUTEA INTERACȚIONA AFECTIV 318
42. CITATE ŞI MOTTO-URI DIN BIBLIOGRAFIE 322
43. CUVÂNT DE ÎNCHEIERE DIN PARTEA AUTORULUI 332
44. CUNOAŞTERE ÎNSEAMNĂ PUTERE (MESAJE MOTIVAȚIONALE) 337
45. BIBLIOGRAFIE SELECTIVĂ 345

SEMNIFICAȚIA COPERȚII

Floarea de lotus semnifică naşterea lumii din apele tulburi ale ignoranței, şi este reprezentată plutind pe suprafața unui pe lac murdar. În Egipt şi India, lotusul este şi un simbol al perfecțiunii, deoarece această floare poate creşte şi în apele cele mai poluate.

Ziua se ridică la suprafață şi înfloreşte, cu o grație şi o frumusețe spectaculoasă, iar noaptea se scufundă din nou pentru a demonstra acest miracol al naturii. De fiecare dată când reapare la suprafața apei, odată cu primele raze de soare, floarea de lotus îşi păstrează culoarea şi puritatea intacte. În centru avem ființa umană care meditează asupra misterului vieții.

Şarpele semnifică potențialul material al unei forțe interioare, ce aşteaptă să fie transformat şi sublimat într-o energie cinetică de calitate superioară. Această transformare specială este reprezentată printr-o aură luminoasă, situată în partea inferioară a bazinului. Coloana de lumină indică faptul că această energie urcă vertical şi se îndreaptă spre zona creierului.

Ființa umană „priveşte" spre un creier în fața sa, indicând faptul că ea îşi foloseşte puterea mentală de concentrare pentru a amplifica biotransformarea. În stânga jos, apar imagini ale unor celule reproducătoare, echivalentul unei potențialități energetice, iar în partea dreaptă este figurată o moleculă de clorofilă, esențială în procesul de fotosinteză.

Dintr-o altă perspectivă, molecula reprezintă obiectul de studiu al chimiei, celulele roşii sunt obiectul de studiu al biologiei iar energiile vitale nu au fost (sau au fost insuficient) studiate până în prezent. Şarpele reprezintă potențialul material care se poate transforma în energie.

În background-ul întregii coperți, sunt reprezentate celule roşii (echivalentul vital al omului şi animalelor), acestea conținând de asemenea celule stem care, în interiorul aparatului reproducător, sunt transformate în spermatozoizi. În partea dreaptă, de sus în jos, apar trei reprezentări din perspective diferite ale unor secțiuni prin corpul uman.

Sus este reprezentarea aspectelor energetice, aşa cum sunt ele cunoscute în tradițiile mistice orientale, la mijloc se află o schemă simplificată a unor puncte focar, prin intermediul căreia se doreşte realizarea unei punți de legătură între tradițiile orientale şi medicina modernă iar jos apare o secțiune fizică ce simbolizează ceea ce „vede" medicina occidentală clasică, adică un corp alcătuit din organe şi nimic mai mult.

În partea stângă a coperții există o spirală ADN, care semnifică baza materială a vieții biologice, celebra moleculă capabilă de autoreplicare, ce asigură tiparul necesar pentru perpetuarea vieții în forme biologice. Atunci când ființa umană îşi transformă biopotențialele, ea beneficiază, în faze mai avansate, de procese speciale de expansiune şi trezire a conştienței de Sine, a inteligenței, un fel de iluminare care e reprezentată printr-un arc de lumină ce se deschide spre exterior.

CONTACT AUTOR:

- **Telefon: mobil 0751.150.855, fix 0364.107.184,**
- **E-mail, ID mess, Skype: cristim23@gmail.com**
- **Pagină de YouTube: https://www.youtube.com/user/skje3icvie4**
- **Pagină de Facebook: https://www.facebook.com/cristian.muresanu**
- **Pagină de Academia: https://independent.academia.edu/CristianMuresanu/Papers**
- **Pagină de Researchgate: https://www.researchgate.net/profile/Muresanu_Cristian**

1. PARTEA ÎNTÂI – CUVÂNT ÎNAINTE

În data 3 februarie 2006 a început drumul meu în viață, vindecându-mă de două maladii incurabile şi afecțiuni cronice mai puțin severe. Am beneficiat de ajutorul imens al lui Bruce Lipton pe partea de fiziologie şi a lui Adrian Pătruț pe partea de redactare şi prezentare a cărții mele într-o primă ediție în 2009. Am reuşit să înțeleg cauzele suferințelor fizice personale, mecanismele fiziologice care au contribuit la vindecare şi am pus bazele unui model practic şi teoretic de cercetare şi transmitere a acestor metodologii către cei interesați.

În cursul anului 2016 voi ajuta la dezvoltarea unui proiect ştiințific, în încercarea de a dovedi prin analize complexe faptul că în corpul uman au loc anumite biotransformări ce pot fi generate la comandă. Odată ce acestea au fost declanşate în condițiile precizate de teoria mea, ele devin permanente şi ireversibile. Efectele pe termen lung sunt încă necunoscute, insuficient înțelese, unele dintre ele influențând dramatic relațiile interumane şi viziunea asupra lumii. Această transformare a ființei nu este spirituală sau mistică. Ea are la bază mecanisme fiziologice foarte complicate, din care o mică parte au fost descoperite, o şi mai mică parte au putut fi demonstrate (pe baza analizelor de laborator) iar restul au rămas şi vor rămâne, încă multă vreme, complet necunoscute.

Generațiile viitoare se vor ocupa de rezolvarea acestor enigme. Teoria biotransformărilor nu poate fi asociată unei forme de terapie şi nu poate fi folosită în scopuri terapeutice. Vindecarea anumitor boli, restrânse ca număr, este doar un efect secundar.

Pe baza celor mai recente studii personale şi observații, se poate spune că biotransformarea ființei mai produce modificări la nivelul telomerilor, mitocondriilor şi posibil şi asupra altor organite celulare, având drept consecință declanşarea unor procese de regenerare tisulară accelerată. Prezența lor explică de ce şi cum a fost posibilă vindecarea, dar după ce aceasta a devenit completă, sistemul produce regenerări în continuare, al căror efect pe termen lung este imprevizibil.

Cartea a fost structurată în 3 părți (reunind de fapt cele 3 volume din „Aventura unei vieți în Biotransformare"), dar capitolele au fost rearanjate, completate şi revizuite cu ultimele noutăți.

Am renunțat la multe anexe deoarece majoritatea acestor informații se regăsesc pe internet şi în alte publicații. Le-am păstrat doar pe acelea unde mi-am adus o contribuție personală precum comentarii, adăugiri, note importante, etc.

Cu ocazia acestei re-editări a cărții originale am realizat o transpunere într-o formă cât mai completă, corectă şi reactualizată. Am adăugat experiențele recente şi câteva extrase din interviuri cu specialişti din străinătate. Am păstrat şi capitolele autobiografice, cu aceeaşi nuanță de umor. Deşi am fost multă vreme un om lipsit de umor (probabil şi datorită bolilor) cred că el reprezintă o calitate ce merită a fi cultivată. Umorul are o nuanță „tragi-comică" dar caracterizată de o anumită profunzime.

Partea întâi a cărții păstrează acest stil literar. Ea are rol introductiv, oferă o pregătire teoretică şi încurajează cititorul de a parcurge acest drum pe baza relatărilor emoționante primite de la cei care au reuşit. ***Partea a doua*** e rezervată elementelor de natură practică şi este completată cu dialoguri (interviuri) realizate cu oameni de ştiință şi teologi, care au pus într-o lumină favorabilă teoria biotransformărilor. ***Partea a treia*** este în întregime ştiințifică fiind consacrată explicării în limbaj comun a fenomenului fiziologic ce se produce în corpul meu de peste 10 ani fără întrerupere.

Am revenit la coperta inițială a cărții, dar am modificat puțin titlul, deoarece mulți cititori consideră că influența minții asupra materiei biologice (corpul), este unilaterală şi exclusivă.

În realitate, „ecuația" care stă la baza vieții este de forma: **Minte ←→ Corp**. Mintea influențează corpul dar în egală măsură reacțiile chimice ale corpului influențează starea minții. Niciodată nu a fost vorba de acel *„Mind over Matter"* ci au fost şi sunt întotdeauna ambele sensuri simultan: *„Mind over Matter"* şi *„Matter over Mind"*. Dar noi am fost obişnuiți să vedem ani de zile numai o latură a problemei, adică un sens unic al „ecuației".

De peste 20 ani citesc în presă, sau urmăresc la TV sau, mai nou, citesc pe internet despre mult lăudata, supra-apreciata şi mult trâmbițata putere a minții asupra materiei.

MATTER OVER MIND & MIND OVER MATTER

Mintea şi Materia formează o unitate care se autoperfecţionează reciproc şi nu coexistă independent una faţă de cealaltă. Dacă faceţi un exerciţiu de curiozitate şi căutaţi pe Google folosind cuvintele cheie „matter over mind", vi se afişează zeci de articole şi de sugestii de căutare, în care titlurile articolelor găsite de Google încep cu cuvintele „mind over matter" şi nu „matter over mind", excepţie unul singur. Termenul ***„mind over matter"*** a apărut pentru prima dată în anul 1863 în lucrarea lui Sir Charles Lyell (1797–1875) numită „*The Geological Evidence of the Antiquity of Man"*.

În primele etape ale dezvoltării ştiinţelor neurologice şi psihologice cu numeroasele ramuri, subramuri şi combinaţii de frontieră ale acestora, era aproape în totalitate exclusă influenţa minţii umane asupra materiei, inclusiv asupra materiei şi proceselor biologice din corpul uman.

Acest scepticism încă mai persistă în lumea medicală, deoarece s-a observat că, uneori, pe baza acestei axiome a neinfluenţei minţii asupra corpului, medicamentele se vând mai bine iar pacienţii vin mai des la controlul medical. De ce ? deoarece dacă ţi se spune că mintea e doar un observator neutru la evenimentele şi fenomenele biologice complexe iar boala se datorează hazardului şi întâmplării, atunci înseamnă că nu ai nicio putere asupra corpului, nu îl poţi influenţa cu ajutorul minţii însă îl poţi repara, când e cazul, cu ajutorul medicamentelor şi tehnologiilor medicale.

Din fericire, în prezent asistăm la o explozie de informaţie, studii, cercetări care au demonstrat tot mai mult influenţa reală a minţii asupra materiei, nu doar la nivel cuantic – cum postulează fizica cuantică – ci şi la nivel macro, adică mintea are o influenţă clară asupra parametrilor fiziologici ai corpului, influenţând benefic sau distructiv toate reacţiile chimice din organism şi circulaţia diverselor substanţe în corp de la un loc la altul. Mintea poate inhiba sau accelera sinteza unor substanţe, poate modifica anumite reacţii chimice şi evident toate acestea determină, în final, starea de sănătate. Din păcate mintea poate distruge uşor dar repară foarte greu.

Totuşi, mintea nu poate trăi în afara corpului sau ruptă de acesta. Ea „trăieşte" doar atâta timp cât trăieşte şi corpul biologic. Cea mai logică concluzie care se desprinde din această realitate (eh, da esoteriştii vor contesta, probabil, materialismul meu ateist) este aceea că mintea şi corpul biologic se află într-o relaţie de interdependenţă în ambele sensuri, dar acest lucru cumva scapă atenţiei. Ecuaţia acestei duble influenţe se scrie astfel:

(1) Mintea → Corpul Biologic + (2) Corpul Biologic → Mintea

Dacă însumăm (1) şi (2) atunci avem:

(3) Mintea ↔ Corpul Biologic

Ce înseamnă această nouă paradigmă ? Noi trăim experienţa existenţială pe baza organelor de simţ. Acestea culeg informaţii din mediul exterior şi le trimit spre creier unde sunt interpretate şi decodificate ca fiind sunete, imagini, atingeri, mirosuri, gusturi. Creierul creează răspunsuri şi comportamente automate în funcţie de rezultatele acestor interpretări. Exemplu: dacă apare brusc în mediu un sunet foarte deranjant creierul generează un comportament automat şi îţi acoperi urechile cât mai repede. Dacă atingi un obiect fierbinte cu mâna, creierul generează un răspuns automat, etc.

Ceea ce se întâmplă cu trecerea timpului este o memorare a acestor răspunsuri automate într-un sistem pe care îl numim „inconştient" sau „mintea inconştientă" iar mai interesant decât atât este faptul că automatismele, exemplificate anterior, sunt de fapt foarte vechi, sunt moştenite de milioane de ani şi nici nu ştim că există. Ele au fost generate de toate experienţele senzoriale ale speciei umane de la apariţia ei cu peste 2 milioane ani în urmă şi până în prezent.

Dar o altă serie de mecanisme şi automatisme ale corpului, nu sunt moştenite inconştient ci necesită educaţie. Ele sunt încadrate la un alt nivel al minţii numit „subconştient" sau „mintea subconştientă". Evoluţia ne arată că la începuturile existenţei umane, mintea omului primitiv era preponderent inconştientă, după care, odată cu dezvoltarea diverselor aptitudini şi perpetuarea speciei, acestea erau transmise urmaşilor prin educare (cum ar fi confecţionarea de unelte şi utilizarea lor). Astfel, mintea a dezvoltat rapid încă un nivel, cunoscut azi sub numele de subconştient. Acesta a înmagazinat toate automatismele educate (şi transmise urmaşilor) ale tuturor experienţelor senzoriale care, prin repetare îndelungată, erau memorate, iar creierul a devenit cel

mai bun agent de comunicare. Saltul calitativ a fost marcat de momentul în care fiinţa umană a început să devină conştientă de existenţa proprie.

De aici rezultă faptul că milioane de ani corpul a contribuit direct şi nemijlocit la dezvoltarea minţii iar în prezent asistăm la această uimitoare „închidere de buclă" prin care mintea contribuie direct şi nemijlocit la dezvoltarea corpului şi mai ales la creşterea speranţei de viaţă a acestuia.

Dar, din această analiză, parţial corectă, suntem uneori tentaţi să omitem faptul că acest corp mai are vreun rol asupra minţii. Experienţa personală documentată în această carte mi-a arătat că există o influenţă în dublu sens între minte şi corp. Iată câteva exemple: dacă în urma unei experienţe senzoriale creierul a generat un automatism în raport cu o situaţie de ameninţare sau pericol, atunci respiraţia mea devine agitată, superficială, ritmul devine alert iar aceasta va induce asupra minţii o stare de agitaţie. Dacă mintea devine agitată şi tulburată (ne referim la mintea conştientă) atunci nu poţi lua decizii corecte şi nu reuşeşti să găseşti soluţii la problemă în timp util.

Chiar dacă nu e o vorba de o ameninţare reală şi directă asupra vieţii, ci doar una potenţială, creierul generează răspunsuri pe baza programelor ancestrale subconştiente şi constatăm de exemplu o accelerare a ritmului cardiac sau o creştere a tensiunii arteriale. Se pot folosi sute de exemple de acest gen. Problema la care revin este legată de biotransformare şi necesită o abordare multifactorială:

La nivel inconştient există un program ancestral al perpetuării speciei, deoarece cu excepţia ultimelor câteva sute de ani, exista pericolul dispariţiei iar indivizii aveau speranţă de viaţă redusă. Programul ancestral obligă bărbatul să producă ejacularea atunci când există condiţiile necesare. Doar destul de recent, când ştiinţa a avansat suficient de mult (iar tehnologia şi confortul a mărit speranţa de viaţă) s-a „observat" faptul că relaţia intimă poate fi folosită pentru o plăcere ce produce starea de recompensă la nivelul creierului, dar programul ancestral de ejaculare inconştientă a rămas.

La nivel subconştient au fost parţial moştenite, însă deseori educate, numeroase automatisme, obişnuinţe, aptitudini şi comportamente care sunt transmise generaţie de generaţie, unele dintre ele fiind însă incompatibile cu nivelul actual de inteligenţă, evoluţie şi dezvoltare precum fumatul, consumul de alcool, droguri, mentalităţi şi comportamente violente şi promovarea sexualităţii exacerbate sub toate formele posibile. Majoritatea apucăturilor de tot felul le învăţăm unii de la alţii.

La nivel conştient s-a înrădăcinat dorinţa sexuală într-un mod atât de puternic încât depăşeşte orice bariere, unii oameni fiind capabili să comită crime sau acte de cruzime pentru a îşi satisface aceste dorinţe. Aşadar, regăsim problema sexualităţii la toate cele trei nivele al minţii. Teoria biotransformărilor ar putea oferi o soluţie care are cel puţin două avantaje directe:

-Reducerea semnificativă a dorinţelor erotice exagerate

-Folosirea resurselor (care prin neejaculare rămân în corp) pentru a optimiza fiziologia şi a repara ţesuturile afectate de procesele de degenerare.

Un studiu ştiinţific (http://www.bbc.com/future/story/20140617-how-often-do-men-think-about-sex) condus de o chipă de cercetători de la Universitatea de Stat din Ohio a adunat 283 de studenţi pe care i-a împărţit în 3 grupe, rugându-i să apese butonul unui mic counter, fixat permanent pe mână, de fiecare dată când le apare un gând legat de sex, mâncare sau somn.

Rezultatele au indicat faptul că un bărbat obişnuit se gândeşte, în medie, de cel puţin 19 ori pe zi la sex, în timp ce femeile doar de 10 ori pe zi. Cu toate acestea, există o mare variabilitate la nivelul indivizilor, deoarece au fost şi cazuri când cineva înregistrase 388 de gânduri legate de sex într-o singură zi. Desigur, factorul care totuşi nu poate valida rezultatele acestui studiu se referă la efectul psihologic numit „problema ursului alb". Odată ce îi spui unui copil să ridice mâna, ori de câte ori se va gândi la un urs alb, vom constata că, de fapt, mereu îi va veni în minte ideea de „urs alb" şi faptul în sine de a participa la un experiment îţi va induce acel gând, mai des decât ar apare în condiţiile în care nu ai fi condiţionat de un experiment.

Aşa a fost şi cu apăsarea counter-ului pentru gândurile legate de sexualitate, deşi, atenţie, … asta nu înseamnă că oamenii de fapt s-ar gândi extrem de rar sau cu totul întâmplător la aceasta.

Cea mai bună logică ar conduce la întrebarea: De ce nu am folosi sexul nu doar ca şi plăcere erotică ci simultan ca plăcere erotică plus resurse imense de optimizare fiziologică şi biologică alături de avantajul de a nu mai fi înrobit sexualităţii ci de a deveni stăpânul acesteia ?

Cristian Mureşanu
ACTIVITATE SOLARĂ
CÂMPUL MAGNETIC
OZON
CH4
CALOTE POLARE
OBEZITATE ECUATORIALĂ
OCEANE
AXA DE ROTAȚIE
OFF
ON
VOLUME
Fericire
Aventura
unei
vieți
în
Nefericire
BioTransformare

2. PREFAȚA LA „AVENTURA UNEI VIEȚI ÎN BIOTRANSFORMARE”

O COPILĂRIE NECONSUMATĂ

Cristi Mureşanu a fost şi rămâne un original, prin preocupările sale speciale, privitul spre cer cu capul dat pe spate, dar şi spre urmele copilăriei, care în nici un caz nu seamănă cu un OZN.

Modul în care se prezintă şi îşi prezintă etapele biologice, în firescul şi nefirescul lor, pentru că este vorba despre un om cu o personalitate precoce, reprezintă, pentru cititor, o nouă experiență, pe care trebuie s-o accepte cu un zâmbet în colțul gurii, pentru că şi autorul îşi priveşte trecutul, adolescența şi maturitatea, nu lipsită de evenimente şi boli, care pe un oarecare l-ar fi dărâmat şi învins, dar pe Cristi nu.

Cuprinsul cărții sale este o dovadă că autorul iubeşte oamenii, se gândeşte la sănătatea lor şi le propune variante care exclud medicamentele, clasicul, pentru a accepta un nou fel de a privi viața şi de a-i da sens. Biotransformarea prin puterea minții este piatra de bază a acestor încercări şi de aceea, vă recomand această carte ca pe un roman special, în care chiar dacă, la urmă, cei doi nu se căsătoresc, finalul poate să fie unul fericit, exemplar.

Cornel UDREA

Cartea lui Cristian Mureşanu *„Aventura unei vieți în biotransformare”* este o autobiografie care începe din momentul naşterii şi continuă în prezent, relatîndu-ne episoade adesea savuroase ale unei copilării prelungite. Spun aceasta deoarece, pînă nu foarte demult, Cristi era adesea aidoma unui copil mirat ce devine fericit pe măsură ce descoperă pas cu pas tainele lumii în care trăieşte.

Episoadele autobiografice nu sunt rodul obsesiilor unui narcisist, aşa cum se întîmplă de prea multe ori în cărțile de acest tip. Ele sunt doar o încercare a unui om care este mulțumit de sine însuşi, de cum a evoluat în viață, de modul în care s-a transformat, şi-a rezolvat în mod aproape miraculos multiple probleme de sănătate şi a urmat o evoluție constantă şi continuă atît pe plan ştiințific, cît şi spiritual.

Pe această cale, Cristian comunică celor interesați propria sa aventură şi îi invită cu prudență pe cei ce doresc să urmeze experiențele sale, să o facă doar pe propria lor răspundere.

Multe personalități ale omenirii au fost obsedate de ideea creeri unui om ameliorat. Acest om ameliorat şi direcția de ameliorare au fost înțelese în mod diferit de părinți spirituali sau de iluminişti, de lideri religioşi sau de oameni de ştiință, de reprezentanți ai curentului New Age sau de profeți autodeclarați.

Cuvîntul cheie pe care îl propune Cristian Mureşanu pentru crearea omului ameliorat este biotransformare. Este vorba despre o biotransformare prin puterea minții, dar şi prin diferite practici, inclusiv de natură tantrică. Cristian Mureşanu prezintă o serie de experiențe interesante în acest sens, unele personale, altele realizate de către alte persoane care au urmat o cale asemănătoare. De fapt, cartea ne prezintă un experiment personal în progres, despre care putem spera că va avea un final fericit.Rămîne ca urmaşii noştri să stabilească dacă biotransformarea este într-adevăr o cale adevărată de obținere a omului ameliorat sau dacă ea va rămîne doar un alt eşec printre numeroasele încercări spirituale care au marcat omenirea de-a lungul timpului.

Doresc să subliniez un aspect important pentru cei care se vor încumeta să urmeze experiențele şi practicile propuse de către autor. Prin transformările care se vor produce în mod aproape inevitabil, ei nu vor fi ceea ce sunt acum şi mai mult decît atît. Ei vor deveni, practic, alți oameni, poate cu un alt mod de gîndire, cu un alt comportament şi, de ce nu, cu o altă ierarhie a valorilor. Mulți ar putea fi mulțumiți de ceea ce vor deveni, dar cîțiva vor regreta poate faptul că nu mai sunt ceea ce au fost. Opțiunea este a fiecăruia dintre dumneavoastră.

În încheiere, mai doresc să relatez un element interesant. De cînd şi-a descoperit chemarea spre cuvântul scris, o dată cu prima sa carte despre schimbări climatice, Cristian Mureşanu este „bîntuit” periodic de o nelinişte febrilă, specifică multor autori de cărți. Atunci, el se izolează în fața

calculatorului şi poate scrie în doar cîteva zile sau cel mult, săptămîni, o carte de dimensiunile celei de față. Poate că şi aceasta este un rezultat al biotransformării pe care o trăieşte din plin.

22.08.2014 ***Prof. Dr. Adrian Pătruț***

O carte plăcută, uşor de citit, complexă şi utilă, care vine în completarea celei despre importanța biotransformării, însă porneşte de la o călătorie prin viața autorului, văzută prin ochii copilului şi a celui transformat în adult, care ştie că este posibil să treci dincolo de aşa zisele moşteniri genetice, de boli familiale şi că suntem un „biotransformator" uluitor de complex care este capabil să ne asigure sănătatea atâta timp cât îi respectăm regulile de funcționare.

Mulțumim dragă Cristian pentru acest model util şi de dorit a fi parcurs în viața fiecărui om, ca să îşi actualizeze şi transforme acele informații stocate în biostructurile celulare, ca memorii celulare distructive. Acest instrument oferit de tine, ca o recapitulare a vieții, îi ajută pe cei care o vor face pentru ei înşişi sau copiii lor, să se bucure deplin şi fericiți de o viață împlinită.

Dr. Crina Veronica Vereş

terapeut de cuplu, familie, copii, life coach, (0743935174, 0721561896)
http://autovindecarea.blogspot.com, Asociatia Neo Grup Consulting

AFORISME

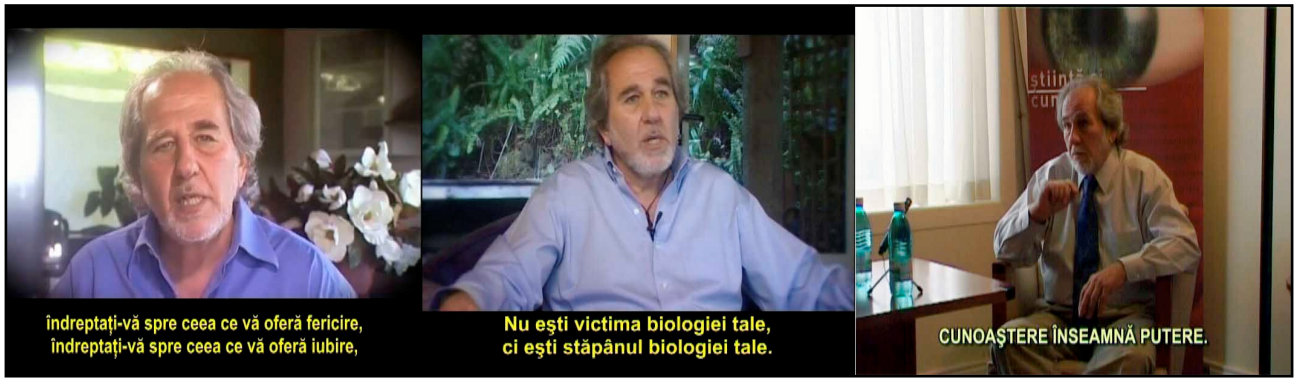

• Cercetarea asupra fenomenului transmutației biologice continuă în obscuritate, fiind practic necunoscută majorității oamenilor de ştiință. Este de dorit să ne manifestăm speranța că, în cele din urmă, subiectul va fi acceptat ca şi domeniu de cercetare oferind cele mai bogate şi înfloritoare cunoştințe.

(Dr. Robert A. Nelson)

• Este prematur să reducem cunoaşterea proceselor vitale la simple concepții, insuficient dezvoltate, din domeniul fizicii şi chimiei secolelor 19 şi 20.

(Dr. Louis de Broglie, 1892-1987, laureat Premiul Nobel)

• Timpul … Nu-l poți vedea, nu-l poți auzi, nu-l poți cântări, nu-l putem măsura într-un laborator. E un simț subiectiv al devenirii, a ceea ce suntem. E o comparație între ceea ce eram în urmă cu o nanosecundă, cu ceea ce vom fi peste o nanosecundă. Indienii Hopi înțeleg timpul ca pe un peisaj, existând înaintea şi în urma noastră, iar noi... ne mişcăm prin el, felie cu felie. Ceasurile nu măsoară timpul. Obiectul de referință al unui ceas e un doar un alt (fel de) ceas.

(dialog din filmul artistic The Man From Earth)

• „Ştiți care e diferența dintre mine şi dumneavoastră, care aveți pregătire universitară? Diferența este aceea că eu mi-am asumat riscurile vorbind despre acest subiect iar dumneavoastră nu. Eu am ales să fac un lucru mai interesant decât să îmi asigur o carieră universitară garantată din toate punctele de vedere."

(Dean Radin cercetător ştiințific la Institutul de Ştiințe Noetice şi profesor la Universitatea de Stat Sonoma, autorul cărții „Universul Conştient")

CURRICULUM VITAE

STUDII:

- Cristian Mureşanu, născut la 10 mai 1964, municipiul Cluj-Napoca, a urmat clasele primare (1971-1975) şi primele trei gimnaziale (1975-1978) la Liceul de Muzică din Cluj-Napoca (acum Liceul de Muzică „Sigismund Toduță").

- Ultimele două trimestre ale clasei a VII-a (1979) şi clasa a VIII-a de gimnaziu (1978-1979) şi liceul (1979-1982) la Liceul Industrial „George Barițiu" (acum Colegiul Național „George Barițiu"), profil electric, din Cluj-Napoca.

- Urmează Institutul Politehnic din Cluj-Napoca (1982-1988; acum Universitatea Tehnică), Facultatea de Electronică, secția Electronică şi Telecomunicații, curs seral 6 ani devenind inginer electronist. Tema lucrării de licență: Sintetizator complex de sunete (îndrumător: prof. dr. Victor Popescu).

Preocupările şi interesele sale au cuprins diferite domenii: biologie, muzică electronică, meloterapie şi aplicații acustico-medicale, ilustrație de televiziune, psihologie cognitivă şi clinică, parapsihologie, electroacustică, schimbări climatice etc.

LOCURI DE MUNCĂ ÎN DOMENIUL TEHNIC:

- Tehnician electromecanic la Direcția de Poştă şi Telecomunicații (1982 - 1983),

- Tehnician electric la Întreprinderea de Produse Cosmetice *Farmec* din Cluj-Napoca (1983 - 1985),

- Tehnician la Facultatea de Mecanică din cadrul Institutului Politehnic (1985 - 1990),

- Cadru didactic asociat la Catedra Măsurări Electrice, de la Facultatea de Electrotehnică a Universității Tehnice din Cluj-Napoca (1998 - 2004).

LOCURI DE MUNCĂ ÎN DOMENIUL JURNALISTIC:

- Redactor muzical la Radio Cluj (muzică electronică şi ilustrație muzicală) (1990 - 1995),

- Redactor la TVR Cluj (din 1990; emisiuni de ştiință, parapsihologie, învățământ universitar),

- Redactor la Uniplus Radio (1995 - 1998; muzică electronică, ilustrație muzicală, parapsihologie),

- Redactor la CD Radio (acum Radio Guerrilla) din Cluj-Napoca (1998 - 2004; muzică electronică, ilustrație muzicală, parapsihologie).

A colaborat mai ales pe teme de mediu, ştiință, parapsihologie, schimbări climatice, la Radio Cluj, Jurnalul Național, la emisiuni ale altor canale ale Televiziunii Române.

INTERVIURI REALIZATE CU OAMENI DE ŞTIINȚĂ DIN STRĂINĂTATE:

- Prof. David Crichton (membru al mai multor universități şi consilii academice britanice, fost consilier în cadrul guvernului britanic etc.), Drunvalo Melchizedek, scriitor şi membru Greenpeace (organizație internațională, care militează împotriva poluării).

- dr. Kevin Trenberth, climatolog de talie mondială, membru al mai multor universități, membru în I.P.C.C. (Interguvernamental Panel for Climate Changes / Panelul Interguvernamental pentru Schimbări Climatice).

- dr. Gary Glatzmeier, fizician la Departamentul de Ştiințe ale Pământului din cadrul Universității California, expert în mecanismele intime ale dinamului miezului de fier al planetei,

- dr. Weijia Kuang, geofizician şi matematician la NASA, Goddard Space Flight Center, divizia de explorare a Sistemului Solar, expert în măsurarea intensității câmpului magnetic pentru a evalua evenimente anomale (anomal, de la anomalous phenomene, fenomene anomale – *n.r.*).

- profesorul de astronomie Barrie Jones, expert în fizică atmosferei.

- Gregory J. Stumpf, meteorolog cu experiență în tornade, membru în N.O.A.A. (National Oceanic and Atmospheric Agency / Agenția Națională a Oceanelor şi Atmosferei), Laboratorul Național de Studiere a Furtunilor Extreme din cadrul Serviciului Național de Meteorologie, SUA.

- Dr. Tim Ball, profesor la Universitatea din Winnipeg în perioada 1971-1996, doctor în climatologie, expert în impactul schimbărilor climatice asupra dezvoltării civilizației umane.

- teologul dr. Miceal Ledwith, ex-membru al Comisiei Teologice Internaţionale cu rol de consiliere a activităţii Papei Ioan Paul al 2-lea, biologul de talie internaţională dr. Bruce Lipton (interviu televizat la Bucureşti în data de 29 sept. 2010),

- prof. Randy Scheckman, laureat al Premiului Nobel pentru Medicină sau Fiziologie în anul 2013 (interviu televizat prin skype web, difuzat pe TVR Cluj în februarie 2014, în care domnia sa încurajează o idee, aparţinând realizatorului emisiunii, legată de vindecarea maladiilor degenerative cu ajutorul transferului mitocondrial.

- Michael Fossel, MD, PhD, profesor de medicină clinică la Michigan State University, M.D. & Ph.D. în neurobiologie la Stanford Medical School, B.A. (cum laude) & M.A. în psihologie la Wesleyan University absolvent al Phillips Exeter Academy

- biologul de talie internaţională dr. Bruce Lipton (interviu filmat la Bucureşti în 29 sep. 2010).

- istoricul britanic Mark Pagel, filosoful Daniel Dennett (care a primit titlul de Doctor Honoris Causa la Universitatea Bucureşti, 2011),

- Prof. Max Tegmark, Departamentul de Fizică al Institutului de Tehnologie din Massachusetts,

- Howard Bloom, fondator al mai multor grupuri de cercetare, membru al Academiei de Ştiinţe de la New York

PREMII:

În 2006, cu ocazia celei de-a IV-a ediţii a Premiilor Jurnalismului de Educaţie, organizată de Comisia Naţională a României pentru U.N.E.S.C.O, obţine Premiul Jurnalismului de Ştiinţă, acordat de C.N.R. pentru U.N.E.S.C.O. şi S.I.V.E.C.O. România S.A. Din juriu au făcut parte personalităţi marcante ale ştiinţei româneşti, între care şi Acad. Prof. Dr. Ionel Haiduc, preşedintele Academiei Române, Alexandru Mironov, secretarul general al C.N.R. pentru U.N.E.S.C.O. şi reprezentanţi ai Ministerului Educaţiei şi Cercetării. Premiul a fost acordat pentru pentru reportajul TV „Alma Mater" şi volumul Apocalipsa climatică şi cauzele acesteia (2006).

În 2014, Diplomă De Merit, pentru: Cercetare Teoretică şi Comunicare Multimedia în Jurnalism Ştiinţific pentru Educaţie: Metode de implementare a conceptului de gândire spaţială în practica pedagogică preuniversitară, în asociere cu practici de optimizare fiziologică şi psihomentală, în calitate de jurnalist de ştiinţă, invitat la Conferinţa "Educaţie prin ştiinţă 2014" din cadrul proiectului „Semantic Pathways for Building a Spatially-Thinking Society" (Modalităţi de dezvoltare a societăţii bazate pe gândirea spaţială) din cadrul Programului LIFELONG LEARNING PROGRAMME COD PROIECT: 543451-LLP-1-2013-1-GR-KA3-KA3MP

ARTICOLE PUBLICATE ÎN ŢARĂ:

- *Factori Recenţi de Modificare a Climei,* în Riscuri şi Catastrofe, An VIII, Nr. 7/2009, Editor: Victor Sorocovschi, Universitatea „Babeş-Bolyai", Facultatea de Geografie, Editura Cărţii de Ştiinţă, Cluj-Napoca.

- Interviu în *Incursiuni de Meloman*, Sergiu Alex, Editura Eikon, 2010, Cluj-Napoca.

CĂRŢI PUBLICATE ÎN ŢARĂ:

- *Elemente de parapsihologie*, Editura Dacia, 2000, Cluj-Napoca;

- *Schimbări climatice abrupte şi factorii generatori*, Editura Academic Pres, Cluj-Napoca, 2005;

- *Apocalipsa climatică şi cauzele acesteia*, Editura S.C. Cartimpex. S.R.L, Cluj-Napoca, 2006;

- *Apocalipsa Eco-Climatică şi Factorii Generatori*, (o ediţie îmbunătăţită şi adăugită, 590 pagini), plus ediţie o on-line (accesibilă pe web www.scribd.com/cristim23) la 658 pagini color, Editura Academic Pres, Cluj-Napoca, 2007.

- *Biotransformări sub Influenţa Psihicului*, Editura Risoprint, 293 pag, Cluj-Napoca, 2009,

- *Biotransformări Celulare şi Transmutaţii Biologice Educate ~ Manual Interdisciplinar de Biologie şi Psihologie Aplicată*, 112 pag, Editura Galaxia Gutenberg, 2010, publicată cu sprijinul domnului Acad. Prof. Dr. Octavian Popescu, membru al Academiei Române.

- *Muzica Electronică şi Electronica Audio,* Editura Nemira, 2012, 124 pag., publicată cu sprijinul domnului Acad. Prof. Dr. Ing. Radu Munteanu, rector al Universităţii Tehnice din Cluj-Napoca.

- *Muzica Electronică şi Electronica Audio, Ed. revizuită şi adăugită,* Edit. Ecou, 2013, 138 pg.
- *Biotransformări sub Influenţa Psihicului, Ediţia a II-a revizuită şi adăugită*, 386 pag, Editura Ecou, Cluj-Napoca, 2012, publicată cu sprijinul domnului Prof. Dr. Dafin Mureşanu, Universitatea de Medicină şi Farmacie din Cluj.
- *Aventura unei vieţi în Biotransformare, Vol.1,* Editura ECOU, 2014, Cluj-Napoca.
- *Aventura unei vieţi în Biotransformare, Vol.2 şi Vol.3,* Editura ECOU, 2015, Cluj-Napoca.
- *Biotransformări Celulare şi Fiziologice Complexe 2006-2016*, Editura ECOU 2016.

ARTICOLE ŞI CĂRŢI PUBLICATE ÎN STRĂINĂTATE:

- *Biotransformations controlled by the Mind*, International Journal of Emerging Sciences, Vol 1(2), pag. 45-61, Iunie 2011. Link la: **http://ijes.info/1(2).html**
- *Biological Transformations controlled by the Mind, Vol.1*, Editor: Siva Somasundaram, 100 pages, UHV University of Houston-Victoria, Texas, USA, mai 2012.
- *Mitochondria transfer for healing degenerated intervertebral discs by using male educated biological transformations*, International Journal of Innovation and Research in Educational Sciences, iulie 2014, pag. 123-127, Volume 1, Issue 2, ISSN (Online) 2349–5219. Valabil la http://ijires.org/index.php/issues?view=publication&task=show&id=19
- *Reversing an Incurable Chronic Degenerative Disease*, on-line, în blogul „The Kundalini Consortium", http://www.kundaliniconsortium.org/2014/03/reversing-incurable-chronic.html 07.03.2014.
- *Muscle Training For Transphysical Energy Activation*, on-line, în blogul „The Kundalini Consortium", http://www.kundaliniconsortium.org/2015/01/muscle-training-for-transphysical.html 01.01.2015.
- *Transphysical Energy Activation is Significantly Changing my Diet*, on-line, în blogul „The Kundalini Consortium", http://www.kundaliniconsortium.org/2015/05/transphysical-energy-activation-is_13.html 13.05.2015.
- *Transphysical Energy Activation During Fast Sleep ~ Speculations over a recent personal 13 minutes fast sleep experience*, on-line, în blogul „The Kundalini Consortium", valabil la http://www.kundaliniconsortium.org/2015/08/transphysical-energy-activation-during.html 05.08.2015.

FILME DOCUMENTARE ŞI EMISIUNI REALIZATE:

- Mediul şi Schimbările Climatice, 2007, TVR Cluj 86 min (3 părţi),
- serialul „Alma Mater" – peste 50 ediţii,
- serialul „Ştiinţă şi Cunoaştere", din aprilie 2010 (peste 260 ediţii până în prezent).

REFERINŢE:

- Tiberiu Fărcaş, în Ziua de Cluj, 29 martie 2006; E.L,
- Premiile CNR pentru UNESCO pentru jurnalismul de ştiinţă şi educaţie, în „Gândul", 26 nov. 2006;
- Ilie Rad, în „Învăţământul jurnalistic clujean", an II, nr. 8, aprilie 2007, p. 7.
- Who is Who în România, în ediţiile din 2012, 2013, 2014, 2015, Enciclopedia Biografiilor Personalităţilor de Succes.
- Loreta Popa, în „Jurnalul Naţional", (interviu 12 pag) on-line, martie 2014 *http://jurnalul.ro/special-jurnalul/interviuri/cristian-muresanu-important-este-sa-fii-mereu-pregatit-sa-descoperi-o-noua-paradigma-asupra-vietii-si-universului-662812.html*

INTERVIU CU NEUROLOGUL GEN. PROF. DR. CONSTANTIN DUMITRU DULCAN

CRISTIAN MUREŞANU: *Cum se încadrează kundalini în fenomenele biologice şi psihice?*

CONSTANTIN DUMITRU DULCAN: Eu aş pleca de la ideea că există o energie esenţială a Universului, care este energia Viului şi ea este polarizată. După opinia mea, întregul Univers este polarizat în felul următor: un pol îl constituie algoritmul de creaţie al tuturor lucrurilor, care implică obligatoriu o inteligenţă, iar celălalt este polul autoperpetuării.

Îndrăznesc să spun că una dintre cele mai puternice energii din Univers este kundalini şi aceasta are o forţă sau magnitudine mai mare decât cea a gândirii (sau a raţiunii), deoarece deseori instinctele depăşesc raţiunea. Analiza pe care am făcut-o înainte de a scrie cartea *„Inteligenţa*

Materiei" a avut la bază tot ceea ce am citit şi experimentat în întreaga mea viaţă pentru a afla dacă Universul funcţionează în virtutea a ceea ce au descoperit toate ştiinţele.

În acest fel am ajuns la existenţa unei inteligenţe observând că de fapt nimic nu poate funcţiona doar înşiruind lucrurile şi legându-le unul de altul, aşa după cum pretinde fizica newtoniană materialistă. Toate acele teorii nu pot explica funcţionarea reală a Universului decât dacă se introduce o nouă necunoscută, care este viaţa de dincolo de noi. De aici a pornit ideea cărţii mele *„Inteligenţa Materiei"*. În timp ce am realizat aceste studii am înţeles că ordinul suprem al Universului este autoperpetuarea.

CRISTIAN MUREŞANU: *Dar omul e o fiinţă care poate să se situeze mai sus decât o simplă perpetuare şi el poate beneficia de numeroase alte avantaje. Cum transpunem toate acestea la om?*

C. D. DULCAN: Energia kundalini concentrează un potenţial imens tocmai datorită faptului că Universul a „dorit" să îşi asigure această reproducere. Nu ştiu cui îi foloseşte această înmulţire la infinit. Probabil există o raţiune mai profundă, pe care eu nu o pot pătrunde, dar ştiu că kundalini ascunde un potenţial excepţional. Omul comun îşi foloseşte resursele biologice, ale acestui potenţial, într-o activitate sexuală exagerată, dar omul iniţiat şi omul cunoaşterii de sine, care a avut acces la acea cunoaştere despre tradiţiile orientale, face altceva cu aceste bioresurse şi energia care e asociată acestora. El o conservă.

Acest potenţial imens care izvoreşte din zona situată la baza coloanei vertebrale poate fi consumată la modul banal cu cheltuiala unei energii extrem de preţioase *(prin expulzarea exterioară potenţialului ei material netransformat – n.r.)*, esenţială vieţii sau ea poate fi sublimată şi transformată în forme superioare de energie. Trebuie să spun faptul că ea se uneşte cu energia creierului care susţine inteligenţa şi intuiţia, dinamizându-le foarte mult. Şi atunci, ai două alternative: ori te consumi banal într-o activitate sexuală excesivă şi prostească, ori sublimezi acest potenţial material în energie kundalini şi o transformi în energii mentale superioare.

Marii creatori şi cercetători au fost în acelaşi timp oameni care au ştiut să facă acest lucru. Eu nu contest faptul că reproducerea este o necesitate la nivelul speciei şi este chiar un element sacru, nu aş vrea ca să se înţeleagă greşit, dar consumul inutil, excesiv şi dincolo de orice logică, numai pentru că este moda să facă toţi la fel, este foarte dăunător, în timp ce sublimarea ei are o mulţime de avantaje. Poţi să creezi opere de artă şi să străluceşti în domeniul tău iar acensionarea şi sublimarea acestei energii spre polii superiori ai fiinţei umane oferă proprietăţi noi şi excepţionale.

CRISTIAN MUREŞANU: *Cum ar putea ştiinţa medicală să se apropie de aceste aspecte?*

C. D. DULCAN: Nu o să reuşiţi uşor. Dacă o să citiţi ce am scris eu, afirm că nu sunt de acord cu ceea ce se întâmplă la ora actuală şi le mulţumesc profesorilor mei care mi-au dat să citesc cărţi despre spiritualitatea tantrică la vârsta de 14 ani … şi vă mărturisesc că la vremea aceea, imediat după război, nu existau asemenea cărţi, deoarece am înţeles exact ceea ce discutăm acum şi ce rost are această energie şi că este mult prea importantă pentru vitalitatea noastră pentru a o utiliza banal.

În cariera mea medicală am lucrat cu tineri care îşi epuizau resursele, uneori de 5-6 ori pe zi, iar la aceştia apăreau procese de îmbătrânire accelerată, vulnerabilitate în faţa bolii, slăbiciune fizică şi psihică, … pot să vă spun că am cunoscut o pacientă care se confrunta cu o activitate sexuală excesivă şi căreia i-am spus că la vârsta de 20 ani va arăta de 30 şi nu m-a crezut, după care s-a întors la cabinetul meu şi mi-a spus: „m-am întors tocmai pentru ca să vă mărturisesc că aţi avut dreptate". Din păcate, aici e un paradox, Universul …, ca să folosesc acest termen în calitate de eufemism, ne-a „dat" două fenomene de care ne putem folosi într-un fel sau altul.

Ne-a dat cursa plăcerii sexuale, în care putem fi atraşi şi să cădem într-o capcană, cu un scop foarte bine „gândit", tocmai pentru a nu se înceta reproducerea speciei, deoarece este în esenţa naturii ca ea să se autoperpetueze, … Deci Universul a dat omului cea mai mare plăcere dintre toate plăcerile vieţii, dar dacă omul nu are cunoaşterea necesară atunci această plăcere duce la o epuizare excesivă a acestei energii, dar în toată această poveste trebuie să fim moderaţi … şi cel de-al doilea fenomen foarte important care ne-a fost dat este liberul arbitru pe care Universul l-a „îngăduit" omului. Noi dispunem de o libertate practic nelimitată, decât, probabil, de propria minte.

Putem să creem, să ajutăm, sau să distrugem tot. La modul general omul este liber să facă orice, dar cu această libertate el şi-a creat o civilizaţie şi s-a desprins de natură, de grotă, de haina pieii de animale şi a ajuns la confortul de civilizaţie din prezent care, indiscutabil, este un progres

imens. Dar în acelaşi timp, libertatea aceasta ne-a permis să facem şi lucruri rele. Sexualitatea are un scop clar şi benefic dar aceasta depinde de modul în care e utilizată. Vedeți, acelaşi instrument, precum un cuțit, pus în mâna unui chirurg salvează vieți şi în cea a unui criminal le ia.

CRISTIAN MUREŞANU: *De ce ştiința medicală nu acceptă aceste realități, deoarece există diferențe clare între oamenii care folosesc eficient aceste resurse şi cei care le cheltuie fără nici o rațiune?*

C. D. DULCAN: În primul rând ar trebui să existe o cale de mijloc în toate lucrurile, dar lumea modernă se conduce după modă. Modele sunt rezultatul unui popor pasiv. Noi niciodată nu am avut propriile inițiative, ceea ce înseamnă că fie am copiat şi am imitat Estul, fie Vestul. Estul ştim bine ce „modă" a avut până în 1989, iar Vestul se schimbă cu „moda" de la o zi la alta. Deci moda actuală a Vestului este *sex, droguri şi rock'n'roll* dar nimeni nu pomeneşte nimic despre învățătură. Pe urmă să nu uităm faptul că medicii sunt în primul rând oameni.

Degeaba spunem aceste lucruri pe față. Risc să-mi supăr toți confrații deoarece mă refer la cu totul altceva şi ei nu înțeleg. Aici nu se vorbeşte despre abstinență sau interdicție, ci doar moderație. Sexualitatea e o funcție normală fiecărei ființe umane,… ar fi absurd să pretinzi un regim de mănăstire. În momentul în care ai reuşit să sublimezi această energie, organismul primeşte cu totul alte proprietăți şi caracteristici. Kundalini e forța care dublează energia tuturor celulelor noastre.

Dar aici nu ajung mulți oameni. Asta ar putea fi o problemă… dar poate că le-am putea sugera o înțelegere asupra faptului că excesul şi abuzul în vederea autosatisfacției personale nu este calea potrivită de a avea o relație sexuală. Indiscutabil, încurajarea sexualității exacerbate, pe numeroase canale TV specializate, atrage după sine consecințe nedorite. Copiii de liceu care privesc aceste filme îşi încep viața sexuală, chiar fără ştirea părinților, la vârste de 11-12 ani, iar la 30 ajung să fie complet epuizați.

CRISTIAN MUREŞANU: *Cum explicați faptul că la vârstă adultă, educarea biotransformării este mult mai dificilă decât în tinerețe?*

C. D. DULCAN: Orice performanță se obține în tinerețe. În primul rând trebuie înțeles că fiecare lucru se poate face la timpul potrivit. Însă începerea vieții sexuale la 11 ani este însoțită de consecințe. Medicina nu împărtăşeşte ideile acestea despre sublimare şi transformare. Dumneavoastră ați vorbit întâmplător cu mine, care m-am informat de la vârsta adolescenței şi am citit ceva mai mult, dar ceilalți citesc exclusiv numai ştiința clasică, care spune fă asta, fă aialaltă,… fiecare vârstă are nevoie de o anumită metodă de prezentare a unei educații sexuale. Înainte de 1989 nu se vorbea deloc, era jenant poate chiar imoral să vorbeşti despre sexualitate, dar acum totul este excesiv de mult şi mediatizăm subiectul prin toate mijloacele. Este inadmisibil.

Noi nu cunoaştem calea de mijloc. Originile noastre latine ne spun o mulțime de lucruri despre calea de mijloc. Moderația înseamnă totul. Dar noi facem pe dos. Practica mea medicală mi-a arătat că oamenii care fac abuz de sexualitate sunt devitalizați, se confruntă cu boli şi obsesii şi vor ajunge la dificultăți în exercitarea actului sexual mai târziu, astfel că vor fi cuprinşi de complexe de inferioritate, depresii, trăiri nevrotice.

Dumneavoastră ați scăpat de migrene numai după ce ați reuşit să faceți această biotransformare deoarece abia atunci celulele corpului au primit o altă vitalitate. Ați stat întâmplător de vorbă cu mine, care vreau să subliniez că nu sunt un habotnic, nu m-am dus la mănăstire, dar eu vorbesc aici despre tot ceea ce se numeşte moderație în biologie. Avem o societate complet demagogică, deoarece dacă Mass Media promovează atâta reclamă despre sexualitate încât, atunci când apar victimele, ea acuză şcoala, părinții, rudele şi nu faptul că se prezintă filme care ilustrează toate detaliile în fața minorilor. Victimele sunt rezultatul imitării acestui model din media.

Televiziunea oferă modele şi nu educație. Şi dacă asta doreşte societatea, desigur, televiziunea este obligată să le ofere, dar atunci ar trebui să se simtă la fel de obligată să ofere şi modele pozitive, cel puțin pentru a-i permite acelui om, sau adolescent să aleagă între una şi alta. Măcar atât ar putea să facă media, dar dacă nu se oferă altceva decât exclusiv modelul rău, atunci unde vom ajunge?

NOTĂ:

Interviul a fost realizat în anul 2008 la Radio Cluj, în cadrul unei discuții private fiind înregistrat pe un reportofon în format audio şi transcris ulterior în vederea publicării sale în carte.

3. CARTEA DESPRE BIOTRANSFORMĂRI ÎN S.U.A.

Profesorul Siva Somasundaram este expert în biologie celulară şi moleculară, a studiat 15 ani biochimie, fiziologie, genetică şi este recunoscut pentru cercetări de excepţie legate de maladiile canceroase. Domnia sa este originar din India, unde a urmat cursurile Universităţii din Madurai. A desfăşurat o activitate importantă la Centrul de Cercetări Clinice din Anglia şi apoi la Colegiul Kings din Londra în calitate de biochimist clinician. Dar cum am ajuns eu să public în S.U.A. ?

Totul a pornit în urmă cu aproximativ 7 ani, în februarie 2006, când sănătatea mea şi cam tot ce însemna bunăstare erau pe cale de a fi pierdute pentru totdeauna. În data de 3 februarie, printr-un complex de împrejurări, s-a produs un fenomen neobişnuit de natură fiziologică, cu mecanisme biochimice neidentificabile la acea vreme, în urma căruia întreaga mea stare de sănătate s-a refăcut şi chiar mai mult de atât.

La sugestia prietenului meu Adrian Pătruţ, am început să consemnez şi relatez fiecare eveniment, fără a putea bănui, că acest fapt ar putea fi vreodată util sau important. Am început să caut cu mare prudenţă şi atenţie, persoane cu pregătire universitară din ţară şi străinătate, cărora să le prezint câteva din însemnările realizate în perioada anilor 2006-2008, un fel de material brut a ceea ce ulterior a devenit o carte.

Astfel, am avut ocazia să descopăr un număr semnificativ de persoane din mediul academic şi nu numai, care aveau deja o deschidere şi înţelegere a fenomenelor de transmutaţie biologică, deşi cele relatate în manuscrisul de la acea vreme prezenta un fenomen mult mai complex.

Au avut curajul şi motivaţia necesară de a scrie câteva rânduri la prefaţa cărţii şi i-aş aminti aici pe academicienii Octavian Popescu, Constantin Dumitru Dulcan, Dafin Mureşanu, ing. Radu Munteanu şi mulţi alţii. În străinătate am reuşit să îi contactez pe Bruce Lipton şi teologul Miceal Ledwith, ale căror discursuri mi-au transmis sentimentul puternic că şi aceste persoane au trăit evenimente asemănătoare.

A apărut o primă ediţie a cărţii „***Biotransformări sub Influenţa Psihicului***”, în anul 2009, în care Bruce Lipton a înregistrat ca şi prefaţă o prezentare de 72 de minute iar cu Miceal Ledwith am reuşit să fac un interviu pe e-mail, tot cu scopul de a fi publicat în carte, în anexele de la final.

La un moment dat, am primit o invitaţie pe e-mail, de a mă înscrie pe forumul Researchgate, fiind încurajat să îmi prezint ideile acolo în cadrul unor topice de discuţii asemănătoare. În anul 2010 am avut nesperata ocazie să îl întîlnesc pe Bruce Lipton la Bucureşti, unde am reuşit să înregistrez un interviu într-o cameră de hotel, care era prea mică pentru a obţine o imagine la cele mai bune standarde, iar domnul Lipton era foarte ocupat, aşa că nu aveam timp să căutăm soluţii.

Am călătorit pe tren împreună cu domnul academician Octavian Popescu şi ne puneam de acord asupra subiectului discuţiei şi a fost excepţional faptul că a acceptat să conducă dialogul. I-am oferit spre final domnului Bruce Lipton cărţile mele şi traducerea în engleză a explicaţiilor mai importante. Între timp, pe researchgate s-a derulat un dialog cu peste 300 de comentarii la un topic legat de cancer. Am fost remarcat de câteva persoane cu funcţii importante în academii din mai multe ţări din Europa şi America.

De acolo a rezultat o altă invitaţie şi anume aceea de a scrie un articol de maxim 19 pagini, într-o revistă internaţională care intenţiona, pe baza unei echipe numeroase de peer review, să selecteze idei susceptibile de a oferi un potenţial ştiinţific, valorificabil undeva în viitorul apropiat. Domeniile de interes au inclus biologia şi alte ştiinţe.

Scrierea unui articol care să prezinte o teorie în limbaj ştiinţific, a fost o mare provocare. Nu aveam nici un fel de cunoştinţe şi nici limbajul necesar de a face faţă cerinţelor. Cu toate acestea, editorul a lecturat ideile mele şi m-a încurajat să scriu deoarece s-ar putea să fie interesante şi comisia ar putea să le aprobe. Timp de 3 săptămâni m-am străduit să concep articolul şi am avut parte de ajutorul preţios al lui Adrian Pătruţ şi altor persoane foarte bune vorbitoare de limbă engleză. Comisia de peer review, formată din peste 45 de profesori universitari de pe tot mapamondul a aprobat publicarea şi articolul a apărut în iunie 2011. Site-ul de pe internet este activ

şi în acest moment, prin urmare, textul în format pdf, poate fi descărcat gratuit. **http://ijes.info/1(2).html**

Imediat ce articolul a fost difuzat prin forumul researchgate, am primit sute de aprecieri. A urmat al doilea interviu cu Bruce Lipton, de data aceasta pe internet, fapt care a stârnit şi mai mult curiozitatea asupra activităţii mele pe researchgate, după care am fost contactat în luna februarie 2012 de către profesorul Siva Somasundaram, cu care am rămas într-o continuă colaborare şi am pus bazele acestui proiect … fabulos, …

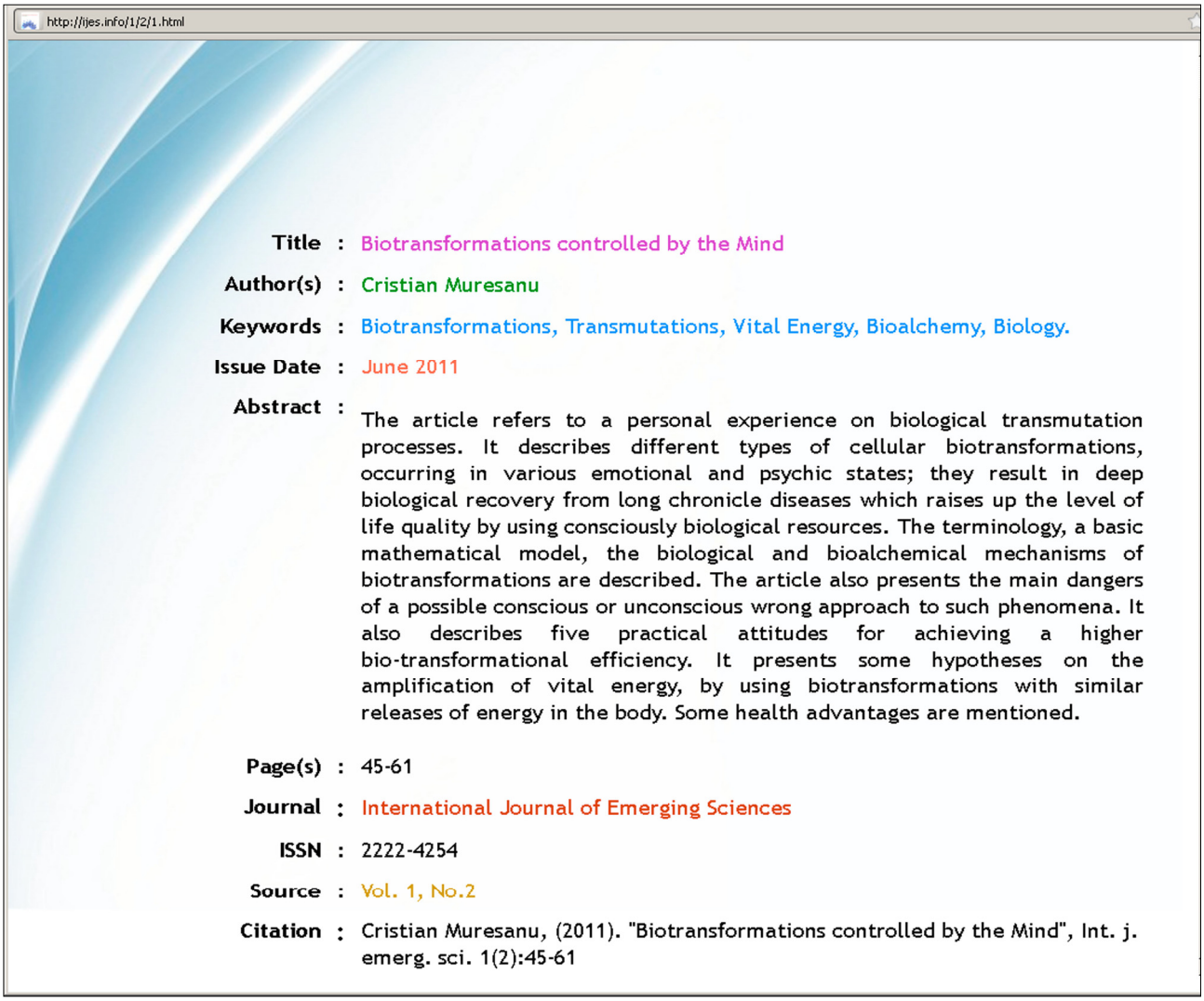
http://ijes.info/1/2/1.html

Title : Biotransformations controlled by the Mind

Author(s) : Cristian Muresanu

Keywords : Biotransformations, Transmutations, Vital Energy, Bioalchemy, Biology.

Issue Date : June 2011

Abstract : The article refers to a personal experience on biological transmutation processes. It describes different types of cellular biotransformations, occurring in various emotional and psychic states; they result in deep biological recovery from long chronicle diseases which raises up the level of life quality by using consciously biological resources. The terminology, a basic mathematical model, the biological and bioalchemical mechanisms of biotransformations are described. The article also presents the main dangers of a possible conscious or unconscious wrong approach to such phenomena. It also describes five practical attitudes for achieving a higher bio-transformational efficiency. It presents some hypotheses on the amplification of vital energy, by using biotransformations with similar releases of energy in the body. Some health advantages are mentioned.

Page(s) : 45-61

Journal : International Journal of Emerging Sciences

ISSN : 2222-4254

Source : Vol. 1, No.2

Citation : Cristian Muresanu, (2011). "Biotransformations controlled by the Mind", Int. j. emerg. sci. 1(2):45-61

Nu ştiu cum să îl caracterizez altfel. Ceea ce îmi propunea dânsul era fără precedent şi la început am fost sceptic asupra reuşitei, dar iată că primul pas s-a realizat şi în prezent avem un protocol de cercetare pe care îl vom propune spre finanţare instituţiilor internaţionale de granturi şi sperăm să vedem împlinindu-se pasul următor, cândva într-un viitor nu prea îndepărtat.

Dacă până nu demult, această carte a fost doar un simplu hobby, o prezentare literară a unei experienţe de viaţă, începând din acest moment ea devine obiectul de studiu al echipei domnului profesor şi am tradus-o în limba engleză.

Am lucrat la traducere pe întreaga durată a anului 2012 după care am trecut din nou prin etapele de examinare cunoscute sub denumirea „peer review” şi s-a aprobat publicarea ei la o editură din Houston care publică toate cărţile de ştiinţă ale membrilor universităţii. Cartea a apărut în luna mai 2013 sub titlul ***Biological Transformations Controlled by the Mind Vol. 1.***

Biotransformări sub influenţa psihicului, se referă la faptul că mintea poate influenţa direct funcţionarea sistemelor şi organelor în mod distructiv sau constructiv.

Mintea poate activa sau bloca anumite mecanisme fiziologice sau le poate influenţa pozitiv sau negativ. Mintea poate favoriza sau defavoriza transformări la nivel celular, poate activa mecanisme fiziologice încă necunoscute de ştiinţa medicală şi ne vom strădui să dovedim toate acestea în cadrul cercetărilor.

Cu ajutorul unui asemenea mecanism de biotransformare am reuşit să creez în corpul biologic un nivel energetic superior celui pe care orice om îl obţine cu ajutorul respiraţiei şi metabolizarea hranei, energia rezultantă fiind de acelaşi tip cu cea obţinută prin mijloacele amintite, digestia hranei şi respiraţie.

Un review de excepţie, pe care l-am primit pentru această carte, îl prezint în paragraful următor (originalul e în limba engleză):

BOOK REVIEW

Biological Transformations Controlled by the Mind Vol. 1. de Cristian Mureşanu

O nouă abordare fiziologică ale vechilor cunoştinţe empirice transmise prin tradiţiile ancestrale

După o perioadă de intense dezvoltări ale ştiinţei şi tehnologiei din secolul 20, tot mai mulţi oameni doresc din nou să exploreze şi practice vechile stiluri de viaţă (agricultură bio, practici yoga, etc…), având sentimentul că ştiinţa nu e singura posibilitate de a obţine răspunsuri la întrebările fundamentale. Deasemenea, ei revin la explorarea (cunoaşterea – n.t.) corpului şi a minţii ca pe o posibilă cale de a atinge fericirea, în concordanţă cu natura şi cu ceea ce o priveşte pe aceasta.

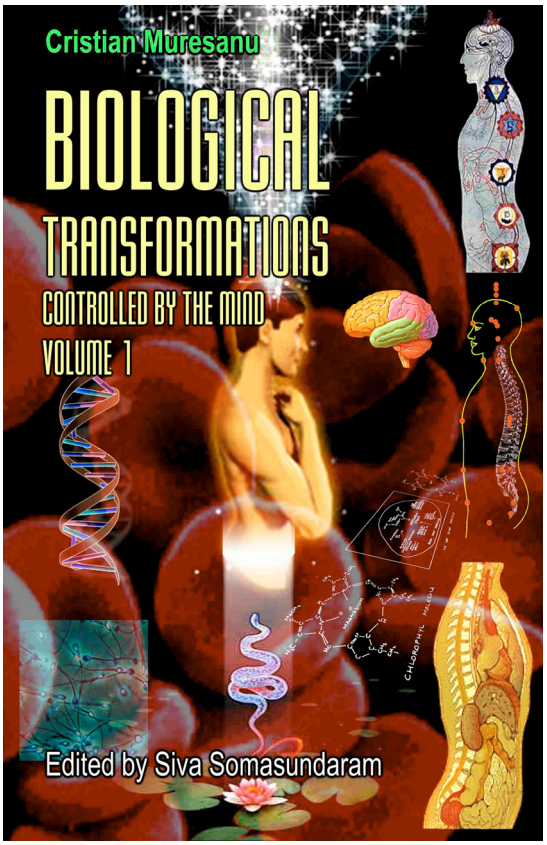

Noile mijloace de comunicare au permis circulaţia informaţiilor între culturi, fără a mai exista bariere între Occident şi Orient. Recentele progrese în neurofiziologie evidenţiază puterea şi potenţialul creierului şi deschid un domeniu larg pentru descoperiri viitoare în funcţionarea sa.

Am putea clasifica datele expuse în această carte originală ca făcând parte din aceste noi domenii. Într-adevăr, autorul a încercat să elaboreze o nouă teorie asupra funcţionării fiziologice a corpului, bazată mai întâi pe o experienţă personală de vindecare după ani de zile de boli (şi afecţiuni – n.t.). Metoda sa de abordare rezultă dintr-o analiză a ceea ce a experimentat, dar în lumina unor studii (suplimentare – n.t.) de practici yoga, precum şi mărturiile descoperite în tradiţia Occidentală, comparate cu actuala înţelegere a structurii Universului, pe baza fizicii cuantice.

Chiar dacă conceptul de transbioplasma, ce permite transmiterea energiei vitale în timpul unor stări particulare ale corpului către creier, nu pot fi, momentan, fizic măsurate, el deschide o « poartă nouă » către înţelegerea efectelor modului nostru de viaţă asupra corpului şi creierului, în acest caz, în ceea ce priveşte fiziologia sau altceva decât aceasta.

Fenomenul analizat în acest prim volum, cu privire la transformarea energiei sexuale, ar putea fi aplicabil altor stări (setări – n.t.) ale fiziologiei umane, dar aceasta necesită cercetare în domenii care nu au mai fost explorate până acum şi mai mult de atât, de a elabora noi metode de evaluare (şi înţelegere – n.t.) a fiziologiei umane.

DIDIER JAMBOU PhD., MD.

Membru al Societăţii Franceze de Hematologie şi Tromboză
Membru al Academiei de Ştiinţe de la New York
Membru al Societatea Europeană pentru Culturi de Ţesuturi
Membru al Societatea de Farmacotoxicologie Celulară
Membru al Conducerii Spitalului Nice
Membru al Consiliului Ştiinţific al celor Nouă Facultăţi de Medicină
Membru editorial al Revistei Internaţionale de Cercetări Fundamentale şi Clinice

Recognition Award Letter

from professor Siva G. Somasundaram, PhD,
Director of Undergraduate Biology Studies
School of Arts & Sciences, University of Houston-Victoria, Texas, U.S.A.

for

"Cristian Muresanu"

in recognition of the publication of the book entitled

"Biological Transformations Controlled by the Mind, Volume 1"

Release Date: May 10th 2013, **Publisher:** AlphaGraphics Sugar Land,

Book editor: Siva Somasundaram, **Webpage:** http://www.uhv.edu

ISBN: 978-0-9888403-0-0, **DOI:** 10.13140/RG.2.1.3007.6966

Siva Somasundaram
Professor of Biology

PARTEA ÎNTÂI

INTRODUCERE ÎN BIOTRANSFORMĂRI

DE LA EŞECURI LA REALIZĂRI

~ DE LA CREDINȚE FALSE LA VALORI SĂNĂTOASE ~

4. O COPILĂRIE AVENTUROASĂ

M-am „pomenit” brusc că am semnat „condica” de sosire în această lume, la data de 10 mai 1964, cu un bagaj de plânsete şi urlete, aşa ca orice alt copil. Dar, eu nu eram ca orice alt copil,… eram mai rău ca oricare altul. Era, … ca şi când, … invizibilul şi mult trâmbiţatul, lăudatul şi prea-fericitul Creator, mă trimisese aici cu urările sale de „călătorie sprâncenată !” într-o nouă viaţă.

Am ajuns în lumea celor adulţi, unde totul se bazează pe reguli, legi, muncă, condiţii, comerţ, aşteptări, orar fix, lecturi obligatorii, mâncare forţată, somn obligatoriu şi … timp de joacă. Tata credea că venirea mea i-ar fi adus cea din urmă bucurie şi delectare, la care visează orice bărbat adult atunci când îşi găseşte perechea. Habar nu avea ce viaţă de coşmar urma el să aibe! Nici mama nu s-a ales cu mai puţin.

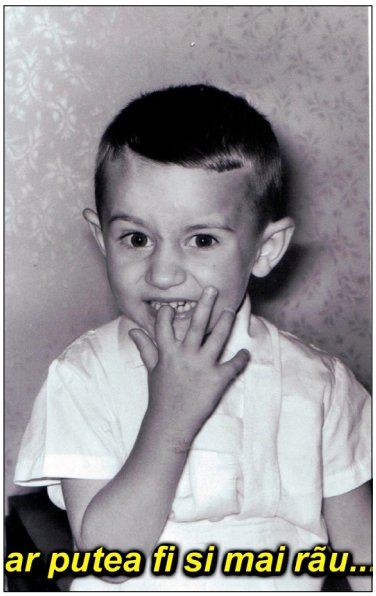

Starea mea de „muţenie” (care a durat primii patru ani), era caracterizată de un sentiment constant de nemulţumire şi ură totală faţă de tot ceea ce mă înconjura, aruncând asupra părinţilor urlete şi plânsete ore în şir la rând, 365 zile pe an, … fără excepţie. Cred că aceasta a fost modalitatea de a îmi exprima **dezacordul** legat de semnarea „condicii” la „sosire”.

Datorită acestui „cadou”, mama s-a îmbolnăvit de inimă (pe lângă Hepatita C pe care o primise la o transfuzie de sânge la naşterea mea). Tata şi-a agravat ulcerul (pe care îl avea de dinainte) plus alte boli, de care apoi au suferit amândoi pe tot restul vieţilor lor. Au fost chemaţi psihologi, neurologi şi psihiatri ca să mă consulte, pentru a se afla cauza acestui plâns fără oprire. Nu s-a aflat nimic. Au zis că sunt un copil normal, (după standardele lor, evident!).

Singurul tratament disponibil, la acea vreme, contra ţipetelor, (pe care îl ştia tata) era bătaia cu cureaua şi cu liniarul de lemn. Mama se împotrivea acestor „medicaţii” spunând:

„-E un copil mic !”, ...

„-Atunci fă-l să tacă!!!” urla tata ca un descreierat. Nimeni în lume nu putea face asta, cu excepţia celor două ore de somn pe noapte. Păi ce era să fac ? Atât era durata somnului natural… la care mama mă mai forţa la somn obligatoriu după masa de amiază (când de fapt doar mă făceam că dorm).

La onorabila vârstă de 4 ani, m-am „trezit” brusc că ştiu să vorbesc, cursiv, fluent şi fără piedici. La scurt timp am fost „promovat” de la creşă la grădiniţă, unde mi-am făcut „ucenicia”, stricând tot ce se putea strica la atingerea cu mâna, luând numeroase „puncte negre”, pe care le recoloram în roşu, în drum spre casă, pentru a-i arăta mamei că „am fost

băiat cuminte", dar eu nu ştiam că, în acest timp, pentru a se asigura că punctele negre ajung la destinaţie, îngrijitoarea suna acasă ca să comunice faptul că eu voi sosi cu puncte negre.

La un moment dat, la grădiniţa cu pricina, vine o delegaţie de oameni maturi, la costume şi cravate, pentru a face recrutări. Obiectivul lor era: elevi pentru şcoala de muzică. Au ajuns şi la mine, gălăgiosul grupei şi mi-au arătat un creion.

Profesorul lovea creionul pe masă într-un anumit ritm, pe care îl repeta de câteva ori şi vroia să vadă dacă reuşeam să fac şi eu acelaşi lucru. Am făcut o treabă excelentă de la prima încercare. Pe urmă a cântat la un pian vechi (care întâmplător se afla acolo însă habar nu aveam ce era acel obiect masiv) şi m-a pus să cânt cu vocea aceleaşi note, ca să vadă dacă am „ureche muzicală", cum le ziceau ei celor dotaţi. Şi au aflat cu surprindere că aveam şi aşa ceva.

Eu eram dintre puţinii „aleşi". Eram considerat un privilegiat, dar personal nu aveam nicio părere despre treaba asta. Habar nu aveam ce consecinţe a urmat să aibe această „ureche muzicală". Mama a zis atunci: *„Extraordinar !. Hai să-l dăm la şcoala de muzică!"* … Încerc să îmi traduc printre amintiri ce anume m-a făcut să tresar la auzul acestei fraze. Cred că faptul, de care mă îngrozeam, era acela de a pleca de la grădiniţa, cu care tocmai mă obişnuisem şi începuse să îmi placă jocurile (mai puţin tăieţeii de la masa de amiază care îmi provocau greaţă).

Şi în toamna anului 1970, mama mă duce pentru prima dată, pe un alt drum, pe alte străzi, prin locuri pe care atunci le vedeam pentru prima oară, la … o clădire imensă, cu multe coridoare, uşi, … apoi la un moment dat, toate uşile se deschid şi apar o mulţime de copii venind din toate direcţiile.

Am gândit în acele clipe că poate acesta va fi noul meu loc de joacă. Am zis, *„pare bun"*,… mama a stat de vorbă cu încă o persoană adultă şi am fost lăsat (la joacă, credeam eu) într-una din săli şi apoi a plecat. Dar acolo nu prea erau jucării, doar bănci, cât vedeai cu ochii, o chestie neagră pe un perete, o sobă caldă (de care îmi plăcea să stau lipit) iar în ghiozdan nu aveam decât creioane şi un caiet. Oare ce fel de jocuri erau pe aici ?, mă întrebam eu. Până să mă dezmeticesc, intră o doamnă adultă pe uşă şi încă câţiva copii,… toată lumea se aşează în bănci şi doamna zice:

-Linişte ! vă rog, ... faceţi linişte!

Eh, da, ce glumă mai e şi asta ? cică, „linişte",…. în vreme ce la grădiniţă eram gălăgiosul grupei şi doamna îngrijitoare de acolo nu avea … „aproape" nimic împotrivă. Am fost surprins să văd că toată lumea (eh, nu chiar toată lumea) … făcea linişte, însă asta nu m-a oprit prea mult deoarece am continuat să menţin starea de gălăgie, care mă caracteriza.

Doamna aceea a venit la mine să mă zgâlţie, cerându-mi să fac linişte, că ea nu îşi poate ţine ora. „ce oră ?" … mă gândeam eu,… *„păi nu e ora de joacă ?"*, dincolo la grădiniţă aşa era. Am vrut să îi explic că nu asta e regula şi că dimineaţa se fac doar ore de joacă. *„Nuuu!"*… îmi urla ea în cap, *„aici nu mai eşti la grădiniţă, ci la şcoală!!... aici faci ceea ce ţi se spune şi înveţi pe dinafară… totul!"*

Fir-ar să fie de treabă ! Să-mi trag palme, nu altceva! Ce şcoala naibii era asta ?!… Gata!, gândeam eu, o să îi zic lui mama să mă ducă înapoi la grădiniţă, pentru că a greşit adresa.

Primele … câteva zeci de luni de zile de mers la şcoală au fost un coşmar. Când se făcea o intersecţie şi vedeam drumul care mergea spre grădiniţă eu vroiam să merg acolo, dar mama mă trăgea pe celălalt, care mergea spre şcoală.

Făceam cel mai mare scandal posibil şi toată lumea se oprea pe stradă ca să se uite… Nu puteam să înţeleg de ce mama, care se presupunea că trebuia să fie de partea mea (când de fiecare dată chiar era, la „medicaţia" cu bătaia oferită de tata), acuma era împotrivă şi vroia să mă ducă la nenorocirea aia de şcoală. A zis:

- S-a terminat perioada de grădiniţă şi tu acuma trebuie să mergi la şcoală!

- *CÂT TIMP trebuie să merg acolo ?,* întrebam eu oripilat de această decizie, gândindu-mă că trebuie să îndur teroarea de 4 ore pe zi …

- *Doisprezece ani!*… a zis ea, … Eh da, asta a fost lovitura de topor în capul meu, când toate visele mele de joacă şi jocuri s-au năruit.

Primele… nu ştiu câte luni de zile, mergeam la ore, făceam gălăgie, eram pedepsit să stau într-un colţ, nu învăţam nimic, mama era chemată la şcoală să dea explicaţii,… eu plângeam şi stricam toate lucrurile ce puteau fi stricate din acea sală,… şi starea mea de furie (cu care se pare că venisem din primele zile de după semnarea „condicii") se amplifica şi mai mult.

Un copil căruia probabil că i s-a făcut milă, sau care pur şi simplu avea şi el nostalgia anilor de joacă de la grădiniţă, m-a întrebat:

-Vrei să vezi cum se face o pocnitoare ?

Dintr-o dată am tresărit de bucuria de a vedea un nou mijloc de a face gălăgie (starea mea preferată de a fi), fiind ceva ce nu ni s-a spus la grădiniţă. A scos din buzunarul lui un obiect metalic cilindric foarte mic, care era astupat la un capăt şi avea o lungime de vreo 10 mm şi mi-a zis:

-Asta e un glonţ de la puşca lui tata,… dar e consumat, pentru că nu mai funcţionează.

Ochii mei începeau să scânteieze de bucurie… aşteptând să-mi explice mai departe ce se poate face cu glonţul…

- Dar el se poate umple la loc, după care va pocni din nou.

A scos din buzunar câteva chibrite,… a ras capetele astfel încât fosforul (am aflat mult mai târziu ce e acela) să intre înăuntru iar lemnul îl arunca pe jos. După ce s-a umplut tubuleţul de metal cu capetele de la mai multe chibrite, cumva anume el strîngea glonţul la capătul liber, *„ca să se facă presiune"*, îmi zicea şi apoi…

-… iei un bolovan mai mare şi loveşti puternic! Uite aşa!

S-a produs un tunet în curtea şcolii, că mi-a dat nişte tremurături de mi se zgâlţîiau pantalonii şi dinţii din gură, dar în acelaşi timp am savurat şi o reacţie de plăcere la nivelul de gălăgie care s-a creat. „Gălăgia" a fost imediat sesizată în singura sală, unde accesul copiilor era interzis şi pe uşă scria „Sala Profesorală". Din spatele acelei uşi a început brusc să iasă oamenii adulţi, alergând peste tot să caute locul de unde s-a auzit bubuitura.

Cu această nouă satisfacţie a unui lucru nou, pe care l-am învăţat la şcoală, mă întorc acasă voios. Aceasta a fost prima mea întâlnire cu „ştiinţa şi cunoaşterea", dar care era alta decât cea ce se preda la ore.

Desigur, acasă, în jurul blocului, pe unde mă jucam „de a ne ascunde şi de a ne descoperi reciproc", unii copii au învăţat şi ei „jocuri" din acestea cu „pocnitori" şi aşa că în scurt timp, eu am devenit un expert în materie.

Dar nu eram prea mulţi copii interesaţi de aceste jocuri, deoarece marea marea majoritate preferau un joc care se numea fotbal şi a cărei regulă era să loveşti mingea. Dar în momentul când m-au chemat şi pe mine să particip, am observat că regula era alta şi anume să loveşti picioarele altora… iar asta era foarte neplăcut când eu eram lovit şi … m-am enervat.

M-am enervat atât de rău încât pe tot restul vieţii am urât acest sport şi am refuzat să mă uit sau particip la tot ceea ce se numea sport. M-am supărat, am întrerupt jocurile cu acei copii şi am început să umblu pe dealurile Cetăţuiei (aşa se numea locul).

Am observat o mulţime de lucruri care zburau în aer, se mişcau pe pământ sau săreau dintr-un loc în altul. Acesta a fost primul meu contact cu … lumea insectelor. Am văzut şi am prins cu mâna goală buburuze, gândăcei, cosaşi, muşte, viermi, greieri, paianjeni, fluturi, furnici,… albine.

Ooops !! … ALBINE !? … Am aflat mult mai târziu cum se numeau, dar primul lucru, pe care l-am aflat direct pe piele, a fost că aveau un ac cu care înţepau. Prima înţepătură mi-a generat o stare imensă de sperietură şi durere. Dar în ciuda acestui fapt, am continuat să prind insecte pe deal, spre groaza mamei şi încântarea lui tata (care se bucura că în sfârşit plecam şi eu naibii de acasă ca să îl las să îşi citească ziarele şi să asculte posturile de radio, alea care nu era voie).

Mă simţeam din nou în largul meu, deoarece aveam o nouă lume a jocurilor: insectele şi pocnitorile. Puteam alege când una, când cealaltă. Dacă cineva îmi spunea că e periculos, eu chiar de aia vroiam să încerc experimentul.

Între timp, trebuia să merg mai departe la şcoala aia care dura 12 ani de zile de coşmar… şi la un moment dat a apărut o oră în program, când nu mai eram toţi copiii într-o sală mare, ci eram doar eu singur şi un profesor adult, într-o sală la fel de mică ca şi cămara mamei. Mi-a zis, *„intră aici şi stai pe scaun”*. După vreo câteva minute, a venit cu ceva lung în mână, care semăna cu o cutie pentru ţinut un pistol-mitralieră (cum am văzut în filmele western de la televizor, alea cu Clint Eastwood în genul *„Per un pugno di dollari”*). Mă gândeam că poate îmi arată cum pocnesc alea atât de tare.

Când colo, după ce deschide cutia, înăuntru era o vioară şi mi-a zis că de aici înainte va trebui să cânt la asta. M-am uitat bosumflat la ea, când, la un moment dat, am văzut că avea 4 corzi şi m-am gândit că acelea pot face gălăgie… Le-am ciupit rapid cu putere, la care mâna profesorului îmi loveşte mâna care ciupea corzile zicându-mi: *„Nu aşa!... asta nu e o jucărie!”*. A luat arcuşul şi zice: *„Ţine-l în mână, uite aşa!”*. Dar eu îl apucam aşa cum mama mă învăţase (în chinuri) adică cum să ţin lingura în mână (lovindu-mă de fiecare dată când nu vroiam să fac asta).

Acuma aflu cu stupoare că un alt adult vrea să mă facă să ţin în mână nenorocirea aia de arcuş, **altfel** decât lingura (lovindu-mă şi el peste mână). Ce au toţi oamenii ăştia ? Odată vroiau să prind arcuşul cu ***aceeaşi*** mână într-un fel, apoi lingura altfel şi creionul de scris ALTFEL ! Vai, fir-ar să fie de treabă! Acuma acest adult vroia să îi ţin arcuşul cu degetele într-o poziţie cât mai incomodă posibilă. *„Păi da na!, poftim ţine-l tu şi lasă-mă-n pace!”* am zis eu furios aruncându-i-l în braţe. De-abia că îl prinsese,… aproape că îl scăpase din mână, aşa bună aruncare i-am făcut !

A fost un chin, … au urmat apoi ţinutul viorii în mână (îngrozitor de incomod) şi pe urmă… cântatul. Avea şi el o vioară, dar care era mult mai mare decât a mea. Eh, na… la cântat am sesizat (cu urechile mele foarte muzicale) o diferenţă esenţială: vioara mea producea un scârţîit enervant iar a lui nu. *„Păi vioara e de vină!”* ziceam eu,… Totul nu era decât o chinuială, … o tortură fizică şi auzeam comenzile milităreşti prin care îmi corecta poziţia:

-Trage burta!, Spatele drept!, Bărbia pe stânga!, Trage cotul!, Îndreaptă încheietura! … şi multe alte grupe de două cuvinte, ca la cazarma militară.

La cântatul notelor, se pare că acele două urechi muzicale mă ajutau să fac diferenţa între o notă „bună” şi una „falsă” cum îi zicea el, … toată problema era de a nimeri unde trebuia pus degetul astfel încât să iasă numai notele „bune”. Am învăţat să cânt şi la vioară, dar pe urmă îmi

zicea că trebuie să cânt şi acasă, că… chipurile, trebuia să fac repetiţii şi să nu mai vin la el nepregătit. Fir-ar să fie de treabă ! Vroia repetiţii… La şcoală au început să se predea tot felu de lucruri,… să desenăm bastonaşe şi cerculeţe… apoi tot felu de chestii complicate.

Unele le rezolvam, altele nu prea. Am avut probleme deosebite cu tabla înmulţirii şi în general cam cu tot ceea ce eram obligat să învăţ pe dinafară, precum poeziile acelea idioate de la grădiniţă „Căţeluş cu păru creţ",…. Niciodată, dar absolut niciodată nu am înţeles care a fost rostul de a învăţa poezii pe dinafară. Orele de limba şi literatura română mi se păreau imposibil de plictisitoare! Al naibii de şcoală şi de profesori! Am trecut şi de tortura tablei înmulţirii dar acuma nu ştiam să fac nici un fel de înmulţiri. Mie îmi plăcea doar joaca… mai ales cu acele jucării care semănau cu arsenalul greu din război: tancuri, rachete, avioane, pistoale-mitralieră, etc.

Pe mine mă fascina tot ce făcea zgomot şi lumini ciudate. Am „progresat" tot mai mult la înţelegerea acestor fenomene şi chiar am început să aflu, de la unii prieteni care erau la şcoală în clase mai mari, lucruri precum chimie şi fizică. Deoarece mă vedeau dornic să fac experienţe, mi-au spus ce cu ce să amestec pentru ca să facă „bum".

Şi astfel, cu banii de sana, pe care mi-i dădea mama, pentru mâncarea din pauza mare la şcoală, eu de fapt cumpăram permanganat de potasiu de la farmacie. Pe urmă mai mergeam pe la magazinele de vopsele şi acolo se vindea sulf praf. Cu astea două se puteau face artificii… era un lucru impresionant pentru mine când tata a adus nişte artificii de Crăciun, care semănau cu o rachetă, le ţinea în mână şi scoteau ghiulele de foc şi scântei.

Dar la un moment dat, când cineva aruncase o grămadă de artificii aprinse, undeva prin apropierea clădirii unde era Comitetul Central al Partidului,… Ceauşescu a interzis aducerea şi vânzarea artificiilor, dar, desigur, clandestin, ele continuau să apară ici colo.

Între timp, la şcoală a apărut o materie care semăna foarte mult cu ceea ce eu deja aflasem practic despre insecte şi profesoara ne vorbea despre ele… Faptul că eu deja le văzusem în realitate, înainte de a le cunoaşte teoretic, îmi dădea avantajul de a înţelege foarte repede şi uşor, luând note mari la materia numită biologie. Cum mama îmi vorbea uneori despre faptul că oamenii mari îşi aleg o meserie şi că eu ar trebui să ajung muzician, … mă gândeam, dar oare de ce nu aş putea să continui să prind insecte şi să fac din asta o meserie.

Cineva mi-a arătat cum se face un insectar şi mama l-a rugat pe un tâmplar să îmi facă nişte cutii de păstrat insectele, cu geamuri de sticlă. Am început să citesc din cărţi, să prind toate felurile de insecte posibile pe care le întâlneam, inclusiv şopârle pe care le puneam apoi în sticle cu formol. Aveam cam 7 ani când am început să fac asta şi am continuat să adun insecte cam 5 ani la rând. Am adunat peste 3500 de specii de insecte în peste 12 cutii de lemn.

Un alt avantaj al preocupărilor mele în „lumea insectelor", cum îi spuneam eu, a fost acela că cea mai importantă lucrare practică, considerată totodată de maximă importanţă asupra mediei la biologie a fost realizarea unui insectar. Ne-au fost acordate câteva luni să îl facem (desigur nu era vorba de cutie, care putea fi chiar şi o cutie de pantofi), ci era vorba de a prinde insectele. Cum eu eram expert, am „realizat" insectarul în 5 minute, renunţând la câteva din cele 3500 de insecte deja culese. Toţi ceilalţi colegi, mai ales fetele, erau îngrozite de această lucrare practică. Pe unele le-am ajutat să găsească şi le prindeam chiar eu, insectele (doar 20 trebuiau să existe ca număr minim în cadrul insectarului).

Vecinul de bloc de la acelaşi etaj unde locuiam eu, era pasionat de excursii în natură şi mă ducea deseori şi astfel aveam ocazia de a prinde specii noi de insecte.

Ah, da,… vecinul era şi el violonist, dar cânta în orchestra

filarmonicii. Cânta acolo, cânta acasă, iar duminica era singura zi când mergea în excursie. Am învăţat foarte multe despre lumea insectelor, comportamente, mod de viaţă, … aveam o admiraţie sadică pentru păianjenii cu cruce, mari, graşi şi grei … pe care la un moment dat i-am luat din locurile unde trăiau şi i-am adus în bloc să îşi facă casele de pânză. Savuram cu plăcere modul în care păianjenii înfometaţi prindeau muştele (pe care le prindeam eu mai întîi) şi apoi le rupeam o aripă, înainte de a le arunca în plase.

Urcam în grabă de 5 sau 10 ori pe zi cele 5 etaje ale blocului, ca să le aduc mâncare la păianjeni. O vecină de la etajul 3 se bosumfla la culme de fiecare dată când coboram scările în tropăituri asemenea cailor de curse. Nu făcea nimic toată ziua, ci doar stătea în geam şi se uita să vadă cine intră şi iese din bloc. Dar când auzea că tropăi pe scări, deschidea uşa şi urla la mine vreo 5 minute ca să nu mai tropăi lângă uşa ei.

Araneus diadematus MHNT Femelle Fronton license CC BY-SA 3. Didier Descouens - Own work

Mă săturasem deja de ani buni de ceartă din partea ei, aşa că i-am făcut o surpriză. Am prins un broscoi imens de vreo 10-15 cm diametru (erau uneori pe acolo pe lângă bloc) şi i l-am băgat în cutia poştală. Foarte greu a intrat broscoiul pe fanta îngustă de vreo 4-5 cm, aşa că l-am turtit cât am putut de bine şi l-am băgat înăuntru. Era seară. A orocăit o vreme, după care s-a făcut linişte. A doua zi dimineaţă, tropăi pe lângă etajul ei, dispar sărind câte 5 trepte odată şi mă duc pe deal afară. Ea aştepta poştaşul,… vine poştaşul, care împinge ziarele peste broscoi şi madam' coboară scările cu cele 100 de kilograme ale sale, până la parter. Deschide cutia şi în secunda în care prima rază de lumină ajunge pe broscoi, acesta trage aer tare în pungile acelea care orocăie şi face un salt direct pe gâtul lui madam'… care astfel „trage", la rândul ei, o sperietură cu tahicardie pe care nu o va uita niciodată. Dar broasca cu pricina nu vroia nimic altceva decât să scape din cutia aceea întunecată şi să „zburde" liber în iarbă.

Evident că au urmat discuţii şi şedinţe de bloc, referitor la cine ar fi putut fi vinovatul,… fără să se poată dovedi nimic.

Rar am povestit faptul că îmi plăceau trenuleţele electrice care mergeau pe şine. Mi-a cumpărat tata unul din ăsta, deoarece ştia că dacă îl montez, atunci va trebui să ies pe terasa blocului, ca să am spaţiu de manevre şi astfel el îşi putea asculta relaxat mai departe ştirile să citească ziarul care îl pasiona la culme.

Vine mama acasă şi întreabă *„Unde e copilul ?"*… *„La joacă"* zice tata… Eu eram pe terasă şi construiam traseul de cale ferată pentru trenuleţ astfel încât să urce la nivelul unei guri de aerisire (care permitea echilibrarea presiunilor atunci când cineva trăgea apa la toaletă). Am urmărit cu interes şi senzaţie modul în care trenuleţul mergea pe „ultimul său drum" urcând din greu panta

înclinată pâna la gura de aerisire, după care, locomotiva fiind mai grea, a tras toate vagoanele, pe rând, în gura de aerisire. S-au auzit sunete foarte interesante, cu ecou, ale trenuleţului care cădea şi lovea pereţii conductei,… până jos la parter.

Deoarece era vară, eu şi părinţii mei aveam bilet la mare începând de a doua zi şi în mod cu totul stupid de întâmplător, aveau concediu de odihnă şi familia care locuia la parterul … unde se oprise trenuleţul. În cele două săptămâni în care eram plecaţi cu toţii la mare sau la munte, trenuleţul blocase suficient de bine acea conductă şi probabil că nu se mai echilibrau presiunile (când cineva din bloc trăgea apa la toaletă)… aşa că echilibrul foarte complex de forţe ale aerului şi rahatului a început să se facă prin creşterea la nesfârşit a nivelului din toaleta de la parterul unde nu mai era nimeni acasă. Dacă un lucru are un capăt, atunci mai are un capăt !

A fost de… neimaginat cât de mult a putut să crească acel nivel… care în două săptămâni a ieşit din baie, pe sub uşă şi a invadat camera, holul, … şi un miros indescriptibil se împrăştia pe coridorul blocului, fără ca cineva să poată înţelege ceva.

După ce ne-am întors cu toţii din concediu, …. am constatat situaţia. A fost un scandal de proporţii,… au venit echipele de intervenţie, au desfundat şi curăţit, cât se putea,… şi au găsit … trenuleţul în stare avansată de ruginire. Nu s-a putut preciza prin dovezi dacă era al meu, deoarece aveam un alibi: am fost plecaţi la mare două săptămâni. După nu multă vreme, familia a emigrat în Germania şi s-a mutat o altă familie acolo.

În toamnă, iarăşi începea şcoala şi iarăşi trebuia să merg la orele alea de nesuportat… dar brusc şi dintr-o dată ni s-au introdus materiile de fizică şi chimie, din care chimia deja o ştiam la modul

distractiv. Însă cumva anume, am avut o înţelegere a chimiei, la modul logic şi raţional, putând înţelege mecanismul scrierii unei reacţii chimice. Prima mea carte pe care o citeam cu mare interes se numea „Chimia Distractivă" şi acolo erau descrise numeroase experienţe care generau efecte ciudate precum fumuri, focuri colorate, scântei, lavă, sau se putea crea „soarele în laborator".

Deşi încă mai eram la liceul de muzică, deja muzica nu mai era o prioritate, însă sunetele ciudate şi diferite tipuri de zgomote au rămas o atracţie pentru mine. Chimia însă îmi oferea o nouă direcţie de joacă şi poate chiar de profesie, dar mama zicea că e mediu toxic şi că nu e bine să lucrezi acolo. Bun, … am zis eu, dar atunci să o fac ca distracţie. Şi m-am tot distrat cu ea, făcând petarde cu acetilură de argint, mini-bombe cu sunet de salvă de tun (bazate pe îngrăsământ agricol şi pulbere ultra-praf de aluminiu), am făcut şi „soarele în laborator" folosind magneziu şi aluminiu praf.

M-am ales cu nişte arsuri şi o pierdere parţială a auzului pe frecvenţa de 7kHz (sunet produs la explozia acetilurii de argint) şi în clasa a 7-a trimestrul al doilea, m-am mutat de la liceul de muzică la un liceu de electronică… deoarece între timp, fascinaţia pentru sunete nu s-a estompat, ci ea a fost alimentată de un coleg de la clasa de vioară, care m-a învăţat să construiesc o „pisică electronică", un montaj cu piese care după ce era alimentat, începea să miaune într-un difuzor.

El a avut darul extraordinar de a îmi explica cum să ţin un pistol de lipit în mână, cum să fac un cablaj, cum să construiesc un montaj, cum să citesc o schemă electrică… etc etc. Dar drumurile noastre s-au despărţit în scurt timp, … el spre Conservator, iar eu spre Inginerie Electrică. Dar asta urma să o aflu mult mai încolo…

http://en.wikipedia.org/wiki/The_Man-Machine
This is the cover art for the album The Man-Machine by the artist Kraftwerk. The cover art copyright is believed to belong to the label, Kling Klang and EMI Electrola, or the graphic artist(s), Karl Klefisch.

Între timp, noile mele „jucării" erau pisica electronică, crescătoria de paianjeni, insectarele, chimia distractivă şi… tocmai aflasem ceva despre anatomie. Am devenit interesat de partea desenată… şi am început să îmi organizez un set de planşe. Mama şi tata se bucurau că am trecut de la preocupări zgomotoase la altele care nu făceau zgomot. Dar am reuşit să îmi dau seama cam care era problema cu mersul mai departe la şcoala de muzică, când pe mine mă interesa cu totul altceva, inclusiv o altă muzică,… dar care din păcate nu o puteam auzi decât ca ilustraţie la Teleenciclopedia, singurul program TV, după Tom şi Jerry, care mă interesa în mod deosebit.

Problema era că dacă aş fi terminat liceul de muzică, atunci eu nu puteam continua studiile la Conservator pentru că sub nicio formă nu îmi doream să ajung să cânt zeci de ore pe zi cu dureri şi oboseală la vioara aia care îmi tocea nervii mei şi pe ai profesorului. Îmi aduc aminte de orele de orchestră, la care rîdeam de

maimuţărerile unui coleg de bancă dar palmele de la profesor le încasam numai eu. Colegul făcea maimuţărerile, dar eu dacă râdeam, atunci şi sunetul viorii „râdea" odată cu mine, la frecarea cu arcuşul. Acest fapt se auzea în sală şi astfel, eram pedepsit.

La naiba' cu orele de vioară, de cor, de orchestră… şi cu toată şcoala asta. I-am zis lui mama că **nu mai pot**. Au urmat certuri, discuţii cu profesorul de vioară, că poate să luăm ceva ore în particular,… dar, spre surprinderea mea, tata a zis: „*Ia mai lăsaţi băiatu'n pace!"* Şi când el zicea ceva, toată lumea tăcea şi executa. La servici era director general, iar acasă era … doar general. Zis şi făcut am ajuns la liceul de electronică … unde mi-am continuat atât experienţele de chimie cât şi cele de electronică, descoperind totodată o nouă sursă de sunete şi o nouă motivaţie de a face din electronică o profesie adevărată: ***muzica electronică***.

În anii 80, aşa ceva era o raritate pe la noi şi se aduceau la risc discuri de pick-up pe care erau înregistrate tot felul de sunete… Am ajuns astfel să îi cunosc pe Jean Michel Jarre, Klaus Schulze, Tangerine Dream, Mike Oldfield, Vangelis, Kitaro, Isao Tomita, Kraftwerk şi pe urmă mulţi alţii.

Experienţele de chimie au continuat, ajungând primul în clasă, care a avut nota scăzută la purtare, alături de un grup de huligani (care mai aveau asemenea note scăzute, cum se numea pre vremea aia). Traiul la noul liceu era greu, eram bătut şi eu nu eram în stare să mă apăr,… la început, după care am vărsat ceva acid clorhidric pe hainele unuia dintre ei şi alte substanţe, pe care le aduceam cu mine… Am avut şi un minilaborator acasă în balcon, precum şi într-un frigider „Fram" care s-a făcut praf şi pulbere. Substanţele emanau mirosuri complexe care deranjau vecinii. Fumigenele erau substanţele mele preferate precum Brom-ul lichid şi altele.

Tibicen linnei license CC BY-SA 2.5
Bruce Marlin - Own work
http://www.cirrusimage.com/homoptera_cicada_T_linnei.htm

Atunci când nu puteam să fac noi experienţe, mergeam pe dealuri la cules de insecte. La un moment dat, am găsit un grup de insecte, care apăreau numai cu câteva minute înainte de apusul soarelui şi începeau să scoată nişte sunete stridente (şi deosebit de enervante pentru unii oameni) dar care plăceau urechilor mele muzicale. Am prins o asemenea insectă în mână şi dacă închideam pumnul, ea „credea" că s-a făcut întuneric şi începea să cânte. Insectele se numesc cicade (pentru cine e curios). Am adus una din aceea în blocul unde locuiam şi i-am dat drumul printre ghivecele de flori delectându-mă cu sunetul şi ecourile care se creau între etaje. O singură insectă se putea auzi cel puţin două etaje de bloc.

Mi-a venit ideea să aduc mai multe şi am prins vreo 10 sau ceva de genul acesta. Le-am dat drumul la toate să zboare în zona ghivecelor cu flori (care erau la fiecare etaj) şi după ce venea întunericul, începea o întreagă „orchestră de coarde" să cânte în tot blocul de la parter până la ultimul etaj. Începeau apoi să iasă, rând pe rând, pe coridor, vecinii furioşi, dar când se aprindea lumina, insectele se opreau brusc din cântat (deoarece credeau că se face ziuă)… iar la câteva secunde, după ce se stingea lumina pe scări de la automat, ele începeau să cânte din nou. Problema era aceea că nu puteau fi prinse nici în flagrant şi nici cu mâna liberă.

Aceste „concerte" au continuat noapte de noapte, până ce insectele şi-au întâlnit obştescul sfârşit la vârstele bătrîneţii. S-a suspectat faptul că eu aş fi putut avea o legătură cu aceste „serate muzicale" dar lipseau dovezile asupra modului în care „muzicanţii" au ajuns în bloc. Pentru a nu intra la bănuieli, nu am mai continuat acest experiment bio-muzical prin aducerea altor generaţii de

cicade în bloc. M-am mulţumit cu paianjenii de la ultimul etaj, pe care i-am îngrăşat cu muşte de gunoi din alea mari şi negre şi s-au umflat până au crăpat, oferindu-şi obştescul sfârşit atârnând de un fir.

Am continuat experienţele pe terasa blocului (care la vremea aceea era deschisă tuturor pentru a se putea face plajă). Făceam experienţele numai cu mare grijă, fără să fiu văzut,… deoarece acizii au distrus catranul protector iar în sezoanele ploioase a început să curga apa în apartamentul de dedesupt. Desigur, orice asemănare cu posibile situaţii în care eu aş fi putut fi implicat, au fost declarate ca fiind … întâmplătoare.

Aşadar, am continuat şcoala în clasele 8-12 la Liceul „George Barițiu" din Cluj, gestionând cu interes şi nerăbdare AMR-ul (a mai rămas) zilelor în care urma să se încheie cei 12 ani de coşmare şi probleme de tot felul. Aici am dat de noi provocări precum teze, extemporale şi examene orale… iar materiile mele, pe care dintotdeauna le-am considerat a fi execrabile au fost: limba şi literatura română, istoria, filosofia şi economia politică în care a trebuit să „îmi rup dinţii" până să pot scăpa de ultimele câteva mii de zile de coşmar.

Am dat un prim examen de treaptă în clasa a 8-a, unde cu ajutorul probei de matematică am făcut media minimă necesară care acoperea nota 4 de la proba de limbă română. Am dat al doilea examen de treaptă în clasa a 10-a, unde din fericire se cerea doar fizică şi matematică, aşa că l-am trecut şi pe acesta.

Am dat şi examenul de Bacalaureat, unde se cerea din nou limba şi literatura română, sub ameninţarea că nu avem voie să luăm note mai mici de 6 la niciuna din probe şi abia după aceea se făcea media generală, aşa că media mea generală a fost formată din notele 7,10,10 (a treia fiind probă practică la electrotehnică iar eu deja eram expert în construcţii de tot felul). Nu ştiu de ce mi-au dat 7 în loc de 6 … la proba de limbă română, când eu nu scrisesem subiectul nici măcar de nota 5.

După ce am vazut-o şi pe asta trecută cu bine, m-am bucurat mai multe zile la rând de finalizarea anilor de coşmar, spre surprinderea tuturor colegilor mei care plângeau pentru aşa ceva. Ei deja se pregăteau să îşi facă o familie, să se căsătorească, în timp ce pe mine… mă cam durea în cot de asta. Am dat admiterea la Facultatea de Electrotehnică şi am reuşit la curs seral, fapt care mi-a amânat şi serviciul militar obligatoriu cu încă 6 ani, la un termen redus şi el de la 9 luni la 6 … Aşadar iată cum am împuşcat doi „iepuri" la un foc: serviciu militar amânat şi redus, plus facultate.

La facultate m-am simţit liber şi descătuşat de regulile şi regulamentele aiuristice specifice liceului (precum aceea că nu aveai voie să ieşi pe poartă înainte de ora 13 – aşa că uneori ieşeam pe geamul de la sala de sport). Anii de facultate mi s-au părut mult mai uşori şi relaxanţi decât cei de la liceu, materiile de studiu erau mai uşoare şi erau predate cu o claritate excepţională. Noii mei colegi de la facultate îmi păreau a fi mult mai abordabili decât cei vechi pe care i-am cunoscut în ultimii 5 ani la liceu. Singura problemă, care apăruse în viaţa mea, a fost serviciul, deoarece intrasem la curs seral şi eram obligaţi prin lege să fim încadraţi într-un loc de muncă, în profilul facultăţii.

A fost greu să mă adaptez şi să socializez cu colectivele diverselor locuri de muncă pe care le-am avut în perioada celor 6 ani de facultate. La acea vreme, nu mi-aş fi dorit sub nicio formă să îmi fac o carieră jurnalistică, în ciuda hobby-ului meu pentru muzică, deoarece tot ceea ce se dădea atunci pe post, cu rare excepţii, era acel cult al personalităţii lu' Ceauşescu.

5. CONTACTUL CU BOALA

Boala a fost ceva care m-a însoţit aproape tot timpul, de la imediat de după semnarea „condicii” şi până prin 2006. Boala este ce-a de-a doua mea „aventură” care o completează pe prima. Dacă sunt unii care de abia dacă îşi numără vreo gripă sau două în întreaga lor viaţă, eu am fost unul dintre cei cu „performanţe” ridicate în materie de boală, având gripe şi răceli în primii 26 ani de viaţă, în fiecare an, fără excepţie, timp de cel puţin 30 până la 90 de zile pe an.

Astfel, am avut un număr de 69 de viroze severe consemnate, a căror durată medie a fost de 14 zile. Se poate estima că numărul total de zile cu viroze severe consemnate a fost de ca. 966 ceea ce înseamnă ca. 2,64 ani în cei 42 ani de viaţă. Certificatele medicale le primeam numai dacă aveam şi febră, nu doar dureri de cap, arsuri în gât, stare generală proastă. Deoarece am făcut inginerie am şi calcule…

Mi-am început „călătoria sprâncenată” cu o bronşită cronică asmatiformă, pe baza căreia am fost scutit de orele educaţie fizică, (care oricum nu îmi plăceau deloc). Pînă la finele liceului am continuat să nu „servesc” această disciplină.

PROBLEMA DURERILOR DE CAP

În clasa a 9-a sau cel mult a 10-a, mă pomenesc cu apariţia unei dureri de cap, a cărei durată varia între 4-6 ore şi 30-36 ore fără întrerupere. Asta ar fi fost „lovitura de graţie” care m-ar fi incapacitat pe tot restul vieţii, dacă un medic nu mi-ar fi găsit „soluţia de urgenţă”.

Şi după vreun an de căutări, încercări şi umblat pe la cabinete, eu şi cu mama am ajuns la un medic care ne-a întrebat: *„Aţi încercat cu Fasconal?”*… imediat am căutat tableta la farmacii şi m-am putut bucura de efectele ei rapide, cu condiţia să fie luat la primele semne ale apariţiei durerii de cap. Şi astfel, „soluţia de urgenţă” a devenit permanentă.

Dar, deseori condiţia de a îl lua la primele semne era greu de îndeplinit. Durerile apăreau atât de rapid, încât rareori puteam identifica anumite semne. Astfel, dacă nu reuşeam să iau tableta la **primele semne**, atunci nu mai avea rost să o iau pentru că nu mai avea efect.

Odată cred că am încercat să iau două deodată, dar efectul a fost că nu mai puteam sta în picioare şi îmi părea că îmi încetineşte bătăile inimii. Însă puteam lua una, fără probleme sau cel mult una şi jumătate dacă cumva mai aveam noroc să îşi facă efectul. La numai 5-10 minute întârziere, nici nu mai avea rost să mă gândesc la tabletă deoarece nu mai avea efect. Pe cât ar putea părea de banal, cel mai greu lucru a fost acela de a deveni conştient de primele semne ale apariţiei unei dureri de cap. A trebuit să „exersez” ca să aflu când începea o durere.

Primii 15 din cei 25 ani de migrene, care au început în jurul vârstei de 15 ani, i-am petrecut în cele mai înfiorătoare dureri de cap, în număr de ca. 100 asemenea dureri pe an.

Am fost afectat minute sau ore în şir zilnic, de imposibilitatea de a mă concentra la materiile de studiu, de frica apariţiei durerilor şi de a-mi da seama prea târziu. Luam tableta, uneori şi la o „alarmă” falsă precum o pulsaţie uşoară în zona tâmplelor, sau hipertermie la nivelul frunţii.

Următorii 10 ani de migrene s-au derulat în perioada 1990-2006, dar cu consecinţe mai puţin severe. Numărul acestora a scăzut de la ca. 100 spre 30 şi apoi ca. 20 de dureri foarte mari de cap, pe an, dar în realitate au persistat numeroase dureri de mai mică intensitate, pe care le consideram „suportabile” şi care nu au fost luate în calcul. În toţi aceşti 25 ani de migrene am consumat peste 2500 de tablete de Fasconal (un „cocktail” miraculos de acid acetilsalicilic, cafeină, paracetamol şi fenobarbital). Fiecare mergem la vale, dar în direcţii diferite.

Migrenele puteau să apară la orice concentrare mentală de peste 2 ore, meditaţie mai lungă de 20 minute sau după somnul de amiază. Durerea apărea şi sub influenţa unor factori de stress, oboseală fizică, aplecare bruscă sau ridicare bruscă de la sol, efort psihic sau … fără motiv. Se pare că … „fără motiv” era cazul cel mai des.

Fasconalul ar fi rămas tableta vieţii mele,… (la acea vreme) crezând că îl voi lua fără oprire la fiecare două-trei zile. Ocupându-mă între hobby-urile mele şi de anatomie-medicină (fără să fi

apucat vreodată să le aprofundez) mi-am dat seama că această tabletă, aparent inofensivă, dacă este însă luată zeci de ani la rând, ar putea avea şi alte efecte.

Mama insista să înghit medicamentele şi nu să le zdrobesc,… dar eu aveam mari probleme cu înghiţitul, însă nu era nicio problemă în a le mesteca, … cu excepţia gustului îngrozitor de amar, care persista cam vreo jumat' de oră, o oră. Contrar indicaţiilor medicului, le luam şi pe stomacul gol, dar se pare că faptul în sine, de a le mesteca bine înainte, a avut avantajul că se făcea o mare parte a absorbţiei în sânge fiind ţinut în gură şi mucoasa stomacală era mult mai protejată în acest fel. Aşadar, am scăpat de a mai face un ulcer la stomac.

Aveam probleme cu injecţiile de tot felul… (oare care copil nu are ?). Mama învăţase cumva anume să îşi facă injecţii singură pentru propriile boli, aşa că mă putea înţepa şi pe mine fără riscuri. Ideea de a merge la cabinete ca să mi se facă aceste injecţii era mai puţin atractivă decât cea prin care să mi le facă mama. Polidinul era injecţia cea mai frecventă la stările mele gripale severe… dar m-am obişnuit, mai ales prin aceea că alegea un ac deosebit de subţire şi atunci durerea era mică.

Însă medicamentul durea oricum… pe urmă s-a gândit că ar putea să îl amestece cu xilină şi i-am spus că mai întâi să încarce polidinul şi pe urmă xilina (astfel că xilina – un fel de anestezic – ar fi intrat prima). Am scăpat de chinul injecţiilor şi le-am luat în fiecare an la apariţia gripei.

Am scăpat şi de, probabil, două din cele trei vaccinuri obligatorii la vremea anilor de şcoală primară, deoarece am urmărit să lipsesc de la orele la care ar fi venit echipa de medici. După un timp au aflat că NU am fost vaccinat, dar trecuse deja vârsta limită şi astfel nu mi se mai putea face.

În jurul vârstei de 18 ani, pentru prima dată mi se face analiza sanguină, în vederea încorporării în serviciul militar şi mi se descoperă colesterol de peste 350 u/ml … o valoare record. Am fost amânat până după facultate, aşa că nu am mai dat importanţă acestui rezultat. Aşa că am răsuflat uşurat…

Perioada studenţiei a fost cu mult mai plăcută decât cea de liceu şi eram încântat să particip la orele de ştiinţe exacte care se făceau acolo. Deja majoritatea colegilor mei erau căsătoriţi, … dar eu cumva anume aveam o problemă cu această idee. Desigur, menţinerea acestei idei, încă din ultimii ani de liceu, a creat premizele intrării mele în etapa solitudinii, care devenea apăsătoare. Însă, aveam muzica electronică care mă scotea din majoritatea stărilor de depresie. Acestea au fost mai intense în perioada serviciului militar, unde nu am avut acces la magnetofonul şi zecile de benzi care rămăseseră în locuinţă.

Nu a trecut multă vreme şi „poc" că a venit revoluţia şi astfel în 1990 începe cea de-a doua etapă a vieţii mele. Mi-am construit o instalaţie de recepţie satelit, în perioada 1988-1989, lucrând un an de zile, până la epuizare.

Mi-am construit un amplificator audio stereo pentru audiţie la boxe şi treptat învăţam să perfecţionez aceste montaje pe măsură ce le utilizam. Contactul cu programele TV prin satelit a fost un şoc pentru mine. Am aflat lucruri esenţiale despre viaţă, Univers, boală, fenomene paranormale, conspiraţii, tratamente medicale alternative şi altele. Pasiunea mea pentru muzică mi-a îndreptat paşii spre radio şi am ajuns rapid la Radio Cluj, apoi CD Radio.

Totuşi un element important al vieţii mele a rămas nesoluţionat: boala. Răcelile, gripele, durerile înfiorătoare de cap, epuizarea vitală (despre care mult mai târziu urma să fac o descoperire de real progres ştiinţific), dieta şi dureri ocazionale de spate, toate acestea reprezentau marile probleme la care trebuia să le găsesc soluţii. Aşa ca oricine altcineva de pe glob, mai ales din societatea occidentală, soluţiile erau … medicamentele.

Nu înţeleg de ce milioane de oameni acuză corporaţiile farmaceutice de conspiraţie împotriva omenirii, pentru că noi toţi cei câteva miliarde de oameni care **cumpărăm** de la ei, suntem vinovaţii menţinerii acestor mastodonţi mondiali în profituri uriaşe.

Ei nu pot exista dacă noi nu am mai cumpăra… şi nimeni nu cumpără un medicament până nu are durere şi boală, pentru că îl doare-n cot din cel puţin două motive: a) nimănui nu-i pasă de sănătate şi de condiţiile limitate în care aceasta poate fi păstrată şi b) odată ce sănătatea e pierdută, (iremediabil de cele mai multe ori) atunci medicaţia pe viaţă rămâne singura soluţie.

Păi eu sunt cel mai grăitor exemplu în acest sens. Am „respectat" punctele a) şi b) cu mare strictеţe făcând tot ce putea fi mai dăunător sănătăţii… până când cineva m-a îndrumat spre un curs de yoga, care tocmai se înfiinţase în oraş. Dar asta nu mi-a rezolvat problema.

PROBLEMA RINITEI CRONICE HIPERTROFICE

În cazul meu, această maladie a început să se manifeste în 1991-1992, prin semne uşoare de blocare a respiraţiei, pe una şi apoi pe ambele nări. În anul 2002 am început să folosesc spray-uri nazale de tip Bixtonim şi Olynth de 2 ori pe zi, 365 zile pe an, în ambele nări, până în anul 2004, fără nicio ameliorare semnificativă. Şi era chiar normal să se întâmple astfel.

Până la acea vreme nu au putut fi stabilite cauzele, rinita fiind tratată cu … **indiferenţă**. Acest „tratament" a agravat situaţia, astfel încât, în anul 2004, a fost necesară o intervenţie chirurgicală, constatându-se că una din nări avea o creastă septală, iar cealaltă avea o inflamaţie cronică a mucoasei nazale, numită hipertrofie. Prima operaţie, de corectare a devierii crestei septale, a avut succesul scontat.

Am solicitat după aproximativ 3 luni o a doua operaţie pentru corectarea problemei rinitei inflamatorii, dar aceasta a reuşit doar parţial. Problema rinitei cronice hipertrofice a necesitat continuarea tratamentului cu spray-uri (Olynth, pe bază de clorhidrat de xilometazolină şi clorură de benzalconiu) timp de încă 2 ani, de 2 ori pe zi, 365 de zile pe an, aproape fără excepţie. Pe etichetă scrie: ***„a nu se folosi mai mult de 10 zile!"***. Oooops! L-am folosit vreo, …. doar,… 1400 de zile.

E interesant de menţionat faptul că totuşi modul greşit în care aplicam teoria de la cursurile de yoga a avut un efect de rărire a durerilor de cap şi a intensităţii acestora. O să revin asupra acestui detaliu mai încolo.

Am solicitat două operaţii la nas pentru a corecta ceea ce deja nu se mai putea rezolva prin medicaţie, dar nu s-a produs o îmbunătăţire semnificativă. Efectul Olynth-ului era atât de bine calculat încât cu vreo 5 – 10 minute înainte de a trece cele 12 ore ale decongestionării mucoasei nazale, nările se blocau atât de mult încât era imposibil să uit să îmi iau doza de spray, dimineaţa la ora 6 şi seara la 18.

PROBLEMA DISCOPATIEI LOMBARE

Povestea a început de undeva din perioada anilor 1990 când, „ocazional" şi aparent întâmplător, aveam scurte crize de dureri de spate în zona lombară. Cele mai răspândite investigaţii la acea vreme erau radiografiile, aşa că am aflat, la un moment dat, că am o discopatie lombară incipientă, dar fără să-mi fac prea multe griji.

Observam doar faptul că uneori durerile scurte şi acute apăreau la anumite mişcări de răsucire ale corpului, având uneori un obiect în mână, pe care doream să-l mut dintr-un loc în altul. Episoadele erau destul de rare şi durerile treceau după o relaxare sau odihnă la pat. În 1991 începusem şi practica yoga, fapt care a contribuit la micşorarea vitezei procesului degenerativ din discurile intervertebrale (proces despre care nu ştiam nimic la acea vreme), însă nu m-a ajutat la refacerea stării de sănătate, deoarece în cadrul acelei practici eu personal (şi de altfel mulţi alţii) nu aplicam la modul real anumite principii legate de conservarea resurselor corpului.

În perioada 1992-2000 boala se agrava treptat, iar episoadele de dureri acute deveneau tot mai dese şi mai intense, fiind obligat să iau primele medicamente antiinflamatoare pentru a înlătura durerile, deoarece simpla relaxare şi odihnă la pat, inclusiv anumite posturi din practica yoga (care ar fi recomandate pentru asemenea situaţii) nu mai aveau efect.

În perioada dintre anii 2000 şi începutul lui 2004 simptomele au devenit persistente, dureri zilnice, unele chiar uşor de suportat, dar altele de extrem de mare intensitate, care necesitau doze tot mai mari de medicaţie.

Eram deja în faza a doua de evoluţie a bolii, dar nu ştiam asta. Prima radiografie pentru coloana lombară am făcut-o abia în anul 2001 şi atunci a fost momentul când am aflat că am boala. Deja,… după cum puteţi observa, nu prea mai am mult umor, când îmi reamintesc de toate acestea, deoarece pentru fiecare acţiune există o…. critică egală şi de sens opus.

M-am dus cu rezultatul la şeful clinicii de Radiologie a Spitalului de Recuperare. Am coborât scările la subsol unde am aşteptat ceva vreme, cu radiografia în mână, fără să am habar ce anume urma să se citească de pe ea. Intru în cabinet, mă apropiu de biroul unde era aşezat medicul şi îi ofer analiza. După aproape o jumătate de minut îmi spune:

-Domnul Mureşan, vă rog luaţi loc…

-Mulţumesc, dar nu e nevoie, pentru că afară pe coridor am stat deja de vreo oră,… am argumentat eu, …

-Da, dar totuşi eu ţin să vă invit să ocupaţi un loc, a insistat medicul… (bănuiam că din curtoazie)

-Sincer, nu sunt obosit,… nu e nevoie, … spun eu mai ferm, la care doctorul adaugă următoarele.

-Eu v-am invitat să ocupaţi un loc, pentru ceea ce urmează să vă spun şi nu de dragul de a sta pe acel scaun (nu e un citat exact, având în vedere şocul care tocmai se declanşa)

A început explicaţiile cu cuvintele *„Boala dumneavoastră se numeşte,….”*, după care am simţit

că îmi scade rapid tonusul şi vitalitatea, poate chiar şi pulsul,… oglinda de pe peretele lateral îmi reflecta chipul palid, pe care l-am privit cam o secundă, timp în care nu am mai auzit anumite fraze ale doctorului, (care avea multe de spus la caracterizarea medicală a diagnosticului), dar… peste alte câteva secunde, am simţit nevoia acută de a mă aşeza pe scaunul cu pricina, înţelegând perfect insistenţele sale. Pur şi simplu, domnia sa nu dorea ca la auzul celor explicate să cad brusc de pe picioare şi să mă aleg cu încă o problemă ce necesită tratament.

Mi-am amintit totuşi cuvintele cu care **s-a încheiat** discursul său şi anume: *„… pe care o veţi duce pe tot restul vieţii, se va agrava de la un an la altul, nu există şanse de vindecare, tot ce putem face este să vă oferim un anumit confort al vieţii prin medicaţie permanentă, fizioterapie, balneoterapie şi altele”*. Pe urmă m-a întrebat dacă am înţeles.

Am răspuns afirmativ, am aşteptat câteva secunde să îmi revină un minim tonus muscular, pentru a mă ridica din acel fotoliu şi am ieşit din Clinică, oprindu-mă la un telefon să îi dau vestea mamei. Aveam în mână rezultatul şi am citit versurile, ceva în genul acesta: Discopatie lombară bilaterală degenerativă cu progres rapid L4, L5 … etc. şi o întreb: *„Ei, cum ţi se pare ?”* Mi-a zis: *„Mergi acasă şi vorbim mai târziu.”* Asta a fost o luuungă temă de meditaţie.

Am început să folosesc medicamente din ce în ce mai puternice ale căror efecte secundare erau la rândul lor din ce în ce mai intense. Începând cu anul 2004 simptomele au devenit tot mai mari şi durerile erau la limita suportabilităţii şi-mi limitau extrem de mult capacitatea de lucru ajungând chiar să resimt o percepţie a trecerii timpului, ca şi când acesta s-ar accelera şi că nu reuşeam să-mi mai pot rezolva sarcinile în aceeaşi durată de timp, precum cea pe care o alocam aceloraşi activităţi cu zece ani mai devreme.

Din cauza durerilor foarte mari, îmi era din ce în ce mai greu să îmi pot focaliza mintea, atenţia, nu reuşeam să execut un montaj electronic fără greşeli şi uneori îmi era greu să mai pot lucra operaţiuni mecanice care impuneau efort. În iarna anului 2004 am abordat mai multe feluri de terapii mecanice alternative, care îmi puteau oferi confortul de viaţă pe durata a trei, patru zile. Amintesc aici un incident deosebit. Tot atunci, nu mai ştiu cu precizie, am venit de la o şedinţă de kiropractică şi terapeutul m-a avertizat că sub nicio formă să nu mă opresc pe drum, să merg fără întrerupere acasă, cu viteză şi efort cât mai constante. Totuşi, m-am oprit înainte de a ajunge la bloc, câteva minute, la un magazin alimentar (fără să fie neapărată şi urgentă nevoie) crezând că … cei 100 m până la bloc îi voi putea parcurge fără prea mari probleme. Era iarnă şi frig, zăpadă peste

tot…Am ajuns la intrarea în bloc şi imediat după ce am deschis uşa, cu ultimele resurse m-am putut aşeza direct în pat, îmbrăcat în fâşul gros de iarnă, cu pantofii (fără să-i pot deşireta), dar am constatat că nu puteam sta întins în pat şi nici ridicat la verticală, în poziţie şezând. În schimb exista o poziţie de înclinare la 45 de grade care îmi permitea şezutul fără dureri insuportabile.

La un moment dat au devenit insuportabile. Eram obligat să coordonez toate mişcările la precizie milimetrică pentru ca să nu se producă un accident foarte grav care să mă lase paralizat. Orice mişcare din zona spatelui îmi era imposibilă sau îmi producea dureri de neimaginat.

M-am aşezat pe pat cu spatele spre bibliotecă şi cu faţa spre masă, fapt care însă m-a dezavantajat deoarece nu ajungeam să prind cu mâna cutia cu Clorzoxazonă… Mi-au trebuit aproximativ trei ore să fac un set de micro-mişcări la nivelul spatelui, pentru a crea unghiul necesar, pentru ca una din mâinile mele să poată apuca ferm cutia cu tablete, fără ca aceasta să fie scăpată, printre degete, după marginea patului, eveniment ce, probabil, m-ar fi condus spre un deznodământ, cu mult mai rău decât cel care a urmat. Dar un lucru care merge prost, nu merge niciodată de unul singur.

Simţeam prezenţa unui pericol imediat, dar în acelaşi timp înţelegeam că am la dispoziţie două alegeri. Una ar fi fost de a face o mişcare bruscă, încă care mi-ar fi forfecat nervul sciatic a cărui rădăcină deja era foarte presată, … ulterior ar fi dispărut durerile, dar s-ar fi instalat paralizia, … iar a doua posibilitate era de a lua Clorzoxazonă – maximum de tablete posibile, toate deodată, pentru a crea forţat o relaxare musculară… cred că am vreo 8 tablete… atâtea mai rămăseseră în cutie.

În cele trei ore, pe care le-am avut la dispoziţie, am avut timp să mă gândesc asupra acestor alegeri şi după ce am reuşit să iau cutia cu medicamente, am zdrobit şi mestecat cel puţin şase tablete, posibil opt!! şi după aproximativ 30 minute durerea a dispărut, dar consecinţele au continuat să se manifeste. Am aflat mult mai târziu faptul că acea contractură musculară exagerată, pe care nu o puteam rezolva sub nicio formă, avea rolul de a proteja crăparea unui element din cele două discuri vertebrale foarte afectate şi anume inelul fibros.

Starea de relaxare însă îmi era absolut necesară, deoarece am stat aproximativ cinci ore în acea poziţie de înclinare la 45 de grade şi durerile continuau să crească, aşa că pur şi simplu nu mai aveam nimic de pierdut. Atunci când toate lucrurile merg prost, deja asta nu mai contează.

După ce medicamentul şi-a făcut efectul, doza imensă pe care am luat-o, mi-a încetinit bătăile inimii şi simţeam că urma să se oprească. Cu ajutorul unor tehnici de respiraţie yoga am creat condiţii minimale pentru ca inima să-şi menţină bătăile la un puls ce practic era insesizabil. Mi s-au răcit mâinile, faţa, mi-au apărut tulburări ale vederii, apoi vedere înceţoşată şi apoi simţeam că sunt cuprins de o stare periculoasă de somnolenţă.

Înainte de a adormi, fapt care a devenit inevitabil la o asemenea doză de medicament, am auzit o bufnitură în pat exact în zona discurilor vertebrale afectate dar nu am avut nicio durere…

Mult mai târziu am făcut analogiile necesare din care a rezultat că „bufnitura” a fost momentul ruperii inelului discal, atingerea nervului sciatic urmată imediat de starea de somn prelungit… probabil 10 ore… nu am idee (aş putea greşi pentru că nu mai aveam capacitatea de a memora lucruri detaliate). După ce m-am trezit, inima îmi bătea încă foarte slab şi am continuat să stau întins la pat, dar nu mai aveam sensibilitate la piciorul stâng şi era extrem de amorţit.

Aceasta e faza a treia a bolii şi ea e caracterizată prin leziuni ireversibile a nervilor presaţi, atingeri sau distrugeri ce pot continua mai departe în forme degenerative cu complicaţii, inclusiv inflamaţii la nivelul axonilor sau chiar procese de distrugere a tecii de mielină. Dacă ajungeam până acolo, atunci mă puteam autonumi „fiul ploii”. Medicina clasică consideră că revenirea din faza a treia a bolii la cea incipientă, în care de fapt nici nu şti că ai vreo boală de acest gen, este imposibilă.

Totuşi, decât imposibilul probabil, e de preferat posibilul improbabil. După aproximativ trei luni piciorul stâng mai rămăsese amorţit, sensibilitatea a început să revină însă s-a păstrat amorţeala la un singur deget de la piciorul stâng, care a durat aproximativ încă nouă sau zece ani.

Practic în perioada 2004-2005 a început calvarul vieţii mele, deoarece durerilor de spate li s-au adăugat migrenele, durerile cervicale, colesterolul şi rinita cronică hipertrofică. Am solicitat bilet de trimitere pentru diverse analize, am fost diagnosticat cu aceste patru afecţiuni aflate în fază cronică (deci considerate a fi nevindecabile) şi am realizat prima investigaţie RMN la Spitalul Militar (deoarece aparatele vechi şi destul de neperformante – faţă de cele de azi – de la alte clinici, erau

defecte). Diagnosticul bolii a fost următorul: Discopatie Lombară Bilaterală Degenerativă: Discuri degenerate lombare, multiple protruzii discale cu ruperea inelului fibros extern – mediana – paramediana dreapta la L2-L3, mediana la L3-L4, paramediana stânga L4-L5, cu atingerea rădăcinii L5 stânga. 10 iunie 2004 - Spitalul Militar Cluj. Aşadar, un lucru făcut de „mâna mea" se numeşte … lucru „manual", … iar de „reparat" nici vorbă.

Discopatia lombară a început să progreseze treptat de la vârsta de 25 ani până la 37 ani, când s-a manifestat simptomatic cu mare severitate. Singurele medicamente care ameliorau temporar durerile au fost combinațiile de tipul clorzoxazonă cu piroxicam 40 mg supozitoare, dar din decembrie 2005 ele nu au mai avut efectul scontat.

PROBLEMA COLESTEROLEMIEI ÎN SÂNGE

Aceasta a fost destul de gravă şi a avut la bază greşeli majore de alimentație, alese prin liberul meu arbitru împotriva sfaturilor părinților. Consumul zilnic exagerat, de ouă, lapte, smântână foarte grasă, carne grasă, supe consistente, zahăr tos, cantități de mâncare între 2 şi 2,5 kg au avut un impact major asupra ficatului. Cum zicea Galilei „e pur si muove", adică „şi totuşi încă mai era viu" (am exagerat!).

În jurul vârstei de 20 ani mi s-a descoperit o colesterolemie de peste 350 mg/L. La acea vreme, aceasta nu a fost pusă pe seama alimentației, deoarece nu se cunosc cazuri clinice de pacienți care să prezinte asemenea valori fără nicio altă afecțiune asociată. Din acest motiv, nu mi s-a recomandat nicio medicație, cu excepția regimului alimentar, pe care nu l-am respectat. Într-o statistică aproximativă, în primii 25 ani de viață, am consumat ca. 16.000 ouă, ca. 2000 kg unt de calitate superioară, câteva sute de kg de carne, ca. 4000 litri lapte gras, sute de kg maioneză cu cartofi şi ca. 2500 tablete de Fasconal, aşa că … am ingerat şi „fabricat" colesterol. Nouă inginerilor ne plac calculele la … nebunie.

Ar trebui totuşi să mă mir de cel puțin două lucruri: **a.** Că sunt încă viu … şi … **b.** Că nu am ajuns să am boli grave. Colesterolul denumit şi „rău" din componenta totală se calculează cu relația:

LDL = colesterol total – [(trigliceride: 5) + HDL],

unde HDL este colesterolul „bun" şi LDL colesterolul „rău". Iată câteva lămuriri despre colesterol:

MITUL COLESTEROLULUI

Mă bucur enorm pentru faptul că pot să vă aduc la cunoştință o informație de ultimă oră, legată de prezența colesterolului în sânge. Traducerea unui articol preluat de pe pagina de web a CNN http://edition.cnn.com/2015/02/19/health/dietary-guidelines/ ne prezintă un fapt relevant despre modul în care valoarea concentrației de colesterol din sânge a fost în mod eronat (intenționat sau nu) stabilită la o limită superioară care ne punea pe majoritatea dintre noi în postura de pacienți.

Oare Comisia de Recomandări dietetice din SUA … pare să dea semne că îşi cere scuze ? Pentru o informare rapidă puteți consulta versiunea în limba română a acestui articol care se poate lectura şi downloda de pe blogul de Medicină Sportivă BioGenerom la adresa de internet: **http://biogenerom.ro/sfarsitul-erei-colesterolului/**. Citat din sursa românească:

„Colesterolul: Anterior, (liniile directoare dietetice) se recomanda limitarea consumului de colesterol la mai puțin de 300 mg/zi. În 2015 recomandările dietetice (DGAC) nu mai continua cu aceste recomandări deoarece dovezile disponibile arata că nu există o legătură între consumul de colesterol prin alimentație şi nivelul colesterolului din sânge. În conformitate cu concluziile raportului American Heart Association (AHA/ACC raport), colesterolul este un nutrient al cărui consum mărit nu este o problemă." (DGAC). Raport 2015, cap 1, pag. 17.

Mai simplu spus consumul de colesterol nu este o problemă pentru sănătate şi nu afectează nivelul colesterolului din sânge. Aceasta este o schimbare revoluționară în raport cu recomandarile de acum 50 ani, care au afectat şi schimbat complet obiceiurile noastre alimentare.

Cu acest raport şi în legătură cu noile instrucțiuni ale American Heart Association care eliberează utilizarea de medicamente de la nivelul colesterolului, a căzut şi ultimul bastion de recomandări dietetice şi medicamente legate de colesterol. Colesterolul este produs în proporție de

85% de organismul însuşi şi este un compus de bază pentru existența vieții. Absorbția colesterolului din alimente este de numai 15% şi nu afectează nivelurile sanguine. Datorită implicării colesterolului în numeroase funcții ale organismului, nivelul lui în sânge creşte nu pentru că am absorbi mai mult din alimente ci pentru că este necesar să repare defecțiuni ale celulelor şi țesuturilor. Organismul nostru creşte producția endogenă de colesterol pentru a ajuta la mecanismele de reparare. Fiecare dintre noi este diferit şi are un nivel genetic determinat al nivelului colesterolului. Nu există dovezi ştiințifice care să ne permită să definim nivelul "normal" al colesterolului.

Valoarea normală a colesterolului este considerată între 150-320 mg/dl.

Dacă o persoană are o valoare, care de obicei, este aproape de 220 ml/dl şi ea creşte la un moment dat, atunci aceasta înseamnă că undeva în organism există o problemă şi este necesar mai mult colesterol penrtu a o repara. Colesterolul nu este o problemă ci un mijloc de a corecta defecțiunea. Soluția ideală ar fi să identificăm inflamația cronica şi să intervenim ajutând organismul să finalizeze procesul."

Aşadar, fraza „cheie" a acestui articol este, o scriu din nou ***„valoarea normală a colesterolului este considerată între 150-320 mg/dl"***.

Ce concluzii putem trage de aici? Gândiți-vă fiecare, analizați bine toate opiniile şi luați decizia cea mai corectă pentru sănătatea dumneavoastră. Eu nu pot şi nu am dreptul să vă încurajez în a alege sau nu tratamentul cu statine. Dumneavoastră trebuie să faceți alegerea. În continuare vă prezint un fragment din ediția aniversară a cărții lui Bruce Lipton „Biologia Credinței" care s-a lansat în luna februarie 2016 în Statele Unite.

MITUL COLESTEROLUI EXPLICAT DE BRUCE LIPTON

Studiul membranei celulare a permis refacerea reputației colesterolului, multă vreme considerat principala cauză a bolilor cardiovasculare, a infarctului şi atacului cerebral din zilele noastre. În cazul vinovăției prin asociere, 35% dintre pacienții cu boli cardiovasculare prezintă niveluri ridicate de colesterol, iar celulele endoteliale de la nivelul vaselor sangvine afectate sunt pline cu picături de colesterol.

Ceea ce doresc eu este să ofer o imagine mai nuanțată asupra colesterolului, al cărui rol este ignorat din graba de a-l demoniza. Colesterolul este o moleculă lipidică cu rol fundamental în supraviețuirea de zi cu zi. De exemplu, este precursor în sinteza steroizilor, printre care sărurile biliare necesare digestiei, hormonii reglatori precum estrogenul şi cortizolul, dar şi vitamina D. Colesterolul este un component fundamental al membranei celulare, necesar supraviețuirii a peste 50 de trilioane de celule care ne alcătuiesc şi, deci, supraviețuirii noastre.

Colesterolul permite menținerea unui echilibru extrem de important la nivelul membranei celulare: aceasta trebuie să fie suficient de rezistentă pentru a se opune presiunii citoplasmei pe care o înconjoară, dar suficient de elastică pentru a permite mişcarea celulelor. Fluiditatea membranei este extrem de importantă în controlul funcției „creierului" celulei (care e membrana) deoarece influențează capacitatea membranei de a descifra şi de a răspunde informației din mediu.

Pentru a funcționa la parametri optimi, proteinele membranare integrale (PMI) – molecule receptoare şi efectoare – trebuie să se implice reciproc circulând liber prin miezul hidrofob al membranei. Vâscozitatea acestui miez lipidic este cea care controlează capacitatea proteinelor membranare de a circula liber. O membrană formată doar din molecule fosfolipidice ar fi prea fluidă, stimulând mobilitatea proteinelor membranare integrale, dar nu va fi suficient de rezistentă pentru a se opune presiunii citoplasmei pe care o înconjoară.

Colesterolul este o moleculă mai rigidă decât una fosfolipidică. Atunci când se inseră în membrană, imobilizează moleculele fosfolipidice din jur, ceea ce duce la o rigidizare suplimentară ce măreşte rezistența membranei şi scade influxul de ioni de mici dimensiuni şi de molecule. De asemenea, colesterolul creează spațiu suplimentar între moleculele fosfolipidice, spațiu care previne „gelificarea" lor, astfel că aceste molecule nu se vor transforma dintr-o grăsime lichidă într-una solidă.

Pe lângă creştetrea rezistenței membranare, colesterolul acționează şi ca un „antigel" ce permite mişcarea liberă a proteinelor şi lipidelor (Holthuis & Menon 2014). Dar moleculele care

conferă rigiditate membranei celulare pot restricționa mişcarea PMI. Prin cuplajul cu o anumită categorie de lipide, numite sfingolipide, clusterele (ciorchinii) de molecule de colesterol formează „plute" rigide care restricționează mişcarea PMI pe care le includ. Această restricționare a mişcării PMI este un alt exemplu de acțiune pentru binele general. „Plutele" pot fi asemănate unor „țarcuri" ce comasează clusterele de PMI care ajung să conlucreze pentru a controla anumite funcții celulare. Plutele de colesterol sunt echivalentul, la nivel celular, al memoriei de scurtă durată, moleculele de PMI pe care le conțin reprezentând informația care determină diverse comportamente la nivel celular (Korade and Kenworthy 2008).

Aceste roluri vitale sugerează că colesterolul nu ar trebui să fie considerat un personaj negativ şi rău de temut, ci doar un soldat care îşi face datoria undeva pe linia de comandă. Eu nu am avut niciodată predispoziția de a considera colesterolul ca fiind factorul generator al bolilor de inimă, deoarece atunci când am depăşit o anumită etapă în viața mea, am petrecut ceva vreme într-un fel de cercetare revigorantă în laboratorul lui Theodore M. Hollis de la Universitatea de Stat din Pennsylvania. El este un om de ştiință talentat şi l-am cunoscut pe vremea când urmam cursurile Facultății de Medicină.

Când am fost în laboratorul lui, Ted mi-a arătat probe de sânge de la şobolani pentru a studia ateroscleroza umană, întărirea şi îngustarea arterelor, care este principala cauză de deces în Statele Unite. Aceste animale au avut atât de mult colesterol în sistemul lor sanguin încât, sângele lor era alb lăptos. În ciuda nivelului aparent toxic al colesterolului, aceşti şobolani nu au format plăci de ateroame (celule endoteliale tipice ale vaselor de sange aterosclerotice).

Secretul, spunea Ted, era un medicament antihistaminic care se oferă pacienților pentru anumite forme de alergii. El a introdus medicamentul deodată cu colesterolul observând faptul că acesta ar putea anula (aşa-zisa) influență a colesterolului în formarea plăcilor aterosclerotice. Munca lui de cercetare a arătat că simpla prezență a colesterolului nu a fost factorul generator al distrugerii vaselor de sânge.

Din moment ce antihistaminicele protejau şobolanii, era cumva evident faptul că cercetarea lui Ted sugera un alt vinovat şi anume histamina. Cu toate acestea eu nu aş pleda în favoarea îndopării pacienților cu antihistaminice. Cercetarea de la acest nivel este încă mult prea preliminară, dar, aşa cum ştiți, biomedicina se grăbeşte foarte repede să caute soluții în medicamente fără a înțelege pe deplin efectele secundare ale acestora. Histamina este un hormon legat de stres, care pregăteşte organismul pentru a face față unor leziuni anticipate şi inflamații atunci când răspunsul subconştient „luptă-sau-fugă" este activat de un factor de stres perceput.

Zeci de ani mai târziu, rolul histaminei în facilitarea aterosclerozei a fost confirmat. În studiile recente pe şoareci, s-a reuşit modificarea genelor pentru sinteza histaminei. Aceşti şoareci, modificați genetic, erau în imposibilitatea de a sintetiza histamina, şi au rezistat influențelor factorilor de stres care produceau inflamații şi ateroscleroză la grupul de control. Iar rezultatele observate la şoarecii fără histamină au fost independente de nivelul de colesterol din sânge. (Wang şi colab, 2011).

Rezultatele studiilor pe animale indică rolul pe care îl are stresul cronic în sinteza de histamină şi în debutul şi agravarea aterosclerozei, favorizând apariția bolilor cardiovasculare. În contrast direct cu rolul greşit şi implicit asociat colesterolului în patologia cardiovasculară, ca fiind factorul generator al bolilor de inimă, de fapt s-a observat că e vorba de stress-ul din mediul înconjurător, mai degrabă decât de disfuncții genetice sau biochimice.

Deşi această cercetare contracarează graba cu care instituțiile medicale acuză colesterolul, această grabă este alimentată de interesele industriei farmaceutice, pentru că respectivele companii farmaceutice au scos pe piață o altă soluție „minune", de data aceasta sub forma ***statinelor***.

Statinele sunt o categorie de medicamente utilizate pentru scăderea colesterolului din sânge, prin inhibarea unei enzime hepatice responsabile de producerea a 70% din colesterolul organismului. Inițial, statinele au fost gândite pentru pacienții cu risc ridicat de boli cardiace, dar cineva, probabil din zona vânzărilor, a venit cu ideea că statinele ar putea fi bune pentru prevenția primară, pentru cei care prezintă riscul de a dezvolta boli de inimă în viitor, fără să se cunoască predispoziția lor reală către aceste afecțiuni.

STUDIUL JUPITER

Studiul „Jupiter" a fost deseori utilizat în favoarea îndopării majorității oamenilor cu statine, indiferent de predispozițiile lor pentru boli cardiovasculare. În timpul perioadei de studiu, ei au observat că din grupul placebo, 68 de pacienți au făcut atact de cord şi doar 31 din grupul care au luat statine au făcut atac de cord.

Deci, în conformitate cu aceste numere, statinele ar fi produs o reducere uimitoare de 58% a riscului relativ la boli cardiovasculare. De aici, ei au „tras" concluzia că statinele sunt eficiente în prevenirea bolilor cardiovasculare.

Dar ei nu au oferit publicului datele complete ci doar pe cele parțiale, scoase din context, deoarece era vorba de 8901 pacienți în grupul de control (placebo) şi cel experimental (statine). Aceasta înseamnă că 68 de pacienți din 8901 din grupul de control (placebo) au făcut atac de cord, adică 0,76% iar în grupul de control doar 31 din 8901, adică 0,35% din pacienți au făcut atac de cord, ceea ce a însemnat de fapt, o reducere a riscului real cu mai puțin de o jumătate de procent. Datele indică faptul că la fiecare 300 de persoane care iau statine, doar una singură ar avea şanse reale de a nu face atac de cord.

Efectele statinelor în scăderea colesterolului au fost mult exagerate. Ca o notă separată, AstraZeneca, producătorii de statine, au fost principalii finanțatori ai discreditatului (în prezent) studiu „Jupiter", conform unui articol semnat de Lorgeril, et al, 2010.

CONCLUZII

Utilizarea de statine în prevenția primară a bolilor de inimă a alimentat vânzările, dar nu a rezolvat cauzele în lupta cu bolile cardiovasculare. De fapt, ca şi în cazul multor războaie purtate în ultima vreme, costul este ridicat, iar rezultatele, neglijabile. Deşi statinele au adus profituri de 29 miliarde $ în vânzări, doar în SUA, în anul 2013, războiul împotriva colesterolului a avut un impact nesemnificativ asupra bolilor cardiovasculare.

În cel mai bun caz, statinele reduc riscul real de atac de cord cu aproximativ 0,3%, dar produc simultan efecte secundare în cazul a 15 – 40% dintre persoanele care consumă medicamentul. Studii recente independente au arătat că utilizarea statinelor pentru prevenirea primară are o valoare minimă sau nulă în reducerea atacurilor de cord si a mortalitatii (Sultan şi Hynes 2013).

Folosirea statinelor pentru a trata boli cardiace este, aşadar, un alt război costisitor al cărui prognostic nu se poate estima. Încă nu am găsit „armele" de distrugere cardiacă în masă. 90% dintre bolile cardiovasculare nu se datorează unei disfuncții organice la nivelul mecanismelor celulare, ci reprezintă un răspuns comportamental determinat de semnalele din sânge. O înțelegere mai bună a rolului colesterolului în procesarea informațiilor de la nivelul membranei celulare evidențiază faptul că dereglarea cu statine a metabolismului colesterolului coincide cu blocarea funcționării întregului sistem.

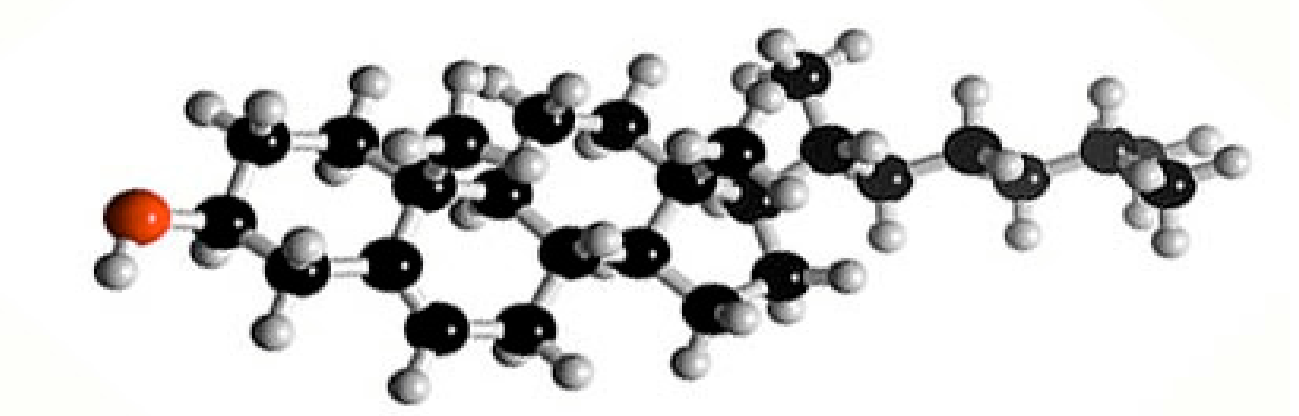

REFERINȚE

Bruce Lipton „Biologia Credinței" ediție aniversară, 10th Anniversary Edition of the Biology of Belief., care s-a lansat în luna februarie 2016 în Statele Unite

6. ÎNTREBĂRILE EXISTENȚIALE

În perioada de după revoluție, a apărut o deschidere entuziastă spre cunoaşteri de tot felul, esoterism de toate „culorile", paranormal şi fenomene OZN. Aşa ca mulți alții, am fost şi eu acaparat de „microbul" sau „febra" acestor forme de cunoaştere / pseudocunoaştere, lucruri situate la limita ştiinței, greu de verificat, greu de abordat practic, … însă la acea vreme veneau, răsărind de nicăieri, guru-şi, maeştri (auto-numiți astfel), îndrumători spirituali, grupuri de evoluție spirituală din țară şi din India, ale căror nume nu vor fi menționate aici… pentru că interesul meu nu e de a le critica nominal sau de a le susține şi promova.

Am trecut prin căutările anilor 90 după o epocă, ce pe drept cuvânt a fost numită „epoca întunericului" în aşa-zişii „ani-lumină" ai regimului lui Ceauşescu. Şi iată că dintr-o dată vine „lumina", care mă prinde buimac şi hăbăuc, entuziast să aflu şi să citesc despre mii de lucruri … şi am început să copiez pe casete video toate filmele posibile despre paranormal de pe satelit (cu ajutorul unei instalații construite în stil artizanal, piesă cu piesă, prin lipire manuală, etc).

S-a nimerit excepțional de bine ca această nouă preocupare a mea, ce se adăuga celei legate de muzica electronică, să devină totodată obiect al muncii în noul studio de radio reînființat, Radio Cluj şi mai apoi TVR Cluj, unde am lucrat până … la re-re-re-structurare. Astfel, cu doi „iepuri" împuşcați din aceeaşi țeavă am avut un job şi totodată un nou mod de viață, în care îmi puteam re-evalua aptitudinile.

Mă înscriu şi eu la un curs de yoga (pentru că deja aveam câteva idei în cap încă de dinainte de 89) ca să văd cam cum e chestia asta la modul practic şi organizat. Primul lucru impresionant care m-a atras aici au fost conferințele despre paranormal şi senzațional de la Casa de Cultură a Studenților. Se făcea o înghesuială acolo încât dacă nu veneai cu o oră mai devreme atunci nu mai încăpeai pe uşa de la intrare, sau te opreai undeva acolo, stând în picioare vreo 5 ore, fără să auzi mare lucru, … dar dacă apucai un loc în sală era ok.

Aşadar, mă înscriu şi eu la cursuri şi trecem prin diverse etape de exerciții, posturi (asanas, cum le ziceau ei), respirație (pranayama, în termenii consacrați) şi teorie. De fapt întâi se începea cu teoria şi pe urmă era partea practică. Ajung şi eu aici ca un „picat din lună", un habarnist, închistat emoțional resimțindu-se încă „urmele" personalității mele din copilărie (acea stare de ură pentru tot), la care s-au adăugat şi alte defecte (pe care nu mi le puteam vedea, dar chipurile le vedeam pe ale altora). Ştiți vorba aia cu paiul care se vede numai în ochii altora ?

Primul şoc informațional, prin care am trecut, a fost acela că profesorul cursului (dați-mi voie să **nu** îi spun „guru"), mi-a demolat toate concepțiile ştiințifice despre lume şi viață cu care tocmai ieşisem de pe băncile Facultății de Electrotehnică în anul 1988, aşadar proaspăt absolvent, proaspăt „îndoctrinat" în materialismul ştiințific şi academic. Pe mine m-a surprins că el făcea asta, la rândul său fiind relativ proaspăt inginer electronist (ca şi mine). Era de necrezut. În primul an de cursuri **tot ce aveam în cap** a fost demolat.

Dar ceva trebuia pus în loc… *dacă aia nu mai e valabil, atunci ce anume ar mai putea fi valabil?*, mă întrebam eu… *Yoga!* … zicea el. Dacă facem yoga o să ajungem la starea în care vom înțelege totul, fără să trebuiască să afli din cărți. Formidabilă promisiune! Eh, da, asta e o chestie de care nu mai auzisem până la acea vreme. Faptul cel mai uimitor era acela că aveam colegi care au dovedit asemenea aptitudini geniale şi aveau o minte excepțională. Era impresionant să mă aflu printre un grup de oameni care aveau deja realizări de excepție, o minte clară (în comparație cu a mea), făceau posturile de la sală excepțional de bine,… toate acestea mă impresionau.

Al doilea şoc informațional, prin care am trecut, a fost acela că profesorul cursului a început să susțină o idee cu care nicicum în ruptul capului nu puteam să mă pun de acord: transmutarea şi sublimarea potențialului material sexual.

Mă gîndeam oare ce fel de bărbat ar mai putea fi acela care să nu mai poată da afară sămânța,… dar avea multe argumente. De fapt multe lucruri legate de această problemă, fac parte din esența învățăturilor tradiționale milenare orientale (India, China, etc). Desigur, îmi imaginam faptul că, într-un anume fel, acei asceți, yoghini, etc., puteau să aibe copii când doreau dar puteau şi

să transforme sămânța în restul timpului. Eu mă vedeam cel mai incapabil de a face asta şi chiar mai mult, credeam că toți ceilalți deja au reuşit, … pentru că eram impresionat de modul în care veneau aranjați (unii dintre cei „grozavi"), cu părul lung, barbă, un chip calm, ochi pătrunzători, de parcă acuma imediat ar da iluminarea peste ei.

Mă făceam şi eu prezent pe undeva pe acolo, … nimeni nu mă băga în seamă, dar au aflat că eram jurnalist, însă unul blând de felul său, … nu eram scandalagiu. Îmi plăcea muzica electronică şi mă bucuram de companie, dar nicicum nu mă puteam împăca cu ideea că trebuie transmutat (*de fapt mi-a trebuit vreo 10 ani să pot înțelege ce e transmutarea aia*) ceea ce se află în vezicula seminală. Întrebarea la care niciodată nu am primit răspuns era: sămânța dispare cu totul şi devine energie ? Nimeni nu ştia de fapt să explice concret pe mintea unui inginer, cum se face asta,… şi era enervant!

Aşa că ne ziceau că acest lucru, pe care nu îl puteau explica, cum că totuşi cumva anume el se produce atunci când faci posturile de yoga. „*Eh*", mă gândeam eu, „*hai s-o văd şi pe asta şi atunci o să cred*". Am ajuns să învățăm vreo,… în jur de 50 de posturi, din care unele, cam jumătate din ele, nu eram în stare să le fac corect, vreo … un sfert nu eram în stare să le fac deloc, iar la restul păream a fi expert şi îi puteam întrece pe alții, care se uitau mirați. Realmente, dacă făceai o anumită postură, se simțea un fel de căldură în corp care parcurgea un traseu, exact aşa cum era explicat la partea teoretică.

-*„Ei şi ? ce-i cu asta?"*, am întrebat eu,…

-*„Păi asta e dovada! Uite aşa se transmută energia!"*,…

Ok,… şi astfel dintr-o dată am început să mă cred un … expert. Nu o să fac o pledoarie pro sau contra yoga, dar tradițiile indiene sunt în mare parte adevărate. Poți verifica practic multe asemenea lucruri şi să observi rezultatele. Singura problemă e aceea că rezultatele **nu se mențin** multă vreme după întreruperea tehnicilor şi exercițiilor, dar o să revin asupra acestui lucru mai încolo. Am devenit mult mai energizat, vitalizat, durerile de cap (pe care le aveam de dinainte de practica yoga, s-au rărit de la 100 pe an la cca 20-30 pe an, fiind suportabile şi aveau durată mai mică).

Mi-a crescut puțin masa musculară, am început să mă echilibrez emoțional, au scăzut numărul de răceli (gripe, viroze) la doar una cel mult două pe an, … am avut o mai bună focalizare a minții, … Am început să îmi lărgesc viziunea despre viață şi Univers, chiar credeam că pe undeva pe acolo ar exista şi un fel de Absolut, făcător al lumii văzute şi nevăzute (pentru că nu puteau să ne lase în afara oricărui Dumnezeu, atât doar că nu era cel biblic, ci … altul). Faptul că nu l-am găsit nicăieri, nici pe cel biblic şi nici pe cel pe care îl indicau ei … e o altă istorie. Dacă aveți răbdare să citiți, o să v-o spun.

Ca să scurtez povestea, totul era frumos, interesant dar eu continuam să pierd sămânța, chiar dacă făceam acea transmutare ***„la greu"*** în fiecare weekend vreo 6 ore de exerciții la sală, dar nu pot să nu observ faptul că …. era mai rar… adică sămânța nu se pierde zilnic. Aşa că nu puteam să nu le dau dreptate în afirmațiile lor, dar nici nu puteam ajunge la un rezultat complet şi anume acela de a **nu mai pierde** sămânța deloc. Pentru că, … chipurile,… se presupune că adevăratele rezultate se obțin numai în etapa aceasta. Iar acest lucru, din păcate, nu ai cum să îl verifici decât **numai după** ce ai ajuns aici. Aşa că treaba nu are decât două alternative: ***ori o crezi şi o faci, ori mai bine o laşi!*** Şi teoria asta ne-o turna în cap, ori de câte ori cineva punea o întrebare personală, despre o problemă personală, despre un eşec sau o traumă emoțională, sau avea o boală. La indiferent ce problemă de viață ai fi avut, răspunsul pe care îl primeai era unul singur: ***ca să rezolvi problema X trebuie să faci sublimarea şi transmutarea potențialului sexual.***

Îmi venea să îmi dau pumni în cap ! Orice pe lumea asta ai fi dorit să poți rezolva, primeai acest răspuns ! Cum putea să aibe legătură grămada de probleme de viață şi sănătate cu sămânța ?!

Trebuie să fac o paranteză la povestea asta pentru a menționa că în anul 1993 venise la Cluj un vindecător arab dar care era şi absolvent al Facultății de Medicină de la Cluj. Nu pot să îi dau numele sau să spun prea multe despre el, astfel încât să i se poată afla identitatea, fără acceptul său, aşa că mă voi limita doar la atât: e medic de profesie şi vindecător (healer). O să spun doar faptul că timp de 3 săptămâni (una în prezența sa vreo 10-12 ore pe zi plus încă alte două săptămâni), eu nu am pierdut sămânța şi am simțit în corp energiile specifice acelei transmutări şi sublimări de care se vorbea la curs şi pe care de unul singur nu le puteam produce. Câtă vreme am

stat lângă acest vindecător, care, printre altele, făcea lucruri uimitoare (pentru vremea aceea), acest fenomen de transmutare-sublimare se producea automat, fără niciun efort şi fără nicio tehnică, dar la două săptămâni după ce a plecat el, nu s-a mai produs nimic. Anii au trecut şi regretele despărţirii de acel vindecător erau tot mai acute. Tocmai am înţeles că nu voi fi în stare să produc acest fenomen de unul singur. Am încheiat paranteza.

Opt ani de zile la rând, toate orele de teorie se încheiau cu cuvintele „transmutare", „sublimare",… încât nu mai suportam să le aud. Mă trăgeam undeva într-o bancă din spate, aşteptând să se încheie povestea… ce se repeta ca de pe un disc de patefon defect, ce „sărea" de fiecare dată la aceeaşi şi aceeaşi şi aceeaşi frază. Era de groază,… dar vorbesc numai în nume personal, pentru că toţi ceilalţi erau (sau pozau) foarte încântaţi, fericiţi, împliniţi, ca şi când ei reuşiseră să facă asta, excepţie câţiva care aveau probleme şi puneau întrebări. Cum de aproape toată lumea de aici putea face treaba asta şi eu nicicum ? Asta era dilema.

Mult mai târziu am înţeles că lucrurile erau de fapt invers, faţă de cum credeam eu, adică,… de fapt,… aproape nimeni nu poate face treaba asta, doar mimează că o face, vorbeşte despre ea, … dar biotransformarea nu se produce. Dar am continuat să mai merg la cursuri cam vreo 16 ani la rând, până ce am ajuns eu în situaţia de boală (în care mai erau şi alţii), iar durerea a fost cruntă şi părea de nevindecat.

Nimeni şi nimic nu îmi putea explica cum să pot face treaba asta, la modul cum era prezentată. Interesul pentru exerciţii a scăzut mult, făceam tot mai puţin, eram tot mai dezamăgit, veneam la sală fără nicio speranţă în vindecare, nu aveam nicio postură utilă în boala mea, ba chiar unele deveniseră contraindicate. Fir-ar să fie de treabă ! Am *„jucat la Lotto"* (exagerez, nu e chiar aşa) 16 ani din viaţă, fără să obţin niciun rezultat. Dar totuşi, demonstraţiile erau clare, poziţiile corporale funcţionează (dar numai dacă le faci ore în şir pe zi, în fiecare zi), însă eu, deja, nu mai aveam chef de aşa ceva. Şi până la urmă, chiar dacă aş fi acceptat să îmi transform întreaga viaţă şi timp liber într-o practică yoga, atunci ce fel de bucurie şi viaţă ar fi fost aceea? Dimineaţa asane 3 ore, apoi relaxare, apoi o masă de amiază – de exemplu regimul Oshawa (pe care niciodată nu am fost în stare să îl fac), după care tehnici de respiraţie, iarăşi relaxare, setul următor de asane… Păi mi se zicea ca asta e viaţa de yoghin.

- *El renunţă la toate lucrurile materiale şi face numai yoga,* … zicea instructorul.

- *Grozav ! Păi eu nu pot face asta!!,* ... am răspuns enervat.

- *În cazul ăsta,* îmi zicea instructorul, *yoga nu e pentru tine.*

Mă imaginam a fi cel mai neputincios, incapabil şi slab cursant dintre toţi. Chiar dacă nu mă imaginam astfel (ştiţi povestea aia cu *se întâmplă ceea ce crezi că se întâmplă?*), tot nu aş fi fost departe de realitatea acestei „imagini". Spun asta pentru că, diferenţa dintre mine, care mă credeam slab şi neputincios şi alţii, care se credeau grozavi, dar numai pozau astfel, era … nesemnificativă.

Poate că o imagine bună despre sine funcţionează bine în anumite condiţii dar atunci când e vorba de biotransformare, eh, aici nu merge. Degeaba mă consider „grozav" dacă biotransformarea nu se produce şi e cam acelaşi lucru *(deşi nu chiar aş pune semnul „=" egal)* dacă mă consider incapabil *(ceea ce ar face acest lucru chiar egal cu imposibilul)*. Situaţia trebuie tratată cu foarte multă seriozitate şi realism confirmat la momentul clipei, fără a prezice un viitor improbabil şi fără a face din realitatea clipei o realitate permanentă a tuturor restului zilelor pe care le mai ai de trăit. Din păcate, miturile şi iluziile, care acaparează societatea modernă, frânează puternic dezvoltarea personală.

O să prezint câteva din ele, pentru a le putea folosi drept exemple notorii, de bun simţ, cu care nu ar trebui să ne mai confruntăm vreodată, dacă ne pretindem a fi o societate evoluată şi dezvoltată. Chiar dacă scriu aceste exemple, din păcate, vor continua să apară mereu altele, fie „variaţiuni" pe aceeaşi „temă", fie teme noi, rămase neexplorate de către minţile isterice ale unora.

MITURI MODERNE – ANUL 2012

În anul 2010, spuneam cu toată încrederea şi responsabilitatea despre anul 2012 următoarele lucruri, citez textual afirmaţiile difuzate pe post:

„2012 a devenit nu doar un număr care indică un an calendaristic ci o legendă ce învăluie minţile oamenilor aproape pe întreaga planetă. Vine sfârşitul lumii ? Vom fi loviţi de un asteroid ? O supernova se va manifesta pe cerul planetei noastre ? Un supervulcan va afecta dramatic viaţa pe Pământ ? Sau poate va interveni o schimbare a înclinării axei terestre ? Indiferent de toate acestea, ziua de 21 decembrie 2012 va veni cu siguranţă. Ceva acolo sus se întîmplă. Oare piramidele ascund cheia acestui mister ? Hmmm… un tricou negru (cu cifrele 2012 pe el) ne „colorează" viitorul… iar un film de ficţiune ni-l aduce pe ecran. Oare aşa va arăta lumea noastră în 2012 ? Regizorul Roland Emmerich, care a creat filmul de ficţiune „2012", nu crede în nimic din toate acestea. Înclinaţia oamenilor spre dezastre şi apocalipse a mărit bugetul creatorilor de filme. Dar unii cred că vom intra în era luminii… iar apocalipsa ne aşteaptă după un colţ. Ni se vorbeşte de alinieri planetare, despre calendarul maya, iar dezastrele continuă să apară în tot mai multe filme ale micului şi marelui ecran. 2012, cea mai mare febră a tuturor timpurilor pare să se aştearnă peste minţile celor creduli şi poate a sosit vremea să spunem pe faţă : e o farsă ! e doar o poveste !. 2012 este numai o speculaţie. Pământul va continua să existe, noi vom continua să existăm şi viaţa va merge înainte fără să a se sinchisi de prezicerile astrologice.

Dar cărţile despre 2012 continuă să se publice cu frenezie chiar dacă totul nu e decît un mit modern. Calendarele nu sunt decît mijloace formale pentru a planifica activităţile caracteristice ale vieţii sociale. Calendarul este doar o formalitate, indiferent de modul în care s-au numărat anii, zilele şi lunile. Iar alinierile planetare, conjuncţiile şi orbitele sunt doar simple atribute asociate unor fenomene naturale fireşti care niciodată nu au prevestit sau adus dezastre. Din păcate, aşa-zisa epocă a luminii pe care o anunţă unii prezicători începe cu un întuneric al raţiunii. Respingem ştiinţa şi acceptăm necondiţionat pseudoştiinţa. Aducem imaginaţia şi ficţiunea la rang de adevăr iar profeţiile şi viziunile încearcă să înlocuiască ştiinţa."

Nu-i aşa că e stupid ? Evident, anul 2012 a sosit şi a trecut, dar oare a îngropat şi mitul odată cu el? Nu, din păcate nu… deja au apărut „modificări", însoţite de „scuze", cum că de fapt, ar fi fost vorba de un alt an, dar foarte aproape de acesta. În cadrul unei alte prezentări publice am afirmat la începutul lunii martie 2011 următoarele (şi cu aceasta de fapt fac o scurtă paranteză la povestea vieţii mele, deoarece a trebuit şi eu să mă conving de toate aceste aiureli):

VIZIUNEA PESIMIST-APOCALIPTICĂ

„Să presupunem pentru moment că marea majoritate a conţinutului miilor de cărţi, articole şi filme documentare este real şi este pus în aplicare. O să încerc să portretizez această lume în care însăşi faptul de a trăi este doar o întîmplare. În această lume, suntem deja victime neputincioase asupra cărora se revarsă întregul arsenal al Marii Conspiraţii Satanice Globale.

Din momentul în care ieşim din casele noastre, deja aerul este poluat cu cele mai otrăvitoare substanţe probabil aruncate voit din avioane. Vrem să cumpărăm mîncare, dar aceea e deja contaminată şi compromisă. Ea conţine e-uri cancerigene, conţine adaosuri menite să ne influenţeze gîndirea iar legumele şi fructele au fost stropite cu insecticide sau solul a fost impregnat cu tot felul de substanţe toxice. Dacă mergem în indiferent ce loc, pe indiferent ce străzi, toate camerele de supraveghere înregistrează imaginile pe casete. Iar dacă nu ne văd camerele video, atunci sigur suntem văzuţi de către sateliţii orbitali. Uneori trebuie să vorbim la mobil dar acesta emite radiaţii şi prin urmare putem face cancer.

Dacă afară e senin atunci cu siguranţă Soarele ne poate ucide prin radiaţiile sale sau ne va apare un cancer de piele. Unii simt o teamă crescîndă de la un moment la altul şi nu le vine să creadă că restul lumii este atît de nepăsătoare faţă de … marea apocalipsă sau … marea translaţie din 2012. Unii spun că trăim într-o lume de tip Matrix. În momentul în care ştiinţa şi cunoaşterea a cunoscut o dezvoltare exponenţială, de fapt lumea noastră pare că devine tot mai rea. Suntem robotizaţi şi controlaţi de forţe terestre, extraterestre sau reptiliene; suntem teleghidaţi şi telecomandaţi, sau poate facem parte dintr-un mare laborator de experimente.

Cu siguranţă vor testa un nou virus, sau vor descoperi o nouă particulă. Poate va fi creată o gaură neagră. Aşadar, trăim într-o lume în care condiţiile climatice sunt generate la comandă, precum uragane, cutremure, deplasări de plăci tectonice sau erupţii vulcanice, … aproape toate sunt rezultatul unor experimente militare. Dacă ne îmbolnăvim, e tot din cauza mediului sau a

conspiraţiei care ne-a alterat mediul. Şi atunci trebuie să luăm medicamente, dar acelea sunt toxice, sau nu vindecă şi companiile prosperă.

Dacă se descoperă o nouă moleculă, cu siguranţă va fi folosită în scopuri militare. Astfel, aşteptăm de la o zi la alta să iasă de pe masa prezidenţială a Biroului Oval acel decret, proaspăt semnat, prin care se aprobă depopularea masivă a planetei pînă ce vom fi rămas doar cîteva sute de milioane. Pînă şi sistemul periodic al elementelor a început să devină ... instabil. Ni se spune deja că elemente precum Carbonul suferă „mutaţii" datorită unor radiaţii necunoscute ce vin ... tocmai de la Soare. Telefoanele, faxuri, e-mail-uri, scrisori, colete, toate sunt înregistrate, ascultate, catalogate şi verificate. Banii vor avea microchip, ni se vor implementa şi nouă microchip-uri, sau vom primi injecţii cu vaccinuri al căror rol este ucidă în masă. Filmele şi transmisiile televizate au imagini sau mesaje subliminale menite să ne spele creierul. Aşa arată lumea celor care cred în asemenea exagerări şi iluzii bolnăvicioase. Oare ce sens mai are să existi în această lume ? Ei au arme, noi avem creioane. Ei au puterea în mînă, noi suntem sclavi".

Aşadar, asta era povestea care ne era dată spre îngurgitare, periodic, uneori săptămânal, prin toate căile de „informare" sau … dezinformare până ce, în scurt timp, a devenit o isterie în masă. Mi-a fost foarte greu să ies din această irealitate pentru a îmi putea forma o altă viziune, una realistă pe care o explic în paragraful următor:

VIZIUNEA OPTIMIST-REALISTĂ

Eu cred că trăiesc într-o lume în care mai pot vedea oameni zîmbind, iubind şi creînd lucruri foarte frumoase şi utile. Sunt fascinat de noile descoperiri şi noile înţelegeri care ne lărgesc tot mai mult orizontul conştiinţei de sine. Cu toate acestea ştiu că lumea noastră e o lume bazată pe competiţie, pe relaţii care nu întotdeauna respectă individul şi adevărul, dar în acelaşi timp ştiu că se depune un efort în acest sens, de autoperfecţionare şi autodepăşire.

Oamenii fac greşeli dar au posibilitatea de a învăţa din ele. Am o viziune optimist-realistă asupra viitorului şi cred că există suficiente argumente pentru a o putea valida. Cred că epocile cu adevărat întunecate ale civilizaţiei noastre (privită din perspectiva ultimilor cîteva mii de ani) nu se vor mai repeta. Am descoperit în această lume, muzică, artă şi filme de calitate şi s-au publicat cărţi de mare însemnătate pentru evoluţia şi dezvoltarea noastră ca indivizi.

Dar în acelaşi timp ştiu că există foarte multă subcultură, artă şi literatură de slabă calitate care nu ne ajută să progresăm. Toate acestea sunt la alegerea noastră. Dar mai ştiu că experienţa de viaţă a unui individ îl poate ajuta pe altul şi iar noua sa experienţă îl va ajuta pe următorul. Suntem încă la început. Nu ştim foarte multe lucruri despre cum ar putea arăta un trai în deplină armonie pentru toţi indivizii şi nu doar pentru cîţiva, dar învăţăm treptat şi începem să înţelegem. Avem temeri, angoase, personalităţi necizelate dar nu cred că ne aflăm în pragul unei autodistrugeri sau al unei apocalipse. Fiecare interpretăm lumea pe baza propriilor iluzii în care credem şi deseori vrem să le impunem altora. Iluziile au primit un loc esenţial în viaţa noastră dar nu toate sunt inutile. Pe baza lor putem crea, putem să ne dezvoltăm sau putem distruge şi să ne îmbolnăvim. Are sens să exist în această lume ? Da!. Cred că există o minoritate crescîndă de indivizi care ştiu să îşi ridice nivelul de calitate a vieţii, bucurîndu-se de toate acele lucruri simple, fără a pretinde că sunt oameni spirituali sau iluminaţi. Contribuţia mai mică sau mai mare a fiecăruia se însumează şi ne ajută în acest progres real de dezvoltare personală şi acesta e un motiv pentru a fi optimist. Nu cred că e nevoie să îmi imaginez un viitor despre care nu ştiu nimic concret, dar dacă aş vrea să aduc o picătură din acel „viitor" în prezentul clipei de acum atunci aş spune: e fascinant a observa, a trăi şi a explora necunoscutul, pornind de la noi înşine pînă spre cele mai îndepărtate hotare ale Universului. Cred că facem deja acest lucru şi vom continua să o facem şi în viitor sub o formă sau alta.

Eu cred în puterea misterioasă care ne permite supravieţuirea chiar şi în condiţiile unui mediu capricios. Există tot mai multe observaţii care sugerează faptul că avem resurse şi potenţiale latente ce ar putea activa mai mult creierul, favorizînd o dezvoltare conştientă în paralel cu cea tehnologică. Nu ştim de unde venim dar putem alege încotro ne îndreptăm şi ce viaţă dorim să ne propunem, prin alegerile şi atitudinile noastre din fiecare moment al fiecărei zile. Am ajuns să spun o poveste atât de lungă pentru că în aceşti zece ani care au trecut de la evenimentul esenţial al vieţii mele, am avut ocazia să descopăr numeroase piedici pe care le au alţii, ei fiind realmente chinuiţi de mituri. În

felul acesta, am ajuns să studiez ştiinţific numeroasele temeri şi frici, gânduri iraţionale şi comportamente anormale. Am făcut emisiuni TV, din care eu însumi am avut foarte multe de învăţat şi o parte din aceste noi experienţe de viaţă şi învăţături, le pun în carte, pentru a avea o organizare logică care să ne ofere cel mai bun ghid şi reper de a ne reorienta în viaţă.

CUM NE-AM PETRECUT SFÂRŞITUL LUMII

Desigur, subiectul sfârşitului lumii face parte din amalgamul esoteric ce este servit uneori în grupuri, sau la diverse întîlniri. Nu e de mirare faptul că imediat ce mi-am schimbat viziunea asupra lumii, care, apropo, s-a produs simultan cu biotransformarea, am început să fiu văzut ca un intrus ce deranjează bunul mers al „lucrurilor". Pentru a înţelege cât de jalnică e problema sfârşiturilor nesfârşite de lume o să citez un fragment mai lung din cartea „Istoria vieţii omeneşti" scrisă de istoricul Frederick Martens. El consemnează un eveniment ce a tulburat întregul continent european spre finele anului 999 cînd aproape toată lumea aştepta să vină sfârşitul lumii. Citatul a apărut în mai multe locuri pe internet, atât în limba română, cât şi în engleză, aşa că nu ştiu cui ar trebui să ofer credite suplimentare, în afara autorului cărţii.

„O dată cu venirea lunii decembrie, s-au declanşat cu o deosebită virulenţă psihoza în masă şi fanatismul. Grupuri de flagelatori se perindau în pelerinaje nesfârşite, pornind de niciunde şi ducând spre nicăieri, se biciuiau reciproc, se adunau în pieţele oraşelor, unde lăsau dâre însângerate, pe drumul care ducea la uşa bisericii. În acelaşi timp, s-a declanşat un val de sinucideri, ca urmare a spaimei sau a remuşcărilor care îi cuprindeau pe oameni. Totul demonstra că aceştia nu mai erau în stare să suporte aşteptarea Sfârşitului Lumii. Ziua de Crăciun a anului 999 a fost martora unei revărsări fără precedent de pioşenie şi de dragoste."

„Era ultimul Crăciun pe care avea să-l mai sărbătorească omenirea. Familiile şi-au reînnoit legămintele de iubire, iar tinerii îndrăgostiţi au rămas tot timpul îmbrăţişaţi. După Crăciun a început, însă, ceea ce noi am numi azi, numărătoarea inversă. Animalele domestice au fost lăsate libere, pentru că stăpânii lor se pregăteau pentru Judecată. O parte dintre ele s-au risipit şi s-au sălbăticit, altele au rămas însă în apropierea gospodăriilor. Caii galopau fără ţintă şi fără stăpân, până ajungeau la zidurile cetăţii. Acolo, apărătorii cetăţii le dădeau drumul să zburde liber pe câmp. Vacile cu lapte mugeau triste, aşteptând să fie mulse, dar nimeni nu se mai ocupa de ele, pentru că toată lumea se ruga cu fervoare. Brutăriile şi băcăniile îşi împărţeau mărfurile fără a accepta bani în schimbul lor. În Italia, în Spania şi în sudul Franţei, acolo unde clima era mai blândă, bolnavii şi muribunzii din spitale şi mănăstiri implorau să fie duşi afară sub cerul liber pentru a-l vedea cu ochii lor pe Iisus coborând din cer. La liturghia din noaptea Anului Nou, uriaşa bazilică Sf. Petru din Roma, s-a umplut până la refuz. Lumea era convinsă că aceasta era ultima slujbă religioasă la care poate lua parte."

"Papa Silvestru al II-lea stătea în faţa altarului. Catedrala era arhiplină, toată lumea îngenunchease. Se aşternuse o linişte atât de profundă, încât se putea auzi şi foşnetul mantiei imaculate a papei, care oficia serviciul divin. Doar un glas se mai auzea, acela care părea să numere ultimele clipe ale lumii, născută o dată cu venirea lui Hristos, cu o mie de ani în urmă. Uşa sacristiei era deschisă, iar tic-tac-ul perceput de oameni provenea de la un orologiu uriaş, care marca fiecare secundă printr-o bătaie. Papa era un om calm, cu o voinţă de fier. Probabil că lăsase deschisă în mod intenţionat uşa sacristiei, vrând să obţină efectul maxim de dramatism în clipa cea mare. Liturghia nocturnă se sfârşise şi tăcerea continua să domnească. Asistenţa aştepta...

Papa Silvestru nu scotea nici un cuvânt. Părea că se cufundase în rugăciuni cu braţele ridicate spre cer. Ceasul continua să bată imperturbabil. Oamenii oftau cu nerăbdare dar nu se întâmpla nimic. Asemenea unor copii îngroziţi de întuneric, toţi stăteau cu faţa la podea şi nu îndrăzneau să-şi ridice ochii. Pe unii îi trecuseră năduşelile din cauza spaimei. Genunchii şi mâinile le înţepeniseră. Apoi, dintr-o dată ceasul se opri! Unii enoriaşi începură să urle de spaimă, iar alţii îşi pierdură cunoştinţa, prăbuşindu-se pe podeaua de piatră. Apoi ceasul începu să bată. O dată, de două ori, de trei, de patru... Bătu de douăsprezece ori. Ecoul celei de-a douăsprezecea bătăi răsună în biserică, însă tăcerea de moarte continua să îi stăpânească pe toţi! Atunci, Papa Silvestru al II-lea se întoarse şi binecuvântă lumea cu un zâmbet triumfător. În acelaşi moment clopotele din turn începură să bată, iar orga şi corul să-şi înalţe cântecul, la început timid, apoi din ce în ce mai tare.

Credincioşii îşi uniră vocile cu corul, îmbrăţişându-se şi vărsând lacrimi de bucurie. Iată cum luă sfârşit anul 999 după Hristos."

Toată lumea îşi poate imagina că, după Noaptea Anului Nou, lucrurile au revenit în făgaşul normal al vieţii medievale. Negustorii nu şi-au mai dăruit marfa de pomană, ţăranii au început să îşi caute vitele cărora le dăduseră drumul, iar hoţii şi criminalii au fost adunaţi din nou în închisori. În prezent societatea umană a cunoscut o dezvoltare culturală şi tehnologică fără precedent în ultimii cel puţin 5000-10.000 de ani dar mentalitatea prăpăstioasă nu a dispărut, ci doar s-a transformat primind alte nuanţe şi alte conotaţii. E jalnic să mai crezi în asemenea profeţii false. De ce ? În locul unui răspuns, vă propun un alt set de întrebări, care au fost puse la o conferinţă publică:

„Ce lipseşte din viaţa dumneavoastră? Aţi uitat ceva anume? Sunteţi prea mult înrobiţi agitaţiei de zi cu zi încât nu mai ştiţi ce căutaţi? Sunteţi prea ocupaţi în relaţii lumeşti efemere? Rutina lucrurilor de doi bani vă menţin în permanenţă ocupaţi? Sunteţi atât de stresaţi încât nici nu aţi observat faptul că viaţa dumneavoastră nu mai are frumuseţe, poezie şi iubire? Sau poate sunteţi captivi în cuşca strâmtă a sărăciei, prea strâmtă pentru a observa cine sunteţi? Vă simţiţi înverşunaţi în lupta pentru a obţine mai mulţi bani? Sunteţi obosiţi şi epuizaţi de o viaţă mizerabilă? Sau sunteţi doar singuri, deprimaţi şi trişti? Nu aşa ar trebui să arate viaţa, nu? Sunteţi convinşi de faptul că viaţa voastră ar fi mai bună dacă aţi avea mai mulţi bani, o slujbă mai bună, o casă mai mare, un corp supraponderal şi un suflet subnutrit? Sunteţi mulţumiţi că faceţi parte din turmă? Sunteţi fericiţi cu alegerile pe care le-aţi făcut în viaţă?

Oamenii au construit corporaţii dar acestea au devenit mai importante decât oamenii. Vă place să fiţi un dinte care se angrenează în marile roţi ale progresului? Este acest lucru cu adevărat satisfăcător? Toate marile civilizaţii ale trecutului zac în ruine. Credeţi că cea a noastră va fi altfel? Este oare ceva în natura noastră pe care materialismul civilizaţiei moderne nu a reuşit să-l hrănească? V-aţi simţit vreodată captivi într-o lume a hazardului? V-aţi simţit captivi într-o închisoare fără ziduri, un lagăr de puşcăriaşi fără garduri? Chiar credeţi că maşinile tot mai rapide pe care vi le cumpăraţi vă ajută să călătoriţi tot mai repede? Dar cât de mult aşteptaţi în trafic? Societatea vrea viteză: fă mai mult cu resurse tot mai puţine ! Hai, nu te lăsa ! Hrăneşte apetitul nesăţios al Lăcomiei şi Profitului mondial ! Sacrifică-te pe Altarul Progresului Materialist! Fă aceasta în fiecare zi a vieţii tale, în cutiile şi încăperile tot mai strâmte care te conduc în Lumea de Nicăieri. Geamurile lustruite ale acestora îţi reflectă alienarea şi durerea inexprimată. Hmmm…. Întotdeauna în turmă dar de fiecare dată singuri. Sunteţi mânaţi precum vitele prin tuneluri subterane în aşteptarea unui viitor ce nu va veni niciodată. Oare cum vi se pare această poveste?” (extras din prolog la conferinţa „Singularitatea în Matrice” de David Bruce Hughes)

TRECUT – PREZENT – VIITOR

Vă prezint în continuare un alt citat, autor necunoscut, care m-a pus pe gânduri şi s-ar putea să nu fiu singurul care simte aceasta:

*„Timpul a trecut şi aţi devenit din ce în ce mai străini; deşi v-aţi apropiat tot mai mult unul de altul, nu înţelegeţi totuşi felul de a fi al celeilalte persoane. Cu cât o cunoaşteţi mai bine, cu atât o cunoaşteţi mai puţin. Se pare că, cu cât vă obişnuiţi mai mult cu celălalt, cu atât deveniţi mai conştienţi de faptul că ignoranţa voastră în ceea ce îl priveşte este absolută; această ignoranţă nu poate fi distrusă. Copiii care aţi crezut că sunt ai voştri, nu vă aparţin. Aţi fost numai un vehicul pe care l-au folosit pentru a veni pe lume. Ei îşi au propria lor viaţă… vă sunt absolut străini. Ei nu vă aparţin. Ei îşi vor croi propria lor cale, propriul destin. Cine este deci alături de voi? Nimeni nu se află alături de celălalt. Întotdeauna vă aflaţi într-o mulţime, însă şi aici sunteţi tot singuri. Fie că sunteţi singuri, fie că vă aflaţi în mulţime, fie că aveţi un cămin, fie ca rătăciţi de colo-colo, nu are nici o importanţă. Pentru ego, singurătatea nu reprezintă niciodată o bucurie. Ego-ul se bucură numai atunci când poate supune o altă fiinţă, atunci când poate afirma: „**Mă aflu deasupra ta, sunt mai mare ca tine**”. Ego-ul nu se bucură niciodată de singurătate. În singurătate, ce sens mai are să ai un ego? Mintea nu cunoaşte cele trei aspecte ale timpului. Ea cunoaşte numai două: trecutul şi viitorul. Prezentul este, pentru ea, inexistent. Ceea ce există i se pare a fi inexistent, în timp ce inexistentul i se pare că există. Întregul efort este aşadar îndreptat asupra faptului de a ieşi*

*din minte, de a părăsi ceea ce nu există şi de a rămâne în miezul existenţei. Cum poţi rămâne în prezent? - acesta este secretul meditaţiei. În clipa în care rămâi în prezent, „**trezirea conştiinţei**” nu mai reprezintă decât o consecinţă.”*

Povestea mea se continuă cu faptul că în anul 2004 boala se agravase foarte mult, eram în dureri şi tot optimismul pe care l-aş fi avut vreodată s-a năruit în acel an. Şi deoarece o nenorocire nu vine singură, radioul, unde mai făceam emisiuni, s-a desfiinţat, apoi emisiunile de paranormal şi muzică de la televiziune au fost scoase din program, am pierdut şi catedra de ore la plata cu ora şi de ziua mea m-am pomenit în spital (după o primă intervenţie chirurgicală la nas) iar peste alte 3 luni am fost la o a doua intervenţie pentru nara cealaltă. Am avut o creastă septală, care a fost corectată şi rinită cronică în cealaltă nară, care nu s-a rezolvat chirurgical. Toate prietenele şi iubita m-au părăsit… aşa că am revenit de unde am plecat (pe vremea solitudinii din anii studenţiei).

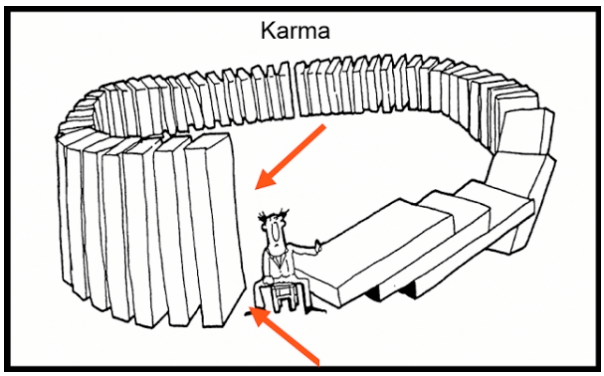

Am început să am dureri de umeri, de articulaţii, durerile de cap erau tot mai dese şi evident, cele lombare erau zilnice. Nu vedeam nicio scăpare. Evident, sămânţa se scăpa în continuare, aşa că nu prea mă mai preocupa yoga şi nimic altceva, decât managementul durerii zilnice, medicamente, analize, tratamente. Preocuparea mea permanentă era boala, durerea iar confruntarea mea de zi cu zi era lipsa oricărei speranţe de mai bine. Unii dintre cei apropiaţi şi pseudo-iluminaţi îmi ziceau *„ei, ce să faci ? asta ţi-e karma! O ai din vieţi anterioare.”* Iar eu ce era să fac la o asemenea încurajare, decât eventual să îmi trag palme înjurând vieţile anterioare sau să îmi caut un alt drum, o altă cunoaştere, un alt set de valori pe care să îmi clădesc existenţa jalnică.

Dar ia ghiciţi ce mi-au zis exact aceeaşi pseudo-iluminaţi în momentul în care am reuşit să fac ceea ce, de fapt, majoritatea dintre ei nu au putut face şi în plus m-am vindecat şi de o boală incurabilă ? Mi-au zis: *„ei, da dar asta e pentru că e de la karma! O ai din vieţi anterioare.”* Aţi remarcat elementul iraţional ? E ca la isteria încălzirii globale determinată de activitatea omului, dar dacă cumva vine o răcire globală atunci şi aceea e determinată de activitatea omului.

Karma e un termen indian şi se referă la acele elemente ce ar contura, chipurile, destinul omului şi de cele mai multe ori, el nu poate fi schimbat, altfel spus e *„karma-bătută-în-cuie”*. Dar atunci cum e posibil ca în aceeaşi *„karma-bătută-în-cuie”* eu am trăit peste 20 ani de boală şi suferinţe, după care, brusc în 2006, schimbarea profundă, ce mi-a marcat un nou sens al vieţii s-ar datora, chipurile, tot de la *„karma-bătută-în-cuie”*. Arde-o-ar focu de karmă! Nici nu trecu mult timp că cineva îmi venea cu răspunsul genial *„ai reuşit să-ţi arzi karma”*. Dar de fapt karma … e *„karma-bătută-în-cuie”* şi care acum nu mai era, pentru că tocmai i-am dat foc. Bine că nu mi-am dat foc la valiză! Aceasta e povestea vorbei sau karma karmei faţă de care în prezent nu mai am nicio consideraţie decât aceea de inutilitate şi nu merită să vă pierdeţi vremea analizând-o.

Tot acest coşmar de care deveneam conştient abia în 2004 (deşi el apăruse mult mai devreme) a durat pînă exact în ziua de vineri 3 februarie 2006, ziua când s-a produs prima experienţă de biotransformare, într-un moment critic situat la limita dintre boală veşnică şi sănătate recuperabilă. Scriu toată această poveste în speranţa că cei ce sunt încă sănătoşi, vor avea nivelul necesar de înţelegere pentru a transpune teoria mea în viaţa lor, câtă vreme sunt tineri şi au aptitudini excepţionale de a face aceste lucruri, mult mai repede, mai uşor şi mai simplu decât mine.

7. MOMENTUL CRITIC – CORPUL BIOLOGIC ACEASTĂ UZINĂ VIE

Mărirea exagerată a dozelor de medicament şi combinarea acestora, fără prescripţia medicului, au favorizat acumularea lichidelor în corp şi „îngrăşarea" de la 64 la 72 kg în numai 30 zile. Suplimentar, au apărut semne ale unei periartrite cu dureri majore la omoplaţi şi ceafă, însoţite de migrene şi noi dureri de spate. În perioada decembrie 2005 – ianuarie 2006, am consumat doze periculoase de aproape 0,8 g diclofenac pe zi, în speranţa ameliorării durerilor.

Durerile de spate, umeri şi ceafă au devenit continue, fără oprire, zi şi noapte şi de nesuportat din a doua jumătate a anului 2005, cu maxime incredibile în decembrie 2005 şi ianuarie 2006. Umblam pe stradă cu foarte mare dificultate, fiind în pericol să alunec pe ghiaţă în orice moment. Căderile au fost dese nu doar iarna ci şi în restul anului 2005, deoarece nu mai puteam coordona piciorul stâng şi timp de câteva zecimi de secunde acesta îşi pierdea brusc contracţia musculară, (fără să pot observa la timp) şi astfel păşeam cu piciorul necontractat şi mă răsturnam pe o parte, făcând o entorsă foarte dureroasă.

După ce am făcut în anul 2004 analiza RMN, la Spitalul Militar, am fost programat la o consultaţie la clinica de neuro-chirurgie în toamna anului 2005. Am urcat dealul, împreună cu mama, până sus la clinică şi am vizitat doi medici neurochirurgi. Unul din ei a spus că nu e cazul pentru operaţie, dar celălalt a afirmat exact contrarul, ba chiar m-am prezentat foarte târziu, la limita la care mi se mai putea face operaţie.

Ne-a ţinut un discurs medical de o oră, pe un mulaj de plastic al unui grup de vertebre, pentru a ne face să înţelegem ce înseamnă discopatie, de ce se numeşte degenerativă, ce înseamnă bilaterală, ce sunt protruziile supraetajate, inelul fibros, nerv atins la rădăcină, etc etc, aşa că era un curs universitar în toată regula, făcut pentru doi nespecialişti.

Rezultatul imediat al acestui curs a fost … cel puţin pentru mine,… ***„schimbarea la faţă"***… în sensul că am devenit alb şi palid, pielea feţei se lăsa în jos (ca la buldogul acela din desenele animate cu Tom şi Jerry), iar transpiraţia se scurgea lent de pe frunte. Nu am avut timp să văd ce reacţie avea mama… probabil era mai optimistă decât mine. Îl ascultam pe acest medic care ne explica realitatea exact aşa cum era, fără exagerări, fără invenţii, dar poate un pic dojenitor la faptul că am ales să venim atât de târziu. Şi nu aveai cum să **nu îi** dai dreptate. În finalul expunerii ne-a dat numărul de salon şi etajul la care ne aştepta a doua zi dimineaţa la ora 8 pentru operaţie.

M-am ridicat greu de pe scaun, după „cursul" de o oră, asemenea unui bătrân de vreo 90 ani. Aveam o ameţeală ca de după un tur cu montagne-russe. Nu am reuşit să ţin minte nimic altceva decât exact ceea ce am scris. Eram într-o stare de buimăceală totală. Am salutat respectuos şi am coborât scările, ţinându-mă preventiv de balustradă, (deşi în alte împrejurări nu era nevoie), dar acum am simţit că … **este**.

Se face seară şi la un moment dat mă sună mama la telefon să îmi dea o veste „îmbucurătoare". Văzuse la Pro TV un buletin de ştiri în care se prezentase cazul unui pacient operat la coloană (discopatie sau hernie de disc) şi datorită unei erori, a rămas paralizat pentru că i-a fost atins nervul sciatic din greşală. Am zis atunci:

-Ok, … excelent! … renunţăm la operaţia de mâine dimineaţă, am zis eu.

-Să-l anunţăm pe doctor că nu mai mergem ?, întreabă mama…

-Nu! Pentru că poate găseşte alte argumente şi ne dovedeşte că nu se poate întâmpla aşa ceva… pentru a ne convinge să mergem la operaţie.

Acestea fiind zise, am revenit la cutia de antiinflamatoare, decontracturante, vasodilatatoare, antacide şi alte feluri de „anti-„ nu contează ce. Durerile erau tot mai mari, au apărut insomniile, oboseală permanentă, stare generală proastă şi cred că deja „meniul avea de toate".

În ianuarie 2006, am fost programat la şedinţe de fizioterapie, dar cu şanse minime de recuperare. Starea de sănătate s-a deteriorat de la o zi la alta iar cea de disperare s-a amplificat continuu. A opta zi de fizioterapie din cele 10 prescrise a fost în ziua vineri de 3 februarie 2006, data declanşării reacţiilor de biotransformare. În acea după-amiază, lucrurile s-au schimbat definitiv.

Am mai fost luni şi marţi la ultimele 2 şedinţe, numai pentru a le spune asistentelor că a început un proces de vindecare. Răspunsul lor a fost: *„Boala dumneavoastră nu se poate vindeca”*. Şi cu excepţia a ceea ce am făcut eu, pot spune că medicina are dreptate atunci când afirmă că aceasta este o maladie incurabilă, deoarece ideea acestei afirmaţii reflectă condiţia reală a milioanelor de oameni care suferă de maladii degenerative ale discurilor intervertebrale.

Medicina nu poate progresa peste nivelul dorinţelor dominante la nivelul maselor largi de oameni. Care ar fi aceste dorinţe? Confort material, sexualitate, droguri, mijloace de entertainment. Rareori am auzit pe cineva că este interesat de sănătate, câtă vreme o are, aşa că sănătatea nu va fi niciodată o prioritate decât în momentul în care durerea devine de nesuportat.

Dacă doriţi să vă dau un foarte bun exemplu, eu sunt printre cele mai elocvente în acest sens. Am epuizat la maxim toate resursele vitale, am avut cea mai nesănătoasă dietă posibilă, am aşteptat evoluţia bolii până în cele mai avansate forme de manifestare a durerii, dincolo de orice imaginaţie.

Aţi fost vreodată pe acele coridoare neaerisite, pline de pacienţi, în care, în agonia orelor de aşteptare, v-aţi îndreptat privirile spre tot felul de afişe cu mesaje de sănătate, pe care scria cu litere imense **„AŞA NU!”** ?… Dacă citiţi această carte şi aţi avut răbdarea să ajungeţi la această pagină, atunci trebuie să vă spun că am făcut parte din categoria **„AŞA NU!”**, aceea a oamenilor cărora nu le pasă de starea lor de sănătate.

Dar să nu exagerez! Sunt şi oameni cărora le pasă, dar ei reprezintă, mai degrabă excepţia şi nu regula. Datorită numeroaselor discuţii pe care le-am avut în ultimii aproape 10 ani care au trecut de la experienţa personală de biotransformare, am aflat că există o confuzie legată de modul în care funcţionează corpul şi resursele sale. Fără a intra în detalii academice o să prezint o paralelă didactică, pur formală, poate exagerat de simplistă, dar care e pe înţelesul tuturor, între modul cum funcţionează o fabrică (uzină, inteprindere etc.) şi ce anume se poate observa la nivelul corpului fizic. Aşadar, vom începe prin a ne considera „chiriaşi” (cu drepturi temporare de proprietar) al acestei fabrici producătoare numită „corpul biologic”.

SISTEMUL DE ORGANIZARE

Avem un „director” care e propria noastră minte (sau conştiinţă). Avem o mulţime de „compartimente” de producţie: ţesuturi, organe, sisteme, conectate între ele prin numeroase trasee de transport al „informaţiilor” (vase de sânge, limfatice, nervi). Avem „ordine” de la şi către „director” (impulsuri bioelectrice, reacţii chimice). Avem „componente”, „produse finite”, „piese de schimb”, mijloace de transport de la un „muncitor” la altul (celulele), sisteme de reparaţii şi întreţinere, sisteme de „pază” şi „semnalizare” pentru orice fel de probleme, sau stare de „avarie”, care apar în cadrul activităţii. E ca o uzină reală, dotată cu tot ceea ce v-aţi putea imagina.

Avem un „gestionar” care răspunde de partea de „finanţe” şi „investiţii”. Avem „bateriile” electrice ale fiecărui „muncitor” (mitocondriile din celule) şi avem un sistem complex, bazat pe metabolizarea hranei şi respiraţie, care asigură menţinerea funcţiilor vitale ale „fabricii”. Ca la orice fabrică, dacă activitatea merge bine, dacă toate subansamblele, unităţile, dacă muncitorii sunt mulţumiţi, bine plătiţi, motivaţi, hrăniţi etc, dacă toate acestea merg cât se poate de bine, atunci fabrica are profit în fiecare lună, iar „directorul” poate face noi „investiţii” energetice şi/sau materiale şi poate cere realizarea mai multor reparaţii, chiar „renovări” uşoare în lupta cu „uzura fizică” (îmbătrânirea).

Există numeroase exemple, demne de urmat, ale unor oameni ce deja depăşesc vârsta de 100 ani, fără să fie într-o suferinţă sau stare de boală avansată, chiar dacă, aşa după cum e firesc, întregul sistem biologic nu mai are randamentul vârstei de 30 ani, de exemplu. Nu e nimic paranormal şi miraculos să aflăm că există oameni, care încă se bucură de sănătate şi vitalitate, chiar şi la 100 ani.

FUNCŢIONAREA ÎN REGIM DE AVARIE

În continuare voi explica ce se întâmplă în cazul în care „managementul” e defectuos. Atunci când „directorul” e incapabil să ia deciziile corecte, toată „fabrica” poate ajunge în scurt timp la pragul falimentului. Pe cât ar putea părea de jignitor, trebuie să declar faptul că, majoritatea dintre noi, „funcţionăm” în „regim de avarie”.

Avem pierderi de la o lună la alta, precum pierderi de energie, „muncitori" prost plătiți, prost hrăniți, sisteme întregi bolnave din cauza unor decizii iraționale de a realiza activități dăunătoare (consum de alcool, fumat, dietă necorespunzătoare, stres etc). Cineva îmi spunea zilele trecute: *da, dar putem stimula „fabrica" să producă mai multe celule stem.* E vorba de acel compartiment special (la nivelul măduvei hematogene) care produce „muncitori nespecializați", dar care ulterior **se specializează** printr-o „transformare" („şcolarizare") în interiorul altor compartimente numite glande. Foarte corect! Dacă avem la dispoziție în fiecare zi 100.000 de „proaspăt absolvenți", tineri şi gata de lucru atunci, odată ce au părăsit glandele („şcoala"), ei pot să îşi asume sarcinile şi responsabilitățile care le revin.

În prezent, în lumea fizică, fabricile mari şi complexe ştiu să îşi creeze şi pregătească muncitorii de care au nevoie, dar primul lucru care poate aduce o fabrică în stare de avarie sunt pierderile şi investițiile păguboase.

Peste tot în lumea noastră avem fabrici, uzine şi S.R.L.-uri care merg la limita subzistenței, în diverse forme de regimuri de avarie şi care ulterior intră în incapacitate de plată şi de producție. Ceea ce se întâmplă cu corpul nostru e foarte asemănător: luăm decizii iraționale, investim în dietă păguboasă, investim în emoții îndoielnice, pierdem bateriile de rezervă pentru „muncitori" (celule), creem o atmosferă generală de lucru foarte proastă şi apare boala. Ulterior, căutăm vinovați, facem anchete, mergem la experți să ne spună cine şi ce e de vină… şi fiecare îşi dă cu presupusul…

„SAFE MODE" VERSUS „UPGRADE CU SERVICE PACK"

În cele din urmă, dacă „fabrica" nu îşi revine la regimul normal de lucru, atunci tot ceea ce va mai „funcționa" vor fi sistemele de alarmă care dau dureri continue, iar noi vom fi în stare minimală de supraviețuire. E ca şi când ai da un reboot în „safe mode" – ați pornit vreodată un calculator în „safe mode"?… Acela e modul de lucru minimal, în care doar „mai iei aer, bei apă, stai cu ceva perfuzii" şi aparatele îți arată că sistemul „Windows" încă e funcțional, dar de fapt el nu poate porni pe „normal". În cadrul acestui paragraf vă prezint o altă comparație, şi anume: corpul biologic versus computer.

Pentru cine nu doreşte să îşi „buteze" viața în „safe mode", (eu fiind unul dintre aceia care erau cât pe-aci să treacă prin aşa ceva), sfatul, ideea, rugămintea mea este… să faceți o „revizie generală" a tot ce merge rău în viața dumneavoastră, să „devirusați" toate „programele" care vă spun că sunteți slabi, proşti, incapabili, păcătoşi şi neputincioşi şi eventual să faceți un „upgrade" al întregului sistem prin adăugarea unui „service pack". Biotransformarea este acel „service pack" cu „antivirus" bonus inclus, de care aveți nevoie ca să faceți să meargă totul cât mai bine (făcând astfel o aluzie la o „fabrică virtuală", noi fiind atât „userii", cât şi „conducătorii" acesteia).

Uşor de zis, greu de făcut!, îmi spunea cineva… Păi, da, pe de o parte, nimic nu e pe gratis. Totul costă ceva! Pentru un „service pack" la nivelul fiziologiei umane e nevoie de o „investiție" în implementarea celor 5 atitudini, e nevoie de o „investiție" în răbdare, încredere, tenacitate, perseverență, aşadar nu e ceva care să „pice din cer de-a gata" şi să fie gratis.

Cu toate acestea, noi avem în „dotare" acel „service pack", dar nu prea „rulează" în organism, deoarece nu are „condiții". Nu e nevoie să „pice din cer", pentru că el deja există. La unii indivizi, chiar „rulează", într-un anume fel, dar la cei la care e aproape „nefuncțional", problema cea mai mare e că acesta nu merge cu „autostart". Însă **dacă** condițiile de viață, din cele mai fragede vârste au fost optimizate suficient atunci, odată cu pornirea aparatului reproducător, după vârsta de 5-7 ani (de exemplu, la bărbat), această biotransformare se manifestă cu un randament mult mai bun decât la ceilalți. La aceste persoane, „service pack"-ul are „autostart", dar la majoritatea… nu are.

Dacă „service pack"-ul nu prea „funcționează" şi dacă am abordat un stil de viață care ne-a adus boală, atunci trebuie să îi facem un „setup", o instalare în sistem, sau măcar să îi dăm un „refresh" ca să îşi facă unele „actualizări", în cazul în care totuşi merge cât de cât. La mine… era aproape imposibil de „instalat" dar, până la urmă, după eforturi şi căutări, s-a „pornit". Asta se datorează faptului că „directorul" (mintea) nu bănuieşte câte lucruri şi departamente mai are în dotare „fabrica" (corpul) pe care o (îl) conduce.

Să presupunem că „fabrica" noastră (corpul) e în pragul „falimentului", funcționează în „regim de avarie", semnalele de „alarmă" (durerea) sunt extrem de intense şi persistente. Deja „clădirile"

importante, precum şi anumite „departamente” funcționează cu personal „redus” şi prin urmare avem ceea ce medicina numeşte **boală**.

Începem investigațiile… sau „angajăm” pe cineva să le facă, precum un medic, un terapeut, un guru, un… prieten de încredere. Eu am mai multă încredere în sfatul celui care are cea mai bună grijă în a îşi conduce propria „fabrică”. Dacă ea pare în stare bună, atunci am un motiv în plus să îl cred. Chiar şi în prezent eu cer sfatul de la alții mai buni decât mine. Fiecare individ are anumite particularități ale experienței de viață, ce pot fi utile.

Faptul că scriu o carte nu înseamnă că „fabrica” mea are performanțe excepționale. Singurul lucru pe care îl fac, în aceste trei volume, este să arăt cum am scos „fabrica” din dezastru şi am adus-o la „linia medie de funcționare”. Aş îndrăzni să scriu „linia optimă”… deoarece… se pare că lucrurile tind să se auto-optimizeze singure în ultimii 10 ani fără să fi ajuns la un punct final. E ca la un soft care se autoactualizează cu versiuni îmbunătățite. Nu ştiu dacă am ajuns la faza de „optim” sau mai urmează noi „îmbunătățiri”.

Aşadar, mi-am început autoanalizele, investigațiile, cercetările, cu tot ce mi-a stat la dispoziție pentru a înțelege cauza dezastrului şi natura acestuia. Aşa cum orice aparat de bună calitate are nevoie de baterii (*ca să îl poți lua cu tine oriunde şi să nu depindă de rețea*), tot astfel, „muncitorii” (celulele) din „fabrică” (corpul biologic), au nevoie de „piese de schimb” precum proteine, mitocondrii, enzime sau chiar „muncitori noi” (celule tinere sănătoase).

La cea mai mică mişcare pe care o facem, noi „cheltuim” proteine (după cum veți putea citi în capitolul „Noua Biologie” a lui Bruce Lipton). Pentru orice prelucrări de care avem nevoie, „cheltuim” enzime. Pe termen mai lung, aşa după cum se poate observa şi în lumea fizică, bateriile cele mai bune, la un moment dat au probleme, se uzează, nu mai oferă suficient curent sau chiar pot crea perturbări serioase în celulă dacă nu sunt înlocuite. Acestea sunt mitocondriile.

Nu întâmplător, în partea a 3-a mi-am propus să scriu foarte multe detalii despre mitocondrii, deoarece ele sunt acele „piese de schimb”, care se înlocuiesc tot mai greu pe măsură ce înaintăm în vârstă. De ce? Deoarece… câtă vreme suntem tineri, putem înlocui celulele întregi cu altele noi datorită „departamentului” de celule stem („muncitori nespecializați”). Dar, la un moment dat, aşa cum se întâmplă cu orice „fabrică”, vine o vreme când mai trebuie să facem economii… Eu nu prea am ştiut să fac economii.

De ce ați vrea să înlocuiți milioane de „muncitori”, încă buni de lucru, dar care sunt doar „prost plătiți” (nu au energie)? Adică, în loc să „aşteptați” să iasă la „pensie”, mai bine le-ați da o altă „resursă de energie” şi ei ar putea începe să lucreze, aproape ca înainte… Oare nu e mai „economic” în acest fel? Orice „contabil” ar proceda astfel (dacă „fabrica” are un director normal la cap). Desigur, asta înseamnă o nouă responsabilitate, trebuie să fiți propriul dumneavoastră „contabil” şi să vă gestionați resursele „financiar”-energetice ale organismului, dacă vreți să aveți sănătate pe termen lung. Aşadar, trebuie să fiți un foarte bun „director” şi un foarte bun „contabil”. Nu puteți lăsa să se producă pierderi în virtutea automatismelor „naturale”, care ne fac pe cei mai mulți dintre noi să funcționăm în regim de avarie, cam aproape toată viața.

Dacă ne-am hotărât să începem să ne gândim, la a face primele economii de „baterii”, pentru „muncitorii” din fabrică, abia după 40 de ani de „activitate” (viață)… acest fapt e mai bun decât a nu face nimic, deoarece eu însumi am „pornit” sistemul de „autoeconomie” prin biotransformare, spre finele vârstei de 41 ani. Aş adresa unele comentarii dojenitoare celor ce îl aşteaptă pe „Sfântul Aşteaptă” pân’ la sfântul aşteaptă, fără să facă nimic util pentru „fabrica” lor personală. Asta nu înseamnă neapărat că sunt oameni răi, sau fără caracter, dimpotrivă, pot fi chiar foarte sufletişti, au grijă de „fabrica” altora mai mult decât de a lor, dar asta nu îi „scutește” de boală şi suferință. Un preot doctorand, care îmi urmărea cu mare interes emisiunile şi articolele de pe internet, mi-a spus: *„…şi se numeşte grija față de corp”*. N-am idee unde a citit, dar contextul e foarte bun pentru această comparație, pe care o explic şi o întorc pe toate părțile.

Corolarul acestei axiome *„grija față de corp”* este foarte logic, nu necesită demonstrație şi se formulează simplu prin: *„dacă n-ai grijă de corp, atunci ai boală!”*. E clar că nu se poate să rămâi „nerecompensat”. Iată cu asta m-am ales şi eu… o… discopatie lombară plus „bonusuri”. Aşadar, am avut… „grijă” să verific „din plin” acest corolar al axiomei.

MITURI MODERNE ALE CAUZELOR DURERILOR DE SPATE

Desigur, există diverse opinii legate de tot ceea ce înseamnă dureri de spate. Statisticile medicale confirmă faptul că cel puţin 40% din oamenii cu vârste începând de la 40 ani au probleme discale degenerative (nu doar dureri de spate). Iată şi un link pentru cei interesaţi:

Ontario Health Technology Assessment Series 2006, 6(10): 1–98. Paragraph „Clinical Need", (Online) PMCID: ***http://www.ncbi.nlm.nih.gov/pmc/articles/PMC3379529/.***

SEDENTARISMUL

Aţi auzit vreodată vorba „bătrânească" cum că bolile discale sunt „boli domneşti"? Adică de la prea mult stat pe scaun… sau cu alte vorbe, se numeşte viaţă sedentară. Dacă e să dăm crezare acelor statistici atunci mi-e greu să cred că, de exemplu, aici în România am avea vreo 8 milioane de „sedentarişti" pe care îi doare spatele. Pentru că dacă motivul principal nu ar fi cel pe care îl presupun eu (şi din cauza căruia am avut boala, după care m-am vindecat), atunci, prima tendinţă de a explica apariţia bolii e… viaţa sedentară. Chiar dacă sedentarismul nu poate fi exclus în totalitate, acesta totuşi nu poate fi considerat cauza majoră (ar fi chiar absurd) a celor aproximativ 8 milioane de oameni care suferă de dureri de spate.

Câtă vreme nu ştiam de mitocondrii, biotransformări, aproape că credeam şi eu în aceste mituri… ce era să fac? La un moment dat, atunci când suferinţa e fără leac, parcă îţi face bine să ai la dispoziţie, orice fel de explicaţie asupra motivelor bolii, dar acesta nu e decât un mit modern.

Până la data de 3 februarie 2006, viaţa mea nu a fost sedentară şi nici nu am trecut prin muncă fizică grea sau accidente în zona coloanei vertebrale. Distanţa de la fosta locuinţă până la staţia de maşină era de aproape 1 km şi o parcurgeam cam de 4 ori pe zi, ceea ce era „în acord" cu recomandările specialiştilor şi kinetoterapeuţilor care spun că cel mai bun lucru pentru sănătate e mersul pe jos, minim 4 km pe zi. Aşa că am făcut acei 4 km pe zi, aproape în fiecare zi timp de 25 de ani cât am locuit acolo, dar boala a venit, „nepăsându-i" de mersul meu pe jos.

Şi culmea ironiei a apărut atunci când m-am mutat în noul apartament, imediat după realizarea biotransformărilor (şi nu e doar o simplă coincidenţă). De aproape 10 ani de zile am cea mai sedentară viaţă posibilă. Locul de muncă e la o distanţă de aproximativ 150 de secunde, calculate de la uşa apartamentului până la intrarea în instituţie, majoritatea emisiunilor le lucrez acasă, proiecte, cărţi, articole, iar magazinele sunt aşezate de jur împrejurul blocului. Toate necesităţile de zi cu zi sunt satisfăcute cu ceea ce găsesc în magazinele situate la distanţe de aproximativ 20-50 m faţă de uşa blocului. Este imposibil să pot parcurge pe zi mai mult de vreo 200 metri în total şi totuşi nu am nicio problemă, nicio durere de spate, nicio boală discală degenerativă. Toate acestea s-au vindecat permanent şi aproape complet (conform analizelor RMN din ianuarie 2014).

Deci, povestea cu sedentarismul e în mare parte un mit, însă pentru cine nu are energii biologice suficient de mari, sedentarismul trebuie totuşi luat în serios. De ce? Pentru că singura modalitate, totuşi ineficientă, de a pune în mişcare o parte a energiilor biologice, este de a cheltui o altă energie şi anume de natură mecanică, precum mersul de jos, înotul sau alt sport (dar nu de performanţă). De ce e ineficient? Pentru că se presupune că vrei să obţii energie, cheltuind o altă energie… e ca la casa de schimb valutar (exagerez, dar cumva e cam acelaşi lucru). Aşadar, nu recomand sedentarismul. Doar am vrut să arăt, că nu acela e motivul principal al apariţiei durerilor de spate, la vârste nepermis de tinere, la un număr prea mare de indivizi.

MUNCA FIZICĂ GREA ŞI ACCIDENTELE

Iată aşadar că există încă o… „teorie", la fel de „celebră" ca şi sedentarismul şi anume: munca fizică grea şi accidentele. E greu să spui că munca fizică nu ar avea vreun efect distructiv, dimpotrivă, chiar are! Aici pot fi incluşi chiar şi unii sportivi de performanţă, care au trecut de 40 ani (fotbalişti, basketbalişti, halterofili etc.).

Această explicaţie e mult mai plauzibilă decât prima, dar are un mic cusur: de unde atât amar de milioane de oameni care fac asemenea eforturi fizice sau se accidentează? Un număr atât de mare oameni care să facă muncă grea de şantier, de exemplu, probabil că nu am avut decât imediat după al doilea război mondial, când trebuiau reconstruite casele şi clădirile bombardate şi se lucra

cu utilaje prea puţin modernizate. Stau şi eu să mă uimesc de unele mituri care, prin repetare, aproape că devin „adevăruri" şi media le promovează.

MERSUL INCORECT

Dar „ştiinţa" nu se lasă… pentru că dacă cineva îşi pune multe întrebări, iar cele două mituri (sedentarismul şi munca grea) nu oferă suficiente răspunsuri plauzibile, apare un al treilea mit. Acesta se numeşte: ***„mersul incorect îţi afectează coloana"***. Acest mit era chiar titlul unui articol (apărut în ziua de sâmbătă 25 iulie 2009) undeva pe un site oarecare şi atenţiona cu litere boldate faptul că *„**Felul în care păşeşti are un impact major asupra posturii tale şi, implicit, asupra sănătăţii coloanei vertebrale. Fiecare pas greşit înseamnă un şoc real pentru articulaţiile coloanei.**"* Şi acel articol explica cum anume ar putea cineva să afle cât de „incorect" este mersul, prin analiza uzurii pantofilor. Iată ce răspuns le-am dat pe site acelor „experţi":

cristian 02 Jul.10.2009 - 20:44hs

*„Eu am avut discopatie lombară bilaterală degenerativă timp de 15 ani şi am observat că, în toată această perioadă, pantofii pe care îi purtam se deteriorau mai ales la călcâie şi în mod inegal, deşi erau aleşi special ca să îmi fie cât mai comozi (o anumită categorie de Adidaşi). Port această încălţăminte zilnic, fără să o schimb cu alta şi pot spune că a existat o legătură între afecţiunea coloanei şi încălţăminte. În cazul meu, mersul a devenit tot mai dezechilibrat pe măsură ce discopatia lombară începea să progreseze, dar nu mersul în sine a fost cauza, ci **el era doar efectul**. Pot spune aceasta, deoarece de aproximativ 2 ani, de când **nu mai sufăr** de această boală foarte neplăcută, mersul meu şi-a "revenit", cel puţin din punct de vedere al modului în care se deteriorează adidaşii... adică e o deteriorare egală pe întreaga suprafaţă, fapt care le prelungeşte durata de funcţionare deja la triplu faţă de cum era înainte, când trebuia să înlocuiesc încălţămintea la fiecare aproximativ 8-9 luni... Cred că în virtutea acestei observaţii personale a experienţei de vindecare, rezultă faptul că modul de deteriorare al încălţămintii poate fi **un indicator** al prezenţei unei afecţiuni locomotorii, care încă nu este sesizată prin semnale dureroase."*

Aşadar este **exact invers** faţă de cum se spune în acel articol, vedeţi dilema? **Boala determină mersul incorect şi nu mersul incorect determină boala**. Trebuie excluse situaţiile în care cineva foloseşte cei mai incomozi pantofi posibili, dar nici atunci eu nu cred că asta poate fi considerată o cauză majoră. Între timp, conţinutul articolului a fost modificat (numele autorului a rămas acelaşi), comentariul meu a fost şters şi… mai multe nu are rost să spun. Au pus „accentul" pe situaţii particulare de utilizare a anumitor pantofi etc, aşa că l-au „re-adaptat" realităţilor cotidiene. Probabil ei nu credeau că mersul meu incorect şi-a putut reveni (cel puţin în cazul meu).

Când e vorba de o boală incurabilă, desigur, acest lucru nu avea cum să se întâmple, dar dacă nu mersul incorect determină boala, ci boala îl determină, atunci care e motivul? Foarte logic şi simplu: organismul resimte durerile în anumite zone ale coloanei şi pentru a se autoproteja, musculatura este dirijată astfel încât, la fiecare pas, să se producă o auto-optimizare maximă posibilă a modului în care greutatea corpului este repartizată (inclusiv în punctele dureroase).

Eu umblam legănându-mă de la stânga la dreapta, la fiecare pas. Şi durerea se simţea în permanenţă, dar nu la modul insuportabil care să îmi incapaciteze mersul. Însă dacă aş fi vrut să îmi corectez mersul atunci ar fi fost insuportabilă. **Corpul nu te lasă să umbli altfel!**

Acolo e un pericol şi el trebuie să ia măsuri de protecţie. Mersul „incorect", nu e un mers incorect, ci el este un mers adaptat situaţiei.

Culmea e că acest mit tocmai asta vrea să sugereze, cum că corolarul ar putea fi adevărat, dar de fapt nu este. Dacă aţi avut mers incorect şi aţi făcut o discopatie lombară, de exemplu, atunci simplul fapt de a corecta mersul incorect ar putea să… ooops! Ei bine, nu se poate!

Trebuie „corectată" boala, iar mersul îşi revine singur. Dar chiar dacă presupunem că cineva, care e sănătos şi nu are nici un fel de probleme la discurile intervertebrale, dar prin absurd şi-ar impune să umble incorect, ei bine, asta nu are cum să determine apariţia unui proces degenerativ, ale cărui cauze de fapt sunt de natură mitocondrială (cum se va vedea în partea a 3-a), dar poate crea o formă de readaptare a poziţiei întregii coloane vertebrale, la acel mers incorect.

Şi totuşi, chiar şi aşa, vertebrele nu ar avea niciun motiv de a intra în procese degenerative, dar dacă, prin absurd, s-ar considera că se poate, atunci, ei bine, asta nu ar trebui să se întâmple la vârste de 30-40 ani. Oricum ai întoarce problema, pe toate feţele, explicaţiile nu rezistă prea bine.

O ALTĂ INTERPRETARE A BIOTRANSFORMĂRILOR

Revenind la comparaţia metaforică a „fabricii", aş putea spune că biotransformările reprezintă acea etapă în viaţa şi activitatea ei, în care se trece de la o „existenţă" în ***regim de avarie*** la una cu ***plus profit***. Toată lumea şi-ar dori aşa ceva!

Aceasta înseamnă că în loc ca celulele stem, [*folosite de aparatul reproducător pentru a crea celule reproducătoare, (ce sunt evacuate în neştire la fiecare „minus" producţie)*], să fie folosite acolo unde este nevoie de ele cu adevărat. Oare ce fel de logică ar trebui invocată pentru a înţelege faptul că o fabrică nu poate funcţiona dacă nu are resurse? Degeaba aşteptăm miracolul unor injecţii de celule stem, crescute în laborator, în loc să oferim „fabricii" condiţiile necesare pentru ca propriile sale celule stem să ajungă acolo unde este nevoie. Tratamentele cu celule stem sunt eficiente? Uneori da, alteori nu… cel mai des nu.

Faptul că măduva hematogenă le produce în fiecare zi, nu este echivalent cu: ***se pot arunca oricât cât de multe, pentru ca aparatul reproducător să producă alte celule, pe care corpul le „disponibilizează" din nou în mai puţin de 3 secunde***. Aceste două lucruri se bat cap în cap.

De aici şi „durerile de cap". Cu cât se „se dau afară" (ţi auzit de termenul *„disponibilizări colective"*?) mai multe celule, disponibile în calitate de ***„donatori de piese de schimb"***, cu atât mai greu va fi pentru organism să repare tot felul de lucruri, care se strică, sau încep să meargă prost, după o anumită vârstă.

Imaginaţi-vă că această uzină vie (corpul biologic) desfăşoară activităţi atât de complexe, încât ele sunt descrise prin sute de mii de reacţii chimice care se produc pe secundă, mii de celule stem („muncitorii") se transformă („se specializează") pe secundă în anumite glande („sectoare de activitate"). Apare uzura fizică a anumitor piese şi subansamble care se manifestă prin diverse procese degenerative-regenerative în care vitezele de regenerare $\mathbf{V_r}$, sunt la „concurenţă" cu vitezele de degenerare $\mathbf{V_d}$, dar noi nu ştim aceasta decât în momentul în care $\mathbf{V_r < V_d}$ adică viteza cu care „muncitorii" pot să regenereze sistemul devine mult mai mică decât cea de degenerare.

Asta înseamnă că organismul tinde să devină tot mai bolnav pe măsură ce diferenţa dintre aceste viteze devine tot mai mare. Astfel, $\mathbf{V_d}$, tinde să crească în permanenţă iar $\mathbf{V_r}$, tinde să scadă în permanenţă. În fiecare secundă, în organism se produc înlocuiri de celule, enzime, mitocondrii, proteine, ţesuturi, molecule de tot felul şi altele.

Să încercăm o altă abordare. Imaginaţi-vă că viaţa dumneavoastră este influenţată de modul în care conduceţi simultan două maşinuţe de jucărie prin telecomandă. Una din maşinuţe pe care o numim Maşina Regenerativă, e mai specială, e firavă, are o viteză limitată de parametri biologici, ea funcţionează cu combustibil de înaltă calitate precum dietă sănătoasă, gândire armonioasă, oxigenare corectă, substanţă seminală etc. Cealaltă maşinuţă o să o numim Maşina Degenerativă.

Maşina Degenerativă începe să prindă viteză imediat după ce corpul nostru a ajuns la vârsta maturităţii. Ea e o maşină ce nu are limită de viteză, deci nu are frână şi e aproape indestructibilă şi nu poate fi oprită niciodată. Ea funcţionează cu combustibil de proastă calitate precum dietă necorespunzătoare, stress, gânduri distructive şi dizarmonioase, oxigenare incorectă, pierderea substanţei seminale, etc. Un element particular e acela că pedala de acceleraţie a Maşinii Degenerative este conectată sincron cu pedala de frână de la Maşina Regenerativă.

Imaginați-vă acum că conduceți aceste mașinuțe din telecomandă, pe un drum drept, paralel, dar ele nu se ciocnesc şi nici nu au alte obiecte de care să se ciocnească. Întregul scenariu se referă doar la vitezele cu care rulează cele două mașinuțe pe drumul vieții. La început, în primii 10 ani de la atingerea maturității noastre, ele rulează aproximativ cu viteze egale.

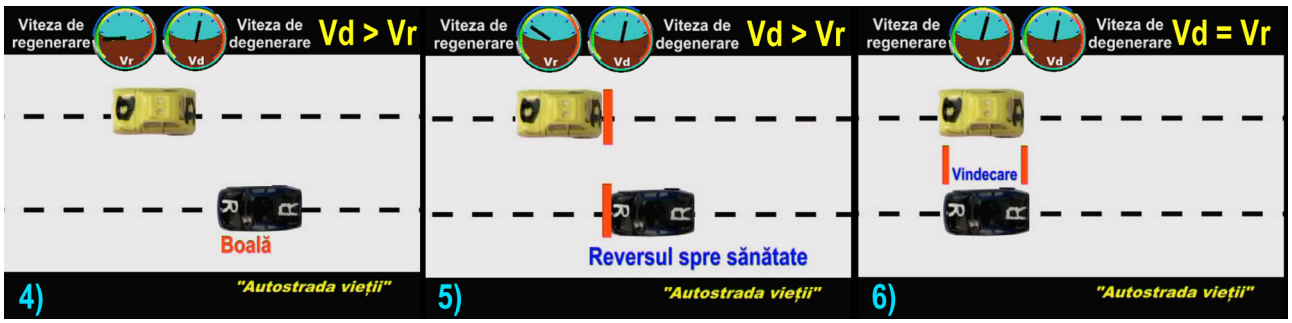

Aceasta înseamnă că toate procesele degenerative care apar în corp sunt compensate de procese de regenerare ce sunt accesibile prin resursele excepționale pe care le are corpul. Dar la un moment dat, datorită gestionării incorecte a acestor resurse, Maşina de Regenerare „rămâne în urmă", iar celalaltă va fi mereu „în avans"… Imaginați-vă acum faptul că de fiecare dată când trăiți stări extatice, aveți gânduri armonioase şi folosiți o dietă corespunzătoare, este echivalent cu apăsarea pedalei de accelerație la Maşina Regenerativă. Folosind aceeaşi imaginație, de fiecare dată când trăiți stări depresive, aveți gânduri dizarmonioase şi folosiți o dietă necorespunzătoare, este echivalent cu apăsarea pedalei de accelerație la Maşina Degenerativă.

Mergem acum pe tărâmul imaginației încă un pas înainte şi spun următorul lucru: atunci când în majoritatea zilelor din viață apăsați pedala accelerației la Maşina Degenerativă, de fapt dumneavoastră apăsați simultan pedala de frână la Maşina Regenerativă. În felul acesta Maşina Degenerativă câştigă avans tot mai repede, iar la o anumită limită a distrugerilor, sistemele de „semnalizare" (prin durere) ale corpului ne transmit mesajul de „avarie", care înseamnă boala.

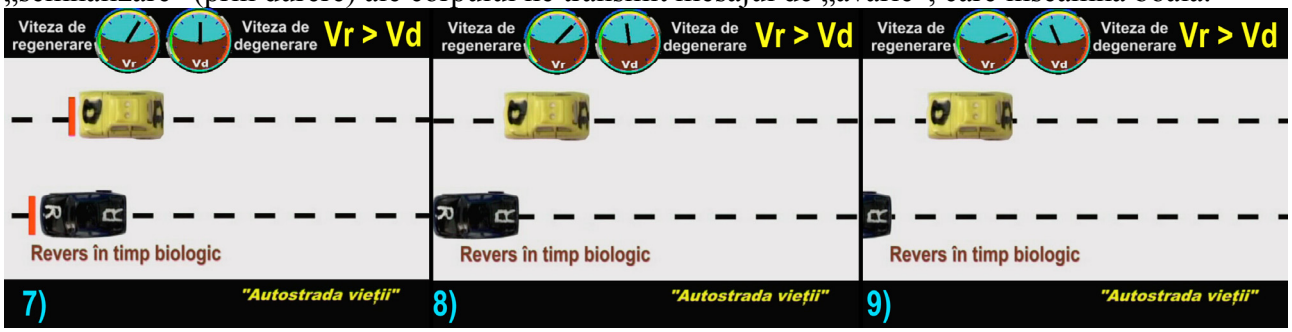

Pentru cine are răbdare să parcurgă logica ştiințifică, există un link, la acest articol: http://ijires.org/index.php/issues?view=publication&task=show&id=19, unde am publicat articolul numit *„Mitochondria transfer for healing degenerated intervertebral discs by using male educated biological transformations"* **adică:** *Transferul mitocondrial folosit în vindecarea discurilor intervertebrale degenerate, pe baza biotransformărilor educate la bărbat*.

Articolul s-a publicat în luna iulie 2014, în revista numită **International Journal of Innovation and Research in Educational Sciences (IJIRES)**, adică *Revista Internațională pentru Inovare şi Cercetare în Ştiințele Educației*. Oricum, conținutul articolului va fi dezbătut mult mai pe larg şi detaliat în partea a 3-a a cărții.

„DEPARTAMENTUL" SUBCONŞTIENT

Haideți să facem acum o „vizită" într-un loc al „fabricii" noastre unde nu prea se poate intra. Multă lume nu ştie că există, de exemplu, un departament uriaş, aproape infinit de mare, numit „subconştientul". Acolo se află miliarde de programe înregistrate pe „benzi de magnetofon" şi… e foarte „întuneric". „Directorul" (mintea conştientă) nu prea are ce căuta acolo.

Acolo e depozitul de „ordine şi comenzi repetabile", adică e locul unde se înregistrează toate acele „ordine de servici" care sunt identice în fiecare zi şi nimeni nu ar mai vrea să îşi bată capul să le re-învețe la nesfârşit. Le înveți o singură dată şi pe urmă ți se execută automat. Îți face viața mai uşoară. Cineva îmi spunea că nu e aşa! Păi cum adică, „nu e aşa!"?

Cui i-ar plăcea să înveţe şi re-înveţe zilnic toate acele deprinderi, pe care le înveţi cu greu, la vârsta copilăriei, începând de la a umbla, a ţine lingura în mână, creionul, arcuşul la vioară (ce chin!) şi multe altele? Ai învăţat o dată şi ţi se autoexecută… însă cumva acest lucru se poate şi „uita" dacă nu continui să le foloseşti, măcar ocazional. Chestia cu arcuşul la vioară e un caz particular, deoarece acolo sunt atât de multe detalii, încât dacă lăsam vioara nefrecată mai mult de două zile, atunci multe alte lucruri ar fi trebuit re-învăţate din nou. De aceea nu mi-a plăcut! Putem lua un exemplu banal: învăţarea deprinderii de a fuma este un lucru extrem extrem, extrem de uşor, simplu, rapid şi garantat. Nu ai nevoie de nici un efort. În cel mai scurt timp posibil, această deprindere intră în autoexecuţie, atât de bine, încât nici nu mai observi cum degetele se autodirijează spre pachetul de ţigări.

Acesta se autodeschide fără să fie nevoie să priveşti cu atenţie, ţigara se autoaprinde de la brichetă, aproape fără să îţi dai seama, cu excepţia cazurilor când a rămas fără gaz şi te chinui enervat să o aprinzi de la scânteile pietrei din aprinzător. Fumatul… e un deliciu atât de acaparant, încât nici nu ai băgat de seamă cum şi cât de repede s-a terminat ţigara. Să mai luăm un exemplu banal: dezvăţarea deprinderii de a fuma. Ooops! Păi… ăsta nu merge. De ce nu merge? Că doar e la „fel" ca cel de dinainte, dar faci totul… pe dos. Înveţi degetele să meargă la pachetul de ţigări… acesta e cuprins cu toată forţa şi e rupt în bucăţi, iar bucăţile sunt aruncate la primul coş de gunoi disponibil. Ei bine… nu merge. Şi aflăm imediat de ce nu merge asta.

Am aflat aceasta de la un studiu făcut de biologi pe maimuţe şi şoareci, care arată că, odată ce o anumită deprindere este învăţată şi aplicată de către **un anumit număr** de indivizi ai aceleiaşi specii, se produce un fenomen de autotransmitere a acestei învăţături, la toţi ceilalţi indivizi, într-un timp mai scurt de o generaţie. Într-o insulă oarecare, s-a făcut un experiment cu maimuţe, oferindu-li-se banane decojite, dar aruncate în nisip. Maimuţele nu erau mulţumite de modul în care biologii le serveau masa, aşa că, după ceva vreme, una din ele s-a dus să spele bananele la o apă curgătoare din apropiere. Efectul asupra celorlalte maimuţe a fost unul uimitor. În cel mai scurt timp, toate maimuţele spălau banalele decojite în apă. Experimentele au fost repetate, verificate, reaplicate şi altor specii de animale precum şobolani, şoareci… care puteau urma un labirint pentru a ajunge la o bucată de caşcaval, fără să mai trebuiască să fie învăţate.

Ei bine, acest fenomen, câmp morfic, transmisie non-genomică sau indiferent cum ar mai putea fi numit, se aplică şi la oameni. Acesta e motivul pentru care putem transmite învăţături către generaţiile următoare. Ei vor învăţa lucruri de zeci de ori mai uşor şi rapid decât părinţii lor. De aceea, deprinderea de a fuma este atât de simplu şi de uşor de implementat…, dar nu şi opusul ei.

Implementarea la nivelul speciei a „dezînvăţării de a fuma" e cvasi-imposibil sau e ca şi când cineva ar cere să se „dezinventeze bomba atomică". Nu se mai poate. Dacă am construit-o, atunci o avem. Fiecare naţiune trebuie să decidă asupra folosirii ei. În acelaşi fel, lăsarea de fumat nu va fi niciodată un act colectiv, ci unul pur individual, cu excepţia situaţiei în care s-ar atinge o „masă critică" de fumători care doresc să devină nefumători şi care să producă o „perturbare" la nivelul masei întregi de fumători. Aşadar, în timp ce un număr impresionant de mare de oameni fumează, doar foarte puţini au dorit să se lase de acest obicei.

Dar nu fumatul e cea mai mare problemă. Există foarte mulţi oameni care fumează şi nu fac cancer şi nici nu mor din cauza fumatului. Desigur, există, poate şi mai mulţi, care mor şi fac cancer, dar acum nu avem timp să povestim despre fiecare. Ideea acestor comparaţii este aceea că implementarea în masă a biotransformărilor se poate face numai cu eforturi susţinute, educaţie, perseverenţă, pe o perioadă destul de lungă de timp şi nu va fi uşor. Ar putea dura sute de ani, aşa că n-are rost să credeţi cum spun unii: că omenirea va face un salt spiritual acum, imediat… şi noi toţi ceilalţi vom fi… „transformaţi". Acel „*acum, imediat*" s-a propovăduit de peste 25 de ani şi încă tot nu se văd măcar semnele unui început al vreunei schimbări…. cu excepţia evoluţiei ştiinţei şi tehnologiei. De aceea eu cred foarte mult în acumulările ştiinţei, pentru că rezultatele se văd de la un an la altul, dar salturile acestea, numite şi spirituale, nu răsar de nicăieri, nu se văd, ori sunt prea subtile, ori poate că eu sunt prea „opac" la aceste manifestări.

Vinovatul ar părea să fie tocmai „departamentul" subconştient, chipurile! Aţi auzit uneori expresia „*mintea duşmanul de temut al evoluţiei spirituale*"? De aceea probabil mulţi trăiesc în iluzia căutărilor fără sens, în loc să vadă de ce viaţa lor e în mizerie şi suferinţă. Există şi excepţii, dar nu e cazul unor dezbateri, câtă vreme ele nu au cum să devină exemple simple şi uşoare, demne de urmat.

„Departamentul” subconştient nu poate să autoexecute ceea ce nu există. Dacă vine cineva şi spune: „*creaţi premizele gândirii pozitive!*”, ei bine, asta poate fi o idee bună, dar ea nu se autoexecută la modul în care picioarele „autoumblă” pe stradă fără să se lovească între ele. Gândirea pozitivă nu se autoexecută, pentru că ea pur şi simplu nu există ca învăţătură. Oare de ce? Pentru că e ca şi când cineva ar vrea să înveţe condusul maşinii apăsând simultan pe acceleraţie şi frână şi atunci… cum să produci o astfel de învăţătură dacă, de exemplu, respecţi adevărul şi gândeşti pozitiv numai din 10 în 10 minute? Auzeam într-un film, dar nu ştiu dacă e chiar adevărat, cum că un om obişnuit, care nu e rău intenţionat, spune câte o minciunică la fiecare 3 minute, sau poate doar îi trece prin minte (chiar dacă nu apucă să o şi spună). Ei bine, acest fapt nu produce un automatism al manifestării gândirii pozitive. Atât de mult am citit despre gândirea pozitivă pe internet, încât e aproape jenant să mai vin şi eu cu sugestia ca atare. E nevoie de aşa ceva? Este, dar asta nu va merge prin auto-execuţie.

Trebuie implementată pas cu pas, minut de minut… însă, până la urmă, cred că ceea ce e foarte important în toate aceste acţiuni, idei şi atitudini este **contribuţia noastră reală la propriile vieţi în armonie cu cele ale celorlalţi oameni**. Nu e nevoie să ajungem sfinţi ai respectului faţă de adevăr, dar asta nu înseamnă că putem face din minciună un scop şi să distrugem tot ce se poate distruge.

Aşadar, avem acel subconştient… Ele este numit „sub”+”conştient” pentru că nu se poate avea acces din conştient. Acolo se „află” doar un set de „benzi de magnetofon” (unele moştenite, dar foarte multe create prin educaţie), care redau o mulţime de comenzi automate, începând de la contracţiile inimii, ale plămânilor (în mod parţial), comportamente de tot felul, obişnuinţe de tot felul, apucături de tot felul, toate aceste lucruri, mecanisme, idei, tâmpenii, aiureli, credinţe, automatisme, dependenţe etc., se află „acolo”, în subconştient. Atunci când vă miraţi de ce un anumit lucru nu se produce automat (fapt care de exemplu v-ar aduce enorm de multe avantaje), răspunsul este: pentru că nu aveţi „banda de magnetofon” care să ruleze acel automatism. Dar, asta nu e nicio problemă! Repetaţi acţiunea de mai multe ori şi „puf!” iată că acuma o puteţi face automat. Vestea bună este că aţi creat o „bandă de magnetofon” (soft-iştilor le-ar place să scriu că s-a creat un program care merge din setup).

Dacă aţi început să fumaţi primele ţigări în viaţă şi v-a plăcut enorm să faceţi asta, ei bine, în câteva săptămâni, poate chiar mai repede, „puf!” aţi creat un program care vă autodirijează degetele la pachetul de ţigări, vă autoaprinde ţigara şi o autofumaţi, fără să vă mai gândiţi la aceasta nici măcar trei secunde. Desigur, senzaţia extatică se produce de fiecare dată iar aceasta constituie „sursa de energie” necesară rulării acelui program, ori de câte ori apare ocazia de a scoate bani din buzunar pentru a cumpăra un nou pachet de ţigări.

Păi dacă e atât de simplu de creat o „bandă de magnetofon” la nivelul subconştientului şi începând din acel moment faci totul pe „pilot automat”, atunci de ce nu s-ar aplica acest lucru şi în cazul… biotransformărilor? Vestea bună e că se poate. Există toate dovezile ştiinţifice care arată că fiinţa umană, prin acţiuni conştiente repetate, îşi poate crea, seta sau reseta aproape orice „benzi de magnetofon” din subconştient.

Prima problemă e aceea că dacă nu există dorinţa de a crea, seta sau reseta o anumită „bandă” atunci ea va continua să ruleze. Acele benzi, uneori, (sau poate deseori) „nu ştiu” să îşi dea singure „auto-stop”.

A doua problemă e aceea că dacă în cele din urmă ar exista dorinţa, dar e una fără conţinut (aţi auzit vreodată de expresia „soare cu dinţi” – adică e soare afară, dar e un frig de îţi clănţăne dinţii)… atunci de aici nu se produce mare lucru. Avem nevoie de dorinţa sinceră, fierbinte şi realistă de a face acel lucru şi nu de o simplă idee legată de eventualitatea că probabil cumva anume se poate face un anumit lucru. O astfel de atitudine nu creează niciun rezultat.

A treia problemă e legată de faptul că dacă acea „bandă” a „rulat” de mii de ori până acum, corpul o „cere”, chiar dacă mintea ar spune că „e o idee proastă”. Corpul „cere” ţigara, deşi mintea „ştie” că e o idee proastă. Aşadar, numai faptul de a considera că acel lucru, de exemplu, „e o idee bună”, dar nu e pus în practică, atunci nu se poate crea, seta sau reseta nici un fel de „bandă de magnetofon”. Ah, da! era să uit de… „gândirea pozitivă” atât de mult mediatizată, promovată pe mii de bloguri, scrisă şi descrisă în mii de cărţi esoterice şi chiar tratate serioase de psihologie, neurologie etc. Avem o mare diferenţă între „persoana care are o idee despre gândirea pozitivă” şi „persoana cu o gândire pozitivă deja implementată”.

Cu ce anume din totalitatea minţii noastre vrem să facem „gândire pozitivă”? cu acele 5% ale conştientului versus 95% ale subconştientului care nici măcar nu a auzit vreodată de aşa ceva? O gândire preponderent pozitivă şi elaborată conştient, eventual se poate implementa după ce, în prealabil, există suficient de multă energie de biotransformare în corp. Asta nu înseamnă că e rău să promovăm gândirea pozitivă sau că nu ar contribui cu nimic la atingerea unor performanţe în viaţă. Ea e utilă inclusiv în realizarea biotransformărilor. Gândirea pozitivă poate să ajute, dar nu foarte mult şi nu pe durate de timp oricât de mari.

Revin din nou la „benzile de magnetofon” şi postulez următoarea axiomă (ce nu necesită demonstraţie): dacă un anumit comportament nu există (nu se regăseşte) nicăieri în subconştient şi nu a fost nici măcar moştenit atunci, chiar dacă avem nevoie să înfăptuim acel lucru, el trebuie executat prin gândire, efort de concentrare, atenţie asupra tuturor elementelor, de la momentul începerii acţiunii şi până la momentul încheierii acesteia. Nimic nu va merge automat pe această durată de timp.

A doua oară trebuie să refac toţii paşii, pentru că dacă acţiunea respectivă e foarte complexă, foarte specială şi cere atenţie aprofundată, atunci înseamnă că nu s-a putut crea acea „bandă” care să o ruleze automat. Imaginaţi-vă că nici măcar după câteva mii de încercări, un bărbat nu reuşeşte să creeze această „bandă automată” de „biotransformare”. Există şi excepţii, dar totodată există soluţii foarte bune pentru a favoriza premizele creerii unei asemenea „benzi subconştiente”.

Revenind la comparaţia metaforică "corpul biologic vs uzină de producţie", este uşor de imaginat, de ce - în anumite condiţii - la bărbaţi, apar bolile degenerative discale (chiar mult mai devreme decât la femei). Una din aceste ... "condiţii" este intrarea în funcţiune a organelor reproducătoare şi ejaculările (necontrolate, inconştiente, conştiente, sau cum or mai fi ele). Femeile sunt "favorizate" prin aceea că menstruaţia (cu scurgeri exterioare) apare cu aproximativ 5-10 ani mai târziu. De aici rezultă o conexiune logică: faptul că organismul tinde să fie privat de reînlocuirea, refacerea, revitalizarea unor celule/ţesuturi/organe, de maximă importanţă vitală, situate toate în apropierea discurilor intervertebrale (culmea, ce ... "ghinion" nu-i aşa ?).

Această tendinţă este însă "corectată" tot de către organism ("contabilul" care are grijă de fondurile pentru reparaţii şi investiţii) şi acesta va "spune": de "mâine" tăiem "fondurile de reparaţii şi mentenanţă" pentru discurile intervertebrale" (ceea ce îmi pare logic, având în vedere că "alternativa" ar fi să taie "fondurile de reparaţii şi mentenanţă" pentru plămâni, ficat, stomac, inimă, pancreas.... etc. - ar fi stupid, nu-i aşa ?). Şi atunci, "corectura contabilicească" de la nivelul corpului biologic, prin care a trecut şi subsemnatul, face ca ea să devină o "regulă" aproape general valabilă pentru toţi cei care îşi risipesc resursele la modul abuziv şi exagerat. Dar, pentru restul, care şi le risipesc, dar nu la modul abuziv şi exagerat, regula va face ... "excepţii".

PROGRAME ALE SUBCONŞTIENTULUI VS PROGRAME ALE CORPULUI BIOLOGIC

Observând uşurinţa cu care diverse persoane îşi exprimă opiniile legate de modul în care viaţa noastră este dirijată, în mare parte, pe poziţia de “pilot automat”, este important de a face diferenţa dintre un program subconştient implementat în structura minţii şi un program biologic implementat în structura intimă a celulei, adică la nivel genetic. Programul subconştient se poate implementa prin autoeducaţie, prin acţiune repetată cu perseverenţă şi sinceritate. Programul biologic reprezintă o implementare la nivelul ADN adică activarea sau inactivarea unor gene. Acest program se implementează ca urmare a implementării programului subconştient din structura minţii. Aşadar, ecuaţia sugestivă care indică sensul corect al efectului autoeducaţiei unei anumite aptitudini, este următoarea:

Autoeducaţie → Program subconştient → Program biologic (1)

În continuare, programul biologic va genera o susţinere continuă a programului subconştient, fără să mai fie necesară autoeducaţia, deoarece odată dobândită, acea aptitudine, cultivată luni sau ani la rând, se încorporează în toate structurile minţii şi ale corpului. Aceasta se poate sugera prin ecuaţia următoare:

Program subconştient ↔ Program biologic (2)

În felul acesta, relaţia biunivocă dintre influenţa minţii asupra materiei (biologice şi nu numai), respectiv influenţa materiei biologice (şi nu numai) asupra minţii, este tot mai mult susceptibilă de a fi adevărată (a se vedea Cap.1 Partea Întâi – Cuvânt Înainte, paragraful 2)

8. BIOTRANSFORMARE PRIN PUTEREA MINȚII

Evenimentul declanşării acestor reacţii biologice este, uneori, violent fiind urmat de o serie lungă de consecințe, unele mai puțin plăcute. Dar, cu ajutorul unei pregătiri adecvate, practicantul poate înțelege că aceste simptome nu reprezintă semne de boală, ci interacțiuni energetice cu simptome false de boală, precum senzație de arsuri în diverse zone ale corpului, cefalee, insomnii şi altele. Toate acestea sunt evenimente temporare ce nu trebuie să producă îngrijorare.

De asemenea, e important să nu se intervină cu medicație, deoarece aceasta introduce mai multe toxine iar energiile dezvoltate vor produce şi mai multă durere pentru a elimina produsele toxice recent acumulate. Am experimentat declanşarea procesului de biotransformare, definitiv şi ireversibil, în după-amiaza zilei de vineri 3 februarie 2006.

ÎNCEPUTURILE ŞI CONFRUNTĂRILE

În acea zi de vineri, 3 februarie, sosisem acasă de la 8-a zi de tratament prin fizioterapie şi eram dezorientat, în dureri, în stare de dispreț, furie, ură, neputință, pesimism total… şi din nou „meniul emoțional avea de toate”. Nu cred că aş putea reda toate gândurile care treceau prin acel haos al minții dar aş specula (pentru că transcriu din amintiri în anul 2014) faptul că începeau să se formeze diverse concluzii-mit asupra tuturor practicilor, învățăturilor şi tehnicilor, la care am avut acces în ultimii 16 ani. Acestea ar fi, aproximativ, următoarele, le enumăr, după care le voi explica ulterior:

Mitul 1) Aceste tehnici sunt inaccesibile unui occidental.

Mitul 2) Dacă totuşi nu sunt imposibile, atunci ele sunt posibile dar numai pentru yoghinii din Himalaya sau Tibet care trăiesc continuu în meditație şi asceză.

Mitul 3) Nu se poate obține nimic fără un maestru autentic.

Mitul 4) Aceste tehnici sunt posibile numai acelor mistici din vârf de munte undeva în India.

Mitul 5) Fără asceză şi renunțarea la viața materială nu se pot obține asemenea rezultate.

Mitul 6) Asemenea practici depăşesc capacitatea omului de a le realiza, prin urmare sunt imposibile.

Mitul 7) Asemenea practici ar cere un devotament care pur şi simplu te-ar împiedica să trăieşti normal.

Mitul 8) Orice încercare de a modifica fiziologia organismului prin practici de continență poate avea consecințe grave sau moartea.

Mitul 9) Aceste fenomene se declanşează întotdeauna necontrolat si apar spontan.

Mitul 10) Ele sunt rezultatul grației divine.

Mitul 11) Ele pot fi accesibile unui occidental dar numai dacă a venit pregătit din „vieți anterioare”.

Odată ce am gândit asupra acestor idei şi nu numai, s-a declanşat o stare de furie totală, aş folosi un termen precum „furie absolută” dar în acelaşi timp îl neg şi motivez de ce fac asta. Starea respectivă a fost atât de copleşitoare, profundă, intensă şi părea fără limite, încât, orice fel de intenție, de a o contracara cu aşa-zisa gândire pozitivă, calm şi relaxare, a fost din start anulată. Mintea nu putea face nicio alegere. Energia emoțională a atins cotele ei maxime posibile, din câte aş fi putut eu să îmi amintesc eu vreodată. Tot ceea ce ar fi putut defini ființa mea era o stare furie fără sens, fără un obiect clar, combinată cu ură, mânie şi alte atribute asemănătoare.

Aş vrea să atrag atenția asupra faptului că, în perioada ultimilor 10 ani care au trecut de la aceste eveniment, mulți cititori mi-au cerut insistent să descriu cu cât mai multe detalii acest incident particular din data de 3 februarie. Am refuzat să scriu aceste lucruri în volumele anterioare (care au apărut numai în limba română), deoarece entuziaştii vor fi tentați să creadă că secretul acestor biotransformări este doar o stare de furie şi nimic altceva.

Pentru cine crede aceasta, ei bine, e o mare eroare! Acest mecanism, pe care îl explorez deja de peste 10 ani **nu porneşte**, **nu se bazează** şi **nu are nimic în comun** cu o oarecare stare de furie. Cazul meu e particular şi unic de felul său, dar informația pe care o prezint, alături de metodologia completă, cu toate datele necesare, este cea care se potriveşte majorității.

Mecanismul fiziologic la bărbat este diferit de cel care se produce la femeie. Fiecare va fi prezentat în capitole separate. Am putut să îmi formez o înţelegere a factorilor generatori pentru start-ul acestui mecanism, doar la câteva luni după incident, când am fost convins că el e permanent şi autentic, folosindu-mă de cea mai sinceră şi clară autoanaliză a elementelor care au contribuit în mod real la declanşarea lui. În mod suprinzător, practica yoga, aşa cum este ea prezentată în societatea occidentală (pentru că numai pe aceasta o cunosc), **nu** am pus-o pe primul loc între factorii generatori sau favorizanţi. Nu e nici măcar condiţie obligatorie pentru aşa ceva, dar asta nu înseamnă că ea nu are folos sau e inutilă. Depinde de punctul de vedere din care priveşti problema. Unele voci mi-au sugerat că ceea ce am făcut eu se numeşte yoga şi că mă aflu constant într-o practică yoga. Alţii, care consideră că practica înseamnă a efectua un lucru vizibil şi distinct de orice altă activitate şi să te dedici acesteia, au sugerat faptul că ceea ce fac eu nu se poate numi practică yoga. Aşadar, părerile sunt diverse…

Acestea fiind spuse, o să prezint ce anume s-a întâmplat după aceste momente critice, în după amiaza zilei de 3 februarie 2006.

Deoarece a fost vorba de o transformare în condiţii de masă critică, (adică o cantitate extrem de mare de materie celulară), care a transsublimat la starea de „bioplasmă", este oarecum firesc ca aceasta să producă unele senzaţii perceptibile. O primă impresie tactilă (însoţită de un zgomot surd interior, asemenea unui celofan strâns în pumn) a fost resimţită timp de ca. 1,5-2 secunde în aria cuprinsă între testiculul drept şi creasta iliacă a osului coxal drept. Impresia tactilă precursoare evenimentului se manifestă mai întîi ca un fel de semnal tactil foarte greu perceptibil, asemenea unor furnicături sau vibraţii interioare, anunţând într-un anume fel apropiere de o transformare, să-i spunem, „bioplasmatică".

Aşa-zisa „bioplasmă" ar putea fi de fapt o interpretare subiectivă a unor reacţii bio-chimice, ce dau impresia de căldură în corp, arsuri, etc., dar s-ar putea ca acest lucru să nu excludă posibilitatea existenţei unor transformări energetice suplimentare asociate cumva acestor reacţii. În corpul nostru au loc un număr atât de mare de reacţii, încât e imposibil să ajungem vreodată să le cunoaştem pe toate şi să ştim totul despre ele sau despre acest corp.

În următoarele minute, au fost percepute un număr de ca. 3 sau 4 înţepături severe spre inimă, la fiecare inspiraţie (o înţepătură la o respiraţie completă). Cu cât inspiraţia a fost mai energică şi expiraţia mai lentă, cu atât înţepăturile au fost mai severe. Aceste senzaţii reprezintă începutul transformării în stare de „bioplasmă". Ele au fost ulterior completate prin senzaţia de arsură produsă de un ac înroşit în foc, care ar străbate aria cuprinsă între testiculul drept şi creasta iliacă a osului coxal drept. Vizionarea unui film documentar special, destinat numai cadrelor medicale, mi-a permis să adaug faptul că traseul fierbinte a fost paralel cu canalul deferent care urcă spre creasta iliacă a osului coxal. Apariţia fricii poate avea efecte de inhibare.

Se recomandă reglarea respiraţiei astfel încât aceste senzaţii să se manifeste cu maximă intensitate. În caz contrar, mecanismul nu se startează cu energie suficientă. De asemenea, se poate realiza şi o presopunctură asupra ariei respective pentru a mări intensitatea arsurilor şi nu pentru a le micşora. Trecerea de această etapă (care este eliminatorie) se realizează pe baza cunoştinţelor teoretice privind cultivarea stării de curaj nemărginit.

Blocarea manifestărilor, aparent periculoase, din zona inimii reprezintă un eşec regretabil. Dar este important de notat faptul că biotransformarea nu se poate realiza în condiţii bune dacă subiectul suferă de boli cardiace. Reîntăresc ideea că biotransformarea nu se poate declanşa (fără pericol) într-un organism cu toxicitate ridicată sau aflat în stare avansată de boală.

Următoarele biotransformări din a doua şi a treia zi au fost mult mai reduse ca intensitate, deoarece întregul sistem biologic şi bioenergetic a intrat într-un regim cu autosusţinere, cantitatea de materie transformată ulterior fiind mult mai mică, astfel că fenomenul poate continua „silenţios" fără să mai producă tulburări somatice. Doar prima este cea mai severă şi are loc o singură dată în viaţă la modul în care o descriu iar aceasta presupune o concentrare mentală excepţională. În timpul acestei confruntări, asemenea unei situaţii limită, se produce ceea ce ştiinţa medicală încă nu este pregătită să recunoască. Fiecare poate avea propria experienţă, astfel că orice descrieri suplimentare pot fi inutile şi chiar derutante, deoarece tendinţa de a „copia" este mai mare decât aceea de a „descoperi". Fără această descoperire interioară nu se poate realiza nimic. Acesta e unul din

motivele pentru care am hotărât să nu public toate detaliile. Aceia care îşi vor rezerva suficient timp pentru studiul teoretic şi practic al acestui fenomen vor descoperi toate elementele necesare. Succesul este aproape garantat.

Revin la controlul musculaturii. Înainte de orice altceva, pentru a concepe şi pune în aplicare un asemenea fenomen fiziologic e nevoie de o auto-acceptare a faptului că pe o durată de timp, relativ scurtă (câteva luni), trebuie renunțat la efectul extatic al endorfinelor care apar la momentul ejaculării, întârziind la maxim posibil acest automatism păgubos, pe care toată lumea l-a moştenit… de când lumea. Pur şi simplu, trebuie spus în față, direct şi fără menajamente, că până la atingerea rezultatelor (având avantajele celor 5 atitudini deja implementate), un bărbat are nevoie să experimenteze acele senzații aparent insuportabile de împingere a amestecului seminal spre ieşirea din uretre (dar fără a fi pierdut), pe o durată de câteva luni, în vederea atingerii unui grad de atenție focalizată care să îi permită realizarea contracțiilor musculare selective şi de mare intensitate. Sămânța iese afară pentru că la început senzația pare, sau chiar este, insuportabilă. Dar, prin educare şi repetare, senzația va deveni treptat suportabilă şi nu se mai pierde sămânța.

▪ ***Cu cât automatismul păgubos al pierderii seminale a fost „folosit" mai des, cu atât mai dificil va fi el de modificat, setat sau resetat şi cu atât mai multe afecțiuni psihosomatice s-au manifestat sau se vor manifesta prematur în viața noastră.***

▪ ***Cu cât automatismul păgubos al pierderii seminale a fost „folosit" mai rar, cu atât mai uşor el va putea fi modificat, setat sau resetat şi cu atât mai puține afecțiuni psihosomatice s-au manifestat sau se vor manifesta prematur în viața noastră.***

E aceeaşi frază scrisă de două ori, deoarece s-ar putea să îşi facă mai repede efectul la nivelul subconştientului. Ideea nu e aceea de a accepta orbeşte şi fără dovezi toate aceste lucruri. Tot ce contează e practica şi nu credința în practică. E ca şi când un discipol al practicii yoga în loc să practice yoga, el de fapt practică credința în yoga.

Din acest motiv, partea a 3-a prezintă maximul de dovezi posibile, idei, cercetări, ipoteze medicale, teorii aflate în studiu experimental etc. Toate acestea au fost culese, traduse şi prelucrate pentru a evidenția faptul că, subsemnatul, autorul acestei cărți, nu a inventat nimic nou față de ceea ce deja se cunoaşte, nu e singurul care a obținut rezultate şi nu e singurul care studiază ştiințific fenomenul biotransformărilor.

Revenind la crearea „benzii de magnetofon" pentru rularea automată a biotransformărilor, vestea bună pe care o prezint tuturor celor interesați este aceea că: deja fenomenul e prezent şi chiar activ. Toată lumea de pe glob, femei şi bărbați, prezintă în mod nativ acest fenomen de biotransformare. Singura problemă e randamentul de funcționare inacceptabil de scăzut şi totuşi extrem de variabil şi diferit de la un individ la altul. În momentul în care, pentru prima dată în viață, un bărbat renunță la evacuarea seminței (în primele zecimi de secundă ale declanşării contracțiilor subconştiente) deja el va putea produce o îmbunătățire temporară, dar importantă, a randamentului de biotransformare.

Dacă randamentul său inițial, să zicem pur ipotetic, ar fi fost de 0,1%, atunci după această primă încercare, ar putea să se dubleze. Deşi pare nesemnificativ, în realitate poate fi simțită ca un fel de aport vital, mai bun, temporar, pe durata a câteva minute sau ore.

Chiar dacă după această reuşită temporară, intervine ne-reuşita, în cadrul următorului eveniment intim, adică pierderea amestecului seminal în exterior, dovada vie a unei posibile realizări în viitorul apropiat va rămâne implementată în mintea practicantului. Această dovadă aparent insignifiantă, dar extrem de importantă, va fi suficientă pentru a „convinge" treptat mintea subconştientă de faptul că experimentul „merită repetat" în virtutea beneficiilor extraordinare ce sunt puse în balanță, odată cu reuşita. Mintea subconştientă nu va putea crede că experimentul este reuşit, dar e suficient dacă va crede că merită repetat. Ați simțit vreodată în viață acea stare de curiozitate copilărească de a afla lucruri? Curiozitatea este o calitate excepțională. Oare ce-ar fi dacă…? Oare cum ar fi viața dacă…?

De aceea cartea mea nu va putea convinge pe nimeni niciodată, indiferent câte volume aş mai putea scrie, dar "nano"-picătura unei experiențe practice, (însoțită şi de o anumită doză de curiozitate), în urma căreia se obține dovada vie şi incontestabilă a existenței biotransformărilor, poate face acest lucru. Măiestria se dobândeşte numai prin experiment. Care ar fi al doilea pas după obținerea dovezii? Nu se poate pune semnul egal între a fi în posesia dovezii şi a fi în posesia rezultatului final. Dovada e doar acel ingredient care justifică subconştientului că teoria e adevărată, dar rezultatul permanent se

obține numai prin practică, iar practica reprezintă partea intimă a vieții. Ooops!, dar cum se face că subconştientul poate să înțeleagă şi să accepte un anumit adevăr, în timp ce, uneori, cu mintea conştientă… îl ascundem, îl negăm… facem orice ca să fugim de el?

Ați auzit vreodată de acel experiment cu testul culorilor şi ținerea mâinii stângi contractată la orizontală? Încercați-l singuri şi veți afla răspunsul. Puneți pe cineva să vă pună în mâna întinsă, maximul de greutate pe care o puteți ține şi verificați greutatea ei pe un cântar. Luați un carton pe care ați desenat o figură geometrică simplă şi cereți subiectului să vă spună ce este (de exemplu cerc pentru un cerc, sau pătrat în cazul unui pătrat etc.). Simultan observați dacă forța sa musculară poate menține acea greutate, verificată anterior, timp de exact acelaşi număr de secunde (deoarece nu trebuie să apară oboseală). Pentru afirmațiile adevărate, subiectul va manifesta aceeaşi forță musculară.

Faceți apoi o pauză şi repetați experimentul, în care îi spuneți subiectului să mintă. Veți avea o surpriză incredibilă. Desigur, experimentul nu funcționează la cei care sunt prin mincinoşi nativ, deoarece ei au deja tendința naturală şi „firească" de a minți, dictată deja de la nivel subconştient. Acestea sunt excepții neimportante pentru subiectul în cauză.

Care ar fi concluziile experimentului? Subconştientul ştie să facă diferența dintre un adevăr şi un neadevăr, deoarece el nu este altceva decât o „maşină" automată care execută programe (sau rulează „benzi înregistrate"). Ce avantaj putem avea din acest fapt dovedit ştiințific? Biotransformarea poate fi percepută cu valoare de adevăr la nivelul subconştientului, deoarece acesta e setat să facă diferența dintre mit şi realitate, atunci când cineva ascultă mărturia directă a celui care o declară sincer iar conştientul dumneavoastră va putea primi toate dovezile raționale, deductive, logice şi ştiințifice în această carte. Mulți m-au întrebat: ***dar atunci de ce nu faceți conferințe ? Pentru că nu are cine să le organizeze***, am răspuns eu.

PROBLEMA MITURILOR

Ceea ce a urmat, începând cu data de 3 februarie 2006, a fost un nou început, o nouă etapă a vieții în care am înțeles multe lucruri şi de aceea o să revin asupra miturilor (ce într-o primă etapă păreau a fi contribuit la acea stare **nerecomandată** de furie) …

Mitul 1) *Ele sunt inaccesibile unui occidental.* Deşi nu aş putea spune că aceste practici sunt în totalitate accesibile unui occidental, motivul pentru care mitul a apărut în societatea occidentală ar putea fi numărul foarte mic de practicanți care au obținut rezulte asemănătoare prin practici de autoeducație (prezentate în acastă carte şi nu numai). Rezultatele mediocre au favorizat credința falsă în acest mit.

Mitul 2) *Dacă totuşi nu sunt imposibile, atunci ele sunt posibile dar numai pentru yoghinii din Himalaya sau Tibet care trăiesc continuu în meditație şi asceză.* Ați observat vreodată cât de mare e interesul față de toți acei mistici cu nume orientale (unele chiar false)? Mitul se referă la faptul că extrem de puțini alții s-ar putea compara vreodată cu acei mistici din Himalaya care usucă cearceafurile pe spatele lor, dormind în frigul îngrozitor din nopțile Himalayene. Dar de ce am avea nevoie de aşa ceva în societatea modernă? Confruntarea cea mai mare a societății occidentale este boala şi nu frigul. Biotransformarea, deşi a avut anumite efecte, de a mă întări mai mult în perioadele reci, ea reprezintă un pas mic al unei „călătorii" interioare de lungă durată. Acesta e un pas mic, dar peste care nu se poate sări. Şi pentru ca toți cititorii cărții să fie relaxați aş spune următoarele: nu vă preocupați de viața celor din Himalaya. Aveți propria dumneavoastră viață de care ar trebui să fiți preocupați. E suficient atât.

Mitul 3) *Nu se poate obține nimic fără un maestru autentic.* Acesta e unul din cele mai profunde mituri prezente în şcolile esoterice occidentale. Dar pentru ca să nu vorbesc în sensul absolut al ideii, aş reformula prin „nu e nevoie de un maestru care să ne cocoloşească ani de zile la rând pentru ca în cele din urmă să aflăm că nu am obținut niciun rezultat permanent".

Mitul 4) *Aceste lucruri sunt posibile numai acelor mistici din vârf de munte undeva în India.* Atunci când cineva a „explorat" toate metodele de a obține rezultate bazându-se pe ceea ce ar putea face altul pentru el şi în locul său, atunci este firesc să ajungă să creadă în acest mit. Păi el a „făcut" tot ceea ce se putea şi … nu s-a întâmplat nimic. Nu pot să zic că nu am trecut prin aşa ceva. Dimpotrivă!

Mitul 5) *Fără asceză şi renunțarea la viața materială nu se pot obține asemenea rezultate.* Acest mit care „sună" mai degrabă a amenințare, este răspunsul pe care toți cei nemulțumiți, după zeci de ani de şcoli spirituale şi mii de cărți citite, îl primesc direct sau indirect. Aceasta e „lovitura de grație" a insuccesului căutării unui absolut iluzoriu. Şi din nou subliniez faptul că oricăror situații ce par a fi categorice li se opun câteva excepții. Dar aceste excepții, a căror reuşită uneori e greu de verificat, nu pot crea premizele unor învățături accesibile de către marea majoritatea. Care ar fi procentul celor care ar fi capabili de acea asceză, care să le aducă o evoluție formidabilă ? Este atât de mic încât e aproape incalculabil. Putem vorbi de un număr de oameni estimat în intervalul zeci, poate sute … dacă aş fi excepțional de optimist, în estimări, din întreaga populație a globului.

Mitul 6) *Asemenea practici depăşesc capacitatea omului de a le realiza, prin urmare sunt imposibile*. Totuşi, pentru cine crede în acest mit, practica biotransformărilor descrisă în această carte devine nu doar imposibilă, ci chiar ireală. Însăşi modul cum „sună" această frază-mit este descurajant din start. Dacă ar fi aşa, atunci orice învățătură ce are legătură cu activarea biopotențialelor corpului, este impracticabilă.

Mitul 7) *Asemenea practici ar cere un devotament care pur şi simplu te-ar împiedica să trăieşti normal.* În contextul în care cineva este deja convins că are nevoie continuu şi zilnic de practicile orientale (al căror efect este totuşi real şi de necontestat), atunci acest mit devine un adevăr. El devine un adevăr cu atât mai mult cu cât cineva citeşte sau i se spune la cursuri faptul că fără practica continuă, zilnică şi perseverentă a exercițiilor şi ritualurilor, va cădea spre condiția anterioară de unde a plecat sau chiar mai rău de atât. Am auzit de aşa ceva, chiar am întîlnit şi cazuri, mai mult sau mai puțin documentate, dar, în momentul în care eu am renunțat la practici şi am hotărât să înțeleg ştiința din spatele acestora, pur şi simplu viața s-a derulat în condiții tot mai bune şi mi-am vindecat toate afecțiunile. Acest mit este mai degrabă o formă de condiționare psihologică atât de puternică încât e foarte greu să ieşi de sub influența ei. Mi-am asumat un risc, la acea vreme, în vara anului 2006, când am simțit că locul meu nu mai era acolo şi am renunțat la practica periodică ce mi-am implementat-o în cei 16 ani de dinainte. Au trecut 10 ani de atunci şi starea mea de sănătate şi vitalitate interioară a continuat să se îmbunătățească şi astfel am putut demola acest mit.

Mitul 8) *Orice încercare de a modifica fiziologia organismului prin practici de continență poate avea consecințe grave sau moartea.* La vremea când auzisem de asemenea practici şi de aşa-zisele consecințe ale acestora, desigur am avut temeri şi îndoieli, dar, aşa după cum am putut constata 20 ani mai târziu, atât eu cât şi cei ce mi-au trimis relatările uimitoare ale experiențelor personale de biotransformare, mi-au demonstrat că acesta e un mit. În prezent, tot mai mulți oameni de ştiință au descoperit explicații şi unii chiar au rezultate pozitive în acest sens, adică, practicile de continență, realizate cu atenție (şi nu în condiții de abstinență!!), oferă modificări fiziologice benefice pentru organism. Mai multe despre aceasta voi scrie în partea a doua.

Mitul 9) *Aceste fenomene se declanşează întotdeauna necontrolat si apar spontan.* E adevărat că există şi asemenea cazuri, dar ele sunt foarte rare. Fenomenul poate fi declanşat prin practici adecvate, aşa cum sunt ele prezentate în această carte, dar pentru cine crede în acest mit, atunci fie va fi orientat spre o aşteptare inutilă a sosirii unui moment spontan şi neaşteptat, când acest mecanism s-ar putea auto-porni, fie va crede că în cazul său, un astfel de moment nu va sosi niciodată. La o analiză mai atentă, situațiile acelor persoane care au trăit fenomene spontane de auto-activare a biotransformărilor, de fapt au trecut prin anumite experiențe de viață, care au creat un cumul la nivelul celor 5 atitudini esențiale necesare declaşării biotransformărilor. Ei nu au ştiut că acel mod de viață, pe care l-au abordat, le-a favorizat acest lucru. Există însă şi excepții.

Mitul 10) *Ele sunt rezultatul grației divine.* Este foarte greu să argumentezi împotriva acestei idei, având în vedere numărul copleşitor de mare al oamenilor care cred că aproape toate aspectele vieții sunt controlate şi se află la discreția unei forțe supreme care alege cui să îi dea şi cui să nu îi dea acea grație a … indiferent ce vindecare, transformare, evoluție spirituală, etc. Totuşi, dacă aşa stau lucrurile, înseamnă că s-a autoimpus un fel de discriminare la nivel cosmic, dacă lucrurile bune şi idealurile unor salturi spirituale (sau cum or mai fi ele numite) nu se pot produce decât în contextul unor „cereri" implorante şi lacrimogene de a li se acorda … „grația" necesară. Mă ştiu deja de multă vreme un opozant al acestei idei „toxice" de spălare pe creier, amintindu-mi cu

neplăcere de momentele în care mă autovictimizam şi mă consideram nevrednic, păcătos, incapabil şi bolnav pentru că nu primeam de nicăieri niciun fel de „grație”. Nu sunt în măsură să fac vreo demonstrație pro sau contra existenței unei cine ştie ce grații cosmice, dar în cazul meu, am hotărât că, decât să aştept vreun oarece moment al nu ştiu căror efemeride, să îmi arate când anume s-ar putea nimeri să îmi cadă grația divină peste cap, am preferat să mă apuc eu singur să fac ceea ce era nevoie.

Mitul 11) *Ele pot fi accesibile unui occidental dar numai dacă a venit pregătit din „vieți anterioare”*. Ei bine, chestia cu viețile anterioare, e o poveste care se întinde pe un interval interpretativ foarte larg, de la absurd la senzațional, însă undeva în acest interval ea are unele elemente susceptibile de a fi adevărate (dar există şi multă mitologie pe de altă parte). Îmi este peste măsura posibilităților mele să dezbat pro sau contra acestui aspect dar subliniez faptul că nu „viețile anterioare” sunt mitul ci credința în faptul că acea sau acele existențe *(despre care nu ştie nimeni exact ce anume a făcut cineva)* te influențează atât de mult în existența reală încât, orice bune intenții ai avea, orice eforturi ai face, pur şi simplu nu poți atinge rezultalele. De aici a apărut şi mitul „karmei” şi oameni „loviți de karma”.

Eu am fost unul dintre cei peste care un tren de marfă cu zeci de vagoane de „karma” mi-a căzut peste cap şi încă am mai „dat-o” şi la alții de prin apropierea mea. Până în jurul vârstei de 26 de ani nu ştiam că mi-a căzut un tren de „karma” peste cap, dar am aflat asta numai după ce am început să citesc cărți şi cursuri esoterice. Ei bine, asta nu m-a făcut să mă simt mai bine. Pentru cine crede în mitul acesta, este cât se poate de clar că, dacă a făcut ceva rău în viețile anterioare, atunci nu are cum să îşi îndrepte acea greşală regretabilă decât printr-o viață în suferință continuă, după care în următoarea viață, îi va fi mai bine. Nu vi se pare stupid ? Pentru cei cărora nu li se pare, este la fel de justificat să se simtă îngrijorați şi deprimați de nereuşitele în viață, de prezența bolii şi să dea vina pe „karma de vieți anterioare”. Vă amintiți de „karma-bătută-în-cuie” ?

În ceea ce priveşte anumite indicii legate de vieți anterioare, existențe şi experiențe în afara corpului, fenomene de moarte clinică şi altele, ele nu sunt ireale şi nu are rost să le discreditez în baza unei concepții de genul „dacă nu se vede înseamnă că nu există”. Sunt departe de acest mod de a înțelege viața. La fel cum gravitația nu se poate vedea, dar o putem folosi şi îi cunoaştem legea de manifestare, tot astfel, anumite experiențe fiziologice şi mentale pot fi cunoscute şi folosite. Unul dintre ele este biotransformarea. Ea este invizibilă dar poate fi folosită cu succes.

CE AŞTEAPTĂ LUMEA DE LA TERAPII

Am „verificat” prin proprie experiență toate aceste mituri, crezând în ele cu tărie, ani de zile la rând, până când boala m-a adus în acea situație limită. Dar asta nu înseamnă că trebuie să aştepți boala pentru ca să se producă un oarecare salt interior. Cartea aceasta vine să arate că există o altă cale şi o altă abordare a conceptului de auto-îmbunătățire a ființei umane. Dar ea nu oferă garanții… iar oricine care oferă asemenea garanții, face parte din categoria acelor falşi guru-şi, maeştri de „n” feluri şi mai multe categorii de lăudăroşi şi prefăcuți care adună milioane de adepți.

Problema cea mai mare a acestor pseudo-, falşi, aşa-zişi guru-şi, maeştri, etc, este aceea că odată cu dezvoltarea internetului, milioane de cărți au promovat, din păcate, nu doar cunoaşterea de calitate şi idei importante ci şi miturile care te fac dependent de toți şi toatea acestea. Găsesc cu stupoare pe diverse pagini de internet, sute de feluri de aşa-zise căi de dezvoltare interioară, majoritatea „ocolind” tot ceea ce ar necesita folosirea resurselor corpului. Ce anume pot oferi aceste zeci de feluri de terapii şi tehnici? De cele mai multe ori ele oferă doar un confort mai ridicat al vieții, în acele cazuri când sunt aplicate corect şi pacienții (sau adepții) le aplică corect şi mai ales cu perseverență. Dar, în cazul maladiilor **grave**, vindecarea depinde de mulți alți factori.

Trebuie să recunoaştem faptul că marea majoritate nu se vindecă, dar îşi ameliorează starea de sănătate. Pentru a nu părea absurd, aş putea vorbi şi despre cei care se vindecă. Nu cred că terapia „X” este factorul de vindecare. Cel mai probabil, terapia „X” i-a folosit, mai degrabă, ca şi declanşator al propriilor resurse de vindecare şi a crezut sincer în aceasta.

Un alt lucru, pe care se bazează majoritatea tehnicilor şi terapiilor, este faptul că se consideră suficient, a se lucra exclusiv doar la nivelul minții, promovând gândirea pozitivă, ritualuri aşa-zis magice, ființe imaginare cu puteri supranaturale care prin simpla lor invocare mentală, vin şi produc

miracole, etc. Pacientul aşteaptă să i se facă, să i se aplice, să i se dea procedura/ tehnica/ terapia/ tableta-minune, etc. Iată câteva cauze regretabile ale insuccesului în vindecare:

1. Pacientul îşi generează boala dar nu îl interesează cauza. El nu doreşte să depună efort la nivel biologic şi cu atât mai puţin e dispus să depună un efort la nivel mental.

2. Pacientul îşi pune toată încrederea în terapeut sau terapie deoarece el **aşteaptă** ca acesta sau aceasta sa **vină** spre el, să îi scoată durerea afară din corp, cît mai rapid şi simplu, fără să conteze prea mult dacă nu cumva mecanismul bolii mai este încă activ sau că se poate reactiva la un nou stress sau mod de viaţă greşit.

3. Pacientul şi/sau viitorii pacienţi (adică oamenii sănătoşi cărora nu le pasă că sunt sănătoşi) nu au chef de dezvoltare şi optimizare a funcţiilor vitale şi fiziologice ale organismului folosind resursele de care încă mai dispun.

4. Pacientul crede că dacă terapeutul are o bună forţă mentală, o foarte bună energie sau bio-energie, (la care uneori se adaugă faptul că e îmbrăcat, arată şi vorbeşte ca un „guru") atunci acesta îi va da din energia sa, pentru a se face bine. Dacă nu îşi va putea utiliza resursele de vindecare, el se face bine dar se va reîmbolnăvi ulterior, fie de aceeaşi boală, fie de forme mai agresive ale unor boli asemănătoare. Dar, există şi pacienţi care se fac bine. Aceasta se datorează faptului că energia lor de vindecare a fost suficient de mare, însă nu era activată (cazuri rare).

5. Pacientul şi promotorii terapiilor alternative consideră că tehnologiile avansate precum maşini cu raze speciale, amestecuri de substanţe naturale precum şi terapiile psihice – sunt cele mai potrivite terapii pentru situaţia actuală a omenirii, ignorând, poate prea mult, rezultatele terapiilor clasice alopate sau chirurgicale.

Atunci când pacientul nu are resurse active pentru a continua de unul singur vindecarea, ceea ce se obţine (în ambele cazuri) sunt vindecări temporare sau pur şi simplu eliminarea temporară a durerii, după care aceasta revine. Terapiile pot funcţiona mai ales pentru boli şi afecţiuni mai uşoare, accidente, arsuri, infecţii, inflamaţii datorate unor factori mecanici, atmosferici sau ale unor infecţii neidentificate la timp, viroze uşoare, probleme fiziologice uşoare spre medii, etc. Tehnologiile pe care le avem şi substanţele naturale şi/sau alopate, pe care le cunoaştem, **nu pot** rezolva afecţiuni foarte grave sau terminale ***decât în procentaj scăzut***.

De exemplu se pot consemna vindecări prin terapii alternative şi /sau alopate, ale anumitor forme de cancer sau leucemie, probabil de ordinul a zeci de mii de pacienţi care supravieţuiesc deja de peste 10 sau 20 ani, dar ei se raportează unui lot de cel puţin 100.000.000 pacienţi trataţi.

Deci există cazuri spectaculoase de vindecare, însă raportul e mic. Nu se poate contesta faptul că cei câţiva zeci de mii de supravieţuitori ai cancerului ar avea fiecare de spus câte o poveste extraordinară, dar din punct de vedere statistic, această cifră e irelevantă şi nesemnificativă în raport cu numărul total de pacienţi de cancer, care au fost supuşi unui tratament şi nu au supravieţuit mai mult de 5 ani. Aceasta nu înseamnă că nu trebuie să faceţi nimic şi să nu mergeţi la niciun terapeut sau medic în vederea soluţionării problemei de sănătate.

Este absolut necesar de abordat cât mai multe opţiuni, atât alopate, cât şi naturale. Dar, nu trebuie ignorat sub nicio formă prezenţa resurselor de vindecare ale corpului şi modalităţile practice de activare a acestora, descrise în această carte. Unii mă întreabă dacă mai folosesc medicamente atunci când se întâmplă să am vreo problemă sau o durere: răspunsul meu este da, însă nu mai sunt supus unor tratamente continue, cum eram înainte, (antiinflamatoare şi statine în fiecare zi, Fasconal la fiecare două-trei zile). Am obţinut rezultate fără să fiu capabil de concentrări mentale şi autosugestii, fără să am o stare de optimism (ceea ce nu e un lucru bun!) şi fără să pot citi undeva anume *cum* să activez resursele interioare.

Nu am avut la dispoziţie cartea, pe care să o pot citi înainte de a mă îmbolnăvi până la limita critică la care ar mai fi fost posibilă recuperarea. Odată ce corpul a activat resursele de vindecare, acest proces a continuat ani la rând, fără nicio participare mentală. Am putut să îmi continui viaţa şi preocupările, ştiind că acest mecanism fiziologic, odată declanşat, va face toate reparaţiile necesare.

Depăşind povestea tragi-comică a vieţii mele, expusă până acum, voi reactualiza câteva din informaţiile cuprinse în cartea „Biotransformări sub Influenţa Psihicului". Am înlocuit termenul „bioalchimie" prin „biotransformare" deoarece, aşa după cum se va vedea pe parcurs, acest termen reflectă mult mai bine realitatea fiziologică despre care vorbesc.

TERAPII ŞI TERAPEUȚI

Am avut ocazia să povestesc personal cu câteva sute de persoane despre experiența mea de viață, ce printre altele include şi vindecarea unor afecțiuni cronice, din care unele incurabile. În ultimii 10 ani, de la momentul în care am început să parcurg drumul de la boală spre sănătate, am înțeles mai bine decât oricând înainte, ce înseamnă şi cum se produce vindecarea în cazul anumitor afecțiuni cronice şi/sau degenerative şi în cât timp pot fi soluționate folosind teoria biotransformărilor.

Un procent estimativ de 99% din cei cu care am stat de vorbă cel puțin 3-4 ore, prin telefon, sau la întîlniri directe, nu găsesc suficientă motivație, încredere sau dorință sinceră pentru a trece de la simpla lectură a cărții la aplicația practică concretă. Expectanțele sunt prea mari în raport cu interesul acordat practicii. Biotransformarea nu e o terapie ci un mod de viață, optimizat pe baze ştiințifice care, într-un viitor nu prea îndepărtat, vor putea fi demonstrate şi aplicate.

Aşadar, biotransformarea înseamnă mai întâi abordarea unui alt mod de viață şi abia într-o etapă ulterioară ea ar putea funcționa şi ca terapie pentru maladii cronice degenerative şi inflamații cronice. Vindecarea prin intermediul biotransformărilor este un proces de lungă durată, iar această durată depinde de masa țesuturilor lezate ce necesită reconstrucție, stadiul bolii şi vârsta pacientului. În alte situații, cum ar fi modificarea parametrilor de sinteză a colesterolului de către ficat sau a insulinei de către pancreas, readucerea lor la valorile normale necesită o durată de timp care depinde de energiile biologice de care dispune pacientul, vârstă şi stadiul bolii.

Pentru boli în faze foarte avansate biotransformarea este insuficientă şi ea trebuie asociată cu alte posibile terapii precum cele explicate de către Miceal Ledwith, terapii medicale alopate, etc. Dat fiind faptul că nu se doreşte o modificare a stilului de viață, în baza căruia biotransformarea să devină posibilă, consider că e inutil să mai continui promovarea acestei experiențe de viață în cărți, articole şi emisiuni în România, dar o voi face în țările unde voi găsi deschidere.

Deşi nu am statistici clare, mi-aş permite să formulez o ipoteză ce s-ar putea să fie greşită, aşa că e mai mult o impresie personală, şi anume eu cred că situația stării de sănătate, a unui procent îngrijorător din populația României, variază de la rău la îngrozitor de rău, iar restul populației relativ sănătoase este complet nepăsătoare față de fragilitatea şi instabilitatea stării de sănătate pe care consideră că o au.

În acest context nu există niciun interes pentru ceva care nu e nici terapie şi nici afacere rentabilă cu „ramburs" rapid al investiției. Întotdeauna am fost puternic influențat de prezența unei dureri în corp şi eram dispus să fac orice, în afară de singurul lucru pe care la acea vreme nu îl făceam. Am ajuns să iau cantități periculoase de medicamente în fiecare zi, 365 de zile pe an, pe toată durata anilor 2004-2005, deoarece tot ceea ce simțeam în fiecare zi era o anumită durere în anumite zone. Marea dilemă dintre mine şi ceea ce li se întîmplă altora, asemănător cu ceea ce am pățit eu, este că **ACUM EXISTĂ** o teorie care le poate explica cum să depăşească problemele, în timp ce pe vremea cînd eram eu în situație, nu am avut aşa ceva la dispoziție, şi totuşi nimănui nu-i pasă.

Cartea „Biotransformări sub influența psihicului" a fost cel mai bun reper-hartă-indicator care a încercat să prezinte nu doar metoda în sine ci şi elementele necesare unei autoevaluări a cititorului/practicantului pe baza căruia el să afle cât de departe sau aproape se situează prin propria sa ființă/trăire/experiență față de fenomenul biotransformărilor. Adică, cartea oferă un răspuns la cea mai importantă întrebare: **cât de eficiente sunt aceste biotransformări?**.

Cartea poate prezenta chiar şi elementele necesare unei predicții referitoare la timpul necesar vindecării unei anumite afecțiuni degenerative sau inflamații cronice, comparând cu timpul care i-a fost necesar autorului. Ceea ce am constatat după experiența celor 10 ani, este că nimeni nu vrea o asemenea schimbare în viață, ci doar terapii şi medicamente care să susțină **ACTUALUL MOD DE VIAȚĂ** situat la limita dintre ignoranță şi nepăsare.

AVANTAJELE FENOMENULUI DE BIOTRANSFORMARE

1. Refacere tisulară prin creştere şi reconstrucție a țesuturilor degenerate cronic sau inflamate cronic zeci de ani la rând. Pe termen lung se pot observa fenomene de reîntinerire, micşorarea ridurilor, etc.

2. Eliberarea semnificativă de dependenţele psiho-emoţionale şi posibilitatea de a interacţiona fără a deveni sclavul emoţiilor.
3. Focalizare crescută a minţii, expansiunea viziunii de ansamblu simultan cu percepţia detaliilor şi o claritate foarte bună a gândirii şi raţiunii.
4. Trăiri extatice imposibile în alte condiţii, în lipsa biotransformarilor – iar aceste trăiri pot fi atât personale cât şi în cuplu. Ele apar în ambele situaţii şi oferă starea permanentă de complementaritate şi suficienţă fiziologică, emoţională, mentală şi biologică dar permit în orice moment abordarea, **prin alegere liberă**, a unei interacţiuni cu o altă persoană de sex opus.
5. Apariţia fenomenelor se sincronicitate şi optimizare automate la nivelul vieţii obişnuite precum: a te afla în locul potrivit la momentul potrivit pentru a beneficia de o ocazie extraordinară, scurtarea timpilor de lucru pentru orice activitate fizică, psihică depusă şi aproape lipsa senzaţiei de oboseală.
6. Somn scurtat la 4 ore, însoţit de somn ultrarapid, somn semiconştient, senzaţie de a fi treaz în somn (cel puţin percepţia sunetelor ambientale) fără a fi obosit în restul zilei.
7. Reducerea de 5 sau 10 ori a necesarului de alimente solide cu fibre şi trecerea automată spre consumul de apă, lichide, ceaiuri, sucuri naturale, scăderea necesarului de fibre şi renunţarea în mare parte la consumul de alimente pe bază de proteină de origine animală – sau folosirea ei doar ca adjuvant pentru a nu deprecia anumite mecanisme enzimatice ale corpului specifice prelucrării proteinei de origine animală.
8. Ştergerea tiparelor subconştiente ale bolilor, după cel puţin 7 ani de biotransformări şi crearea de noi tipare, benefice, chiar neobişnuite, dătătoare de aptitudini noi şi expansiune a conştiinţei individuale.
9. Ştergerea continuă a emoţiilor distructive anterioare de la nivel subconştient şi trăirea vieţii la superlativ, o viaţă ce nu se compară cu cea de dinaintea biotransformărilor.
10. Întărirea sănătăţii şi a forţei mentale odată cu înaintarea în vârstă, ca şi când trecerea timpului nu ar impune restricţii.
11. Întârzierea îmbătrânirii premature la nivel celular şi probabil îmbunătăţiri la nivel telomeric.
12. Conflictele vieţii nu mai produc efecte distructive asupra organismului, durează relativ puţin, există resurse mari pentru a le soluţiona şi nu e nevoie de niciun psiho-energo-info-terapeut.
13. Inactivarea permanentă a oricăror moşteniri genetice ce ar putea pune organismul în pericol, fie datorită moştenirii de la părinţi, fie de la generaţiile mai vechi.
14. Echilibru foarte bun în decizii, acţiuni, gândire, înţelegerea rapidă şi automată a majorităţii conflictelor care apar astfel încât ele se soluţionează înainte de a putea genera efecte distructive iremediabile la nivelul organismului.
15. Rezistenţa crescută la căldură excesivă, variaţii excesive ale presiunii atmosferice, ale umidităţii, toleranţă mai bună la frig dar pe termen limitat.

Toate acestea sunt lucruri pe care le-am experimentat direct.

PERICOLE POSIBILE LA BIOTRANSFORMARE

Pentru a fi în acord cu anumite prevederi legislativ-medicale şi deoarece eu ca autor nu îmi pot asuma nicio răspundere legată de modul în care dumneavoastră veţi folosi aceste informaţii, doresc să menţionez următoarele avertismente:

1. Declanşarea fenomenului într-un organism cu grad ridicat de toxicitate reziduală poate favoriza apariţia unor simptome dureroase, asociate unor arsuri, traume, accidente cu urmări reversibile sau ireversibile şi chiar întreruperea definitivă a reacţiilor de biotransformare, când organismul intră automat în stare de autoprotecţie.

2. Dacă pregătirea mentală cu privire la ataşamentul faţă de emoţii şi stări este inadecvată sau insuficientă, pot apare traume şi şocuri psihice ireversibile, care inhibă orice altă încercare de a mai realiza biotransformarea educată, în baza aceluiaşi mecanism cu autoprotecţie.

3. Dacă pregătirea intelectuală (cu privire la procesele şi simptomele care apar după declanşarea primelor reacţii biotransformare de mare intensitate) este insuficientă, inadecvată sau

eronată, subiectul se poate confrunta cu teamă, incertitudini şi blocaje energetice, care pot încetini, opri temporar sau chiar definitiv orice încercare ulterioară de a reveni asupra biotransformărilor.

Cu alte cuvinte, în cazuri rare, se poate restarta procesul de biotransformare după o anumită perioadă de timp, uneori la peste 10 ani de la prima încercare eşuată, dar gradul de dificultate creşte odată cu înaintarea în vârstă, deoarece corpul răspunde tot mai greu comenzilor care nu fac parte din „obişnuințe". Personal, am realizat această „restartare" după 14 ani de eforturi combinate.

4. Perturbarea conştientă sau inconştientă a activității glandelor seminale, în sensul micşorării acestia, favorizează îndepărtarea bucuriei față de viață, apare lipsa chefului de a mai trăi o viață (ce pare lipsită de sens) generându-se, uneori, maladii psihice grave, care pot evolua până la suicid.

5. Orice opoziție manifestată în sensul unei forțări sau împotriviri asupra biotransformărilor poate avea consecințe psihice grave iar subiectul este irecuperabil.

NOTĂ:

Frustrările pot apare mai mult în grupul celor care se „străduiesc" cu consecvență să opună „rezistență" în fața tentațiilor iar această greşală poate avea consecințe ireversibile. Nu scriu aceste lucruri pentru a descuraja sau nega realitatea unei experiențe personale.

Rolul acestor avertismente este acela de a preveni anumite probleme ce pot să apară la anumiți indivizi care ar aplica greşit teoria biotransformărilor şi atunci ar da vina pe autorul cărții. Blocarea conştientă sau inconştientă a evacuării lichidului seminal prin mijloace artificiale sau chirurgicale este contraindicată.

Orice acțiune îndreptată asupra secreției de testosteron poate reduce spermatogeneza dar, în acelaşi timp, favorizează apariția unor „semnale" (gonadotrofine) recepționate la nivelul hipotalamusului. În urma acestor semnale, hipotalamusul va produce creşterea secreției de testosteron. Oprirea totală a secreției de testosteron favorizează procese de feminizare. Folosirea unor procedee distructive sau limitatoare în fața unui fenomen natural, cum este evacuarea lichidului seminal la bărbat, poate avea consecințe grave asupra sănătății.

Creşterea presiunii intratesticulare prin blocarea mecanică sau chirurgicală a canalului deferent sau altor structuri anatomice ale aparatului reproducător favorizează, în timp, microfisurarea acestora. Lichidul seminal va străpunge țesuturile şi se va răspândi parțial în organism, generând o reacție inflamatorie şi un răspuns autoimun.

Organismul va identifica „un corp străin", luptând împotriva acestuia cu anticorpi. Acest proces nedorit favorizează apariția granuloamelor şi cancerului de prostată. Orice tendință de micşorare a procesului de spermatogeneză (alta decât cea prin educarea unui proces de biotransformare) va produce creşterea cantității de testosteron în sânge şi riscului de cancer de prostată.

Organismul biologic nu face decât să îşi restabilească un echilibru cu spermatogeneză redusă şi testosteron crescut. Din acest motiv, atragem atenția cititorilor asupra pericolelor care pot apare în cazul înțelegerii şi aplicării greşite a fenomenelor de biotransformare. Orice altceva, în afară de aceasta, reprezintă cazuri patologice care necesită tratament.

Din păcate biotransformările nu sunt metode simple, uşoare şi rapide dar ele oferă rezultate reale şi persistente. Experiența practică mi-a demonstrat faptul că, de obicei, metodele simple, uşoare şi rapide, nu sunt eficiente. Pentru cei care vor să vadă partea plină a paharului, atunci progresul e acel moment în care toate lucrurile care mergeau prost, continuă să meargă prost, dar cu o viteză mult mai mică.

În cadrul acestei practici, personal nu recomand abstinența, nici celibatul, nu recomand retragerile din societate, nu recomand aplatizarea emoțională prin indiferent ce mijloace, nu recomand utilizarea ciupercilor halucinogene sau ale altor substanțe cu efect halucinogen (chiar dacă nu sunt pe lista celor considerate ilegale), nu recomand forțarea obținerii unor rezultate prin metode de blocare artificială a canalelor de evacuare a amestecului seminal şi nu recomand abținerea de la actul, obişnuit al ejaculării seminale pentru cei complet nepregătiți.

Acesta este un AVERTISMENT.

9. CINCI ATITUDINI ESENȚIALE ÎN BIOTRANSFORMARE

1 - ALIMENTAȚIA NATURALĂ ECHILIBRATĂ

Aceasta are rolul de a asigura un nivel cât mai scăzut de toxicitate reziduală în organism şi o stare bună de sănătate fizică şi mentală. Trecerea spre acest tip de alimentație, lipsită de proteine animale şi grăsimi de proveniență animală, se poate face pe durata a cel puțin câțiva ani, deoarece corpul, dar mai ales stomacul, are nevoie de timp pentru reacomodare. Carnea poate fi înlocuită treptat cu produse de soia, se poate renunța la fierberea în ulei a anumitor mâncăruri în favoarea fierberii lor în apă. Se poate înlocui zahărul cu miere sau cu zahăr brun de trestie, ciocolata poate fi înlocuită cu produse asemănătoare pe bază de roşcove etc.

În cele din urmă, este recomandată o alimentație lacto-vegetariană bogată, dar în acelaşi timp echilibrată şi variată, dacă organismul cere surplus energetic.

Pe scurt, prin nutriție înțelegem totalitatea proceselor fiziologice prin care organismul îşi procură hrana necesară creşterii şi dezvoltării, obținerii energiei pentru desfăşurarea proceselor vitale, refacerii țesuturilor etc. Din nefericire, societatea occidentală consumă cele mai nefavorabile alimente, cu nivel crescut de toxicitate pentru organism, în ciuda campaniei media care, de cel puțin 10 ani, a luat o poziție fermă în ceea ce priveşte alimentația echilibrată şi sănătoasă, prin numeroase emisiuni de radio şi televiziune difuzând informații utile şi necesare.

Conform unor statistici publicate de Organizația Mondială a Sănătății, în timp ce 800 milioane de persoane sunt malnutrite, peste 1 miliard au ajuns supraponderale, dintre care 300 milioane prezintă afecțiuni importante. În Statele Unite, 60 milioane de oameni (30% din populația adultă) suferă deja de obezitate iar numărul tinerilor cu vârste între 6 şi 19 ani, care au astfel de probleme, a crescut de trei ori în intervalul 1980-2002, conform specialiştilor Asociației Medicale Americane.

Organizația Mondială de Cercetare a Cancerului estimează că o mare parte din decesurile determinate de cancer au la bază obezitatea şi dieta nesănătoasă. Factorii care influențează sănătatea pot fi grupați astfel: alimentația fast food cu conținut ridicat de grăsimi saturate, hidrați de carbon şi prea puține substanțe nutritive, mâncarea supraprocesată şi prefabricată, asociată unui deficit de fibre vegetale provenite din fructe, legume şi cereale, stil de viață sedentar, poluarea, stress-ul, anumite tipuri de medicamente, lipsa relaxării şi ore de somn insuficiente sau somn perturbat.

Dr. Rich Anderson, specialist nutriționist a afirmat următoarele:

„*Sistemul digestiv este centrul întregului corp. El hrăneşte glandele şi organele noastre şi implicit fiecare celulă. Atunci când sistemul digestiv este lent, saturat cu acid şi toxic, el devine din ce în ce mai ineficient. Ulterior, intestinul manifestă o creştere nenaturală de aciditate şi încearcă să se protejeze de acasta secretând o substanță (glicoproteină) care se depune pelicular pe lungimea întregului perete intestinal. Odată cu evoluția acestei probleme, digestia tinde să se degradeze iar toxicitatea intestinului creşte foarte mult. Astfel, sângele se încarcă cu toxinele care circulă prin vasele sanguine ale intestinului. El conduce substanțele nutritive ce hrănesc inima, plămânii, creierul, muşchii etc., ajungând în cele din urmă spre ficat. După zeci de ani de procesare a toxinelor sanguine, ficatul se deteriorează şi devine mai lent. Ulterior el va funcționa ineficient şi toxinele vor ajunge spre rinichi, inimă, limfă, încheieturi, creier, piele etc. Acolo, toxinele formează depozite şi apariția bolii este inevitabilă, deoarece sângele devine incapabil să mai transporte oxigen şi elemente nutritive în cantități suficiente.*”

Pentru alte detalii, puteți consulta şi pagina web: http://www.nutritie-sanatoasa.ro/. Există nenumărate manuale de specialitate pe aceasta temă. Unele sunt menționate şi în referințele bibliografice de la sfârşitul cărții.

Povestea dietei mele zilnice este una care s-ar încadra cel mai bine în intervalul situat de la *„stupid”* până la *„dramatic”*. Ea se poate descrie în două etape importante de timp: Etapa a) 1964-1990 Perioada *„stupidă”*, respectiv Etapa b) 1990-2010 Perioada *„dramatică”*. Probabil, aşa cum se încheie filmele americane de acțiune, din 2010 până în… 20ZZ, mă aflu în Etapa c), adică Perioada *„Happy ... beginning”*. În filme e cu *„Happy Ending”*, pentru că trebuie să se încheie

filmul, dar pentru mine era „beginning" deoarece era un nou început, o nouă viaţă, un alt „eu". Contrar ideii cum că orice lucru bun la început pare stupid, apoi imposibil iar în final *„v-am spus dintotdeauna că era o idee grozavă"*, dieta mea zilnică părea cea mai grozavă, cu mult timp înainte de a deveni stupidă. Am fost un consumator de carne. *„Ei şi ?"* … vă veţi întreba.

Un copil care e în creştere beneficiază până în jurul vârstei de aproximativ 18 ani de mecanisme metabolice excepţional de performante în a-şi obţine masa celulară necesară organismului adult. Nu ar fi nicio problemă dacă această dietă s-ar opri la vârsta de 18 ani şi s-ar trece la cea de menţinere a funcţiilor vitale, bazată pe o hrană de calitate superioară, în cantităţi moderate, cu minime prelucrări termice, etc. Problema este că acei „ghinionişti" care au făcut cam ceea ce am făcut eu în primii 18 ani de viaţă, au adus în fiinţa lor un sistem de obişnuinţe (atât biologice cât şi psihologice) de care nu se pot debarasa.

Aţi auzit vreodată un fumător argumentându-şi răspunsul la întrebarea *„de ce fumezi"*? Ei bine, … *„îmi cere corpul"*, va zice el uneori. Dar asta nu exclude ci chiar include faptul că *„îi cere şi mintea sa"*… dincolo de orice alte argumente, demne de o cauză mai bună, precum *„dacă n-aş fuma, atunci nu pot fi în rând cu ceilalţi"*. Înainte de a reveni la dietă, să vă dau vestea cea bună: nu am fumat niciodată.

Ceea ce se întâmplă în cazul dietei este faptul de a crea dubla obişnuinţă: **la nivelul corpului** (care va transmite senzaţia de foame) şi **la nivelul subconştientului** (care va fi convins că fără carne, acest corp nu poate supravieţui)… şi probabil o listă întreagă de alte convingeri, pe care nu le mai înşirui aici. Deseori, o descoperire importantă, porneşte de la un obicei prost. Aţi observat vreodată faptul că dacă ceva vă place, atunci, de cele mai multe ori, e pe lista lucrurilor contraindicate ?

În anul 1990, odată cu deschiderea barierei în faţa informaţiei, libertatea de exprimare şi asociere, etc… (să nu uităm de unde am plecat) am ajuns şi eu în posesia acelor cărţi, reviste şi mai apoi, cursuri, unde era descris în limbaj cutremurător, ce înseamnă dieta bazată pe carne şi alte alimente cu conţinut ridicat de proteine de origine animală. Tocmai începea să se încheie perioada „stupidă" a dietei mele din 1964 până în 1990, dar atunci nu ştiam asta. În momentul în care citeam şi auzeam tot mai multe lucruri rele despre consumul de carne, mintea mea devenea tot mai agitată, întrebându-se frecvent *„oare la ce boli ar trebui să mă aştept"* … Era o întrebare grea, dar parcă cumva anume mi se părea că dacă aş avea o „karmă bună", atunci poate că nu va fi cazul să trec prin boli. Profesorul de yoga mi-a spus : *„categoric să renunţi la carne începând de mâine !"*

Nici nu am mai auzit până atunci o afirmaţie mai aproape de domeniul imposibilului, decât aceasta. Ah, să nu mă contrazic,… a urmat să mai aud una dar peste un an, doi… când a zis că trebuie să ne transmutăm-sublimăm sămânţa. Aia mi se părea cvasi-echivalentă cu imposibilul, dar renunţarea la carne a fost doar… foarte aproape de imposibil. Problema nu a fost doar aceea de mă convinge eu pe mine însumi că trebuie să fac asta, ci trebuia să o conving şi pe mama. Am depus mai întâi un efort de gândire, analiză, re-analiză, auto-analiză, dialog dintre mintea mea cu mintea mea şi … brusc mi-a apărut ideea de a-i cere mamei să gătească chiftele din soia.

-*„Se poate face?"*, am întrebat eu,…

-*„Da, sigur"* a răspuns ea,… după care m-a întrebat, ceva de genul (nu reproduc exact):

-*„În care zi din săptămâna asta vrei chiftele din soia ?"*… am zis ceva de genul:

-*„De azi, pe tot restul vieţii"*… la care am fost instant bombardat prin întrebarea:

-*„Eşti nebun?!"*...

Păi … evident că nu eram, dar atunci trebuia să vin cu alte explicaţii, cum că de unde am auzit eu o asemenea … „nebunie". Nu mai reţin ce şi câte explicaţii am oferit, dar s-a conformat rapid cererii mele şi spre surprinderea mea, mintea mea nu „şi-a dat seama" că în farfurie (de altfel din întreaga mea dietă) a dispărut destul de brusc carnea şi că acolo se afla soia. Chiftele „arătau" exact la fel, miroseau exact la fel, aveau exact acelaşi gust … atâta că… parcă continua să îmi fie foame, însă porţia mare de cartofi piure cu lapte şi un sfert de pachet de unt, compensa foarte bine această senzaţie de foame (deoarece de fapt corpul meu „plângea" după proteina de origine animală, mai mult decât ar fi „plâns" pentru carnea ca aliment).

După o săptămână, în care pentru prima dată în viaţa mea, a lipsit carnea 7 zile la rând, acest fapt mi s-a părut o victorie însemnată. Mama a fost mai puţin impresionată şi mi-a spus: „*În mai puţin de doi ani de la lipsa cărnii în dietă vei ajunge în spital*”… Adevărul a fost că, după acei doi ani, … eu eram mai bine şi a renunţat şi ea la carnea friptă şi ultra-friptă. Ştiţi acele chiftele crocante ?… era un adevărat deliciu,… dar ele erau fripte la limita la care, după încă câteva secunde deveneau… arse. Aşa că iată aceasta a fost a doua victorie şi anume faptul că în sfârşit după ani şi ani în care numai mama avea dreptate de fiecare dată, în tot ce spunea, acuma s-a nimerit să am eu. Dar, la o analiză mai atentă, făcută acum, în prezentul anului 2014, de fapt victoria mea asupra dietei a fost una extrem de palidă şi nu bănuiam cât de lung va fi drumul până la abordarea adevăratei diete.

M-am lăudat la toată lumea despre aceasta, crezând că am făcut marea descoperire a anului şi anume cum să păcăleşti mintea că mănânci carne fără să mănânci carne. Dar profesorul de la yoga m-a întrebat:

-*„Şi ce ai pus în locul cărnii?”*

-*„Soia cuburi”*… am zis eu zâmbind.

-*„Şi cum au fost gătite chiftelele?”* a întrebat el…

-*„În ulei încins,... fripte !”*

-*„Rău de tot!”* a exclamat cu severitate…

-*„... crocante”* am încercat eu să adaug…

-*„Îngrozitor de rău!”* a spus răspicat, adăugând *„de azi înainte le fierbi!”*…

M-am întors acasă „gata fiert” de dezamăgirea că acele chiftele continuă să fie rele pentru organism. Şi iată acesta a fost modul în care am început să „îmi rup dinţii” în noua dietă ce se presupunea că ar deveni un mod de viaţă. Am început mai întâi prin a mă autoîncuraja asupra faptului că totuşi, timp de 26 ani am mâncat aproape exclusiv hrană pe bază de proteină de origine animală şi aici se include: carne, lactate, brânzeturi, plus produse pe bază de zahăr alb, prăjituri, crème de tot felul,… dar oare cu ce m-ar putea ajuta această constatare ? Dacă nu schimb nimic la modul practic atunci simpla constatare a cât de rău stau lucrurile este echivalentă doar cu ea însăşi.

Apoi am auzit despre renumitul regim dietetic al lui Oshawa, cu grâu fiert şi orez fiert. Era atât de lăudat încât am fost determinat de curiozitate să fierb astea două lucruri şi să văd ce se întâmplă. În prima zi a fost... satisfăcător, a doua zi m-am simţit,... aproape bine, a treia zi a fost … ceva rău care mă răscolea la stomac, foame, a patra zi simţeam că … am ajuns la starea limită de rezistenţă iar undeva în ziua a 6-a sau a 7-a am abandonat. Dacă gustul grâului îmi părea uşor dulceag şi cumva „prietenos”, cel al orezului parcă era asemănător cu gustul unui carton … şi chiar dacă adăugam sare,… impresia era de gust de „carton sărat”. La fel s-a întâmplat şi cu soia fiartă sau perişoare de cuburi de soia, fierte în apă. Îmi părea a avea gust de carton fiert, carton sărat sau piperat sau cum o fi el. Dar realitatea din anul 2014 când se apropie masa celor 60 de grame de orez în amestec cu 60 grame de grâu bulgur, care se fierb timp de 15-20 minute **este cu totul alta**.

Această mâncare, condimentată ultra-iute, reprezintă ea însăşi o sursă de a trăi extatic savoarea gustului acestui amestec miraculos de grâu, orez brun thailandez (care miroase a şoareci când e pus la fiert), sare neagră de Himalya (cu aromă de cenuşă vulcanică), ulei de ardei iute şi condimente ultraiuţi. Dar cum anume s-a ajuns aici e o altă poveste, pe care o voi explica pe parcurs.

2 - PREGĂTIREA TEORETICĂ

Aceasta are rolul de a explica practicantului tot ceea ce este legat de dobândirea cunoaşterii de sine, stil de viaţă, cîştigarea încrederii în sine, raţionamente corecte, funcţionarea minţii umane şi altele. Se recomandă vizionarea filmelor documentare şi artistice speciale, audierea zilnică a muzicii de relaxare preferate şi lectura cărţilor. O listă importantă a acestora e prezentată în bibliografie.

Această pregătire necesită, la rândul ei, ani de zile, continuând şi după atingerea rezultatelor. Din nefericire, viaţa exagerat de trepidantă a societăţii de consum, lipsa acută de timp liber şi condiţii adecvate de linişte şi retragere, face aproape imposibilă îndeplinirea acestei atitudini.

Aceasta nu e o condiție eliminatorie, dar poate întări foarte mult încrederea interioară, mai ales în situațiile în care subiectul a fost puternic influențat de culte religioase, secte sau alte organizații.

Din acest motiv, în volumul al doilea va fi introdusă o anexă, care are rolul de a şterge din mintea practicantului cele mai înrădăcinate ideologii şi mentalități, pentru a-l determina să vadă ceea ce se situează cu adevărat dincolo de cuvinte, expunerea lui Miceal Ledwith fiind cea mai potrivită în acest sens. Este esențial de înțeles faptul că sunt necesare toate pârghiile posibile în vederea unei posibile dezvoltări interioare. Eu am avut nevoie de 14 ani de pregătire teoretică. Aceasta nu înseamnă că şi dumnevoastră veți avea nevoie de 14 ani de pregătire. Fără să pot promite cu garanții maxime, cele 3 volume ale acestei cărți ar fi suficiente.

Totuşi, în cadrul pregătirii teoretice aş include studiul biologiei celulare şi moleculare umane, a fiziologiei umane, filosofia rezultatelor fizicii cuantice, elemente filosofice legate de rețelele neuronale, medicină mitocondrială (despre care voi scrie multe în partea a 3-a), mituri şi adevăr cu privire la colesterol, mecanisme enzimatice de inhibare competitivă, noua biologie a lui Bruce Lipton (care de fapt e aceeaşi biologie dar dintr-un alt punct de vedere), medicina germană a lui Hamer (cu atenționările de rigoare), teoriile lui Rupert Scheldrake, transmutația biologică a lui Kervran şi recomand cu căldură vizionare de filme artistice cu subiect medical şi chiar genul SF care lărgesc viziunea asupra lumii. În capitolele următoare voi prezenta câteva recomandări de filme bune de vizionat şi muzică pentru relaxare şi / sau meloterapie.

3 - RESPECTUL FAȚĂ DE CUVÂNT ŞI ADEVĂR

Aceasta este o atitudine eliminatorie. Deşi îndeplinirea ei nu necesită pregătire specială, ea este din ce în ce mai greu de realizat datorită înregimentării unei mentalități excesive de nepăsare față de cei de lângă noi, perpetuarea minciunii şi înşelăciunii, a violenței şi tratarea violenței prin violență. O singură minciună, aparent banală şi lipsită de importanță, dar rostită cu bună ştiință, poate anula săptămâni de eforturi depuse în vederea înțelegerii şi aprofundării aspectelor practice spirituale.

Respectul față de adevărul simplu al vieții de zi cu zi nu are nicio legătură cu religia, morala creştină sau ale altor religii. Dacă am vreo părere despre religie, atunci aceasta nu e una pe care aş putea să o scriu aici, din motive de respect pentru marea majoritate care ar avea o … altă părere decât a mea. Singura teorie care ar putea motiva această atitudine e participarea observatorului la experiment, pe baza asocierii principiilor fizicii cuantice.

Minciuna şi nepăsarea ar reprezenta un fel de „negare” manifestată în desfăşurarea experimentului. Observatorul îşi neagă propriul experiment. Gândurile sunt energii iar cuvintele sunt „încărcate” cu energiile specifice gândurilor care le însoțesc.

S-a observat cu ajutorul investigației RMN că atunci când subiectul minte sau exagerează conştient faptele şi/sau realitatea percepută, activitatea cerebrală se intensifică, deoarece în timp ce afirmarea adevărului este un simplu proces cognitiv, afirmarea neadevărului este un proces complex care constă în folosirea unei cantități mari de energie şi materie cerebrală, activarea mai multor lobi pe suprafețe extinse, influențând comportamentul tuturor celulelor corpului.

Nerespectarea adevărului perceput (chiar dacă e incomplet) favorizează o situație de conflict care se manifestă intens asupra creierului. Creierul încearcă să soluționeze problema şi intră în conflict cu el însuşi. Repetarea acestor situații determină apariția unor obişnuințe sau permanențe la nivelul gândirii, astfel încât afirmarea neadevărului devine un fenomen „firesc”.

Există diferențe esențiale între adevărurile mărunte ale vieții de zi cu zi, precum cele exprimate prin interacțiunile cu ceilalți oameni şi adevărurile filosofice sau Absolutul, care sunt căutate cu atâta frenezie în toate practicile esoterice posibile, religii şi literatură. Aceste adevăruri filosofice nu contribuie la îmbunătățirea funcțiilor biologice şi fiziologice ale organismului, în schimb cele banale, mărunte şi neimportante, pe care deseori le ignorăm sau considerăm că nu e nevoie să le respectăm, de fapt au o importanță deosebită.

Dar cum nu există reguli absolute şi nici adevăruri absolute, tot astfel, există şi excepții, dar care nu fac obiectul acestei cărți, excepții care se referă la cei despre care se presupune că ar fi atins stări de conştiință aproape absolute. Eu continui să mă îndoiesc de existența unor asemenea persoane, dar există suficient de multă literatură pentru cei care doresc o cale a perfecțiunii şi absolutului.

Problema care apare în societatea umană este o discrepanţă exagerată dintre gândurile rostite şi cele nerostite. Experimentul (care poate fi orice acţiune banală de zi cu zi) se bazează pe multitudinea de gânduri implicate. Dacă sunt în opoziţie cu experimentul, apare un conflict ce nu poate fi soluţionat, iar observatorul eşuează în a-şi atinge scopul. Se spune, nu întâmplător, că „suntem ceea ce gândim".

4 - RITMAREA RESPIRAŢIEI

PROLOG

Am aflat o realitate care mă nedumireşte şi cumva mă şi întristează, deoarece ritmarea respiraţiei, ce mie mi s-a părut a fi cea mai simplă şi accesibilă tehnică din cele aproape 1000 de cursuri de yoga care s-au scris până acum, cu toate acestea, majoritatea celor care au dorit să atingă un nivel foarte bun de biotransformare, apelând la informaţiile prezentate în această carte, mi-au relatat că nu reuşesc să inducă acel ritm lent, uşor profund, relaxant şi dătător de sănătate şi control asupra fluctuaţiilor minţii.

Sincer, încerc să caut dificultăţile care ar putea face imposibilă această implementare a unui nou ritm respirator şi… nu reuşesc să le întrevăd sau să le intuiesc. Unele răspunsuri ale celor pe care i-am interievat sugerau faptul că nu ar fi vorba de o dificultate în sensul direct al cuvântului ci o uitare care apare mereu… imediat după ce îţi iei atenţia de la actul de respiraţie. Este absolut firesc că apare uitarea, deoarece noua deprindere nu s-a memorat la nivelul subconştientului, pentru a o face să devină automată. Prin urmare, este nevoie de multă repetiţie, iar aceasta se poate face indiferent de acţiunile şi îndatoririle zilnice sau ale momentului… pentru că ideea este de a implementa un ritm lent, descris de tehnica ce o prezint în continuare, astfel încât acesta să devină automat şi permanent, modificându-se în frecvenţă doar la efort fizic şi revenind din nou la cel anterior, setat, educat şi pregătit pentru a ne favoriza biotransformarea.

Mintea nu poate controla mintea… iar fără o disciplină a minţii, nu se poate acţiona asupra corpului şi nu se poate vorbi de o disciplinare sau control al corpului, sau al funcţiilor fiziologice necesare biotransfomării (cel puţin). Revin cu întrebarea: cu ce este mai greu învăţarea ritmării respiraţiei şi educarea acesteia pentru a deveni automată, decât învăţarea mersului pe bicicletă şi educarea acestuia pentru a deveni automat ?

Atunci când apare uitarea, poţi cădea de pe bicicletă, dar la respiraţie nu se întîmplă niciun accident şi atunci de ce această dificultate, asociată uneori cu imposibilitatea, când din punct de vedere psihologic, al mecanismelor subconştiente care intră în funcţie sau se manifestă pe durata educaţiei, în cele două exemple, NU EXISTĂ NICIO DIFERENŢĂ.

Dacă mă întrebaţi care din cele 5 atitudini, prezentate drept bază sau fundament ce favorizează transformarea fiinţei, au fost cele mai dificile, răspunsul este: toate celelalte 3 în afară de respiraţie şi atitudinea legată de petrecerea timpului liber ascultând muzică, vizionând filme şi lecturând informaţii ştiinţifice. Dacă facem un exerciţiu de sinceritate şi logică, ascultînd cea mai formidabilă muzică şi văzînd cel mai emoţionant şi tulburător film, efectele pe care le produc nu sunt suficiente, deşi ajută mult, pentru a declanşa biotransformarea. De aceea e nevoie de 5 atitudini implementate măcar la un nivel moderat, atât cât se poate prin perseverenţă zilnică, fără exagerări, fără forţări, fără a face din asta o preocupare obsedantă. E chiar atît de greu ? Sper să aveţi succes şi rezultate cât mai bune cu ajutorul textului special pregătit în paragrafele următoare.

INTRODUCERE

Această atitudine este necesară mai mult în societatea occidentală, deoarece stress-ul excesiv a modificat semnificativ ritmul respirator al indivizilor. Cum se ştie, starea de stress măreşte ritmul respirator şi micşorează volumul de aer inspirat iar cea de relaxare produce opusul. Medicina nu recunoaşte legătura importantă dintre ritmul respirator şi activitatea creierului (şi a glandelor). Dar există studii legate de rolul oxigenului în organism, care regenerează şi realimentează celulele bolnave, respectiv produce îmbătrânire accelerată.

Aşadar este important să ştim cum îl respirăm sau cum îl administrăm (în cazul aplicării unor terapii oxidative). Există opinii în literatura esoterică, conform cărora fiecare fiinţă umană ar avea

un număr oarecum predestinat de respiraţii şi bătăi ale inimii, lucru de care mă îndoiesc. Deşi această ipoteză nu poate fi demonstrată, putem înţelege faptul că nu este recomandat să „accelerăm" aceste două bioritmuri vitale esenţiale. În general, subiecţii din societatea occidentală sunt caracterizaţi prin bioritmuri, mai degrabă ridicate decât scăzute, datorită factorilor de stress.

Din punct de vedere al realizării biotransformărilor, respiraţia are rol de moderator al stărilor emoţionale şi trebuie să fie lentă tot timpul şi nu doar în momentele în care subiectul îşi propune să declanşeze procesul de biotransformare. Pe baza unor exerciţii zilnice simple şi uşoare, subconştientul va prelua, în cele din urmă, noul ritm şi îl va memora ca atare. Subconştientul este un mecanism care funcţionează prin repetarea ideilor şi acţiunilor. Dacă ne autosugestionăm cu ideea de boală, atunci subconştientul va favoriza apariţia bolii sau o va accelera pe cea care deja a apărut.

Dacă vrem să schimbăm ritmul respirator, prin repetare mai îndelungată (aprox. 6 luni) se resetează ritmul vechi şi se „copiază" cel nou. Exerciţiile de ritmare a respiraţiei sunt prezentate in extenso în literatura esoterică. Din acest punct de vedere, lucrările care descriu aceste exerciţii sunt utile şi merită lecturate. Exerciţiile de ritmare a respiraţiei pot fi descoperite, cu uşurinţă, în literatura menţionată în bibliografie. Majoritatea pot fi practicate fără pericole.

Pregătindu-se în meditaţia tradiţională buddhistă, Jack Kornfield este unul dintre cei mai importanţi învăţători care au introdus meditaţia în lumea occidentală. A călătorit 5 ani prin India, Thailanda şi Birmania. Jack Kornfield este doctor în psihologie clinică şi membru fondator al Societăţii Meditaţiei Interioare. Am considerat că este mai util să prezint una dintre metodele şi teoriile lui Jack Kornfield despre ritmarea respiraţiei şi focalizarea atenţiei, deoarece el şi-a început drumul dintr-un mediu universitar pentru a se dedica unei evoluţii personale. El afirmă: „Viitorul e o fantezie iar trecutul doar o amintire. Singurul moment în care putem acţiona cu adevărat este prezentul."

TEHNICA PROPRIU-ZISĂ

Meditaţia începe cu orientarea atenţiei asupra corpului. Mai întâi, se alege o poziţie confortabilă şi relaxantă. Primul exerciţiu este acela de a acorda atenţie respiraţiei.

Aceasta poate fi observată chiar daca există numeroase gânduri care circulă prin spaţiul minţii. Respiraţia şi ritmul ei pot fi simţite datorită mişcării toracelui sau aerului expirat ori inspirat. În momentul în care îi acordăm atenţie, respiraţia revine la ritmul ei firesc, fără a fi percepută ca o acţiune volitivă de a impune un anumit ritm. O respiraţie completă, firească şi profundă se desfăşoară în 3 faze legate: faza abdominală, faza toracică şi faza claviculară (în timpul cărora se pun în mişcare muşchii anatomici corespunzători). Astfel, aerul intră în plămâni gradat, oxigenând mai întâi lobii inferiori, apoi cei mediani şi în final, cei din regiunea superioară.

La expiraţie, aerul iese din plămâni în ordine inversă, mai întâi contractând musculatura din zona toracică superioară, apoi din cea mediană şi în final, din cea abdominală. Învăţarea acestor mişcări este simplă şi uşor de realizat. Ea nu necesită explicaţii laborioase. Pe măsură ce se instalează o stare generală de relaxare, ritmul acestui set de mişcări se răreşte şi respiraţia devine mai profundă şi amplă. Totul trebuie să pară cât mai firesc, fără a percepe o impunere clară (care totuşi există datorită faptului că aţi luat deja decizia de a realiza acest exerciţiu). Inspiraţia se poate face pe nas iar expiraţia pe gură, dar nu este nicio problemă dacă ambele etape se desfăşoară exclusiv pe nas. Este important ca respiraţia să se desfăşoare echilibrat şi să nu avem nările înfundate. De cele mai multe ori, una din nări conduce aerul mai bine decât cealaltă şi la fiecare 2-5 ore se schimbă fluxul majoritar al inspiraţiei aerului de pe o nară pe alta.

Atunci când există probleme de sănătate, precum hipertrofii nazale, deviaţii sau creste septale, una sau ambele nări vor fi puternic obturate aproape în permanenţă. Acesta e un semnal de alarmă care trebuie luat în considerare şi afecţiunea trebuie tratată prin medicaţie sau intervenţie chirurgicală, dacă e cazul. Este important de subliniat faptul că o respiraţie defectuoasă poate favoriza apariţia unor maladii, datorită energizării neuniforme a unor componente de natură bioplasmatică. Respiraţia şi ritmul cardiac sunt cele mai importante procese vitale ale organismului.

Deşi ritmul cardiac este reglat la nivelul subconştientului, se poate observa practic faptul că respiraţia modulează acest ritm, astfel că atunci când putem controla şi disciplina respiraţia, putem modifica şi ameliora ritmul cardiac. Un om neliniştit şi îngrijorat va avea o respiraţie rapidă,

superficială, care va introduce mai puțin oxigen în sânge iar creierul va funcționa ineficient şi inima va manifesta aritmii sau tahicardii, în timp ce un om care devine conştient de necesitatea relaxării îşi va forma o respirație lentă, profundă, care va oxigena bine organismul, creierul va funcționa cu eficiență crescută, iar inima va avea ritm normal şi regulat.

Psihologul Jack Kornfield sugerează faptul că este important să acordăm atenție fiecărui moment în timp ce inspirăm şi expirăm. Focalizarea atenției asupra respirației este prima etapă prin intermediul căreia putem conecta mintea, inima şi corpul la clipa prezentă.

Uneori puteți simți nevoia de a realiza una sau două respirații profunde. Încercați să determinați care este locul predominant care semnalează prezența respirației. La un moment dat, atunci când starea de relaxare se aprofundează, respirația poate deveni foarte puțin sesizabilă. Dar este important să readuceți de fiecare dată atenția asupra oricărui element care poate fi sesizat, precum mişcările diafragmei, intrarea sau ieşirea aerului pe nări sau orice altceva legat de respirație şi să fixați atenția în acel loc. Pe măsură ce simțiți fiecare respirație, permiteți corpului să aprofundeze starea de relaxare, care înseamnă o mai bună prezență şi conştiență şi în acelaşi timp o uşurare, o relaxare musculară şi un ritm respirator lent. Nu impuneți forțat un anumit ritm. Nu impuneți pauze forțate între inspirație şi expirație. Acceptați-le pe cele care deja există sau care se instalează treptat, natural şi firesc şi observați-le.

După câteva respirații, care au stabilizat ritmul, puteți observa că mintea începe să genereze valuri de procese mentale care vă pot distrage atenția. În această situație, acceptați prezența acestui val de procese (care pot fi formate din raționamente, imagini mentale, sau sunete din ambient, cărora le asociem idei şi fraze etc.) şi lăsați-l să se manifeste. Nu aveți niciun motiv să vă opuneți, deoarece opoziția îl va întări şi îi va da stabilitate. La un moment dat, acest val de procese mentale se consumă, se estompează şi atenția dumneavostră va fi din nou capabilă să se reorienteze asupra respirației. Aici e tot secretul. După alte câteva respirații, este posibil să apară un alt val de procese mentale care vă distrage atenția. Procedați ca şi până acum. Permiteți manifestarea acestui nou val de procese mentale, până când se epuizează şi reveniți cu atenția la respirație.

Acceptând toate acestea şi înțelegând că este modul natural de a realiza un act de respirație şi meditație, acest lucru nu mai poate fi caracterizat de mintea dumneavoastră ca fiind „imposibil", „extrem de dificil", „irealizabil" etc., deoarece ați inclus ceea ce până acum vi se părea o piedică în fața oricărei realizări: fluctuațiile minții. Ele sunt prezente, le acceptăm, le integrăm în aceste exerciții şi prin urmare, devin fireşti şi naturale iar etichetarea lor prin adjectivele anterior menționate este lipsită de orice sens sau importanță. Dumneavoastră nu luptați împotriva gândurilor, deoarece nu aveți cum şi cu ce, nu luptați împotriva minții - din aceleaşi motive, aşa că evaluările şi etichetările devin automat inutile şi lipsite de sens. Mintea, gândurile şi procesele mentale se integrează în tot ceea ce reprezintă ființa, exact în felul în care apar. Este posibil să nu fiți de acord cu anumite gânduri, ceea ce înseamnă că puteți emite altele de sens contrar, până când primele se estompează şi se consumă în oceanul conştienței.

Imaginați-vă gândurile dumneavoastră asemenea unor păpuşi, cărora le puteți schimba locul şi forma. Tot ceea ce ați putea face este să le „aşezați" acolo unde doriți iar această acțiune se va realiza cu blândețe. Este inutil să bateți păpuşile sau să vă judecați pentru tot ceea ce apare prin minte. Dacă nu aplicați şi nu concretizați prin fapte gândurile perturbatoare inferioare sau nedorite care vă trec prin minte, ele doar vin şi pleacă, fără să producă efecte sesizabile.

Dumneavoastră nu sunteți acele gânduri răzlețe care vagabondează prin spațiul conştienței egotice. Astfel, aceste manifestări trebuie tratate cu blândețe, conştiență crescută şi stare cât mai bună de trezire pentru a „centra" ființa dumneavostră în actul de respirație. Fiecare tendință de pierdere a atenției poate fi corectată cu calm şi fără efort prin propria noastră voință. Este important să nu fim niciodată dezamăgiți de ideea că vor apare noi şi noi perturbări mentale, noi valuri de procese mentale, chiar şi după 20 ani de practică. În acest context, ele sunt neesențiale. Nu vă îngrijorați inutil.

Desigur, expresia „suntem ceea ce gândim" se referă la acele mentalități, obiceiuri şi obişnuințe permanente, care ne definesc caracterul şi comportamentul în starea de veghe. Acestea s-au format în ani de zile, s-au consolidat şi s-au cimentat foarte puternic, iar schimbarea lor necesită un efort conştient prin intermediul căruia să creem şi consolidăm mentalități, obiceiuri şi obişnuințe

contrare. În acest punct, nu există o tehnică „miraculoasă" care va rezolva această problemă cu două sau trei respiraţii conştiente. Acumulările se realizează în timp, iar schimbările apar treptat. Ideea este de a urmări împlinirea cât mai eficientă, până la un punct optim, a celor 5 atitudini esenţiale care favorizează declanşarea mecanismului de biotransformare.

Acesta va ameliora situaţia într-un mod aproape miraculos. Ceea ce este esenţial în aceste exerciţii de respiraţie, reprezintă atingerea unei permanentizări care să normalizeze, în sensul ameliorării uşoare, atât ritmurile cardiace şi oxigenarea organismului, cât şi diminuarea numărului valurilor de procese mentale. Există sute de forme de respiraţii cu roluri şi funcţii precise, care se bazează pe o disciplină severă şi o execuţie îndelungată, dar ele nu pot fi prezentate aici şi nu pot fi executate fără un îndrumător autorizat. Din acest motiv, prezentarea dr. Kornfield este utilă şi accesibilă tuturor, dar din nefericire, legea dreptului de autor nu ne permite să asociem acestei publicaţii şi CD-ul original cu înregistrarea excepţională, vie şi plină de expresivitate.

Vorbitorii de limbă engleză o pot urmări pe casetele video. Acestea pot fi procurate contra cost, de pe internet. O altă posibilitate este aceea de a vă înscrie la cursuri specializate, organizate în limba română, utilizând adresele de pe internet sau puteţi consulta manualele indicate în bibliografie. Desigur, abordarea unei aprofundări şi practicile consecvente pot îmbunătăţi remarcabil toate aceste elemente, mărind gradat starea de conştienţă. Însă pentru societatea occidentală, exerciţiul propus de psihologul Jack Kornfield este cel mai adecvat. El poate fi executat o dată pe zi şi durata sa este de ca. 20 minute.

REFERINŢE BIBLIOGRAFICE:

Jack Kornfield, „The Eightfold Path for the Householder", Ed. DharmaNet Edition, 1995.
Jack Kornfield, „Meditation for Beginners", Casetă Video Demo

5 - CONŞTIENŢA DE VIAŢĂ

Aceasta este o atitudine necesară, deoarece starea emoţională, bogat ilustrată prin aspecte benefice de bună dispoziţie, bucurie şi împlinire, este necesară ridicării stării de agregare a amestecului seminal până la o scurtă stare intermediară determinată de calitatea acestei conştienţe a vieţii. Orice alte stări opuse celor amintite blochează mecanismele de biotransformare, anulându-le parţial sau definitiv. Conştienţa de viaţă înseamnă a descoperi bucurie în cât mai multe acţiuni, în cât mai multe momente şi de a realiza totul cu atenţie, detaşare, luciditate şi trăire euforică, chiar extatică dacă este posibil. Conştienţa de viaţă reprezintă răspunsul sub formă emoţională la întrebările: „Ce este viaţa?", „Care este sensul ei?", „Cum trebuie trăită?" şi mai ales, „Cum trebuie să ne bucurăm de ea?". Din motive legate de mentalitatea greşită sau inadecvată a societăţii occidentale, nu putem prezenta anumite detalii despre aspectele privind trăirile intime, care sunt cel puţin la fel de importante.

Din aceleaşi motive, ele nu sunt descrise nici în literatura ezoterică (de cele mai multe ori) sau sunt descrise în limbaj excesiv de simbolic, astfel că, deocamdată, nu se poate vorbi mai mult despre acest subiect. Comentarii suplimentare sunt făcute în capitolele următoare.

Conştienţa de viaţă implică pasiune faţă de lucrul efectuat în momentul clipei, un loc de muncă ce exprimă şi fructifică talentul şi aptitudinile cărora ne-am dedicat din copilărie, bucuria unei excursii în natură, vizionarea unui film artistic, audierea unei muzici speciale şi orice altceva care există în această succesiune de clipe ce conturează existenţa noastră de zi cu zi. Desigur, unii vor spune că societatea noastră e atât de rea încât nu se poate reuşi acest lucru. Pe cât poate fi de bizar, nu e nevoie de o reuşită totală ci mai ales de intenţia sinceră aplicată atât cât se poate reuşi. De ce ?

Deoarece în ceea ce priveşte realizarea acestor 5 atitudini, trebuie subliniat faptul că nu este vorba de atingerea perfecţiunii absolute, ci de intenţia, cât mai bine focalizată, asupra reuşitei, de a învăţa din greşeli şi nu se referă la situaţia utopică de a nu mai comite greşeli. Ideea de a nu comite aceeaşi greşală reprezintă un punct câştigat, în sensul că învăţătura a fost asimilată corect cu privire la o anumită situaţie negativă. Faptul că pot apare situaţii nedorite şi se vor comite noi greşeli nu trebuie considerate eşecuri, câtă vreme nu au fost comise cu intenţii clare. Nimeni nu e perfect şi perfecţiunea nu este un scop. Eşecurile trebuie tratate cu îngăduinţă iar realizările trebuie fructificate cu umilinţă şi simplitate.

COMENTARII PERSONALE

Oamenii nu sunt capabili de a manifesta iubirea necondiționată şi ei răspund, în prea puținele situații fericite, doar la prezența perceptibilă a iubirii iar în numeroase alte situații nu răspund deloc, fiind blocați de traumele neîmplinirilor anterioare. Dualitatea la care suntem supuşi ne-a rupt atât de mult de propriile noastre jumătăți (interioare), încât nu le mai putem descoperi nici în noi şi nici în afara noastră. Studii ştiințifice recente indică faptul că există o tendință tot mai mare de a se crea o ruptură sau o prăpastie între cele două sexe. Bărbații ar putea pierde până şi capacitatea de reproducere iar femeile vor trăi într-o iluzorie căutare a „bărbatului perfect".

Ne agățăm, uneori cu o disperare demnă de o cauză mai bună, de orice relație, de orice idee, de tot ceea ce ar putea umple imensa pustietate din sufletele noastre, fără a bănui că, în realitate, închinzându-ne față de ceilalți, ne închidem față de noi înşine. Majoritatea au renunțat la orice efort şi s-au reîntors acolo de unde au plecat, adică în lumea cotidiană a pierderii de vreme, a discuțiilor inutile, a plimbatului aiurea prin magazine, a vizitelor mascate de curtoazie, a servirii meselor copioase şi scumpe, deoarece se pare că înainte „era mai bine". Dar şi aceea e o lume a suferinței mascate, care în cele din urmă va fi dominată de boli cumplite. Probabil există speranța deşartă conform căreia acel „cel din urmă" va fi poziționat undeva cât mai departe, la o vârstă la care te vei simți bătrân, obosit şi plictisit în aşteptarea inevitabilului.

Ne-am rupt de un grup mai mare şi ne-am regăsit ulterior în „găşti", apoi unii dintre noi le-am rupt şi pe acestea şi ne-am regăsit în cupluri dar, adesea, nici acestea nu sunt durabile.

Credem că dacă renunțăm la sinceritate şi la a fi noi înşine, atunci ceilalți ne vor aprecia, pentru că ştim că şi ei fac acelaşi lucru. Credem că dacă ceilalți ne vor aprecia, atunci noi vom fi mulțumiți, fericiți şi împliniți, dar în cele din urmă şi aceasta este o iluzie. Nu e cazul să insistăm mai mult asupra acestei probleme. O mulțime de filme artistice şi opere literare prezintă situația în detaliu. Femeile care au trecut prin dezamăgirile unei relații sau căsnicii de lungă durată, deseori preferă să nu mai aibe niciun fel de relație, pe tot restul vieții. Ele se comportă inconştient, asemenea unui comutator emoțional, care a trecut de pe poziția „emoțional" pe „non-emoțional" şi nimic altceva nu le-ar putea determina să abordeze problema dintr-un alt punct de vedere.

Trăirile erotice mai au o calitate esențială, care scapă adesea atenției. Întotdeauna prima întâlnire din fiecare relație are un potențial superior de manifestare, favorizând declanşarea unei reacții parțiale de biotransformare. Reacția nu continuă automat, deoarece nu se produce suficientă energie „bioplasmatică" necesară automenținerii mecanismului şi de cele mai multe ori, cuplul în cauză preferă să cadă pradă emoțiilor create de biochimia creierului prin efectul indus de endorfine (neuropeptide), în urma pierderii seminale din timpul interacțiunilor amoroase.

În acest fel, unica ocazie este consumată, următoarele evenimente intime devin obişnuințe iar obişnuințele se transformă într-o rutină automată cu participare afectivă minimală. Toate acestea nu se întâmplă în câteva zile, cazurile considerate „fericite" devin nefericite după 20 sau 30 ani de căsnicie. Există însă şi excepții pe care nu le comentez.

DECLANŞAREA BIOTRANSFORMĂRII

După îndeplinirea, atât cât este posibil, a celor 5 atitudini menționate, declanşarea procesului de biotransformare mai necesită un singur element important şi anume o concentrare mentală excepțională continuă, timp de câteva minute, mai mare decât orice altă concentrare sau situație limită în care ați fost vreodată, care se impune în starea intermediară „S_i" (notația va fi utilizată ulterior). Apropierea de pragul declanşării de biotransformare poate fi asociată cu o situație limită. Aici au loc cele mai intense şi violente transformări pe care le poate obiectiva un practicant.

Uneori, biotransformarea se poate declanşa în urma conversiei unor energii negative psiho-emoționale de foarte mare intensitate (care apar în situații limită, stări critice, situații neaşteptate) în energii benefice, asemenea unui foc interior, dar acest proces nu poate fi predeterminat sau anticipat. Fiecare practicant va observa propriile detalii şi va trece prin propriile experiențe, care sunt unice şi netransmisibile. Este nevoie de mare atenție şi perseverență. În câteva minute, are loc trecerea de la condiția umană obişnuită şi … firească (care nu e deloc firească) la aceea de ființă capabilă să resimtă un grad ridicat de libertate şi independență. Acest prag poate fi comparat simbolic cu pragul dintre starea de somn şi veghe. De aceea el pare a fi dificil de atins.

În alte situaţii, biotransformarea se poate declanşa la simpla lectură a acestor informaţii (din carte) sau în urma convorbirilor pe telefon sau a expunerilor în cadrul unor conferinţe dar acest lucru nu se poate generaliza ci dimpotrivă, el este o excepţie şi nu o regulă. Am prezentat câteva exemple în capitolul rezervat relatărilor celor care au reuşit.

Este dificil de manifestat prezenţa exact în zona pragului, adică între stări. În cazul analizat, există totuşi avantajul că procesul se desfăşoară în starea de veghe, dar concentrarea mentală trebuie să fie de o intensitate excepţională, asemenea unei raze laser, dublată de o relaxare musculară generală. Acest mecanism nu reuşeşte de la prima încercare, nici de la a doua, ci probabil după câteva sute sau mii de încercări, fapt care poate aduce multă descurajare, dar este esenţial să se menţină perseverenţa şi încrederea în reuşită. Nu există raţionamente clare şi precise care să poată descrie întreaga fenomenologie, exact aşa cum se întâmplă, deoarece nu există mijloacele tehnice şi lingvistice necesare pentru a o obiectiva şi explica.

Aici intervine încă un element care necesită o abordare specială: diferenţele dintre structurile psiho-emoţionale şi aptitudinile interioare ale oamenilor sunt atât de mari, încât fiecare va trebui să descopere modalitatea de unul singur, deoarece calea individuală este nescrisă. În vederea acestei abordări, se impune cu necesitate realizarea tuturor eforturilor intelectuale posibile, chiar şi în puţinul timp pe care îl are fiecare la dispoziţie, pentru a înţelege cât mai bine anumite proprietăţi ale corpului fizic şi a stărilor emoţionale, asemenea unei autoanalize ce se recomandă a fi făcută fără a perturba bunul mers al vieţii de zi cu zi, preocupările, interesele imediate, serviciul, relaţiile socio-profesionale şi cele familiare, studiile şi lucrările de specialitate, buna convieţuire cu toţi cei din jur etc. Cu alte cuvinte, nimeni şi nimic nu trebuie să perturbe viaţa firească aşa cum se desfăşoară ea în societate (cu părţile ei bune şi slabe). Eu am reuşit aceasta. Oricine va putea face acest lucru.

Este o mare greşeală să fie prezentate descrieri pur personale ale unor stări, care oricum nu sunt transmisibile, deoarece adeptul va încerca să le copieze sau va asocia propriile sale realizări cu „modelul” oferit. Este nevoie doar de un alt punct de vedere şi o altă atitudine interioară, prin intermediul cărora se pot îndeplini aceleaşi lucruri ca şi până acum. În măsura posibilităţilor şi interacţiunilor cu ceilalţi membrii ai familei, rămâne valabilă sugestia conform căreia este important să se acorde mai mult timp cunoaşterii de sine, cu tot ceea ce implică aceasta, dar fără a forţa pe alţii să facă acelaşi lucru, fără a impune cu forţa ideile personale celor care nu sunt pregătiţi să le înţeleagă. Nu se recomandă imitarea altora, a deveni altcineva sau altceva, ci doar de a înţelege în profunzime şi în rest sa fii tu însuţi, aşa cum simţi că te poţi desfăşura într-un context, în care acţiunile şi ideile tale nu reprezintă o ameninţare la adresa celor din apropiere. Dar, aceasta este o linie de demarcaţie greu de trasat, deoarece însăşi această carte este o ameninţare directă asupra credinţelor şi ideologiilor false create de societate.

Rămâne la latitudinea fiecăruia să îşi umple puţinul timp liber pe care îl mai are la dispoziţie cu ce anume doreşte astfel încât acţiunile sale să nu producă tulburări emoţionale, stress sau alte asemenea manifestări nedorite atât lui cât şi celor din jur. În acest sens, locul de muncă şi familia reprezintă două obiective de maximă importanţă în viaţa fiecărui individ. Alegerile realizate îşi vor pune amprenta definitiv asupra întregului curs al vieţii.

INFLUENŢA OBSERVATORULUI

Ca urmare a numeroaselor întrebări ce mi-au fost adresate de către persoane sincer interesate de mecanismul declanşator al fenomenului de biotransformare, am încercat să descriu relaţia dintre aceste aspecte esenţiale ale vieţii. Descrierea este însă insuficientă, săracă şi incompletă.

Noi existăm în permanenţă în tripla ipostază de observatori, co-creatori şi experimentatori ai unui anumit obiect al fiecărui experiment din orice moment pe care îl trăim. Fizica cuantică a postulat, probabil una dintre cele mai mari descoperiri ale secolului: noi modificăm (într-o anumită măsură), realitatea pe care o observăm. La scară atomică, acest aspect este clar demonstrat prin calcule ce pot fi înţelese de către specialişti cu înaltă pregătire. La scara Universului, s-a dovedit că fizica cuantică este funcţională. Stephen Hawking a reuşit să conceapă modele matematice excepţionale, care conectează fenomenele şi procesele macrocosmice cu cele microcosmice. Însă aceste descoperiri trebuie integrate unei ştiinţe a conştiinţei.

De aici rezultă că este perfect logic şi acceptabil faptul că omul, situându-se în partea mediană a dimensiunilor lumii materiale, nu se poate sustrage legilor fizicii cuantice. Dacă acceptăm ideea că nu putem ocoli aceste legi, înseamnă că ele ne determină şi ne influenţează existenţa moment de moment. Astfel, dacă observi un fenomen, atunci îl modifici, dar dacă vrei să îl descrii în cuvinte, atunci nu este exact acela ci doar o palidă aproximare. Cum putem aplica această lege în biologia umană? Foarte multe procese şi fenomene din corpul uman sunt încă necunoscute.

Nu ştim în ce fel le influenţăm dacă vom încerca să le observăm, dar cel puţin două dintre ele pot fi influenţate cu rezultate predictibile: primul este respiraţia iar al doilea este circulaţia fluidelor seminale/menstruale. Dacă observăm (şi chiar cultivăm o aprofundare), a observării actului respirator, atunci îi putem modifica ritmul. Experimente practice au demonstrat faptul că acest tip de exerciţii, favorizează o scădere a ritmului, dar cu o creştere a amplitudinii şi eficienţei oxigenării sanguine menţinându-se un tonus vital şi biologic foarte bun.

Odată ce acest aspect, împreună cu celelalte 4 atitudini, ce favorizează biotransformarea, sunt integrate în viaţa noastră de zi cu zi, obţinem o profunzime mărită a actului de observare ce poate fi aplicat circulaţiei fluidelor seminale/menstruale. O primă şi unică observare nu conduce la rezultate definitive şi imediate, dar va avea o anumită influenţă garantată asupra obiectului, rezultatul acestei influenţe fiind modificarea acestei circulaţii. Circulaţia se poate desfăşura numai în două moduri (circuite) posibile:

a) Fluidele seminale/menstruale sunt evacuate spre exteriorul organismului;

b) Fluidele seminale/menstruale sunt biotransformate în interiorul organismului.

Neobservarea acestui fenomen a determinat timp de mii sau milioane de ani, un flux de tip a) în exces faţă de tipul b). Aplicând filosofia rezultatelor fizicii cuantice, observarea acestui fenomen permite experimentatorului modificarea circuitelor în sensul maximizării celui de tip b) şi minimizării celui de tip a). Acest rezultat este predictibil conform principiului observatorului dacă este aplicat asupra circulaţiei fluidelor seminale, deoarece poate fi argumentat prin obţinerea unui rezultat analog din aplicarea aceluiaşi principiu asupra circulaţiei aerului inspirat şi expirat. Modificarea unui ritm se face prin repetare, până ce subconştientul înregistrează şi memorează noul ritm indus prin tehnici psiho-fizice.

Dacă pot aplica o anumită atitudine asupra unui anumit fenomen al corpului fizic (de exemplu, respiraţia), atunci ea poate fi aplicată tuturor celorlalte mecanisme fiziologice. Este mult mai uşor de aplicat principiul observatorului asupra obiectului circulaţiei aerului inspirat şi expirat deoarece rezultatele sunt observabile în timp scurt. Este mult mai greu de făcut aceasta asupra circulaţiei fluidelor seminale, deoarece depinde de profunzimea observaţiei. Diferite obiecte şi fenomene asupra cărora experimentatorul realizează observaţii produc efecte diferite. Astfel, observarea anumitor fenomene cu o anumită profunzime (sau stare de conştienţă) poate produce modificări mai mari, mai rapide şi cuantificabile, în timp ce observarea altora, cu aceeaşi stare de profunzime (sau conştienţă) poate produce modificări mai slabe, lente şi dificil de cuantizat. Deoarece experimentul observării circulaţiei fluidelor seminale / menstruale nu are decât două rezultate posibile, rezultatul trebuie să corespundă manifestării opuse de neobservare, pentru simplul motiv că nu există şi o a treia alegere. Există cel puţin două cauze identificabile ale acestui neajuns:

- Fluctuaţiile minţii;

- Setarea naturală implicită, în vederea asigurării perpetuării speciei.

Prima cauză poate fi suficient de bine minimizată prin aplicarea celor cinci atitudini, dar minimizarea celei de-a doua necesită o anumită acumulare de energie mentală (psihică) necesară depăşirii unei bariere ancestrale. Această energie se obţine gradat, pe măsură ce minimizăm fluctuaţiile minţii, deoarece respiraţia este factorul determinant.

O a doua sursă de energie se obţine prin trăirea efervescentă a emoţiilor şi bucuriilor de zi cu zi, astfel că optimizarea aplicării celor 5 atitudini, permite obţinerea unui surplus de energie, ce poate fi ulterior adus cu uşurinţă la nivelul psihicului (a minţii şi a inteligenţei). Astfel, se poate presupune că declanşarea mecanismului de biotransformare, prin cultivarea celor 5 atitudini esenţiale, nu numai că este posibilă, ci chiar inevitabilă. În concluzie, se poate afirma următoarele:

A. Înţelegerea raţională favorizează observarea.

B. Observarea pătrunzătoare favorizează schimbări.

C. Schimbările devin cumulative în timp iar mecanismul se declanşează.

Ce înseamnă a observa? Deseori, a observa un lucru poate fi asociat cu a privi acel lucru şi nu neapărat a şti o teorie despre el. Un exemplu sugestiv poate fi prezentat astfel: cu toţii ştim cum arată un fluture în zbor. Ştim că bate din aripi, ştim că zboară cu viteză, poate face diverse manevre în aer, ştim comportamentul lui etc. Dar să observi un fluture în zbor, înseamnă exclusiv să ne fixăm vizual cât mai mult şi mai bine cu putinţă asupra poziţiei sale în aer şi să urmărim întregul zbor de la desprinderea sa, de exemplu de pe o floare, până la aterizarea sa într-un alt loc.

Acest tip de observare nu e legat în niciun fel de actul unei cunoaşteri raţionale. Ea pare a fi neobişnuită deoarece, odată cu intrarea noastră în sistemul de educaţie şi învăţământ, lucrurile, fiinţele şi fenomenele sunt etichetate, analizate şi teoretizate, dar prea puţin observate.

• A şti o mulţime de lucruri despre funcţionarea biologiei umane este un fapt evident care nu necesită alte explicaţii. Se cunoaşte anatomia, fiziologia, biologia celulei, patologia etc.

• A observa un anumit lucru, proces sau fenomen din corpul biologic necesită o atitudine asemănătoare celei prezentate în exemplul anterior.

Aşadar există o diferenţă esenţială între „a şti" şi „a observa". Multe lucruri în ştiinţele exacte şi în ştiinţele vieţii sunt descoperite pe baza „a ceea ce se poate observa" şi mai puţin pe baza a ceea deja se „ştie". Însă din momentul în care „se observă" un fenomen sau lucru şi este adus la nivelul de cunoaştere a celorlalţi, el va intra în categoria de „a şti" iar asta înseamnă că un pas important în dezvoltarea noastră e acela de a „observa" lucruri noi şi de a le descoperi.

În cazul de faţă, observarea foarte atentă înseamnă observarea profundă şi focalizată a circuitului fluidelor seminale, de la primele semne premergătoare începutului oricăror tendinţe, la semnalele care anunţă o apropiere de un moment culminant; observarea modificării stărilor psiho-emoţionale în această etapă; observarea unor detalii de cât mai mare fineţe şi subtilitate ale acestei manifestări, de la începutul până spre finalul acesteia şi de a nu opune rezistenţă, aşa după cum nici în cazul observării unui fluture în zbor, nu opunem rezistenţă zborului acestuia.

Cu alte cuvinte, ne detaşăm de obiect, dar îl observăm. Problema legată de „observarea" sau „cunoaşterea teoretică" a biotransformărilor este aceea că, momentan, există prea puţini oameni care fac „observări" sau care „cunosc" biotransformarea. Din acest motiv, ele nu pot ajunge la nivelul care să producă un salt evolutiv. Vestea bună este că premizele acestui salt deja au fost făcute şi că de cel puţin 7 ani, această carte se predă la elevii tineri, unii studenţi deja o învaţă la şcoală, la Houston şi sperăm să se întâmple asta şi la noi.

O altă problemă legată de biotransformări este aceea că, datorită necesităţilor de a crea condiţiile favorabile în declanşarea lor (în alte situaţii ele fiind fenomene perfect naturale ce nu au nevoie de a fi educate), biotransformările trebuie să fie atât „observate" cât şi „cunoscute". Metaforic vorbind, există un fluture în zbor dar eu nu ştiu că **pe acela trebuie să îl observ** şi nu norii care apar pe cer sau alte lucruri. Aşadar, cartea vă prezintă atât obiectul observaţiei cât şi modul practic de cunoaştere şi atingere a succesului acestei cunoaşteri. Dar aceste lucruri nu se întâmplă de pe azi pe mâine, ci ele trebuie studiate şi analizate cu seriozitate.

RECOMANDĂRI SUPLIMENTARE PENTRU FEMEI

Menstruaţia produce, de obicei, descuamarea şi eliminarea unui ţesut numit endometru, care se reface în fiecare lună (pe baza unor „costuri" din partea organismului).

Eliminarea acestui ţesut este determinată de contracţii musculare ale uterului, eforturi fizice precum ridicarea de obiecte grele, alergări, urcarea scărilor în viteză, diferite forme de stress, anumite medicamente precum şi alţi factori mai puţin importanţi. În momentul ruperii acelui ţesut, de fapt se produce hemoragia specifică care antrenează întregul fluid menstrual spre exterior.

Oricât ar putea părea de neconceput, femeia care doreşte să producă biotransformarea fluidului menstrual ar trebui să îşi ia toate măsurile de precauţie necesare pentru a evita stress-ul şi efortul fizic cu câteva zile înainte precum şi în timpul perioadei menstruale critice. Problema cea mai mare la început este aceea că sângerările sunt declanşate la cele mai mici şi aparent neînsemnate, perturbări de natură emoţională şi/sau efort fizic iar multe femei nu cunosc acest lucru.

De aceea, pentru a nu face o dogmă din afirmația anterioară se impune şi de această dată observarea experimentului şi notarea rezultatelor. E foarte simplu de făcut.

Acesta e rolul observației. Mai întâi e nevoie să ştii care e obiectul observației, adică observarea manifestărilor factorilor generatori şi identificarea lor (dacă nicicum pînă acum nu s-a reuşit acest lucru) şi reducerea efectului acestora. Nu se poate sări peste această etapă. Iar dacă semnalele premergătoare apariției menstruației sunt inexistente, asta se datorează, cel mai probabil faptului, că au fost utilizate diferite forme de medicație şi tratament simptomatic !

Pentru a porni din nou acest sistem de semnalizare extrem de important, este nevoie de a renunța la această medicație, care l-a suprimat şi de a face o nouă abordare, în urma căreia nu doar vor dispărea simptomele, ci chiar se va putea realiza biotransformarea.

Dacă nu se renunță la medicație, atunci metaforic vorbind, aceasta e echivalent cu a observa zborul în aer al unui fluture invizibil (exemplul descris pe pagina anterioară). Ce poate să însemne asta ? Înseamnă de a nu face eforturi fizice în ziua respectivă, de a nu favoriza elemente ale unor interacțiuni umane ce ar avea şanse de a produce stări de stress. Pentru mine asta înseamnă de a acționa deja preventiv astfel încât în secunda în care sună telefonul eu să fac tot posibilul să evit ca acea convorbire să producă un stress. Aceste măsuri preventive nu sunt lucruri imposibile, nu sunt tehnici de yoga ce doar un indian ar fi capabil să le facă, ele nu sunt dogme deoarece pot fi oricând verificate şi dovedite, aşa că … se pot aplica cu succes. A include actul de observare în viața de zi cu zi şi nu doar în perioada premergătoare ciclului menstrual, ar putea aduce avantaje excepționale asupra tuturor lucrurilor, ideilor şi dorințelor benefice pe care o femeie şi le propune spre realizare.

Dar atenție, există o diferență esențială între intuiție şi observare. Degeaba o femeie intuieşte un lucru precum că „e nerecomandat să faci efort fizic mare în apropierea ciclului menstrual" dacă ea nu poate să îl observe **atunci când se produce**. Intuiția se referă la acele lucruri, idei şi fenomene, pe care cineva este capabil să le înțeleagă şi să le cunoască, fără să le fi citit de undeva şi fără ca altcineva să îi fi povestit despre ele. Cineva poate intui la modul genial o mulțime de lucruri care, de exemplu, distrug sănătatea, dar dacă nu le poate **observa** la **momentul când ele se produc**, atunci nu va lua măsuri pentru a le reduce efectele. În comparație cu bărbații, femeile au fost dintotdeauna excepțional de intuitive iar bărbații excepțional de raționali, însă atunci când ne referim la biotransformare, aici e nevoie de o a treia calitate şi anume: **observarea**.

Există enorm de multe teorii, tehnici şi experimente care să îi ajute pe bărbați să devină şi ei mai intuitivi respectiv pe femei să devină mai raționale, chiar dacă nu se va ajunge la un echilibru perfect şi nici măcar nu cred că ar fi necesar. Poate din contră, e bine ca bărbatul să fie 60% rațional şi doar 40% intuitiv (dați-mi voie să descriu pur metaforic şi inexact), respectiv femeile să fie 60% intuitive şi doar 40% raționale.

Dar observarea este altceva, înseamnă altceva şi se referă la altceva. Sper că am reuşit să evidențiez toate acestea în paragraful incomplet prezentat în prima mea carte despre biotransformări. Următorul capitol descrie, prezintă şi oferă câteva repere despre fenomenul de biotransformare la femei.

10. BIOTRANSFORMAREA LA FEMEIE

SCURT ISTORIC

Procesul fiziologic al menstruaţiei reprezintă o descărcare simptomatică de sînge şi ţesuturi necrozate din uter dar nu se ştie aproape nimic despre factorul ei generator. Atît cauza cît şi mecanismul menstruaţiei sunt încă prea puţin cunoscute şi cercetate. Aceasta nu înseamnă că putem abandona ideea şi să ne autoscuzăm că „nu ştim".

• În cartea „Contributions to the Study of the Early Development of the Human Ovum" (Contribuţii la Studiul despre dezvoltarea timpurie a ovulaţiei), 1908, autorii T. Bryce şi J. Teacher, au prezentat menstruaţia ca pe un proces ciclic care ar urmări menţinerea endometrului într-o stare de relativă imaturizare necesară producţiei unui ţesut numit decidua materna, producţie ce ar putea avea loc imediat după o perioadă menstruală însoţită de ovulaţie. Cu toate acestea, „cauza primară precum şi factorul generator al menstruaţiei sunt necunoscuţi". S-a observat însă faptul că declanşatorul primelor sîngerări îl reprezintă contracţiile ritmice ale muşchilor uterului, care se produc ca şi cînd ar avea loc o naştere în miniatură.

• Alţi doi autori, Burdach şi Beard, au sugerat faptul că cel mai potrivit mod de a înţelege menstruaţia este de a o considera un avort involuntar al decidua materna. Pe de altă parte, unii autori au sugerat faptul că există o relaţie între menstruaţie şi ovulaţie. Nu cu mulţi ani în urmă, se credea că însăşi maturarea unui ovul în ovare ar fi reprezentat factorul generator al menstruaţiei.

• În prezent se cunoaşte faptul că ovulaţia are loc pe întreaga durată a vieţii, chiar şi în perioada fetală şi în timpul gestaţiei iar în urma unor operaţii chirurgicale de îndepărtare a ovarelor s-a constatat că menstruaţia a continuat să apară. Acest fapt a fost consemnat de Robinson, în American Gynecological and Obstetrical Journal, August, 1905.

• Menstruaţia regulată sau excesivă se poate manifesta chiar şi în absenţa congenitală a ovarelor şi tubilor Fallopieni. Cercetări amănunţite despre acest subiect au fost publicate de către Bossi, în Annali di Ostetrica e Ginecologia, September, 1896; plus un rezumat pulbicat în British Medical Journal, October 31, 1896.

• În acelaşi context legat de influenţa ovarelor asupra uterului îi putem menţiona pe Carmichael şi F. H. A. Marshall, cu publicaţia „Correlation of the Ovarian and Uterine Functions," Proceedings Royal Society, vol. 79, Series B, 1907. Pe de altă parte, în condiţii foarte bune de sănătate, o femeie cu organe genitale normal dezvoltate, cu mecanisme nomale de ovulaţie, poate prezenta o absenţă totală a menstruaţiei.

• Autorul german Beuttner, a precizat în revista sa, Centralblatt für Gynäkologie, No. 49, 1893; (cu rezumat deasemenea publicat în British Medical Journal, December, 1893.) faptul că multe cazuri studiate au indicat că starea de graviditate poate avea loc chiar şi în absenţa menstruaţiei. În plus, există şi o sursă suplimentară de informare în revista Nouvelles Archives d'Obstétrique et de Gynécologie, 25 Janvier, 1894, supplement, p. 9.

• Conform acestor precizări este nevoie să privim uterul asemenea unui organ relativ independent iar menstruaţia ca fiind un proces care se naşte, fără îndoială, în prezenţa ovulaţiei dar care totuşi a devenit foarte independentă, astfel încît ea poate să fie sau să nu fie prezentă în anumite condiţii.

• Este posibil şi chiar verificabil, faptul că factorul generator primar al ovulaţiei şi menstruaţiei să fie identic. Autorul Heape, argumentează în cartea sa Transactions Obstetrical Society of London, 1898, vol. xl, p. 161, faptul că cele două sunt legate şi influenţate de o stare de acumulare a unui ferment, datorită unor modificări sanguine produse de calitatea şi cantitatea surselor de hrană, domnia sa propune că ar fi vorba de gonadin. Detalii pot fi lecturate şi în publicaţia lui W. Heape, Proceedings of Royal Society, 1905, vol. B. 76, p. 266.

• Cercetări efectuate pe animale de laborator au evidenţiat faptul că ovulaţia ar putea depinde de copulaţie iar autorii consideră că ovulaţia şi menstruaţia pot fi atît dependente una de cealalaltă cît şi de un factor unic. Detaliile şi concluziile acestor studii au fost publicate de F. H. A. Marshall,

în Philosophical Transactions, 1903, vol. B. 196; deasemenea de Marshall şi Jolly, id., 1905, B. 198. şi de C. J. Bond, în „An Inquiry Into Some Points in Uterine and Ovarian Physiology and Pathology in Rabbits," British Medical Journal, July 21, 1906.

• În anumite cazuri, menstruația poate lipsi în totalitate şi femeia să fie în acelaşi timp într-o stare excelentă de sănătate. Un asemenea caz a fost cercetat de Dr. H. W. Mitchell şi a fost publicat într-un articol din New York County Medical Society, February 22, 1892 (ce poate fi regăsit şi în Medical Reprints, June, 1892). Prezentăm în continuare un rezumat:

Citatul Nr.1:

„Subiectul a fost o femeie tînără, necăsătorită, în vîrstă de 22 ani. A fost născută în Irlanda şi a copilărit într-o atmosferă liniştită, alături de părinții ei, pînă la emigrare. În jurul vîrstei de 20 ani a emigrat în Statele Unite la New York. Pînă la acea dată ea nu a avut nici un fel de simptome menstruale şi nici nu a ştiut că există aşa ceva. Dar, de îndată ce şi-a găsit un servici la New York, cei apropiați au început să îi povestească ce efecte negative are lipsa menstruației încît a devenit îngrijorată, apoi a început să prezinte semne de anemie, a pierdut din greutate, somnul a devenit neregulat şi au apărut o serie de simptome imaginare la nivelul minții. S-a prezentat la un medic şi a solicitat o examinare intrauterină. Examinarea nu a evidențiat nicio patologie. A fost asigurată de către medicul specialist că nu suferă de nicio boală la nivel somatic şi nu e nici bolnavă psihic."

Odată ajunşi în această arie a cercetării, specialiştii au sugerat că ea are o anumită subdezvoltare a caracterului sexual, (n.t. deoarece ştiința medicală nu crede că cineva se poate sustrage tuturor dorințelor erotice dar în acelaşi timp să fie capabil de a le manifesta.)

Citatul Nr.2:

„Examinarea a evidențiat următoarele: greutate 55 kg (scăzînd de la ca. 62 kg în Irlanda), talia, înălțimea şi alte caracteristici ale aspectului fizic perfect normale, inima sănătoasă, puls 76, ritm normal, aparat respirator normal, respirație uşoară, somn normal etc. Este o femeie perfect sănătoasă, bine dezvoltată fizic, toate funcțiile fiziologice sunt normale cu singura excepție că îi lipseşte ciclul menstrual. Studiindu-se, cu acordul ei, stările emoționale şi excitația clitorisului, timp de 2 ani, s-a observat că toate acestea sunt normale cu singura excepție că părul pubian era foarte puțin prezent şi toate instinctele sale erotice şi dorințe sexuale erau absente."

• Într-o altă situație, autorul german Plant a precizat în revista Centralblatt für Gynäkologie, No. 9, 1896, cu rezumat apărut şi în British Medical Journal, April 4, 1896, faptul că atunci cînd organele sexuale interne sunt subdezvoltate, menstruația este absentă, precum sunt absente şi părul pubian, axilar iar cel de pe cap este lung şi puternic. Este dificil de prezentat concluzii.

• În nici o manifestare fiziologică a organismului uman nu este normală prezența durerii, cu excepția naşterii, deci nici în cazul menstruației nu se justifică existența acesteia. Prin modificarea atitudinii față de menstruație, se pot descoperi noi dimensiuni ale individualității umane. Pentru a înțelege cauza menstruației e necesară o schimbare de perspectivă. Menstruația este un proces hemoragic complex. Tot mai multe observații experimentale susțin ideea că menstruația poate fi dăunătoare atunci cînd fluidele sunt foarte abundente şi se elimină în cantități însemnate, multe zile la rînd.

• dr. Emil Novak, profesor de obstetrică şi ginecologie în Baltimore, la Universitatea John Hopkins a afirmat în cartea sa „Menstruation and its disorders (Gynecological and obstetrical monographs), Ed. Appleton (1926)": „afirmația conform căreia menstruația este un proces de curățare prin care se elimină din corp toxine şi materiile consumate, a creat credința conform căreia amenoreea (absența menstruației) determină o retenție a acestor toxine în corp, ele fiind dăunătoare pentru sănătatea femeii. După cum s-a arătat deja, nu există nici o dovadă ştiințifică pentru a susține o astfel de teorie şi într-adevăr, rezultatele studiilor clinice sunt chiar opuse ei." Aşadar avem de-a face cu un mit modern, care prin repetare a fost confundat cu un adevăr. De ce? Pentru că miliarde de oameni au transmis şi continuă să transmită această informație falsă, de la o generație la alta. Ce spune ştiința? Citiți din nou fraza: „…nu există nici o dovadă ştiințifică petru a susține o astfel de teorie şi într-adevăr, rezultatele studiilor clinice sunt chiar opuse ei".

• Prezența menstruației la femeie este o setare foarte veche a naturii umane, care s-a perpetuat în mod eronat prin educație şi atitudini care îi determină manifestarea în exces. Atunci cînd sunt

îndeplinite condiţiile psihoemoţionale necesare şi gradul de biotransformare este ridicat, menstruaţia se manifestă asimptomatic, cu pierderi nesemnificative de fluide iar acestea nu au nici un fel de consecinţe asupra stării de vitalitate a organismului.

În acest contex, un studiu realizat de Dr. Mary Hodge (detalii la Marian Goldwasser, M.D. Primary Dysmenorrhea*A Local Manifestation Of A Constitutional Disease And Its Treatment, Los Angeles, Discussion By C. Morley Sellery, M. D., Beverly Hills; Etta Gray, M. D., Los Angeles; N. Kavinoky, M. D., Los Angeles.) pe 974 de fete sănătoase, a descoperit că 31% aveau dureri (şi alte simptome) moderate, în 5% din cazuri acestea au fost severe, în 21% din cazuri au fost ocazionale şi în 7% ele au fost aproape absente. Durerile, precum şi alte simptome, care apar în perioada premenstruală sugerează faptul că deja se produc anumite pierderi de substanţe cu caracter vital pentru sistemul nervos (şi nu numai), în timpul leucoreei sau altor procese infecţioase ale vaginului.

• Un alt aspect, cu caracter de factor psihologic generator, este credinţa falsă conform căreia o femeie nu poate avea copii dacă apare fenomenul de suspendare a ciclului în condiţii foarte bune de sănătate. În realitate, literatura medicală a consemnat numeroase cazuri ale unor femei care au născut copii sănătoşi fără să fi avut vreodată ciclu menstrual. Celebrul fiziolog John Harvey a consemnat în studiile sale faptul că a cunoscut o femeie care a născut mai mult de 10 copii fără să fi avut vreodată menstruaţie. Acesta e un alt mit modern, care se vehiculează care a fost confundat cu un adevăr, deşi nu există şi nu va exista niciodată vreo dovadă care să îl susţină. El este prezent în mintea multor femei, nu doar necunoaşterii adevărului ştiinţific, ci şi datorită fricii false conform căreia femeia şi-ar pierde fertilitatea dacă nu ar mai avea ciclu şi prin urmare nu ar mai putea avea copii. Totul nu e decât o credinţă falsă.

• Alţi specialişti precum Haveloc Ellis au observat faptul că menstruaţia scade eficienţa fizică şi mentală a femeii, creându-i un handicap foarte mare. Multe dintre femeile care au succese deosebite în viaţa personală şi/sau profesională, fie nu aveau menstruaţie deloc, fie aceasta era prezentă în cantităţi foarte mici.

Notă: lucrări importante ale dr. Haveloc Ellis: The Evolution of Modesty, The Phenomena of Sexual Periodicity, Auto-Erotism (1900), The Nineteenth Century (1900)Analysis of the Sexual Impulse, Love and Pain, The Sexual Impulse in Women (1903), Erotic Symbolism, The Mechanism of Detumescence, The Psychic State in Pregnancy (1906), Psychology of Sex (1933).

EFECTELE CICLULUI MENSTRUAL ASUPRA SĂNĂTĂŢII

Influenţa variabilităţii hormonale din perioada menstruală este deja binecunoscută în literatura de specialitate. Într-o majoritate covârşitoare de cazuri, mai ales în timpul fazei luteale, boli precum astmul, acneea, epilepsia, migrenele, astenia musculară, tahicardiile şi problemele de somn, glaucom şi multe alte infecţii virale se înrăutăţesc.

• În plus, scade şi rezistenţa la insulină. (detalii la Lee PY, Bazar KA, Yun AJ. *„Menstrual variation of autonomic balance may be a factor in exacerbations of certain diseases during the menstrual cycle. Med Hypotheses”* 2004;63:163–167 şi la Snyder JL, Krishnaswamy G. *„Autoimmune progesterone dermatitis and its manifestation as anaphylaxis: a case report and literature review. Ann Allergy Asthma Immunol”* 2003;90:469–477; quiz 477, 571.)

• Insuficienţa cronică venoasă se înrăutăţeşte, datorită vasodilataţiei din faza luteală a menstruaţiei (detalii la McCausland AM, Holmes F, Trotter AD Jr. Venous distensibility during the menstrual cycle. Am J Obstet Gynecol 1963;86:640–645.)

• Vaginoza bacteriană se înrăutăţeşte în faza foliculară (detalii la Lee PY, Bazar KA, Yun AJ. Menstrual variation of autonomic balance may be a factor in exacerbations of certain diseases during the menstrual cycle. Med Hypotheses 2004;63:163–167)

• Cele mai importante efecte ale menstruaţiei sunt cele ale apariţiei unor tumori, deseori cancerigene, datorită descărcărilor intense de estrogen sau a altor hormoni sexuali. Există rapoarte medicale în care se afirmă că multe tumori neoplazice precum melanoamele, carcinoame, angiomiofibroblastoame, cancerul de sîn, tumori vasculare cutanate se datorează creşterii concentraţiilor de estrogen.

• Numărul ridicat de perioade de ovulaţie la femeie, pe durata vieţii, este direct proporţional cu riscul de a dezvolta maladii canceroase. (detalii la Brincat MP. Hormone replacement therapy and

the skin. Maturitas 2000;35:107–117 şi la Manning JT, Caswell N. „Constitutive" skin pigmentation: a marker of breast cancer risk? Med Hypotheses 2004;63:787–789.)

• Într-o altă perspectivă, multe maladii canceroase se bazează pe ruperea legăturilor dintre receptorii de estrogen şi înmulţirea celulei. Culoarea pielii la femeie este deasemenea un bun indicator al nivelelor de estrogen în organism. În grupurile de studii, femeile cu piele de culoare deschisă au nivele de estrogen mai mari decît celelalte. (Detalii legate de cancerul ovarian pot fi consultate şi în lucrarea lui Cruickshank DJ. Aetiological importance of ovulation in epithelial ovarian cancer: a population based study. BMJ 1990;301:524–525.)

În prezent, cu noile moduri de viaţă, obiceiuri şi obişnuiţe, naşteri mai bine protejate şi speranţă de viaţă mai mare, femeile îşi petrec mult mai mult timp în perioade de menstruaţie decît oricînd înainte. Ştiinţa modernă este pe cale de a dezvălui detaliile din spatele fiecărei ovulaţii pe care femeile le intuiesc: ciclul menstrual influenţează fiecare aspect al fiziologiei şi psihologiei vieţii ei.

GRADE DE MANIFESTARE A BIOTRANSFORMĂRILOR

Datorită complexităţii ridicate a acestor evenimente se cunosc foarte puţine aspecte legate de fiziologia biotransformărilor la femeie. Din mărturiile culese de la persoane sincere se poate formula ipoteza conform căreia biotransformarea feminină este un proces în urma căruia toate fluidele menstruale sunt recirculate şi celulele cu funcţie de reproducere sunt biotransformate. Acest proces poate să se manifeste în 3 modalităţi distincte:

A) **Temporar** (pe o perioadă de cîteva luni, cînd persoana observă dispariţia ciclului menstrual, concomitent cu o creştere semnificativă a vitalităţii). De obicei în această situaţie se încadrează cele care doresc să realizeze o educare prin tehnici şi atitudini psihofizice.

B) **Parţial** (poate fi atît naturală cît şi educată, se extinde o perioadă lungă de timp, uneori zeci de ani, cînd persoana observă o diminuare semnificativă a fluidelor menstruale, chiar dacă acestea nu au dispărut în totalitate).

C) **Definitiv** (este naturală şi needucată, care se manifestă pe întreaga durată a vieţii fără pierderi de lichide menstruale, cazuri rare).

În situaţia A, specifică unui număr mai mare de persoane, este dificil de a menţine această biotransformare pe termen îndelungat, din anumite motive pe care le vom menţiona în paragrafele următoare. Dar chiar şi în aceste condiţii, revenirea la condiţia anterioară, nu mai este identică deoarece pierderile (din menstruaţiile viitoare) de lichide cu caracter vital, se reduc semnificativ.

În situaţia B, care poate fi determinată de un ambient maternal favorabil, persoanele nu simt că ar avea nevoie să depună un efort pentru a menţine această stare de biotransformare. Ele nu sesizează nici un fel de avantaje sau dezavantaje, deoarece corpul biologic şi componentele bioinformaţionale se obişnuiesc cu acest reper al existenţei, care este unic.

În situaţia C, persoanele au aceleaşi înţelegeri şi atitudini ca şi cele din situaţia B, cu diferenţa faptului că beneficiază de o componentă vitală excepţională, nevoi reduse de somn şi alimentaţie, gîndire foarte bine focalizată, spontaneitate şi altele.

BIOTRANSFORMAREA CELULARĂ LA FEMEIE

Ambele ovare ale femeii ajung să conţină ca. 400.000-500.000 ovocite dintr-un total de cîteva milioane de ovocite primare preexistente în corticala ovarului imatur al noilor născute. La vîrsta pubertăţii, apariţia hormonilor sexuali determină activarea unui ovocit în fiecare lună. Medicina clasică a dovedit că imediat după activarea ovocitului hormonii determină o diviziune a acestuia în două celule inegale (numite ovocit secundar şi un globul polar).

Ovocitul secundar, fie se elimină în perioada de ovulaţie (din cadrul ciclului ovarian de 28 zile), dacă femeia are ciclu menstrual, fie este fecundat de un spermatozoid şi rezultă un ovul (care îşi va continua diviziunea celulară) şi un alt globul polar, despre care medicina clasică ne spune că se … dezorganizează şi se elimină împreună cu un ţesut epitelial numit endometru (care se reface după menstruaţie). Biotransformarea la femeie se referă la manifestarea unei menstruaţii interioare.

Ce se întîmplă în situaţiile B şi C cînd femeia are menstruaţie foarte redusă cantitativ, respectiv nu are deloc? În situaţia C se poate aplica un raţionament logic şi anume opusul ideii din subparagraful anterior: ovocitul secundar nu se mai elimină iar globulul polar nu se mai

dezorganizează. Totodată ele nu îşi vor continua diviziunea celulară. Este logic ca ele să continue să se maturizeze.

În situaţia B, răspunsul nu are o formulare care să ne permită o înţelegere suficient de corectă, deoarece este vorba de o situaţie intermediară între A şi C.

Bazîndu-ne, momentan, doar pe declaraţiile persoanelor care au devenit conştiente de aceste aspecte, fie pentru că au dorit să le înţeleagă (ele fiind deja prezente încă din tinereţe), fie pentru că au reuşit să le aducă în existenţa lor pe baza unor tehnici de educaţie psihofizice, putem spune că fenomenul biotransformărilor feminine constă în îndeplinirea concomitentă a biotransformării celulare a acestei perechi de celule şi a neapariţiei în exteriorul corpului a sîngerărilor sau a altor fluide în perioada menstruaţiei.

Aşadar, întregul proces fiziologic la femeie cuprinde această biotransformare concomitent cu reţinerea sîngelui şi a mucoasei (endometru) în organism. Un proces incomplet ar putea fi teoretizat prin faptul că unul din aceste două mecanisme fiziologice nu este prezent sau nu este eficient (de exemplu: poate avea loc o biotransformare dar încă se mai pierd mici cantităţi de sînge, cu sau fără endometru). Medicina clasică nu poate explica decît două mecanisme fiziologice: menstruaţia şi fecundarea. Absenţa menstruaţiei, simultan cu absenţa fecundării, într-o anumită perioadă de timp, într-un organism foarte sănătos, nu poate fi explicată.

Educarea acestui mecanism nu poate fi înţeleasă decît prin faptul că, indiferent de metoda abordată, cele 5 atitudini, privind biotransformarea la bărbat, sunt necesare şi probabil suficiente dacă sunt explorate cu răbdare şi perseverenţă.

Un alt argument care ar susţine ipoteza conform căreia biotransformarea nu poate avea loc decît după diviziunea unui ovocit primar este liberul arbitru pe care femeia îl are la dispoziţie în a folosi materialul celular pentru procreere sau pentru biotransformare, în acelaşi mod în care celulele reproducătoare ale bărbatului sunt biotransformate numai după ce ating maturitatea, moment în care ele pot fi utile procreerii, respectiv biotransformării.

FAZELE CICLULUI LUNAR (28 ZILE) CU MENSTRUAŢIE

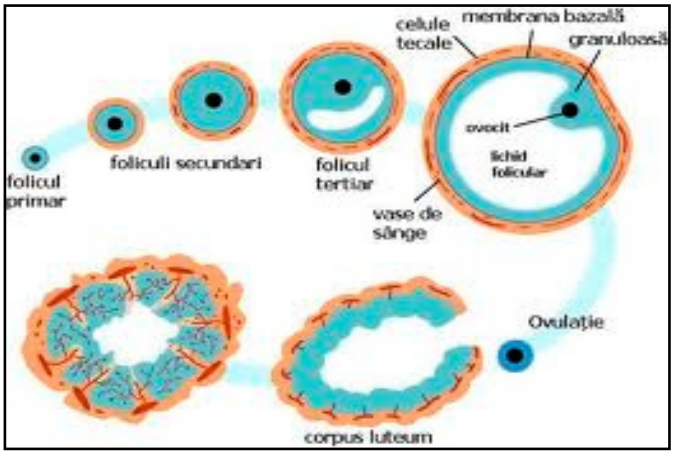

Faza proliferativă: începe de la sfîrşitul menstruaţiei şi durează 11 zile, timp în care mucoasa uterină (endometrul) se reface sub acţiunea estrogenilor.

Faza secretorie: continuă dezvoltarea mucoasei uterine, timp de încă 12 zile, grosimea acesteia dublîndu-se, de la 1-3 mm din prima fază, la 4-6 mm. Deasemenea se dezvoltă o vascularizaţie şi se secretă un lichid endometrial (produs de mucoasa uterină), care ajunge la suprafaţa mucoasei după 7 zile, calculate de la ovulaţie.

Faza de menstruaţie: Durează în medie 5 zile. Cu două zile înainte de menstruaţie, secreţia de estrogen şi progesteron scade brusc, endometrul îşi reduce grosimea. În urma unor contracţii musculare, controlate din subconştient, se rup vasele de sînge şi în consecinţă mucoasa (endometrul) este necrozată şi descuamată de uter, din nefericire, împreună cu întregul sistem de vascularizaţie care conţine cantităţi însemnate de sînge şi hormoni.

PERIODIZAREA CICLULUI MENSTRUAL

Notă: Aceasta are 4 faze şi nu se suprapune perfect cu cele 3 faze descrise anterior, mai ales în situaţiile de întîrziere sau suspendare parţială a ciclului menstrual, deoarece aceasta se referă la un interval de timp cuprins între două menstruaţii succesive.

PERIOADA 1: Fără a intra în detalii academice este suficient de înţeles că are loc o intensificare a activităţii hormonale, creşteri foliculare la nivelul ovarelor şi refacerea endometrului (în cazul în care femeia tocmai a avut o menstruaţie anterioară).

În toată această perioadă de timp, femeia resimte o nevoie acută de regenerare vitală, datorită pierderii de sînge, ţesut necrozat şi probabil şi a perechii de celule eliminate. În cazul în care nu s-a produs menstruaţia, femeia resimte exact opusul, adică o stare de bună dispoziţie, vitalitate, echilibru hormonal şi împlinire (bazîndu-ne pe mărturiile, puţine la număr, ale celor care au educat acest fenomen fiziologic şi care astfel au putut să îşi compare noul reper al evenimentelor vieţii cu cel anterior). Această perioadă poate dura în medie 5 zile (între 3 şi 7).

PERIOADA 2: Se dezvoltă mucoasa (endometrul cu vascularizaţia şi glandele aferente) prin intermediul hormonilor, activitatea hormonală intensificîndu-se atît la nivelul aparatului reproducător cît şi al creierului.

Această perioadă este caracterizată de o anumită stare de efervescenţă, care în cazul bărbatului reprezintă elementul intermediar biotransformării. În tot acest interval de timp, atunci cînd condiţiile emoţionale sunt foarte favorabile, starea de efervescenţă poate determina apariţia unei biotransformări a materiei celulare în energie şi ascensiunea ei spre creier, aşa cum a fost descrisă în cazul biotransformărilor la bărbat.

Această perioadă este deasemenea caracterizată şi printr-un apetit erotic foarte bun şi durează 7-8 zile. În cazul în care starea de efervescenţă nu este bine controlată, femeia poate deveni iritată şi furioasă, aparent fără motiv.

PERIOADA 3: Se modifică ratele de secreţie a tuturor hormonilor. Folicului rupt devine un corp galben, care creşte pînă la o dimensiune de 1,5 cm, timp în care secretă hormoni de un anumit tip, după care, în lipsa fecundării, el involuează rapid. Grosimea endometrului se dublează şi apar numeroase secreţii de hormoni.

Vascularizaţia endometrului se dilată şi se dezvoltă pînă la o fază maximă. Aceasta e perioada care anunţă apariţia inevitabilă a ciclului menstrual, dacă nu au fost îndeplinite condiţiile de biotransformare din perioada a 2-a.

Ea durează doar cîteva zile şi este însoţită de anumite semnale senzoriale la nivelul corpului (gen simptome sau senzaţii diverse). În această perioadă, avînd durata de ca. 12 zile, are loc o „tensiune" psihoemoţională, corelată cu o uşoară calmare a apetitului erotic.

Această stare de „tensiune" poate avea durate mai lungi sau mai scurte, intensităţi mai mari sau mici, în funcţie de întregul tablou complex al semnalelor senzoriale, emoţiilor, simptomelor, atitudinilor şi chiar mentalităţi temporare, care în medicina clasică este cunoscut sub numele de „sindrom premenstrual". Tot acest tablou este rezultatul atitudinilor, gîndurilor şi emoţiilor din perioadele anterioare.

PERIOADA 4: Activitatea hormonală scade brusc, biotransformările nu mai sunt posibile, apar contracţiile vaginale care descuamează mucoasa împreună cu reţeaua sanguină aferentă, ţesuturi şi glande aferente ei (fără a intra în detalii academice), medicina clasică considerînd drept cauză primară a menstruaţiei scăderea secreţiei de hormoni.

Se produce involuţia copului galben şi a mucoasei uterine (endometrul), iar cu doar 24 ore înainte de menstruaţie vasele de sînge ale endometrului se rup, sîngele nu îl mai irigă, acesta se necrozează şi se desprinde de uter. Ulterior, uterul le elimină cu ajutorul unor spasme musculare controlate din subconştient. În acest interval de timp, cu durata de 3-5 zile se manifestă diverse simptome, a căror intensitate, pondere şi devitalizare sunt direct proporţionale cu eficienţa biotransformărilor.

FAZELE CICLULUI LUNAR (28 ZILE) FĂRĂ MENSTRUAŢIE

PERIOADA 1: În cazul suspendării armonioase a menstruaţiei, femeia se simte reîmprospătată, reînoită vital, ea trăieşte o stare de plenitudine vitală, dublată de tendinţa naturală a ascensiunii spontane a energiilor rezultate din biotransformări.

PERIODA 2: Este o perioadă caracterizată de efervescenţă interioară, care însă trebuie să fie controlată, mai ales de către femeile care au constatat în timp că au în mod nativ o tendinţă către exteriorizare, iritabilitate, sau chiar mânie. Menţinerea unei atitudini moderate şi controlul stării de pasionalitate, care poate să apară în această perioadă, constituie indicii importante ale atingerii unei stări de echilibru.

PERIOADA 3: În cazul femeii care încearcă să cultive suspendarea ciclului menstrual, predomină tendinţe comportamentale mai calme decât în perioada anterioară. Dacă toate specificaţiile „tabloului" descris în cadrul prezentării „sindromului premenstrual" sunt în favoarea biotransformărilor, atunci rezultatele vor fi „observabile" şi anume calitatea senzaţiilor, simptomelor şi intensitatea lor. Dacă „tabloul" individual este necorespunzător atunci tot ceea ce se va obţine este o amînare cu cîteva zile a ciclului menstrual.

PERIOADA 4: Dacă practica cumulativă anterioară a favorizat biotransformarea şi neapariţia fluidelor menstruale şi nu mai sunt prezente semne care indică faptul că se va produce la scurt timp, atunci perioada 4 este resimţită interior printr-o stare de fericire neobiectivată, claritate, spontaneitate şi putere mare de concentrare mentală, uneori chiar nevoi reduse de somn şi alimentaţie.

Femeia experimentează stări sublime, manifestă o reală plenitudine vitală, afectivă şi mentală, care în mod spontan tinde să fie fructificată prin trăirea unor stări de detaşare.

TIPURILE COMPORTAMENTELOR PREMENSTRUALE

Tipologia 1: Femeia are un apetit crescut faţă de dulciuri. Din punct de vedere fiziologic, organismul reacţionează imediat şi foarte intens la scăderea nivelului de glucoză din sânge, fenomen care apare deseori în perioada premenstruală. Pentru femeile din această categorie, se intensifică consumul de dulciuri, datorită hipoglicemiei ce apare cu puţin timp înainte de declanşarea menstruaţiei. Hipoglicemia determină de asemenea şi apariţia unor tulburări specifice (astenie, palpitaţii, migrene).

Tipologia 2: Femeia prezintă o sensibilitate mărită faţă de predominanţa hormonilor estrogenici în raport cu cei progesteronici. Femeile din această tipologie manifestă hipersensibilitate, intoleranţă, iritare, tensiune nervoasă accentuată, chiar agresivitate. Cauza acestui tip de comportament, este deficitul de hormoni progesteronici, care modifică raportul de hormoni estrogenici şi progesteronici.

Tipologia 3: Femeia manifestă o sensibilitate crescută la predominanţa secreţiei de progesteron, are dispoziţii sumbre şi ezitante, o slăbire a memoriei însoţită de o desincronizare generală între intenţie şi realizare, incapacitate decizională, tendinţe de a plînge şi de a fi deprimată, chiar şi în cazul unor chestiuni mărunte.

Tipologia 4: În cest caz are loc o retenţie accentuată de lichid la nivelul ţesuturilor. Fluctuaţia ratei hormonilor estrogeni determină acest fenomen, care este responsabil şi de starea de supraponderabilitate care tinde să se instaleze. La femeile din acesta categorie, apare o creştere corporală în greutate, urmată după un anumit timp de o tendinţă accentuată spre inactivitate şi odihnă excesivă.

SIMPTOME SPECIFICE ŞI EXACERBAREA UNOR AFECŢIUNI

Examinarea factorilor etiologici în exacerbarea unor maladii sau afecţiuni din perioada ciclului menstrual, publicate de autorii Case AM, Reid RL. în „Menstrual cycle effects on common medical conditions." Compr Ther 2001;27:65-71. a oferit cîteva concluzii, chiar dacă cauzele precise şi mecanismele acestor boli, corelate cu ciclul menstrual, nu sunt foarte bine înţelese.

Fluctuaţiile dintre nivelele hormonale ovariene din timpul menstruaţiei au fost asociate cu sistemul imunitar şi sistemul neuroendocrin. Unele femei au semnalat apariţia migrenelor odată cu scăderea bruscă a nivelelor de estrogen.

După instalarea menopauzei, atunci cînd fluctuaţiile nivelelor de estrogen sunt minimale, migrenele au tendinţa să îşi reducă mult intensitatea sau chiar dispar. În cele mai multe cazuri, apariţia ciclului menstrual este însoţită de cel puţin una sau mai multe simptome, unele prezente doar în ultima săptămână, altele dispar la cîteva zile după faza foliculară şi ele sunt absente în săptămâna postmenstruală.

De remarcat faptul că aceste simptome pot avea influenţe semnificative asupra corpului biologic, activităţilor zilnice, sănătate, preocupări şi interese precum şi asupra evenimentelor emoţionale. Aceste simptome pot exacerba maladii deja existente sau chiar potenţiale sau pot doar să le mimeze.

Amintim aici: *ambient depresiv, sentiment al lipsei de speranţă, gînduri negative, pesimism excesiv, stări de tristeţe, plîns, mînie, iritare, exacerbarea unor conflicte interpersonale, scăderea interesului în activitatea de acasă, de la servici, a hobby-urilor şi prietenilor, probleme de concentrare mentală, stare de letargie, oboseală (care se instalează prea uşor), lipsă de energie, degete reci, schimbări ale poftei de mîncare, somn prelungit sau chiar insomnie, sentimentul de a fi copleşită de evenimentele zilei sau lipsă de autocontrol, simptome fizice precum întărirea sânilor, dureri de cap, dureri musculare, senzaţie de balonare sau de îngrăşare, agitaţie psihomotoare şi altele.*

Detalii ale acestora pot fi consultate şi în revista American Psychiatric Association. Diagnostic and statistical manual of mental disorders, 4th ed, Washington, DC: American Psychiatric Association; 1994. Este important de precizat cîteva maladii care pot fi exacerbate de prezenţa ciclului menstrual la femei şi anume: acnee, apendicită acută, porfirie intermitentă acută, ulcer afitos, astm, diabet, alergii endocrine şi anafilaxice, epilepsie, eritem multiform, glaucom, angiodermie ereditară, sindrom Bowel iritabil, migrene, scleroză multiplă, tahicardie supraventriculară paroxismala, urticarie şi altele. (vezi Case AM, Reid RL. Menstrual cycle effects on common medical conditions. Compr Ther 2001;27:65-71.)

DIETA ALIMENTARĂ ŞI MENSTRUAŢIA

Cercetările în domeniul nutriţionismului au demostrat că există o relaţie directă între tipul de dietă şi activitatea funcţională a organelor reproducătoare feminine. Experienţele realizate pe animale au dovedit că o deficienţă a vitaminei A determină dispariţia ovulaţiei, rezultând sterilitatea. Deasemenea, Dr. Herbert M. Evans şi Dr. Katherine S. Bishop de la Universitatea California au descoperit că deficienţa vitaminei E în dietă favorizează moartea foetus-ului. În ambele cazuri, o modificare esenţială în funcţionarea ciclică a organelor reproducătoare feminine a fost determinată de alimentaţie.

Profesorul Evans a realizat o serie de experienţe pe care le-a decris în mai multe numere ale revistei „Journal of Metabolic Research", sugerînd faptul că prin dietă pot fi produse modificări ale ciclului menstrual. El a descoperit că, reducând cantitatea de proteine, se întârzie apariţia primului menstru şi se prelungeşte perioada dintre 2 apariţii succesive. El a mai observat că diminuarea numărului de calorii din alimentaţie determină acelaşi efect, uşor diminuat. Observaţiile de mai sus sunt explicate de către dr. Evans, prin faptul că marele folicul ovarian de Graff este mai puternic influenţat de dietă în ultimele stadii ale dezvoltării sale decât micul folicul ovarian primar. Supraalimentaţia îi determină creşterea şi eliminarea prematură.

Experimentele şi observaţiile realizate pe animale precum şi observaţiile clinice asupra fiinţelor umane au stabilit faptul că ciclul menstrual al femeii este în mare măsură influenţat de către dieta, mai ales de cantitatea de proteine consumată. Observaţiile profesorului de chimie şi nutriţie Henry Clapp Sherman (n.1875-d.1955) de la Universitatea Columbia sugerează faptul că alimentaţia cu carne amplifică menstruaţia, în timp ce o dietă vegetariană o reduce. Alţi experţi consideră faptul că menstruaţia, poate fi redusă semnificativ printr-o dietă vegetariană strictă, slabă în proteine, care va facilita detoxifierea sângelui şi a tractului intestinal.

Dr. Mrs. Ernest Hart menţionează în cartea „*Diet in Sickness and in Health*", Cornell University Library (October 21, 2009), (autoare Alice Marion Rowlands), la capitolul 28 numit „*Uric Acid As A Cause Of Disease, And Its Prevention By Diet*" anumite cercetări ale Dr. Alexander Haig, publicate ulterior şi în alte cărţi, care ar fi observat că eliminarea cărnii şi a alimentelor bogate în proteine în general favorizează scăderea frecvenţei şi a cantităţii fluidelor menstruale, fapt care sugerează că hemoragia menstruală este cu atât mai profundă cu cât în sânge se regăseşte mai mult acid uric.

Dr. Kenneth G. Haig afirmă într-o alte carte numită „Health Through Diet", Methuen & Co. LTD; 5th edition revised edition (1920) faptul că: *„Scurgerile excesive din perioada menstruaţiei sunt diminuate într-o mai mare măsură dacă pacienta urmează o dietă în urma căreia să se genereze cât mai puţin acid uric în organismul ei. Dieta slabă în proteine determină scăderea acidului uric în sânge".*

Astfel, pentru a realiza o diminuare considerabilă a menstruației este recomandat ca femeia să consume cât mai puține proteine mai ales în perioada 1, 3 şi 4. La sfârşitul perioadei 1 poate consuma proteine în cantități reduse, iar în perioada 4, este recomandat să le evite.

FIZIOLOGIE SUB CONTROLUL MINȚII

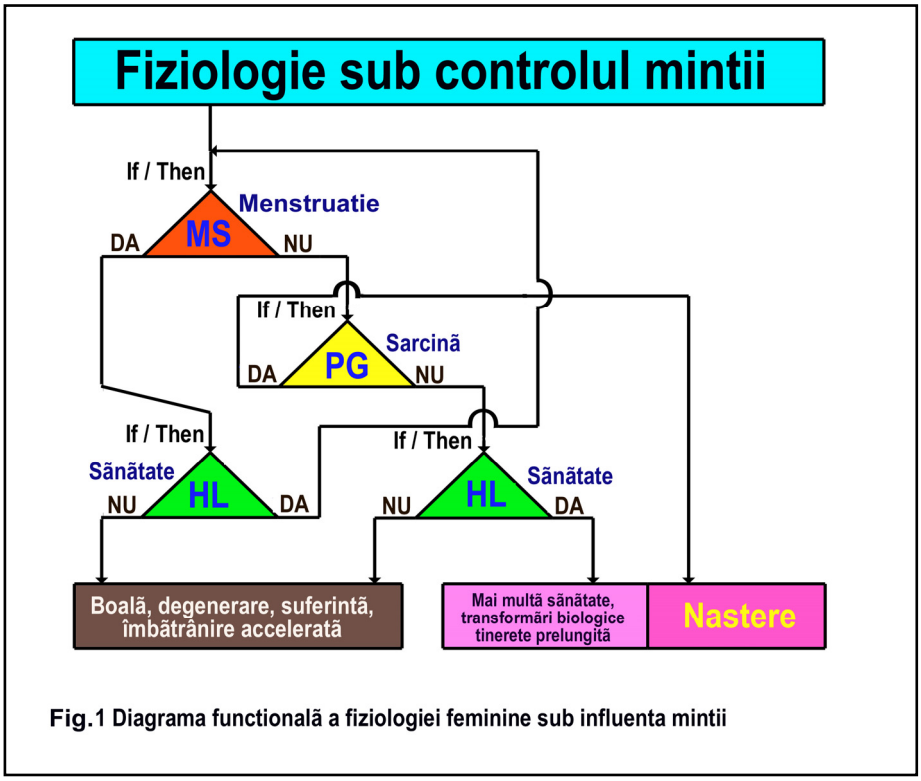

Fig.1 Diagrama functională a fiziologiei feminine sub influenta mintii

Această diagramă se interpretează în felul următor: Fiecare triunghi desemnează o stare fiziologică. Acestea sunt: Menstruația (MS), Sarcină (PG - Pregnancy) şi Sănătate (HL - Health) considerând prin aceasta nivelul de funcționare a tuturor celorlalți parametri fiziologici care ne asigură confortul existențial. În vârful de sus al fiecărui triunghi intră o săgeată, iar din celelalte două vârfuri ies alte două săgeți. Pentru a putea urmări un anumit traseu este nevoie ca femeia să răspundă la o întrebare prin „da" sau „nu". Întrebarea e foarte simplă. „Are menstruație?" Dacă răspunsul e „da" atunci se merge la următorul triunghi unde se pune următoarea întrebare: „Are sănătate?" Dacă răspunsul este „da" atunci săgeata ne conduce la punctul de plecare generându-se o buclă închisă ce se produce în fiecare lună pe întreaga durată de timp de la prima menstruație a vârstei adolescenței până la apariția menopauzei (care opreşte funcționalitatea - cel puțin la nivel reproductiv a ovarelor).

Acesta e cercul vicios cunoscut de toată lumea. Dar, în viața unei femei poate interveni o schimbare interesantă. Ea poate rămâne gravidă. În acel moment răspunsul la întrebarea „Are menstruație?" va fi „nu" iar următorul traseu va fi spre triunghiul în care se pune următoarea întrebare şi anume: „Are sarcină?" Există două posibilități.

Prima posibilitate: dacă răspunsul este „da" atunci această etapă se finalizează cu naşterea unui copil. Săgeata indică un dreptunghi (care este unit cu încă unul de aceeaşi culoare). Aceasta nu este o buclă închisă deoarece, după naştere, femeia îşi reia vechiul circuit fiziologic.

A doua posibilitate: dacă răspunsul la întrebarea: „Are sarcină?" (când ea simultan nu are nici menstruație) este „nu", atunci, în acest caz, există încă alte două posibilități şi întrebarea care se pune este: „Are sănătate?" Dacă răspunsul e „nu" atunci ne îndreptăm atenția spre ceea ce ne spune medicina clasică. Medicina cunoaşte situații patologice în lipsa menstruației la o femeie, care nu e gravidă, să fie asociate unor probleme de sănătate serioase, boli, precum o tumoare, etc.

Dar dacă femeia ce se află în excepțională stare de sănătate, nu are nici menstruație şi nu e nici gravidă, deci răspunsul la întrebarea „Are sănătate?" este „da", atunci aceasta reprezintă o situație cu totul nouă, este o stare fiziologică de biotransformare, ce poate rupe definitiv bucla vicioasă prezentată la început. Săgeata indică spre un alt dreptunghi, care e unit cu cel din dreapta, deoarece în cele 9 luni de sarcină, starea fiziologică a femeii este cvasi-identică cu cea de biotransformare, cu diferența că majoritatea resurselor vitale sunt îndreptate către o altă ființă ce creşte în interior.

Acesta e motivul pentru care femeia nu are ciclu menstrual în timpul sarcinii iar acest fapt contravine cu ideea stupidă conform căreia fluidul menstrual este o toxină ce trebuie eliminată.

11. INFLUENȚĂ EMPATICĂ ÎNAINTEA PUBLICĂRII CĂRȚII

SUSCEPTIBILITATE DE AMORSARE PRIN INFLUENȚĂ

NOTIȚE DIN JURNAL:

În data de 23 iulie 2006, m-am decis să explic şi altor persoane experiența mea, în scopul elucidării anumitor necunoscute pe care le aveam la vremea aceea. M-am adresat medicului homeopat O.P., suspectând faptul că realizase şi el o anumită etapă a acestui proces special.

După mai multă vreme am înțeles că mi-a apărut o nouă calitate interioară şi anume aceea de a „şti" dacă persoanele cu care vorbesc au un anumit grad de dezvoltare interioară a reacțiilor şi proceselor de biotransformare şi astfel am devenit deschis spre dialoguri cu grupuri foarte restrânse. O.P. a lecturat puținele pagini pe care le aveam atunci consemnate şi ne-am despărțit plecând de la cabinetul său în jurul orei 14. Nimeni nu bănuia că doar o simplă lectură a unui material tipărit ar putea produce efecte asupra organismului celui care citeşte.

La ora 21, O.P. a experimentat o stare destul de energică de transformare de biotransformareă până la creştetul capului, însoțită de o stare febrilă cu temperatura de 40^0C. La ora 22.30, m-a apelat pe telefonul mobil, întrebându-mă dacă am intrat cumva într-o stare de empatie prin intermediul căreia să-i fi transmis o anumită amorsare subtilă a acestui fenomen violent. Am negat categoric şi ne-am revăzut a doua zi la cabinet pentru a discuta asupra cauzelor care ar favoriza acest fenomen de biotransformare, formulând următoarele concluzii.

1. Sincronicitatea: fenomen de grup, asociat unui anumit eveniment care influențează inconştient comportamentul fiecărui individ, în vederea prevenirii unui alt eveniment, ce este deseori un eveniment critic.

2. Empatia: fenomen manifestat între două (sau mai multe) persoane, dintre care una este un foarte bun emițător al stării sale interioare. Până în prezent, nu am reuşit să evidențiez, prin mijloace măsurabile sau cuantificabile, dacă am sau nu această calitate, dar după declarațiile altor persoane s-ar putea să existe.

3. Puterea informației: aceasta se referă la posibilitatea ca o prezentare în premieră a unor informații speciale să producă un impact celor receptivi, în momentul lecturării sau ascultării acesteia.

4. Situație mixtă: care constă într-o combinație a celor 3 ipoteze.

Experiențe mai recente şi analiza unor mărturii suplimentare sugerează că ipotezele 3 şi 4 sunt cele mai susceptibile de a fi corecte.

MĂRTURII PRIMITE PE E-MAIL

O altă relatare recepționată de pe internet, care întăreşte prezumția anterioară, descrie modul în care lectura anumitor fragmente din materialul brut al acestei cărți a determinat apariția unei aprofundări spontane a fenomenului trăit de mine, cel puțin în mintea celui care a lecturat, dar fără a determina apariția unor fenomene fizice conexe cu biotransformarea.

Relatarea următoare aparține unui prieten de la Bucureşti, pe care l-am cunoscut pe internet. Textul este încărcat de o doză de entuziasm, care s-a declanşat spontan la lectura unor scurte fragmente trimise prin e-mail. Aprecierile la adresa mea sunt uneori exagerate.

Mon, 25 Feb 2008 11:18:26 +0200 (EET)

... informațiile sunt reale şi înainte de toate, am simțit o încărcătură spirituală în ele, m-am putut raporta la câmpul formator al experiențelor tale, la trăirea ta când ai scris aceste cuvinte şi este minunat. O țintă precisă nu mi-ai dat, dar ai deşteptat în mine un nou imbold, de a practica mai asiduu şi parcă îmi stă în cap o idee, un declic, pentru a putea să trec un prag. În fața mea este o uşă şi încă nu am cheia să o deschid, dar sunt convins că, mai devreme sau mai târziu, tot o să trec, de aici nu plec. Ținem legătura.

Mon, 25 Feb 2008 22:06:59 +0200 (EET)

Am avut o străfulgerare a ceea ce ai trăit şi simţit în acele momente, deci m-ai ajutat şi mai mult decât atât, am luat legătura cu un câmp energetic care mă potenţează şi îmi pare totul acum mult mai uşor. Deja îţi pot spune că se văd efecte, există un impact pozitiv care se vede şi în planul material-social, unde aveam nevoie şi simţeam lipsa unui anumit impact (sunt şi zodie de aer) .

Sper să pot amplifica mult de tot această trăire, nu o mai las acum. De fapt pot spune că mi-ai dat cartea, mi-ai dat ce mi-a trebuit - e adevărat că eram şi pregătit, - şi Maestrul - sau releul prin care s-a manifestat Maestrul a apărut. Îţi mulţumesc.

Tue, 26 Feb 2008 08:58:04 +0200 (EET)

Da, extraordinar, cred că eşti sau ai fost releu Divin când ai scris lucrurile astea, să prezinţi cu atâta claritate şi înţelegere ştiinţifică lucruri ocultate de mii de ani. Altfel nu se poate.

Mă apuc să practic, cât de curând, chiar de acum, deoarece imboldul spiritual asta îmi cere, ca să vezi cum se potrivesc lucrurile şi ce sintonanta există în universul ăsta (de 3 săptămâni am probleme cu spatele), s-au tasat 2 vertebre şi fac nişte exerciţii pentru revenire şi să scap de durerea atroce care o însoţeşte.

Extraordinară relatare, se vede că ai trăit şi nu vorbeşti din cărţi şi conţine un imbold extraordinar. Mă gândesc cu bucurie la momentul când voi obţine şi eu rezultate. Ţi-am scris acestea pentru că ştiu că vei înţelege şi să te minunezi de cum este creată lumea, de legitatea ei, de frumuseţea ei. Îţi doresc numai realizări spirituale, bucurii şi mai vorbim. Dacă obţin şi alte rezultate, o să îţi scriu.

Cu excepţia faptului că nu sunt un „releu Divin", relatarea pare să verifice ipoteza 3 legată de puterea informaţiei. O altă posibilă explicaţie se referă la faptul că, anumite experienţe sau evenimente absolut fireşti pot influenţa pozitiv viaţa unui individ fără intervenţii „speciale" din exterior, oricum ar fi ele numite. Osho explică în cartea sa „Viaţa este aici şi acum" (Ed. Herald, 1988):

„Povestea plăcerilor fizice, biologice şi psihologice începe la 14 ani şi dacă nu intervine nimeni şi ţi se dă voie să le experimentezi, atunci la vârsta de 42 ani fi vei fi liber de ele. Asta nu înseamnă că te vei retrage din lume.... şi afirm următorul lucru: dacă totul se întâmplă firesc, atunci însăşi faptul de a ajunge la vârsta de 42 ani va aduce o schimbare imensă în viaţa ta. Vei rămâne în lume absolut detaşat. Aceasta e adevărata renunţare, fără obsesii, fără reprimări. Inima e uşoară iar înăuntrul ei nu mai este nicio mizerie." (pag. 207)

„Dialectica vieţii arată că persoanele care fac un efort semnificativ pentru iluminare, nu vor reuşi aceasta tocmai datorită efortului. Într-o zi vor trebui să renunţe şi în acea clipă de destindere se va produce o deschidere: nu mai eşti tu acela care acţionezi, ci ceva se întâmplă înăuntrul tău. Un om de ştiinţă lucrează ani de zile la un proiect, făcând tot ceea ce era cu putinţă şi apoi renunţă la întreaga idee. Dintr-o dată se deschide o fereastră şi ceea ce căuta printr-un efort uriaş i se va pune la dispoziţie fără nici cel mai mic efort." (pag.210)

Am primit o nouă relatare de la cineva de pe Facebook care a început să citească cartea (ediţia veche din anul 2013) şi care a trăit un impact informaţional-empatic la lectura cărţii. Numele este păstrat anonim.

„Şi citind ... am fost foarte surprinsă să văd că am trăit acelaşi lucru ca şi dumneavoastră când l-aţi citit pe Eckart Tolle cu Puterea Prezentului. De aici a plecat totul pentru mine... Din nou am crezut că poate mi s-a părut mie... Am trăit o revelaţie, care m-a făcut să izbucnesc în lacrimi... Am încercat apoi să îi spun soţului meu ce am simţit şi nu puteam... Mi se părea că nu există cuvinte încă inventate să reproduc acea stare... Citind acele pasaje am descoperit prima oară ce era înăuntrul meu...Parcă nu mai eram EU... Începusem să mă uit ca o persoană nebună în oglindă şi nu mai vedeam acel EU... Parcă suferisem o reprogramare... A fost cel mai fericit moment al vieţii mele... Acel moment de adevăr suprem... Mi se părea că dacă îl mai spun cuiva îl pierd... Totul este mai frumos pentru mine de atunci, lumea şi tot ce înseamnă viaţă..."

COMENTARII

Faptul că anumite informaţii pot produce efecte semnificative, atunci când sunt comunicate public, a fost dovedit de către statisticienii care au studiat evoluţia tuberculozei de la apariţie şi până

la descoperirea vaccinului care a eradicat-o. Michael Talbot a consemnat aceasta în „Universul holografic", la pag. 101:

„În secolul 19, tuberculoza a făcut zeci de mii de victime, dar începând cu anul 1880, rata de mortalitate a scăzut foarte mult, deşi încă nu se descoperise un tratament eficient. Neştiindu-se cauza acestei maladii, ea a creat o aură de mister terifiant în mintea tuturor oamenilor, fapt care se pare că a contribuit la menţinerea unei mortalităţi ridicate. În anul 1882, Robert Koch a descoperit că boala este cauzată de o bacterie. Odată ce această descoperire a ajuns la minţile majorităţii oamenilor, mortalitatea a scăzut în numai câţiva ani de la 600.000 de victime la 100.000, deşi doar după încă 50 ani s-a descoperit tratamentul eficient al acesteia."

Ceea ce este important de evidenţiat în acest caz, este că atunci când cineva produce o anumită formă de experiment, reală, intensă şi permanentă, atunci se creează anumite „modalităţi de propagare" asupra celor care intră în contact cu informaţia despre acel experiment şi ei vor primi un fel de „inducţie" a sa, astfel încât îl vor putea realiza sau cel puţin înţelege, asemenea unui demo (*aţi auzit de acele programe puse gratis pe internet care funcţionează numai 30 zile ? se numesc* ***demo****, pentru că au rolul doar de a îţi demonstra şi exemplifica ce anume sunt ele în stare să facă*).

În mod asemănător, experienţa mea şi ale altora care la rândul lor au reuşit, la modul permanent, devine un „demo" pentru cei cu care intră în contact şi o comunică. Există nenumărate experienţe de transmitere a unor asemenea experienţe precum aplicaţiile unei invenţii ştiinţifice.

Copiii de 4 ani sunt în stare să se „joace", uneori chiar la modul foarte intuitiv şi inteligent, cu tablete multimedia, în timp ce eu personal am avut probleme foarte mari de a înţelege cum să folosesc un telefon mobil sau să scriu primul meu text pe un calculator şi să renunţ la maşina mecanică de scris. Dar în momentul în care milioane şi milioane au reuşit să îşi fructifice asemenea deprinderi, deja nu e nimic neobişnuit în a vedea un copil mic folosind o tabletă multimedia… Eventual ne mai putem mira dacă la vârsta sa, poate sparge codurile şi parolele unor site-uri ale Pentagon-ului.

Exact aceasta se va întâmpla şi cu fenomenul biotransformărilor în următorii … 200 ani ca să fiu optimist şi realist în acelaşi timp. Înainte de a trece la analizarea altor mărturii primite de la persoane care au aplicat teoria biotransformărilor şi au obţinut rezultate aş dori să fac aceasta mică paranteză referitoare la percepţia subiectivă a trecerii timpului.

PERCEPŢIA SUBIECTIVĂ A TRECERII TIMPULUI

Fiecare individ are o percepţie subiectivă a trecerii timpului. Studii statistice au sugerat faptul că „timpul se scurge tot mai repede" pe măsură ce înaintăm în vârstă. Se poate considera că interacţiunea dintre cadrul spaţio-temporal şi sistemul bioinformaţional–bioplasmatic al fiinţei umane determină o percepţie subiectivă, care se modifică pe măsură ce înaintăm în vârstă, deoarece propriul nostru sistem îşi alterează funcţionarea.

Percepţia **subiectivă** a unei aşa-zise „contracţii temporale" tinde să devină mai intensă nu numai la persoanele în vârstă, ci şi la cei tineri, antrenaţi excesiv de mult în activităţi complexe şi stresante. În realitate, scurgerea **obiectivă** a timpului la scara planetei este constantă, deoarece singurele energii care l-ar putea influenţa sunt gravitaţia şi mişcarea de rotaţie, dar acestea sunt constante şi au valori foarte mici.

Formula lui Einstein care ilustrează relativitatea timpului este asociată numai corpurilor care se deplasează cu viteze relativiste (cel puţin 10% din viteza luminii în vid), respectiv celor superdense (quasari, găuri negre etc.).

Din nefericire observaţiile ştiinţifice sunt ignorate de media şi „clarvăzători", care oferă explicaţii ridicole şi stupide, fără nicio bază reală. Acestea sunt ţesute în jurul unor fabulaţii de genul: energii cosmice spirituale, centuri fotonice, apropierea anului 2012, schimbarea magnetismului terestru, influenţele altor planete, apropierea planetei Nibiru şi lista ar putea continua. Personaje pitoreşti, fără nicio pregătire ştiinţifică, vin în faţa dumneavoastră pe micile ecrane pentru a vă servi cu noile gogoşi ale unui sfârşit de lume, apocalipse şi conjuncturi astrologice.

Accelerarea timpului subiectiv pe măsura înaintării în vârstă este un fapt care devine evident aproape pentru oricine care a trecut de 40 ani, dar el nu reprezintă altceva decât rezultatul scăderii conştienţei de viaţă, a gradului de vitalitate şi trezire, datorită nefolosirii biopotenţialelor.

Mintea şi creierul devin mai „lente", scade viteza de răspuns la stimulii exteriori şi încetinesc mişcările mecanice ale corpului din acelaşi motiv: scăderea cantităţii energiei necesare susţinerii proceselor vitale. Mişcările mecanice ale organismului nu reprezintă altceva decât mişcări de conformare sincronizate a sutelor de milioane de proteine care primesc semnale de la creier. Această perfectă sincronizare depinde foarte mult de creier, care depinde şi el de energia vitală care îl animă şi de mintea care îl comandă.

Atunci când energia este insuficientă, atât creierul cât şi mintea suferă modificări şi scade eficienţa comenzilor, concentrării şi raţionamentelor. Mintea devine haotică şi îngrijorată iar creierul procesează tot mai puţine informaţii în unitate de timp. Pe măsură ce energia continuă să scadă, organismul se confruntă cu o stare de inerţie, mişcările mecanice sunt lente şi imprecise, apar tremurături, defocalizări mentale şi vizuale iar în ultima fază vârstnicul are nevoie de cârje sau alte mijloace artificiale care să îl ajute la menţinerea echilibrului. Îmbătrânirea este un efect şi nu o cauză. Cauza rezidă în cantitatea de energie vitală generată de corp şi controlată de elementele bioinformaţionale (mai ales mintea)

Personal, am experimentat această accelerare subiectivă a timpului, înainte de declanşarea reacţiilor de biotransformare din 3 februarie 2006, după care am trăit un fenomen subiectiv opus, acela de încetinire a scurgerii timpului, care se menţine şi în prezent. Starea de agitaţie sau linişte din mintea şi conştiinţa noastră generează percepţii subiective diferite asupra trecerii timpului, influenţând viteza acţiunilor realizate şi gradul de conştienţă asupra acestora.

Poate că trebuie să mai insist asupra ideilor. Tot mai multă lume, în prezent, tinde să dea crezare foarte uşor şi aproape necondiţionat, acelor lucruri care „plac", care „dau motive suficiente de a explica nereuşita", de a „explica necunoscutul prin iluzii", de a da răspunsuri acolo unde încă nu se pot da, de a face orice pentru a îşi motiva modul de viaţă care le aduce suferinţa şi de a spune că nu ei sunt de vină, etc.

Dar atunci cine e de vină ? Haideţi să enumerăm: e voinţa divină, radiaţii cosmice, centura fotonică, alinieri planetare, se accelerează timpul, se schimbă rezonanţa Schumann (care de fapt a rămas la fel încă de la descoperirea ei), uneori dăm vina pe îmbătrânire (chiar dacă aceasta nu explică de ce anumite procese biofizice şi biochimice din organism sunt alterate numai la anumite persoane şi nu la toţi vârstnicii), aşadar, pentru a scurta lista, orice şi oricine poate fi vinovat de condiţia rea a vieţilor noastre, cu excepţia noastră.

Dar chiar şi aici au început să apară explicaţii: aerul e poluat, apa e poluată, alimentele sunt otrăvite, medicamentele ucid, avioanele lasă particule în atmosferă, telefoanele mobile generează cancer, experimente militare secrete generează boli sau cutremure de pământ la comandă, conspiraţiile mondiale satanice vor să ne distrugă, etc etc.

Cineva o să poată întreba cum am putut scrie mai sus că noi oamenii nu ne-am considera vinovaţi de vieţile noastre ? Foarte bine putem considera aceasta, deoarece în fiecare exemplu, nu mă descopăr pe mine însumi vinovat de ceea ce mi se întâmplă, ci în mod exclusiv descopăr cauze exterioare, fie ele naturale, cosmice, imaginare sau chiar umane.

În concluzie, timpul fizic, la suprafaţa Terrei se scurge cu viteză constantă, dar percepţia asupra lui depinde de observator şi de propriile sale energii biologice. De aceea, uneori, facem distincţie între timpul fizic şi cel biologic şi întâlnim uneori expresia *„cutare a îmbătrânit incredibil de mult în ultimii ani"* sau, cum îmi spunea chiar mie, un fost coleg de liceu, care nu mă văzuse de vreo 20 ani, *„Ce faci? Parcă înfloreşti!"*.

Vârsta pe care o avem e măsurată în ani fizici. Dacă am avea un instrument de a măsura vârsta biologică, atunci cu siguranţă, mulţi oameni vor avea mai mult sau mai puţin în raport cu vârsta fizică (1 an = 365 de rotaţii ale Terrei în jurul axei proprii).

12. EXPERIENȚE PERSONALE DE BIOTRANSFORMARE

Acestea vor fi reproduse aşa cum mi-au fost trimise, fără a publica numele celor care le-au trăit, conform dorinței acestora.

EXPERIENȚE PERMANENTE MASCULINE

RELATAREA ÎNTÂI

A fost povestită de R.P., care a dezvoltat şi eficientizat mecanismul de biotransformare, pornind de la aşa-numitele nivele subtile sau astrale la care avea acces din perioada copilăriei. Această experiență s-a desfăşurat în mai multe etape, cel puțin 4 (mai importante), care în final i-au adus nu numai realizarea definitivă şi ireversibilă, dar şi revelarea aspectelor subtile ale ființei, anumite realități de ordin superior, situate pe diferite nivele de manifestare sau de profunzime, cunoscute în literatura ezoterică sub diferite denumiri precum Sine, Atman, dimensiuni cauzale etc.

Experiența sa a pornit simultan din două direcții: biologică şi respectiv cea din aşa-numitul plan subtil-astral, unificându-le în proximitatea anului 2003 prin manifestarea unor trăiri, revelații supreme. O mare parte din aceste evenimente, din simple stări au ajuns parte integrantă a ființei sale, sau elemente cu caracter permanent.

Experiența lui R.P. (absolvent al Universității de Medicină şi Farmacie) a pornit de la un incident din copilărie când, aflându-se pe un gard înalt, a simțit un eveniment spontan de transformare energetică foarte violent. A căzut de pe gardul de peste 1,5 metri fără să se accidenteze. Au urmat remisii spontane ale unor maladii uşoare (răceli, alte viroze simple etc.), la care s-a adăugat prezența tot mai clară a unui anumit entuziasm sau efervescență față de activitățile zilnice, preocupări în diverse domenii, hobby-uri etc. Primele semne ale prezenței unui fenomen de biotransformare care începea să se desfăşoare la nivel biologic au determinat manifestarea unor abilități mai deosebite, precum putere de concentrare mărită, nevoie redusă de somn şi alimente. De asemenea, a mai remarcat prezența unor abilități de autoeducație în domenii diverse, fără niciun ajutor exterior sau manuale de specialitate, la care s-a adăugat o uşurință neobişnuită de a înțelege orice domeniu al ştiinței fără eforturi deosebite.

A doua experiență, relatată de R.P., este legată de aşa-numitele realități de ordin superior, experiență favorizată de procesul de biotransformare aflat în desfăşurare. Aceasta se referă la o anumită „pătrundere” sau „explorare” a unui spațiu interior, în care a realizat experiențe de natură mistică, înțelegând faptul că acestea au un rol important în contextul abordării unei atitudini noi asupra vieții şi rostului vieții. Amintim aici aşa-numitele proiecții într-un „vid”, asemenea unei resorbții interioare, pe care R.P. le realiza printr-o tehnică de vizualizare interioară. În cadrul altor experiențe a primit anumite forme de cunoaştere a unor procedee pe care nu le-a citit anterior în cărți specifice celor care se studiază în şcolile ezoterice (yoga, zen etc.).

Aceste procedee le-a reîntâlnit atunci când, la un moment dat, s-a hotărât să le aprofundeze practic cât şi teoretic în cadrul unei şcoli ezoterice. A treia etapă a definitivării proceselor de biotransformare a fost reprezentată prin dobândirea continenței educate, odată cu apariția în viața sa a factorilor erotici şi emoționali. Această etapă include şi transcenderea ataşamentelor față de ființele iubite, trezirea formelor de iubire superioară şi depăşirea aproape a oricăror stări conflictuale interioare.

Deşi nu se poate vorbi de 4 etape distincte, unul dintre „examenele” sale a fost unificarea şi permanentizarea realizărilor de biotransformare (cu toate efectele descrise deja în capitolele anterioare), cu realizări de natură subtilă, astrală sau chiar cauzală, într-o foarte mare măsură. Aceste evenimente i-au adus succese deosebite în toate etapele vieții şi în prezent R.P. continuă acest drum, aproape fără niciun efort interior, cu cele mai atractive şi interesante rezultate în viață.

Mai mult decât atât, realizările interioare autentice produc efecte vizibile, de obicei reversibile sau temporare, asupra celor apropiați, din punct de vedere vibrațional. Mărturiile confirmă aceste efecte. Un alt exemplu a fost menționat în capitolele anterioare. Aceasta este de fapt calitatea unui

maestru, adică o stare prin intermediul căreia, anumite realizări interioare pot fi temporar transmise altor persoane receptive. Însă calea este pentru fiecare şi nu o parcurge altcineva în locul nostru, fapt care nu este întotdeauna înţeles în grupurile ezoterice.

În câteva din experienţele sale mai importante, R.P. a pătruns mistere inexprimabile ale spaţiului şi timpului, a descoperit cel puţin încă 12 supradimensiuni ale conştiinţei, peste cele 7 determinate de cei 7 centri energetici, cuvintele fiind inadecvate pentru a explica ce înseamnă toate acestea. Ele nu fac obiectul acestei lucrări deoarece fiecare căutător al universului lăuntric le va întâlni, mai devreme sau mai târziu, după ce va depăşi definitiv şi ireversibil condiţionările afectiv-emoţionale determinate de prezenţa obstacolului de biotransformare.

R.P. are ferma convingere că respectarea adevărului, curajul de a afirma adevărul, intenţia de a exprima corect adevărul, începând de la aparent banalele şi insignifiantele discuţii de zi cu zi şi până la recunoaşterea şi acceptarea adevărului intim al fiinţei noastre este o condiţie necesară, fără de care progresul şi succesul este imposibil, atât material cât şi spiritual.

RELATAREA A DOUA

În cazul lui O.P. (de profesie medic), procesele de biotransformare nu au fost evidenţiate printr-o perioadă precis delimitată în care aceste energii s-au manifestat cu mare intensitate. De aproape 20 ani, starea sa firească, rar întâlnită la ceilalţi oameni, a fost una relativ echilibrată caracterizată printr-o conservare foarte bună a potenţialelor de biotransformare interioare, astfel că abordarea unor atitudini promovate prin lectura cărţilor cu conţinut ezoteric şi practicilor efective nu a făcut decât să întărească această stare de echilibru.

Din acest motiv, viaţa emoţională şi afectivă a lui O.P. nu a fost agresată de evenimente dramatice şi frustrante, care se manifestă din plin în cazul majorităţii oamenilor. De remarcat este şi faptul că O.P. a abordat calea cunoaşterii interioare de la o vârstă foarte potrivită, încă din anii studenţiei, fapt care i-a adus rezultate profesionale excepţionale, putere de concentrare şi înţelegere profundă a medicinii în ansamblu.

Începând din vara anului 2006, O.P. a experimentat evenimente care semnalează ascensionarea completă a energiei vitale, prin transformarea materiei seminale în „bioplasmă", proces pe care a început să îl înţeleagă odată cu discuţiile pe această temă. Astfel, acele semnale sau impulsuri din creştetul capului au început să fie sesizate şi înţelese de O.P., manifestările fiind foarte asemănătoare, dar frecvenţa acestora fiind totuşi mai rară decât în cazul supus analizei în această carte. Reproduc câteva secvenţe dintr-un interviu înregistrat.

„Transformarea cea mai spectaculoasă, ca să zic aşa, a fost la nivelul trăirii interioare. Pentru că aspectele celelalte legate de vibraţii şi impulsuri sunt apropiate mai degrabă de nivelul eteric (i.e. bioenergetic). Ceea ce am observat în aceşti ani şi trebuie subliniat acest lucru, este importanţa pe care o are serviciul şi obligaţiile sociale de care eşti ancorat, deoarece dacă ai o viaţă trepidantă, caracterizată prin numeroase conflicte şi interacţiuni umane, atunci este mai dificil să ajungi la experienţe de acest gen. Trebuie să îţi găseşti sau să îţi creezi mai întîi nişte condiţii constante, un serviciu plăcut şi un ambient de locuit cât mai echilibrat, care să fie lipsit de evenimente furtunoase în viaţa emoţională."

În cadrul interviului realizat recent (finele anului 2007), O.P. a menţionat că, în urma apariţiei acelor evenimente semnalate în creştetul capului, a mai apărut şi o stare neobiectivată de pace şi linişte interioară, fapt care confirmă nu doar experienţa prezentată în această carte, dar şi pe cele ale altor persoane care au trecut prin etape similare.

„Întreaga mea atitudine interioară s-a schimbat şi percep o continuă bucurie faţă de viaţă şi acţiunile mele zilnice. În plus, orice eveniment neplăcut care în trecut ar fi avut posibilitatea să îmi creeze anumite dezechilibre, acum trec de el cu totul altfel, cu o atitudine de detaşare foarte bună. Dar acestea sunt din ce în ce mai rare deoarece toate relaţiile cu cei din jur s-au armonizat şi ele nu se mai bazează pe o comunicare la nivel intelectual ci este mai degrabă una sufletească şi firească. Chiar dacă se mai întâmplă să apară un eveniment emoţional nedorit, atitudinea cu care îl tratez este mult mai bună şi acesta nu îmi produce tulburări. Cred că această linişte interioară poate fi asociată unei stări de prezenţă, care se aprofundează din ce în ce mai mult cu trecerea timpului. Astfel, pot spune că o relaţie de cuplu bazată pe starea de prezenţă este incomparabil mai

fructuoasă decât una în care partenerii nu trăiesc pacea şi împlinirea interioară fiecare individual."

RELATAREA A TREIA (PRIN INFLUENȚĂ EMPATICĂ) ANUL 2012

Aceasta este una cât se poate de neobişnuită, deoarece s-a produs la zece mii de km distanță şi este vorba despre profesorul Siva Somasundaram, de la Universitatea din Houston-Victoria, Texas, (campus al Sistemului de Universități Houston). Datorită faptului că am realizat atât interviuri pentru presa scrisă şi televiziune, numele său este deja mediatizat şi am discutat despre experiențele noastre în mai multe ocazii.

Deoarece există şi o versiune a cărții în limba engleză, publicată cu sprijinul universității americane (Biological Transformations Controlled by the Mind, vol. 1), care a trecut prin review-uri amănunțite, nu e nimic neobişnuit în a face cunoscute experiențele noastre în România şi probabil şi în alte țări unde se va putea difuza cartea mea. Am considerat că e util să prezint doar unele detalii şi nu întreaga mărturie, deoarece societatea occidentală în care trăim, postulează anumite reguli, care dintr-un anumit punct de vedere sunt necesare. Prezint în continuare un extras al mărturiei pe care mi-a oferit-o pentru informare ştiințifică:

*„Am realizat exerciții sporadice de energizare, când şi când, sugerate de tehnicile lui Paramahansa Yogananda, începând cu anul 2003. Mai recent, începând din decembrie 2011, am început să aplic de două ori pe zi, tehnici de respirație, aşa cum le-am cunoscut la ashram-urile din țara mea de origine (India). În luna ianuarie 2012 am început studii extinse şi temeinice ale Biotransformărilor sub Influența Psihicului, aşa cum mi-au fost ele prezentate de Cristian Mureşanu. Din aprilie 2012 am adăugat în programul meu (*săptămânal, probabil n.t.*) tehnicile de Kriya Yoga. Trebuie să menționez faptul că în copilărie am fost vegetarian, dar în perioada de vârste de la 16 ani la 44 ani am fost non-vegan şi am consumat alcool, după care am revenit la vegetarianism şi am renunțat la alcool, de la 44 ani până în prezent. După aproximativ 8 ani de exerciții de Kriya Yoga şi de energizare, am reuşit să ajung la o stare de sănătate excelentă şi claritate în gândire. Totuşi, menținerea unui nivel de colesterolemie scăzut în sânge, a necesitat folosirea unei tablete de 20mg de statine zilnic. În data de 19 aprilie 2012* (imediat după o convorbire mai lungă cu mine pe skype – cum aveam noi de obicei de câteva ore pe noapte – n.personală*), nu am putut să mănânc şi în timp ce mă întorceam acasă cu maşina personală, am simțit o durere imensă în zona sacrală a coloanei vertebrale şi am crezut inițial că poate e de la faptul că nu am mâncat nimic toată ziua.*

*Totuşi, dacă mi se mai întâmplase înainte să am anumite probleme legate de o stare de foame, nu aveam asemenea simptome. Spre supriza mea, durerea a început să scadă în intensitate, după aproximativ 10-15 minute, în timp ce am aplicat (*ceea ce citise din cartea mea – n.t.*) tehnicile de ritmare lentă a respirației şi de a îmi focaliza atenția la nivelul sacral al coloanei vertebrale. Nu simțeam senzație de foame! Era o experiență foarte ciudată şi nu era ceva asemenea unei apăsări sau presiuni la acel nivel, ci era ceva total diferit.* (probabil el vroia să compare cu alte experiențe despre care citise în cărțile tradiționale din țara sa – n.t.).

Am încheiat citatul, aproape identic cum mi-a fost el trimis, completând mai departe mărturia prin faptul că prima sa biotransformare seminală a avut-o pe data de 29 aprilie 2012 la orele 12 când a simțit ceva asemenea unei evacuări înspre interior în loc de exterior, urmată de o durere intensă, pe traseul anatomic descris de mine, situat între creasta iliacă dreaptă şi osul piciorului.

A aplicat câteva inspirații rapide şi expirații lente, exact aşa cum le-am descris eu, fapt care a declanşat fenomenul definitiv şi ireversibil de biotransformare, de ale cărui efecte se bucură şi în prezent. În noaptea zilei de 29 aprilie a avut transpirații intense, senzații de arsură, dureri temporare în diverse locuri, senzație de iritare la urinare şi reducerea drastică a orelor de somn.

A continuat exercițiile de meditație şi respirație, iar la ora 2.45 a avut somn până la ora 7 (fapt care a rămas permanent – somnul de 4 ore în loc de 8). Începând din acea zi de 29 aprilie 2012, profesorul Siva a fost un alt om şi viața sa a luat o turnură neobişnuită dar totuşi benefică din multe puncte de vedere. Ceea ce m-a surprins cel mai mult a fost reuşita sa la o vârstă înaintată (parțial explicabilă prin respectarea cumva intuitivă a celor 5 atitudini vreme îndelungată), iar al doilea lucru foarte surprinzător, la acea vreme, a fost acela că reuşita sa a avut la bază cele câteva zeci de

ore de dialoguri video skype pe durata efectuării traducerii brute a cărţii. El citea cu mare interes fiecare pagină, dar fără să îmi spună, decât mult mai târziu, faptul că aplica cu mare seriozitate tot ceea ce scriam acolo. A fost un lucru atât de neobişnuit pentru amândoi încât deseori am vorbit pe această temă, am înregistrat două emisiuni, din care unele idei vor apare ca şi parte practică aplicativă în capitolele următoare.

EXPERIENȚE PERMANENTE FEMININE

RELATAREA ÎNTÂI

O voi prezenta sub formă de citate, pe care le voi comenta cu ajutorul teoriilor legate de biotransformare.

„Totul a fost şi este atât de firesc şi obişnuit încât niciodată nu am considerat că situaţia mea ar putea fi diferită de aceea a altor femei de vârsta mea. Nu aş putea oferi o cronologie a unor evenimente pe care le-am trăit sau că anumite tehnici sau evenimente ar fi stat la baza acestei situaţii fericite şi rar întâlnite."

Aşa cum am menţionat în alte paragrafe, majoritatea persoanelor care au atins nivele bune şi foarte bune de eficientizare a bioresurselor interioare nu îşi pot imagina condiţia de viaţă a celor apropiaţi, care este foarte diferită de a lor. Motivele care ar sta la baza unor realizări de biotransformare spontane şi fireşti (în lipsa unei educaţii prin tehnici psihofizice) sunt diverse.

Cele mai plauzibile se referă la posibilitatea unei dezvoltări personale armonioase a subiectului, după vârsta de 6-7 ani, favorizată, probabil, de un mediu familial lipsit de evenimente emoţionale furtunoase, integrarea cu succes în sistemul de educaţie şi învăţământ, abordarea unor activităţi artistice sau ştiinţifice din sinceră pasiune şi atracţie faţă de anumite domenii, la care trebuie adăugaţi şi alţi factori precum alimentaţia corectă, echilibrată şi în cantităţi moderate.

În afară de acestea, subiecţii pot formula şi motivaţii ale unor deprinderi din existenţe anterioare, dar ideea „continuităţii" manifestării componentelor bioinformaţionale, nu doar independent de corpul fizic, ci mai ales în alte corpuri fizice, pe care una sau mai multe din aceste componente le-ar „ocupa" de-a lungul mai multor vieţi, este, deocamdată, incompatibilă cu perceptele ştiinţei. Dezbaterile pe această idee nu fac obiectul cărţii.

„Am simţit dintotdeauna că îmi este foarte uşor să îmi transform bioresursele, în forme superioare de energie, care îmi inundă întreaga fiinţă. Deşi la vârsta de 17 ani am avut ciclu menstrual pentru prima dată, acesta era lipsit de simptomele dureroase care apăreau în cazul colegelor mele de liceu. Le priveam cu o anumită doză de curiozitate, fără a înţelege de ce, în cazul lor, simptomele erau sub formă de dureri, greaţă, ameţeală, stare generală proastă şi devitalizare şi în egală măsură nu puteam înţelege de ce, în cazul meu, aceste simptome, nu au existat niciodată. Dimpotrivă, simţeam că sunt foarte „vie", atrăgătoare şi plină de spontaneitate şi vivacitate. Ciclul menstrual apărea foarte rar, probabil o dată la câţiva ani sau chiar mai rar, avea durată scurtă fiind însoţit de scurgeri foarte reduse de fluide. Apariţia ocazională a ciclului menstrual era condiţionată de unele stări de gelozie, de care m-am detaşat treptat până ce nu s-au mai manifestat."

Deşi medicina nu recunoaşte firescul acestei situaţii, persoanele care s-au format şi dezvoltat armonios încă din copilărie nu au nevoie de ajutorul unor tehnici psihofizice, deoarece, în mod firesc şi natural, procesele de biotransformare ar trebui să funcţioneze fără alte ingrediente, dar condiţiile actuale de dezvoltare tehnologică, culturală, religioasă şi socială au creat diferite forme de stress, care restricţionează sever mecanismele intime ale fiinţei umane. Ele sunt foarte sensibile la influenţa psihicului şi toxinelor acumulate în corpul fizic. Pentru autoprevenirea oricăror pericole, organismul uman declanşează sisteme de protecţie cu efect de inhibare a mecanismului, atunci când condiţiile din mediul interior şi/sau exterior se modifică în sens distructiv.

„În momentul în care am început practica unor tehnici psihofizice şi mi-am îmbogăţit cunoştinţele teoretice legate de acest fenomen, mi-a fost foarte uşor să transform definitiv şi permanent întregul biopotenţial furnizat de componenta vitală a lichidului menstrual, astfel că, începând cu anul 1997, ciclul menstrual a fost suspendat, fără niciun fel de probleme sau efort. Consider că este cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat până acum, deoarece avantajele acestui

fenomen sunt cu totul excepţionale: stările emoţionale depresive dispar în totalitate, în locul lor instalându-se o stare de permanentă linişte interioară, nevoile de somn şi alimentaţie se reduc semnificativ, creşte puterea de concentrare şi focalizare a atenţiei şi a charm-ului interior şi se îmbunătăţeşte starea de sănătate întărindu-se sistemul imunitar. O forţă infinită pare a se manifesta prin mine în timpul relaţiei intime cu iubitul meu."

G.I. a mai menţionat faptul că, în perioada copilăriei, părinţii i-au acordat o libertate excepţională de exprimare şi manifestare chiar şi în situaţiile cu factori de risc asupra sănătăţii (doar temporare), oferindu-i posibilitatea de a învăţa şi înţelege la modul practic relaţia ei cu mediul înconjurător. G.I. este conştientă de faptul că părinţii trebuie să intervină numai în situaţii limită, care ar pune în pericol viaţa sau ar ameninţa sever sănătatea copilului, dar în rest acesta nu trebuie deranjat de la mersul firesc al preocupărilor, pasiunilor şi aptitudinilor pe care le manifestă spontan.

A doua condiţie, necesară în vederea stabilizării mecanismelor de biotransformare în perioada adolescenţei este manifestarea iubirii superioare faţă de toate lucrurile şi fiinţele, a bucuriei de a exista, a trăi în şi prin preocupări creatoare precum arta, literatura, ştiinţa, adăugându-se, pe cât posibil, o cunoaştere de sine, care se va manifesta natural, spontan şi fără eforturi deosebite.

G.I., are înălţimea de 1,68 m şi o greutate de 58 kg la o vârstă de peste 34 ani, fapt care este în contradicţie cu unele opinii conform cărora transformările biopotenţialelor s-ar realiza mai uşor la femeile supraponderale. Această opinie **nu** este validată de experienţa lui G.I. precum şi de cele ale altor femei care au reuşit să realizeze acest fenomen interior, având un organism de dimensiuni şi greutate armonios echilibrate. Unul dintre aspecte relevante care contează cu adevărat este manifestarea şi cultivarea permanentă a stării de iubire faţă de sine, lucruri şi alte fiinţe, faţă de artă (sau alte aspecte creatoare ale vieţii sociale), cunoaştere interioară şi activitatea obişnuită de zi cu zi.

Totodată, G.I. consideră că cea mai mare piedică în realizarea acestui ţel este letargia, lipsa de activitate creatoare, stress-ul faţă de banalităţile cotidiene lipsite de importanţă, confuzia dintre starea permanentă de iubire şi sexualitatea needucată, realizată sub influenţa instinctelor şi necesităţilor biologice şi fiziologice, la care se mai adaugă şi alţi factori secundari.

RELATAREA A DOUA (PRIN INFLUENŢĂ EMPATICĂ) ANUL 2012

M.C. locuieşte în Bucureşti şi mi-a trimis această relatare interesantă în urma lecturării cărţii „Biotransformări sub Influenţa Psihicului" şi a discuţiilor purtate prin messenger.

„În timpul sarcinilor toate bolile de care sufeream au luat o pauză. Nici măcar una nu s-a mai manifestat. Simţeam cum funcţionez ca un fel de uzina perfectă iar energia a fost de fiecare dată la un nivel extraordinar - în comparaţie cu toate celelalte perioade din viaţă. Corpul îşi producea singur ceea ce avea nevoie pentru că de mâncat nu prea mâncăm şi poate că ştii şi de la alte femei că uneori şi numai mirosul de mâncare era respingător.

Pur şi simplu nu aveam nevoie de nimic. Evident că totuşi din cauza culturii noastre şi a informaţiilor complet aiurea m-am forţat să mănânc şi încă bine. Evident că tot acest surplus de mâncare s-a "răzbunat" şi m-am îngrăşat 25 de kg în cele câteva luni (5 luni după perioada de greţuri). Nu aveam nevoie de aceea mâncare dar mă obligăm la nivelul minţii să mănânc pentru că ştiam că aşa "e bine şi e sănătos". Iar din punct de vedere psihic am trăit la fiecare sarcină o mare linişte şi un mare echilibru. Ceea ce nu se întâmplă în rest - pentru că am fost cam foarte agitată la viaţa mea (schimbarea de acum la mine a fost extraordinară). Starea mă obliga să fiu atentă la mine însumi şi mă determina astfel să trăiesc în prezent - asta e explicaţia pe care o găsesc astăzi când ştiu evident mai multe.

Fiecare dintre cei trei copii ai mei au şi au avut din totdeauna o viaţă biologică complet diferită. Încă de la naştere. Nu numai că ritm de creştere, de mâncare, de somn ci şi că mod de a reacţiona la ceea ce se petrece în jurul lor. Lucru foarte greu de acceptat în această societate de "mase" dar care a fost atât de evident încât nu am putut să nu-l observ. Din fericire naşterea celei mai mici m-a găsit mai pregătită şi mai înţeleaptă şi iată că acum aplic un principiu simplu - trust your child (care sigur că se potriveşte extins şi la trust your body). Aşa că nu am mai obligat-o la nimic doar pentru că aşa e bine.

Doar o iubesc şi îi arăt aceasta continuu. Are acum 6 ani şi de câțiva ani de când poate face singură alegeri refuza cu încăpățânare anumite alimente deşi la faza de diversificare a alimentației le-a acceptat fără probleme. De exemplu ea nu mânca deloc carne. Asta nu a împiedicat-o să fie complet sănătoasă şi să se dezvolte normal - e cea mai înaltă din clasa ei la grădiniță. Am învățat-o să fie atentă la semnalele corpului ei, să fie conştientă când îi e foame şi când îi e doar pofta de ceva. Să înțeleagă ce se întâmplă cu ea când e speriată sau tristă sau foarte energică.

La fel încerc să recuperez şi cu cele mari care cresc ca nişte copii liberi. Deoarece prin natura lucrurilor au încredere în mine sunt convinsă că voi reuşi să le deschid ferestrele pe care să poată să zboare. Multe din lucrurile care m-au ținut "închisă" pe mine nu mai există la ele şi asta mă face să am speranțe foarte mari. Toată informația din carte curge efectiv prin mine lucru care îmi spune clar că e adevărul. Sunt convinsă că viața este capabilă să se susțină cu atât mai mult organismul uman - expresia evoluată a acesteia. Îți mulțumesc că exişti şi că faci tot ceea ce faci. Şi îți mulțumesc că împărtăşeşti ceea ce trăieşti. Şi cu imensă recunoştință. Îți voi trimite toate gândurile pe care mi le inspiri."

În anul 2012, M.C. îmi trimite încă relatare care confirmă menținerea fenomenului de biotransformare şi permanentizarea sa.

„Totul a început pe 26 martie 2012 când în jurul prânzului în timp ce mă aflam la serviciu, la birou au început nişte valuri de căldură, de fierbințeală prin tot corpul. A pornit din prima chakra dar foarte rapid s-a instalat în tot corpul. Am trăit o stare de panică, inima bătea foarte puternic şi am avut senzația că mă desprind din corp. Atunci am practicat respirația conştientă şi mi-am impus o diminuare a fricii şi încrederea că ceea ce se întâmplă este pentru că sunt pregătită pentru asta.

Ştiam ce este, nu a fost ceva despre care să nu ştiu, dar nu am făcut nimic pentru a declanşa acest fenomen. Practicăm Reiki din 2007, lucram mult cu energia, dar nu am făcut ceva anume ca să declanşez Kundalini, mai ales că ştiam că nu e bine să forțezi declanşarea unor astfel de energii.

Nu am avut o dietă anume, am mâncat carne şi mănânc în continuare din când în când, nu sunt vegetariană şi nici nu am intenția. S-au produs schimbări în dietă, multe în bine dar în timp şi fără să-mi impun ceva anume ci natural, firesc. Ceea ce cred că a declanşat energia vitală cu asemenea forță în mine a fost iubirea şi iertarea. Cu mai puțin de o săptămână înainte am avut un moment în viață în care a trebuit să mă autodepăşesc, aş putea să-l numesc acum un examen. Aş fi putut reacționa urât la acel moment, la acea situație, în schimb am avut o reacție de înțelegere, de iubire, de redescoperire şi înțelegere a unor greşeli. Şi aceasta a venit natural iar după câteva zile s-a declanşat energia cu o putere extraordinară. Au fost fierbinți foarte mari, după care 2 zile au urmat curățări puternice când am avut toate simptomele de gripă, chiar şi febră de 37,5 grade. Ştiam că nu e gripă, aşa că nu am luat niciun medicament cu toate că am fost sfătuită. Am stat în pat două zile şi am lăsat energia să lucreze. Am trăit o stare de emoție puternică în acele zile, simțeam că mă nasc a doua oară, că totul se va schimba. Interesant este că în fiecare zi, timp de o săptămână începea un val mai puternic de energie în tot corpul cam pe la aceea şi ora, la ora 14.

Simțeam toate corpurile energetice, toate chakrele, toate organele interne parcă erau date cu unguent revulsin. Aveam senzația că sunt un soare, ca eman căldura şi radiații exact ca un soare. Ceea ce în schimb m-a speriat un pic era activitatea foarte intensă din zona capului. Simțeam că-mi iese foc prin urechi, creştetul era foarte activ. Practicam respirația conştientă pentru a mă menține în interior, aveam o stare de amețeală şi de desprindere. O altă stare interesantă era de agitație foarte mare, care parcă venea în valuri iar ceea ce mă ajuta foarte mult era să merg repede pe jos. Mă plimbam prin cameră şi respiram… şi mă tot întrebam ce mai urmează, ce o să se mai întâmple. Era şi bucurie dar şi o stare de depresie. Foarte interesant era faptul că aveam stări de disperare, de depresie dar care nu erau pentru un motiv anume, ci cred că erau „curățări" profunde la nivel emoțional şi atunci ele „ieşeau" şi mă eliberau. Am sesizat asta şi în lunile următoare.

În perioada 26 martie – 5 aprilie 2012 a avut loc activitatea energetică cea mai intensă. Atunci am înțeles că forța acestei energii este atât de mare încât trebuie să las controlul, să nu mă opun din cauza fricii. În acea perioadă şi încă câteva luni după, nu am mai practicat reiki şi nimic din tehnicile energetice ştiute, doar respirația. Nu mai era necesar să fac nimic, era deja foarte multă energie. Şi înainte o simțeam dar mai ales când practicam reiki, dar acum o simțeam continuu.

Era suficient să mă gândesc că vreau să fac ceva anume cu palmele şi simţeam energia foarte puternic cum iese din palme. Această stare s-a păstrat şi în prezent. În luna iulie am avut timp de trei zile o senzaţie ciudată la cap, foarte asemănătoare cu fluctuaţiile de tensiune arterială. Capul era parcă într-o cutie de rezonanţă, auzeam ecoul vocii mele şi al celor care vorbeau cu mine, urechile erau înfundate, capul vâjâia, era destul de neplăcut, dar am lăsat să se întâmple, iar în a 3-a zi am simţit cum se desprinde ceva ca nişte coji de ouă de pe cap şi începe să iasă energia, ca şi cum s-ar fi deblocat ceva. Atunci nu am mai avut nicio îndoială că tot ce am simţit a fost de natură energetică şi nu avea o cauză neurologică. O altă schimbare a fost cea de percepţie. Am avut stări de linişte şi pace interioară greu de explicat în cuvinte şi am înţeles că totul în jur e vibraţie, e pulsaţie. Ştiam asta din cărţi, dar acum am simţit cu propria mea fiinţă.

Am trăit starea şi am înţeles că agitaţa noastră de multe ori e caraghioasă, ... că de fapt totul e în armonie. În jurul nostru e pace,... doar să fim atenţi şi o putem simţi şi ea intră în armonie cu noi înşine. Am avut stări de bucurie, de mulţumire, de emoţie puternică. Energiile s-au integrat în corpurile mele, s-au liniştit şi fierbinţelile şi toate stările acelea şi a urmat această stare de pace şi linişte interioară, de detaşare. Ştiu ca va mai urma. Nu s-a încheiat. Chiar acum 2 zile (24 octombrie 2012) am simţit din nou o stare de ameţeală şi o dorinţă de a sta nemişcată şi de a simţi. Am avut uşoare stări de frisoane în timpul nopţii, iar de a doua zi am simţit chiar mai puternic energia în tot corpul, dar nu la intensitatea din martie când s-a declanşat biotransformarea."

RELATAREA A TREIA (PRIN INFLUENŢĂ EMPATICĂ) ANUL 2014

Aceasta este una dintre cele mai recente şi profunde experienţe din câte am întîlnit vreodată. Am avut ocazia să o consemnez pe durate de timp foarte precise, care delimitau dialoguri între mine şi C.C., o prietenă de acum 20 ani, pe care am reîntîlnit-o pe Facebook, amândoi fiind deja trecuţi prin experienţele mai frumoase sau mai dureroase ale vieţii. Am început să povestim prin intermediul opţiunii de „facebook chat" şi am schimbat rapid câteva amintiri şi lucruri mai importante prin care am trecut fiecare,… ea printr-un divorţ iar eu prin boală.

Am observat faptul că acorda un interes tot mai mare asupra acelor lucruri care au contribuit la vindecarea mea. În general, eu sunt o fire care nu comunică brusc, dacă nu mi se pun întrebări sau dacă, de fapt, cealaltă persoană, nu începe ea conversaţia prima dată. În diverse ipostaze, eu pot vorbi, uneori, ore în şir, alteori doar câteva minute. Este important să precizez pentru toţi cititorii faptul că, până în prezent, am acordat toate sfaturile, ideile şi sugestiile care mi-au fost cerute, tuturor celor care le-au solicitat şi voi face aceasta şi în continuare.

Am ajuns rapid la miezul problemelor, dintre care una era cea mai acută, cea mai dureroasă şi care în cazul lui C.C., timp de 20 ani, nu a găsit soluţii. Aşa după cum biotransformarea la bărbat, se poate manifesta natural, fără autoeducaţie, la **anumiţi** bărbaţi, iar acest fapt îi favorizează în viaţă şi sănătate, tot aşa se întâmplă şi în cazul **anumitor** femei. [1]

Am început să povestesc cu C.C. detalii legate de biotransformări, teoria mitocondrială, mituri moderne legate de menstruaţie şi altele. În ultimii, cel puţin 20 ani, fenomenul menstruaţiei, care se producea lunar, a avut de fiecare dată aceleaşi evenimente şi perturbări, pe care le resimt marea majoritate a femeilor, excepţie cele menţionate în nota de la subsolul paginii anterioare.

Aceste simptome se referă la: stări de greaţă, dureri de cap, dureri abdominale, stare de vitalitate scăzută, stări complexe de iritare emoţională şi mentală, posibil şi alte simptome. Îmi spunea că, dintre toate acestea, *„durerile abdominale erau de nesuportat,... Nu am găsit nici un fel medicamente, care să amelioreze durerile. Eram practic imobilizată la pat, iar asemenea fenomene, pur şi simplu te incapacitează temporar. Nici o tehnică din zecile de tehnici pe care le cunosc nu funcţiona în momentul în care aveam dureri, ci doar în intervalul când acestea* ***nu se manifestau***.

[1] **Notă importantă:**

Nu are rost să discutăm despre cazurile „native" de biotransformare, deşi, în mod cu totul întâmplător, cartea ar putea ajunge şi la una din aceste persoane, caz în care ar putea fi nedumerită de ideile prezentate, deoarece respectivul sau respectiva persoană are o viaţă normală şi îmbelşugată, nu are nicio problemă cu prezenţa (moderată!!) a menstruaţiei, la fel cum există şi bărbaţi, care nu au avut niciodată vreo problemă legată de pierderea (moderată !!) a seminţei. Cartea nu e scrisă pentru cei care au calităţi native, dar care pur şi simplu nu le-au sesizat niciodată în cursul vieţii.

Şi atunci îmi puneam problema, oare la ce ar fi utile, dacă exact atunci când ai avea cea mai mare nevoie de ele, acestea de fapt nu funcționează. Am înțeles că aveam nevoie de o cu totul altă abordare a acestui fenomen."

Am continuat să povestim despre biotransformare, atât în mediul virtual, cât şi pe telefonul mobil. Acesta este al treilea caz, pe care l-am observat că se întâmplă la femei, fără nici un fel de altă interacțiune din partea mea, folosind doar internetul sau telefonul mobil. Desigur aceasta nu înseamnă că asemenea fenomene nu s-ar produce şi la întîlniri reale. Cu toate acestea, am convenit să consemnez pe acelea de la distanță, deoarece sunt mult mai obiective şi interesante.

Am avut un avantaj excepțional prin faptul că „facebook-chat" reține în căsuța proprie a mesageriei, întregul dialog, timp de cel puțin o lună. Am salvat toate discuțiile mai importante cu C.C. pentru a explica ceea ce s-a întâmplat în dimineața zilei de duminică, 15 iunie, 2014 la orele 10:35. Citez câteva fraze: *„... mă simt foarte rău acum, dimineața aceasta a început să apară ciclul menstrual, ...niciodată nu am reuşit să fac nimic cu durerile, dar cumva, parcă azi, nu mai sunt aşa mari ca altă dată. Acum, parcă cineva sau ceva anume, mută ceva din mine, mă simt răscolită..."*.

În acel moment, am întrerupt-o spunându-i: *„Sună-mă urgent pe telefon! Sună-mă acum!"*. Am vorbit prin telefon aproximativ 15 minute, timp în care C.C. doar îmi asculta teoria de vindecare prin aport mitocondrial (pe care tocmai o pregăteam spre publicare într-o revistă internațională).

La un moment dat, după aproximativ 15 minute, C.C. mă opreşte, spunându-mi: *„te rog nu mai vorbi, nu te mai pot urmări, mi-a venit o stare de somn teribilă şi nu mai pot sta la telefon sub nicio formă!..."*. Am fost de acord să reluăm subiectul, mai spre după amiază, eu fiind concentrat pe ideile legate de aportul mitocondrial, pe care nu reuşisem să le prezint.

La ora 16:17 ne reîntîlnim pe Facebook şi o întreb pe C.C. dacă mai resimte dureri şi mi-a răspuns că nu mai are nici un fel de dureri. *„Cu Theta Healing reuşeam doar ameliorări de scurtă durată şi cel mai descurajant e faptul că, deoarece ea se bazează pe meditație, atunci când îmi era rău, eu nu pot face meditație. Dar acum e ceva ... uimitor ! Nu îmi vine să cred câtă energie am! De obicei eram leşinată în prima zi, dar azi,... am putut să fac efort fizic, muncă de curățenie,..."*

La ora 20:41 povestim din nou şi citez următoarele: ***„Ia spune! Ce s-a întâmplat cu mine ?! Pe lângă faptul că nu mai am absolut nicio durere, în plus am şi energie,... ceea ce în toată viața mea nu mi s-a întâmplat!"***. I-am răspuns că a preluat cumva anume această atitudine fiziologică, pe care eu o manifest în corpul meu şi a adaptat-o specificului din corpul ei şi am afirmat: *„ai făcut prima ta biotransformare !"*. Starea de uimire, pe care a cuprins-o, i-a inspirat următoarele cuvinte: ***„Însă doar am vorbit prin telefon ! Cum se poate aşa ceva? Mulțumesc oricum pentru aceasta! E incredibil! Nu îmi vine să cred cum mă simt!"***

O altă parte a impresiilor le-am cules din cea de-a doua convorbire pe telefonul mobil, pe care am înregistrat-o pornind rapid microfonul de la calculator. Am reactualizat întreaga întâmplare astfel: *„Imediat după ce m-am trezit din acel somn care venise foarte brusc, dimineața, eu deja eram **bine**! ... dar mintea mea încă nu era suficient de convinsă, crezând că va fi bine doar cinci minute şi că las' că o să văd eu după aceea,... A venit o prietenă la mine în vizită, orele treceau, ... dar când colo, eu mă simțeam parcă tot mai bine,... îmi venea să sar într-un picior de bucurie, să pot vedea că se întâmplă aşa ceva. Ciclul, care altă dată se manifesta prin scurgeri intense, acum era foarte foarte puțin. La mine, întreaga manifestare avea o neregularitate: în prima zi era foarte intens, simptome, stări generale proaste, devitalizare, dureri insuportabile, după care a doua şi a treia zi era mai moderat iar în a 4-a zi iarăşi era intens, aproape ca în prima zi.*

Surpriza, care a apărut, a fost aceea că C.C. a continuat să aibe scurgeri menstruale minimale şi în a 4-a zi, după care, în ciuda neîncrederilor noastre asupra ceea ce s-ar putea întâmpla luna următoare, a apărut a doua surpriză, uimitoare de altfel şi anume că, în a doua lună, totul s-a manifestat la fel, fără nici un fel de dureri, fără nici un fel de simptome de devitalizare, fără stări emoționale tensionate. Mai mult, cu doar câteva săptămâni, înainte de a da la tipar volumul 1, C.C. îmi confirmă menținerea unor manifestări minimale, stări de vitalizare foarte bună, lipsa oricăror dureri şi în plus, mi-a descris un nou mod de percepție asupra vieții, lucrurilor, oamenilor, ideilor şi are o viziunea holistică, integratoare.

În data de 18 iunie 2014, C.C. îmi relatase următoarele: *„Totul e foarte ok,... nu mai am nicio problemă, nici un fel de durere, ciclul este ca şi inexistent, cu excepție prima zi, dar numai foarte*

scurt timp, dar a 3-a şi a 4-a zi deloc, aşadar totul durează doar câteva ore, dacă le însumez, însă este remarcabil faptul că nu mai am dureri, ... iar stările au fost interesante şi intense."

Înainte de toate acestea, eu îi povestisem de experiența anterioară, pe care am avut-o de la o altă persoană, din Bucureşti, (acum ambele experiențe sunt descrise în acest capitol) şi tocmai pe când îmi aminteam aceste lucruri, C.C. deja trecea printr-o transformare, ce doar cîteva zile mai târziu, urma să se manifeste atât de profund şi rapid, fără ca noi să putem bănui sau anticipa ceva de genul acesta. Câteva săptămâni mai târziu, în proximitatea apariției menstruației, în a doua lună de la data declanşării primei biotransformări, C.C. îmi relatează următoarea întâmplare:

„Eram în prima zi de ciclu, fără sîngerări (decât de foarte slabă intensitate), fără să mă simt îngrijorată, deoarece aveam o stare bună, vitalitatea mea era foarte bună şi nu aveam nici un fel de dureri. Dar, la un moment dat mă sună o rudă pe telefon şi începem să avem un dialog tensionat şi stressant pe diverse motive. Deoarece eram acasă şi mă aflam îmbrăcată sumar, am observat cu uimire şi nu pot decât să accentuez cât de uimită am fost, faptul că la câteva secunde după ce am început să resimt starea de stress, s-au declanşat sângerările abundente. Observând aceasta, am luat în acele secunde o decizie fulger: să închei cât mai rapid convorbirea şi să aduc rapid corpul meu la starea de relaxare anterioară. A fost incredibil să constat cum această sângerare s-a oprit brusc, deoarece eu în ultimii 20 de ani nu am mai văzut aşa ceva ... pur şi simplu, odată ce, în prima zi aveai sîngerări, ***acestea nu se mai opreau****. Dar cauzele a tot ceea ce se întâmplă, rezidă pur şi simplu în atitudinile pe care le avem şi le manifestăm de la o zi la alta. Există atât de multe mituri legate de ciclul menstrual încât, în momentul în care, eu ca femeie am trecut prin aşa ceva, mi-am dat seama cât de greşit este privit acest fenomen fiziologic la nivelul ştiinței, al familei, al societății şi nu numai."*

Nici nu are rost să adaug mai multe, deoarece aceste idei, pe care le-am cules din convorbirile noastre ulterioare, rezumându-le aici împreună, spun mai mult decât aş fi putut eu să spun vreodată şi îi doresc lui C.C. o viață fenomenală, sănătate, bucurie şi noi experiențe de transformare, care cu siguranță vor continua.

Iată şi un mesaj de dată foarte recentă, din 21 iulie 2014: *„Acum totul e mult mai uşor. E interesant cum a decurs biotransformarea în cea de a doua lună. Eram la plajă la mare şi nu am avut nici un fel de dureri sau stări emoționale negative. Scurgerile au fost aproape inexistente. Dacă înainte de biotransformare, aveam contact sexual pe ciclu... atunci în 99% din cazuri aveam hemoragie şi ciclul devenea incredibil de abundent. Acum am avut relație intimă şi nu era nicio urmă de hemoragie, iar scurgerile au fost la fel, ca în prima lună, aproape inexistente. Aş adăuga faptul că şi trairile mele sunt foarte profunde. De obicei, când partenerul e inițiat într-o formă asemănătoare de biotransformare şi dacă cunoaşte şi reuşeşte să controleze corpul şi energiile sale de biotransformare, atunci şi eu reuşeam asta. Dar atunci când am avut un partener fără nici o cunoaştere ... rezultatele erau dezastruoase. În prezent, pot spune că o relație cu un partener, care e incapabil să îşi controleze energiile de biotransformare, nu mă mai trage înapoi la ceea ce am fost înainte, dar şi cerințele mele de viață şi parteneriat au evoluat. Totul s-a schimbat. Simțurile mele sunt altfel. La nivel subtil totul e altfel. Totul e nou. Parcă eu însămi… sunt alta."*

Cu doar câteva zile înainte de a trimite cartea la tipografie, C.C. mi-a scris următoarele:

C.C.: 10 aug. 2014 ora 12:39 *„Îmi place mult pictura ... e fantastic câtă răbdare am acum,... înainte de acest eveniment nu aveam !! Pictez zi şi noapte, atunci când programul îmi permite".* I-am răspuns: *„... pentru că această energie de biotransformare calmează mintea".*

C.C.: 11 aug. 2014 ora 8:38 *„Cred că m-am îndrăgostit... ce frumos e sentimentul... nu am crezut vreodată că voi mai simți aşa ceva... în ultima vreme începusem să iubesc cam tot ce e în jurul meu, dar acum e altfel... şi îmi place starea în care sunt."* I-am răspuns: *"aceasta e tot de la biotransformare".*

C.C.: 11 aug. 2014 ora 8:41 *„Bănuiam că aşa este... azi noapte m-am culcat la ora 1.30 şi m-am trezit dimineața la 5.00 ... e mare lucru în cazul meu, deoarece, de obicei, dormeam mult... aşa că acum observ că pot sta noaptea până târziu şi să lucrez, dar pe lângă asta, mă trezesc devreme. Mi-ai zis cu mult timp înainte că aşa se întâmplă şi e normal, ... dar să simt aceasta direct pe „pielea mea"... e ... inedit".*

C.C.: 12 aug. 2014 ora 9:20 *„Simt multă bucurie în suflet... şi nu are legătură cu nimeni... nu are legătură cu o altă persoană."* I-am explicat că acesta e fenomenul care în limbaj metaforic se numeşte „descoperirea bărbatului interior" sau starea androginală.

C.C.: 12 aug. 2014 ora 9:22 *„Îmi place cum sună!"*

I-am mai pus o întrebare lui C.C. şi anume: *„Ce părere ai despre acele femei care se străduiesc să ajungă la această realizare prin tehnici complexe orientale şi unele fac asta de peste 20 ani fără să ajungă în acest stadiu al suspendării complete şi definitive a ciclului menstrual ?"* C.C. mi-a răspuns simplu: ***„La început, e nevoie de puţină stăpânire de sine..."***

C.C.: 15 aug. 2014 ora 17:44 *„E atât de frumos în jurul meu încât indiferent ce s-ar întâmpla eu simt că ar rămâne totul la fel de frumos."*

EXPERIENȚE TEMPORARE MASCULINE

Această relatare a fost preluată de pe un forum public de dezbateri pe tema M.I.S.A., autorul fiind neidentificat. Nu se poate oferi nicio garanție asupra autenticității ei, dar o prezentăm cititorilor în scop comparativ cu celelalte, pe care le-am intervietat şi conspectat la fața locului. Experiența următoare este totuşi susceptibilă de a fi reală.

„Tind să cred că rezultatele obținute au apărut ca o încununare a eforturilor depuse până atunci, eforturi generate de dorința sinceră şi reală de a evolua. Faptul că s-a declanşat în timpul unui regim Oshawa este oarecum întâmplător, regimul alimentar respectiv a fost picătura care a umplut paharul ca să zic aşa. Regimul este destul de puternic şi mi-a deblocat canalele energetice. Exerciții yoga ... nu prea am practicat, doar sporadic Udhyana Bandha, însă am constatat că sublimarea apare în timp ce stau pe scaun sau în picioare şi mă gândesc la ceva sau mă interiorizez, fără să mai fie nevoie să închid ochii măcar, deci a dispărut nevoia de a mai practica vreo asana sau meditație. Consider că energia Kundalini aparține tuturor, nu este o chestiune care depinde de Yoga. Recunosc, Yoga are meritul de a defini clar noțiunile de chakre şi Kundalini, s-ar putea ca şi alte tehnici spirituale să menționeze noțiunile astea, însă mult mai confuz şi probabil multe din ele s-au inspirat de fapt din Yoga.

Oricum, Kundalini e tot ce este mai important din Yoga, dar susținerea continuă a procesului de sublimare trebuie întreținută prin înțelegerea profundă şi respectarea Legilor Universale, prin ieşirea de la nivelul instinctual....dar ... ignorând aceste lucruri este doar o lungă poveste despre Dumnezeu, despre cum trebuie să-l iubim pe Dumnezeu, egoul demoniac, mintea-duşmanul nostru care trebuie stăpânit, în final filosofia yoghină este doar o întoarcere pe toate părțile a acestor noțiuni şi idei şi analizarea lor din toate perspectivele. Ce să mai spun că unele idei fundamentale yoghine (ca de exemplu mintea-duşmanul nostru) sunt de-a dreptul toxice, mi-am expus părerea într-un alt mesaj cum această mentalitate pune adeptul credul în poziția de a-şi distruge mintea încercând să o controleze, în loc să meargă la cauză, să înlăture stress-urile şi alte mizerii conştiente şi subconştiente perturbatoare care o fac greu de stăpânit.

Mintea este aliatul nostru de preț, trebuie doar să o lăsăm în pace şi va deveni limpede. Eu mă refeream la faptul că omul care evoluează la modul real, poate ajunge (cel puțin teoretic) la stadiul în care îşi produce tot ce are nevoie. În yoga şi creştinism se vorbeşte totuşi de posibilitatea ajungerii la asemenea rezultate. Ca să poți discuta realist despre concepte de evoluție spirituală, treziri ale energiilor Universale, trebuie să ai o anumită atitudine de a accepta ca fiind posibil să existe şi altceva decât Planul Fizic. Doar atunci poți spune că eşti sceptic cu adevărat, când eşti sceptic şi cu teoriile materialiste, nu doar cu teoriile spirituale.

Nu înseamnă că dacă nu vedem un lucru atunci el nu există. Nu vreau şi nici nu aş putea să conving pe nimeni că există Kundalini şi ce efecte extatice produce. Tot ceea ce pot să recomand este să nu te amăgeşti că eşti realist (sceptic) şi în realitate să ratezi experimentarea unor fenomene reale, doar pentru că nu vrei nicium să accepți că este posibil ca ele să existe. Că îți place sau nu, pentru obținerea de rezultate în domeniul „spiritual" trebuie să investeşti o anumită doză de încredere în lucrurile acestea. Rezultatele nu pot să apară doar prin aplicarea mecanică a unor exerciții, în timp ce eşti ferm convis că ele nu apar, sau că sunt altceva - rodul imaginației sau fenomene explicabile prin lipse de vitamine etc.

Tot ceea ce este nevoie e doar o doză de încredere la început, mai apoi scepticismul poate fi de real folos dacă este aplicat cu sinceritate, tocmai acest scepticism ajutându-te să separi grâul de neghina - adică să renunţi la credinţele inutile sau false şi să le păstrezi pe cele valabile. Nu consider că scepticismul „distruge farmecul vieţii". Din contră, scepticismul real, aplicat cu sinceritate este o componentă esenţială, ca să zic aşa, un adevărat instrument mental de cultivare a discernământului, discernământul acesta fiind cel care ajută să faci diferenţa dintre trăiri reale şi rezultatele auto-sugestiei. În cazul meu, odată rezultatele obţinute, trăirea a fost atât de reală - mai reală decât orice altceva - încât a devenit cel mai solid punct de referinţă al vieţii mele şi am constatat că trăirea respectivă este perfect posibilă prin efort cultivat. Cam asta aş avea eu de spus în legătură cu experienţa mea de trezire a lui Kundalini."

EXPERIENŢE TEMPORARE FEMININE

S.M. (de profesie terapeut) care a practicat yoga cu seriozitate, timp de 12 ani, a descoperit faptul că anumite exerciţii de respiraţie favorizau reţinerea temporară a fluidelor menstruale sau întârziau apariţia acestora cu câteva săptămâni. S.M. a observat anumite senzaţii care au apărut în urma unor transformări temporare de biotransformare, precum impresia de plutire sau levitaţie, care era atât de vie încât credea că cei din jur ar putea să o observe accidental. Cu toate acestea, impresia nu s-a manifestat la nivel fizic.

La un moment dat, dureri extreme de spate au blocat-o la pat timp de 6 luni. În toată această perioadă, fluidele menstruale au continuat să apară regulat, la fiecare aproximativ 30 zile. La una din mîini s-a dezvoltat o pareză temporară. Toate acestea au lăsat-o pe S.M. în incapacitate de muncă timp de 6 luni, fără să se poată stabili un diagnostic. Toate analizele medicale, radiografii ale coloanei vertebrale, analize sanguine, au indicat faptul că S.M. era în stare bună de sănătate, excepţie valoarea VSH-ului care era impresionantă. Cu toate acestea, nu s-a identificat niciun focar de infecţie. După 6 luni, toate simptomele au dispărut la fel de misterios cum au şi apărut. Deşi i-au fost administrate antibiotice şi antiinflamatoare, conform declaraţiei S.M. a simţit că acestea fie nu au avut niciun efect, fie efectele lor erau nesemnificative. După încă 3 luni, timp în care S.M. şi-a reluat activitatea casnică obişnuită şi serviciul, a observat un fenomen neaşteptat. Ciclul menstrual a întârziat să apară după 30 zile.

Fenomenul i s-a părut bizar, deoarece educaţia socială modernă a înrădăcinat foarte puternic ideea conform căreia o femeie care nu mai are ciclu menstrual lunare este fie gravidă, fie bolnavă. Deşi asemenea cazuri sunt rare, ele nu trebuie încadrate neapărat în una din cele două categorii, dar ştiinţa medicală nu acceptă prezenţa unui fenomen special în corpul uman care ar putea fi declanşat la voinţă sau cel puţin accidental. Lucrarea de faţă îşi propune să analizeze tocmai aceste situaţii excepţionale care, pentru cei ce le-au experimentat, au reprezentat cheia spre importante succese în viaţă şi în profesie.

S.M. a observat cu uimire faptul că timp de 6 luni ciclul a întârziat să apară, fără să se poată preciza un anumit început al acestei aşa-numite biotransformări. Spre deosebire de alte mărturii, această continuă transformare de biotransformare, ce a durat o jumătate de an, nu a produs efecte energetice intense şi nu a indicat fizic aşa-numitul traseu pe care energia îl parcurge în corp din centru în centru. Se estimează că există totuşi suficientă logică pentru a afirma că energia are această tendinţă de ascensionare şi a putut parcurge aşa-numitele chakras. Astfel, fenomenul bizar al celor 6 luni de suferinţă fizică poate fi asociat unei etape de aşa-numită purificare sau pregătire a organismului pentru declanşarea fenomenului de biotransformare sau este posibil ca acest fenomen să fi fost deja declanşat în cele 6 luni, deşi ciclul menstrual a continuat să apară, probabil cu un conţinut foarte redus de substanţă activă convertibilă în „bioplasmă" (conform declaraţiei, hemoragia a fost foarte redusă cantitativ şi durata ei nu depăşea o zi). Ambele ipoteze sunt susceptibile de a fi adevărate.

În perioada celor 6 luni de absenţă a ciclului menstrual, S.M. a experimentat o stare permanentă de încredere, bună dispoziţie, mulţumire interioară, dublate din nefericire şi de o îngrijorare legată de acest aspect, născută de mentalitatea socială conform căreia absenţa ciclului menstrual poate fi explicată numai prin cele două posibilităţi, anterior amintite, postulate de ştiinţa medicală. Pentru a readuce ciclul menstrual, S.M. a utilizat o tehnică de vizualizare interioară a

culorii portocalii. La acea vreme, ea ar fi dorit doar să „verifice" faptul că era perfect sănătoasă şi „normală", ca oricare altă femeie, dorind să permită trecerea unui interval de o lună în care să apară manifestarea normală a ciclului menstrual, după care să îl oprească la o simplă comandă mentală.

Din nefericire, oprirea fenomenului a fost, cel puţin până în prezent (ca. 10 ani), ireversibilă. Asemenea mecanisme nu funcţionează pe principiul unui comutator pe care îl închizi sau deschizi la voia întâmplării. Cu toate acestea, faptul de a-l fi declanşat prima dată i-a „întreţinut" calităţile şi proprietăţile care se manifestă şi astăzi, precum bucurie interioară, încredere, stabilitate, nevoie mai redusă de somn şi alimente, alături de o stare de sănătate foarte bună.

Nu putem decât să sperăm că S.M. va reuşi într-o bună zi să redeclanşeze mecanismul de biotransformare pentru a aprofunda aceste experienţe.

CONCLUZII

Realizarea fenomenului de biotransformare atât la femeie cât şi la bărbat are elemente comune, dar şi diferenţe semnificative. Când acesta nu se dezvoltă „firesc" de la vârsta adolescenţei, acumularea de toxine, obişnuinţele şi mentalităţile eronate impun cu necesitate o abordare prin educaţie conştientă, folosind cunoaşterea teoretică adecvată, la care se adaugă cultivarea anumitor tehnici, atitudini şi formarea unor noi mentalităţi care să favorizeze pregătirea declanşării conştiente a fenomenului de biotransformare.

Cartea se adresează, în special, persoanelor care nu manifestă cu suficientă eficienţă sau randament, mecanisme de biotransformare şi care doresc să le identifice, să le cultive dar, mai ales, să le amplifice practic. În baza interviurilor realizate şi a discuţiilor purtate cu diferite persoane, se poate preciza faptul că, în ciuda multor opinii contradictorii, realizarea biotransformarii prin tehnici de educaţie psihomentale nu este mai uşoară pentru bărbaţi şi mai dificilă pentru femei.

Ea nu este nici uşoară şi nici imposibilă. Sexul masculin sau feminin nu poate predetermina, favoriza, sau defavoriza acest mecanism, deoarece, într-o astfel de eventualitate, unii ar avea tendinţa să se considere victime ale propriului lor sex. Aceasta e doar o iluzie, precum este şi aceea legată de victimizarea noastră faţă de informaţia ADN. Noi nu suntem victime! Nu suntem nici victimele propriului nostru genom şi nici ale sexului pe care îl avem. Suntem victimele propriilor noastre mentalităţi, credinţe false şi atitudini greşite faţă de viaţă şi mediul înconjurător.

Organismul nostru biologic refuză declanşarea acestor mecanisme, deoarece este dotat cu sisteme de autoprotecţie, care intră în funcţie atunci când condiţiile fizice şi psihice sunt necorespunzătoare. Faptul că, ulterior, după 10 sau 20 ani, reuşim să recreem aceste condiţii, dar mecanismul nu se declanşează, este legat de starea de inerţie, toxicitate acumulată şi îmbătrânire celulară care se instalează gradat.

Organismul va răspunde tot mai greu la stimulii psihici, se va adapta tot mai greu unor atitudini şi deprinderi noi, va face faţă tot mai greu condiţiilor de mediu şi cercul vicios se închide cu slăbirea accentuată a sistemului imunitar. Apariţia bolii va perturba mintea şi orice alte preocupări, în afara bolii sau durerii, sunt puternic diminuate. Este un aspect absolut firesc şi natural pe care trebuie să îl acceptăm. Alternativa este biotransformarea umană, dar ea nu reprezintă decât un pas mărunt şi insuficient pentru a rezolva toată problematica suferinţei. Manifestarea ineficientă a acestui mecanism biologic este o cauză majoră a suferinţei fizice şi emoţionale care se instalează gradat, odată cu înaintarea în vârstă. Adevărata evoluţie personală este mai degrabă interioară decât tehnologică. Tehnologia nu se poate dezvolta peste nivelul mediu de conştienţă al membrilor acestei societăţi din prezent. Ea reprezintă o reflexie palidă a acestuia şi nu un factor generator.

TEORII HINDUSE REFERITOARE LA BIOTRANSFORMARE

Această teorie este extrasă din lucrarea lui Shivananda ***„Practice of Brahmacharya"***. Autorul este un recunoscut practicant yoghin, despre care se presupune că a atins anumite realizări spirituale. Citez un fragment pe care îl comentez în continuare:

Dacă încetează pofta carnală, care este sursa tuturor plăcerilor în această lume, atunci toate legăturile lumeşti, care îşi au substratul în minte, încetează. Chiar şi cea mai puternică otravă nu se compară cu puterea de influenţă a poftei carnale. În timp ce prima afectează doar corpul, cealaltă afectează mai multe corpuri, în diferite reîncarnări succesive.

Un act amoros produce o „impresie” (care se mai numeşte şi zaţ sau samskara) în mintea subconştientă (numită şi chitta). Această „impresie” (amprentă) dă naştere la o undă mentală oscilantă (numită şi vritti) care se propagă în mintea obişnuită (în timpul stării de veghe), iar această oscilaţie determină apariţia unei alte „impresii” sau samskara.

Plăcerea slăbeşte voinţa. Prin intermediul memoriei şi imaginaţiei se naşte o nouă dorinţă sexuală. Aşadar, din „patul” „impresiilor şi tentaţiilor carnale”, care se derulează în minte se formează noi tipare de imaginaţie, care sunt ulterior memorate. Apoi urmează ataşamentele. Ataşamentele determină apariţia suferinţelor. Împreună cu imaginaţia se manifestă impulsuri şi emoţii. Acestea două coexistă împreună şi se susţin reciproc.

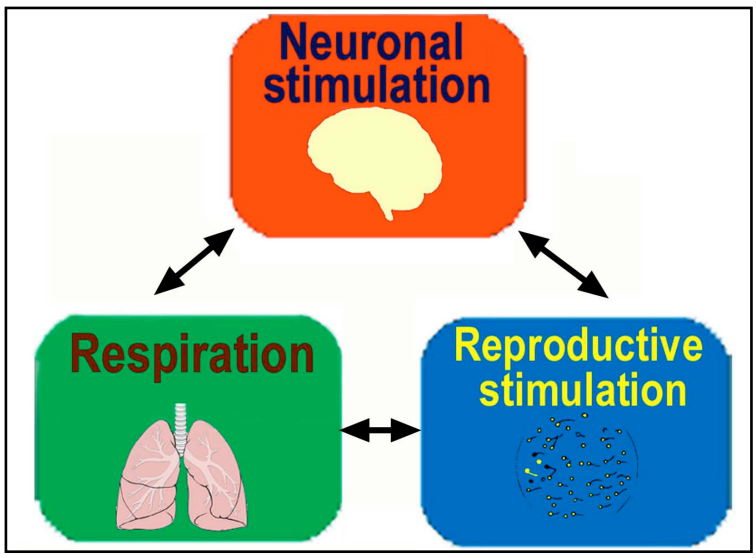

Apoi urmează excitaţia sexuală, care face ca mintea să fie însetată după o nouă experienţă sexuală şi aceasta se transmite în tot corpul. Ea copleşeşte corpul atît de mult încât este aproape imposibil să i te opui. Dar dacă eşti suficient de vigilent, atunci poţi înlătura imaginaţia nefastă chiar din primele clipe ale apariţiei ei, prevenind astfel apariţia inevitabilului. Dar chiar şi atunci când imaginaţia „te fură” şi reuşeşte să se instaleze în prima secţiune a minţii, priveşte-o cu forţa atenţiei până cînd aceasta ajunge la cea de-a doua secţiune a minţii unde se produce excitaţia sexuală maximă. Acolo poţi arde totul dintr-o lovitură sau poţi pierde sămânţa. Aici e cel mai mare examen al practicantului în drumul său spre iluminare.

Cel care trece acest examen arzând dorinţa, în cea mai intensă manifestare a ei, acela nu va mai avea niciodată vise şi atracţii spre aceasta. Astfel se ard dorinţele şi astfel acela care reuşeşte se mai numeşte cel care a atins brahmacharya (n.t. continenţă). Visele nefaste care conţin conotaţii sexuale reprezintă gradul de impuritate a minţii. Atunci când ele dispar, mintea se îndreaptă spre puritate. Şi astfel, cel care a atins brahmacharya depăşeşte prăpastia iluziei cele mai nefaste din viaţa sa. Nu femeia este frumoasă, ci ceea ce ne imaginăm noi despre aceasta. Nu zahărul este dulce, ci ceea ce ne imaginăm noi despre acesta. Nu mîncarea este gustoasă, ci ceea ce ne imaginăm noi despre aceasta. Nu omul este slab, ci ceea ce ne imaginăm noi despre acesta. De aici se naşte înţelegerea gradată şi profundă a naturii iluziei şi a minţii. Apoi se trezeşte înţelepciunea.

Astfel, cel care a atins brahmacharya va distruge toate decepţiile minţii, concepţiile şi creaţiile acesteia. Frumuseţea este doar un aspect al pielii, care în cele din urmă se estompează şi piere. Aceasta se mai numeşte şi maya. Iar corpurile noastre sunt cele mai puternice aspecte ale acestei maya care trebuie transcense. De aceea, învăţăturile străvechi se concentrează asupra transcenderii celei mai puternice iluzii, aceea a sexualităţii care este o creaţie a minţii.

Textul menţionează mai departe că întreaga maya, de fapt, constă în ideea sexualităţii. Iar întreaga practică spirituală nu are alt rol decît acela de a distruge această singură idee sau idee-corp.

Extincţia acestei idei şi nimic altceva, înseamnă moksha. Energia vieţii, cea care animă totul, care este prana pranelor, care face ochii voştri să strălucească, care transmite adevărata voastră frumuseţe, este cea mai mare comoară pe care o aveţi acum la dispoziţie. Fiecare picătură din sămânţa voastră este „fabricată” din 40 de picături de sînge. Cel care îşi controlează mintea, controlează prana şi sămânţa. Cel care îşi controlează sămânţa, controlează mintea şi prana.

Brahmacharya (n.t. continenţă) este singura cheie care poate deschide creştetul capului (sushumna) şi să trezească kundalini (forţa vitală, qi, principiul vital etc.). Nimic nu e imposibil în cele 3 lumi dacă s-a atins starea de brahmacharya. Dar fără aceasta, toate practicile sunt nule şi nu produc nimic permanent. Aceasta e cheia spre adevărata fericire şi sănătate. Este piatra de temelie a edificiului strălucirii şi fericirii necondiţionate. Este singura trăsătură care ne face oameni cu

adevărat. Aceasta va distruge cel mai eficient boala, bătrânețea şi chiar moartea. În urma dobândirii stării permanente de brahmacharya, acela va trăi şi va cunoaşte pacea interioară, memoria, ştiința, sănătatea şi realizarea de Sine. Cea mai mare Dharma (învățătură) este aceea de a urmări brahmacharya. Aceasta este şi cea mai profundă cunoaştere, cea mai mare putere şi tărie de caracter. Brahmacharya este baza obținerii lui kaya siddhi. Prin practică, sămânța se transformă în ojas sakti.

Corpul va deveni perfect, încărcat de grație şi mişcările sale vor fi armonioase. Acela care stăpâneşte Brahmacharya îşi va putea alege, prin voință, momentul părăsirii definitive a corpului fizic. Materialul seminal devine energie primară iar aceasta se converteşte în cea mai înaltă formă de energie spirituală, aşa după cum căldura, prin concentrare se poate transforma în lumină, iar aceasta în electricitate sau alte forme. Ojas va pătrunde în creier şi va trezi conştiința.

Acela care timp de 12 ani va rămâne în brahmacharya şi nu va permite eliminarea nici măcar a unei singure picături de sămânță, va intra în samadhi fără niciun efort. În acel moment ființa sa va cunoaşte controlul perfect şi perfecțiunea însăşi. Am încheiat citatul şi comentariile.

În accepțiunea lui Stanislav Grof („Jocul Cosmic", Ed. State University of New York, 1998), sexul reprezintă o ambiguitate inerentă similară cu cea a naşterii şi morții. În funcție de împrejurări, sexul poate media stări unificatoare profunde sau adânci separarea şi alienarea. Cu siguranță, cel puțin unul din aceste două modele se manifestă la fiecare individ. Grof este de părere că:

• Dacă partenerii care interacționează sexual nu simt iubire şi respect unul față de celălalt şi sunt animați exclusiv de impulsurile sexuale sau nevoia de dominare, relația sexuală va avea toate şansele să intensifice sentimentele de separare şi înstrăinare.

• Dacă uniunea sexuală se produce între doi parteneri, care sunt maturi din toate punctele de vedere, având o bună compatibilitate biologică şi psihic şi o profundă rezonanță emoțională şi înțelegere reciprocă, actul sexual se poate transforma într-o experiență spirituală de mare profunzime şi ei pot transcende hotarele individuale.

Academician prof. Constantin Dumitru Dulcan precizează un element foarte important despre comportamentul creierului în cartea „În căutarea sensului pierdut – vol. 2" 1: *„Creierul nu pare să facă diferența între ceea ce este imaginat şi realitate. Creierul declanşează, la simpla imaginare a unei acțiuni, o parte apreciabilă din seria de reacții ce au loc în timpul percepției realității. Astfel, dacă visăm un animal, care vine amenințător spre noi, atunci vom avea instantaneu toate reacțiile vegetative declanşate de acest stress, inclusiv starea fizică de percepție a fricii. Creierul nu face diferența dintre vis şi realitate."*

Această realitate a funcționalității creierului a fost dovedită, odată cu dezvoltarea tehnicilor imagistice de tip RMN, care au pus într-o postură negativă unele concepte materialist-reducționiste ale medicinei alopate. Având în vedere că, dintr-o perspectivă holistică, creierul este un instrument controlat de conştient şi subconştient, visele, imaginația şi procesele cognitive se produc în creier, dar sunt generate de către componentele bioinformaționale iar acest fapt este deja suficient de bine înțeles şi acceptat de ştiințele clasice.

Mai mult decât atât, anumite experiențe ale misticilor orientali sugerează că eliminarea acestor aşa-numite „zaţuri" sau „impurități" ale minții (procese cognitive aleatoare, imaginație, cunoaştere falsă, identificări şi ataşamente) necesită o „ biotransformare" la nivelul minții, care este mult mai dificil de produs, stăpânit şi menținut în permanență.

Shivananda menționa, poate cu prea multă încredere şi optimism, în lucrarea ***„Practice Of Brahmacharya"*** faptul că: *„Mulți oameni care pretind că realizează brahmacharya* (biotransformarea substanței seminale – n.t.)*, de fapt nu au nimic altceva decât un succes limitat asupra domeniului biologic. În realitate, mintea lor este încă supusă multor tentații, chiar dacă practicantul le menține sub un control. Aşadar, cei care ating această realizare, doar la nivelul corpului fizic, nu sunt complet realizați, deoarece au obținut controlul corpului dar nu şi al minții. Ei încă nu reprezintă o dovadă a depăşirii acestor tentații, nu datorită faptului că brahmacharya* (aplicată simultan asupra corpului şi a minții - n.t.) *este atât de greu de atins, ci datorită mediului social în care aceştia trăiesc."*

În acest conext, observația lui Bruce Lipton, asupra dificultății atingerii a indiferent ce performanțe în cadrul unei anumite comunități, este cu atât mai dificilă cu cât aceasta se îndepărtează mai mult de obişnuințele şi credințele vehiculate în cadrul comunității respective.

NOTĂ DIN ANUL 2009

Am datoria să precizez cititorilor că experiența descrisă în carte are la bază un eveniment care se află într-o permanentă desfăşurare iar starea de purificare a minții, aşa cum este ea descrisă de adevărații practicanți ai unor căi spirituale, se află deocamdată în curs de perfecționare. Cartea şi experiența mea nu reprezintă altceva decât un punct de plecare spre o posibilă evoluție interioară, respectiv un model de eficientizare a resurselor vitale şi biopotențialelor în scopul ridicării calității vieții. Evoluția spirituală în adevăratul sens al cuvântului începe să se desfăşoare numai după transformarea şi purificarea completă a minții şi celorlaltor structuri bioinformaționale.

Cititorul poate realiza aceste mici experimente cu atenție şi perseverență. El poate atinge anumite rezultate, după care are la dispoziție două alegeri: de a trăi detaşat viața simplă umană într-o permanentă bucurie şi împlinire, aşa cum şi-o doreşte, sau de a se îndrepta spre aprofundarea acestor experiențe, pentru a se dedica unui cu totul alt mod de viață, dar această a doua alegere nu face obiectul de studiu al prezentei publicații.

Cititorul se poate întreba dacă eu am făcut o alegere în acest sens. Răspunsul meu, după 3 ani de biotransformări, este că încă nu ştiu dacă voi fi capabil să mă îndrept spre o dezvoltare spirituală personală. S-ar putea ca permanenta stare de bucurie şi linişte interioară să îmi creeze o autosuficiență care să mă conducă spre o plafonare şi limitare la acest aspect. Aici, conceptele de bine şi rău îşi pierd semnificația, deoarece situația în sine nu se mai poate încadra în limitele de exprimare oferite prin acestea. Este bine deoarece viața mea este îmbelşugată şi plină de bucurie, dar în acelaşi timp ar putea fi ... insuficient dacă mă mențin în această plafonare fără a continua explorările. Vindecarea discopatiei lombare continuă zi de zi şi mă simt tot mai bine.

NOTĂ DIN ANUL 2014

Am păstrat declarația mea din anul 2009, pentru a adăuga faptul că, de atunci şi până în prezent, am consemnat numeroase progrese, fenomene şi procese interesante, asociate biotransformărilor, am dezvoltat o nouă teorie (privind implicarea mitocondriilor în vindecarea maladiilor degenerative). Am observat faptul că biotransformările pot fi induse prin influență la distanță, prin intermediul unor mecanisme pe care nu le cunosc.

Aceste mecanisme se manifestă în sfera conştiinței, în starea obişnuită, fără abordarea unor tehnici speciale de meditație, posturi, ritualuri, etc. Cu siguranță, ele sunt de ordin mental-emoțional, se transmit non-verbal şi non-telepatic, dar este susceptibilă prezența unui tipar bio-informațional, care conține întreaga biotransformare asemenea unui sistem rezonant.

Astfel, unele persoane pot „rezona" (termenul e incorect) cu anumite calități ale acestor biotransformări. Acele persoane le pot obiectiva parțial şi/sau temporar. Unele chiar reuşesc să le eficientizeze la maxim, în lipsa oricăror practici anterioare de yoga. Chiar dacă componenta acestui tipar de biotransformare este generată de un individ de sex masculin, prin rezonanță, tiparul este chiar foarte uşor recunoscut, recepționat şi auto-adaptat de către femei. Cu toate acestea, atingerea unui nivel de implementare a celor cinci atitudini în viața de zi cu zi, rămâne în continuare o condiție majoră şi eliminatorie pentru realizarea şi/sau eficientizarea biotransformărilor.

NOTĂ DIN ANUL 2016 (UPDATARE RECENTĂ)

La 10 ani de la startul biotransformărilor pot observa fenomene regenerative accelerate care au determinat îmbunătățiri ale vederii, precum renunțarea la ochelarii de soare (pe care i-am purtat peste 35 ani) şi a celor de vedere (pe care îi folosesc extrem de rar). Deasemenea am semnalat fenomene perceptibile de reîntinerire, precum diminuarea ridurilor, întinerirea pielii, reducerea firelor de păr alb, îndesirea părului, etc. Au mai avut loc fenomene de re-setare a ritmului cardiac de la o valoare de 95-105 bătăi/min la 75-85 bătăi/min, deşi am trăit 51 de ani la acel puls de 100. Modificarea pulsului nu s-a făcut prin creşterea tensiunii arteriale.

Aceasta a rămas constantă dar pulsul a scăzut cu 20%. Cu alte cuvinte, am devenit mai eficient cu 20%, deoarece aduc cu 20% mai puțin oxigen la creier şi în organism, dar realizez exact aceleaşi activitaăți cu aceeaşi eficiență. Practic s-a instalat o stare de semitransă permanentă. Starea mea de veghe s-a modificat ireversibil. Mai multe detalii puteți citi pe parcursul cărții. Proiectul pe care mi-l propun începând cu 2016 este de a verifica la modul experimental starea de conştiință dincolo de corp. Nu ştiu dacă voi reuşi, nu ştiu dacă aşa ceva este posibil, dar voi încerca să aflu.

13. BIOTRANSFORMAREA ŞI FACTORUL SOCIAL

În urma mai multor discuţii purtate cu diverse persoane, am considerat necesar să evidenţiez rolul şi importanţa factorului social în realizarea biotransformărilor. Factorul social este format din toate elementele care interacţionează în viaţa noastră. Indiferent de calea abordată sau stilul de viaţă pe care îl alegem, este recomandat să ţinem cont de încadrarea noastră în societate şi de rolul pe care îl avem. Biotransformarea fiinţei nu exclude viaţa socială ci o reaşează pe alte criterii.

FAMILIA – PĂRINŢII

Aici trebuie urmărite realizarea unor conjucturi cât mai favorabile pentru diminuarea stress-ului şi discuţiilor inutile. Atingerea acestui ţel reprezintă primul dintre cele mai importante succese pe o cale spirituală şi nu retragerea într-o încăpere pentru a medita câteva ore, ceea ce, în lipsa susţinerii prin biotransformare, ar avea o eficienţă scăzută.

FAMILIA – SOŢUL / SOŢIA (PRIETENUL / PRIETENA)

Deşi teoretic este vorba tot de egregor-ul familiei, relaţia de cuplu se manifestă altfel decât cea faţă de părinţi. Chiar şi aici stress-ul este prezent, în ciuda faptului că noi suntem cei care ne-am ales partenerul (sau partenera), spre deosebire de părinţi pentru care nu mai putem face altă alegere. În ciuda acestui fapt, relaţia de cuplu nu merge uneori bine. Problemele cele mai mari apar atunci când niciunul dintre parteneri nu a realizat biotransformarea, acestea fiind cazurile majoritare. Există şi numeroase alte motive, care însă nu reprezintă obiectul cărţii. Voi prezenta un exemplu al unei persoane care doreşte să rămână anonimă (mesaj primit pe e-mail):

*„Mie mi-a apărut un nodul la sânul drept **EXACT** în momentul în care fiinţa iubită m-a părăsit pentru altcineva. Când i-am văzut pentru prima dată împreună, am avut un şoc foarte puternic şi am simţit foarte clar o durere acută la sânul drept; cel mai grav a fost faptul că nu am avut ocazia să vorbesc deloc cu el despre ceea ce s-a petrecut atunci; apoi au mai trecut doar cam 3-4 săptămâni şi nodulul era de 4,8 cm, deşi înainte de acest incident îmi făcusem toate investigaţiile medicale şi eram într-o stare de sănătate perfectă. Am făcut legătura cu incidentul traumatic respectiv, dar a fost foarte greu să disting între diversele conflicte interioare şi stress-uri care s-au suprapus în acea perioadă; aşa că soluţia pe care am găsit-o la îndemână a fost să găsesc acea stabilitate emoţională împreună cu altcineva. Toată povestea are o continuare: la 3 ani după incident, acest bărbat reia legătura cu mine (în iulie-august 2007) şi mi-a mărturisit că m-a iubit dintotdeauna chiar dacă nu am mai ţinut legătura. Vindecarea tumorilor a început cu adevărat în momentul în care am înţeles problematica acelui conflict de acum 3 ani. Ceea ce toate exerciţiile şi tehnicile meditative nu au reuşit să ajute decât în foarte mică măsură, a reuşit o simplă înţelegere şi rezolvare a acelui traumatism.”*

Primul lucru care se poate face în acest caz este de a ne împăca cu ideea că, în orice moment, există riscul ca relaţia să se strice şi trebuie acceptat acest fapt dacă el se va întîmpla. Una dintre cele mai mari realizări pe calea spirituală în vederea realizării de biotransformare este atingerea stării de acceptare a posibilului eşec şi nu fuga de iubire.

LOCUL DE MUNCĂ

Acest factor este unul dintre cei mai importanţi şi de obicei, are rol perturbator. El trebuie astfel ales încât să ofere avantaje maxime posibile, în ceea ce priveşte durata zilnică a îndatoririlor şi gradul de stress. În vederea atingerii acestui ţel, trebuie urmărit, nu neapărat un loc de muncă foarte bine plătit, ci unul cu factor de stress scăzut, care să nu prezinte un volum de muncă excesiv de mare. Un loc de muncă sau o profesie poate fi schimbată mai uşor decât o familie distrusă. Dacă aveţi un loc de muncă cu factor de stress permanent şi de mare intensitate, plecaţi de acolo şi căutaţi orice altceva care să nu vă pună sănătatea în pericol major.

IPOTEZE ASUPRA RELAȚIEI ÎN CUPLU

AMBII PARTENERI NU AU REALIZAT BIOTRANSFORMAREA

În acest caz, sunt posibile variantele specifice teoriilor de evoluție a speciilor, în care se încadrează şi omul. În funcție de condițiile de mediu şi habitat, femeia nu îşi alege bărbatul în raport cu evoluția sa spirituală, ci în relație cu capacitatea sa de a-i garanta siguranță, hrană, adăpost, bunăstare, copii sănătoşi şi în ultimă instanță (mai nou), iubire la nivel sexual şi derivatele acesteia.

Dacă în trecut iubirea nu a fost aşezată pe ultimul loc, pe cât pare de incredibil, în ciuda expresivității artistice şi filosofice care a evoluat de-a lungul anilor, acest sentiment nu înlocuieşte bunăstarea şi nu e mai important decât aceasta.

Cu alte cuvinte, oamenii sunt dependenți de sex şi îşi construiesc o căsnicie în care dorința de a avea copii îşi are originea nu în iubirea superioară neobiectivată, ci în instinctele de propagare a genelor şi perpetuare a speciei. Din punct de vedere spiritual şi afectiv, viața cuplurilor care nu îşi biotransformă resursele sexuale se desfăşoară asemănător cu cea a cimpanzeilor, fiind deseori dominată de agresivitate. Există şi excepții.

UNUL DINTRE PARTENERI A REALIZAT BIOTRANSFORMAREA

În acest caz, situația este asemănătoare cu cea descrisă la punctul A., cu diferența că cel sau cea care a realizat procesul de biotransformare poate inspira încredere şi partenerului sau partenerei sale, dar nu o poate realiza în locul acestuia (acesteia). Cu alte cuvinte, calea de evoluție este personală şi netransmisibilă, astfel că pentru cel (cea) care nu a atins-o, o relație de acest tip reprezintă o ocazie unică în viață pentru a atinge acest ideal. Există cel puțin două posibilități:

1. În cazul în care bărbatul este cel care a realizat procesul de biotransformare, femeia nerealizată de biotransformare are posibilitatea de a atinge această stare mai uşor alături de el. Dacă totuşi acest lucru nu se întâmplă, atunci relația poate să se altereze, să degenereze şi chiar să se distrugă, dar există şi excepții.

Din păcate, într-un caz bine documentat, când bărbatul atinge biotransformarea, doar după o perioadă lungă de timp, perioadă în care a fost familist, (căsătorit) şi a avut copii, un fenomen de creştere neobişnuit de mare a energiilor sale biologice, inclusiv a temperaturii corpului cu 1 grad Celsius (ce a rămas permanent) a făcut imposibilă continuarea relației intime şi chiar a căsniciei, ce s-a năruit după o durată de 30 de ani, deoarece femeia a ales nu doar să nu parcurgă calea soțului ei, ci chiar a devenit furioasă şi a manifestat o atitudine împotriva acestei transformări. După un an de zile de la eveniment, cei doi au reuşit să îşi reconcilieze situația, probabil sub forma unui anumit compromis.

În fine, putem distinge situația în care o femeie poate trăi alături de bărbatul cu biotransformare dar numai dacă de la începutul căsniciei ea se obişnuieşte şi îl acceptă astfel.

2. În cazul în care femeia este cea care a realizat procesul de biotransformare, bărbatul este cel care are posibilitatea de a atinge în scurt timp această stare. Dacă nu se întâmplă aceasta, atunci relația se plafonează, se deteriorează sau se distruge cu trecerea timpului, însă şi în acest caz avem excepții.

AMBII PARTENERI AU REALIZAT BIOTRANSFORMAREA

În acest caz, femeia îşi va alege bărbatul în calitate de partener de evoluție spirituală şi calitățile sale interioare sunt puse în fața tuturor celor materiale. Iubirea superioară neobiectivată este manifestată continuu, în timp ce relația sexuală nu mai reprezintă o necesitate şi o dependență iar instinctul de promovare a speciei „sublimează" în ideea forței de autoperfecționare spirituală.

Voința egotică nu se mai manifestă posesiv, ci devine o voință comună care îi menține în permanență împreună. Acesta este cuplul ideal, aproape utopic în viziunea societății moderne, dar cât se poate de real pentru unii oameni. Un exemplu cunoscut de autor este cel al lui Z.B. şi N.B., care trăiesc deseori ceea ce în literatura ezoterică se numeşte iubirea cosmică. Ei nu doresc să

împărtăşească această experienţă şi din acest motiv nu o voi descrie, respectând totodată şi dorinţa lor de a nu le menţiona numele.

COMENTARII: Profesorul de psihiatrie Stanislav Grof precizează următoarele în cartea „Jocul Cosmic": *„Principiul cosmic suprem poate fi perceput în două feluri. Uneori, frontierele personale se dizolvă şi fiinţa trăieşte impresia contopirii sale cu sursa divină, devenind un întreg, alteori fiinţa menţine sentimentul identităţii separate, asumându-şi rolul unui observator uluit care asistă din exterior la marele mister al existenţei. Astfel, lumea materială a vieţii, inclusiv propriul corp biologic, devine o ţesătură complicată de percepţii greşite şi interpretări eronate. Ea este doar un produs aparent arbitrar al principiului creator cosmic, o realitate virtuală infinit de sofisticată, o piesă divină creată de Conştiinţa Absolută şi Vidul Cosmic".*

Menţionez faptul că dr. Stanislav Grof a fost şeful de departament al Centrului de Cercetări Psihiatrice din Maryland, profesor asociat de psihiatrie la Facultatea de Medicină a Universităţii John Hopkins şi cercetător rezident la Institutul Esalen.

NOTĂ: Cineva de pe Facebook îm spunea la un moment dat: ***eu pot să îmi anulez durerea din corp prin puterea minţii.*** Am scris un comentariu la această idee. Desigur, aşa cum am arătat deja despre faptul că mintea şi corpul formează o unitate inseparabilă, trebuie subliniat că există două feluri de a îndepărta durerea dintr-un anumit loc din corp. Unul din ele e benefic si util iar celalălt e insuficient şi chiar nefolositor.

Metoda Nr.1: durerea este anulată ca rezultat direct al unei vindecări complete sau majoritare a unui ţesut afectat şi starea de sănătate e restaurată iar ţesutul străin a fost descompus şi reabsorbit de către corp, sau a fost distrus şi apoi reutilizat, şi s-au eliminat componentele inutile precum resturile unei tumori.

Metoda Nr.2: durerea este anulată ca rezultat direct al minţii asupra **netransmiterii impulsurilor neuronale către creier**, iar acesta nu mai recepţionează semnalul. Durerea dispare, dar ţesutul afectat nu se reface şi nu apare decât, eventual, o vindecare de moment, după care boala poate să se remanifeste sub o altă formă... Astfel, durerea poate fi oricind eliminată ca un efect al minţii asupra netransmiterii neuronale dar asta nu înseamnă neapărat eliminarea cauzei...

EVOLUŢIA PERSONALĂ (M, F) ŞI INFLUENŢA REZULTANTĂ A EFECTULUI RELAŢIEI DE CUPLU (R)

Am introdus acest paragraf , însoţit şi de o reprezentare grafică adecvată, pentru a răspunde la întrebarea: Se poate practica biotransformarea într-o relaţie de cuplu ? Răspunsul, în majoritatea cazurilor, e "nu", deoarece, mai întâi, ambii parteneri au nevoie să atingă un anumit nivel individual de autocontrol şi conştienţă, pentru a-şi putea crea premizele prin intermediul cărora, rezultanta interacţiunilor afectiv-amoroase şi energetic-vitale dintre ei, să îi ajute reciproc în acest sens.

GRAFICUL INTERACŢIUNILOR AFECTIV-AMOROASE ŞI ENERGETIC-VITALE

Axa neagră verticală, prevăzută cu săgeţi la ambele capete, sugerează simbolic nivelul/gradul de biotransformare/regenerare/reîntinerire/succes în viaţă al celor doi parteneri, în partea de sus, respectiv nivelul/starea de boală/degenerare/îmbătrânire/eşec în viaţă al celor doi parteneri în partea de jos. Axele orizontale (de culori maro roşcat, negru şi verde închis) sugerează simbolic trei valori ale variabilelor amintite, şi anume:

a) *nivelul optim (al biotransformării complete cu autosusţinere),*
b) *nivelul superficial instabil al omului cotidian (caracterizat printr-un sistem fiziologic dezechilibrat, slăbit, biotransformări haotice şi de scurtă durată)*
c) *nivelul ireversibil al celor bolnavi (caracterizat de suferinţe cronice şi acute, biologice, mentale şi emoţionale)*

Panglicile dreptunghiulare, având culorile albastru, verde şi roşu, reprezintă calitatea (pozitivă/negativă/distructivă) a energiilor vitale transformate/pierdute, la bărbat (M albastru) şi femeie (F roşu), respectiv suma/multiplicarea acestora, sub efectul interacţiunilor, generând o rezultantă (R verde), ce este în favoarea sau defavoarea dezvoltării personale a cuplului celor doi parteneri. Dreptunghiurile situate deasupra nivelului superficial favorizează evoluţia şi creşterea, iar cele situate sub această axă favorizează involuţia şi blocajul.

Între valorile simbolice ale nivelului optim şi ireversibil se manifestă o stare variabilă de instabilitate / reversibilitate, ce poate fi în favoarea sau defavoarea dezvoltării personale a cuplului celor doi parteneri. În afara intervalului cuprins între nivele optiom şi ireversibil se manifestă starea de stabilitate foarte bună, ce poate fi în favoarea sau defavoarea dezvoltării personale a cuplului celor doi parteneri. Starea de boală, deseori este stabilă, în sensul că pacientul nu va mai găsi resursele necesare pentru a ieşi din ea. Starea de boală e temporară numai dacă resursele/energiile vitale ale pacientului nu au scăzut sub nivelul ireversibil.Au fost reprezentate simbolic 15 exemple de viață, privite strict din punctul de vedere a modului în care cei doi parteneri, aflați într-o relație de cuplu, își transformă sau pierd energiile/resursele.

Cazul 1: M şi F au pierderi seminale şi menstruale moderate (echivalentul vital al acestora este simbolic reprezentat cu dreptunghiuri situate sub axa neagră orizontală. Acestea creează o rezultantă R, dreptunghiul verde, situată deasemenea sub axă. Simbolic şi didactic se poate scrie că $|–M| + |– F| = |–R|$, adică se însumează două valori cu semnul minus în față, ceea ce produce o rezultantă tot negativă.

Cazurile 2 şi 3: M şi F au pierderi seminale şi menstruale semnificative, fapt care le grăbeşte atingerea nivelului ireversibil. Dacă ei reuşesc să devină conştienți de această situație potențial-periculoasă, atunci e nevoie ca cel puțin unul din ei să înceapă să manifeste un randament de biotransformare peste nivelul superficial/gregar/latent în care se situează marea majoritate a oamenilor.

Cazul 4: M începe să îşi optimizeze biotransformarea dar partenera sa F încă mai are pierderi menstruale moderate sau semnificative. Rezultanta R, a interacțiunilor afectiv-amoroase şi energetic-vitale se situează sub axă, fapt care îi poate conduce spre unul din cazurile 1, 2 sau 3 dacă nu devin suficient de conştienți de această situație.

Cazurile 5, 6 şi 7: M şi F manifestă transformări / pierderi vitale minimale dar care oferă o rezultantă nulă, adică relația lor de cuplu nu îi favorizează dar nici nu îi defavorizează, avantajul partenerului/partenerei care are pierderi vitale minimale fiind acela că relația intimă nu le va influența. Totuşi trebuie ținut cont de faptul că ei trăiesc la un nivel superficial caracterizat de instabilitate (deci poți pierde uşor energiile sau poți depune effort personal pentru a câştiga energii). Simbolic şi didactic se poate scrie că $|±M| = |± F|$ prin urmare => $R \approx 0$ deoarece avem doar două situații posibile: $|–M| + |F| = |R|$ şi $|M| + |– F| = |R|$ (pe grafic se vede o liniuță verde îngustă, care întrerupe axa neagră, şi ea reprezintă valoarea lui $R \approx 0$

Cazul 8: M şi F încep să devină tot mai eficienți, echilibrați şi optimizați din punct de vedere a interacțiunilor afectiv-amoroase şi energetic-vitale şi atât valorile proprii cât şi rezultanta R se situează deasupra axei orizontale. Mai mult decât atât, avantajul acestor transformări generează o rezultantă R care creşte prin "multiplicare" şi nu prin "însumarea" energiilor M şi F. Pentru ca ideea de "multiplicare" să se reflecte în mod reciproc avantajos, e nevoie ca M şi F să "câştige" mai "mult" decât "1" (deoarece simbolic vorbind, 1 înmulțit cu orice număr este egal cu acel număr).

Cazurile 9 şi 10: M şi F încep să manifeste o participare tot mai echilibrată în viața intimă, se dezvoltă cu rapiditate, iar rezultanta R îi aduce, în cele din urmă, la nivelul optim, dar reversibil, de biotransformare/regenerare/reîntinerire/succes.

Cazul 11: Dacă M şi F persevorează, atunci amândoi pot dobândi biotransformarea cu autosusținere şi să continue o relație de cuplu fabuloasă, la superlativ cu toate avantajele posibile.

Cazul 12: Este asemănător cu cazul 1, cel mai frecvent, dar pierderile seminale şi menstruale sunt exagerate şi creează premizele unei distrugeri rapide, determinată de o rezultantă R ce depăşeşte nivelul ireversibil. Aceasta poate însemna fie distrugerea relației de cuplu (şi fiecare partener îşi regândeşte viața, cât încă nivelele lor nu au scăzut sub cel ireversibil) fie continuă să se "tragă" în jos unul după altul, ilustrat în cazul 13.

Cazurile 13, 14 şi 15: Situația generală degenerează în aşa măsură încât, mai întâi unul, apoi ambii parteneri vor avea nivele energetic/vitale sub cel ireversibil iar afecțiunile/bolile/durerile devin permanente şi nevindecabile sau extrem extrem de greu vindecabile, deseori doar ameliorabile pe termen scurt sau, în puține cazuri, de stopare a evoluției bolii înspre mai rău.

- Dacă cazurile 1, 2 şi 3 au şanse bune pentru a crea premizele de biotransformare, însă cu eforturi semnificative şi de durată, cazurile 12, 13, 14, 15 sunt, deseori, lipsite de speranţă, mai ales dacă sunt corelate şi cu depăşirea limitei de vârstă.

- Cazurile 4, 5, 6, 7 sunt cele mai susceptibile de a amorsa biotransformarea pe baza unor acţiuni cu efort moderat dar consecvent iar cazurile 8, 9, 10, şi 11 au cele mai mari garanţii de a amorsa biotransformarea, atât individual, cât şi într-o relaţie de cuplu.

REFERINŢE BIBLIOGRAFICE:

Shivananda, „Practice Of Brahmacharya" The Divine Life Trust Society, 2005, ISBN 81-7052-067-3.
Stanislav Grof, „Jocul Cosmic", State University, 1998.
*** s-au mai folosit corespondenţe private pe e-mail şi interviuri înregistrate audio.

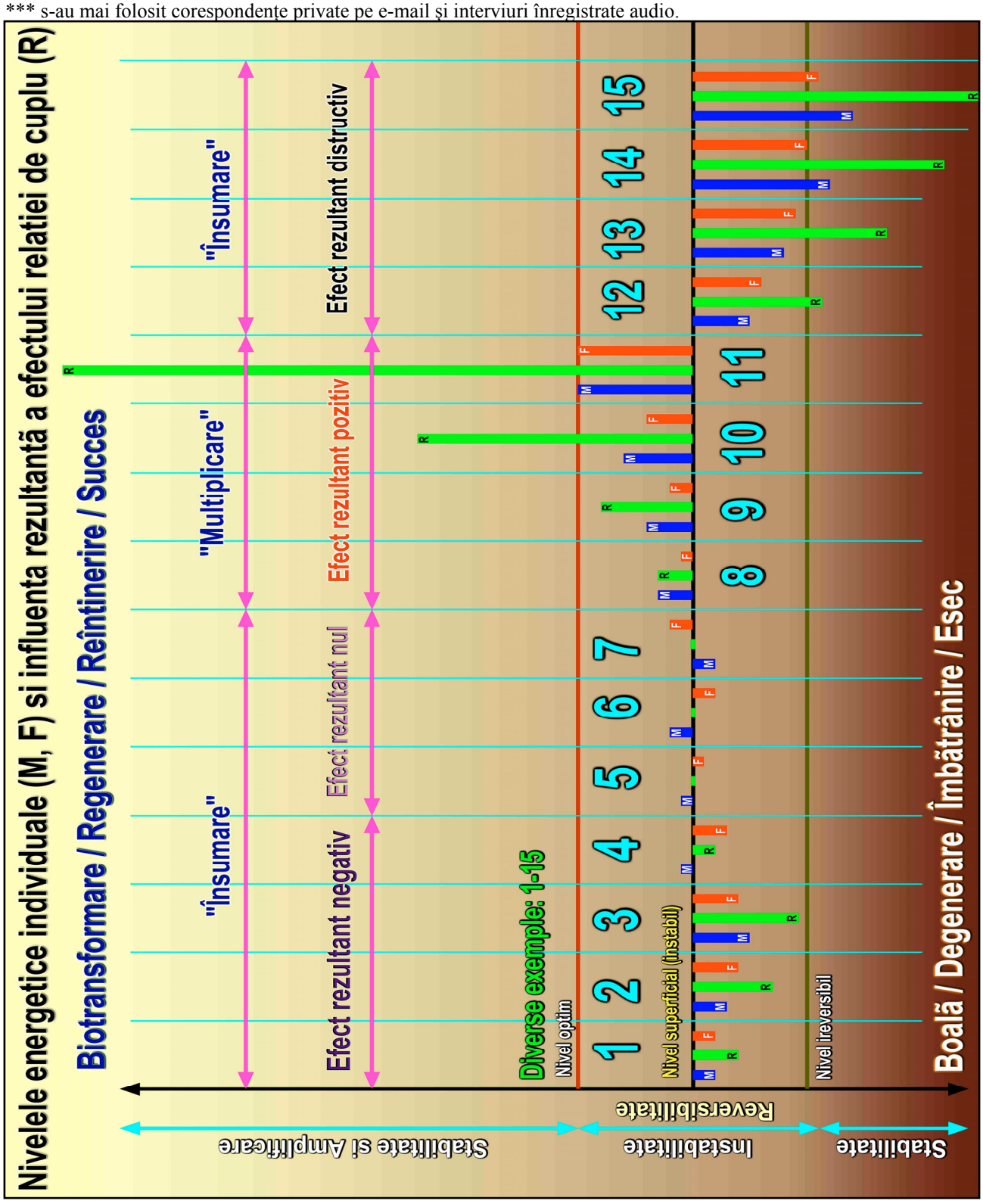

14. EVOLUȚIA SISTEMULUI EMOȚIONAL-AFECTIV

Următoarele două grafice ilustrează modul în care se derulează viața sub influența repetată a pierderilor seminale. În fig. 1 sunt reprezentate diferite stări de conştiență (emoții pozitive, negative şi boală) pe axa verticală, în raport cu trecerea timpului (axa orizontală). Axa timpului nu are o reprezentare liniară ci simbolică. Astfel, secțiunea (A) reprezintă oscilația emoțională a unui subiect aflat în condiția socială „firească".

CONDIȚIA UMANĂ OBIŞNUITĂ (A)

Secțiunea (A) este delimitată de 4 perioade importante: copilăria, adolescența, maturitatea şi perioada marilor confruntări emoționale şi biologice (stare de sănătate etc.). Să le urmărim independent pe fiecare:

COPILĂRIA

În majoritatea cazurilor, în familiile cu un ambient armonios, starea emoțională din copilărie este caracterizată de bucurie şi acceptare detaşată a descoperirilor obiectelor exterioare şi părinților.

Atunci când nu este cazul unei situații patologice, plânsul copilului este asociat incapacității părinților de a-i acorda anumite îngrijiri în anumite momente ale timpului, corpul său recepționând cu mare intensitate stimulii biologici care anunță o stare de foame sau sete, frig ambiental sau căldură excesivă, lipsa îndelungată a prezenței materne etc. Ataşamentul matern se dezvoltă prima, dar la nivel inconştient. Treptat, ea este adusă în sfera conştiinței unde se va menține pe tot restul vieții. Cu trecerea anilor, emoțiile se „normalizează" odată cu instalarea aşa-numitelor obişnuințe ale organismului cu semnalele proprii şi obiectele exterioare descoperite de minte. Până în jurul vârstei de 9 ani, aceste emoții sunt caracterizate de o anumită puritate, în sensul că ele nu sunt „modulate" de activitatea glandei seminale, încă inactivă. În acelaşi timp, ele sunt oarecum imature şi semiconştiente, deoarece elementul bioinformațional numit EGO este încă în formare iar mintea e insuficient dezvoltată.

Primele fundamente ale ego-ului apar odată cu obligația rostirii cuvintelor impusă de educație. În acest moment, părinții şi obiectele exterioare devin „obiecte ale minții" față de care se vor manifesta ataşamente conştiente. Joaca este prima activitate conştientă de explorare a „obiectelor minții", în vederea realizării de noi descoperiri. Acest fapt este necesar şi benefic, deoarece favorizează apariția şi dezvoltarea raționamentelor, realizarea conexiunilor neuronale şi clădirea viitoarei personalități prin interacțiunea directă cu mediul înconjurător. Lipsa de educație a părinților cu privire la rolul acestei activități favorizează una din următoarele posibilități:

a) Copilul este lăsat să se joace la voia întâmplării, indiferent de tematică, cu condiția să nu se accidenteze;

b) Copilul este restricționat de la acțiuni considerate periculoase sau antisociale, dar în general nu i se acordă atenție la ceea ce face;

c) Copilul este tratat cu brutalitate verbală, deoarece, în accepțiunea părinților, joaca este o activitate care produce dezordine în încăperi, zgomot şi tulburare.

Niciuna dintre aceste situații nu favorizează o dezvoltare firească şi armonioasă, dar situația a) este mai bună decât celelalte două. Construirea fundamentului psiho-emoțional din perioada copilăriei va determina viitoarea manifestare a spermatogenezei după vârsta de 9 ani. Perioada petrecută la creşă şi grădiniță, respectiv primele clase de şcoală, sunt cele în care se produc noi acumulări obiectuale şi afective.

Obiectele simțurilor determină apariția dorințelor iar rezultatul experiențelor emoționale generează ataşamentele față de obiecte (atracție sau respingere). Limbajul începe să devină tot mai expresiv, mintea se adaptează acestui mod de comunicare iar cuvintele capătă înțelesuri clare față de care vor fi emise automat reacții corespunzătoare. Toate acestea vor consolida în timp „castelul" credințelor, convingerilor şi ideilor fixe, care va fi de nezdruncinat aproape pe tot restul vieții.

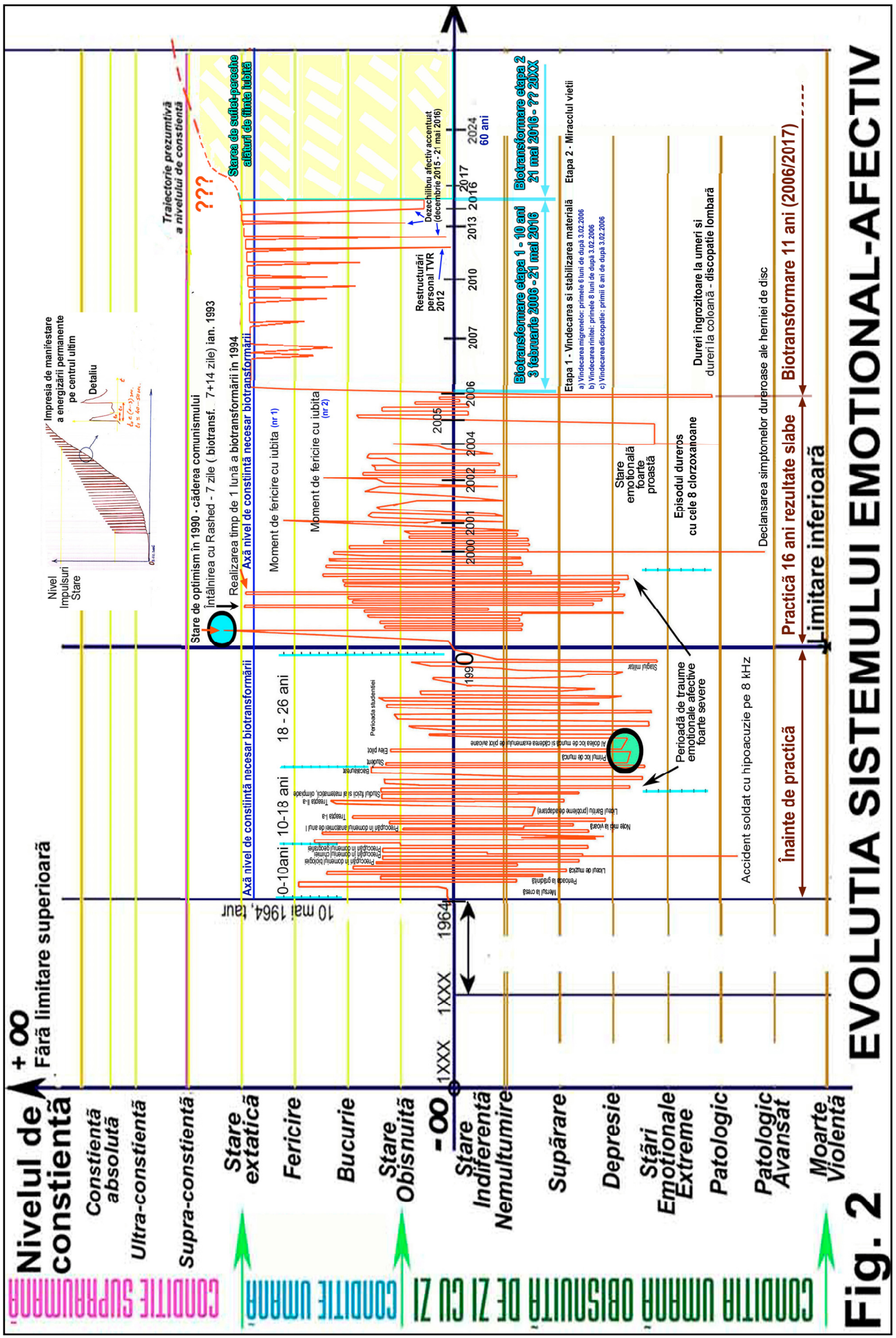
Nivelul de constientă
+ ∞
Fără limitare superioară
Constientă absolută
Ultra-constientă
Supra-constientă
Stare extatică
Fericire
Bucurie
Stare Obisnuită
- ∞
Stare Indiferentă Nemultumire
Supărare
Depresie
Stări Emotionale Extreme
Patologic
Patologic Avansat
Moarte Violentă
CONDITIE SUPRAUMANĂ
CONDITIE UMANĂ
CONDITIA UMANĂ OBISNUITĂ DE ZI CU ZI
Nivel Impulsuri Stare
Impresia de manifestare a energizării permanente pe centrul ultim
Detaliu
Traiectorie prezumtivă a nivelului de constientă
???
Starea de suflet-pereche alături de ființa iubită
Stare de optimism în 1990 - căderea comunismului
Întâlnirea cu Rashed - 7 zile (biotransf. 7+14 zile) ian. 1993
Realizarea timp de 1 lună a biotransformării în 1994
Axă nivel de constiintă necesar biotransformării
Moment de fericire cu iubita (nr 1)
Moment de fericire cu iubita (nr 2)
Restructurări personal TVR 2012
Dezechilibru afectiv accentuat (decembrie 2015 - 21 mai 2016)
Biotransformare etapa 1 - 10 ani 3 februarie 2006 - 21 mai 2016
Biotransformare etapa 2 21 mai 2016 - ?? 20XX
Etapa 1 - Vindecarea si stabilizarea materială
a) Vindecarea migrenelor: primele 6 luni de după 3.02.2006
b) Vindecarea rinitei: primele 8 luni de după 3.02.2006
c) Vindecarea discopatie: primii 6 ani de după 3.02.2006
Etapa 2 - Miracolul vietii
Stare emotională foarte proastă
Episodul dureros cu cele 8 clorzoxanoane
Dureri îngrozitoare la umeri si dureri la coloană - discopatie lombară
Declansarea simptomelor dureroase ale herniei de disc
Practică 16 ani rezultate slabe
Biotransformare 11 ani (2006/2017)
Limitare inferioară
Înainte de practică
Accident soldat cu hipoacuzie pe 8 kHz
Perioadă de traume emotionale afective foarte severe
Axă nivel de constiintă necesar biotransformării
0-10ani
10-18 ani
18 - 26 ani
10 mai 1964, taur
1XXX
1XXX
1964
1990
2000
2001
2002
2004
2005
2006
2007
2010
2013
2016
2017
2024
60 ani
Fig. 2
EVOLUTIA SISTEMULUI EMOTIONAL-AFECTIV

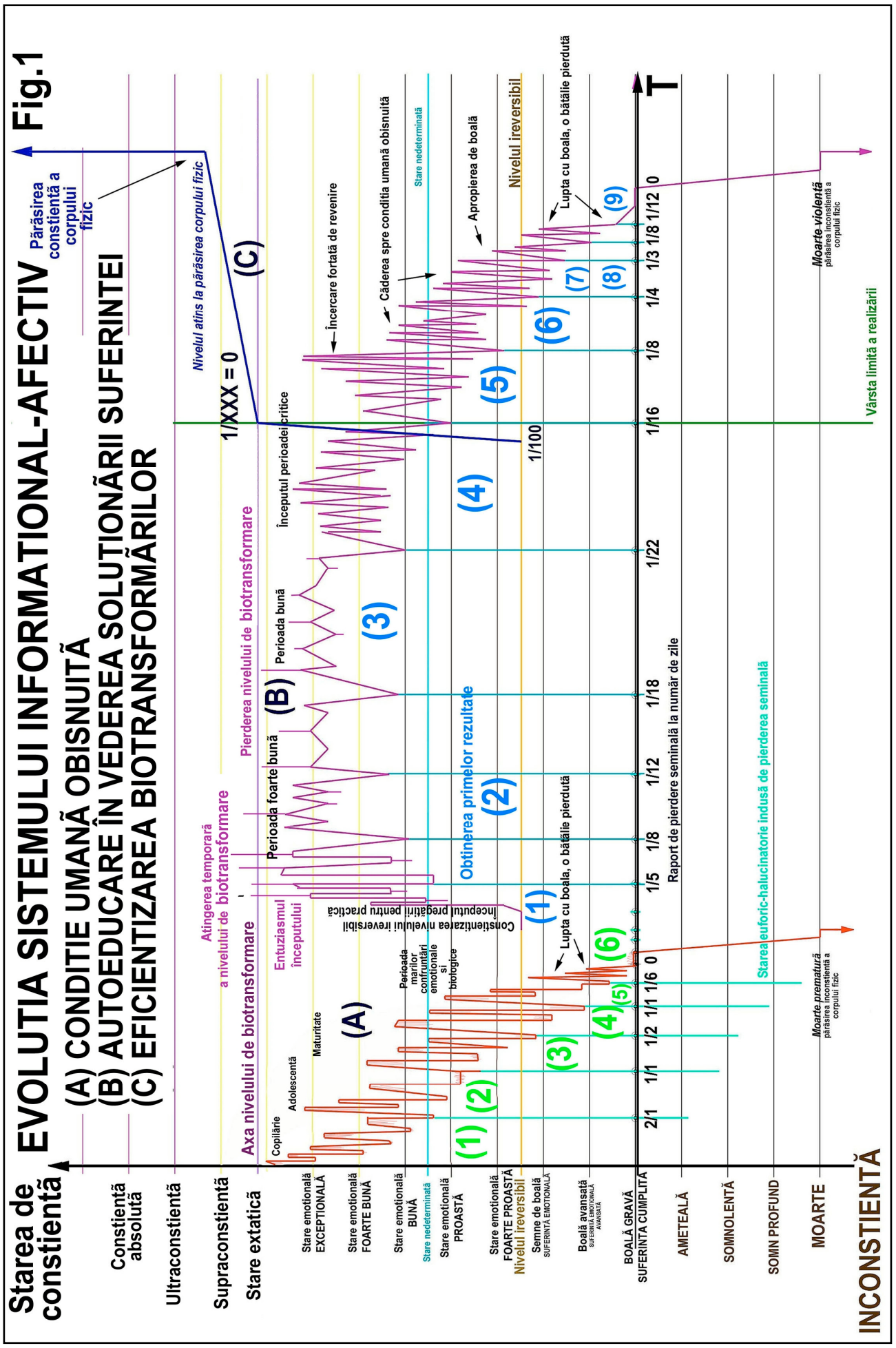
Fig.1
EVOLUTIA SISTEMULUI INFORMATIONAL-AFECTIV
(A) CONDITIE UMANĂ OBISNUITĂ
(B) AUTOEDUCARE ÎN VEDEREA SOLUŢIONĂRII SUFERINTEI
(C) EFICIENTIZAREA BIOTRANSFORMĂRILOR
Starea de conştiinţă
Constiență absolută
Ultraconstiență
Supraconstiență
Stare extatică
INCONSTIENTĂ
Părăsirea constientă a corpului fizic
Nivelul atins la părăsirea corpului fizic
Atingerea temporară a nivelului de biotransformare
Axa nivelului de biotransformare
Pierderea nivelului de biotransformare
1/XXX = 0
(C)
(B)
(A)
Copilărie
Adolescentă
Maturitate
Entuziasmul începutului
Perioada foarte bună
Începutul perioadei critice
Perioada bună
Încercare fortată de revenire
Căderea spre conditia umană obisnuită
Stare nedeterminată
Apropierea de boală
Nivelul ireversibil
Lupta cu boala, o bătălie pierdută
Perioada marilor confruntări emoționale și biologice
Obținerea primelor rezultate
Începutul pregătiri pentru practică
Constientizarea nivelului ireversibil
Lupta cu boala, o bătălie pierdută
Starea euforic-halucinatorie indusă de pierderea seminală
Moarte prematură
părăsirea inconstientă a corpului fizic
Moarte violentă
părăsirea inconstientă a corpului fizic
Vârsta limită a realizării
Stare emotională EXCEPTIONALĂ
Stare emotională FOARTE BUNĂ
Stare emotională BUNĂ
Stare nedeterminată
Stare emotională PROASTĂ
Stare emotională FOARTE PROASTĂ
Nivelul ireversibil
Semne de boală SUFERINȚĂ EMOȚIONALĂ
Boală avansată SUFERINȚĂ EMOȚIONALĂ AVANSATĂ
BOALĂ GRAVĂ SUFERINȚA CUMPLITĂ
AMETEALĂ
SOMNOLENȚĂ
SOMN PROFUND
MOARTE
2/1 1/1 1/2 1/1 1/6 0 1/5 1/8 1/12 1/18 1/22 1/16 1/8 1/4 1/3 1/8 1/12 0
1/100
Raport de pierdere seminală la număr de zile
T
(1) (2) (3) (4) (5) (6) (7) (8) (9)

De obicei, părinții, educatorii şi mai apoi învățătorii nu cunosc aceste aspecte şi influența lor asupra dezvoltării personalității. Sistemul de educație se desfăşoară mecanic, de la o oră la alta, noțiunile sunt impuse forțat, memorarea lor automată de către elev fiind mai importantă decât dovada înțelegerii acestora. De aici se naşte conflictul şi starea conflictuală. Aceste stări de mare intensitate încep să perturbe funcționarea anumitor glande şi sisteme biologice ale organismului.

Ele au tendința să îşi autoregleze funcționalitatea, în anumite limite, pentru a contrabalansa efectul devastator al stress-ului, dar este insuficient. În anumite situații, dar nu la toți indivizii, mecanismele glandelor seminale intervin pentru a genera subiectului starea temporară de recompensă care îi lipseşte. Nu se cunosc cauzele reale ale fenomenului numit stare de pubertate precoce, ci doar tratamentul alopat al acesteia.

ADOLESCENȚA

Aceasta se desfăşoară aproape exclusiv sub impactul devastator al sistemului de educație şi învățământ (şcoală + familie), până la vârsta de 18 – 20 ani. Aici contribuie, mai nou, media şi tehnologia informatică, care dezumanizează ființa umană. Starea de conflict devine permanentă iar aceasta determină tulburarea minții. Creşterea pretențiilor de învățare-memorare este însoțită de dezvoltarea unei noi trăsături negative sociale: competiția. Aceasta transformă colegii şi prietenii în concurenți, care vor „câştiga" sau vor „pierde" ceva, având repercusiuni asupra viitoarei încadrări socio-profesionale care se va derula după vârsta de 18 ani.

În perioada adolescenței, activitatea glandelor seminale atinge faza matură, determinând manifestarea relațională a indivizilor de sex opus. Aceasta este puternic perturbată de o mulțime de raționamente, care intervin pentru a preveni sau nu anumite influențe socio-profesionale viitoare. În acest moment, emoțiile pure şi sincere din perioada copilăriei se estompează iar bucuriile afective de natură erotică încep să-şi facă simțită prezența. Astfel, se dezvoltă conceptul de „iubire", care este rezultatul interacțiunilor cerebrale şi funcționării neuroglandelor, care produc peptide pentru fiecare tip de emoție; toate acestea sunt strict condiționate de „obiectele" exterioare, numite şi obiecte ale simțurilor (care pot fi prezențe umane reale sau imaginare, fotografii sau filme care întăresc aspectele erotice etc.).

Din acest punct, întreaga viață a subiectului va fi dependentă de influența glandelor seminale asupra psihicului şi de ataşamentele față de experiențele erotice. Mintea va continua să se identifice cu acest concept sub impactul endorfinelor. Acum, sentimentul de prezență a lui „eu" şi „al meu" atinge o maturizare, mintea fiind cea care preia acest rol, încurajată de sistemul de învățământ exclusiv materialist. După cum se poate observa din grafic, viața emoțională din perioada adolescenței poate prezenta aspecte mai mult sau mai puțin severe. Au fost excluse cazurile patologice sau psihoemoționale grave şi alte situații limită. Cu toate acestea, misterele subconştientului uman ascund multe mecanisme, care se declanşează preferențial la anumiți indivizi în aceste „cercuri vicioase" aparent fără ieşire.

Unul dintre ele, experimentat şi de către autor, este negarea. Prin intermediul acestui mecanism sunt negate toate tendințele de a modifica sau altera conceptele de gândire prestabilite în mintea subiectului înainte de a participa la cerințele sistemului de educație şi învățământ. În acelaşi timp, negarea atrage cu sine izolarea de colectivitate, care este o consecință a acesteia. Socializarea devine tot mai dificilă, jocurile devin plictisitoare şi subiectul se îndreaptă spre activități de explorare detaliată a mediului înconjurător, fără un scop precis, ci doar pentru a satisface temporar nevoia minții de a acumula noi „obiecte".

În acelaşi timp, această atitudine favorizează apariția hobby-urilor, pasiunilor pentru o anumită ramură a cunoaşterii, înclinațiilor artistice etc. În funcție de caracteristica tiparului de gândire, se va dezvolta o atracție spre ştiințele exacte sau spre cele umaniste. Aceasta nu mai este resimțită ca o modificare obligatorie asupra personalității sale, ci este liber consimțită de către subiect.

Dezvoltarea procesului de gândire, prin rezolvarea numeroaselor probleme şi chestiuni abordate de ştiințele respective, va fi răsplătită de starea psihologică a recompensei generată de hipocamp. Subiectul primeşte note mari (dar numai la materiile care îi plac) şi este apreciat, fapt care determină interpretarea acestui eveniment prin „acceptarea" unei recompense emoționale.

Subiectul crede că întotdeauna aceasta se întâmplă în afara creierului şi prin urmare, este condiționată de exprimarea părerii altora despre el. De aici se naşte un element definitoriu al egoului şi anume ***egocentrismul*** (dacă subiectul, care se află în centrul atenției majorității, este deseori apreciat), respectiv ***negarea şi pierderea încrederii în sine*** (dacă subiectul, care se află în centrul atenției majorității, este deseori criticat). Aici pot fi delimitate şi definite numeroase alte subcategorii ale personalității, care nu reprezintă obiectul cărții. În cele din urmă, subiectul va putea să „resocializeze" cu alții asemenea lui, dacă va avea şansa de a-i întâlni ca şi colegi de clasă.

Un alt mecanism este cel al acceptării oarbe, prin care subiectul, la început opozant, socializează foarte bine şi uşor cu ceilalți, interacțiunea cu aceştia devenind mai importantă şi interesantă decât învățătura. Totuşi, ei sunt solidari în fața autorităților, dar acceptă regulile cu mare uşurință. Marea masă a oamenilor se conformează regulamentelor iar cei puțini care refuză aceasta devin fie antisociali, fie nonconformişti care abordează o cale şi o viziune solitară.

Pe graficul din **Fig. 2** (de pe pagina anterioară) sunt notate perioade ciclice de evacuare necontrolată a lichidului seminal masculin, care poate fi de 2-6 ori pe zi în adolescență, scăzând la o dată pe zi (uneori mai mult), în pragul maturității, având efecte devastatoare şi nebănuite asupra menținerii proceselor vitale din organism.

MATURITATEA

Maturitatea este perioada celor mai intense şi complexe confruntări. Stările emoționale sunt foarte variate, dar cu o tendință generală de scădere, până ce acestea devin din ce în ce mai negative. Graficul le prezintă sub diferite grade de intensitate, care la un moment dat sunt asociate unor semne sau stări patologice. Nivelul denumit ireversibil este acel nivel emoțional care, odată permanentizat în ființa umană, nu mai permite revenirea la condiția de sănătate.

Maturitatea este caracterizată prin 3 etape mai importante, care reprezintă: căderea spre condiția umană mizerabilă (3), apariția primelor semne de boală (4), manifestarea finală a bolii şi suferinței (5), urmată de moarte prematură (violentă) (6).

Aceste etape au durate variabile de la un individ la altul şi sunt inegale. Între etapele (4) şi (5), corpul biologic, încă destul de tânăr, este supus unei devitalizări mai pronunțate, care în cele din urmă va scădea spre perioada de boală (ca urmare a unui automatism inconştient), însă, de cele mai multe ori, mult prea târziu pentru a mai recupera energia necesară susținerii proceselor vitale. Există şi excepții, dar care nu reprezintă obiectul acestei publicații.

Etapa (3) este caracterizată de apariția eşecurilor, decepțiilor emoționale, nereuşitelor şi neputințelor subiectului de a se autoperfecționa. Traumele emoționale produc acumulări la nivelul structurilor fizice şi bioinformaționale, care vor determina apariția primelor semne de boală în etapa (4). În etapa (4), bolile şi afecțiunile în stare incipientă sunt curabile şi subiectul are posibilitatea să se vindece, dar pierderile seminale însemnate, asociate caracteristicilor realizate în etapa (3), vor determina reapariția maladiilor în forme tot mai agresive şi mai greu curabile.

În etapa (5), afecțiunile şi maladiile se cronicizează, evoluează şi unele dintre ele devin incurabile. Lupta cu boala este o bătălie pierdută, deoarece subiectul nu mai are resursele, dorința şi motivația necesară de a ieşi din impas, cu foarte rare excepții. (explicațiile se referă la planşa notată **Fig. 1**).

AUTOEDUCAREA ÎN VEDEREA REDUCERII SUFERINȚEI (B)

Atunci când nu este prea târziu şi în funcție de aptitudinile subiectului de a prevedea şi observa situația sa interioară fizică şi emoțională, el poate învăța să îşi folosească biopotențialele latente. Şi aici sunt delimitate mai multe etape, după cum urmează:

E(1) Înțelegerea conştientă sau intuitivă a situației apropierii de nivelul ireversibil şi începerea pregătirii pentru o dezvoltare interioară. Aceasta e marcată de entuziasmul începutului, determinat de contactul cu informații speciale complet noi, aparent opuse celor generate de sistemul de educație şi învățământ (inclusiv calea religioasă, care după anul 1990 a fost cuprinsă şi în sistemul de învățământ, având la bază dogma).

E(2) Obţinerea unor rezultate temporare şi a dovezilor care confirmă autenticitatea învăţăturilor (precum realizarea relaxării corecte fizice şi psihice, ritmarea respiraţiei, focalizarea atenţiei şi exerciţii fizice statice sau dinamice). Rezultatele se menţin doar o scurtă durată de timp şi reapar la următoarea execuţie a tehnicilor psihofizice abordate.

Putem aminti aici: zen, qi-gong, yoga, tai chi ch'uan, tae kwondo, şamanism etc. Primul scop al acestor tehnici este de a oferi practicantului dovada cât mai clară a prezenţei şi activării temporare a biopotenţialelor latente, însă activarea definitivă a acestora este o problemă personală pe care trebuie să o rezolve fiecare.

E(3) Dacă practicantul este insuficient pregătit pentru a-şi cultiva starea necesară activării acestor biopotenţiale (biotransformarea umană), atunci el trebuie să persevereze pe calea abordată, cel puţin pentru a câştiga timp, în vederea unei posibile realizări ulterioare. Se observă că acest „timp câştigat" este caracterizat prin prelungirea perioadei de menţinere a proceselor vitale, la un randament crescut, cu pierderi seminale rare.

E(4) Din nefericire, îmbătrânirea corpului biologic (sisteme şi organe) este inerentă şi inevitabilă, fapt care atrage cu sine creşterea dificultăţii de a mai controla sau declanşa mecanismul biolachimic. Practic, acest mecanism poate fi declanşat până la o anumită vârstă numită şi vârstă limită a realizării biotransformării, care se situează, de obicei, în intervalul 30-38 ani la femei (datorită apariţiei menopauzei după 40-45 ani), respectiv 40-45 ani la bărbaţi (după care scade foarte mult puterea de concentrare).

În acest punct sau în oricare din perioadele (2)-(4) ale situaţiei B, există o bifurcaţie care înseamnă atingerea condiţiilor necesare biotransformărilor definitive, respectiv căderea spre condiţia umană obişnuită (5) şi (6).

E(5) Dacă s-a ajuns în această etapă, practicantul va bănui sau va anticipa condiţia sa critică şi va încerca o forţare nereuşită de revenire. Va fi cuprins de fanatism sau va renunţa la orice alte încercări şi se va reîntoarce spre condiţia umană obişnuită. Fanatismul este doar o formă mascată de renunţare, de nereuşită, de ascundere a eşecului faţă de sine şi ceilalţi, practicantul afirmând cu tărie că nu a renunţat la calea sau şcoala spirituală. Etapele (6)-(9) sunt asemănătoare cu (4)-(6) (nivelul A).

ATINGEREA NIVELULUI DE BIOTRANSFORMARE (C)

Această etapă reprezintă de fapt începutul practicii spirituale şi nu rezultatul acesteia. Dacă subiectul doreşte să abordeze o practică spirituală, el are posibilitatea de a parcurge rapid anumite etape prin aplicarea unor tehnici psiho-fizice avansate sau poate reveni la viaţa pe care şi-o doreşte, dar cu eficienţă crescută, conştienţă superioară de viaţă şi detaşare pentru a-şi realiza menirea sau scopul dorit, pentru a se bucura de o viaţă cu adevărat firească şi frumoasă.

În ceea ce mă priveşte, încă nu pot aprecia cu suficientă claritate dacă voi aborda o cale de evoluţie personală sau nu. Există anumite tendinţe sau semnale care îmi sugerează faptul că s-ar putea să accesez în mod inevitabil, spontan şi nemijlocit o anumită dezvoltare interioară, prin simpla prezenţă a biotransformărilor. Acumularea a tot mai multă energie în zona creierului modifică valorile undelor cerebrale de tip alfa-delta.

Graficul din fig. 2 reprezintă un exemplu concret al variabilităţii stărilor emoţional-afective, construit în jurul evenimentelor mai importante, rememorate de către autor. Acestea nu sunt redate cu suficientă claritate pentru a proteja intimitatea anumitor evenimente. Ele nu sunt importante în ceea ce priveşte înţelegerea corectă a ciclicităţii aspectelor emoţionale determinată de gradul de vitalizare energetică.

CONCLUZII

Prin intermediul acestei cărţi, am dorit să îmi aduc o contribuţie modestă în cazul în care ştiinţele medicale, sistemul de educaţie şi învăţământ ar fi interesate de înţelegerea, aplicabilitatea şi dezvoltarea aptitudinilor umane interioare prin intermediul eficientizării mecanismelor de biotransformare.

Dar, o singură carte, cu un singur exemplu care nu va fi urmat şi de altele, poate chiar mult mai reuşite, sunt insuficiente pentru împlinirea acestui deziderat.

Prin aceasta se doreşte o încurajare a celor care au realizat asemenea eficientizări la nivel psiho-fizic să îşi consemneze şi să publice rezultatele, în colaborare cu posibile cadre didactice de specialitate interesate de acest subiect.

În măsura în care aceste rezultate vor fi confirmate şi de altele pentru a demonstra că eficientizarea mecanismelor de biotransformare poate fi cultivată şi dezvoltată, se poate propune elaborarea unor granturi de cercetare pe această tematică, având la bază convingerea că majoritatea fenomenelor descrise şi prezentate în lucrare sunt de natură psiho-fizică şi pot fi studiate cu instrumentele de cunoaştere specifice ştiinţei. Restul fenomenelor susceptibile de a fi transfizice reprezintă mai degrabă epifenomene ale acestor mecanisme, fiind un efect al lor şi nu un factor generator.

STĂRILE EMOȚIONALE ŞI RAȚIUNEA

Este cunoscut faptul că atunci cînd intensitatea emoţiilor depăşeşte un anumit prag de manifestare atunci mintea şi capacitatea individului de a mai gîndi raţional este semnificativ alterată. Oscilaţiile emoţionale (benefice sau nu) situate între limite acceptabile, dictate de fiziologia individuală, nu produc efecte ireversibile asupra gîndirii raţionale.

Prin aceasta se înţelege faptul că atunci cînd ele nu au intensităţi şi durate de manifestare prea mari, efectele asupra creierului, minţii şi gîndirii raţionale sunt reversibile. În continuare voi prezenta o analiză, parţial obiectivă, a modului în care emoţiile manifestate în extrem, peste pragul de acceptare psiho-fiziologic, pot determina efecte ireversibile asupra tuturor componentelor fiinţei umane văzută ca un întreg.

EFECTUL EMOȚIILOR DISTRUCTIVE EXTREME

Studiile ştiinţifice avansate din domeniul diferitelor ramuri şi subramuri ale psihologiei au evidenţiat faptul că atunci cînd au loc evenimente furtunoase precum şocuri emoţionale, capacitatea de a mai raţiona, în miezul derulării acestora, scade dramatic spre zero.

Individul se simte lipsit de apărare, incapabil de a descoperi soluţii, este foarte vulnerabil la sugestiile negative şi poate să se confrunte cu stări depresive cu consecinţe ireversibile asupra sănătăţii. Aceste aspecte sunt foarte bine studiate şi mediatizate în lucrări de specialitate, prin urmare ele nu necesită alte abordări în cartea de faţă.

EFECTUL EMOȚIILOR EXTATICE EXTREME

Poate părea bizar sau chiar neobişnuit să prezint problema emoţiilor situate în partea opusă a „axei”, dar în realitate, aşa după cum se menţionează tocmai în textele sacre, emoţiile extatice reprezintă doar o altă polaritate, al căror efect perturbator poate reduce semnificativ gîndirea raţională. Desigur, aceste situaţii apar în cazul unui eşantion foarte restrîns de indivizi, deoarece ne referim la cei care doresc să îşi îmbunătăţească continuu nivelul de calitate a vieţii prin tehnici psiho-fizice.

Printre cititorii cărţii se pot afla şi cei care caută aceste căi de evoluţie personală şi mă simt dator să le comunic cîteva avertismente. În general, eficientizarea biotransformărilor şi aportul tot mai mare de energie vitală în organism sporeşte activitatea glandelor, a creierului, reface parţial sau complet starea de sănătate a unor organe afectate şi aduce o stare foarte bună de autoîmplinire şi automulţumire, manifestată atît la nivelul creierului cît şi al individualităţii de sine. Astfel, fenomenul de biotransformare tinde să instaleze la nivelul fiinţei umane o stare emoţională de fundal, continuă şi lent crescătoare cu trecerea timpului, simultan cu creşterea lentă a magnitudinii biotransformărilor. Aceasta e o buclă de reacţie cu amplificare neîntreruptă.

Cu trecerea anilor, indivizii care simt aceste efecte pot fi remarcaţi de ceilalţi la modul apreciativ cu tendinţa de a-i zeifica, de a le aduce numeroase cadouri reale sau simbolice, faptele bune, sau care în viziunea celorlalţi sunt apreciate ca „bune”, atragînd diverse forme de răsplată.

Dacă practicantul, sau cel care trăieşte intens fenomene de biotransformare şi hiperbiotransformare, nu se poate detaşa de obiectele reale sau de obiectele minţii, ce apar în asemenea evenimente, atunci ele pot să-l atragă în capcana de a crede că EL ESTE aşa cum

auditoriul îl caracterizează şi apreciază, fără să mai ţină cont de faptul că atitudinea sa îi poate umbri atît propria sa raţiune cît şi a celor din jur, asemenea unei orbiri în faţa laurilor victoriei.

În această capcană au căzut oameni cu înaltă pregătire universitară, care au manifestat iniţial o stare echilibrată de raţiune, intuiţie şi strălucire, tocmai datorită biotransformărilor. Oameni care au ajuns în posesia celor mai respectate titluri şi premii, au fost, în cele din urmă, orbiţi de laurii succeselor lor profesionale încît, la scurt timp după aceasta, au căzut spre iraţionalitate, comunicînd idei şi intenţii care îi aşează în postura de „salvatori ai lumii", „cunoscători ai secretelor Universului", „profeţi mesianici", etc. Este greu de explicat de ce apare o astfel de comutare la nivelul lor de conştiinţă şi personalitate, deseori după vîrsta de 40 ani.

În alte situaţii, determinate de stări extatice extreme dar temporare, mintea sau conştiinţa lor intră în „rezonanţă" cu un fel de „stare de unitate şi universalitate" din care emană uneori un discurs cu numeroase semnificaţii mistice şi simbolice. În cazurile foarte rare, aceste discursuri pot avea valenţe morale sugerînd anumite adevăruri profunde, ce pot fi înţelese de auditor. Însă, în cele mai multe cazuri, discursurile, ideile, scenariile sau comunicările, oricum ar fi ele denumite, conţin un amestec neomogen de adevăr şi prostie din care auditorul trebuie să fie în stare să extragă ceea ce e util, pe baza unui discernămînt pe care se presupune că îl are.

Relaţia dintre cel care „conferenţiază" şi participanţi ar trebui să fie biunivocă şi autodeterminantă, deoarece apare o depolarizare la echilibrul dintre raţiune şi intuiţie. Auditorul este mai raţional iar comunicatorul, aflat într-o stare crescută de extaz, este mai intuitiv.

Deplasarea spre extreme ar putea determina apariţia unei stări de extaz în masă şi dispariţia raţiunii iar echilibrul este alterat. Ataşamentul faţă de starea de extaz poate să se manifeste asemenea unei dependenţe faţă de substanţe halucinogene şi organismul o cere tot mai mult. Ea este întîlnită atît în cazul celor care sunt oameni obişnuiţi ce îşi trăiesc zilnic clipele lor de extaz, cît şi în cazul drogaţilor şi al celor care apelează la practici psiho-fizice naturale dar care nu pot anula ataşamentul minţii faţă de emoţii.

• În cazul utilizatorilor de substanţe sau ciuperci cu efecte halucinogene, starea de extaz are un factor generator (substanţele), e temporară şi mintea creează un obiect de atracţie faţă de aceasta.

• În cazul oamenilor obişnuiţi, starea de extaz are un factor generator (identificat prin persoana de sex opus), e temporară şi mintea creează un obiect de atracţie atît faţă de starea în sine cît şi faţă de sexualitatea persoanei alăturate.

• În cazul oamenilor care îşi eficientizează biotransformările, stările de extaz apar spontan şi nu au un factor generator exterior, sau acesta nu poate fi identificat, se manifestă pe durate extinse de timp dar, în anumite cazuri, mintea poate crea din ele un obiect.

Atunci cînd auditorul este convins că „prezentatorul" le transmite „mari" adevăruri, mintea lor este educată şi programată să le creadă şi să le accepte necondiţionat într-o stare deplină de iraţionalitate. Prin acest mecanism, numeroase idei, cărţi şi indivizi au reuşit, direct sau indirect, să isterizeze mase mari de oameni, să le îndemne spre acţiuni inutile, ostile sau iraţionale iar aceasta se întîmplă nu doar în cercurile ezoterice ci şi în lumea „civilizată" în care conducători charismatici se joacă de-a Dumnezeu, stabilesc politici şi modifică destine.

Toate acestea formează grupări „aparent" opuse dar care au un element comun: cultivarea şi acceptarea iraţionalităţii. Binele sau răul, adevărul sau conspiraţia, în viziunea lor nu sunt altceva decît metafore şi justificări aduse în faţa complacerii în iraţionalitate datorită uşurinţei cu care aceasta poate fi instalată la nivelul individualităţii de către fiecare pentru fiecare.

Acesta este un act simultan colectiv şi individual iar factorul generator nu poate fi identificat printr-un grup cu număr restrîns de indivizi ci printr-o dorinţă de participare colectivă a marii mase ignorante la ideile şi acţiunile unui grup sau grupuri restrînse care promit indiferent ce.

Această relaţie e biunivocă deoarece ea nu se poate susţine dacă una din părţi cedează. Este ca şi cînd am dori să ne imaginăm Biserica lipsită de enoriaşi sau o şcoală lipsită de elevi. Relaţia biunivocă creează legături şi dependenţe, echilibre sau dezechilibre, în funcţie de cointeresarea tuturor participanţilor.

Dacă ştiinţa avansează rapid atunci Biserica îşi poate pierde din influenţă iar dacă un elev sau adept al unei şcoli nu mai simte perspectivele din viitorul apropiat, plecarea sa poate avea influenţe asupra şcolii care nu i-a adus ceea ce a căutat.

CE NU ESTE BIOTRANSFORMAREA

1. Biotransformarea nu este procesul pe care cineva îl produce pentru a îşi putea controla emoţiile şi reacţiile automate ale corpului şi minţii, ci invers; mai întâi se porneşte cu o intenţie (şi munca efectivă) de autoeducare. Aceasta e cultivată atât cât permite nivelul, iniţial scăzut, de vitalitate al practicantului, iar după trecerea pragului de declanşare apare biotransformarea ca efect al acestor atitudini cumulate.

2. Biotransformarea nu este un antidot împotriva reacţiilor automate şi subconştiente a emoţiilor şi ataşamentelor declanşate de reacţiile chimice ale creierului. Ea apare în urma unor experimente emoţionale repetate prin care emoţiile sunt vehiculate liber, ori de câte ori se manifestă iubirea (fie ea condiţionată sau nu) conştientizând şi cultivând în permanenţă tripla calitate de observatori, participanţi şi co-creatori ai fiecărui eveniment emoţional. Dacă nu se întâmplă aceasta, atunci ataşamentele faţă de reacţiile chimice ale creierului vor persista în continuare.

3. Biotransformarea rezolvă multe chestiuni şi probleme dar ea nu apare doar ca un act de voinţă al minţii ci ca un efect al însumării unor atitudini biologice şi fiziologice. Pentru a afla nivelul de aprofundare al atitudinilor practicate e nevoie de observarea reacţiilor într-o situaţie oarecare de conflict. Pentru a afla cât de bine aţi reuşit să modificaţi ritmul respirator, e necesar să observaţi deseori respiraţia pentru a verifica care e situaţia ei.

Pentru a afla cât de bine aţi cultivat curajul interior, e nevoie să observaţi care e atitudinea într-o situaţie critică. Pentru a afla cât de bine aţi cultivat efervescenţa zilnică, e suficient să estimaţi realist câte momente din cursul zilei aţi trăit „efervescent” (stare emoţională foarte bună) şi de a sesiza imediat momentul în care brusc nu mai sunteţi „efervescent”,... în caz contrar se poate „cădea” în jugul emoţiilor condiţionate, ale unor răspunsuri automate.

4. Biotransformarea nu creează legături şi ataşamente ci le desface. Aşadar, pentru a o favoriza, practicantul trebuie să fie un participant activ la acţiunea de a cultiva detaşarea de emoţii, obiecte, fiinţe şi fenomene. Cultivând opusul, se inhibă biotransformarea. Cultivând ceea ce o favorizează, se amplifică efectul acesteia.

5. Biotransformarea nu este acea „umbrelă” pe care o deschizi numai atunci când vine … boala. Lecturând diverse cărţi am întîlnit câteva idei legate de puţinele şcoli esoterice din lume, unde energiile fiinţei sunt luate în serios, iar practicile sunt severe. Îmi aduc aminte că am citit ceva despre faptul că la acele şcoli nu pot să participe decât cei care au „trezit” energiile, cel puţin la modul minimal al unor biotransformări, iar acele persoane trebuie să aibe o sănătate foarte bună, deja din start.

6. Biotransformarea nu e o joacă…

MITURILE SALTULUI SPIRITUAL AL OMENIRII

Pare simplu, uşor de înţeles, în teorie e chiar uşor de realizat, dar în practică nu se întâmplă şi nici nu se va întâmpla vreodată. Eventual, aşa ceva ar putea fi în grupuri restrânse, ocazional, rar şi pe durată de timp limitată. Un stol de păsări, un roi de albine sau bancurile de peşti, formează un egregor viu, autoconştient (probabil din motivul de a se menţine o deplasare ordonată, protecţie în faţa unui pericol, etc.) în ciuda faptului că fiecare componentă a egregorului este un organism lipsit de conştienţă. Oamenii, care sunt fiinţe conştiente, nu formează un egregor autoconştient decât în situaţii mult mai rare decât stolurile de păsări sau roiurile de albine.

Aceasta se datorează faptului că însăşi acea conştienţă (dezvoltată prin milioanele de ani de evoluţie, ce momentan proiectează o falsă identificare a sinelui), este cea care îi spune că el este un individ separat, având o minte separată, cu gânduri separate şi duce o viaţă separată de restul „stolului”. Prin urmare el se asociază doar formal ideii de comunitate, comuniune, colectivitate, etc., sau eventual din interese de natură materială, fiziologică, pentru a-şi satisface dorinţele, instinctele, automatismele şi nu pentru a îşi extinde gradul de conştientă spre o realitate de Ordin Superior. În fiecare an apare o nouă „găselniţă” cu saltul spiritual al omenirii.

Fabulaţii şi aiureli bântuie tot mai multe bloguri pe internet. Totul nu e decât ***povestea*** despre saltul ei spiritual, dar în realitate acest salt nu se produce. Acesta e doar pretextul cum că cineva e interesat de cunoaştere şi dezvoltare personală, de integrare colectivă şi de socializare. Evoluţia personală există şi e reală, dar ea nu este atât de profundă, excepţională şi formidabilă precum se tot

spune. Este vorba de o anumită cooperare, ce s-a dezvoltat de-a lungul timpului, comunicare şi interese de grup. Orice altceva reprezintă doar vorbe şi idei esoterice despre traiul în natură şi evoluţie spirituală care acoperă elegant şi subtil măştile pe care acei oameni le afişează în faţa celorlalţi, jucându-şi rolul mai mult sau mai puţin inconştient.

Mii de cărţi şi website-uri „propovăduiesc" că omenirea a ajuns deja un superorganism, că va veni marea trezire, că va veni marea iluminare sau marea translaţie... absolutul intrării în prostie şi altele, dar tot ceea ce am văzut în acele „salturi" îmi sugerează că ceea ce eventual a ajuns în mintea multor milioane de entuziaşti este doar marea … prosteală.

Dar ce anume căutăm fiecare şi de unde ne aşteptăm să primim sau descoperim? Iată o întrebare la care e nevoie de gîndire şi intuiţie pentru a afla răspunsul. Ştiinţa clasică nu ne oferă răspunsurile la toate întrebările posibile şi imaginabile, dar ea se dezvoltă cu viteze ce altă dată ar fi fost considerate imposibile sau chiar impredictibile. Eu prefer să urmăresc cu interes rezultatele ştiinţei clasice decât cele ale pseudoştiiţelor de tot felul care nu oferă nicio aplicabilitate şi cu atât mai puţin rezultate practice concrete.

CÂTEVA IDEI UTILE

Voi prezenta în continuare cel mai important conflict din vieţile noastre. Dar înainte de aceasta vă propun un exerciţiu de logică prin intermediul căruia să aflăm care este acest conflict, aparent de nerezolvat.

Banii: Ei bine, lipsa lor poate crea enorm de multe probleme dar şi prezenţa lor în valori exagerate creează probleme. Mulţi oameni de afaceri trăiesc într-un stress cronic care le poate ameninţa sănătatea.

Iubirea: Ei bine, iubirea e ceea ce defineşte fiinţa umană prin cel mai nobil caracter sau trăsătură, fără de care viaţa ar fi practic imposibilă. Însă cred că dacă aţi analizat atent conţinutul cărţii, practica ne arată că o aplicare incorectă a unor principii legate de relaţia intimă biologică poate reduce capacitatea noastră de a ne menţine sănătoşi pe termen lung.

Valori proprii: Ei bine, pe cât ar putea părea de paradoxal, cel mai important lucru fără de care ***banii*** şi ***iubirea*** nu ne pot face cu adevărat fericiţi şi împliniţi sunt **valorile** personale corecte. O valoare personală este un lucru sau o idee pe baza căruia, cărora îţi creezi însăşi sensul existenţei tale iar aceste valori depăşesc cu mult puterea şi impactul pe care îl pot avea cele mai intense sentimente de iubire sau cele mai fabuloase câştiguri financiare.

Pare greu de crezut, dar aceste valori se află la baza majorităţii conflictelor din relaţiile de cuplu şi nu numai. Ele sunt atât de puternic impregnate în structurile minţii încât determină în mod nemijlocit toate alegerile pe care le vom face în decursul vieţii, iar dacă avem valori proaste atunci viaţa noastră va fi una de slabă calitate şi deprimantă de la o zi la alta. Valorile proprii sunt considerate, la un nivel profund, mai presus de sentimente, de bani, de iubire… ele sunt mai presus de orice altceva. Oamenilor le vine greu să creadă că aşa ceva este posibil.

Dar acest lucru poate fi verificat în cazul multor relaţii de cuplu care merg rău, după un anumit timp. De ce ? Pentru că cei doi îşi descoperă reciproc faptul că au valori personale diferite iar acestea intră în conflict cu sentimentele şi trăirile lor până la momentul în care cuplul ajunge să se despartă. Dacă aveţi valori proaste sau incompatibile atunci fericirea nu e posibilă.

Dacă vreţi să aveţi parte de o fericire în doi atunci primul lucru e de a vă verifica atent valorile în care credeţi şi să încercaţi să le modificaţi. Va fi extrem de greu de făcut aceasta, dar reuşita vă va aduce avantaje imense. Dar dacă veţi pune în practică, atunci nu acceptaţi compromisul unor valori proaste şi inutile deoarece soluţia temporară oferă numai rezultate temporare, după care iarăşi apare conflictul. Noi am creat valorile iar acestea ne condiţionează viaţa, ne perturbă sentimentele, iar alegerile pe care le facem nu vor fi niciodată libere ci condiţionate de aceste valori, fie ele bune sau proaste. Dar chiar dacă ai cele mai bune valori în viaţă, dar majoritatea celorlalţi nu le au şi nu coincid cu ale tale, atunci nu vei putea interacţiona cu ei şi nu vei avea o relaţie intimă, profesională sau de prietenie care să fie stabilă în timp.

PARTEA A DOUA

INTERVIURI CU PERSONALITĂȚI IMPORTANTE

~ DISCUȚII ŞI TEHNICI ~

15. PARTEA A DOUA – CUVÂNT INTRODUCTIV

Partea a doua a cărţii, având mai puţine conotaţii autobiografice, are titlul *Discuţii şi tehnici*, care însă nu reflectă decât parţial varietatea şi complexitatea tematicii abordate.

Timp de mulţi ani, Cristian Mureşanu a avut suficiente probleme de sănătate serioase, pe care le-a învins pas cu pas, folosindu-se de anumite cunoştinţe spirituale tradiţionale şi moderne. În acest demers, a perfecţionat sau dezvoltat el însuşi anumite tehnici spirituale cu valoare terapeutică. Totodată, el încearcă să formuleze un model propriu despre fiinţa umană, sensul existenţei, procesul de vindecare şi rezolvarea problemelor de sănătate sau evoluţia spirituală, ca principală menire a desăvârşirii noastre.

Elementele modelului, care reflectă, în esenţă, viziunea autorului asupra lumii şi locului nostru în această lume nu sunt noi, ci aparţin filosofiei perene, în sensul formulat de către Aldous Huxley. Noutatea constă însă în asamblarea acestor elemente într-un model care are în centrul său conceptul de biotransformare.

În favoarea ideilor sale, autorul prezintă concepte de bază ale noii biologii propuse de către Bruce Lipton sau mărturiile celebrului teolog dizident Miceal Ledwith despre autovindecarea bolilor neurologice severe care l-au afectat în ultimii ani.

Unele elemente noi, aflate la frontierele ştiinţei sau dincolo de acestea, cum sunt conceptul de bioplasmă, transmutaţia biologică, transmutaţia la energii joase, câmpul morfogenetic sau masa critică la nivel social, sunt de asemenea menţionate pe parcursul cărţii şi contribuie la consolidarea modelului propus de către autor.

Cristian Mureşanu a devenit cunoscut îndeosebi prin numeroasele sale emisiuni din seria *Ştiinţă şi Cunoaştere*, difuzate la TVR Cluj. Aceste emisiuni popularizează paradigma ştiinţifică, cea care s-a impus treptat, începând cu perioada iluminismului, pentru a deveni viziunea oficială asupra lumii. Fără a nega valenţele modelului ştiinţific şi realizările fără precedent obţinute de către ştiinţă, în general şi medicină, în particular, Cristian Mureşanu se apropie, prin ultimele sale cărţi, din ce în ce mai mult de cei care susţin necesitatea revizuirii sau chiar a înlocuirii paradigmei ştiinţifice cu o nouă paradigmă holistică, pe fundalul afirmării postmodernismului.

Această mişcare, denumită şi Noua Gândire (New Thinking), pe care unii o consideră un curent neospiritual, este promovată îndeosebi de către persoane care aparţin comunităţii ştinţifiice sau sunt asociate cu preocupările ori problemele acesteia.

Noua Gândire doreşte să reabiliteze spiritualitatea tradiţională, care a fost compromisă în bună măsură de ofensiva şi reuşitele fără precedent ale ştiinţei. În esenţă, ea încearcă să regăsească dimensiunea noastră spirituală, care este astăzi, cel puţin parţial, uitată şi abandonată şi să ne reamintească că adevăratul sens al evoluţiei noastre nu ar fi prosperitatea materială, ci dezvoltarea intelectuală şi, mai ales, spirituală.

Urmându-şi optimismul nativ, Cristian Mureşanu crede că în viitor este posibilă o sinteză fericită între ştiinţă şi spiritualitate, cu efecte benefice asupra stării noastre de sănătate fizică şi mentală, atât la nivel individual, cât şi social. Se remarcă în acest sens graficul de la pag. 58, care se referă la posibila dezvoltare a unui sistem medical de optimizare a fiziologiei umane. Acesta ar urma să promoveze, pe rând, o medicină personalizată, apoi o medicină regenerativă avansată şi, în final, o transmedicină.

Rezultatul acestor dezvoltări succesive ar fi creşterea speranţei medii de viaţă la peste 120 ani şi îmbunătăţirea calităţii vieţii urmaşilor noştri din toate punctele de vedere. Viitorul urmează să decidă dacă ideile avansate de către autor sunt într-adevăr vizionare sau vor rămâne simple năzuinţe entuziaste utopice.

Prof. Dr. ***Adrian Pătruţ***

16. PRACTICA BIOTRANSFORMĂRILOR

Practica biotransformărilor la bărbat şi la femeie prezintă anumite particularităţi. Ideile prezentate în continuare se bazează (în mod obligatoriu) pe obţinerea unor deprinderi şi calităţi, practicând cele cinci atitudini descrise în această carte.

Din observaţiile personale, discuţii cu diverse persoane şi alte studii ştiinţifice pe care le-am realizat în ultimii 10 ani (în care această experienţă de viaţă se derulează fără oprire), am ajuns la concluzia că gradul de dificultate şi/sau reuşită a declanşării acestor fenomene fiziologice complexe, numite biotransformări celulare şi fiziologice, depinde de gradul de implementare în viaţa de zi cu zi a celor cinci atitudini.

Acelea nu pot fi numite tehnici, în sensul clasic al cuvântului, deoarece în cadrul societăţii occidentale, modul de prezentare a ceea ce se numeşte în limbaj esoteric „tehnici de evoluţie spirituală", se referă la un grup de exerciţii care necesită o abordare distinctă în timp şi spaţiu, obligând practicantul să renunţe la orice altă activitate pe durata execuţiilor acestor serii de exerciţii. Deseori durata exerciţiilor poate fi de mai multe ore pe zi, în fiecare zi.

Din acest motiv, nu le-am numit „tehnici", ci „atitudini", deoarece ele nu necesită o abordare separată, nu e nevoie de alocarea unui interval de timp special dedicat, nu e nevoie de renunţarea la activităţile obişnuite ale zilei, adică, cu alte cuvinte, ceea ce propun eu, în baza experienţei de aproape 10 ani în biotransformări, nu este un mod de viaţă ascetic, nu are legătură cu profesia şi preocupările din timpul liber, ci are legătură doar cu modalitatea în care toate acestea se integrează în structura vieţii pe care şi-o propune fiecare.

De exemplu, din punct de vedere al anumitor şcoli esoterice, nu se poate atinge ceea ce acolo se numeşte „trezirea energiei kundalini", dacă yoghinul nu renunţă la viaţa sa materială şi nu se dedică vieţii ascetice. Ei bine, din punct de vedere al biotransformărilor, nu e nevoie de o viaţă ascetică. Trebuie să precizez faptul că în urma mai multor discuţii şi studii personale am încercat să aflu dacă biotransformările sunt sau nu echivalente cu ceea ce şcolile esoterice numesc „trezirea energiei kundalini". Nu am reuşit să înţeleg cu suficiente detalii la ce se referă această exprimare, deoarece nu a fost identificată nicăieri în corp o energie, ce pare a fi de natură necunoscută nouă, occidentalilor. Faptul că se numeşte „kundalini" este o convenţie prin preluarea unui termen indian tradiţional. De ce este numită energie şi cum s-ar putea ea „trezi"?

Ceea ce am aflat totuşi este un lucru interesant: biotransformările reprezintă cel puţin o etapă de maximă importanţă, eliminatorie şi obligatorie referitor la ceea ce yoghinii numesc „trezirea energiei kundalini". Probabil că nu se poate pune semnul egal între cele două (având în vedere că nu pot explica ştiinţific ce înseamnă kundalini). Aşa că îi las pe acei foarte puţini occidentali să îşi urmeze vieţile într-o formă „modernă" de asceză orientală. În continuare, voi reveni la practica biotransformărilor, aşa cum am reuşit eu să o înţeleg şi să obţin rezultate.

Notă: Am avut ocazia să observ cazul unui prieten apropiat, practicant yoga, care, prin perseverenţă, a ajuns în pragul declanşării unor reacţii de biotransformare în vara anului 2006, la numai câteva luni diferenţă de propria mea experienţă. Atât eu, cât şi el aveam rinită cronică hipertrofică. În cazul meu, „energia" a parcurs întregul organism ajungând până la creier, favorizând vindecarea rinitei (în momentul în care ţesuturile afectate au primit energie). Deşi am încercat să îi relatez acest aspect, persoana în cauză a considerat că ştie ce are de făcut, deoarece teoria mea nu corespunde cu teoriile acceptate şi prezentate la unele cursuri.

Adevărul a ieşit la iveală 6 luni mai târziu când, afecţiunea mea s-a vindecat (renunţând de fapt la medicaţie), iar a sa a rămas constantă. Singura concluzie pe care o pot formula este aceea că, în cazul său, „energia" nu a reuşit să ajungă în cantitate suficientă până în zona frunţii şi a nasului. Cantitatea de energie obţinută din biotransformări este **insuficientă**, atunci când sunt îndeplinite una sau mai multe din următoarele ipoteze:

• Subiectul nu rezistă tentaţiei interacţiunii într-o relaţie intimă fără descărcare seminală (minim 5 luni), fiind extrem de efervescent şi copleşit de dorinţe erotice.

• Subiectul are un grad de toxicitate atât de ridicat în organism (datorită unor maladii mai vechi sau a dietei), încât productivitatea seminală pe unitate de timp nu poate echilibra sistemul biologic **energii ⇔ toxine.**

• Subiectul trăieşte stări conflictuale care îi perturbă productivitatea glandelor seminale. În cazul prietenului meu, am suspectat că este vorba de una dintre ipotezele enumerate, dar nu o voi dezvălui cititorilor pentru a îi proteja identitatea şi poziția ocupată în cadrul respectivei şcoli.

Din experiență directă afirm că atunci când „energia" nu „urcă" până la creier, procesul de biotransformare nu se autosusține, eficiența sa scade cu trecerea timpului şi subiectul revine la starea anterioară procesului. El va putea genera doar evenimente temporare de biotransformare pe durata execuției unor tehnici. În acest caz, deşi se produce biotransformarea, aceasta e condiționată în permanență de execuția tehnicilor.

PRACTICA BIOTRANSFORMĂRILOR LA BĂRBAT

Aceasta constă din realizarea anumitor exerciții musculare speciale în perioadele intime. Din păcate, este greu de pus în cuvinte care sunt exact acele grupe de mușchi, unde se află ele şi cum pot fi contractate, în lipsa manifestării unor stimuli excitativi, care să transmită informația la creier.

Comparativ vorbind, exercițiile musculare sunt asemănătoare celor prin intermediul cărora, de exemplu, se poate controla urinarea fracționată. Acele grupe de mușchi sunt foarte uşor de controlat la vârsta adultă. De ce? Deoarece de mici copii noi am fost educați (nu tocmai simplu şi uşor) să ne controlăm instinctele de eliminare a produselor toxice din corp în anumite momente de timp, care respectă un set de reguli de conduită şi bună convieţuire umană.

Cei care deja ați ajuns părinți, nu aveți nevoie de alte explicații. Există anumite dificultăți cu care se confruntă copiii mici în a reuşi aceste deprinderi, dar după mai multe „insistențe", ei… învață. Şi eu am învățat… tata avea două instrumente: un liniar de lemn şi palma dată peste fund şi astfel s-a demonstrat că subconştientul funcționează.

Revenind la ideea anterioară, aceasta a fost o comparație şi nu are nicio legătură cu biotransformarea. Comparația sugerează faptul că, aşa cum în cazul vezicii urinare, există mai multe grupe de mușchi, ale căror contracții sunt uşor de controlat, la rândul ei, vezicula seminală (mult mai mică în dimensiuni) este dotată cu aceste grupe de mușchi, dar numai una din ele este folosită, în timp ce a doua… ei bine, a doua s-ar zice că de fapt nu există.

Prima grupă de mușchi realizează contracții pulsatorii automate, generate subconştient, în baza unor stimuli-receptori care indică, pe de o parte, nivelul de umplere a vezicii, pe de altă parte au rol de a se autoactiva sub influența excitațiilor repetate, produse conştient prin atingeri. Anumite tratate, articole şi chiar manuale esoterice au acordat o atenție prea mare acestei grupe de mușchi, ale căror contracții nu se pot controla decât după enorm de multe antrenamente şi timp îndelungat acordat acestor experimente şi până la urmă, de fapt, nici nu ar fi nevoie.

Atenția trebuie acordată unei alte grupe de mușchi, despre care se spune că nu există, sau că de fapt, acele fibre probabil nu ar fi de natură musculară, pentru că nu se contractă niciodată. Dar, în imediata lor apropiere, există un grup foarte important de fibre musculare, care se contractă şi formează ceea ce specialiştii numesc *musculatura perineală*. Acestora li se adaugă şi alte grupe specializate. Cum se ştie, în momentul producerii contracțiilor pulsante la nivelul veziculei seminale, întregul conținut al amestecului seminal este evacuat spre exterior.

De remarcat faptul că la numai câțiva milimetri de la ieşirea din vezicula seminală, tubul de conducere mai departe a amestecului seminal se uneşte cu cel de la vezicula urinară, urmând apoi un traseu comun, printr-un tub care se numeşte ureter (fără a adăuga alte detalii complexe).

Aceasta pune în discuție următoarea întrebare: Nu cumva acționarea conştientă prin contracții ale musculaturii perineale, opreşte simultan atât evacuarea lichidului seminal, cât şi a urinei? Musculatura contractată intens îngustează diametrul ureterului. Unii au avut ideea aceea a folosirii unor materiale de strângere exagerată care să fie montate cât mai aproape de locul unde se unesc cele două tuburi în ureter. Ceea ce se întâmplă (în asemenea cazuri) este faptul că, dacă contracțiile subconştiente ale veziculei seminale continuă mai multe zeci de secunde, atunci ele forțează împingerea amestecului seminal **în vezica urinară**, fără să se producă vreo biotransformare. De aceea ideea e contraindicată, chiar poate produce microfisuri.

Dacă totuşi nu se întâmplă acest lucru, atunci, în cursul nopții pot apare acele aşa-numite poluții nocturne, care se produc datorită acțiunii senzorilor de „nivel" care indică prezența unei cantități prea mari de sămânță netransformată şi nefolosită şi care „lăsată acolo" produce perturbări emoționale, reacții chimice la nivelul creierului etc.

Pentru alte detalii citiți articolul http://www.kundaliniconsortium.org/2015/01/muscle-training-for-transphysical.html

Imaginați-vă o perfuzie dublă din care se pot scurge anumite medicamente pe cele două tuburi, dar imediat la ieşire, cele două tuburi se unesc într-unul singur. Dacă luăm o bucată de metal pentru a opri scurgerea soluțiilor, avem mai multe posibilități: putem opri scurgerea uneia dintre ele, sau ale ambelor deodată, dar vom constata că nu putem opri scurgerea la una din ele pentru că tubul de legătură e prea „scurt", dar punga are un sistem de blocare al ei propriu, însă acesta nu se „vede".

Putem bloca scurgerea medicamentelor pe porțiunea din traseul comun, însă imaginați-vă că după ce am făcut aceasta, prindem una din pungi la baza ei şi strângem puternic prin contracții repetate. Conținutul ei va intra forțat în cea de-a doua pungă. Aşadar, revenind la biotransformare, aceasta se întâmplă deoarece amestecul seminal trece fără nicio oprire prin tubul de ieşire din veziculă şi de acolo, sub impactul forței de presiune exercitată de contracțiile subconştiente de la baza veziculei, acesta ajunge în vezica urinară.

Care sunt atunci acele grupe ce ar trebui contractate? Din moment ce ele nu „există", înseamnă că e un cerc vicios. Eram aproape convins că aşa ceva ține de domeniul imposibilului… pentru că nu puteam sub nicio formă se selectez (la voință) doar acele fibre musculare care **opresc** amestecul seminal exact la ieşirea din vezicula seminală. Voi sugera o ipoteză, la care poate cândva, în viitor, se vor putea aduce dovezi: vezicula seminală mai are o pereche de fibre (în pereții acesteia), dar care nu se contractă niciodată. Poate nu e adevărat. Poate acele fibre se respecializează în baza unui act de voință repetat. Nu am idee. Nu ştiu. Pentru a ajunge la pragul declanşării contracțiilor acelor fibre musculare (ce presupun că fac parte din pereții veziculei seminale), este nevoie de antrenament de lungă durată. La început, este inevitabil şi firesc ca în cursul acestor exerciții să se producă contracția întregii musculaturi perineale. Nu e nimic rău în aceasta.

Este ca şi când, printr-o analogie, privim palma mâinii noastre şi încercăm să o ținem cu toate degetele întinse. Apoi generăm o contracție pentru a îndoi doar degetul inelar, fără ca celelalte să se mişte. E simplu de făcut, dar pentru cine nu a exersat niciodată, s-ar putea să observe că, la acea comandă, se îndoaie mai multe degete. Însă prin exercițiu, după un anumit număr de încercări, vom putea îndoi degetul inelar în mod selectiv, în timp ce restul rămân necontractate. De ce este important acest lucru? Deoarece e nevoie de eforturi mult mai mari pentru a contracta zeci de grupe musculare simultan, în comparație cu una. Voința necesară pentru a contracta foarte bine şi foarte ferm, o singură grupă musculară, este uşor de cultivat, dar voința necesară de a face acelaşi lucru cu zeci de grupe musculare simultan, este foarte greu de realizat, deoarece acei muşchi se contractă cu intensități diferite. Astfel, până la dobândirea măiestriei în selectivitatea contracțiilor musculare, tantricii recomandă menținerea stărilor orgasmice doar până la 99% din cel maxim.

Din păcate, acest lucru nu va aduce echivalentul emoțional al stării ce se obține prin evacuarea aşa-zis firească şi fără efort a lichidului seminal. Avantajul este totuşi acela că prin repetarea acestei practici, se poate obține starea necesară de educație musculară pentru a aduce amestecul seminal la „efervescență", urmată apoi la scurt timp de o biotransformare, dar pentru cine ar vrea mai mult de atât, există o soluție. Soluția, este de a atinge starea de măiestrie până la punctul în care aceste contracții pot fi controlate selectiv, astfel încât, în timp ce grupa musculară, de la baza veziculei seminale, a ajuns în starea contracțiilor pulsatorii controlate din subconştient, cealaltă grupă musculară din imediata apropiere a orificiului de evacuare a lichidului seminal va fi contractată ferm pe durata a câteva zeci de secunde, maxim un minut. **Mai multe detalii ofer celor interesați numai la seminarii! De altfel, tehnica exactă nu poate fi prezentată decât în mod direct.**

Aşadar, aceste grupe musculare există, dar ele nu pot să contracte acea porțiune a veziculei seminale, simultan cu acțiunea excitantă şi de neoprit a contracțiilor subconştiente **de la baza acesteia**. Asta e problema. Ele nu se pot contracta pentru că niciodată nu au primit vreo comandă de la mintea conştientă şi nici nu există o bandă subconştientă unde această comandă să fie moştenită sau pre-educată. Ea trebuie creată. **Repet din nou: pentru detalii sunați-mă la telefon!**

TRASEUL ENERGETIC ŞI EFECTE RESIMȚITE

Evenimentul declanşării acestor reacţii biologice este, de obicei, violent fiind urmat de o serie lungă de consecinţe, unele mai puţin plăcute. Cu ajutorul unei pregătiri adecvate, practicantul poate înţelege că aceste simptome nu reprezintă semne de boală, ci interacţiuni „energetice" cu simptome false de boală, precum impresia falsă a unor arsuri în diverse zone ale corpului, cefalee, insomnii şi altele. Toate acestea sunt evenimente temporare ce nu trebuie să producă îngrijorare.

De asemenea, e important să nu se intervină cu medicaţie, deoarece aceasta introduce mai multe toxine iar „energiile" generate în proces vor produce şi mai multă durere pentru a elimina produsele toxice recent acumulate. Am experimentat declanşarea fenomenului de biotransformare, definitiv şi ireversibil, în după-amiaza zilei de vineri 3 februarie 2006. Fiecare etapă a fost percepută cu multe detalii, dintre care unele vor fi redate în paragrafele următoare.

TRANSFORMAREA ÎN STARE DE „BIOPLASMĂ"

Deoarece a fost vorba de o transformare în condiţii de masă critică, adică o cantitate extrem de mare de materie celulară care a transsublimat la starea de „bioplasmă", este oarecum firesc ca aceasta să producă unele senzaţii perceptibile.

O primă impresie tactilă (însoţită de un zgomot surd interior, asemenea unui celofan strâns în pumn) a fost resimţită timp de cca. 1,5-2 secunde în aria cuprinsă între testiculul drept şi creasta iliacă a osului coxal drept. Impresia tactilă precursoare evenimentului se manifestă mai întâi ca un fel de semnal tactil foarte greu perceptibil, asemenea unor furnicături sau vibraţii interioare, anunţând într-un anume fel apropierea de biotransformarea propriu-zisă.

În următoarele minute, au fost percepute un număr de cca. 3 sau 4 înţepături severe spre inimă, la fiecare inspiraţie (o înţepătură la o respiraţie completă). Cu cât inspiraţia a fost mai energică şi expiraţia mai lentă, cu atât înţepăturile au fost mai severe. Aceste senzaţii reprezintă începutul biotransformării. Ele au fost ulterior completate prin senzaţia de arsură produsă de un ac înroşit în foc, care ar străbate aria cuprinsă între testiculul drept şi creasta iliacă a osului coxal drept. Vizionarea unui film documentar special, destinat numai cadrelor medicale, mi-a permis să adaug faptul că traseul fierbinte a fost paralel cu canalul deferent care urcă spre creasta iliacă a osului coxal. Apariţia fricii poate avea efecte de inhibare. Ar fi utilă vizionarea anumitor filme artistice.

Se recomandă reglarea respiraţiei astfel încât aceste senzaţii să se manifeste cu maximă intensitate. În caz contrar, mecanismul nu se startează cu energie suficientă. De asemenea, se poate realiza şi o presopunctură asupra ariei respective pentru a mări intensitatea arsurilor şi nu pentru a le micşora. Trecerea de această etapă (care este eliminatorie) se realizează pe baza cunoştinţelor teoretice privind cultivarea stării de curaj nemărginit. Ascultarea muzicii eroice e bine venită.

Blocarea manifestărilor, aparent periculoase, din zona inimii reprezintă un eşec regretabil, dar este important de notat faptul că biotransformarea nu se poate realiza în condiţii bune dacă subiectul suferă de boli cardiace. Reîntăresc ideea că biotransformarea nu se poate declanşa (fără pericol) într-un organism cu toxicitate ridicată sau aflat în stare avansată de boală.

Următoarele evenimente de biotransformare din a doua şi a treia zi au fost mult mai reduse ca intensitate, deoarece întregul sistem biologic şi „bioenergetic" a intrat într-un regim cu autosusţinere, cantitatea de materie transformată ulterior fiind mult mai mică, astfel că fenomenul poate continua „silenţios" fără să mai producă tulburări somatice.

Doar prima este cea mai severă şi se manifestă astfel o singură dată în viaţă la modul în care o descriu, iar aceasta presupune o concentrare mentală excepţională. În timpul acestei confruntări, asemenea unei situaţii limită, se produce ceea ce ştiinţa medicală încă nu este pregătită să recunoască: biotransformarea celulară.

Fiecare poate avea propria experienţă, astfel că orice descrieri suplimentare pot fi inutile şi chiar derutante, deoarece tendinţa de a „copia" este mai mare decât aceea de a „descoperi". Fără această descoperire interioară nu se poate realiza nimic. Acesta e unul din motivele pentru care am hotărât să nu public toate detaliile. Aceia care îşi vor rezerva suficient timp pentru studiul teoretic şi practic al acestui fenomen vor descoperi toate elementele necesare. Succesul este aproape garantat.

ASCENSIONAREA SPRE ZONA ABDOMINALĂ

NOTIȚE DIN JURNAL:

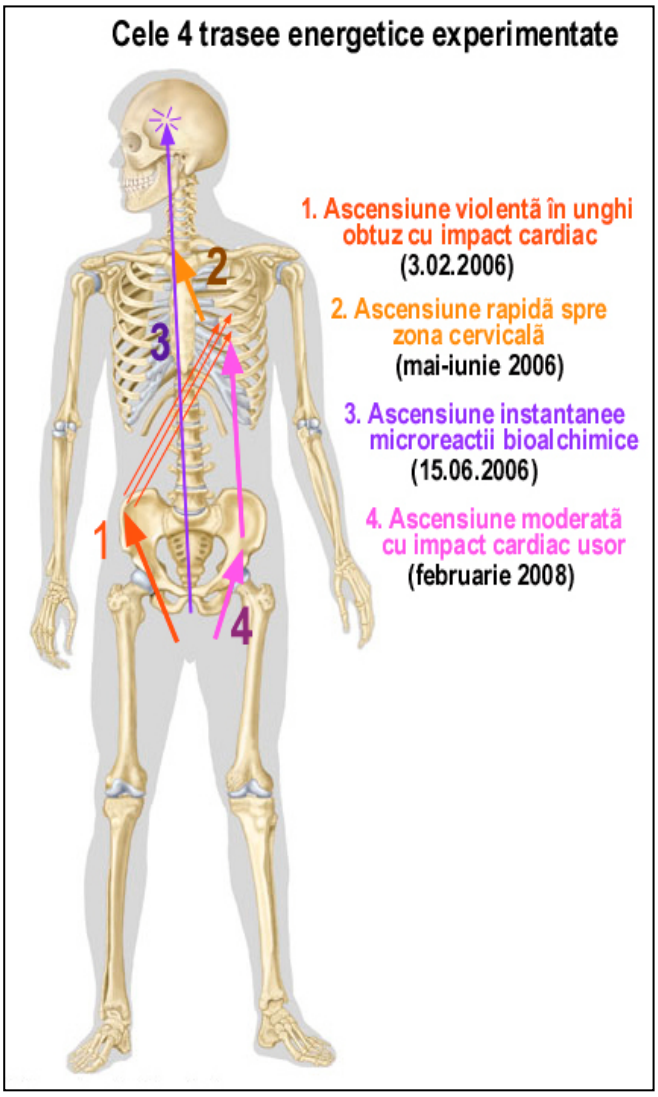

Aceasta s-a soldat cu apariția unor stări de căldură şi transpirații (cca. 1-2 litri pe noapte) timp de 2-3 săptămâni la rând (cu rată descrescătoare), timp în care am slăbit de la 72 kg la 64 kg, la care s-a adăugat o stare de insomnie destul de greu de suportat. Căldura a avut un aspect particular: corpul fizic în zona abdominală avea temperatură normală, dar s-a manifestat impresia că aerul de la o distanță de cca. 2 cm de tegument era mai cald decât acesta.

Aş putea teoretiza asupra faptului că impresia a fost mai degrabă eterică decât fizică, ceea ce ar sugera existența unui aşa numit focar energetic care se extinde şi în afara corpului, dar nu există mijloace necesare pentru a măsura sau demonstra ştiințific acest fapt. Insomniile au fost determinate mai ales de arsurile resimțite în zona abdominală care au perturbat somnul.

După prima săptămână au dispărut transpirațiile şi durerile îngrozitoare de umeri care apăruseră în cursul lunii ianuarie. După a doua săptămână au dispărut insomniile, dar a mai persistat senzația de căldură, uşor deranjantă (24 de ore pe zi) ce a mai durat încă o săptămână.

Am fost obligat să consum excesiv de mult chefir şi smântână (cca. 2 litri pe zi), fapt care a ridicat temporar valorile colesterolului din sânge. Singurul ajutor în acele momente a fost acela de a-mi reaminti faptul că proprietatea „bioplasmei" este să urce spre creier, aşa că nu am avut altă soluție decât aşteptarea răbdătoare a finalizării procesului.

EFECTE PERMANENTE OBȚINUTE

În mod inexplicabil prin argumente ştiințifice, după finalizarea procesului energetic din zona abdominală, am simțit o schimbare generală de atitudine şi interacțiune cu cei din jur, spontaneitate, depăşirea situațiilor conflictuale şi un sentiment de curaj interior, care s-au permanentizat de atunci.

Literatura ezoterică menționează unele aspecte, dar nu cu suficientă claritate, deoarece se integrează excesiv laturii mistice a problemei şi nu celei ştiințifice observabile direct. Este dificil de explicat legătura dintre această energie specială şi modificarea la nivelul personalității. ***Aceste efecte permanente se resimt şi în prezent, după peste 10 ani de biotransformări.***

ASCENSIONAREA PRIN ZONA TORACALĂ

NOTIȚE DIN JURNAL:

Aceasta a durat cca. 16-17 zile şi a fost resimțită prin senzația de arsură foarte intensă la baza osului stern. De asemenea, am observat prezența unui strat de aer cald la 1-2 cm distanță de tegument. Arsura a necesitat din nou consumul unor cantități exagerate de chefir. Insomniile, anterior favorizate de căldurile din zona abdominală, nu au mai apărut la parcurgerea regiunii

toracice, dar somnul a fost deseori deranjat de necesităţi fiziologice repetate determinate de consumul mare de lichide.

O altă problemă a fost legată de trecerea energiei printr-un anumit punct-focar situat între 2 vertebre toracice (D7, D8) apofiza spinoasă dreaptă (conform desenului). În acel loc se obiectivează sau se acumulează anumite energii reziduale conexe cu atitudinile emoţional-afective trăite până la momentul prezent. Energia de biotransformare rezultată intră în conflict cu acestea, având tendinţa de a le neutraliza. Spatele tinde să se supraîncălzească, iar zona menţionată începe să genereze apariţia unei dureri punctuale care, uneori, poate atinge intensităţi foarte mari. Dacă se ajunge în această situaţie, pot fi necesare masaje şi manipulări chiropractice ale unui medic specialist cu experienţă.

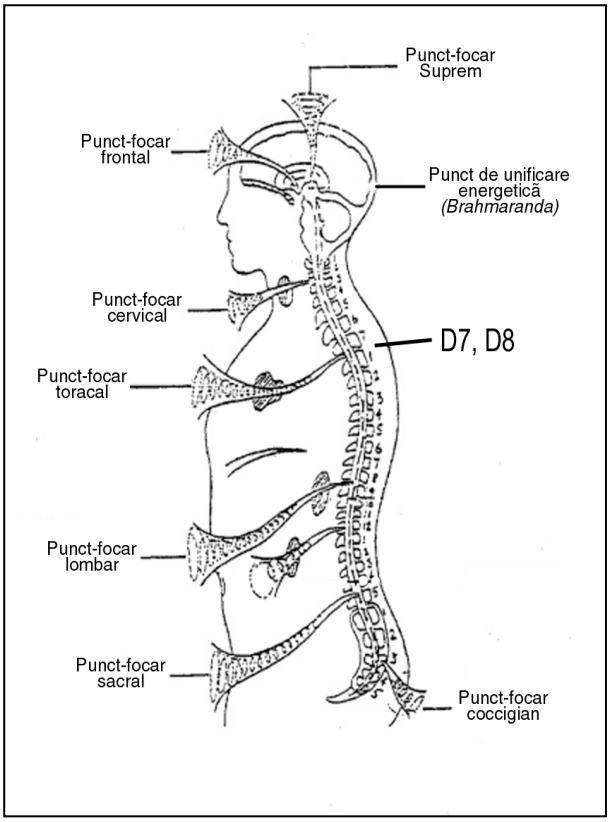

Deoarece în cazul meu nu era nimeni prin apropiere, am efectuat exerciţiile de manipulare mecanică pe baza celor observate în timpul unor şedinţe mai vechi de chiropractică, la care am participat, în vederea ameliorării durerilor discopatiei lombare. Câteva din aceste mişcări au fost autoaplicate cu succes de cca. 5 ori pe zi, în primele 4-5 zile, apoi zilnic în următoarele 10-12 zile. În cadrul şedinţelor de chiropractică, pacienţii pot auzi un mic zgomot, asemenea unei pocnituri, în zonele vertebrelor.

EFECTE PERMANENTE OBŢINUTE

Senzaţia resimţită imediat, după cele aproximativ 3 săptămâni, a fost de „uşurare” în zona inimii. A avut loc o nouă modificare în structura personalităţii mele, în sensul că am înţeles în profunzime anumite tipuri de sentimente şi trăiri, devenind detaşat de acţiunea lor benefică sau malefică. Începând din acel moment, am putut înfrunta cu linişte şi calm evenimente problematice şi am putut trăi cu maximă intensitate şi fără teamă sau ataşament evenimente pozitive şi bucurii, beneficiind în acelaşi timp de o excepţională complementaritate interioară, de suficienţă şi mulţumire afectivă şi emoţională.

Aceste efecte permanente se resimt şi în prezent, după peste 10 ani de biotransformări.

ASCENSIONAREA PRIN ZONA CERVICALĂ

NOTIŢE DIN JURNAL:

De data aceasta a durat numai 3-4 zile şi a fost complet diferită de toate celelalte. Primele senzaţii au fost asemănătoare înghiţirii accidentale a unei insecte mici care, ajunsă în gât, încearcă să iasă, determinând o senzaţie de tuse şi expectoraţii uşoare. Evenimentele s-au repetat şi în următoarele 3 zile, cu magnitudine diminuată şi o durată de numai câteva minute. Am mai resimţit încălziri uşoare în zona urechilor şi obrajilor timp de 3-4 minute. În prima zi evenimentele au fost completate de o senzaţie de vertij, cu durata de cca. 2-3 ore, asociată unei senzaţii stranii de încetinire a mişcărilor mecanice sau a timpului. Evident, impresia a fost subiectivă.

EFECTE PERMANENTE OBŢINUTE

Există probabilitatea ca şi în acest caz, energia să fi parcurs un fel de punct-focar unde au loc anumite interacţiuni. Starea finală, permanentizată la nivelul acestui punct-focar, a fost de calm şi atemporalitate, asociată unei uşoare accentuări a timbrului vocal în următoarele câteva luni. Aş mai putea adăuga un control mai bun asupra asocierii actului rostirii cuvintelor cu cel al gândurilor, în

sensul obţinerii unei corespondenţe mai bune. Cuvintele trebuie să reflecte gândurile şi sentimentele reale. Aici societatea umană are „lipsuri”, ca să nu spun mai mult de atât.

Aceste efecte permanente se resimt şi în prezent, după peste 10 ani de biotransformări.

ASCENSIONAREA PRIN ZONA FRONTALĂ A CAPULUI

NOTIŢE DIN JURNAL:

Aici s-a manifestat mai întâi o îngrijorare inutilă, generată de unele experienţe anterioare din perioada celor 14 ani de practică soldate cu infernale dureri de cap, care s-au dovedit a fi erori de practică, concentrări forţate de energie etc. Încălzirea frunţii nu s-a soldat cu migrenele de până acum, aşa că energia şi-a „croit” un drum, activând şi acest punct-focar fără prea mari probleme. Totul a durat o singură seară, fără alte manifestări secundare.

EFECTE PERMANENTE OBŢINUTE

În urma trecerii energiei prin acest punct-focar, s-a stabilizat o stare interesantă de concentrare permanentă, definitivă, automată şi autoreglată, care mi-a schimbat întreaga perspectivă asupra lucrurilor, deschizându-se un fel de viziune de ansamblu, înţelegere integratoare asupra fenomenelor şi proceselor, dar fără a deveni neapărat mai inteligent. Ştiu să lucrez numai în domeniile pentru care m-am pregătit, dar puterea mărită de focalizare îmi permite eficientizarea eforturilor în timpi mai scurţi, cu organizare şi ordonare mai bună.

STABILIZAREA ÎN ZONA CREŞTETULUI CAPULUI

Aceasta se prezintă sub forma unor impulsuri interesante indescriptibile care pot fi mai degrabă asociate senzaţiilor tactile, asemenea trenurilor de vibraţii pe care le are un pager. Senzaţiile indică desfăşurarea microreacţiilor de biotransformare la intervale regulate. Ele se răspândesc prin curbe neregulate în cca. 0,5 secunde pe întreaga calotă craniană, asemenea undelor de interferenţă de pe

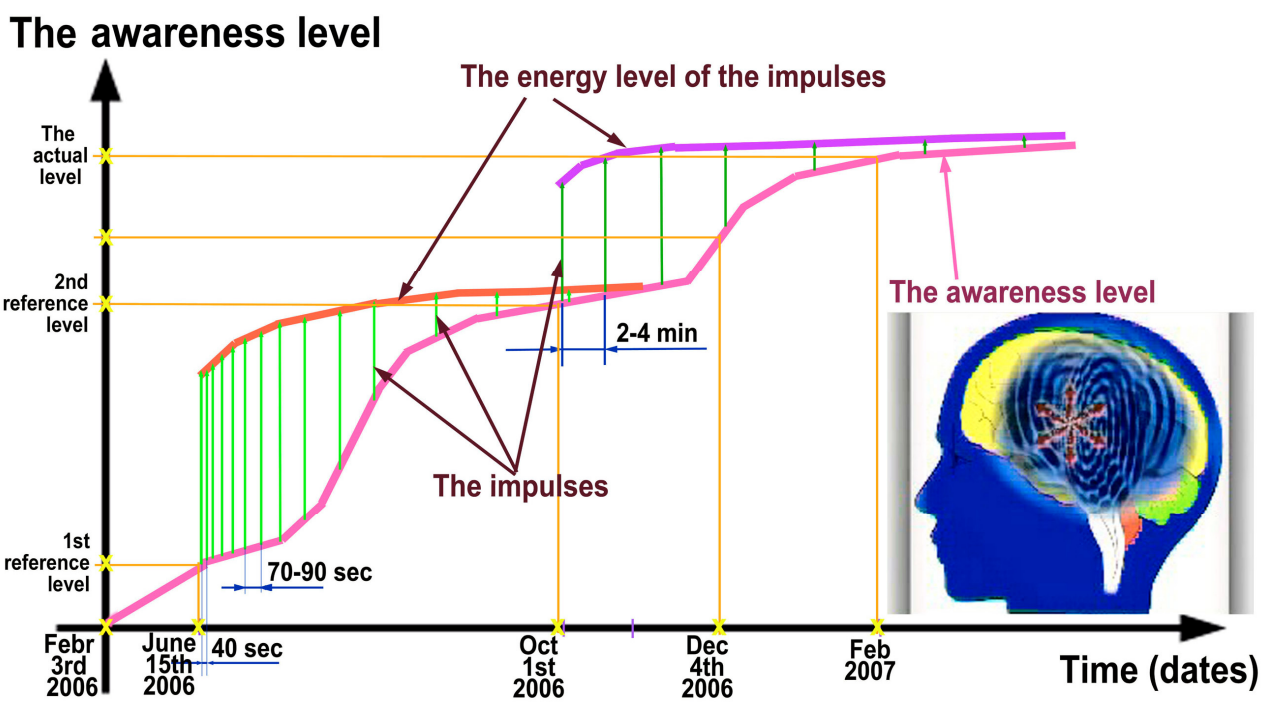

Fig. 3.8 The evolution of the awareness level controlled by the energy impulses

suprafaţa unui lac în momentul aruncării unei pietre.

Undele pornesc din centrul creierului, (afirmaţia se bazează pe senzaţii de mare fineţe sesizate şi urmărite cu atenţie de sute de ori) şi se răspândesc prin curbe neregulate pe întreaga calotă craniană, parcurgând suprafeţe (cum e în cazul exemplului cu suprafaţa lacului) şi volume concentrice (termenul de concentric este incorect utilizat aici, deoarece ar trebui descris mai bine prin volume delimitate de curbe închise cu neregularităţi).

Fiecare asemenea semnal durează 1-2 secunde, la un interval de cca. 40 secunde. Ele au apărut în seara zilei de 15 iunie 2006, adică la numai 4 luni şi 2 săptămâni de la declanşarea fenomenului de biotransformare iniţial (3 februarie 2006).

Cele 1-2 secunde ale manifestării mai generează o stare de supra-veghe, adică un fel de ***„mai mult”*** decât starea de veghe obişnuită, având tendinţa să producă o translatare a conştiinţei înspre acest nou domeniu de manifestare, numit starea de supraveghe. Aceasta nu diferă prea mult de starea obişnuită. Ea poate fi comparată cu efectul de trezire (distructiv din păcate) al anumitor substanţe precum cofeina sau drogurile. Însă în cazul biotransformărilor, fenomenul e firesc, natural şi perfect benefic.

În primele 5 zile de la apariţia acestor trenuri de impulsuri (figurate şi în desenul următor), se recomandă eforturi fizice moderate şi repaos. Vineri, 23 iunie 2006, diferenţa dintre cele două nivele de percepţie (intensitatea stării conştiinţei de veghe, respectiv cele câteva secunde ale intensităţii stării conştiinţei de peste starea de veghe) a început să se apropie. Astfel, în timp ce impulsurile generate constant în centrul creierului s-au menţinut la acelaşi nivel, feedback-ul acestora a produs o ridicare a nivelului stării de veghe, dar încă nu identică cu cea a impulsurilor.

Cu trecerea timpului, aceste impulsuri îşi modifică forma, intensitatea şi manifestarea, conform ilustraţiei grafice. Fiecare impuls apare după ce mai întâi se acumulează o mică cantitate de

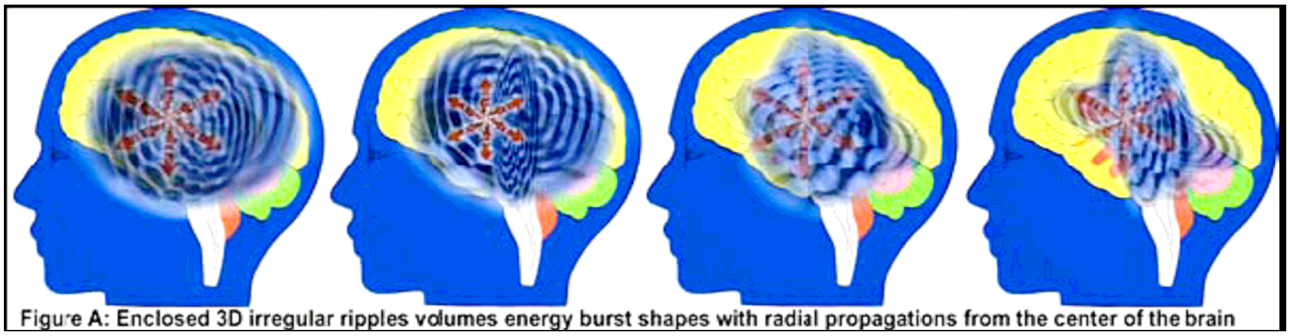

Figure A: Enclosed 3D irregular ripples volumes energy burst shapes with radial propagations from the center of the brain

spermatozoizi în lichidul de suspensie şi vitalizare produs de vezicula seminală. Intervalul de timp dintre două microprocese sau microreacţii este la latitudinea liberului arbitru al subiectului, fiind un interval de timp care asigură, fie procreerea, fie biotransformarea. Din păcate, această afirmaţie nu poate fi dovedită ştiinţific. Ea reprezintă rezultatul a nenumărate observaţii personale de mare fineţe şi înţelegeri aprofundate.

Fiecare impuls este rezultatul unei microreacţii de biotransformare în interiorul veziculei seminale. „Bioplasma” formată „urcă” spre centrul creierului cu o viteză de cca. 1m/s, deoarece toate traseele au fost „purificate” de vechile energii reziduale. Procesul iniţial, care a durat aproape 5 luni, a fost atât de lent deoarece era necesară anularea prin neutralizare a unor cantităţi semnificative de toxine fizice şi rezidual-energetice, iar aceasta se produce o singură dată în viaţă într-o variantă atât de violentă. Din acel moment, „bioplasma” (deşi termenul nu e cel mai bun indicator) are „traseu liber”, până spre zona centrală a creierului (cel mai probabil orientat spre glanda pituitară, dar nu numai), ascensionând instantaneu.

Durata acestor procese este diferită de la un individ la altul, în funcţie de gradul de toxicitate al organismului şi de productivitatea spermatogenezei, iar aceasta la rândul ei este influenţată de conştienţa de viaţă, bucurie şi activităţi realizate cu multă pasiune şi trăire interioară.

Aceste impulsuri au şi rolul foarte important de indicator permanent al derulării continue şi neîntrerupte a microreacţiilor de biotransformare. Dacă aceste semnale îşi întrerup manifestarea pe o perioadă mai mare decât câteva zile, trebuie luate măsuri pentru determinarea cauzei şi prevenirea întreruperii nedorite a reacţiilor.

De obicei, ele vor continua automat după îndepărtarea cauzei, care este, de cele mai multe ori, un element perturbator exterior neconştientizat. După aproximativ doi ani, nivelul de conştienţă se stabilizează definitiv şi ireversibil la cel al ultimelor impulsuri ca şi când acestea ar deveni un semnal continuu fără alte variaţii, prezenţa lor fiind mai rar sesizată. După 10 ani de la declanşarea biotransformărilor, aceste impulsuri nu mai sunt sesizate, întregul fenomen integrându-se în noua fiziologie.

PRACTICA BIOTRANSFORMĂRILOR LA FEMEIE

Cele mai importante etape în realizarea practică a biotransformărilor la femeie sunt următoarele:

a) Minimizarea stresului în proximitatea apariţiei ciclului menstrual;

b) Renunţarea la efort fizic prelungit sau eforturi de scurtă durată, dar prea mari pentru organism;

c) Folosirea unei diete conform indicaţiilor din volumul 1, în funcţie de anumite intervale de timp ale întregii durate a menstruaţiei;

d) Implementarea celor cinci atitudini de viaţă, în vederea acumulării unor energii vitale suficient de mari pentru a putea declanşa şi menţine fenomenul biotransformărilor.

În cazul nereuşitei biotransformărilor, cu ocazia apariţiei ciclului menstrual, se recomandă de a realiza următoarele:

1) Autoanaliza emoţională din perioada premergătoare apariţiei ciclului menstrual (precum un stres, o ceartă, treceţi durata, descrieţi intensitatea ei pe o scară imaginară de la 1 la 10, eforturi fizice etc.) Descrierea pe scurt şi la obiect, în cadrul unui jurnal personal, a tuturor factorilor perturbatori care au intervenit, mai ales în timpul primelor 5 zile de la apariţia ciclului menstrual;

2) Autoanaliza observaţională indicată în volumul 1, notarea în jurnal a cantităţilor, simptomelor, durata lor, intensitatea, stări emoţionale (tip, durată, intensitate) etc.;

Din motive de conduită şi reguli de bună convieţuire în cadrul social de tip occidental, nu pot introduce nici un fel de referiri la modalităţile de declanşare a fenomenului de biotransformare, folosind relaţiile intime. Voi insista în cele ce urmează asupra unui fragment scris de Tolle, Puterea Prezentului, de la pagina 172:

„Când ştiţi că se apropie perioada ciclului menstrual, înainte de a simţi primele semne ale fenomenului, numit în termeni uzuali tensiune premenstruală*, adică trezirea corpului de suferinţă feminin colectiv, fiţi foarte atentă şi prezentă cât mai bine în corpul fizic. Când apar primele semne, trebuie să fiţi foarte vigilentă, pentru a le „surprinde" înainte ca acestea să pună stăpânire pe corpul şi mintea voastră. De exemplu, primul semn poate fi un sentiment de iritare puternică, furie, sau un simptom pur fizic. Indiferent în ce ar consta el, doar observaţi-l, înainte ca el să pună stăpânire pe mintea sau comportamentul vostru. Dacă e o emoţie, atunci simţiţi liber încărcătura energetică care o însoţeşte. Veţi recunoaşte prezenţa corpului de suferinţă. În acelaşi timp, dumneavoastră, veţi fi observatorul atent; fiţi atent la prezenţa conştientă şi simţiţi-i puterea. Orice emoţie, în care veţi aduce prezenţa voastră, va slăbi repede şi se va transforma."*

Tolle apreciază faptul că acest aşa-zis corp colectiv s-ar fi format în urma milioanelor de ani de existenţă umană în suferinţe fizice şi emoţionale promovate de la o generaţie la alta, care ar fi declanşat unele automatisme nefavorabile, precum ciclul menstrual la femei şi ejacularea necontrolată la bărbaţi. Tolle explică astfel biotransformarea. M-am „confruntat" cu o întrebare, pe care mi-a pus-o o persoană şi anume dacă, în urma unui eveniment de acest gen, un bărbat nu ar mai fi înlănţuit de nevoia unei relaţii intime, aceasta s-ar resimţi într-un fel de „inferioritate". Explicaţiile lui Tolle sunt edificatoare. El a trecut printr-un proces de cunoaştere de Sine, în jurul vârstei de 29 ani, un proces atât de violent şi complet, încât, începând de a doua zi, l-a transformat aproape în totalitate.

Tolle nu a obiectivat un mecanism de biotransformare, deoarece experienţa sa a avut o profunzime excepţională. În cazul altor persoane, declanşarea biotransformărilor la vârstele adolescenţei sau chiar copilăriei, nu este neapărat însoţită de o cunoaştere atât de amănunţită şi care, în esenţă, nici nu e determinantă, deoarece declanşarea biotransformărilor la o vârstă tânără este mult mai uşor de făcut decât la o vârstă matură. Depăşirea vârstei limită a biotransformărilor poate atrage după sine, fenomene nefaste în avalanşă, precum boli şi suferinţe profunde, dar există şi excepţii. Un alt amănunt interesant, pe care Tolle îl menţionează în cartea sa, este legat de diferenţa dintre fericire şi pacea interioară. Conform experienţei lui Tolle, fericirea depinde de condiţii suplimentare, în timp ce pacea interioară nu depinde de niciun fel de alte condiţii.

Odată dobândită, pacea se permanentizează, în timp ce fericirea este mereu schimbătoare. Conform experienţei lui Eckhart Tolle, este de preferat pacea versus fericire, deoarece, prin

independența față de orice alte condiții, pacea interioară are caracter profund eliberator, în timp ce fericirea nu îl are, cu mențiunea importantă că pacea interioară generează gradat fericire neobiectivată şi favorizează iubirea superioară.

Un exemplu neobişnuit de biotransformare la o femeie raw vegană se poate vedea pe acest link: https://www.youtube.com/watch?v=O6oJA_xhTa8#t=10

Renunțarea la ataşament este ceea ce atrage împlinirea interioară, prin intermediul dobândirii stării de liniște. Acesta este doar catalizatorul menținerii şi manifestării ulterioare a stării de fericire şi împlinire, o complementaritate prin descoperirea „femeii interioare", respectiv a „bărbatului interior" sau, altfel spus, a stării androginale, în care nu te mai simți legat de obligativitatea unei relații exterioare, care se află la discreția şi alegerea liberă a practicantului.

HIPERBIOTRANSFORMAREA

Hiperbiotransformarea este o biotransformare intensificată la voință atunci când aceasta se află deja în starea de automenținere. Hiperbiotransformarea apare pe durate de timp limitate şi nu se automenține. Ea este condiționată de fenomene temporare emoțional-extatice extreme care pot să apară spontan sau pot fi cultivate în anumite condiții speciale. Abordarea lor necesită experiență şi atenție deosebită. Durata unui interval de hiperbiotransformare poate varia de la câteva ore la câteva zile, uneori fără întrerupere sau pot fi însoțite de scurte perioade de somn obişnuit sau somn ultrarapid. Efectul imediat al hiperbiotransformării este o accelerare a productivității seminale simultan cu accelerarea biotransformărilor pe unitate de timp, ceea ce are drept rezultat aducerea unei cantități suplimentare de „energie" vitală în organism, mai ales în zona creierului.

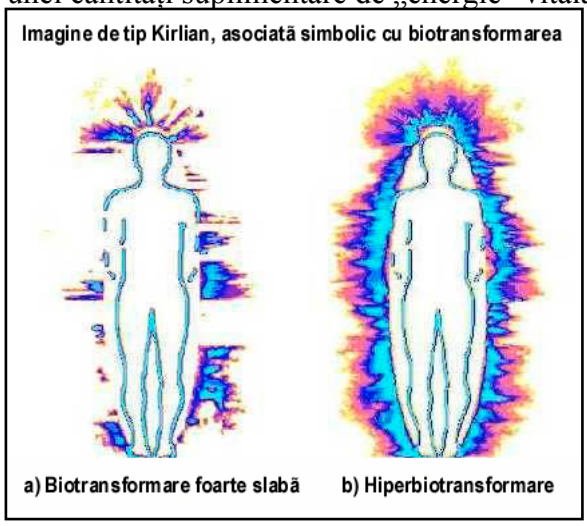

Această energie poate determina accelerarea proceselor de vindecare a unor maladii mai severe şi în acelaşi timp modificarea anumitor ritmuri cerebrale şi/sau bioritmuri ale organismului, iar pe măsura repetării perioadelor de hiperbiotransformare, aceste modificări tind să se permanentizeze. Hiperbiotransformarea poate, la rândul ei, să se amplifice brusc, în cazul unor relații intime (reale sau imaginare) de mare intensitate emoțională, sau a unor stări de entuziasm fără margini – asociate unor contracturi anale involuntare, contracturi de foarte mare intensitate musculară, sau, pur şi simplu spontan, fără o cauză aparentă.

Atunci când hiperbiotransformarea se produce într-o relație intimă în care ambii parteneri au deja biotransformare avansată, ea poate atinge viteze de transformare/sublimare/dezintegrare celulară (celule reproducătoare) mai mare decât viteza cu care glandele pot să producă pe unitate de timp, menținând, uneori, zile în şir, vezicula seminală fără conținut. Acest fapt atenuează temporar potența dar ea revine ulterior, uneori, cu intensitate mărită sau rămâne neschimbată.

Hiperbiotransformarea poate depăşi, în viteză, productivitatea seminală maximă posibilă de care este capabil un anumit sistem fiziologic (al unui individ ce trăieşte de mai mulți ani în biotransformare). Practicanții perseverenți vor trebui să descopere singuri aceste detalii, deoarece ele vor fi extrem de bine particularizate propriei lor personalități. În general, numeroase fenomene de extracorporalitate, dedublare, proiecție la distanță şi altele sunt corelate cu mărirea rapidă a energiei vitale din zona creierului şi suprapunerea unei componente a undelor de tip alfa (specifice transei şi somnului profund) peste cele de tip delta (specifice stării de veghe).

Datorită creşterii semnificative a intensității energiei vitale din zona creierului se poate ajunge la situații de percepții extrasenzoriale, experiențe mistice sau de tip OZN, abducții sau experiențe mistice religioase, prin hiperactivarea glandei pituitare, creându-se molecule de DMT, care determină şi întreține aceste experiențe. Ele sunt instabile în timp, pot genera anumite forme de dependență, transferă minții destul de multe informații eronate iar repetarea lor limitează sau plafonează dezvoltarea interioară a celui care le manifestă.

Au fost prezentate mărturiile celor care au reuşit să realizeze parțial sau total aceste biotransformări. Se poate spune cu suficientă încredere faptul că ele sunt naturale, preexistente în fiecare dintre noi, au un rol vital semnificativ, optimizează fiziologia organismului şi suplimentează energia obținută prin metabolizarea hranei. Biotransformările se manifestă în grade foarte diferite, de la un individ la altul, fiind direct dependente de factorii de mediu, stres, gradul de implementare al celor cinci atitudini față de viață, indiferent de faptul că înțelegem sau nu aceste influențe şi mecanisme. Toate acestea se produc, ca parte a unui sistem fiziologic încă insuficient studiat şi recunoscut. Cunoaşterea lor atât de către cei aflați în suferință, cât şi de către cei ce le pot produce fără nicio educație specială, are avantajul de a oferi mijloacele necesare de auto-îmbunătățire a performanțelor corpului biologic. Avem nevoie de aceasta pentru a face față solicitărilor crescânde şi stresului social şi tehnologic, chiar dacă trăim într-o perioadă istorică caracterizată de o creştere semnificativă a speranței de viață.

NOTĂ: Hiperbiotransformarea mai poate fi generată, mult amplificat, într-o relație intimă în care ambii parteneri au eficientizat un proces de biotransformare automat.

Ameliorările unor procese inflamatoare determinate de afecțiuni cronice pot fi surprinzătoare, culminând uneori cu vindecări aproape complete. Alte detalii pe articolul meu publicat pe un blog: **http://www.kundaliniconsortium.org/2014/03/reversing-incurable-chronic.html**

NOTIȚE DIN JURNAL:

Timp de 2 săptămâni am încercat să înlătur fără succes (apelând la toate metodele naturale şi alopate posibile) o stare aşa-zis „inflamatorie" dureroasă. Fără a intra în detalii, precizez că am experimentat un fenomen de acest tip în data de 16 mai 2010, care în numai 3 ore a restabilit echilibrul bioenergetic al organismului. În aceeaşi zi „energiile" dezvoltate au neutralizat toxicitatea reziduală datorată medicației iar durata somnului zilnic s-a redus de la 4 ore la 3, începând cu data de 16 mai 2010. Fenomenul manifestat a avut o intensitate suficient de mare pentru a amplifica definitiv şi ireversibil o biotransformare accelerată, care se menține şi în prezent. Cauzele procesului (aparent) inflamator dureros au rămas, deocamdată, neelucidate.În perioada ianuarie-martie 2011 am declanşat un al doilea proces de hiperbiotransformare în urma căruia mi s-a schimbat dieta zilnică la rețete exclusiv naturale, uneori zile în şir consum doar sucuri de legume-fructe, iar printre alimentele care le fierb se mai află doar cartoful orezul brun şi boabele de soia. Am ținut o primă cură de sucuri de 21 de zile în urma căreia mi s-a modificat aspectul pielii şi am simțit o revitalizare generală a întregului corp.

Fiecare episod de hiperbiotransformare se manifestă cu energii mari care la început sunt resimțite sub formă de impresii false ale unor arsuri dar, ulterior, ele dispar şi corpul se obişnuieşte cu noile tipare vitale ce se dezvoltă. În legătură cu folosirea biotransformării ca terapie în vindecare, trebuie să adaug faptul că biotransformarea nu e o terapie. Să presupunem că, pe lângă biotransformare, corpul biologic mai are încă 99 de mecanisme speciale fiziologice, dar ele sunt încă nedescoperite. Unul sau mai multe din cele 99 rămase, ar putea oferi soluții în vindecare, pe care noi astăzi încă nu ni le putem imagina, dar pentru ca să ajungem acolo, trebuie ca cineva să le descopere. Biotransformarea nu e o descoperire, ci e doar o aplicație, la nivel occidental de înțelegere, a unei descoperiri, deja existente, în tradițiile orientale, de câteva mii de ani.

Eu am „redescoperit-o" prin faptul că am descris metoda de implementare practică. Nu am cum să îmi imaginez ce alte lucruri extraordinare ne-ar putea oferi celelalte 99 (exagerez, dar îmi dați voie, nu-i aşa?) de mecanisme fiziologice. Poate că unul din ele ne-ar ajuta să trăim nu doar sute ani, ci să trăim aproape fără efecte de îmbătrânire. Alt sistem ne-ar putea face să activăm resursele creierului, alt sistem ne-ar menține sănătoşi în permanență. Poate prin alte mecanisme fiziologice am putea dobândi puteri mentale, supra-normale. Biotransformarea nu creează un „superman", ci doar un om îmbunătățit. Superman există numai în peliculele cinematografice. În aceeaşi măsură în care ştiința clasică descoperă şi analizează noi fenomene ale vieții şi universului şi noi, în calitate de participanți la aceste descoperiri, am avea datoria şi bucuria de a împărtăşi ştiinței clasice, micile noastre experimente reuşite, care ar putea contribui cu o picătură la dezvoltarea cunoaşterii.

Am mai publicat încă 3 articole pe blogul american dedicat experiențelor personale de trezire/activare a biopotențialelor.

http://www.kundaliniconsortium.org/2015/01/muscle-training-for-transphysical.html
http://www.kundaliniconsortium.org/2015/05/transphysical-energy-activation-is_13.html
http://www.kundaliniconsortium.org/2015/08/transphysical-energy-activation-during.html

BIOTRANSFORMAREA ŞI VARIAȚIA COLESTEROLULUI

Readucerea acestor valori la limitele maxime admisibile ale normalității a necesitat un efort combinat, atât în ceea ce privește regimul alimentar, cât şi utilizarea inteligentă a produselor farmaceutice, alopate şi homeopate. Ultimele rezultate sunt încurajatoare. Calea prin care au fost obținute necesită o abordare mai amănunțită.

În pedioada anului 2006-2007, analiza sângelui a fost efectuată lunar iar în perioada anului 2008 la intervale de 2-3 luni. Aceste valori sunt reprezentate în graficul alăturat. După declanşarea fenomenului de biotransformare, a intrat în funcție un mecanism special de anulare a energiilor reziduale, care a produs unele reacții în primele 5 luni, descrise deja în paragrafele capitolului 3.

Întreruperea completă şi bruscă a medicației alopate, cu care corpul s-a „obişnuit" în ultimii 5 ani, nu a condus la rezultatele scontate, deoarece mai trebuiau rezolvate două probleme pe care atunci nu le cunoşteam, şi anume finalizarea proceselor de manifestare şi eliminare a reziduurilor materiale şi energetice toxice, respectiv resetarea funcțiilor hepatice ale ficatului la valorile şi starea de funcționare din tinerețe.

Primul obiectiv a fost atins cu uşurință, deoarece mecanismul s-a derulat automat fără nicio altă intervenție sau efort. Al doilea este încă în curs de stabilizare şi există speranțe de vindecare.

ANALIZE MEDICALE

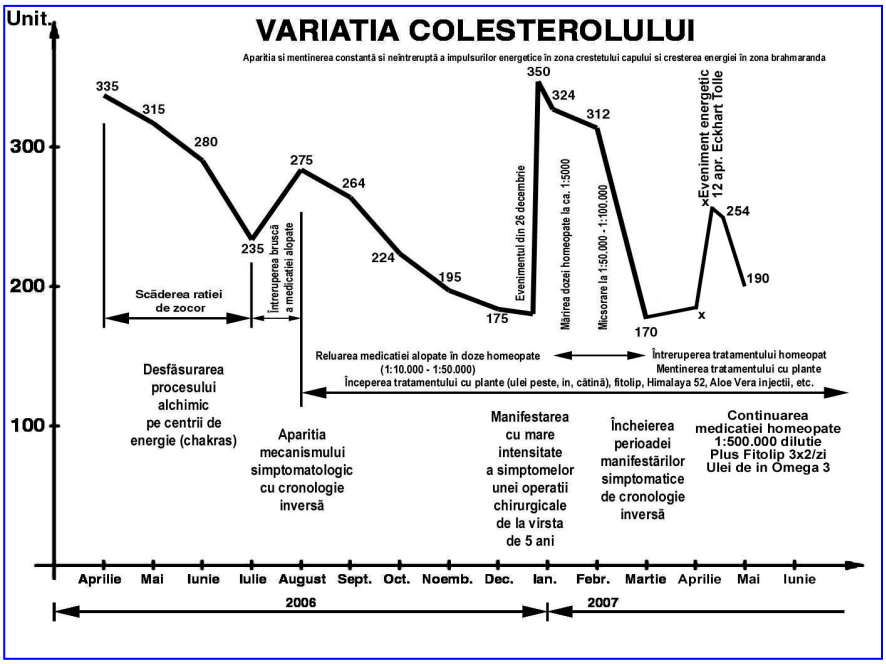

După o perioadă de aproximativ 1 an, în care nu am mai realizat analiza lunară sau bilunară a colesterolemiei, am dorit să ofer cititorilor cea mai recentă analiză datată cu ca. 60 zile înaintea predării manuscrisului la editură. În toată această perioadă, am urmat un regim lactovegetarian obişnuit şi echilibrat, în cantități zilnice reduse (conform celor menționate în paragrafele anterioare).

Totuşi, am adăugat o medicație alopată, a cărei doză am stabilit-o logic la o cantitate de 14 ori mai redusă decât cea care ar fi fost recomandată de medicul specialist (1-2 tablete pe zi de 20 mg). Am considerat, pe proprie răspundere, că menținerea unui ritm de dozare redus la 1 tabletă de 10 mg pe săptămână este suficient pentru a genera un răspuns eficient din partea organismului şi mi-am permis să realizez acest experiment (pe care nu îl recomand cititorilor!), folosind medicația alopată ca o medicație de tip semiplacebo.

Mai menționez faptul că în sezonul rece am consumat săptămânal mici cantități de ciocolată cu rol energizant pentru organism. În acest fel, o combinație eficientă dintre medicație şi autosugestie poate oferi avantaje semnificative în tratamentul unei afecțiuni cronice.

Având în vedere că, în majoritatea cazurilor, medicația alopată recomandată pacienților pentru menținerea colesterolemiei în limitele normale este de minim 1 tabletă pe zi (de obicei la 20 mg), ea este considerată mai mult o doză de tratament simptomatic şi de susținere. La o colesterolemie care a atins valori de 350 unități ar fi fost necesare, pe lângă regimul alimentar strict, cel puțin o doză formată din 1 tabletă de 20 mg/zi pe termen lung sau chiar permanent. În cazurile avansate, cu complicații, pot fi recomandate doze de până la 80 mg/zi.

Efectele secundare pe care le poate genera această medicație consumată în permanență, sunt: probleme de urinare, febră, dureri musculare, fragilitate, crampe, slăbiciune fizică, afecțiuni ale

pielii, iritare, oboseală cronică, colorații ale pielii, diaree, dureri de cap, stare de vomă, dureri de stomac şi alte forme de oboseală.

(sursă de informare: http://www.medicalmanagement.ag/Sortis-20-mg-x30-pr-612-c-143.htmL).

Atunci când o medicație este utilizată doar pe perioade limitate de timp sau în cantități extrem de mici, ea nu este periculoasă, dar în orice alte cazuri efectele acesteia sunt cumulative, toxicitatea organismului creşte iar ritmul de acumulare este mai mare decât cel în care organismul se străduieşte să o neutralizeze (sau să o elimine). Acest fapt creează precendentul manifestării altor afecțiuni care, la rândul lor, supune pacientul la alte medicații etc.

<u>Notă:</u> Subliniez încă o dată faptul că nu îndrum sub nicio formă cititorii să modifice medicația recomandată de specialist, atât timp cât organismul lor nu produce suficientă energie vitală pentru a vindeca sau ameliora semnificativ afecțiunile de care suferă. Tot ceea ce am scris în această carte reprezintă un caz particular de cercetare ştiințifică aplicată pe propriul organism şi pe proprie răspundere.

BIOTRANSFORMAREA ŞI MECANISMUL INVERS CRONOLOGIC

Acest mecanism are la bază continua circulație şi generare de „bioplasmă" din biotransformările neîntrerupte. El nu poate apărea decât cu condiția ca biotransformarea să continue şi să se permanentizeze sau să fie deja permanentă la acei indivizi care au calități native de biotransformare.

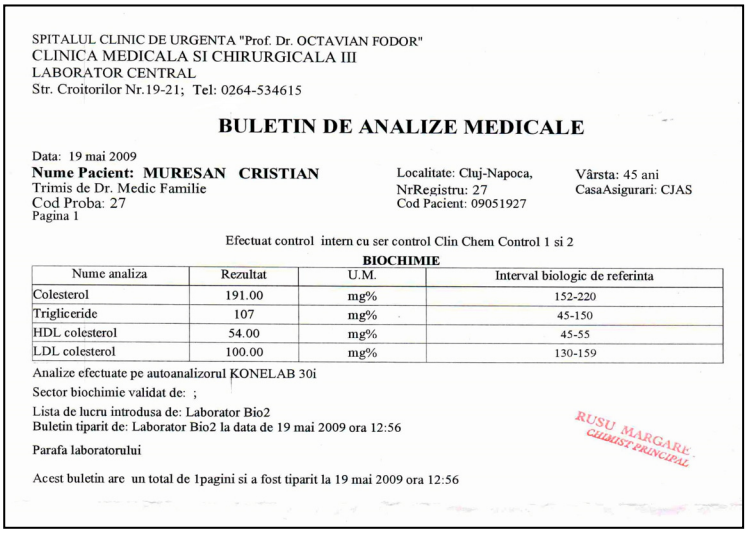

SPITALUL CLINIC DE URGENTA "Prof. Dr. OCTAVIAN FODOR"
CLINICA MEDICALA SI CHIRURGICALA III
LABORATOR CENTRAL
Str. Croitorilor Nr.19-21; Tel: 0264-534615

BULETIN DE ANALIZE MEDICALE

Data: 19 mai 2009
Nume Pacient: MURESAN CRISTIAN Localitate: Cluj-Napoca, Vârsta: 45 ani
Trimis de Dr. Medic Familie NrRegistru: 27 CasaAsigurari: CJAS
Cod Proba: 27 Cod Pacient: 09051927
Pagina 1

Efectuat control intern cu ser control Clin Chem Control 1 si 2

BIOCHIMIE

Nume analiza	Rezultat	U.M.	Interval biologic de referinta
Colesterol	191.00	mg%	152-220
Trigliceride	107	mg%	45-150
HDL colesterol	54.00	mg%	45-55
LDL colesterol	100.00	mg%	130-159

Analize efectuate pe autoanalizorul KONELAB 30i
Sector biochimie validat de: ;
Lista de lucru introdusa de: Laborator Bio2
Buletin tiparit de: Laborator Bio2 la data de 19 mai 2009 ora 12:56
Parafa laboratorului
RUSU MARGARE CHIMIST PRINCIPAL
Acest buletin are un total de 1pagini si a fost tiparit la 19 mai 2009 ora 12:56

Am întâlnit pentru prima dată acest mecanism în studiile teoretice şi practice legate de terapiile prin ozon şi oxigen, promovate de jurnalistul cercetător Ed McCabe. Aplicând unul din protocoalele de administrare ale oxigenului stabilizat, am putut verifica autenticitatea anumitor afirmații de pe caseta video. Sângele uman este un fel de mediu de circulare-recirculare nu doar a celulor sanguine, anticorpi şi a altor componente vitale corpului, ci şi a reziduurilor toxice alimentare, somatide, micoplasme, virusuri, bacterii, ciuperci şi alți patogeni.

Celulele sănătoase dezvoltă în jur un scut antioxidant, care le permite să absoarbă oxigenul prin membrană pentru a crea, în cele din urmă, energie. Acest strat antioxidant protejează celula de oxidare. Dar celulele slăbite, infectate, bolnave sau moarte nu mai pot face aceasta şi sunt invadate de patogeni iar energia lor este folosită la creerea mai multor patogeni. Efectele resimțite sunt simptomatologii ale tuturor afecțiunilor trăite de subiect în viața sa, în ordine cronologică inversă.

Mecanismul invers cronologic constă într-o reactivare/retraire a simptomelor tuturor afecțiunilor semnificative de care am suferit pe parcursul vietii. Această reactivare a simptomelor determină modificarea temporară a unor parametrii fiziologici cum ar fi creşterea valorilor colesterolului din sînge. Prin aceste reactivări temporare (in condiții speciale) se înțelege nu doar simptomatologia subiectivă ci şi modificarea unor parametrii fiziologici în acord cu maladiile vechi, pe termen strict limitat. Aceste maladii au păstrat probabil o amprentă bio-informațională ale acestor trăiri, parametrii anormali, etc., ce caracterizau afecțiunea în organism (inclusiv componenetele psiho-emoționale şi impresiile senzoriale asociate). Anumite frici, fobii, emoții negative (care au coexistat in viața celui ce trece prin asemenea experiențe până la momentul declanşării acestui mecanism prin purificare invers cronologică) au fost ulterior parțial sau complet anulate, inclusiv tiparul lor de reactivare.

Aceste etape au fost menționate pe grafic sub forma „coincidențelor" dintre creşterea temporară a colesterolului şi anumite evenimente energogene temporare violente, urmate de

perioade de scădere spectaculoasă cu foarte puțin ajutor alopat. Chiar şi în aceste situații, terapia alopată redusă a fost dublată de o combinație de produse cu proprietăți active de reducere a hipercolesterolemiei. Am retrăit simptomele răcelilor, herniei, hipoacuziei, gripelor şi altor viroze cam la 1/5 din intensitatea lor şi la o durată situată în intervalul 1/10 – 1/100 din cea originală, fiind şi prevenit despre aceste aspecte de prietenul meu A.P.

Mecanismul *cronologic invers*, declanşat după 1 august 2006, pare neobişnuit, dar a fost menționat de către Ed McCabe în cazul oxiterapiilor pe care le-a experimentat şi studiat. Se pare că există un element comun între bioalchimie şi aportul de oxigen atomic din cadrul oxiterapiilor. Acel element comun nu poate fi altul decât aşa-numita *prana*. Ea reprezintă, conform tradiției tibetane, *hrana* corpului fizic şi astral sau, după spusele lui McCabe, „*oxigenul este singurul element din Univers care are proprietatea de a reface celula vie, trezind gradat conştiința*". Dar ce anume poate influența un aspect invizibil? Nicio altă lucrare nu a mai menționat mecanisme *subtile* de *cronologie inversă*.

Cu toate acestea, nimeni nu ştie ce este *prana* şi cum se manifestă. Denumirea este asociată mai degrabă unor epifenomene şi nu unor mărimi, fie ele fizice sau transfizice, ceea ce face imposibilă studierea acestora.

NOTIȚE DIN JURNAL

Modul bizar în care apar aceste simptome, fără să producă niciun fel de deranj asupra stării actuale de manifestare a câmpului de conştiență, mă îndreaptă către ipoteza conform căreia simptomele apar ca urmare a aportului de *prana* şi se obiectivează în corpul fizic. Acolo au loc procese de eliminare a acestor energii reziduale mai vechi. Cu alte cuvinte, o boală se acumulează mai întâi în ceea ce se numeşte „corp subtil" şi abia după aceea se *obiectivează* în corpul fizic. Probabil există o anumită logică a faptului că inversul acestui proces produce tulburări care se propagă în întregul sistem multidimensional al ființei umane.

Am recitit dosarul medical al celor 42 ani şi am numărat 59 de viroze severe consemnate, la care se mai adaugă încă 10 din perioada anilor când s-a pierdut restul dosarului. Astfel, am avut un număr de 69 de viroze severe consemnate, a căror durată medie a fost de 14 zile. Se poate estima că numărul total de zile cu viroze severe consemnate a fost de ca. 966 ceea ce înseamnă ca. 2,64 ani în cei 42 ani de viață,.

La 26 decembrie 2006, în jurul orei 16, a început să apară simptomatologia unei recidive a bronşitei astmatiforme pe care am avut-o în urmă cu 30 ani. În jurul orei17, am sesizat apariția unor energii ascensionale care au parcurs zona abdominală, toracică şi apoi s-au focalizat în zona gâtului şi creştetului capului.

În momentul în care au ajuns în zona esofagului, s-a declanşat o senzație stranie de vertij (cu aparenta răsucire a componentei bioinformaționale a ființei mele în jurul axei verticale), care a durat 9 ore fără întrerupere. Simultan cu ascensionarea energiei în zona dintre piept şi gât, a apărut, „ca din senin", un lichid vâscos grețos care a urcat şi el din zona bronhiilor spre partea superioară a traheii, când mi-a provocat o senzație violentă de tuse cu expectorație.

În dimineața zilei de 27 decembrie 2006, în jurul orei 13, nu am mai avut senzația de vertij şi nici simptome ale bronşitei (a căror durată nu a depăşit 24 ore). A.P. consideră că aceste manifestări vor continua până ce va fi parcurs întregul interval cronologic simptomatic al celor 42 ani. Din cele ce îmi amintesc, înainte de bronşită am mai avut amigdalele inflamate (care ulterior au fost operate) şi un acces febril violent în jurul vârstei de 4 ani, soldat cu temperatură de $42,5^0$C.

EVENIMENTE ENERGETICE CU PERIODICITATE VARIABILĂ

Evenimentele, relativ violente, ale proceselor de natură bioalchimică desfăşurate pe durata anului 2007 s-au manifestat câteva zile, în intervale de timp care s-au mărit de la o manifestare la alta. Astfel, după experiența din decembrie 2006, următoarea a avut loc in aprilie iar apoi în octombrie 2007. Aşadar, intervalul se măreşte neliniar cu trecerea timpului. Fiecare dintre acestea

au produs senzaţii perceptibile în zonele tuturor centrilor energetici, inclusiv efectul secundar din zona numită vishudha, care este responsabilă, printre altele, de alterarea percepţiei scurgerii timpului. Senzaţia este stranie, indescriptibilă literar şi s-a manifestat doar asupra corpului, fără să influenţeze mecanismele ceasurilor, fiind o senzaţie pur subiectivă.

În urma acestor 3 evenimente distincte, caracterizate prin senzaţii relativ asemănătoare, se pot formula câteva concluzii (care nu pot fi dovedite ştiinţific):

- Fiecare manifestare produce o anumită „obiectivare" a unor „energii reziduale" situate în aşa-numitele învelişuri sau corpuri de energie intim legate de cel fizic. Această „obiectivare" reprezintă de fapt o translaţie a acestora din „corpurile" cele mai „apropiate" celui fizic (în această ordine, de exemplu: eteric, astral, cauzal) şi „materializarea" lor în diferite circuite, precum cel sanguin, excretor şi sudoripar, de unde sunt „eliminate" prin „grăsimi" care nu se depun pe vasele sanguine, transpiraţie, lăcrimare, strănuturi, scurgeri de puroi, prurit şi alte fenomene fiziologice asemănătoare. Aceste aşa-zise „obiectivări" trebuie tratate fiecare prin mijloace farmacocinetice adecvate pentru a favoriza procesul de „curăţire" declanşat bioalchimic.

- În urma fiecărui proces energetic violent, apar simptome asemănătoare celor ale unor maladii mai vechi, inexistente în prezent, mult ameliorate sau stabilizate, precum mărirea temporară şi bruscă a colesterolului, dureri în zona herniei de disc, febră uşoară, transpiraţii şi chiar scurgeri de puroi din vârfurile degetelor de la mâna dreaptă (prima a fost provocată accidental de o înţepătură de ac, dar a doua nu a avut vreo cauză vizibilă).

În momentul declanşării procesului energetic din octombrie, am anticipat corect creşterea imediată a colesterolului, dovedită ulterior prin analize. Acesta a fost tratat pentru o perioadă scurtă cu doze normale şi apoi homeopate de produs alopat din seria statinelor, menţinându-se în acelaşi timp şi prezenţa amestecurilor de plante precum Fitolip şi Liv 52.

EVENIMENTE ENERGETICE PERIODICE - 350-355 ZILE (TRANSCRIS ÎN OCT. 2016)

Acestea reprezintă manifestări simptomatice foarte dureroase, care s-au produs din februarie 2011 şi s-au derulat cu mare precizie temporală şi durate descrescătoare cu trecerea anilor. Nefiind conştient de prezenţa unei asemenea ciclicităţi, a trebuit să aştept să treacă 6 ani pentru a putea formula o descriere corectă. Nu am păstrat notiţe de jurnal, prin urmare, unele aprecieri sunt aproximative dar totuşi suficient de relevante pentru a completa tabloul fabulos al unei experienţe care durează de peste 10 ani, fără întrerupere. Durerile sunt localizate de fiecare dată în zona lombară şi au o intensitate asemenea unei celor trăite în cele mai îngrozitoare momente ale anilor 2004-2005. Aceste dureri nu trec cu niciun fel de medicaţie, nu răspund la nicio terapie alternativă, sau manuală şi sunt foarte greu de suportat.

Primul episod a avut loc în prima jumătate a lunii februarie 2011 şi a durat 7 zile.

- Al doilea episod a apărut dupa aprox 350-355 zile adică în ianuarie 2012, şi a durat 6 zile.
- Al treilea episod a apărut dupa aprox 350-355 zile adică spre finele lui decembrie 2012 şi a durat 5 zile.
- Al patrulea episod a apărut la începutul lui decembrie 2013 şi a durat 4 zile.
- Al cincelea episod a apărut în a doua jumătate a lui noiembrie 2014 şi a durat 3 zile.
- Al şaselea episod a apărut în prima jumătate a lui noiembrie 2015 şi a durat 1 zile.
- Al şaptelea episod a apărut spre finele lunii octombrie 2016 şi s-a manifestat cu simptome reduse, uşor de suportat, dar pe o perioadă de aproximativ 13 zile, din 10 octombrie până în 23 octombrie 2016.

Este imposibil de formulat concluzii sau ipoteze în faţa unui fenomen atât de straniu şi de neînţeles. În noiembrie 2015, fiind confruntat cu dureri insuportabile, am încercat să contactez terapeuţi care includeau masajul ca parte integrantă, în speranţa că, eventual, cumva anume, mi-ar uşura suportarea durerilor. Niciunul din ei nu era disponibil şi nu puteau răspunde la telefon. Ulterior, am reuşit să vorbesc cu d-na Emilia R., explicându-I fenomenul şi rugând-o să mă noteze în agenda pe anul 2016, pentru când ar urma să se producă din nou. Din păcate, în toate acele 10-13 zile, deşi durerile nu erau mari, am fost incapabil să îmi aduc aminte că puteam să o caut pe d-na Emilia pentru o vizită la cabinet. Pe când mi-am adus aminte, deja şi acest episod din seria de evenimente energetice periodice tocmai se încheiase iar d-na Emilia pierduse agenda demult.

17. DIALOGURI CU PROFESORUL BRUCE LIPTON

La o primă impresie, pe care am avut-o eu, profesorul Octavian Popescu şi alţi doi prieteni, atunci când l-am întâlnit pe Bruce Lipton la un hotel din Bucureşti, a fost aceea de un om remarcabil de calm, sincer, binevoitor, cu un simţ al echilibrului şi carismatic.

Discursul său este mereu pătrunzător, la obiect, bine ancorat în subiect şi ştie să îl prezinte unui auditor nespecialist. Ca jurnalist, mă bucuram de şansa unică pe care am avut-o în septembrie 2010 de a da mâna cu el şi am realizat o înregistrare, cu promisiunea de a ne reîntâlni în anii următori,

întâlniri care au avut loc numai virtual, pe internet, ceea ce totuşi a fost un lucru deosebit.

Profesorul Bruce H. Lipton, expert în biologie celulară la Şcoala de Medicină a Universităţii Wisconsin, a pus bazele cercetării şi studierii unei noi ştiinţe denumită epigenetică, care explică legătura dintre gene şi mediul înconjurător.

Lipton a descoperit faptul că, atunci când fiinţa umană nu trăieşte clipa prezentă, subconştientul rulează aproape în permenanţă „casete" cu înregistrări mai vechi. El a pornit de la fizica cuantică ce ar putea explica dualitatea corp-minte. Atitudinea noastră de conştienţă şi prezenţă este cea care favorizează comunicarea cu impact rezonant molecular. Aceasta reprezintă cheia principală a mecanismului prin care gândurile, atitudinile şi credinţele noastre creează condiţiile de existenţă a corpului şi lumii exterioare.

Caracterul tuturor culturilor popoarelor se bazează pe un set de credinţe fundamentale, care reprezintă paradigma. Modificări semnificative în credinţele din societate conduc inevitabil la dezintegrarea/transformarea culturii predominante şi apariţia uneia noi. Civilizaţia occidentală s-a dezvoltat printr-o serie de revoluţii culturale, tranzitând de la animism (culturile aborigine, precum cea a americanilor nativi), la politeism (ex. egiptenii, romanii şi grecii), la monoteism (cultura iudeo-creştină şi islamică), precum şi la cultura actuală a materialismului ştiinţific.

O să prezint în continuare câteva citate din discuţiile cu Bruce Lipton de maximă importanţă pentru subiectul cărţii. Interviurile integrale sunt disponibile gratuit pe internet (conturile personale de YouTube, Scribd şi Facebook) şi le puteţi downloda pe calculatoarele dumneavoastră.

ROLUL PROTEINELOR

Mişcarea proteinelor este sursa vieţii. S-a aflat că mişcarea proteinelor se bazează pe principiile fizicii cuantice, precum interconectivitatea.

Energia modifică starea de conformaţie a proteinei, nu dintr-o perspectivă newtoniană, ci dintr-o perspectivă a mecanicii cuantice, ceea ce înseamnă că modul în care medicina convenţională priveşte corpul, ca fiind o maşină newtoniană, este inadecvat, incorect şi noi trebuie să ne revizuim ştiinţa pentru a privi energia din punctul de vedere a fizicii cuantice.

Este unanim cunoscută şi acceptată ideea întâietăţii ADN-ului, deoarece el este singura moleculă din componenţa unui organism viu care nu se alterează, chiar perioade de timp destul de mari. Dar ADN-ul nu este decât o schiţă a unei construcţii foarte complexe, aşa după cum planul unei clădiri, tipărit pe o hârtie, înmagazinează toată informaţia necesară existenţei şi rezistenţei clădirii, în condiţiile de mediu, anterior calculate (sau impuse). Atunci când se replică, ADN-ul îşi face un fel de „copie xerox", care se numeşte ARN şi care, simplificând explicaţiile academice, va „citi" informaţia „originalului" şi va determina creerea proteinelor noii celule.

NOTĂ PENTRU CUNOSCĂTORI:

După crearea proteinelor, în cursul procesului de replicație, trecerea de la ARN la ADN se realizează cu ajutorul unor enzime speciale, numite revers-transcriptaze, care transferă informația genetică de la ARN la ADN. Şi astfel, noua celulă va conține un nou lanț bicatenar ADN, împreună cu toată informația originală a celulei-mamă. ARN-ul de transfer se găseşte la toate organismele vii şi are rol în transportul aminoacizilor la ribozomi, unde se sintetizează proteinele. ARN-ul este considerată molecula primordială a vieții şi nu ADN-ul, deoarece riboza se realizează mult mai uşor decât dezoxiriboza şi grupările hidroxil 2' şi 3' au un rol structural în ARN, fiind implicate în formarea structurii terțiare a ARN-ului de transport (ADN-ul nu are grupare 2' hidroxil) iar gruparea 2' hidroxil a ribozei joacă ea însăşi un rol catalitic direct a intronilor din ARN-ul mitocondrial.

Ceea ce nu s-a afirmat niciodată în media şi ceea ce nu se recunoaşte în unanimitate în lumea academică este faptul că rezultate incontestabile, obținute în urma enucleației celulelor din culturi de țesuturi, au dovedit faptul că ele puteau trăi aceeaşi durată de timp ca şi cele sănătoase, puteau executa toate funcțiile necesare (precum digestie, respirație, contracție, excreție şi altele), dar nu se puteau replica.

Adevărul este că nucleul celulei NU este microcontrelorul acesteia şi comportamentul ei nu depinde de el, excepție fiind funcția de reproducere. Această cercetare s-a realizat până la cele mai înalte nivele ale ştiinței academice, dar nu este promovată oamenilor nespecialişti.

Aşadar, proteinele sunt generate de ADN şi determină citirea informației unui anumit segment din ADN, care nu are posibilitate să se autoactiveze. Citirea se face pe baza unui semnal care se ataşează la acea proteină. Semnalul este elaborat de creier pe baza interacțiunii dintre acesta şi componentele bioinformaționale (în special mintea şi conştiința de ego). Aşadar, numai în aparență, ADN-ul ne controlează viața, prin faptul că acolo sunt stocate o mulțime de informații, dar în realitate ele nu sunt citite în mod obligatoriu.

ROLUL SUBCONŞTIENTULUI

Mintea controlează biologia, dar avem două minți. Este vorba de mintea conştientă care este creativă şi cea subconştientă care e cea a obişnuințelor.

Când citeşti o carte, ea schimbă mintea conştientă, dar nu schimbă automat şi subconştientul. Subconştientul e locul în care suntem interconectați cu ceilalți oameni şi ştiința ne spune că 95% din viața noastră provine din rularea programelor subconştiente şi doar 5% din ele vin din viața conştientă. Dacă citesc o carte despre autovindecare, 5% din conştiința mea spune că e un lucru minunat de ştiut, dar 95% din viața mea nu provine din această cunoaştere, ci de la părinți şi educație.

Am descoperit toate substanțele apoi am descoperit genele şi apoi am spus dacă corpul nu „funcționează" bine atunci unde să căutăm problema? Şi atunci am răspuns prin aceea că e ca şi când automobilul tău e defect şi probabil unele componente sunt defecte. Dacă priviți corpul ca pe un autovehicul şi ceva nu „merge" bine, atunci îl „repari" aşa cum face un mecanic de la o benzinărie… aşadar „repari" ceea ce e stricat. Pentru aceasta noi folosim medicamentele.

Acestea sunt chimicale utile pentru a „repara" un corp „chimic". Noi credem că e un corp fizic şi e suficient să punem în el chimicale ca să îl „reparăm". De aceea noi folosim medicamente. Şi s-a dovedit că într-adevăr corpul **ESTE** ca o maşinărie, una fizică, are părți fizice, molecule, reacții chimice, dar povestea care a fost lăsată „afară" (din context – *n.t.*) este aceea că el are un „şofer", iar acesta e invizibil. Este mintea… mintea e „şoferul" maşinii. De ce e important aceasta?

Haideți să revenim la povestea cu maşina. Dacă eu v-aş împrumuta dumneavoastră „maşina" mea, dar nu aveți nicio educație (permis de conducere – *n.t.*), aşadar nu ştiți cum să conduceți o maşină, atunci o veți strica, o veți lovi, pentru simplul fapt că nu ştiți să conduceți. Şi atunci ar trebui tot timpul să reparați maşina. Ideea e că dacă învățați să conduceți maşina corect atunci ea va rezista timp îndelungat, dar iată care e problema: corpul e ca o maşină, un vehicul, dar mintea e „şoferul". Dacă nu oferim minții noastre o „şcoală de şoferi" pentru a fi capabilă să conducă un vehicul, atunci mintea îl poate distruge în loc să-l mențină sănătos.

Aceasta e adevărata problemă cu care ne confruntăm în lume, deoarece până acum, ştiința şi medicina nu prea au vorbit despre minte, pe motiv că e o energie invizibilă. Ştiința şi medicina încă „funcționează" cu principiile newtoniene care ne spun că numai lumea fizică e cea pe care trebuie

să o studiem. Ştiința şi medicina au „scos” afară mintea din ecuație spunând: „dacă ceva nu merge bine în corpul tău, înseamnă că ceva s-a stricat şi asta e cauza”, dar acum am aflat că nu e aşa. Mintea, de fapt, controlează biologia.

Mintea (face parte din – *n.t.*) forțele invizibile, care sunt gândurile, iar gândurile influențează biologia dumneavoastră. Din acest motiv, dacă dumneavoastră aveți gânduri care nu sunt armonie cu viața şi cu celulele din corp, dacă aveți gânduri dezechilibrate, gânduri care sunt autodistructive, dacă aveți gânduri care nu vă pot menține (sănătoşi – *n.t.*) acum s-a aflat faptul că aceste gânduri invizibile vă modifică biologia (şi fiziologia – *n.t.*) în corp.

Şi astfel, dintr-o dată s-a spus: vechea ştiință spune că nu e nimic rău cu tine, ci doar anumite părți s-au defectat, dar noua ştiință spune: Nu! Dacă ceva nu e în regulă la tine, 90%! din timp, aceasta nu are nimic în comun cu corpul fizic, ci doar cu gândurile tale şi modul în care ele „conduc” corpul şi în ce fel ele produc pagube în acest corp. De cele mai multe ori, gândurile dumneavoastră fac aceasta!

Revenind la ştiință care ne spune: ***„înainte de a te trata cu medicamente şi reacții chimice, primul lucru pe care ar trebui să îl fac este de a privi la relația ta cu gândurile (pe care le transmiți* – n.t.)**. Eul, mintea, toate aceste lucruri invizibile se află la baza problemelor din corpul fizic. În prezent medicamentele alopate sunt cea mai mare problemă în îngrijirea sănătății, deoarece (multe din – *n.t.*) ele creează boli şi probleme serioase cu care ne confruntăm (ulterior).

GENETICĂ VS. EPIGENETICĂ

Acum avem o nouă credință, care doar pare asemănătoare. Deci controlul genetic e vechea credință, dar control genetic înseamnă ceva controlat de gene.

Noua ştiință doar pare asemănătoare, dar de fapt e o adevărată revoluție (în ştiință – *n.t.*) şi se numeşte control epi-genetic. Acel „epi” din față înseamnă **deasupra**, aşa că atunci când spun control epigenetic, ceea ce spun se referă la control de „deasupra” genelor şi dintr-o dată prima întrebare care apare este: Ce anume controlează genele? **Mintea noastră**.

Asta e noua ştiință… deoarece ne spune că dacă schimbi modul în care experimentezi viața, dacă îți schimbi obiceiurile, dacă îți schimbi emoțiile şi atitudinile atunci îți modifici conformația genetică. De ce e important? În vechea paradigmă, cu controlul genetic, tu eşti o victimă, deoarece genele te controlează. Noua paradigmă, noua ştiință spune că tu eşti stăpânul, deoarece poți schimba conformația genetică prin schimbarea credințelor, a stilului de viață, a emoțiilor şi toate acestea îți pot modifica conformația genetică.

Acesta e modul prin care poți crea boli, datorită credințelor tale şi tot acesta e modul prin care te poți vindeca, datorită credințelor tale. Aceasta ne readuce la remisia spontană când cineva e în faza unei maladii terminale şi dacă îşi schimbă credințele, atunci (uneori) se vindecă. Ce putem învăța de aici e că putem face asta şi cu noi înşine. Noi ne controlăm sănătatea, astfel că trecem de la postura de victimă la aceea de stăpân a vieților şi sănătății noastre cu ajutorul noii ştiințe. Acestea schimbă întreaga viziune asupra sănătății umane şi relațiilor interumane. Aceasta e o schimbare profundă la nivelul ştiinței. Care e consecința asupra sănătății în lumina noilor schimbări în fizica newtoniană şi cuantică?

Răspunsul e că: în lumea „newtoniană” e suficient să studiezi lucrurile fizice fără să ținem cont de energii, aşa că dacă vreți să înțelegeți cum funcționează corpul uman, atunci studiem corpul pe componente aşa după cum un mecanic auto studiază o maşină uitându-se la piese pentru a vedea cum funcționează şi asta e ceea ce am făcut cu corpul uman. L-am privit ca pe o maşinărie fizică. L-am „disecat” pe componente.

ACTIVAREA BIOPOTENȚIALELOR ENERGETICE

Experiența mea se bazează pe biologia credințelor şi atitudinilor. În continuare, îți voi prezenta cum funcționează în cazul meu. Biologia credințelor afirmă următoarele: o celulă, un om sau orice alt organism viu interacționează cu mediul, îl observă iar apoi răspunde acestor observații, ajustând mereu corpul material, aşa că întotdeauna corpul se adaptează mediului. În cazul oamenilor, celulele corpului au rolul precis stabilit de a citi mediul, de a interpreta informația şi apoi de a transmite informația spre celelalte celule iar acel grup de celule a fost denumit neuroni.

Creierul este un mecanism fizic construit din celule. Funcţia creierului este de a citi mediul, de a interpreta ce se întâmplă acolo şi de a trimite semnale spre restul corpului pentru a-şi coordona comportamentul şi de a-şi ajusta (adapta – *n.t.)* biologia la mediu la modul optim posibil. Deci creierul se regăseşte între mediu şi corp.

Interpretarea (automată – *n.t.*) a creierului nu este altceva decât rezultatul acţiunii minţii asupra sa. Mintea este un super-interpretor, aşa că atunci când vă folosiţi mintea, dumneavoastră interpretaţi interacţiunile din mediul în care vă aflaţi, elaboraţi credinţe şi atitudini bazate pe cunoaştere şi raţiune, iar adevărul poate fi perceput astfel: funcţia minţii este de a crea coerenţă între programele şi credinţele proprii şi viaţa pe care o conducem. Rolul minţii este de a aduce aplicabilitate credinţelor şi tiparelor acesteia în viaţa reală.

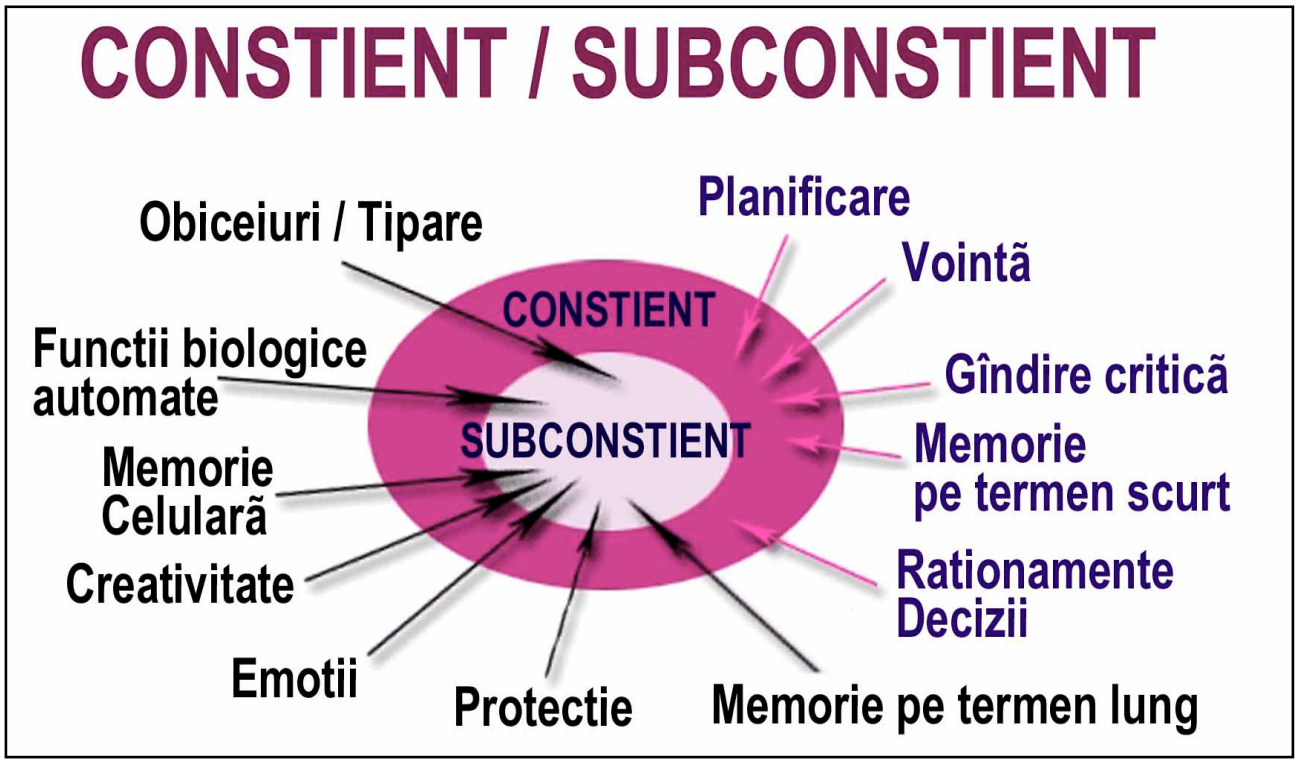

Dacă credinţele noastre sunt în armonie cu sănătatea şi principiile vieţii atunci ne putem bucura de o viaţă fericită într-un corp sănătos, dar dacă ele sunt incorecte, dizarmonioase, incomplete sau nu înţelegem lucrurile, atunci nu ne putem bucura de o viaţă fericită şi de un corp sănătos pentru că nu avem cum să facem aceasta. Viaţa noastră va deveni o reflexie fidelă a tuturor acestor credinţe şi atitudini pe care le programăm.

În psihologie şi psihiatrie se vorbeşte de mintea conştientă şi subconştientul (numit uneori eronat şi inconştient - *n.t.*), cele două formând totuşi un întreg. Prin intermediul părţii conştiente ne conectăm la spirit, identitate de sine (structurile bioinformaţionale – *n.t.*). Toate dorinţele, ataşamentele şi emoţiile sunt declanşate de fluctuaţiile minţii conştiente.

Atunci când eu te întreb: *Cristian, ce anume îţi doreşti de la viaţă?*, răspunsul tău va veni din mintea conştientă. Subconştientul este de milioane de ori mai puternic decât conştientul, dar subconştientul se comportă asemenea unui magnetofon care imprimă şi redă ceva de pe o bandă. El învaţă, creează obişnuinţe, setează ritmuri etc.

Aşadar, lucrurile esenţiale se creează în conştient iar prin repetare subconştientul le memorează şi apoi le reproduce automat. (*Acest fapt e de mare ajutor. Dacă vrem de exemplu să modificăm ritmul respirator, atunci nu trebuie să realizăm decât exerciţiile necesare până când subconştientul va şterge vechiul ritm şi îl va introduce pe cel nou. – n.t.*)

Mulţi oameni au impresia că viaţa lor se desfăşoară pe baza conştientului, dar cercetătorii în neuroştiinţe au descoperit faptul că această impresie e cât se poate de falsă. Principala funcţie neurologică a creierului NU este controlată de conştient (de mintea conştientă), ci de subconştient, care este, repet acest lucru, de milioane de ori mai puternic decât conştientul, în procesarea informaţiilor. Conform studiilor acreditate, 95% din viaţa noastră este dirijată de subconştient.

Iată de unde vine problema: tot ceea ce dumneavoastră doriți de la viață sau doriți să realizați în viață este o credință (și un ideal – *n.t.*) a minții (a conștientului – *n.t.*). Principalul program din subconștient se „încarcă" în ființa noastră prin observarea comportamentelor părinților, fraților şi surorilor, apoi pe cele ale comunității şi poporului din care facem parte. Diferența este că, în timp ce conștientul dorește un anumit lucru de la viață, subconștientul rulează un program automat despre ceea ce alți oameni doresc de la viață sau de la tine şi care e deja gata implementat.

Subconștientul este limitat de tipare şi reguli, de credințe false sau lipsite de efect, deoarece ți se spune că eşti un om slab, incapabil sau vulnerabil. Acestea sunt credințele majorității celorlalți, care interacționează cu tine. Şi deoarece 95% din acest spectacol al vieții este „rulat" din subconștient, asta înseamnă că suma credințelor altor oameni, cel mai des întâlnite (comune marii majorități), dictează mersul vieții noastre.

Deci ceea ce credem că facem cu mintea conştientă nu are o pondere mai mare de 5% în viața noastră. Tot ceea ce noi creem în viață nu reprezintă altceva decât rularea unor programe (vechi – *n.t.*) ale altor oameni, generație de generație, care mențin active toate aceste credințe şi idealuri. Dacă alți oameni îți spun că poți face un anumit lucru (deoarece mulți alții l-au mai făcut înaintea ta) atunci îl poți face, dar dacă ei îți spun că nu îl poți face atunci, cel mai probabil nu îl vei putea face.

Cristian, tu vorbeşti despre trezirea biopotențialelor umane latente, dar primul lucru pe care trebuie să-l recunoşti este o operațiune care se realizează prin forța minții (a conştientului – *n.t.*). Deci oricine vrea să realizeze aşa ceva, are mai întâi nevoie să şteargă din subconştient programele deficitare (*care perturbă biotransformarea ființei* – n.r.) imprimate pe bandă încă din perioada copilăriei, deoarece tot ceea ce se află în subconştient operează 95% din viața noastră.

Marea majoritate a oamenilor se simt sau sunt slabi, incapabili şi bolnavi, deoarece îşi extrag informația şi programul acestui comportament din subconştient.

TRANSMUTAȚIILE BIOLOGICE ŞI SUBCONŞTIENTUL

În continuare redau o parte din dialogul înregistrat în anul 2012, pe skype, webcam.

Bruce Lipton: - Da, aş vrea să spun că ceea ce ai făcut tu a fost ca mai întâi să creezi un gând… de fapt, ai creat o intenție, aveai acest plan şi ai vrut să te focalizezi asupra gândului de vindecare şi acesta e începutul procesului de vindecare deoarece tu ți-ai setat „câmpul" invizibil creat de gânduri. Gândurile sunt un „câmp" care îți modelează corpul, aşa că munca ta a fost focalizată asupra unor modificări în corp, modificarea nivelelor de energie (vitală – n.t.) şi aici e cel mai important punct la care revin şi anume: tu eşti şoferul.

Când tu ai început să faci vindecarea, de fapt ai preluat controlul „maşinii". Deci atitudinea ta a fost: „vreau să îmi conduc maşina aşa cum îmi place… am vrut ca acesta să fie rezultatul" şi la un moment dat ai recunoscut modul în care ți-ai schimbat viața, ți-ai schimbat stilul de viață, gândurile şi ghici ce? Corpul tău s-a „adaptat" (schimbat – n.t.) simultan cu gândurile. Tu ai demonstrat rolul minții în calitate de „şofer" al „autovehicolului" în creerea stării tale de sănătate. De aceea noi vrem să revenim la oameni, deoarece medicina convențională spune că tu eşti doar o victimă. Ea spune că tu nu poți controla starea de sănătate şi de aceea trebuie să plătim companiile farmaceutice pentru toate chimicalele pe care le produc şi e ceea ce ne-au făcut ele să credem, dar asta nu e adevărat!

De fapt, te poți vindeca (uneori) chiar mai bine fără medicamente. Tu însuți ai demonstrat aceasta, pentru că e chiar esența muncii tale. Asta e ceea ce ai făcut şi primul lucru pe care l-ai făcut, dacă stai un pic să reflectezi, de fapt tu ai făcut o promisiune (față de tine însuți – n.t.), ai creat o credință, „că eu voi face aceasta cu adevărat" şi în momentul în care ai făcut aceasta, practic acela a fost momentul când ai pus „şoferul" în fața volanului şi ai început să-ți conduci maşina (corpul).

Bruce Lipton: - Asta e ceea ce oamenii ar avea nevoie să învețe, deoarece mulți dintre ei sunt undeva pe „scaunul din spate" al „maşinii" personale crezând că maşina se conduce ea singură, dar ei trebuie să învețe că nu e aşa! Ei sunt „şoferii". Iar tu ai învățat asta.

C.M.: - Da, dar a fost extrem de dificil, deoarece m-am hotărât la o vârstă destul de înaintată, însă dacă făceam aceasta la 20 sau 30 ani atunci ar fi fost mult mai uşor.

Bruce Lipton: - Da, dar gândeşte-te puțin în felul următor: dacă ai 30 sau 40 ani şi vrei să înveți să schiezi pentru prima dată, îți va fi foarte greu să schiezi, dar dacă ai numai 5 ani, atunci poți învăța să schiezi într-o singură zi. Pe măsură ce îmbătrânim este tot mai greu să ne schimbăm sistemul de credințe pentru că ele au devenit obişnuințe permanente.

Obişnuințele au apărut ca urmare a repetării unor lucruri. Cu cât ai multe obişnuințe, cu atât e mai greu să le schimbi. Prin urmare, tinerii se pot schimba mai repede decât vârstnicii… uneori, mai ales copiii foarte tineri (pot face asta – n.t.).

Există multe căi de a recâştiga controlul asupra minții oferind oamenilor prilejul de a se vindeca mult mai repede prin aceste tehnici aşa că tu eşti un pionier (în acest context – n.t.). Tu eşti un pionier, deoarece te-ai întors acolo şi ți-ai schimbat viața fără ajutorul acestei tehnologii şi aşa cum ai spus, a fost foarte greu să faci aceste schimbări, dar e foarte important să recunoaştem faptul că există noi căi de a face urgent aceasta deoarece e vremea să facem aceste schimbări. Trebuie să ne schimbăm rapid pentru a menține planeta în viață, iar munca ta este foarte hotărâtoare, deoarece trebuie să existe cineva ce să poată „arăta" calea. Dacă nu ai putea demonstra asta, atunci nimeni nu ar putea vedea.

Munca ta a fost importantă pentru a ne arăta celorlalți „iată ceea ce am făcut cu viața mea, iată cum am restabilit controlul asupra vieții mele" şi asta e ceea ce oamenii au avea nevoie să învețe, aşadar, tu ai devenit un învățător prin faptul că ai demonstrat puterea pe care o ai şi de aceea ai un rol foarte important nu doar în România, dar peste tot în lume, Cristian, deoarece munca ta evidențiază puterea pe care (de fapt) o are fiecare asupra vieților lor şi, cum spuneam, mulți oameni cred despre ei înşişi că sunt victime. Iar tu ai venit să ne înveți altceva.

C.M.: - Mulțumesc mult…, dar nu am făcut mare lucru. Am făcut chiar foarte puțin.

Bruce Lipton: - Da, dar ai făcut suficient pentru a le arăta altora ca fiind posibile lucrurile în care ei nu credeau.

C.M.: - Da…, adevărat…

Bruce Lipton: - De aceea tu ai creat o nouă credință…

C.M.: - Probabil…

Bruce Lipton: - Cu siguranță!, de aceea cartea mea se numeşte „Biologia Credinței", deoarece credința e foarte importantă.

C.M.: - Am citat din cartea dumneavoastră şi am menționat-o la bibliografia acelui articol.

Bruce Lipton: - Tu eşti exemplul viu al utilizării acelei informații, iar aceasta e foarte important pt mine.

Am încheiat citatul din interviul difuzat în anul 2012. În continuare Bruce Lipton a comentat problema transmisiei non-genomice a unui comportament prin câmp morfic.

Noi toți participăm la crearea realității şi a lumii. Tocmai aici apare problema şi anume: dumneavoastră nu sunteți singurii care creează ceva în acest moment, ci mulți alți oameni îşi „creează" realitatea în acelaşi timp. Dacă toți ceilalți, marea majoritate, cred în exact acelaşi lucru, atunci ei creează mai întâi un Câmp (Mental) de energie pe care se va susține viitoarea formă de realitate, ce va deveni realitate.

Dacă tu îndrăzneşti să crezi că eşti capabil de cu totul altceva decât restul lumii, atunci apar probleme, deoarece câmpul tău de energie (mentală) nu e la fel de puternic şi intens ca al celorlalți. Aşa că ceea ce mi-ai povestit despre lucrul pe care l-ai aplicat asupra ta, dar dacă ai în localitatea ta

o mulțime de oameni care nu cred în aşa ceva, atunci ai avut nevoie de o energie (n.r., mentală) colosală, mai mare decât cea a tuturor celorlalți la un loc, pentru a aduce o anumită formă de realitate în ființa ta.

Toate aceste manifestări se produc în funcție de energiile vehiculate, deoarece vorbim aici de intensități şi magnitudini, nu doar de simple teorii. Intensitățile credințelor fiecăruia sunt cuantificabile prin intermediul energiei câmpului creat. Prin urmare, cu cât sunt mai mulți oameni care cred în acelaşi lucru (oricare ar fi el), cu atât mai puternic va fi şi câmpul, dar dacă sunt puțini oameni care cred sau doresc să îşi aducă în viața lor o asemenea experiență, cu atât mai slab va fi şi câmpul de manifestare. Cu alte cuvinte, dacă o minoritate poate afirma şi arăta celorlalți că îşi pot crea propria lor realitate, dar restul lumii nu crede în aşa ceva, atunci acea minoritate are dificultăți foarte mari în a-şi atinge scopul.

Problema cu manifestarea unei anumite realități este: cât de mulți oameni sunt de acord cu ceea ce faci. Iar următoarea chestiune este legată de gândurile pe care le foloseşti la baza tuturor credințelor pe care le manifeşti: credințele tale te pot vindeca, te pot reînnoi şi poți face toate miracolele pe care le-a făcut Isus şi chiar mai mult de atât. Aşa că aici intervine aspectul spiritual al problemei. Fizica cuantică a venit cu această problemă şi a spus că observatorul, experimentatorul, cel care manifestă experimentul, îl creează în acea lume.

Deci practic, ceea ce faci tu, Cristian, este că vrei să demonstrezi că aceste lucruri sunt cu adevărat posibile, dar în acelaşi timp trebuie să recunoşti faptul că restul oamenilor au mari dificultăți în a fi de acord şi a crede în ceea ce faci, deoarece le ataci sistemul lor de credințe.

Drept răspuns din partea lor, va fi o respingere a sistemului tău de gândire şi de aceea a fost foarte greu pentru tine să atingi această manifestare, aşa după cum mi-ai spus într-unul din e-mail-uri: „am avut nevoie de 14 ani doar ca să ajung acolo". Motivul a fost că tu ai acumulat multă energie, asemenea unui maestru de Qi-Gong, pentru a ajunge la un nivel critic, unde acea energie putea fi folosită pentru a realiza manifestarea a ceea ce ți-ai propus şi chiar ai reuşit aceasta. Dar acum te întreb: ai avea suficientă energie să îi aduci şi pe cei din apropierea ta la nivelul la care ai ajuns tu? Ei bine, asta e mult mai greu. Ca şi concluzie, la cele afirmate până acum aş dori ca tu şi cititorii tăi să înțeleagă următorul lucru foarte important: Dumneavoastră creați realitatea şi lumea înconjurătoare precum şi biologia din organismul propriu.

Răspunsurile pe care ți le voi oferi la întrebările propriu-zise se bazează foarte mult pe această idee, deoarece primul nivel de creație este mintea şi conştiința. Rolul nostru este de a-i aduce pe (cât mai mulți) oameni la aceleaşi valori spirituale şi de credințe (obiceiuri benefice), deoarece numai dacă vom acționa colectiv vom putea crea orice.

NOTĂ: În cel mai bun caz, ne-am putea gândi la faptul că gândurile şi acțiunile noastre modifică structura şi funcționarea biologiei, dar nu datorită fizicii cuantice, ci datorită unor interacțiuni de altă natură care au la bază principiul observatorului folosit şi în fizica cuantică.

TRANSMUTAȚIA BIOLOGICĂ DUPĂ KERVRAN

Louis Kervran a realizat experimente fascinante, prin intermediul cărora a dovedit că celulele sunt capabile să transmute elementele. Plantele au cele mai uimitoare capacități de transmutare, iar noi suntem încă incapabili să le înțelegem. Aici avem un paradox: atunci când studiem omul, spunem că este un organism extrem de complex şi inteligent, dar pe măsură ce ne îndreptăm atenția spre organisme tot mai mici, precum cele uni- sau multicelulare, avem tendința să spunem că nu pot fi inteligente (inteligență implicită automată – *n.r*).

Dar asta nu e adevărat, deoarece corpul uman la rândul său e creat de către celule şi din celule. Desigur, corpul uman conține o tehnologie situată undeva în afara celulelor, tehnologie care este capabilă să influențeze mediul pentru a-şi obține şi menține toate substanțele de care are nevoie prin intermediul reacțiilor chimice care au loc în fiecare moment. De ce este atât de important să ştim că celulele ne creează pe noi? Celulele sunt capabile să folosească acea tehnologie pentru a construi un corp uman, iar acest mecanism este, momentan, situat dincolo de înțelegerea noastră.

Celulele sunt cele mai capabile în folosirea şi utilizarea energiei şi a substanțelor din mediu. Noi spunem că celulele nu sunt inteligente, dar ele se află aici de peste 2 miliarde de ani şi au dezvoltat o abilitate excepțională de a se adapta şi modifica mediul, de a schimba un câmp (morfic –

n.t.), …(*înregistrarea audio a avut întreruperi*)…, plantele au o tehnologie situată dincolo de capacitatea noastră de înţelegere şi realizare practică.

Atunci când putem identifica aceasta, după părerea mea, ea trebuie să fie atribuită unei anumite forme de inteligenţă şi atunci când celulele sunt capabile să facă ceva ce noi nu putem realiza, este aproape jenant să acceptăm faptul că ele au (într-un anume context) o putere mai mare decât o are fiinţa umană privită ca întreg, dar este real! Cea mai importantă idee care se desprinde din aceste cercetări este că celulele pot modifica mediul, elementele şi interacţiunile dintre acestea. Chestiunea care l-a interesat pe Kervran a fost reluată de câţiva cercetători japonezi şi au ajuns la aceleaşi rezultate, dar problema cea mai mare este că ştiinţa convenţională nu doreşte să se ajungă la asemenea lucruri. Ea nu crede în inteligenţa şi puterea unor celule, aşa că analizează totul fragmentat şi izolat, pentru a afla cum se produc toate acele transformări.

Dar cu cât ei fragmentează celula în părţi şi analizează părţile, cu atât mai greu le este să îşi dea seama cum anume se produc transmutaţiile sau cât de uimitoare poate fi inteligenţa **(implicită)** a unei celule. De exemplu, celulele (plantelor) pot capta lumina Soarelui, CO_2 şi fabrică glucoză. Descoperirea şi înţelegerea unui astfel de mecanism ar rezolva problema alimentară a omenirii pentru totdeauna. Oamenii nu pot înţelege natura energiei electrice, chimice şi biologice pe care celulele o folosesc pentru a converti lumina solară în hrană folosind CO_2 iar partea semnificativă este aceea că e vorba de o tehnologie pe care oamenii nu o pot pătrunde.

Şi atunci, tot ceea ce noi nu înţelegem, numim… mister. Astfel, cercetările lui Kervran par a fi mai degrabă „misterioase" decât ştiinţifice, pur şi simplu pentru faptul că nu le înţelegem. Oare ştiinţa convenţională le va studia vreodată? Foarte puţin probabil! Ştiinţa convenţională, dar mai ales biologia convenţională nu se va implica în acest domeniu, deoarece ele nu înţeleg natura fizicii cuantice şi rolul acesteia în celule, în biologia celulară şi biologia umană.

Deci, este foarte puţin probabil ca ştiinţa convenţională să facă vreun comentariu asupra acestei chestiuni, deoarece este ceva atât de îndepărtat de sistemul ei de credinţe, încât va considera că este vorba mai mult de magie decât de ştiinţă. Este foarte dificil să găseşti oameni de ştiinţă care să studieze ceva în care nu pot crede.

OBICEIURI-OBIŞNUINŢE-SUBCONŞTIENT

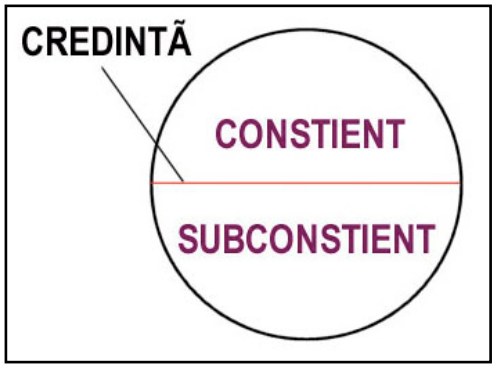

Pe aceasta se focalizează cartea mea „Biologia Credinţei" şi am scris faptul că o credinţă se adresează la două părţi a minţii noastre. Mintea e acolo de unde vine credinţa, dar mintea e alcătuită din două părţi. Avem partea conştientă şi partea subconştientă. Diferenţa dintre ele e că atunci când spunem „subconştient", în engleză noi înţelegem „sub" ca fiind „dedesubtul la…".

Deci atunci când eu lucrez prin subconştient aceasta se face fără ca eu să pot vedea, totul e automat, e ca şi cum, de exemplu, dacă o bilă vine spre ochiul tău atunci vei clipi automat, deci nu vei avea timp de gândire ci e automat. Motivul pentru care avem probleme este că cele două minţi nu lucrează împreună prea mult. Mintea conştientă este conexiunea noastră personală cu „esenţa". Ea e identitatea noastră personală. Mintea subconştientă este magnetofonul. Aceasta are şi lucrează doar cu obişnuinţe.

Atunci când vrei să înveţi ceva, doar „apeşi" butonul, repeţi de mai multe ori şi pe urmă redai acel lucru fără să te mai gândeşti. Să vă dau un exemplu. Până ce nu aţi avut permis de conducere, nu ştiaţi cum să conduceţi o maşină. Trebuia să practicaţi, să practicaţi şi ajungeaţi să conduceţi o maşină atât de mult încât nu aţi mai avut nevoie să vă gândiţi la nimic altceva. Intraţi în maşină, introduceţi cheile şi vă gândiţi doar unde vreţi să mergeţi şi în rest nu sunteţi foarte atenţi pentru că totul se întâmplă automat.

Deci se spune că, odată ce înveţi un lucru şi apoi îl repeţi, el devine un obicei, dar se va regăsi în mintea subconştientă. Deci iată care e problema: Mintea conştientă are toate dorinţele şi necesităţile, dar atunci când eu te întreb, *Cristian, ce îţi doreşti de la viaţă?* Asta e creativ, tu creezi

un răspuns, mintea conştientă e creativă, dar cea subconştientă doar rulează nişte obişnuinţe. Ea nu creează nimic.

Iată care e problema: Mintea conştientă e creativă şi de aceea ea are dorinţe de tot felul precum „*vreau să mă vindec*”, asta e o dorinţă! „*vreau să am succes*”, asta e o dorinţă! „*vreau să am o nevastă frumoasă*”, asta e o dorinţă!… deci asta e ceea ce vrei, dar acum am aflat că noi utilizăm mintea conştientă numai 5% din timp. Asta înseamnă că 95% (unii specialişti au raportat procent mai redus – *n.r.*) din viaţa noastră nu provine de la dorinţele creatoare, ci 95% din viaţă primim de la subconştient, da? OK, dar iată care e problema:

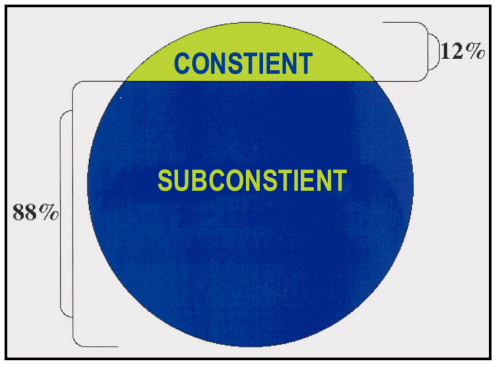

Obişnuinţa fundamentală sau primară din mintea subconştientă, o învăţăm de la părinţi şi cei apropiaţi înainte de a împlini 6 ani. Privind la ceea ce fac părinţii noi „descărcăm” informaţii deoarece când suntem copii, înregistrăm tot ce vedem asemenea unei camere video, iar obiceiurile pe care le vedem de la mama, tata, familie, comunitate, acele obişnuinţe se „încarcă” direct în subconştient. Şi atunci eu voi spune, de exemplu, să zicem, spui „*vreau să fiu sănătos*”, un cititor va gândi şi el „*vreau să fiu sănătos*”.

Ei bine, asta e ceea ce spune mintea conştientă care funcţionează doar 5% din timp. Ce se întâmplă cu programele subconştiente? Ei bine, ele vin de la familie. Dacă ai boli în familie, asta nu se datorează genelor, ci e datorită comportamentelor care creează boala. E de la educaţia de „şofer” al „maşinăriei”. Obişnuinţele tale îţi conduc biologia, ca şi când ai fi setat-o pe „pilot automat”. Obiceiurile care îţi conduc viaţa nu sunt (neapărat – *n.t.*) ale tale, ci ele provin de la subconştientul altor oameni, iar tu doar le „încarci”.

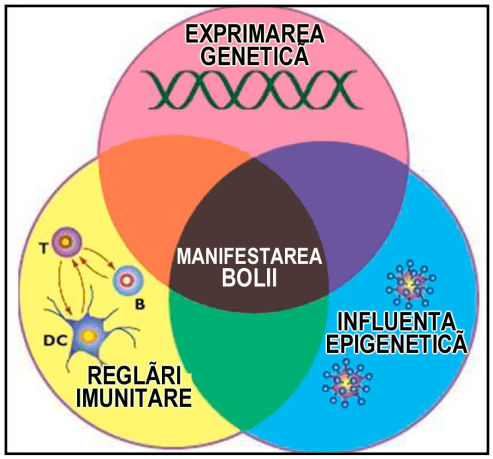

Deci, 5% din timp tu lucrezi cu dorinţele, iar 95% din timp „rulezi” programele automate ale altor oameni. Deoarece e ceva subconştient, nu îl poţi percepe şi de aceea oamenii au probleme în lume şi fiind atât de greu, ei spun: „*vreau să fiu sănătos!… încerc din răsputeri să fac asta!*”, dar indiferent cât de mult ai încerca, ai doar 5% resurse mentale la dispoziţie. Restul de 95% sunt doar rulări „invizibile” ale unor obişnuinţe învăţate de la familie, deci asta e foarte important pentru că cei mai mulţi oameni nu pot să „vadă” că ei doar „rulează” nişte obişnuinţe.

Ei nu pot să se privească pe sine. În conferinţele mele, eu le povestesc oamenilor următoarele: oricine în trecutul său are sau a avut un prieten îi cunoaşte comportamentul. Dumneavoastră îi cunoaşteţi comportamentul foarte bine, dar dumneavoastră îi cunoaşteţi şi pe părinţii acestuia. Şi uneori recunoaşteţi faptul că prietenul (prietena – *n.t.*) dumneavoastră are exact acelaşi comportament ca părintele (părinţii). Şi atunci te duci şi îi spui: „*Bill, tu eşti la fel ca tatăl tău!*”. Oamenii râd, deoarece de îndată ce spui aceasta, Bill va răspunde prin: „*Cum poţi să mă compari pe mine cu tata?*”. Toată lumea râde, deoarece au experienţe şi le spun: *„Gluma e că toţi ceilalţi îl pot vedea pe Bill, cu excepţia lui Bill”*. Asta se datorează faptului că atunci când subconştientul lui Bill creează un comportament, el învaţă de la tatăl său şi face aceasta automat pe neobservate. Esenţa povestirii este că noi toţi suntem asemenea lui „Bill”.

Toţi lucrăm cu comportamente invizibile pe care nu le vedem. De unde apare problema? Deoarece ai menţionat aceasta, tocmai aici e problema şi anume ai spus: „*e foarte greu să schimbi lucruri*”. La care eu îţi răspund că: „*îţi este greu să faci schimbări, deoarece foloseşti numai 5% din timp mintea conştientă*”, iar 95% din timp, tu rulezi doar obişnuinţe care îţi vin de la familie, colectivitate etc., aşadar de ce e greu să faci schimbări? Cititorii trebuie să înţeleagă faptul că motivul e ***pentru că nu le puteţi controla***.

Aţi lăsat mintea subconştientă să le controleze. Ceea ce dumneavoastră aveţi de făcut pentru a vă schimba viaţa, este să schimbaţi sistemul de credinţe în care aţi crescut, aveţi nevoie să vă

schimbați modul de gândire, asupra anumitor lucruri pe care le-ați învățat când erați tineri şi veți spune: ***„nu voi mai continua în felul acesta, ci îmi voi trăi viața într-un alt mod”***.

Atunci când vă veți prelua puterea înapoi şi veți schimba programul pentru ca să se potrivească cu cel din mintea conştientă, atunci veți începe să creați (cu adevărat, *n.t.*) din mintea conştientă. Acela e momentul în care vă veți crea viața pe care o doriți.

IDEI NOI vs. OBIŞNUINȚE VECHI

Mulți oameni gândesc ceva în genul: *doar pentru că mintea mea conştientă are acum o nouă idee, atunci şi mintea subconştientă ar trebui să aibă aceeaşi idee*. Nu! Asta e problema. Mintea conştientă poate avea toate ideile posibile, dar subconştientul învață **numai** din obişnuințe. Trebuie să îl faci să repete din nou şi din nou, pentru că numai în acest fel va intra în subconştient. Aşadar, dacă o nouă idee îmi trece prin mintea conştientă, ea nu modifică subconştientul. Subconştientul trebuie să mențină toate programele nealterate, pentru că dacă s-ar modifica zilnic atunci ar fi o nebunie. Subconştientul este suma obişnuințelor iar obişnuințele nu se schimbă zilnic. Aşa că dacă vrei să schimbi un obicei, atunci trebuie să depui o anumită muncă (efort – *n.t.*). Mintea conştientă este creatoare.

Poți veni să spui oricând: „*Hei, uite o idee formidabilă!*” şi eu spun „*Da!*”, dar asta nu e o obişnuință, ci e doar o idee. Şi atunci unde e partea dificilă? Deoarece ai spus că a fost o parte grea. Aa! Partea grea e că a trebuit să fac asta eu însumi şi să ştii că nu eşti singurul, deoarece atunci când am întâlnit această nouă biologie, am gândit: „*Oh, extraordinar, acestea sunt idei noi, deci ar trebui să îmi pot schimba viața, dar viața mea e neschimbată”*. Unde e diferența?

Ei bine, până ce dumneavoastră nu veți face dintr-o idee un obicei permanent, pur şi simplu nu va funcționa! Deci unde e munca? Munca e acea parte grea de care ai menționat, adică de a lua ideea şi de a o forța să devină un obicei, o obişnuință, deoarece obişnuință, prin definiție, înseamnă repetiție. Fără asta nu poți învăța nimic. Repetiția, repetiția, repetiția… asta e tot ce ai nevoie. Atunci când ai învățat alfabetul în copilărie, acesta nu l-ai învățat imediat ce l-ai şi auzit pentru prima dată… De câte ori a trebuit să începi de la început? A,b,c, încă o dată şi încă o dată şi încă o dată… şi l-ai repetat, l-ai repetat, l-ai repetat, a funcționat?

Da! Deci dumneavoastră trebuie să inițiați un proces prin care să luați o idee de la mintea conştientă şi să o „puneți” în subconştient. Deci e ca şi la tabla înmulțirii… a trebuit să îți schimbi vechile obişnuințe, deoarece ele nu se schimbă uşor. Şi asta e un lucru bun, deoarece ne menține constanți. Dacă mintea subconştientă s-ar modifica zilnic şi ar trebui să înveți cum să te îmbraci în

fiecare zi, atunci nu vei putea face asta decât dacă vei învăța zilnic la nesfârşit acest lucru. În fiecare zi poți umbla fără să fie nevoie să înveți asta din nou. Astfel, subconştientul memorează programul, dar dacă vrei să ***schimbi*** programul atunci trebuie să faci un anumit lucru pe care eu îl numesc „munca cea grea".

HAOS vs. ÎNTÂMPLARE

Cuvântul „întâmplător" înseamnă ceva complet aleator şi spunem că lucrurile se produc la întâmplare. Ceva care e numit „haotic", e cumva caraghios pentru că dintr-o anumită perspectivă, putem vedea un lucru care pare întâmplător, dar în haos, doar pare că e întâmplător, însă „dedesubtul" lui se află o organizare. Ceva pur întâmplător nu are nicio organizare în spate. Ceva haotic ***doar pare a fi întâmplător***, dar în realitate el nu este aşa.

În conferințele mele folosesc un exemplu. Noi avem stații de metrou foarte mari aici, în New York. În orele de vârf, multe metrouri opresc deodată în stații şi se deschid foarte rapid uşile. În acel moment se pot vedea mii de oameni care urcă sau coboară şi te gândeşti, uneori, că ei se deplasează la întâmplare, dar nu e deloc aşa.

Ei nu se plimbă la voia întâmplării, deoarece fiecare ştie exact la ce uşă şi la ce vagon să se îndrepte, dar pentru cineva care ar privi toate acestea de la un balcon, i s-ar părea că mulțimea se mişcă aleator. Fiecare merge undeva anume. Când am putea avea ceva întâmplător? Ei bine, dacă în acea stație, când lumea se mişcă peste tot, cineva strigă: „INCENDIU!", atunci oamenii ar intra în panică şi dintr-o dată ar începe să alerge…, dar unde anume? Ei bine, acum e aleator.

Aşa că ambele situații par asemănătoare. În prima din ele fiecare pasager merge la o destinație precisă, chiar dacă, pentru cineva care ar privi de sus, ar părea că e complet aleator, însă în cea de-a doua situație, când cineva a strigat „INCENDIU!", toată lumea ar începe să alerge oriunde asta e complet aleator. Cele două situații par asemănătoare, dar numai una din ele e ordonată în timp ce cealaltă nu este. De ce e important acest lucru? Ei bine, pentru că atunci când privim starea vremii, biologia corpului uman, fiziologia… cineva ar spune: păi avem norii, vântul… toate se dezlănțuie la întâmplare.

Nu! Se poate calcula matematic fiecare mişcare şi nu e la voia întâmplării. Asta ne sugerează acea poveste despre bătaia aripilor unui fluture la tropice care este conectată cu o furtună în Statele Unite. Aceasta se datorează faptului că fiecare mişcare se adaugă la ceva anume, dar mintea noastră nu ar putea concepe. Mintea nu îşi poate imagina aşa ceva şi cineva care priveşte de la distanță ar spune: „*Oh, vremea e întâmplătoare!*", dar eu spun că dacă ați măsura absolut fiecare lucru mărunt, precum bătăile aripilor tuturor fluturilor, atunci s-ar putea spune că vremea nu e aleatoare, ci se bazează pe o matematică. Partea importantă legată de biologie e faptul că mulți oameni o văd ca fiind aleatoare, dar eu spun „*Nu!*".

În spatele ei se află o ordine. Totul se produce conform unui plan. Dacă înțelegeți aceasta atunci, dintr-o dată, tot ce pare a fi biologie întâmplătoare nu mai este întâmplătoare, precum faptul „*tocmai m-am îmbolnăvit..., dar de ce?*", e „*doar*" un accident? Eu vă spun: Nu! Dumneavoastră nu ați văzut toate mişcările, toate gândurile, toate emoțiile, dar suma lor a creat boala, aşa că există o „organizare"… şi de ce e important? Ei bine, dacă ceva anume e întâmplător, atunci nu-l poți schimba niciodată. Dacă ceva e haotic, atunci înseamnă că există un control undeva, iar asta înseamnă că poți schimba şi controla ceea ce e haotic, dar nu poți controla ceea ce e aleator.

Deci când cineva priveşte corpul şi spune: „*Oh, e haotic înăuntru*", ei bine eu îi spun, da, e haotic, dar controlabil. Şi aici e punctul unde trebuie să revenim pentru a înțelege faptul că viețile noastre nu sunt accidente ale naturii, nu sunt aleatoare, ci viețile noastre se află doar într-o stare de haos, care pare aleatoare, dar în spatele ei totuşi există un plan.

18. TEORIA „CÂMPULUI" MORFIC VS. MASA CRITICĂ

Teoria câmpului morfic (morfogenetic), formulată de biologul Rupert Sheldrake completează întregul tablou prin următorul enunț: *formele şi comportamentele trecute ale organismelor le influențează pe cele prezente şi viitoare, favorizând apariția unor conexiuni şi deprinderi uluitoare*.

Sheldrake a presupus că manifestarea câmpului morfogenetic la nivelul unui organism este condiționată de capacitatea celulelor sale de a „prelua" informația, respectiv de existența unor structuri „emițătoare" care îşi exercită influența asupra celulelor.

Conform teoriei morfogenetice, informațiile care stau la baza acestor mecanisme se manifestă dintr-un câmp morfic, ce acționează misterios asupra tuturor proceselor biologice. ADN-ul este o „antenă de recepție" a acestor câmpuri, prin care se transferă celulei nu numai „datele" necesare replicării acesteia, ci şi întregul „program de comportament" care nu este inclus în lanțul moleculei ADN, reprezentând un fel de informație „transfizică" aferentă. Faptul în sine a generat noi controverse printre savanții care nu acceptă prezența unor factori informaționali în „afara" cărămizilor vieții (atomi şi molecule), aceste fenomene „ciudate" fiind numite arbitrar paradoxuri.

Sheldrake a avansat chiar şi ideea conform căreia ADN-ul uman nu reprezintă doar matricea informațional-structurală pentru o ființă, ci mai degrabă este „antena" de emisie-recepție a câmpului morfic înconjurător, care generează continuu această informație. Astfel, o ființă vie este atât receptorul, cât şi emițătorul viitoarelor „obişnuințe" sau câmpuri morfice ce se vor implementa la nivelul societății. Implementarea unui anumit câmp morfic, comportament, idee la nivelul colectiv al umanității se poate face numai dacă un număr suficient de mare de indivizi îşi doresc aceasta.

Conform experimentelor desfăşurate de Sheldrake pe maimuțe, porumbei şi şoareci este nevoie ca minim 2-4% din indivizii unui grup, familii sau specii să învețe anumite deprinderi pe baza unui efort individualizat pentru a determina implementarea acesteia în scurt timp la restul indivizilor.

Există însă şi un paradox al acestei teorii în ceea ce priveşte starea de sănătate şi fericire a oamenilor (pe care aproape fără excepție, toți şi-o doresc).

Aceasta se înrăutățeşte vizibil, deoarece adoptă exact acele acțiuni şi gânduri care **resping** sănătatea şi fericirea, iar prea puținii indivizi ce au atins acest punct optim al vieții, nu reuşesc să genereze un câmp morfic suficient de intens, pentru a determina schimbarea stării celorlalți.

În lumina acestei cunoaşteri, transmutația, transsublimarea şi biotransformarea nu numai că sunt reale şi posibile, dar ele reprezintă însăşi bazele vieții, iar noi suntem atât observatori, cât şi participanți la aceste microexperiențe în fiecare moment. Întregul nostru comportament, format din atitudini, gânduri şi emoții determină nemijlocit rezultate în această uzină psihofotonucleară care se află în noi. Spre deosebire de prezența transmutării naturale a elementelor în regnul mineral, vegetal şi animal, omul are aptitudini conştiente de a le îmbunătăți, de a realiza transsublimări semnificative ale materiei spre forme energetice, de a dirija conştient anumite procese fiziologice în beneficiul său, însă el nu le cunoaşte sau nu le recunoaşte.

TEORIA SUBSTRUCTURILOR FOTONICE DETERMINISTICE

Vlail Kaznaceev (fost director al Institutului de Experimente Clinice şi Medicale din Novosibirsk), a înțeles faptul că celulele prezintă un sistem complex de comunicare pe baza unor semnale. Acestea sunt transmise dinspre mediul exterior spre celulă şi invers, deoarece conştiența experienței este trimisă înapoi la biocâmp, efectuând modificări asupra acestuia. Kaznaceev a realizat experimente pe culturi de țesuturi timp de 20 ani, în urma cărora a demonstrat că viziunea modernă despre boală şi sănătate, bazată pe fundamentele ştiinței medicale ortodoxe, este incompletă. În unele experimente desfăşurate în fosta U.R.S.S., Kaznaceev a descoperit faptul că unele tipare de boală sau moarte celulară pot fi transmise electromagnetic şi indus altor celule-țintă care absorb radiația.

Experimentul său constă în amplasarea, față în față, la o distanță de câțiva centimetri, a două containere, perfect sterile şi identice, sigilate, prevăzute cu un geam transparent şi subțire din sticlă. Containerele trebuie să fie perfect izolate de orice alte câmpuri şi energii din mediu, cu excepția celor două ferestre situate la aceeaşi înălțime față de masă. Containerele au fost orientate cu

ferestrele una spre alta, pentru a se realiza o legătură optică între ele[1,2]. Ulterior, se alege o bucată de țesut dintr-o cultură de laborator, care este tăiat în două jumătăți în condiții de sterilitate. Fiecare jumătate se introduce în câte un container şi apoi acesta se sigilează.

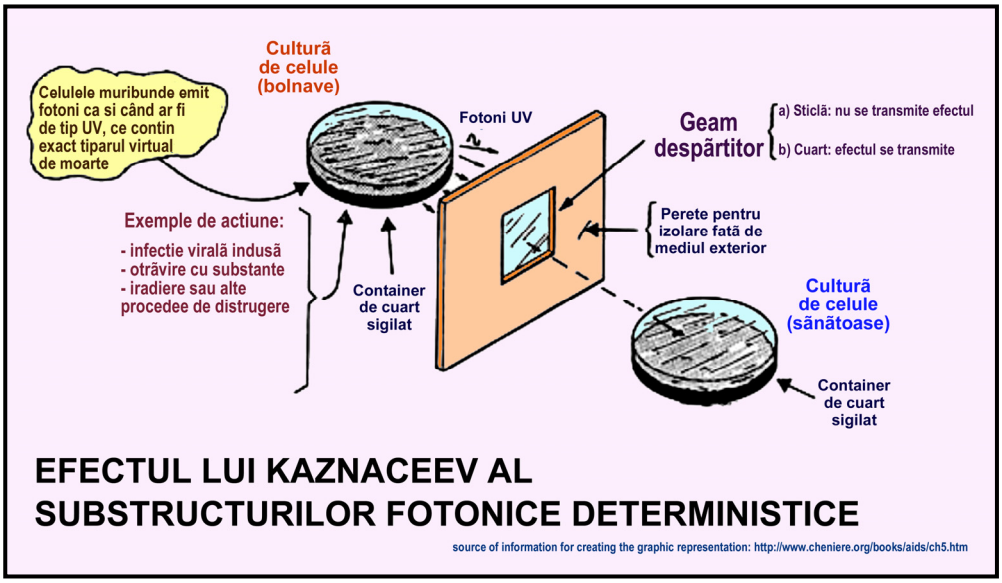

Prima parte a experimentului se desfăşoară cu containere care au ferestrele construite din sticlă obişnuită. Următorul pas constă în a infecta unul din ele cu un agent selectat (care poate fi un virus, bacterie, otravă chimică, radiație nucleară etc.) [1,2]. În scurt timp, țesutul din containerul infectat se îmbolnăveşte şi moare, în timp ce țesutul din containerul neinfectat rămâne sănătos, spre fericirea ştiinței medicale care nici nu ar putea concepe altceva.

Partea a doua a experimentului se desfăşoară identic, cu singura excepție că ferestrele containerelor sunt confecționate din sticlă de cuarț de aceeaşi grosime şi dimensiuni. Spre marea nefericire a ştiinței medicale, ambele țesuturi se îmbolnăvesc şi mor la o diferență în timp de numai 12 ore. Uneori era suficient ca celulele neinfectate să fie în contact optic timp de 18-20 ore cu cele infectate, pentru ca acestea la rândul lor să poată infecta sau determine reacții simptomatice unui al treilea lot de celule.

Toate experimentele s-au desfăşurat în containere sigilate. Lucrările anterioare ale lui A.G. Gurvici l-au ajutat pe Kaznaceev să înțeleagă faptul că radiația mitogenetică a celulelor (de natură fotonică sau asemănătoare acesteia) poate influența alte celule. Sticla de cuarț permite trecerea radiațiilor ultraviolete (UV), în timp ce sticla obişnuită le reflectă. Kaznaceev s-a gândit să numească aceşti aşa-zişi fotoni celulari „fotoni ai morții”, cu proprietăți asemănătoare celor din spectrul UV real. În cele mai multe cazuri, țesutul sănătos a „absorbit” „fotonii morții”, după care s-a îmbolnăvit şi a murit. Astfel, Kaznaceev a demonstrat experimental faptul că tiparele bolii şi morții celulare pot fi transmise şi induse altor celule printr-un mecanism de tip electromagnetic[1,2].

Acest mecanism are la bază biopotențialul celular, care reprezintă sistemul principal de control al celulei, generator al unor emisii de substructuri fotonice deterministice. Din nefericire, rezultatele experimentelor au depins de mult mai multe variabile şi factori, parțial necunoscuți, ceea ce a determinat o reproductibilitate limitată din punct de vedere statistic, mult prea mică pentru a generaliza şi accepta această teorie conform rigorilor ştiinței.

Trebuie menționat faptul că teoriile lui Emoto, Sheldrake şi Kaznaceev nu pot fi susținute statistic cu un număr suficient de mare de experimente reuşite. Deşi, după numeroase experimente şi cercetări, câmpul morfogenetic nu a putut fi pus în evidență asemenea unui câmp fizic, s-a bănuit că, fiind vorba de un sistem informațional, acesta nu poate să respecte şi să manifeste trăsăturile unui câmp fizic cunoscut. Cercetările lui Rupert Sheldrake au fost extinse în zona de analiză şi înțelegere a fenomenelor sociale umane, a comportamentului social uman şi au fost, într-un anume fel, continuate de către o echipă de cercetători de la Institutul Politehnic Rensselaer, Statele Unite, pe durata a cel puțin 20 ani.

Aşadar, în noua lumină a descoperirilor de la Institutul Politehnic Rensselaer, conceptul de **masă critică** este introdus pentru prima dată în sociologie, psihologie şi chiar biologie.

Într-un articol publicat recent pe site-ul institutului, numit „Regula Minorității” cercetătorii J. Xie, S. Sreenivasan, G. Korniss, W. Zhang, C. Lim şi B. K. Szymanski au fost interievați de către jurnalista de ştiință Gabrielle DeMarco pentru a comunica rezultatele studiului pentru publicul

nespecialist. Gabrielle DeMarco a publicat acest articol în data de 25 iulie 2011 pe site-ul Institutului Politehnic Rensselaer în care preciza următoarele (notele mele sunt între paranteze):

Oamenii de ştiinţă de la Institutul Politehnic Rensselaer au descoperit faptul că e nevoie de aproximativ 10% din numărul indivizilor unui grup (*oraş, stat, regiune sau întreaga omenire – n.t.*) să manifeste o credinţă de nezdruncinat (*sau un anumit comportament, idee, atitudine, obicei, etc – n.t.*) pentru ca, în cele din urmă, credinţa (*ideea, comportamentul, obiceiul etc. – n.t.*) respectiv/respectivă să fie adoptată (*acceptată*) de restul majorităţii indivizilor acelui grup (*oraş, stat, regiune sau întreaga omenire – n.t.*). Cercetătorii, care sunt membri ai Centrului Reţelei Academice de Cercetare Social-Cognitivă (SCNARC) de la Rensselaer au utilizat metode computaţionale şi analitice pentru a descoperi punctul în care o credinţă manifestată la nivelul unei minorităţi, devine o opinie majoritară.

Descoperirea are implicaţii în studiul şi influenţa interacţiunilor sociale, începând de la răspândirea unor inovaţii până la implementarea unor idealuri politice. *„Atunci când numărul celor care cred că tărie în acea opinie se află sub 10% din populaţia acelui grup, nu există niciun progres vizibil în răspândirea ideilor. Practic, ar fi nevoie să treacă un timp egal cu vârsta Universului pentru ca ideea să se răspândească la nivelul acelui grup pe cale „naturală" şi să fie acceptată de majoritatea",* a afirmat directorul SCNARC, Boleslaw Szymanski. *„Însă din momentul în care acea idee este acceptată de către minţile a mai mult de 10%, ea se va răspândi ca o flacără."*

NOTĂ IMPORTANTĂ:

În funcţie de mărimea grupului, timpul de răspândire variază, de la săptămâni până la câţiva zeci de ani, dacă ne referim la întreaga omenire. Numeroase bloguri şi website-uri cu profil esoteric s-au angajat în difuzarea unor informaţii aşa-zis revelate, legate de modul şi condiţiile pe baza cărora omenirea ar putea face un salt în evoluţie.

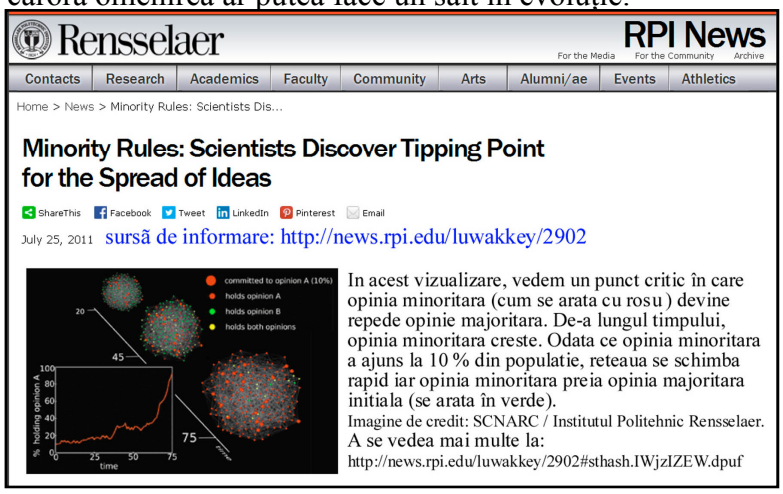
Rensselaer RPI News
For the Media For the Community Archive
Contacts | Research | Academics | Faculty | Community | Arts | Alumni/ae | Events | Athletics
Home > News > Minority Rules: Scientists Dis...
Minority Rules: Scientists Discover Tipping Point for the Spread of Ideas
ShareThis Facebook Tweet LinkedIn Pinterest Email
July 25, 2011 sursă de informare: http://news.rpi.edu/luwakkey/2902
committed to opinion A (10%)
holds opinion A
holds opinion B
holds both opinions
% holding opinion A
time
In acest vizualizare, vedem un punct critic în care opinia minoritara (cum se arata cu rosu) devine repede opinie majoritara. De-a lungul timpului, opinia minoritara creste. Odata ce opinia minoritara a ajuns la 10 % din populatie, reteaua se schimba rapid iar opinia minoritara preia opinia majoritara initiala (se arata în verde).
Imagine de credit: SCNARC / Institutul Politehnic Rensselaer.
A se vedea mai multe la:
http://news.rpi.edu/luwakkey/2902#sthash.IWjzIZEW.dpuf

În ciuda faptului că acei indivizi neagă cu insistenţă ştiinţa clasică şi rezultatele ei, iată că în anul 2011, oameni de ştiinţă de la Institutul Politehnic Rensselaer din Statele Unite au anunţat rezultatele unei cercetări speciale legate de **masa critică** necesară unui grup, stat sau întreaga omenire pentru a face un salt calitativ, dar acest salt nu se poate produce aşa cum e explicat în cadrul şcolilor şi grupurilor esoterice. Cum se ştie, fizica nucleară a introdus acest concept de „masă critică" odată cu descoperirea proprietăţilor atomilor de Uraniu de a produce explozie nucleară numai dacă masa depăşeşte o anumită valoare, numită **masă critică** şi atunci reacţia în lanţ se va autoîntreţine. De exemplu, în cazul uraniului-235 masa critică este de aproximativ 50 kg.

Este interesant de reamintit faptul că, de fapt, fără să aibă ca scop, Rupert Sheldrake a studiat acest fenomen al **masei critice** (aplicat în biologie), fiind pentru prima dată evidenţiat în studiile pe maimuţe şi şobolani. Acestea au arătat că după ce li s-a implementat, prin educaţie, un anumit comportament, (precum acela de a spăla bananele înainte de a fi consumate, sau de a găsi rapid cașcavalul într-un labirint) toţi indivizii generaţiilor viitoare, ale aceleiaşi specii au preluat acest comportament şi îl manifestă şi în prezent. Rupert Sheldrake a considerat că acest fenomen ar fi guvernat de un câmp, fapt care însă i-a adus o reputaţie proastă în rândurile comunităţii ştiinţifice. În lumina descoperirilor de la Institutul Politehnic Rensselaer, putem spune că, dintr-un anumit punct de vedere, experimentele lui Rupert Sheldrake au demonstrat existenţa acestei mase critice la nivelul social al anumitor specii animale.

19. DIALOGURI CU TEOLOGUL MICEAL LEDWITH

SCURTĂ BIOGRAFIE

Începând cu anul 2005, teologul de talie internațională Miceal Ledwith a „abdicat” de la dogma oficială, în momentul în care o serie de evenimente şi descoperiri i-au schimbat definitiv concepția despre rolul Bisericii. A fost slujitorul credincios al acestei instituții în perioada 1960-2005.

Datorită funcției înalte ocupate vreme de 17 ani, în vecinătatea sfântului scaun papal, nimeni nu a reuşit să îl conteste public. Născut în districtul Wexford din Irlanda, în anul 1942, Miceal a fost interesat să descopere răspunsurile la marile întrebări în legătură cu viața şi destinul omenesc.

În anul 1960, a devenit student al Colegiului Maynooth, care era principalul seminar, pentru întreaga Irlandă, după care a continuat studiile la un colegiu al Universității Naționale a Irlandei, care e una pontificală. O universitate pontificală are statutul dat de Papă, modalitate prin care au debutat multe dintre universitățile originale şi străvechi din Europa.

A obținut mai multe licențe, precum cea în arte a Universității Naționale a Irlandei sau în filosofie la Universitatea pontificală din Maynooth. În continuare, a adăugat studiilor sale de teologie sistematică alte domenii, precum fizică, chimie, domeniul juridic, istorie şi literatură.

A obținut alte licențe şi titluri academice, care au culminat cu doctoratul în teologie. Datorită rezultatelor excepționale, a avansat rapid ca şi cadru didactic: conferențiar, profesor apoi decan, şef de departament, arhivar al universității şi în final vice-preşedinte în 1980. În anul 1985, a fost desemnat preşedintele Colegiului Maynooth pe o perioadă de 10 ani.

Conform cuvintelor sale: *„Am devenit preşedintele Comitetului Preşedinților Universităților Irlandeze şi am fost membru al Biroului Guvernator al Conferinței Universităților Europei.”*

Dar în tot acest timp, pe cât era de ocupat cu îndatoririle profesorale şi administrative, Ledwith a continuat căutarea răspunsurilor la marile întrebări existențiale. În 1980, s-a produs un lucru foarte semnificativ. A fost numit membru al unui mic grup elitist de teologi din întreaga lume, numit *Comisia teologică internațională*.

Acest grup era însărcinat cu sfătuirea episcopului Romei şi a Papei în chestiuni teologice. Ledwith a declarat următoarele:

„Urma să ocup această funcție timp de trei trimestre separate, totalizând 17 ani. Am luat foarte în serios această poziție şi pentru aproape toată acea perioadă de timp, şeful comisiei a fost actualul Papă, Benedict al 16-lea, pe atunci era cardinalul Joseph Ratzinger. Eram foarte conştient că Papa Ioan Paul al II-lea, pe care îl sfătuiam, avea o responsabilitate enormă. Mai mult de 1

miliard de catolici din întreaga lume depindeau de fiecare cuvânt al lui… şi cuvântul său era foarte respectat de multe alte şcoli religioase, fie ele creştine sau noncreştine."

Perioada slujirii scaunului papal s-a încheiat în 1997, după care Ledwith a continuat să fie preocupat de răspunsurile la marile întrebări existenţiale. În cele din urmă, a ajuns la o serie de concluzii şocante şi zguduitoare. Pentru a comenta şi detalia explicaţiile lui Ledwith am folosit citate ale unor filosofi, oameni de ştiinţă şi teologi culese de prof. Adrian Pătruţ, în lucrarea „Ştiinţă, Chimie, Nanoclusteri", apărută în anul 2007 la Casa Cărţii de Ştiinţă. Înainte de a aborda subiectul dezvoltat de Miceal Ledwith, este important să punctăm câteva aspecte cu privire la rolul spiritualităţii, respectiv rolul Bisericii, pentru a face distincţiile necesare între acestea două.

„Spiritualitatea se referă la experienţele sau trăirile personale nemijlocite (experienţe spirituale şi/sau mistice) ale unor persoane cu aptitudini speciale, în dimensiuni ale realităţii, reale sau aparente, ce nu ar aparţine lumii fizice. Aceste persoane (mistici, maeştri spirituali, vizionari, profeţi, şamani, sfinţi etc.) nu au nevoie de un loc special şi de un cadru anume pentru experienţele lor cu caracter strict personal sau individual, care ar reprezenta o relaţie specială dintre om şi Univers. Deşi are la fundamentele sale astfel de experienţe personale şi revelaţii, religia reprezintă un sistem organizat ierarhic, devenind practic o instituţie de tip laic ce oferă servicii spirituale omului obişnuit. Religia organizată propune omului comun, denumit credincios, un loc anume desemnat (templu, biserică, sinagogă, moschee etc.), persoane autorizate (preot, rabin, imam etc.) şi anumite practici (rugăciune, spovedanie, post etc.), pentru a-i mijloci contactul cu Divinitatea, a-i purifica trupul şi sufletul, a-l feri de cel Rău şi a-l conduce spre mântuire, care este obiectivul suprem declarat al oricărei religii. Religia este dogmatică, având la baza sa doctrinară una sau mai multe cărţi sfinte, considerate revelate şi infailibile. De aceea, religia organizată descurajează sistematic noi experienţe spirituale şi revelaţii, care ar putea altera şi afecta esenţa doctrinei dogmatice pe care o susţine." (Adrian Pătruţ, „Ştiinţă, Chimie, Nanoclusteri").

Ledwith a observat tocmai acest fapt, care a început să îl deranjeze şi anume nerecunoaşterea de către Biserică a experienţelor spirituale personale care se îndepărtează de la dogmă. Primul dintr-o serie de DVD-uri realizat de Miceal Ledwith se numeşte „Marea Decepţie (Partea 1): Patru întrebări esenţiale într-un Univers de tip hamburger".

Miceal Ledwith a avut acces la toate bibliotecile şi cărţile de teologie din locurile unde l-a însoţit pe Papă timp de 17 ani. Astfel, a putut compara scrierile teologice din cele mai importante arhive din lume, pentru a afla care sunt motivele pentru care se cunoaşte atât de puţin despre viaţa lui Isus şi de ce extrem de puţini oameni au manifestat rezultatele spirituale menţionate (destul de succint) în scrierile sacre.

Una din frazele cheie care se află la baza afirmaţiilor sale este un citat din Evanghelia după Ioan: *„Vorbind despre miracolele pe care le-a înfăptuit, pe care le-a numit „lucrări", el a spus: dacă veţi crede în Mine, prin ceea ce v-am învăţat, veţi face toate miracolele pe care le-am făcut şi chiar mai mari decât acestea."* Asta scrie Sf. Ioan în Capitolul 14 şi puteţi verifica în Biblia pe care o aveţi acasă. Este ceea ce ar trebui cu adevărat să credeţi şi să realizaţi. De ce nu putem crede că aşa ceva este posibil şi pentru noi? Ledwith ne spune că trăim într-o mentalitate a unui univers în formă de hamburger şi că acesta e doar unul din motivele pentru care nu suntem în stare să atingem starea de trezire spirituală în cele mai profunde aspecte.

INTRODUCERE

Miceal Ledwith a studiat teologia la modul practic, urmărind să descopere de ce, după peste 2000 ani de creştinism şi alte religii, oamenii au trăit rareori o cunoaştere de sine sub forma unor experienţe mistice. În toată această prezentare, ne vom referi la experienţele de tip mistic, iluminator şi transcendent, care îmbunătăţesc semnificativ viaţa practicantului şi a celor apropiaţi. Ledwith a ajuns la aceste aspecte în urma eforturilor sale de a afla motivul pentru care Biblia şi epistolele au prea multe lipsuri.

„Într-adevăr, când privesc în afara creştinismului, sunt condus către concluzia propriilor mele cercetări şi anume niciuna dintre marile religii nu s-a ridicat vreodată la nivelul promisiunilor făcute de fondatorii lor. Aceasta a reprezentat o chestiune foarte serioasă pentru mine şi am simţit

că era nevoie acută de o examinare mai profundă a ceea ce a fost şi a făcut Iisus, decât cea promovată la sala de curs şi de către preoţi în întreaga lume creştină.

Când citiţi cele trei Evanghelii ale Noului Testament canonic şi celelalte evanghelii care nu au ajuns niciodată în Noul Testament din motive evidente, după cum veţi afla în continuare, primul lucru pe care îl observă un căutător sincer poate fi rezumat astfel: Iisus s-a născut în Bethleem, fapt care acoperă câteva zile din viaţa lui, apoi păstorii vin să îl viziteze şi Magii vin să îl onoreze. Aceştia făceau parte din două dintre cele mai disprețuite clase în mintea unui evreu ortodox, pentru că păstorii erau un fel de paria, iar magii erau astrologi babilonieni, pe care orice evreu cu frică de Dumnezeu i-ar fi detestat şi evitat.

Urmează refugiul în Egipt pentru a scăpa de persecuţia regelui Irod, apoi reîntoarcerea din Egipt, dar nu ni se spune când, după care urmează iarăşi un mare spaţiu gol. Nu mai ştim nimic din momentul când se întoarce din Egipt, până când îl regăsim în templu la vârsta de 12 ani. După aceasta apare un spaţiu gol şi mai mare, de 18 ani, despre care nu ni se spune nimic în Noul Testament, cu excepţia faptului că a plecat în Nazareth iar tradiţia creştină a presupus că, probabil, a lucrat ca tâmplar. Dacă a putut realiza tot ceea ce a făcut, lucrând doar ca şi tâmplar, ar fi interesant să ne dorim cu toţii să fim tâmplari. Acel spaţiu gol de 18 ani este mai mult de jumătate din întreaga sa viaţă."

Ledwith precizează că şi-a dedicat viaţa căutând răspunsurile la marile întrebări existenţiale: Cine suntem? De unde venim? Încotro ne îndreptăm? Spre surprinderea sa, a observat că răspunsurile oferite de marile religii sunt dezamăgitoare, sentimentale şi lipsite de conţinut sau, cum spunea filosoful francez Maurice Blaundel, nu e o problemă de intelect, ci de gust.

Nu numai teologii şi adepţii religiei se lovesc de aceste aspecte metafizice, ci şi unii oameni de ştiinţă, care se simt poate prea singuri şi descurajaţi în faţa unui Univers rece şi impersonal, dar imaginea acestora despre o eventuală realitate de ordin superior este foarte diferită de cea a Bisericii şi religiilor tradiţionale, aflându-se adesea în contradicţie flagrantă cu dogmele oficiale.

Destul de recent, Ledwith a devenit preocupat atât de interpretările ştiinţifice ale acestei realităţi de ordin superior, cât şi de cele mistice din afara Bisericii, întâlnindu-se în căutările sale cu învăţăturile lui Ramtha (alias G.Z. Knight), care a suscitat interesul multor oameni cu pregătiri diferite.

SECVENŢE DIN INTERVIURILE PRIN SKYPE WEBCAM

Miceal Ledwith: - Nu ştiu să-ţi spun în ce măsură medicina convenţională admite că o afecţiune este incurabilă, dar cred că fiecare dintre noi are o părere personală despre acest lucru. Cert e că în urmă cu doar un an vorbeam la o conferinţă în Canada, la Vancouver, când am început să observ că devenise dificil pentru mine să urc scările.

Aceasta a fost prima etapă. Am crezut că este ceva trecător, dar pe măsură ce trecea timpul starea s-a înrăutăţit. Aşa se face că ajunsesem în martie 2011, de fapt în martie şi aprilie, să pot umbla doar 2 metri, să nu mai pot deschide cu mâinile un borcan sau o sticlă, pentru că mâinile mele erau extrem de slăbite astfel încât nu mai puteam scrie sau tasta.

Trebuia să folosesc... nu ştiu dacă ştiţi genul acela de cleşte, un dispozitiv mecanic cu mâner, pe care îl foloseam să pornesc maşina (aprinderea motorului), deoarece nu puteam răsuci cheia în contact sau în încuietoarea uşii. Aşa că în final abilitatea mea fizică de a face ceva ajunsese practic la zero. Ca atare, am beneficitat de o gamă extinsă de tratamente cu ajutorul unui asistent medical amabil, care credea că problema se află undeva la spate sau la coloana vertebrală sau la creier... Am ajuns şi la spital, unde am făcut 9 RMN-uri (rezonanţă magnetică nucleară)… şi nu au găsit nimic. În cele din urmă, după o testare a nervilor periferici, doctorii au tras concluzia că nervii din braţele şi picioarele mele îşi pierdeau membrana protectoare, asemeni unui fir electric care îşi pierde învelişul izolator.

Se pare aşadar că este o afecţiune extrem de rară, dar oricum ideea e că nu există un tratament convenţional. Nu pot să-mi exprim suficient recunoştinţa pentru îngrijirea pe care am primit-o de la personalul medical, dar ideea este că nu există un tratament, pentru că presupun că boala e atât de rară, încât nu merită banii, investiţia şi timpul să descoperi un tratament pentru câteva cazuri izolate. Aşa că mi s-a spus că nu pot beneficia de un tratament care oricum implica o combinaţie „exotică"

de substanţe şi ar fi costat 2000 de dolari injecţia, care ar trebui să-mi fie administrată printr-o transfuzie de sânge, iniţial săptămânal, apoi la două săptămâni, apoi lunar etc., fiecare injecţie necesitând internare în spital.

Una peste alta, o singură sesiune de tratament (o internare) ar fi costat în jur de 7.000 dolari, deci faceţi socoteala! Pe lângă faptul că nu mă simţeam dispus să joc rolul de cobai, am hotărât că voi proceda altfel. Toate lucrurile pe care le-am studiat de-a lungul anilor, în termeni de fizică a corpului uman, de rolul minţii şi desigur, din înţelegerea fundamentelor realităţii, sunt altele decât ideea pe care am parodiat-o în DVD-ul meu despre „*Universul în formă de hamburger*" adică noi ne aflăm la mijloc, că regatul spiritual e deasupra noastră şi sub noi se află lumea subterană, iadul sau infernul. Nu aşa arată lumea în care trăim....

C.M.: - *Cum aţi reacţionat la aflarea diagnosticului şi care era starea emoţională la vremea aceea, după ce aţi ascultat ce au spus medicii? Cum aţi reacţionat la aceasta?*

Miceal Ledwith: - Ei bine, la vremea când doctorii îmi puneau acel diagnostic eu eram deja bine, pe cale de recuperare. Aşa că n-am avut o reacţie catastrofică la aflarea diagnosticului. Acum trebuie să ştiţi că în urmă cu 20 de ani, ca să fiu mai exact în ianuarie 1992, am suferit de o boală asemănătoare. Nu are nicio legătură cu afecţiunea de acum, dar sunt asemănătoare ca simptome. La vremea aceea era vorba de o boală numită *mielită transversă*.

Efectele pe care le producea afecţiunea mea de anul acesta erau foarte asemănătoare cu cele ale bolii pe care o avusesem în urmă cu 20 de ani, deşi biologic ele nu erau corelate.

VINDECAREA MIELITEI TRANSVERSE

Miceal Ledwith: Deci, acum 20 de ani eram complet paralizat, nu puteam să ridic nici o lingură, eram spitalizat şi conectat la aparate, nu puteam să efectuez nici cele mai de bază acţiuni, totul trebuia făcut pentru mine. Şi era o etapă crucială în viaţa mea, dacă îmi permiţi, Cristian, să dezvolt puţin ideea. Mielita transversă a fost prima problemă de sănătate pe care am avut-o. După cum ştim, din conversaţia noastră anterioară, mielita transversă este o formă mai severă de poliomielită. Ambele sunt boli care distrug tecile de mielină din jurul nervului şi după cum se ştie, impulsul neuronal circulă de jur împrejurul nervului şi nu prin „firul" central propriu-zis... impulsul circulă, de fapt, prin bulbii tecii de mielină care este înfăşurată în jurul nervului.

Semnalele ce parcurg "firele electrice" pe care le numim neuroni mai precis axonii nervilor din corpul nostru… semnalele nu circulă prin partea centrală a axonului, ci sar (ca un cangur) de la un bulb de mielină la altul, mergând în jurul axonului nervului şi nu prin centrul aşa-numitului „fir electric" al nervului.

Dacă am compara viteza cu care impulsurile nervoase circulă în corpul nostru atunci când tecile de mielină sunt în regulă, în comparaţie cu situaţia în care ele suferă afecţiuni aşa cum este mielita transversă, atunci veţi începe să observaţi că, dacă, să spunem că viteza de 240 km/h e viteza normală cu care circulă impulsurile nervoase în corpul nostru, atunci gândiţi-vă că dacă tecile de mielină sunt distruse, impulsul nervos trebuie să circule direct prin centrul axonului, (e doar un exemplu sugestiv) şi viteza lui scade de 100 ori, ajungând la 2,4 km/h, în cel mai bun caz.

Eu cred că majoritatea tehnologiei pe care am inventat-o este o imitaţie a ceea ce găsim în natură si acesta este exemplul suprem (sublim). Oricum... ca să nu lungim vorba, în ianuarie 1992 m-am întors acasă după o călătorie lungă din SUA în Irlanda, o călătorie care înseamnă aproximativ 19.000 km dus-întors. Ca de obicei, m-am îndreptat spre biroul meu, pentru că eram extrem de ocupat, mai ales că pe atunci ocupam acel post şi anume decan al Universităţii.

Aterizasem fără nici o problemă pe aeroportul din Dublin după 8000 km de zbor. Era în jur de ora 7-8 dimineaţa şi am fost condus cu maşina de la aeroport la Universitate, care se afla la aproximativ 40 minute depărtare, în funcţie de trafic şi în mod normal aş fi plecat direct spre biroul meu ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

Dar în acea dimineaţă din ianuarie, 1992 mi-am dat seama că nu sunt capabil să ajung la birou. Starea mea se înrăutăţea de la o zi la alta. Sâmbătă noaptea, în acea săptămână, D-na Ministru al Educaţiei din Irlanda m-a rugat să o înlocuiesc la un eveniment. Aşa că m-a trimis să susţin un discurs la Colegiul Regal al Chirurgilor şi Medicilor din Irlanda, care se afla la a 300-a aniversare, adică un eveniment foarte important. Am participat, nu am mâncat nimic, abia dacă am vorbit două-

trei cuvinte cu oamenii de lângă mine şi am susținut discursul despre care toată lumea a spus că a fost foarte foarte frumos.

M-am întors acasă foarte târziu în acea noapte, cam pe la 4 dimineața şi a trebuit să fiu transportat la spital cu o ambulanță. Practic, câteva ore mai târziu, medicul de acolo mă examina... iar eu stăteam pe marginea patului şi el îmi asculta bătăile inimii şi respirația cu un stetoscop. Apoi a spus: ”*Ai putea să te ridici? Vreau să aud şi la spate*”... Am încercat să mă ridic, dar nu am putut.

În decursul unei singure ore am ajuns să fiu complet paralizat. Puteam să-mi mişc foarte puțin mâinile, dar deloc picioarele, unde nu simțeam absolut nimic. Nu puteam nici măcar să țin o lingură în mână. Nu puteam, de fapt, să fac absolut nimic de unul singur. Nu puteam face nimic! E cea mai umilitoare experiență pe care o poate avea cineva din întreaga sa viață. Adică pur şi simplu vrei să mergi şi corpul tău nu te ajută deloc.

Nimeni nu poate înțelege cu exactitate asta, dacă nu a trăit ceva asemănător. Am fost trimis la tot felul de investigații, am făcut RMN şi tot felul de radiografii şi toate celelalte... şi în cele din urmă diagnosticul apare clar după testele de sânge şi îi conduce pe medici la concluzia că măduva spinării (era inflamată), tecile de mielină ”dezlipite” la nivelul vertebrelor lombare L4 şi L5, dacă ar fi să vorbim în termeni medicali. Deci practic începând de acolo în jos, toate funcțiile erau diminuate, existând un risc ca disfuncția să se răspândească de la zona lombară în sus, afectând plămânii, inima, dar ca să mă facă să mă simt mai bine, medicul mi-a spus: *„Ştii, dacă se răspândeşte şi în sus, te putem conecta la o maşină de respirat şi la o alta care va ține locul inimii tale”,* iar eu am întrebat: *„Presupunând că se va duce şi mai sus, aveți cumva la îndemână şi o maşină pentru creierul meu?”*... Din nefericire nu ar fi avut...

Dar oricum eram într-o stare de umilință absolută şi am stat o lună întreagă într-o stare de neputință totală. Apoi am început să mă simt un pic mai bine la nivelul mâinilor, dar cu siguranță vă puteți imagina cum e să stai într-un pat de spital în starea aceea. Ştiți că, practic ai, vreo 10 tuburi şi fire diferite conectate pe tot corpul, pentru că nu poți face nimic fără ajutor… Chiar dacă vrei să te speli pe dinți, trebuie să vină cineva să te spele, pentru că eu nu puteam să țin în mână o periuță. Deci, cum am mai spus, după o lună mă simțeam un pic mai bine şi stând acolo am observat că asistentele nu intrau în camera mea între orele 2:00 şi 5:00-5:30 după amiază.

Deci printre primele lucruri pe care voiam să le fac, dincolo de orice altceva, nu era să escaladez Muntele Everest, nu să câştig Premiul Nobel pentru Fizică sau ceva de genul acesta, ci reuşita supremă pentru mine era să reuşesc să mă spăl singur pe dinți, fără să mai apelez la altcineva. Deci, în acea zi, la aproape 5 săptămâni după ce mă îmbolnăvisem, profitând că eram singur câteva ore în fiecare după amiază, am hotărât... chiar dacă nu puteam să-mi mişc picioarele, am hotărât că o să mă ridic din pat cu toate aparatele care erau pe mine, o să ajung la periuța mea de dinți care era în baie, adică la nici un metru distanță de mine.

Aşa că m-am dat jos din pat folosindu-mi doar mâinile şi am ajuns pe podea fără să stric ceva. Am mutat toate lucrurile cu ajutorul trepiedelor şi m-am tras cu ajutorul mâinilor spre baie, unde era un fel de taburet cu 3 picioare pe podea. Cu ajutorul lui am reuşit să îmi împing corpul deasupra acestui taburet şi m-am sprijinit de el. Nu puteam să stau în picioare pentru că nu puteam să-mi coordonez deloc muşchii spatelui. Am reuşit într-un final să mă sprijin de chiuvetă şi să mă spăl pe dinți şi m-am târât din nou până la pat unde… ca să mă pot urca, a fost aproape la fel ca şi cum aş fi urcat Everestul doar folosindu-mi mâinile.

Am reuşit să fiu în pat cu 10 minute înainte să revină prima infirmieră. Dacă ar fi intrat în timp ce eu eram pe podea, cu siguranță ar fi declanşat o alertă de gradul 1. În fine, am supraviețuit... şi am reuşit să ajung înapoi în pat. Vă spun această poveste doar pentru că (aşa cum spunea Confucius) o imagine valorează cât 10.000 cuvinte, prin care aş putea să vă povestesc cât de neputincios te face boala asta. Din câte ştiu, cel puțin pe vremea aceea, nu era nici un fel de remediu şi practic, odată ce sufereai leziuni determinate de această boală, rămâneai în stadiul acela fără şansă de vindecare. În cazul meu consecințele erau catastrofice.

Nu numai că se presupunea că ar fi trebuit să rămân într-un scaun cu rotile pentru tot restul vieții… ci aş fi fost pe o targă dacă n-aş fi fost țintuit într-un scaun cu rotile. În fine, am vrut doar să ilustrez cât de devastatoare poate fi această boală. Totuşi, eu aparțin unei şcoli care se numeşte *Şcoala de înțelepciune antică a lui Ramtha*. Acolo am fost învățați de către Ramtha cum să ne

vindecăm corpul. Iar asta m-a atras foarte mult şi spre ceea ce ai făcut tu, Cristian pentru că m-am gândit că ai făcut ceva oarecum asemănător şi cam în acelaşi domeniu. Eu am aplicat această învățătură pe mine personal, chiar dacă aveam foarte puțin timp la dispoziție, pentru că după cum vă puteți imagina, fiind în poziția de decan al Universității, aveam o mulțime de vizitatori la spital, majoritatea venind ca să afle, în pricipiu, dacă mor sau trăiesc.

Asta pentru că dacă, aş fi murit, atunci ar fi generat o mulțime de ”efecte catastrofice” care ar fi afectat propriile lor cariere şi asta pentru că ar fi urmat o schimbare în administrație. Deci, ca să scurtăm din nou povestea în următoarea lună, treptat, am început să mă recuperez. Tecile de mielină au ajuns să se refacă complet şi esența întâmplării este **ca niciodată, nicicând, oricât de neputincios ai ajunge** oricât de bolnav şi „scos din circuit” eşti, niciodată să nu te dai bătut în fața bolii. Cu alte cuvinte, ceea ce Ramtha mă învățase era să mă văd întotdeauna şi cu orice preț într-o stare de bine absolut, oricât de devastatoare ar fi fost starea mea de sănătate. Şi în cazul meu nici nu putea să fie mai rău de atât... Inclusiv supraviețuirea mea era pusă sub semnul întrebării. Dar în nici un moment eu nu trebuia să văd aceasta şi că întodeauna trebuie să te vezi ca având sănătate radiantă. Cu alte cuvinte: **nu cere** să fii bine, **nu spera** să fii bine **nu** îl implora pe Dumnezeul tău interior să te facă bine!

Atâta timp cât cerşiți şi implorați,... şi mai ales să faceți **rugăciuni pentru ceva**, atunci... aşa cum ştim din ultimii 106 ani de cercetare în fizică cuantică, eu trebuie să prezint celei mai profunde părți din mine însumi, adică acelui „Dumnezeu” din **mine**, ceea ce vreau să realizez. Nu spuneți: „Doamne, te rog dă-mi asta!”, ci spuneți că **deja asta se produce**. Iisus a fost cel mai bun exemplu, pentru că din acest motiv el a venit în lume. Aşa că nu cere să fii vindecat, nu spera să fii vindecat, nu implora niciodată pentru ajutor. Vizualizează ceea ce vrei **exact aşa** şi fă asta una sau mai bine două ore pe zi şi să nu îți distragi atenția de la acea imagine mentală. Dacă vei reuşi să faci asta, atunci vei fi în armonie completă. Doar aplică această învățătură foarte simplă şi totuşi foarte dificilă, pentru că atunci când suferim de aşa ceva, este într-adevăr greu să ieşim cu totul din acea situație şi să păşim într-un mediu complet nou.

VINDECAREA POLINEUROPATIEI PERIFERICE

Miceal Ledwith: - Eram foarte bolnav anul trecut (2011) cu cea de-a doua afecțiune, nu mielită transversă, ci o afecțiune asemănătoare, pe care nimeni nu a putut-o diagnostica, la acea

vreme şi simptomele erau foarte asemănătoare mielitei transverse, dar bineînțeles am umblat pe la tot staff-ul medical de aici. Nu puteam merge… nu puteam face nimic cu mâinile…, dar oricum, faptul principal e că mi-am revenit, însă, în luna iulie a anului trecut am fost la medicul meu de aici

pentru că sufeream de o afecţiune foarte bine cunoscută în ţara mea natală, Irlanda… şi anume un nivel ridicat de fier în sânge.

Marea majoritate a populaţiei Irlandei suferă de această problemă, de la marea foamete ce a decimat Irlanda între anii 1845-1847 când am pierdut un mare procent al populaţiei noastre, care fiind aprox. 8 milioane la acea vreme, a ajuns astăzi la aproximativ 4.5-4.9 milioane. Cei care au supravieţuit acum 175 ani, au supravieţuit pentru că au reuşit să transmute (transforme) foarte eficient fierul în sistemul biologic ceea ce le-a permis să supravieţuiască efectelor foametei. Aşadar, 1 milion de oameni au murit în Irlanda… 1 din 8. Cei care au supravieţuit au reuşit mai ales datorită abilităţii de a transmuta foarte eficient fierul în organism, ceea ce a rezultat în faptul că majoritatea irlandezilor de azi care au revenit la o dietă normală, spre deosebire de dieta din perioada înfometării, au un nivel ridicat de fier în organism, precum am şi eu.

Totul a fost ok până prin ianuarie 2011, iar la sfârşitul lunii m-am îmbolnăvit de polineuropatie periferică. Acum aminteşte-ţi, ţi-am spus că în 1992 m-am îmbolnăvit de mielită transversă, apoi în 2012, după mai multe teste insuportabile am fost diagnosticat cu polineuropatie periferică, o boală la braţe şi la picioare, nimic la creier sau în sistemul nervos central. Am făcut 9 teste RMN pentru a dovedi că nu e nimic la creier şi la măduvă spinării am făcut 24 radiografii, de aceea ”strălucesc” în întuneric acum şi nu am nevoie de lanternă când îmi aduc lemnele pentru focul de noapte; e o glumă, bineînţeles... nu strălucesc, dar mi-am făcut 24 radiografii şi 9 RMN-uri.

Oricum, anul trecut, revenind la povestea mea despre moştenirea irlandeză, **aveam nevoie** să fac o donare de sânge, tot la 3 luni. După 3 ani am hotărât că trebuia neapărat să mă ocup de problemă şi am mers la medicul din zonă aducându-mi toate documentele medicale, aşa cum obişnuiesc, şi le-am spus că nu mai am mielită trasversă, nu am hemocromatoză, care apare când există cele două gene care produc acest exces de fier în corp. Aveam o singură genă şi sora şi fratele meu au tot câte o singură genă, ceea ce înseamnă că suntem doar purtători, dar nu avem şi boala, totuşi sângele nostru are un nivel ridicat de fier, de aceea donăm câte un pic de sânge pe lună şi apoi tot la 3 luni. În orice caz după 3 ani, timp în care nu m-am apropiat de nici un doctor, am mers la medicul regional de aici şi i-am zis că doresc să fac un test sanguin general şi am făcut testul, dar între timp doctorul m-a întrebat dacă am o istorie anterioară.

Aici, în Statele Unite, cu asigurările de sănătate Obama la orizont, o istorie a bolilor **înseamnă ceva** şi am zis că da…

De fapt, în primul rând în 1992 am avut mielită transversă şi acum 2-2,5 ani neuropatie periferică care era o afecţiune a tecilor de mielină din braţe şi picioare şi... era o doamnă doctor, ceea ce e irelevant, dar doamna doctor mi-a zis: *„Aţi suferit de o boală ce a atacat tecile de mielină deteriorându-le la membrele inferioare şi superioare şi nu puteaţi să vă mişcaţi, să umblaţi, să ţineţi în mână o linguriţă?”* Şi am zis, da, am avut acea boală, dar d-na doctor a spus: *„Nu, nu aţi avut! pentru că nu poţi să te vindeci de acea boală! Asta-i scleroză multiplă”*. Ei bine, ştii, eram un om ocupat, nu prea aveam timp să ajung la o înţelegere şi pentru că nu sunt cadru medical, deci nu sunt calificat, am spus: *Ştiţi ce? Aici am adus cele 9 RMN'uri şi cele 24 de radiografii. Vedeţi rezultatele? Iată, aici sunt toate pentru a dovedi că am avut boala,* şi ea a spus: *Dar nu **poţi să-ţi revii din asta!**...*

Ei bine, am spus, *nu sunt interesat să intru într-o dezbatere dacă pot sau nu, sunt astăzi aici şi aici e dovada că am avut boala şi că mi-am revenit, aşa că să trecem mai departe la ceea ce avem de făcut* şi doamna doctor a mers mai departe să-mi ia sânge şi l-a analizat pentru principalul motiv pentru care am venit aici, şi anume determinarea nivelului de fier din sânge.

Rezultatele au venit o săptămână mai târziu şi nu mai era nici o problemă cu fierul din sânge. Totul era normal. Deci **am avut neuropatie periferică**, care este incurabilă, **am avut mielită transversă**, care e o boală asemănătoare, dar nu în măduva spinării şi creier atunci, în 1992... Deci cu 20 ani în urmă **am avut neuropatie periferică** la membrele superioare şi inferioare, dar după cum vezi, le pot mişca pe amândouă acum. Nu puteam mişca nici una acum 2-2,5 ani… fiind aparent o boală incurabilă, dar, evident, era ceva ”greşit” cu diagnosticul pentru că apare diagnosticat ”ad infinitum” că am avut-o şi am şi documentele care să ateste şi radiografiile şi RMN-urile, dar am şi altceva care să dovedească: **faptul că mi-am revenit**, şi ce spune asta? Ceva

minunat! Prietenului tău din Timişoara îi spun asta: ***Vei fi bine, prietene! Nu crede ceea ce îți spun simțurile şi mergi mai departe... te vei face bine! Eu am dovedit-o de două ori până acum.***

C.M.: - *Este minunat, este impresionant, eşti un model viu pentru toți cei care se simt fără speranță şi care doar îşi acceptă aşa-zisul destin. Eu nu am fost niciodată de acord cu faptul că sunt supus unui indiferent care destin!, dar aş dori să îți relatez câteva observații personale... Uneori, atunci când vorbesc cu unii oameni şi le spun: "Oh, am* ***avut*** *această discopatie sau rinită...", ei imediat mă opresc spunându-mi: "Stai un pic! cum adică* ***ai avut?*** *toate acesta... Tu încă* ***trebuie să le ai****! Nu poți vorbi la timpul trecut."*

Miceal Ledwith: - Excelent, excelent! Foarte bine spus!

C.M.: *-Boala asta nu se vindecă... deci când folosesc trecutul, spunând că* ***am avut-o,*** *ei sunt surprinşi, cum de este posibil!*

Miceal Ledwith: - Deci acesta e un punct foarte, foarte profund pe care l-ai atins, precum am spus mai devreme, în interviurile noastre calea de ieşire dintr-o boală majoră, mai ales incurabilă, nu este să spui că o ai, ci că s-a vindecat! Şi mai ales nu să ceri, implori sau mai mult decât orice să NU te rogi să fii vindecat de boală, pentru că e un dezastru în "câmpul cuantic". Ceea ce prezinți "câmpului cuantic" este ceea ce vei primi înapoi. Dacă spuneți: *Dumnezeul meu: vindecă-mă, vindecă-mă, vindecă-mă; vreau 1000 dolari... pentru asta sau cealaltă, pentru maşină, vreau 500 pentru plata ipotecii, sau 300 dolari pentru chirie şi mai presus de orice aş vrea să fiu vindecat de această boală nemiloasă…,* ce-ți va răspunde "Dumnezeul" tău?… Îți va răspunde? Da! Fiecare rugăciune primeşte un răspuns, 100-1000% din cazuri problema este că nu am realizat încă **pentru ce anume ne rugăm de fapt**. Pentru că aşa cum Isus a prezentat-o în "câmpul cuantic", când te rogi pentru ceva trebuie să încetezi să CERI, ci doar trebuie să crezi că acel ceva pentru care te rogi este deja al tău şi va fi!

C.M.: - *Dați-mi voie să citez ceva EXACT în legătură cu ceea ce spuneai! Asta este ceva absolut fabulos! De fapt, în unul din clipurile sale informative, Dr. Bruce Lipton a citat un proverb vechi indian al lui Bhagavan Das care spunea următoarele:* ***„Îngrijorarea este acea rugăciune pentru ceva ce nu vrei să se întâmple!"***

Miceal Ledwith: - EXACT!... exact... ştii... mă bucur că ai menționat acest citat! Problema noastră a tuturor este cred faptul că oamenii se uită în sus, oamenii privesc în sus, cerând să fie hrăniți, dar tot ce primesc înapoi este gunoi, deci oamenii privesc în sus pentru ceva... Culmea, pentru numele lui D-zeu, ştii... chiar nu putem ieşi din această mizerie în care ne aflăm?... Şi cred că acel citat exprimă foarte bine! Este superb! Nu ni se poate livra ceva în acelaşi timp ce noi cerem, eu sunt deja vindecat, universul sau aşa-zisul "câmp cuantic", nu are o altă alternativă, **nu are o altă alternativă**, voi repeta a treia oară, pentru că mulți pur şi simplu nu înțeleg că odată ce am pus dorința în termenii aşa-zisului "câmp cuantic", ai universului, creației, "dumnezeu" sau cum vreți dumneavoastră, **nu mai are altă "opțiune"**, decât să facă asta pentru noi şi va "transmite" în cascadă nivelele de "frecvență" în acest "loc", atâta timp cât nu ne pierdem focalizarea pe acest punct. Dar dacă începem să cerem, atunci suntem pierduți! Însă dacă o facem aşa cum a zis Isus, atunci suntem extrem de aproape de vindecare, dar nu renunțați până ce nu începe să se manifeste!

C.M.: - *Deci acum 20 de ani a fost prima dată când ți-ai descoperit puterea interioară, puterea de vindecare?*

Miceal Ledwith: - Da, este vorba chiar de acea putere interioară despre care spuneai, de a descoperi acea putere care este în interiorul nostru şi care e o chestiune ce ține mai degrabă de fizică decât de vreo credință spirituală. Eu am descoperit acea putere interioară! Îți poți imagina ce putere am avea dacă am şti că nicio boală, nicio intervenție din exterior, că niciun duşman şi nicio ostilitate nu ar putea vreodată să ne afecteze cu ceva? Realizezi ce putere s-ar activa în fiecare ființă umană? Pentru că, aşa cum ştii, rasa umană nu de iubire are nevoie, ci de putere. Pentru că acum suntem doar nişte pioni lipsiți de putere.

Ştii cum spun oamenii: „îl iubesc pe acesta" sau „iubesc cutare lucru", dar iubirea asta nu ajută cu nimic dacă nu e dublată de putere (energie vitală - *n.t.*)! Altminteri rămânem într-un program de neajutorare fără speranță. Deci ceea ce ne trebuie acum cu adevărat, la începutul secolului XXI, e să ne recuperăm puterea! Şi etapele despre care am vorbit deja mai devreme oferă modalitatea în care putem face asta.

Deci, dacă eu stau aici şi realizez că nu există nicio boală care să mă dărâme vreodată, aşa cum amândoi am demonstrat şi că nu există nimic ostil în exterior, dacă s-ar înţelege mecanica creaţiei în cadrul „câmpului cuantic", atunci nimic din afara mea nu mă poate afecta vreodată. Nu ne dăm seama că asta este adevărata putere, care nu are nicio legătură cu acea listă interminabilă de tirani ce încearcă să-şi câştige puterea prin dominarea altora şi care numai putere nu se poate numi.

Aceasta ar fi puterea adevărată! Şi acum suntem pe cale să ne-o recuperăm.

CE ANUME DOREŞTE MICEAL LEDWITH SĂ NE EXPLICE?

Să facem un exerciţiu de imaginaţie: aveţi un magnetofon, cu o bandă nouă, aveţi un microfon, porniţi aparatul pe poziţia de înregistrare şi înregistraţi mesajul: ***„urmează să fiu vindecat de boala X".*** Vreţi acum să aflaţi care e răspunsul la această cerere (rugăciune) pe care tocmai aţi „trimis-o" (înregistrat).

Singurul lucru posibil ce poate să se „reflecte" înapoi ca şi răspuns este: ***urmează să fiu vindecat de boala X, urmează să fiu vindecat de boala X, urmează să fiu vindecat de boala X, urmează să fiu vindecat de boala X***. Oare e corectă această abordare? Dacă eu primesc acelaşi răspuns, în fiecare zi, în fiecare oră, ani la rândul, înseamnă că de fapt, nu am cum să ajung la starea de sănătate, pentru că am **„cerut"** ceva ce doar **„urmează"** să se întâmple. Deci vindecarea nu are cum să se întâmple, câtă vreme ea este programată să apară undeva în viitor.

Miceal Ledwith spune să „înregistrăm" mesajul: ***„sunt în perfectă stare de sănătate"***. Va fi greu să îl înregistraţi… asta e problema (în comparaţie cu primul), dar dacă cumva anume aţi reuşi aceasta, atunci veţi primi următorul **răspuns** (i.e. ajutor, graţie etc.): ***„sunt în perfectă stare de sănătate", „sunt în perfectă stare de sănătate", „sunt în perfectă stare de sănătate", „sunt în perfectă stare de sănătate".***

Ce frumos ar fi ca subconştientul nostru să repete automat această sugestie, la fiecare boacănă pe care o facem, fără să ne mai doară capul de nimic! Din păcate, nu se poate. De ce subconştientul nu poate înregistra aşa ceva? Pentru că el pretinde mai întâi existenţa dovezii biologice şi abia după aceea acceptă **„banda cu mesajul"**!

„Magnetofonul" nu vrea să dea REC la bandă! Dar nu trebuie să „înjurăm" magnetofonul, pentru că, pe de altă parte… ia să ne gândim… ce-ar fi dacă el ar insera la subconştientul programelor rulate automat, toate mesajele tuturor oamenilor cărora le „trăzneşte" o idee prin cap? (fără să facem măcar un discernământ minimal). Oare nu suntem noi deja extrem de influenţabili la nivelul celor 5% ale conştientului?

Cum e mai bine? Personal, din experienţa mea, aş scrie răspunsul la această întrebare, fără nicio pretenţie de a îl considera general valabil, astfel: *e mai bine să fiu sceptic, dar în căutare neobosită de dovezi; să accept un lucru care are o logică, dar să nu mă opresc acolo; să caut toate dovezile disponibile şi posibile, iar atunci când pur şi simplu anumite lucruri nu le pot dovedi, prefer să fiu neutru sau să mă ocup de altele, care sunt mai urgente şi mai importante pentru traiul zilnic.*

De aici vine cumva şi natura noastră implicită de a fi mai degrabă sceptici decât creduli, însă orice exagerare într-un sens sau altul poate deveni potenţial dezastruoasă.

Acel sistem complex de înregistrare a unui obicei (pe care l-am numit „magnetofon cu bandă") îşi compară gradul de adevăr al mesajului cu *de câte ori mai există el* deja înregistrat în mintea altora şi „zice": *hmmm! vrei să îţi pun la rulare comanda „**a consuma Coca Cola e plăcut!**"?… Da!, E corect! Mai există încă vreo 2 miliarde de benzi care rulează acest program. Se acceptă! Se aprobă „REC"!* Şi astfel, brusc şi dintr-o dată aţi primit „cadou" o nouă bandă de magnetofon cu acest mesaj. Al doilea exemplu, prin care tot acest sistem complex de înregistrare a unui obicei (pe care l-am numit „magnetofon cu bandă") este următorul: *hmmm! vrei să îţi inserez la rulare comanda „**sunt în perfectă stare de sănătate**"?… Stooop! Acesta nu e un adevăr, pentru că aproape nimeni nu crede în aşa ceva. Nu se aprobă! REC-STOP!*

Cinstit vorbind, un magnetofon nu e în stare să facă un discernământ atât de profund, în lipsa unor dovezi, în lipsa educaţiei pre-existente undeva la nivelul colectivităţii, din simplul motiv că subconştientul nu este capabil de auto-cunoaştere. El rulează ceea ce i se dă, dar pretinde nişte condiţii minimale de „inscripţionare" a mesajului. Vă aduceţi aminte, pe vremea când apăruseră în

lume primele inscriptoare de CD-uri? Porneai programul şi spre final, înainte de a începe „REC” îi punea user-ului întrebarea „do you have the copyright to record this?”.

Cui îi păsa de asta? După vreo câțiva ani l-au scos afară programatorii…, dar subconştientul îşi compară „datele” încă de acum… vreo… cine ştie câte sute de mii de ani, dar iată că am o veste bună! Vestea bună este aceea că există şi mecanisme de ***acordare de încredere*** pe bază de mărturii, pe care, în anumite condiții, subconştientul le acceptă ca fiind… dovezi, dar atenție, nici asta nu e o portiță lipsită de capcane!

Totuşi haideți să vedem care au fost efectele (bune şi rele). Fără mărturiile, pline de adevăr, ale oamenilor cu realizări excepționale din trecut (şi prezent) şi fără ca acestea să pătrundă în subconştientul nostru colectiv, noi pur şi simplu nu ne-am putea dezvolta ca ființe umane complexe şi multidimensionale.

Aşa că prin aceasta, eu doresc să arăt faptul că subconştientul face uneori *excepție de la regulă*, atunci când mărturia celui care a trăit o experiență profundă este autentică, dar **repet,** este o excepție şi nu o regulă. Asemenea mărturii au creat premizele unor şcoli spirituale în Orient, respectiv cursuri şi training-uri de dezvoltare personală în Occident.

Atât în trecut, cât şi în prezent, puteți găsi oameni ale căror mărturii au schimbat destine întregi ale sutelor de mii de oameni. De ce? Pentru că dacă experiența lor a fost autentică, atunci ea a pătruns. Este evident că există, poate la fel de multe, prefăcătorii, falsuri, mituri…, dar asta e situația. Miturile o să cadă, iar adevărul va continua să reziste (*alături, uneori, de alte mituri, la fel de rezistente, pentru că… aşa e jocul*).

Exemple negative, care aparțin acum unei istorii triste, sunt foarte multe (cum ar fi anumite secte, ale căror activități s-au soldat cu sinucideri în masă, boli psihice grave etc.). Pentru cei care nu mai au nicio altă cale, care nu mai au niciun fel de abordare asupra problemei bolii, dar care încă mai au speranța în vindecare, atunci această ***speranță*** trebuie să se ***transforme*** într-o forță a **Prezentului Acestei Clipe**, în care cu toată ființa ta să te vezi un om sănătos. Cam asta e ceea ce doreşte Miceal Ledwith să ne transmită.

NEUROLOGIE CUANTICĂ?

Pe lângă toate acestea, Miceal Ledwith menționează un termen neobişnuit legat de vindecarea maladiilor sale neurologice şi anume: câmp cuantic. Prin aceasta, el ar dori să sugereze faptul că fizica cuantică şi neurologia ar putea avea un domeniu de congruență.

La sugestia profesorului Adrian Pătruț, am titrat pe ecran o explicație, de fiecare dată când Ledwith menționa „câmp cuantic” şi anume „câmp cuantic” = metaforă, se va înțelege prin câmp individual de idei şi credințe care poate comunica simbolic cu o realitate informațională.

Oare ne aflăm la frontierele unei neurologii cuantice, o nouă ştiință? Dacă presupunem metafora domnului Ledwith ca fiind plauzibilă, atunci ne punem întrebarea: sunt oare fenomenele de transmitere a bioimpulsurilor de natură cuantică? Rămâne de văzut în ce măsură şi când anume vom putea vorbi cu adevărat despre o neurologie la congruența cu fizica cuantică.

„ADORMIREA” IMPUSĂ VS. AUTOIMPUSĂ

Inspirat de întrebarea unui prieten de pe Facebook, referitor la existența, mai mult sau mai puțin, a unei forme de manipulare în masă, am formulat următorul răspuns:

Nu ştiu cât de mult a fost impusă şi cât de mult a fost autoimpusă, adică ne-o facem cu mâna noastră. Ignoranța şi boala sunt două lucruri ce pot fi "achiziționate" foarte uşor... în timp ce dobândirea cunoaşterii şi menținerea sănătății necesită un efort conştient. Lumea nu doreşte efort conştient - ci doar o viață materială îndestulată, bani, lux cât se poate... şi în rest, nimic altceva nu prea contează.

Cu sau fără impunere, oamenii aleg aproape în mod "natural" şi "firesc" starea de rămânere în ignoranță, fiind mereu atraşi de iluziile mărunte ale fiecărei zile, dezinteresați de sănătate (până ce o pierd), copleşiți în permanență de senzațiile simțurilor - care devin mai importante decât efectele lor.

E ca şi când toate acestea ar face parte din firea şi firescul naturii umane, dar dacă credem asta, atunci nu e nevoie să ne mirăm de rezultate.

20. TRANSFORMAREA MINȚII ÎN VIZIUNEA LUI TOLLE

Eckhart Tolle - „Puterea Prezentului”: Nucleul central al unei experienţe profunde este adâncirea în starea de prezenţă, dar limbajul este atât de limitat, încât nu este niciodată adevărat în întregime, deoarece Prezentul este deja adânc. Cu alte cuvinte, suntem aici să recunoaştem spaţiul interior, care deja este cât se poate de profund şi să recunoaştem că există două dimensiuni în viaţa noastră. Acestea sunt ***spaţiul*** şi ***lucrurile din spaţiu***.

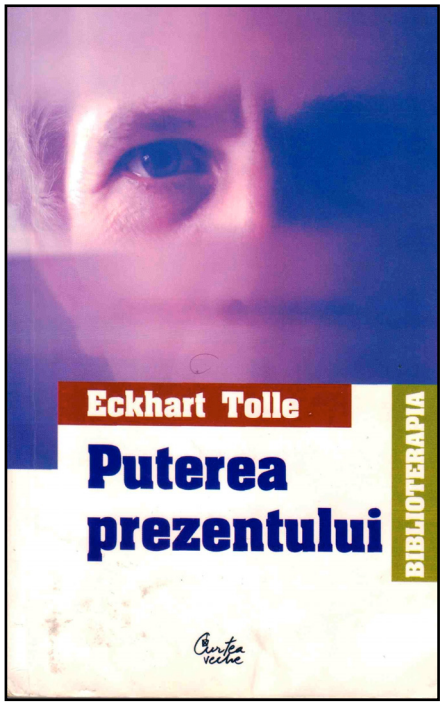

Când spun ***lucruri*** mă gândesc la un sens mai larg al cuvântului decât cel obişnuit legat de obiecte, care şi ele sunt lucruri, dar în plus orice gând este un lucru, orice emoţie este un lucru, nu la fel de bine conturat ca un lucru fizic, dar totuşi au o formă. Ele au o formă energetică... Orice gând, orice sentiment, orice emoţie, orice percepţie, chiar şi percepţia simţurilor este o formă efemeră care apare în interiorul vostru, pentru că întreaga cameră în care vă aflaţi apare în interiorul vostru.

Percepţia acestei camere, percepţia sunetului de către auditoriu, percepţia vizuală, se petrec în interiorul vostru. Informaţia este transmisă de la organul receptor prin nervi, sub formă de impulsuri, care ajung la creier într-un fel straniu, sunt asamblate într-un mod ciudat, pe care nimeni nu îl înţelege complet şi apoi aveţi imaginea acestei camere în care vă aflaţi.

Nimeni nu ştie ce se află dincolo de acea uşă, pentru că pentru voi totul este în interior… şi apoi apar gândurile. Deci, lumea este formată din lucruri, forme şi pentru majoritatea oamenilor aceasta este tot ceea ce există. De aceea, ei se identifică cu formele, cu orice gând care apare şi cu orice emoţie care se naşte.

Ei sunt acelea, deoarece sunt complet capturaţi de gânduri şi emoţii. Asta implică automat faptul de a crede aproape în orice gând, dar aceasta este o nebunie. Ei cred că un gând poate exprima adevărul ultim. Oamenii sunt pierduţi în lucruri, pentru că sunt atât de preocupaţi, fascinaţi sau atraşi de lucruri materiale sau imateriale, de lucruri care se petrec sau nu. Apoi apar gândurile interioare şi emoţiile, care îi absorb în ele.

Astfel, lucrurile devin investite cu conştiinţă, în special cu gânduri şi emoţii. Când te identifici cu un lucru, te cauţi pe tine în el, te identifici cu o posesie, dar posesia în sine nu înseamnă nimic.

Forma de gând care apare este importantă pentru că este investită cu… *„eu”... „al meu”... „acela este bunul meu”.* Viaţa majorităţii oamenilor este absorbită de lucruri într-un sens mai larg. Se poate observa că nu există odihnă în aceste procese, pentru că totul este o succesiune de lucruri şi lucrurile nu te lasă niciodată în pace, decât poate pentru un moment, apoi apare următorul lucru care îţi atrage atenţia, te face să te identifici cu el, ceva care poate fi un gând ce se naşte în tine sau ceva care vine de la altcineva sau de la o situaţie.

Orice gând, întregul curent al gândirii, mintea umană sunt o înşiruire de obiecte. Percepţiile, gândurile şi emoţiile formează conştiinţa obiectuală. Un lucru vine după altul, o idee vine după o alta precum: *„Trebuie să mă gândesc la asta!”, „Of, ce-i aia?”.* Dumneavoastră sunteţi consumaţi de ele, fără să ştiţi că există o dimensiune interioară care este vastă, spaţioasă şi în care aceste obiecte plutesc. Pentru unii oameni, primele străfulgerări pe care le au asupra acestei dimensiuni este atunci când lumea i-a provocat prea mult şi nu mai pot ţine pasul cu reacţiile şi spun: „Renunţ!” Aceasta e prima stare de abandonare.

Mulţi oameni nu mai suportă situaţia. Presiunea durerii este prea mare. Nu se mai pot suporta pe ei înşişi, pentru că au ajuns un ghem de forme-gânduri şi emoţii, obiecte, conţinut al minţii, iar ei se identifică cu acest conţinut. La un moment dat, când trăiţi primele străfulgerări, apare starea de acceptare şi deodată… este spaţiu în mintea şi conştiinţa voastră.

Simplul fapt de a accepta ce este **Acum** creează un spațiu în jurul a ceea ce, înainte de acceptare, nu avea spațiu; de fapt avea, dar nu ați realizat aceasta. În mintea oamenilor nu există spațiu în jurul evenimentelor, nici în jurul percepțiilor senzoriale, reacțiilor sau gândurilor. Atunci când vă abandonați în fața a ***ceea ce este***, apare o adâncime în voi.

Evenimentul sau orice obiect, emoție, furie... mânie, povestea din mintea mea despre mine şi viața mea, toate acestea vor fi delimitate într-un spațiu care apare prin simpla acceptare.

Trebuie să aveți multă toleranță în prezența cuvintelor. Cuvintele sunt folosite să indice, nu să explice în sens absolut sau ca adevăr suprem. Cuvintele indică ceva situat dincolo de ele, când sunt folosite în a indica adevărul spiritual. Ele nu pot forma o nouă filosofie, nu pot fi folosite pentru a defini un adevăr ultim. Ele sunt simple indicatoare.

Deci e mai important să aveți spațiu în jurul a ce ascultați, în loc să vă apucați de o înşiruire de genul: „*Nu sunt de acord cu aceasta, nu poate fi adevărat*". Aveți dreptate, nu este adevărat, este doar o aproximare a adevărului, o aproximare vagă a adevărului, ceva care doar indică adevărul. Faimosul proverb buddhist spune: *„Atunci când stăpânul îi arată câinelui său Luna, acesta priveşte cruciş degetul stăpânului"*. Noi existăm pentru a deveni prezenți.

Şi nu aveți nevoie de *timp* pentru asta. Evident, mintea voastră spune acum: *„Cum pot să învăț să devin ceva, dacă nu am nevoie de timp? Nu pot învăța nimic, dacă nu am timp",* dar tocmai acesta este miracolul. Aceasta se petrece aici şi acum.

Cuvintele primei propoziții din Tao Te Ching sunt de o minunată înțelepciune şi în traducerea mea liberă afirmă: *„Dacă poți vorbi despre acel lucru, atunci nu vorbeşti despre el"*. În traducerile mai convenționale, Dao despre care se poate vorbi nu este adevăratul Dao. Acesta este un adevăr profund, care trebuie spus de la început şi este atât de important, încât e prezent chiar în prima propoziție şi abia apoi poți continua să vorbeşti despre el. Când veți înțelege cât de neadecvate sunt cuvintele, aproape că veți dori să tăceți.

Un ghem de conținut, conținutul minții este, pentru mulți oameni, identitatea lor, dar în momentul în care ați adus spațiu în acel conținut, starea se schimbă. Conținutul minții voastre mai este încă acolo, dar este recunoscut ca şi conținut, deci nu va absorbi conştiința în el. La nivelul conținutului, viața voastră are mărunțişuri, lucruri care merg bine într-o parte, dar care merg prost în altă parte… lucrurile vin şi pleacă tot timpul. Nu există niciodată un final fericit la nivelul conținutului şi nici nu poate fi, pentru că lucrurile vin şi pleacă mereu.

Deci este zadarnic să cauți să îți îmbunătățeşti viața la nivelul conținutului minții. Cel mai bun lucru este să faceți totul ca şi când doar vă jucați cu acesta. Lucrurile sunt în el pentru ceea ce sunt, aşa că luați-le mai degrabă ca pe un joc.

Orice obiect are prezență, dar când eşti atent cu adevărat la el, poți observa că are şi existență. Deveniți obsedați de obiecte, atunci când vă căutați pe voi în ele, apoi deveniți obsedați de posesii şi obiectele ar putea să vă mărească conştiința ego-ului pentru a „onora" lumea conştiinței obiectuale, chiar şi pentru a onora sentimentele voastre, care nu sunt altceva decât o mişcare de energie.

Aşadar nu căutați o perfecțiune ultimă, o stare nelimitată în lumea obiectelor. „*Caut locul ideal de trăit, clima ideală, partenerul ideal şi slujba ideală, maşina perfectă, poziția socială ideală, astfel încât toată lumea să vadă ce grozav sunt în aranjarea lucrurilor, încât să fie complet satisfăcător pentru mine şi să mă împlinească, să mă facă fericit..."* Aceasta nu funcționează în acest fel.

Dumneavoastră deja sunteți compleți şi deplini prin voi înşivă, fără nevoia de a adăuga ceva. Desigur, puteți adăuga, dar este un joc şi nimic mai mult. Faptul că învățați o limbă străină este un joc, desigur unul necesar pentru a comunica sau a vă integra social, dar oare aveți o conştiință de sine mai mare prin asta? Nu!

Poate deveniți mai egotici, dacă vă identificați cu informația acumulată. Acum vorbiți mai multe limbi străine, în timp ce el vorbeşte una singură. Aceasta măreşte satisfacția egoului: *„Acum sunt maestru în alte limbi străine"*. Toate acestea nu sunt satisfăcătoare decât pentru perioade scurte de timp. [2]

REFERINȚE BIBLIOGRAFICE:

[1] Eckhart Tolle, „*Puterea Prezentului",* Ed. Curtea Veche, 2004, ISBN 973-669-055-5.
[2] Conferințe publice, Eckhart Tolle, traduse, adaptate şi comentate.

21. BIOTRANSFORMĂRILE ŞI MEDIUL DE AFACERI

INTRODUCERE

Poate părea neobişnuită sau bizară asocierea tuturor elementelor şi teoriilor exprimate în cartea mea iniţială „Biotransformări sub influenţa psihicului" cu mediul personal de afaceri pe care fiecare dintre noi şi-l doreşte. Primul motiv pentru care am scris această carte este: **ridicarea nivelului de calitate a vieţii din toate punctele de vedere, prin folosirea eficientă a potenţialelor noastre latente.** Am insistat cel mai mult pe avantajul vindecării unor maladii cronice, dar sănătatea este doar una din componentele necesare vieţii noastre cotidiene. Dezvoltarea mediului de afaceri este a doua componentă, cel puţin la fel de importantă ca şi sănătatea, deseori chiar mai importantă, deoarece mulţi oameni ajung în situaţia de a-şi sacrifica sănătatea pentru un venit mai mare, de exemplu, dar care din păcate nu întotdeauna este echivalent cu un trai mai uşor.

Afirmaţia mea, **„ridicarea nivelului de calitate a vieţii",** se referă la toate aspectele pe care le implică viaţa noastră cotidiană, inclusiv dezvoltarea unui mediu de afaceri intens optimizat. Din acest punct de vedere, cartea mea se adresează şi oamenilor sănătoşi care păşesc pe drumul afacerilor şi al activităţilor de la locurile de muncă.

Acest capitol vă oferă dovada aplicabilităţii principiilor de biotransformare, pentru a deveni mult mai capabili în a ne asuma responsabilităţi, a ne ridica nivelul de creativitate, de atenţie, pentru a fi mai rapizi şi eficienţi în munca sau afacerea pe care ne-am propus-o şi nu numai.

De asemenea, el ar putea fi considerat şi un rezumat al principiilor care stau la baza biotransformărilor, explicate deja în partea întâi şi a doua.

AVANTAJELE DIRECTE ALE BIOTRANSFORMĂRILOR

STARE BUNĂ DE SĂNĂTATE PE TERMEN LUNG

Toate detaliile, experimentele şi efectele aplicării teoriei biotransformărilor în viaţa mea se regăsesc în această carte. După 10 ani de când menţin, fără niciun alt efort, aceste reacţii fiziologice naturale şi fireşti la nivelele optime posibile, întreaga mea stare de sănătate a revenit şi nu mai am dureri şi suferinţe. Fără sănătate nu se poate rezista unui mediu de afaceri bazat pe o competiţie accentuată precum cea din prezent.

STARE EXCELENTĂ DE CLARITATE ŞI FOCALIZARE A GÂNDIRII

Oricare ar fi îndatoririle pe care le aveţi la locul de muncă sau oricare ar fi afacerea personală pe care o dezvoltaţi, succesul cel mai mare îl dobândesc cei care sunt cei mai rapizi, care gândesc clar şi focalizat pe ideile cu adevărat utile.

Am arătat faptul că unul dintre cele mai importante motive pentru care mintea este excesiv de haotică şi defocalizată sau atrasă în permanenţă spre idei negative, pesimiste şi distructive este **diminuarea energiei în corp**. Am prezentat diferite teorii ale funcţionării minţii, relaţia dintre minte şi energia vitală.

Fiecare dintre noi caută să devină mai performant, mai bun şi mai competitiv la locul de muncă sau în afacerea personală. Competiţia e foarte mare iar „secretele" învăţării dezvoltării unui schelet de afacere, nu mai sunt demult timp secrete, ele fiind deja larg mediatizate. Prin diferite forme alternative de workshop-uri, seminarii,

DVD-uri de tipul fast learning (învăţare accelerată), cărţi şi altele, oameni ce au atins succesul îşi povestesc ceea ce cred ei că le-a fost util pentru a ajunge la acest succes.

Dar atunci se pune întrebarea: de ce dumneavoastră nu puteţi ajunge măcar la acel nivel de succes pe care vi l-aţi propus sau pe care teoretic vi l-aţi putea permite? De ce acest fapt nu se întâmplă, cu toate că aţi lecturat şi aţi vizionat zeci sau sute de filme şi manuale despre succese în viaţă? Deoarece există o diferenţă esenţială între modul, viteza şi focalizarea minţii dumneavoastră pe ideile cu adevărat importante din afacerea sau îndatoririle pe care le aveţi şi modul, viteza şi focalizarea minţii acelor VIP-uri care au scris cărţile respective. În prezent este greu de crezut că ar

mai exista vreun secret fenomenal despre care să nu se fi vorbit încă niciodată şi care să reprezinte acea verigă lipsă a succesului deplin în viaţa şi afacerile dumneavoastră. Veriga „lipsă" a fost prezentată în cartea mea. Nu e ceva nou şi nemaiîntâlnit, ci doar o chestiune insuficient explicată. Cartea mea vine să demonstreze că mai există un element esenţial care merită să fie asociat tuturor acelor cursuri, DVD-uri, workshop-uri şi seminarii care vă explică detaliile concrete ale dezvoltării unui mediu de afaceri iar acest element este **energia cu care dumneavoastră participaţi la viaţă.**

Eu nu mi-am dezvoltat o afacere în sine deoarece nu mi-am dorit-o, dar viaţa mea a devenit plină de satisfacţii, bucurii şi împliniri prin munca pe care o realizez ca şi jurnalist. Aceasta e o meserie în care impactul factorilor de stres poate fi decisiv asupra sănătăţii.

Biotransformările m-au ajutat să mă adaptez mai rapid şi mai eficient. Aceasta nu înseamnă că aş putea fi un expert în absolut orice tematică posibilă. Fiecare avem limitele şi domeniile clare pentru care ne-am pregătit ani de zile. Problema se pune doar cu privire la măsura în care noi suntem eficienţi în acele domenii. Am amintit în carte faptul că foarte mulţi oameni s-au dezvoltat într-un mediu optim care i-a favorizat din punctul de vedere al reacţiilor de biotransformare şi corpul lor aduce în permanenţă un aport energetic suplimentar însemnat fără să ştie aceste teorii sau să aibă vreo importanţă pentru ei.

Biotransformările există şi sunt naturale. Dar, din nefericire, marea majoritate trăiesc în traume emoţionale (mai mult sau mai puţin severe) perioade lungi de timp. Aceste traume perturbă semnificativ reacţiile de biotransformare scăzându-le randamentul. În acest fel, ei reprezintă o masă de manevră care are nevoie să fie condusă, îndrumată şi ajutată să participe mai eficient la dezvoltarea societăţii. Desigur, unii dintre noi suntem mai puţin influenţabili şi dependenţi, dar alţii sunt mult mai influenţabili. Aş vrea să afirm că gradul nostru de funcţionalitate biologică, fiziologică, psihică şi emoţională are o importanţă mai mare în atingerea succesului în viaţă decât factorul financiar, dar vă las pe dumneavoastră să exprimaţi „nivelul" de adevăr al acestei idei.

Am mai spus în cartea mea faptul că necesităţile zilnice de somn s-au redus la jumătate sau chiar mai puţin. Pentru un om de afaceri, care vrea să aibă maximă eficienţă, timp suficient de lucru, nu e nimic neobişnuit în a-şi începe munca foarte devreme dimineaţa, ajutat de foloasele excepţionale pe care le aduc biotransformările. Dacă colegii lui de la firmele concurente au nevoie de cafele tari şi se trezesc mai târziu, dacă ei se concentrează mai greu pe problemele zilnice, dacă mintea le fuge deseori spre idei inutile, aceasta dovedeşte şi ilustrează diferenţa clară dintre cei care au eficientizat şi cei care nu au eficientizat aceste biotransformări.

Rezultatele lor vor fi mai slabe, iar rezonanţele necesare atragerii clientelei prin intermediul promovărilor vor fi mult mai slabe. În schimb, rezultate mult mai bune vor putea fi înregistrate, poate la firme cu capital financiar mai scăzut, dar care se bazează pe un colectiv energic, bine antrenat, bine focalizat, unit şi eficient. Am mai prezentat în prima parte a cărţii, cele cinci atitudini care favorizează producerea sau cel puţin creşterea temporară a eficienţei reacţiilor de biotransformare. În continuare m-am gândit că ar fi util să le rezum pe scurt la ideile principale.

ALIMENTAŢIE NATURALĂ ECHILIBRATĂ

Nu se poate vorbi de sănătate şi vitalitate, de un tonus energic şi echilibrat dacă nu este educat un mod simplu de alimentaţie cu conţinut minimal de toxine, grăsimi şi alcool. Nu e nevoie de niciun alt adaos teoretic, deoarece sutele de cărţi pe tema nutriţiei, sutele de emisiuni TV, au explicat pe înţelesul tuturor principiile alimentaţiei sănătoase.

PREGĂTIREA TEORETICĂ

Aceasta are rolul de a ne echilibra raţiunea cu intuiţia, de a ne dezvolta tipare de gândire, de a urmări să ne cunoaştem atât pe noi înşine, din cât mai multe puncte de vedere cât şi de a cunoaşte mediul şi cerinţele vieţii sociale pentru a fi mereu capabili de a ne adapta schimbărilor bruşte care ar putea să apară (atât în mediul natural cât şi în cel social). O cunoaştere ştiinţifică, îmbinată cu una filosofică şi de filosofie a ştiinţei, precum cea propusă în cartea mea şi numai, e extrem de necesară.

RESPECTUL FAŢĂ DE ADEVĂR

Pentru un om de afaceri sau pentru o dominanţă a succesului în cadrul unui colectiv de oameni care ocupă diverse locuri de muncă, sinceritatea, adevărul faptelor sale, identificarea şi observarea

acestora sunt indispensabile. O societate sau un colectiv care nu îşi respectă proprii clienţi, membri sau oameni de afaceri, nu poate supravieţui într-un mediu internaţional de afaceri care devine din ce în ce mai competitiv. Probabil că situaţia din România a ajuns deja la un nivel destul de îngrijorător în ceea ce priveşte instabilitatea în decizii, în legislaţie şi aplicarea legii, în învăţământ, sănătate, cercetare şi altele. Multe din aceste aspecte au legătură cu o anumită caracteristică comună majorităţii oamenilor şi anume: nerespectarea afirmaţiilor, a responsabilităţilor şi a incorectitudinii faţă de semeni. Am explicat de ce acest aspect produce o scădere şi o diminuare a energiei vitale din corp, fapt care atrage cu sine scăderea şi perturbarea reacţiilor de biotransformare.

RITMAREA RESPIRAŢIEI

Aici nu e nimic nou sau necunoscut. Această atitudine e necesară, mai ales în societatea modernă, deoarece prezenţa exagerată a stresului şi a traumelor emoţionale a accelerat peste măsură ritmul respirator, de care depind o mulţime de aspecte fiziologice, psihice şi biologice de funcţionare a corpului. O respiraţie alertă este superficială. Ea determină apariţia unor mecanisme defensive, micşorează raţiunea şi favorizează declanşarea programelor automate subconştiente şi determină apariţia îngrijorării minţii în baza unor motive, deseori lipsite de importanţă.

Legătura dintre funcţionarea minţii şi ritmul respirator a fost dovedită prin numeroase teste de laborator. Explicaţiile sunt de prisos. Un om de afaceri sau un angajat la un loc de muncă stresant îşi poate menţine o minte mai clară şi activă dacă are un ritm respirator mai scăzut şi profund decât cineva care respiră rapid şi superficial.

CONŞTIENŢA DE VIAŢĂ

Nu se poate dobândi succes într-o afacere sau în indiferent ce situaţie de viaţă, dacă acel lucru nu îl poţi realiza cu suficientă bucurie, atracţie şi mai ales entuziasm. Doar existenţa motivaţiei financiare, în lipsa celei emoţionale participative este insuficientă. Aceasta se întâmplă atunci când munca e realizată cu o anumită opoziţie, plictiseală, greutate sau dificultate. Acest fapt determină consumuri foarte mari de energie vitală necesare soluţionării conflictului permanent dintre starea de repulsie faţă de munca respectivă şi dorinţa de a avea o situaţie financiară excelentă.

Un aspect important în menţinerea stării de efervescenţă e combinarea activităţilor cu relaxarea la momentele optime. În această scurtă prezentare am vorbit despre o legătură importantă care poate fi asociată dezvoltării mediului de afaceri personale cu foloasele şi avantajele biotransformărilor, dar acestea se aplică cu succese şi realizări depline în toate celelalte zone ale vieţii precum relaţii intime, familie, artă, cultură, ştiinţă şi cercetare. Vă las pe dumneavoastră să le descoperiţi, în urma aplicării conştiente şi adaptate de către fiecare, a reperelor oferite de teoriile ***„Biotransformărilor Celulare şi Fiziologice Compexe”.***

MESAJ DE LA DR. BRUCE LIPTON, NOUA ZEELANDĂ

Unul din lucrurile care îţi vor îmbunătăţi viaţa este faptul că nu mai iei statine pentru colesterol. Ele sunt toxice pentru sistemele biologice şi interferează cu funcţiile sale fireşti. Problema maladiilor cardiovasculare ***NU ESTE*** *colesterolul, ci* ***STRESUL****.*

Colesterolul prin el însuşi nu este periculos. Problemele vasculare, precum arterioscleroza, sunt rezultatul variaţiilor haotice ale presiunii sanguine. Oamenii stresaţi au variaţii mari ale presiunii sanguine, între valori foarte mari şi valori foarte mici. Aceste variaţii periodice determină înmulţirea accelerată a celulelor care compun pereţii vaselor sanguine.

Cu toate acestea, ele nu sunt folosite în utilizarea, construcţia sau menţinerea pereţilor celulari. Atunci, ele atrag moleculele de colesterol, care se acumulează în interiorul lor. Colesterolul este ***un indicator*** *care apare numai după ce a avut loc o deteriorare. Concluzie: colesterolul nu este cauza problemei, ci doar* ***indicatorul*** *acesteia. Nu vă îngrijoraţi pentru colesterol, ci focalizaţi-vă atenţia asupra stresului.*

NOTĂ: Pe baza celor explicate de dr. Bruce Lipton în DVD-ul ***„Noua Biologie, acolo unde mintea şi materia se întâlnesc”***, stresul determină apariţia mecanismelor automate, subconştiente de apărare. La nivelul vaselor sanguine, aceste mecanisme (în mod paradoxal) nu inhibă înmulţirea şi creşterea celulelor (cum se întâmplă în alte sisteme), ci le accelerează, deoarece stresul se

manifestă prin tensiune arterială ridicată, iar organismul răspunde prin ***a se proteja*** încercând să întărească pereții vaselor pentru a preveni ruperea lor.

Astfel, pereții celulari devin mai groşi, celulele acumulează colesterol şi acesta e folosit ca şi „materie primă". Problema, atât în cazul meu, cât şi în general, este aceea că, avînd un mecanism care funcționează la nivel subconştient, îndepărtarea cauzei, precum stresul sau abuzurile alimentare, nu anulează mecanismul, odată ce acesta s-a declanşat. El funcționează din subconştient, prin urmare, sugestiile mentale nu sunt utile.

Singura soluție, experimentată de mine şi descrisă în carte, **este** de a aduce mai multă energie vitală în corp, folosind bioresursele. Totuşi, timp de 5 ani, am redus doza de statine de 14 ori, până ce, ulterior, am renunțat complet. Am vrut să ofer posibilitatea corpului de a se readapta treptat de la o situație de dependență la una normală.

Răspunsul domnului Bruce Lipton mi-a adus un plus de încredere, dar vă sfătuiesc să nu săriți peste sfaturile medicale şi să opriți medicațiile prescrise, la simpla inspirație de moment, deoarece fără susținere energetică, prin biotransformare, sau alte procedee asemănătoare, aceste lucruri **nu funcționează**.

BRUCE LIPTON ŞI ENERGIILE VIEȚII

Celulele se bazează pe energie. Fără energie nu există viață. Aşa că implicit avem un „buget" de energie care ne dă viață şi de fapt, în corpul nostru energia există în „numerar" şi se numeşte ATP, molecule ce reprezintă unități de energie. Aşa că, de fapt biologia se referă la ATP, „moneda" acestui domeniu. Semnificația ATP-ului este aceasta: moleculele de ATP sunt precum bonurile de benzină, care sunt folosite să alimenteze procesele noastre biologice. Deci, pentru a rămâne în viață, avem nevoie să „alimentăm" acest cont „bancar" ATP.

Astfel, există un „cont" ATP în corpul nostru chiar acum, dar întrebarea este cum folosim acest ATP şi acesta este un fapt important deoarece 25% din toată energia corpului nostru este folosită de funcționarea creierului. Deci din start începeți să înțelegeți că creierul foloseşte energie într-o măsură egală cu cea în care o fac muşchii unui alergător la maraton. Deci activitatea creierului şi cea a muşchilor sunt asemănătoare.

De ce este important acest lucru? Pentru că pe măsură ce îți foloseşti creierul, îți foloseşti gândirea, foloseşti de fapt energie. De ce este acest fapt relevant? Pentru că felul în care ne folosim gândurile nu este în mod necesar unul productiv. De fapt, uneori ceea ce investim în gândurile noastre este contraproductiv, pentru că gândurile noastre creează o realitate pe care apoi trebuie să o combatem. Deci, simplu spus, trebuie să devenim conştienți de gândurile noastre. Şi de ce este acest lucru important? Pentru că gândurile reprezintă unități de energie.

De fiecare dată când ai un gând foloseşti energie. Acest lucru devine relevant astfel: dacă îți dau un carnet de cecuri din contul tău bancar, nu vei ieşi în stradă să zici: „eşti un băiat drăguț, poftim 500 dolari!" sau „uite, fetițo, du-te şi cumpără-ți o maşinuță, o mie de dolari pentru tine".

Nu îți place să îți risipeşti banii! De ce? Pentru că risipindu-ți banii, îți risipeşti viata! Deci, de fapt, devii foarte prudent când ai un cec în mâini. Ceea ce încerc să spun acum este acest lucru: ai un "buget" de energie în corpul tău şi energia este ceea ce te menține în viață. Când începi să foloseşti energie „completând cecuri" şi nu capeți nimic în schimbul energiei tale, atunci este exact ca şi cum ai completa cecuri (reale - *n.t.*) din contul tău bancar, risipindu-ți banii pe care îi ai. Biologia credinței revelează modul în care gândurile noastre creează realitatea în care trăim.

Dacă începi să investeşti în gânduri care sunt contraproductive, gânduri precum ar fi teamă, ce o să mă fac, cum o să rezolv această problemă, că va merge mai rău şi toate gândurile de acest fel, gânduri negative… realizezi că de fapt nu doar că îți foloseşti energia pentru a produce aceste gânduri, dar aceste gânduri intră de asemenea în realitatea ta.

Un citat minunat al lui Bhagavan Das spune că ***„îngrijorarea este un fel de rugăciune pentru ceea ce nu vrei să se întâmple"***. Gândiți-vă la aceasta! Când vă îngrijorați păstrați în mintea voastră acele lucruri care vă enervează şi vă sperie şi cu cât le țineți mai mult în mintea voastră, cu atât mai mult mintea le converteşte în realitate. Deci care este mesajul? Să deveniți „zgârciți" din punct de vedere a energiei voastre în raport cu mintea şi corpul vostru. Gândurile voastre folosesc energie. În

interacţiunile voastre cu viaţa, folosiţi energie. Aşa că, dacă vreţi să supravieţuiţi, trebuie să înţelegeţi un simplu fapt şi anume: orice faci în viaţă, o faci cheltuind energie.

Aşa că începeţi să revizuiţi ceea ce faceţi în viaţă. Pentru că atunci când pui energie în lucrurile pe care nu le poţi schimba în lume, asta e exact ca atunci când completezi un cec şi pur şi simplu îţi arunci banii pe fereastră, pentru că nu primeşti nimic în schimb.

Gândiţi-vă la această realitate foarte interesantă… că aveţi acest „carnet de cecuri" cu energie şi de fiecare dată când folosiţi energie trebuie să vă întrebaţi: oare această energie va aduce o îmbunătăţire în viaţa mea sau e doar o risipă de energie?

Atunci când vă implicaţi în dezbateri politice cu oameni, dacă vă folosiţi toată energia, oare veţi schimba lumea? Nu, dar o să vă consumaţi toată energia încercând să convingeţi alţi oameni să îşi schimbe viaţa, să îşi schimbe modul de viaţă, să îi faceţi mai sănătoşi chiar, dar dacă ei nu sunt gata să facă asta, atunci vă irosiţi energia degeaba.

Deci iată un gând interesant: dacă vă dau un „carnet de cecuri cu energie" şi vă cer să scrieţi un cec în fiecare moment în care aveţi un gând, atunci va trebui să vă întrebaţi dacă acest gând urmează să îmi aducă o îmbunătăţire în viaţă sau acest gând îmi va lua ceva de la viaţă.

Şi atunci când începeţi să conduceţi activităţile, atunci când investiţi energia în lucruri care aduc o îmbunătăţire în viaţa voastră şi vă aduc o atitudine de supravieţuitori, mergând dincolo de supravieţuire către prosperitate, problema este următoarea: **trăim vremuri grele**...

Cu cât puneţi mai multe gânduri negre în aspectele negative ale vieţii, cu cât puneţi mai multe gânduri în frică, nu doar că va risipiţi energia, dar, în termeni biologici, aceste gânduri negative, acest stres distructiv vă slăbesc sistemul imunitar şi aduc chiar boli.

De aceea, gândiţi-vă în acest fel: dumneavoastră trăiţi pe baza unui buget şi acel buget e ceea ce reprezintă viaţa noastră, iar dacă vă veţi folosi bugetul cu înţelepciune, să vă puneţi gândurile, energia, banii... la baza acelor lucruri care aduc o îmbunătăţire în viaţa voastră şi a comunităţii în care trăiţi şi sprijină evoluţia în care intrăm, în loc să pierdeţi energie luptând cu vechiul sistem care se prăbuşeşte, aceasta este o ocazie pentru voi să ieşiţi din acel sistem şi să construiţi ceva mai durabil, ceva din care putem trăi cu toţii, ceva din care putem cu toţii prospera. Îmi doresc ca toţi să vedeţi că fiecare dintre noi participă la acest proces de evoluţie şi sper într-adevăr că puteţi înţelege că speranţele mele sunt realiste: să vă conservaţi energiile şi să creaţi frumuseţe în loc să vă îngrijoraţi şi să vă manifestaţi în sens opus.

Vă mulţumesc că aţi ascultat acest mesaj şi sunt sigur că veţi petrece clipe frumoase şi îmi doresc să vă vorbesc curând pentru că această evoluţie este iminentă.

Mai multe informaţii despre Bruce Lipton puteţi descoperi pe aceste pagini de internet: www.brucelipton.com

MOTTO:

„Cercetătorii pur şi simplu adoră să ne spună, că banii nu pot cumpăra fericirea. Ştiu la ce vă gândiţi: cam cât de mulţi bani câştigă cercetătorii? Totul în această lume materială merge "în sus"... Numai fericirea merge "în jos". Câţi dintre noi, mă întreb, îşi pot aminti un moment din copilărie, atunci când am experimentat fericirea ca o stare naturală de a fi? Acel moment unic de bucurie nealterată. Acel moment când totul, atât în interiorul cât şi în afara noastră… era bine... Totul era în regulă. Dar, acum, am devenit o colonie de adulţi în care totul este greşit tot timpul. Este ca şi cum am vrea să dăm timpul înapoi, şi cu cât ne concentrăm mai mult pe fericirea personală, cu atât mai mult ea ne scapă.

De fapt, aceasta se petrece atunci când suntem implicaţi... Când suntem ... Concentraţi, absorbiţi, inspiraţi, când comunicăm, când descoperim, învăţăm. Când experimentăm fericirea ca un simplu efect secundar. Ar trebui să ne preocupăm, nu atât de mult de drumul către fericire, cât de fericirea de a străbate acel drum."

(citat din filmul artistic: Hector În Căutarea Fericirii)

22. EFECTE RAPIDE ALE BIOTRANSFORMĂRILOR

STAREA PERMANENTĂ DE LINIŞTE INTERIOARĂ

NOTIȚE DIN JURNAL:

Aceasta a început să se obiectiveze perceptibil la 30 iunie 2006, dar a devenit permanentă în a doua jumătate a lunii august 2006. Liniştea interioară poate fi descrisă ca un spațiu liber, situat între două gânduri, fiind un fundal permanent neobiectivat, care se instalează definitiv.

Pornind de la considerentul că gândurile sunt energii care transportă o informație, ele au o dezvoltare, durată, direcție de propagare şi finalitate a manifestării.

COMENTARII:

Efectul unui anumit gând nu poate fi anulat decât de cel al unui gând ce conține o cuantă de informație opusă. Fizica cuantică şi-a pus întrebarea: Ce anume există în intervalul de timp cuprins între manifestările a două gânduri? Aceea este liniştea neobiectivată, o stare specială, conectată clipei de prezență în „aici şi acum”. Eckhart Tolle, considerat unul din cei mai buni experimentatori ai trăirii în infinitezimalele clipe ale Marelui Prezent, explică faptul că starea de prezență este cu atât mai adâncă, cu cât intervalul dintre două gânduri consecutive se măreşte.

Experiența sa a fost atât de profundă, încât a avut un efect neaşteptat de bun asupra a milioane de oameni, cel puțin la nivelul demonstrării existenței acestei stări interioare la modul practic şi nu doar ca o teorie a fizicii cuantice.

Desigur, revenirea din starea de linişte completă în aceea a gândurilor haotice se datorează condiției sociale la care suntem supuşi, dar mai ales datorită aspectelor biologice care înlănțuie ființele umane.

Am trăit o aprofundare a stării de pace interioară la 13 aprilie 2007, consemnată în felul următor:

NOTIȚE SPECIALE:

Cuvântul de origine sanskrită „samadhi” defineşte o stare a conştiinței care depăşeşte barierele minții. În funcție de durata menținerii acesteia, modificările ce survin asupra întregii structuri bioinformaționale a ființei pot fi reversibile sau ireversibile şi pot fi însoțite de acumulări mai mici sau mai mari de cunoaştere supramentală, care elucidează anumite aspecte ființei umane. Aceste aspecte se stabilesc instantaneu în noul tipar de gândire, iar gândirea devine mai profundă şi cuprinzătoare.

Deşi a durat cca. 15-20 minute, acest interval de timp este foarte mare pentru un începător. Corpul fizic „percepe” valuri de extaz, în timp ce mintea „suferă” o rescriere a unui set de „instrucțiuni” care determină tiparul specific de gândire. Noi înşine „scriem” instrucțiunile prin procesul de învățare-identificare din copilărie, iar acestea se „solidifică” în structurile operative. Astfel, aceste „programe” intră automat în set-up din momentul în care învățăm primele cuvinte, pentru ca mai târziu să învățăm propriul nume şi reacția de a răspunde afirmativ la pronunțarea acestui nume. De aici au început identificările minții cu obiectele acesteia, iar obiectele devin conținut şi eul „crede” că este mintea… *această* minte care gândeşte.

În jurul orei 11.30 am vizionat un episod din seria de expuneri cu tema „Puterea prezentului” de Eckhart Tolle. Imprimarea video a lui Tolle a fost însoțită de trăirea plină de gesticulație şi mimică autentică, vie şi atotcuprinzătoare, într-o simbioză reuşită de informații speciale. Aceste informații au avut un efect cu totul neaşteptat: au „şters” o parte din „instrucțiunile” care stabilesc tiparul permanent (sau aparent permanent) de gândire. (Cuvintele nu exprimă ceea ce s-ar putea exprima, astfel că am impus folosirea uneori excesivă a ghilimelelor pentru a indica o altă semnificație decât cea curentă.)

În mod automat, „ştergerea acestor instrucțiuni” a favorizat „expansiunea” ariei de înțelegere a minții, adică mintea a pătruns câteva aspecte din aşa-zisa sferă supramentală, deşi termenul nu mi se

pare potrivit (mai degrabă aş spune nonmentală, în sensul de ceva ce nu poate fi cunoscut cu mintea, nu poate fi transmis altor minţi şi nu poate fi explicat prin verbalizare).

Astfel, acum pot înţelege diferenţa dintre „obiectele şi conţinutul minţii", „mintea" şi „cel care gândeşte". Acum pot trece, la dorinţă, de la starea de gândire, la cea de acceptare şi observare a fluctuaţiilor minţii. Am posibilitatea atât de a face această translaţie instantaneu şi pe perioade limitate de timp, însă am şi posibilitatea de a înţelege şi experimenta în starea obişnuită de veghe. Starea extatică s-a declanşat în momentul înţelegerii *adevărului acceptării şi observării fluctuaţiilor minţii*, singura fărâmă a unui adevăr profund, pe care am reuşit să o cuprind într-o experienţă de natură bioinformaţională.

Am înţeles că ceea ce ne face să nu observăm dincolo de cuvinte şi gânduri sunt identificările noastre cu fenomenele şi obiectele definite de acestea. De aici, anumite scrieri esoterice au considerat că mintea şi gândurile sunt o piedică în calea cunoaşterii de sine, dar în realitate ele sunt doar elemente gata integrate şi necesare, fără de care fiinţa noastră nu poate avea o existenţă. Din acest motiv este inutil să luptăm împotriva lor.

Starea de bucurie, declanşată la cuvintele lui Tolle referitoare la înţelegerea *adevărului acceptării şi observării fluctuaţiilor minţii*, a avut câteva variaţii în intensitate. Intensitatea era maximă, atunci când frazele lui Tolle indicau sensul înţelegerii unui adevăr situat dincolo de limitările minţii, respectiv scădea în intensitate pe durata prezentării unor exemple sugestive pentru publicul din sală. Totul a durat cca. 20 minute.

Prezentarea lui Tolle a fost „deconstructivă", adică de la complex spre simplu şi simultan de la simplu la complex, ea neavând un început, o dezvoltare şi o „concluzie", fiind mereu vie şi atotcuprinzătoare. Tolle a realizat o expunere care m-a ajutat să pătrund acest adevăr, prin intermediul pauzelor speciale dintre cuvinte. Odată ce am ajuns cu explicaţiile în acest punct, trebuie să menţionez afirmaţia esenţială a tuturor învăţăturilor spirituale şi anume „dacă poţi descrie acel lucru, atunci nu e acela pe care îl descrii", sau „dacă cineva poate vorbi despre Dao, atunci acela despre care vorbeşte nu e Dao".

De ce acest eveniment nu a fost posibil înainte de biotransformare? Singura explicaţie plauzibilă este că mintea s-a aflat într-o stare de oscilaţie atât de mare, încât nicio învăţătură nu îşi putea face simţit efectul. Biotransformarea a redus aceste oscilaţii (nu le-a eliminat şi cred că nu e necesar să le elimina complet) şi le-a redus până la valoarea la care învăţăturile să îşi poată face efectul. O minte agitată nu poate fi atentă la informaţii profunde, deoarece nu se poate focaliza. Oricine poate înţelege diferenţa dintre concentrarea necesară lecturii unui roman poliţist şi cea a unei cărţi de filosofie ştiinţifică.

Aşadar, scopul nu este *anularea* modificărilor minţii, ci mai întâi *acceptarea detaşată şi observarea acestor modificări*.

STAREA PERMANENTĂ DE NECESITATE ALIMENTARĂ REDUSĂ

Aceasta s-a manifestat pentru prima dată în 3 iulie 2006 şi a durat cam 10 zile, cu necesităţi alimentare reduse la cantităţi de ordinul a 150 g alimente naturale pe zi, plus 1-2 pahare de apă. Este important de subliniat faptul că, în aceste perioade de alimentaţie redusă, nu se manifestă senzaţia de foame sau sete. Am simţit că sunt sătul după cca. 100-150 g/zi de alimente consumate, iar acest aspect nu creează aciditate la stomac şi nici stare generală de slăbiciune sau somnolenţă.

În perioada cuprinsă între 13 iulie 2006 şi 18 ianuarie 2008, consumul zilnic de alimente a crescut la un gramaj zilnic de cca. 400-600 g hrană solidă naturală plus apă şi/sau iaurt slab cca. 200-300 ml. În perioada 23 ianuarie – 1 aprilie 2008, consumul zilnic de alimente s-a „stabilizat" în jurul a 200-450 g hrană solidă naturală plus apă şi/sau iaurt slab cca. 200-300 ml sau lapte de soia (cca. 95% apă).

Aceste cantităţi, cu conţinut redus de grăsimi saturate şi calorii, pot fi comparate acum cu cele din perioada anterioară prezenţei reacţiilor de biotransformare intensificate, când au fost consumate cca. 2,5-3 kg pe zi hrană solidă atât gătită, cât şi naturală plus apă şi/sau iaurt gras cca. 400-600 ml, observându-se un raport de ca 1/5-1/10 în ceea ce priveşte gramajul de alimente solide.

Lipsa senzaţiei de foame a fost asociată cu o neobişnuită stare de forţă şi claritate mentală, organism uşor, senzaţie superficială de plutire şi plenitudine, având posibilitatea de a desfăşura

activitate intelectuală complexă, plimbări pe jos de câteva ore, adică tot ceea ce e necesar a fi realizat în viaţa de zi cu zi fără oboseală. Cu toate acestea, există o diferenţă semnificativă între cele două perioade de timp.

Dacă în perioada 13 iulie 2006 – 18 ianuarie 2008 am mai consumat unele alimente de soia sub formă conservată sau uşor prelucrată, în perioada de după 22 ianuarie au fost consumate numai alimente cu procent scăzut de grăsimi saturate, exclusiv naturale şi neprelucrate, cu excepţia orezului brun şi a cartofului, singurele alimente consumate numai după fierbere în apă.

În prezent, în urma unor evenimente repetate de hiperbiotransformare, am trecut printr-o perioadă de alimentare exclusiv doar sucuri de fructe şi legume, câteva fructe foarte zemoase pe zi şi un ceai cu o linguriţă de miere. Această nouă dietă s-a stabilizat spre o formă internediară la care am adăugat brânză tofu preparată din boabe de soia ecologică sau obişnuită, seminţe germinate, alge verzi, orez brun, toate în cantităţi mici. Ocazional nu am nevoie de mânare şi apă uneori peste 20 ore… fenomenul se află în prezent în desfăşurare.

NECESITĂŢI REDUSE ALE ODIHNEI NOCTURNE

Aceasta nu e o stare care s-a permanentizat, dar la voinţă pot reduce cu uşurinţă necesarul orelor de somn, fără niciun fel de urmări patologice asupra organismului. Oricum, în cazul meu necesarul de somn s-a redus de la 10 ore zilnic (8 noaptea plus 2 ziua) la maxim 6 ore (deseori 4 ore) exclusiv noaptea şi fără a manifesta ulterior senzaţii de somnolenţă, oboseală sau lipsa clarităţii de gândire. Această nouă situaţie mi-a oferit foarte mult timp liber zilnic suplimentar.

Începând cu 22 ianuarie 2008, somnul este caracterizat şi de o anumită stare de aşa-numită pseudoveghe în ceea ce priveşte capacitatea de a auzi sunetele ambientale. Am lăsat să se audă muzică de la un DVD player pe întreaga durată a nopţii, reuşind să o ascult fără să îmi perturbe somnul odihnitor.

Acestei caracteristici i s-a adăugat o anumită capacitate de rememorare a viselor cele mai semnificative, imediat după revenirea completă în starea de veghe.

FENOMENUL SOMNULUI ULTRARAPID

Am mai remarcat, de-a lungul timpului, faptul că există anumite momente în care se manifestă un aşa numit somn ultrarapid, adică o stare superficială de somn, fără deconectarea simţului auditiv, cu durata de câteva minute. În aceste perioade de timp, se resimte o revitalizare a întregului corp fizic ca şi după cel puţin 3 ore de somn obişnuit.

Fenomenul somnului ultrarapid a început să fie sesizat aproximativ din perioada verii anului 2008, dar nu am avut suficiente criterii pentru a-l lua în considerare, deoarece nu era însoţit de niciun epifenomen. În toată această perioadă, el a însoţit somnul obişnuit de 4-6 ore pe zi.

„Detectarea” momentelor de timp care „anunţă” apariţia somnului ultrarapid necesită anumită atenţie şi acordarea permisiunii de a se instala în cel mult 30 secunde de la „detecţia” semnalelor premergătoare, la fel cum, pentru instalarea somnului obişnuit, există un interval mai larg de manifestare a somnolenţei, de cel puţin 1-2 ore. Dacă subiectul se aşază în poziţia acceptării stării de somn în acest interval, el va beneficia de un somn odihnitor pe tot restul nopţii, dar dacă îl refuză, atunci el va trebui să aştepte un nou interval de timp peste alte două ore, după care are posibilitatea de a beneficia de odihnă pe tot restul orelor nopţii.

În cazul somnului ultrarapid, nu se cunoaşte mecanismul care permite subiectului o recuperare vitală şi energetică într-un timp atât de scurt, dacă se exclude prezenţa biotransformărilor. Din acest motiv, ştiinţa medicală nu este pregătită să accepte şi să studieze epifenomenele asociate biotransformărilor, deoarece nici măcar biotransformarea nu este studiată şi/sau acceptată ca obiect de studiu.

Experienţa personală nu îmi oferă toate detaliile acestui mecanism misterios, dar se poate formula ipoteza conform căreia somnul ultrarapid este o stare de prag a conştiinţei situată între cea de veghe (obişnuită) şi cea de somn (obişnuit), recunoscută în psihologie şi psihiatrie, dar care este denumită tranzitorie şi se consideră că subiectul nu poate fi conştient în această perioadă de timp. Dar, se pare că biotransformarea schimbă legile fiziologiei şi biologiei umane.

Notă: Experienţe mai recente, mi-au permis să repet, aproape zilnic, starea somnului ultrarapid, cu ajutorul unor înregistrări audio produse de firma Hemi-Sync, înfiinţată cu peste 20 ani în urmă de către omul de afaceri Robert Monroe. Deşi am avut la dispoziţie unele din şedinţele sale speciale de relaxare şi concentrare încă înainte de anul 2006, utilizarea lor nu mi-a adus rezultate permanente, deoarece nu am fost capabil să aduc suficientă energie vitală în corp. În prezent, experienţele de tip Hemi-Sync îmi permit noi explorări în sfera conştientă, precum somnul ultrarapid.

SOMNUL SEMICONŞTIENT

Somnul conştient este o stare specială a conştiinţei, în care, cel puţin, simţul auditiv rămâne neadormit, corpul fizic atinge o stare foarte profundă de relaxare şi subiectul poate să îşi audă respiraţia nazală mai mult sau mai puţin zgomotoasă (aşa-numitul sforăit).

La început, această conştientizare stranie îi va produce întreruperea somnului şi intrarea în starea de veghe, dar, după câteva zeci sau sute de asemenea experienţe, apare obişnuinţa (catalizată de mecanismele subconştiente automate) şi ascultarea respiraţiei începe să fie tolerată de partea trează a conştiinţei, în timp ce o altă parte se află într-o stare neutră, probabil asociată somnului.

NOTIŢE DIN JURNAL:

Am devenit conştient de existenţa somnului semiconştient şi neperturbat de respiraţia zgomotoasă în data de vineri 9 iulie 2010 când, după o anumită activitate, pe care nu o descriu aici, am fost capabil, fără nicio altă pregătire sau antrenament, să adorm timp de aproximativ 20 minute cu perfecta claritate a audierii muzicii ambientale de care sunt aproape nedespărţit şi în acelaşi timp îmi auzeam respiraţia nazală specifică somnului fără ca aceasta să îmi mai perturbe starea. După 20 minute am revenit la starea de veghe prin intermediul unei respiraţii deosebit de zgomotoasă pe nas, fapt care mi-a readus conştiinţa de veghe, dar fără nici un fel de bruschete.

STAREA DE VEGHE

UNDELE CEREBRALE ŞI FUNCŢIONAREA CREIERULUI

Starea de veghe este opusă celei de somn şi se caracterizează prin faptul că scoarţa cerebrală este activată difuz, iar omul realizează o contemplare generală sau aşteptare pasivă. În stare de veghe, creierul emite unde beta şi consumă foarte multă energie pentru a controla organismul.

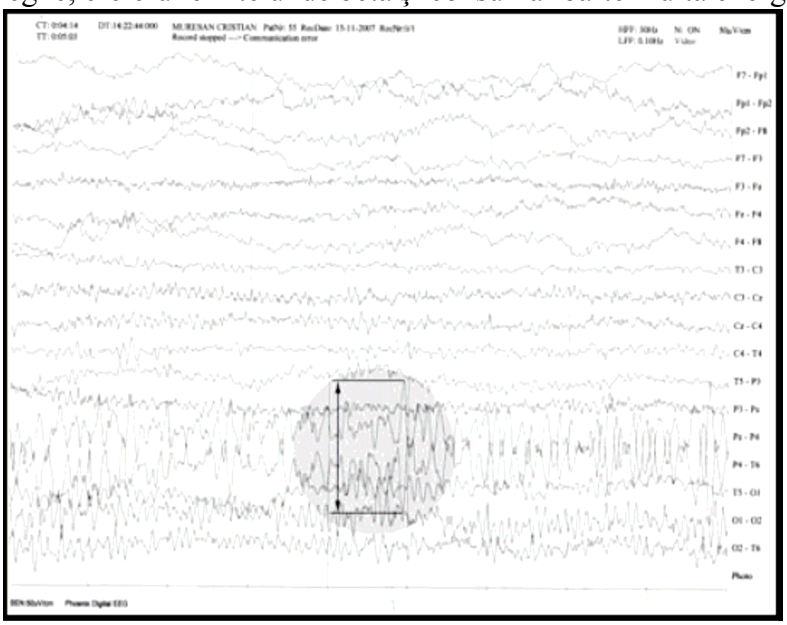

În timpul somnului, creierul emite unde alfa şi teta. În această stare el ajută organismul să treacă de la stare de veghe, (consum energetic ridicat), la stare de încărcare (consum optimizat). Întregul corp se relaxează şi în această stare anumite glande încep să secrete substanţe care ajută corpul să se regenereze din punct de vedere al energiei vitale necesare menţinerii proceselor fiziologice.

În mod normal, aceste unde cerebrale nu pot fi emise de creier în acelaşi timp. Există însă şi situaţii în care creierul poate să emită toate tipurile de unde cerebrale anterior amintite.

Aceste situaţii apar în timpul practicilor meditative. În timpul meditaţiei s-a observat că frecvenţa respiraţiei şi a pulsului scade, tensiunea arterială şi metabolismul se armonizează, contracţiile musculare dispar (datorită relaxării care este de aproape patru ori mai puternică decât în

timpul somnului), iar undele cerebrale apar simultan şi se sincronizează. Acest lucru a putut fi verificat atunci când o serie de practicanți ai meditației, au fost de acord să fie testați în timpul practicilor.

Astfel de experimente au fost realizate cu sprijinul maestrului taoist Mantak Chia la Institutul pentru Biocibernetică Aplicată şi Cercetarea Feedback-ului din Viena, Austria, dar şi la un institut din San Francisco, S.U.A. În timpul acestor testări s-a observat şi măsurat (printre alte rezultate) o echilibrare şi armonizare a activității emisferelor cerebrale şi în acelaşi timp sincronizarea undelor **alfa, beta şi theta**.

SURSE DE INFORMARE:

http://www.eva.ro/sanatate/medicina-alternativa/cum-poti-sa-dormi-si-sa-fii-treaz-in-acelasi-timp-articol-4316.html
http://ro.wikipedia.org/wiki/Aten%C8%9Bie

INFLUENȚA BIOTRANSFORMĂRII ÎN STĂRILE DE VEGHE ŞI SOMN

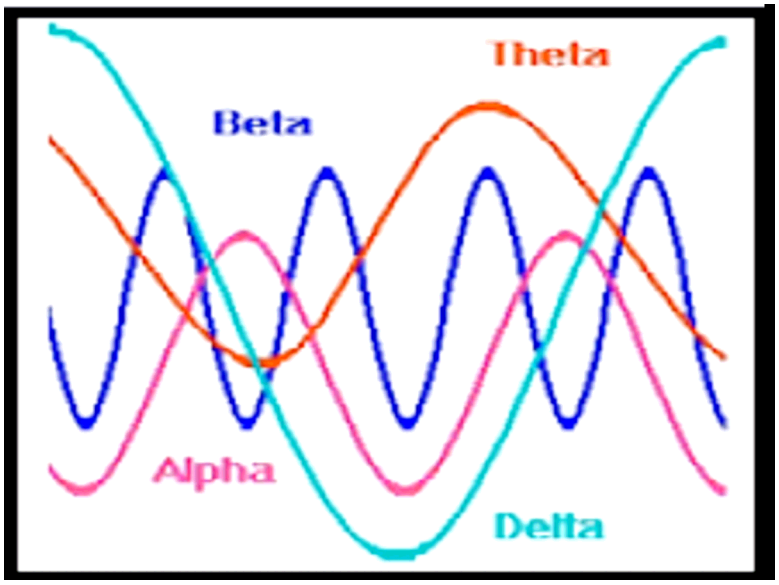

Menținerea unui fenomen constant de biotransformare la nivelul corpului produce un fenomen asemănător, astfel că subiectul se poate afla aproape permanent într-o stare de sincronizare a undelor **alfa, beta şi theta** fără ca acesta să fie neapărat într-o postură de meditație, putând chiar desfăşura activități obişnuite care nu implică eforturi fizice sau mentale foarte mari.

Biotransformarea este un mecanism care se comportă ca un regulator şi un optimizator de energie.

Menținerea foarte mult timp a unei stări de sincronizare a undelor cerebrale are drept efect reducerea consumurilor la nivelul scoarței cerebrale, aprofundarea automată a stărilor de meditație şi relaxare şi creşterea puterii de atenție şi focalizare. Există şi opinii care susțin faptul că o asemenea economie de energie poate întârzia apariția prematură a îmbătrânirii, organismul fiind capabil de a se menține vital şi sănătos la vârste înaintate. Desigur, această teorie necesită şi demonstrații, bazate pe sute sau mii de observații experimentale pe subiecți dotați. Nu ştim unde am putea găsi aceşti subiecți, în acelaşi timp doritori să participe la experimente.

Din experiența personală pot preciza faptul că, începând cu data de 16 mai 2010 a apărut o stare de modulare care se suprapune celei de veghe şi este caracterizată de prezența unor unde (probabil alfa şi sau theta) care pot fi recunoscute nu doar prin monitorizare pe aparatură medicală, ci mai ales prin efectele lor directe şi anume tendința de a induce o stare de somn.

Cu toate acestea, nu apare starea de somn, iar somnul nocturn nu îşi modifică durata sau caracteristicile, deja menționate în paragrafele anterioare.

Se poate suspecta prezența unui fenomen de hiperbiotransformare care este un fel de biotransformare ce se desfoară cu viteză lent crescătoare sau uneori accelerată. Aceasta înseamnă că acumularea energiei în corp devine atât de mare, încât creierul îşi poate permite să funcționeze într-o stare intermediară, numită şi stare contemplativă sau meditativă.

Desigur, aceasta poate fi mult amplificată sau accelerată prin tehnicile de meditație, dar este important de precizat faptul că biotransformarea produce un efect sesizabil prin el însuşi. Aceasta înseamnă că subiectul poate opta pentru a realiza activități obişnuite specifice rutinei zilnice, cu consum energetic optimizat sau poate alege să realizeze un exercițiu de meditație sau relaxare cu rezultate foarte bune.

Uneori pot să apară ocazional stări de căscat, ale căror origine încă nu este elucidată ştiințific. Însă în cazul parcurgerii unor etape de modulare şi sincronizare a undelor cerebrale, poate să apară

ocazional o stare de căscat. În această situaţie particulară ea are o cauză energetică şi este absolut naturală. Aceste idei le-am alcătuit în urma discuţiilor purtate cu C.V. despre acest aspect, iar punctul de vedere prezentat poate avea un grad ridicat de subiectivitate, prin urmare el nu trebuie acceptat ad literam.

Un alt aspect legat de influenţa biotransformărilor asupra corpului şi creierului este creşterea stării de atenţie. Atenţia se defineşte ca funcţie sau mecanism de orientare, focalizare şi fixare a conştiinţei asupra unui obiect, sarcini, întrebări, probleme etc. Atenţia face parte din categoria fenomenelor psihice care susţin energetic activitatea.

Referitor la starea de veghe, ea nu este aceeaşi la toţi oamenii, ci are profunzimi diferite direct proporţionale cu magnitudinea energiei vitale existente în corp în fiecare moment. Deseori auzim expresii adresate copiilor la şcoală sau chiar oamenilor maturi, de genul: a dormi stînd în picioare, a fi căzut din cer, a nu fi cu picioarele pe pământ etc. Ei bine toate aceste caracterizări evidenţiază un singur lucru, care nu este bine înţeles şi anume: energie vitală diminuată în organism. De aceea, există atâtea stări de veghe câţi oameni sunt în viaţă şi ele sunt diferite.

Primele efecte ale diminuării energiei vitale în organism se resimt asupra minţii şi creierului. Abia mai târziu ele perturbă restul sistemelor şi organelor biologice, determinând în cele din urmă, apariţia maladiilor şi a îmbătrânirii premature.

NOTIŢE DIN JURNAL:

Experienţa personală mi-a dovedit faptul că atenţia mea s-a îmbunătăţit cu ajutorul biotransformărilor deoarece sunt capabil să construiesc montaje pe circuit imprimat, executate la precizie de una două zecimi de milimetru şi fără greşeli de plantare a componentelor. În acest fel, hobby-ul meu de audiofil este fructificat la vârsta de 46 ani, fără să am nevoie de ochelari. Pagina mea de web prezintă etapele acestei construcţii pentru a fi utilă şi altor amatori de electronică audio.

PERCEPŢIA OCAZIONALĂ PARAOLFACTIVĂ A BIOENERGIILOR

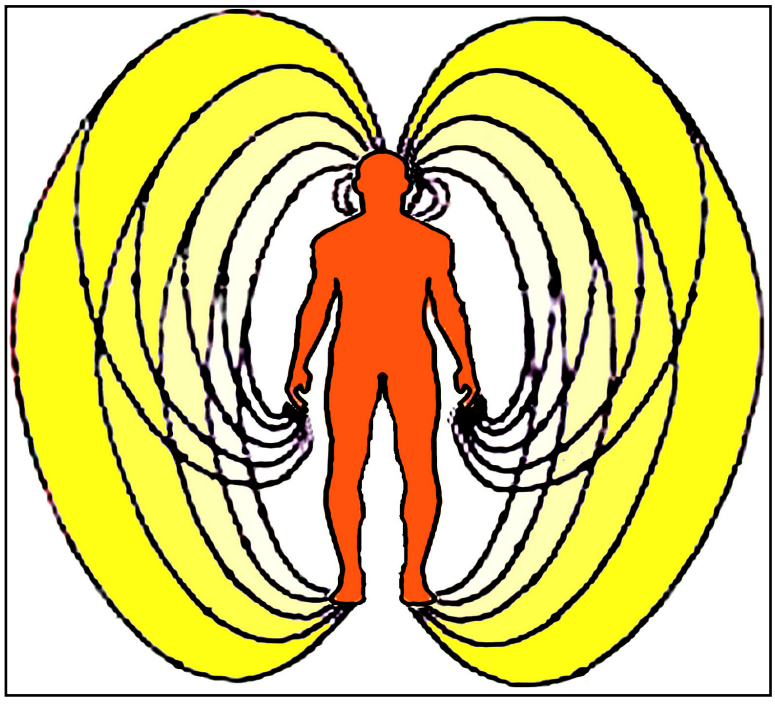

Această percepţie este asemănătoare cu cea de natură fizică olfactivă şi este strâns legată de aceasta. Ceea ce se adaugă în plus este o caracteristică suplimentară, care îi transmite subiectului „impresia” de miros atunci când este în apropierea unei alte persoane. Cum se ştie, majoritatea subiecţilor manifestă această aptitudine, care nu este una paranormală, ci fiziologică, dar incomplet studiată şi înţeleasă. Orice om care nu se află sub influenţa narcoticelor sau alcoolului poate simţi, cu suficientă intensitate, o combinaţie olfactivă neplăcută în apropierea unui alcoolic notoriu, unui fumător sau unui om foarte bolnav.

Ceea ce nu se cunoaşte cu precizie este faptul că aceste senzaţii olfactive provin nu numai de la anumite emisii de substanţe chimice care activează receptorii olfactivi, ci şi de la energiile reziduale puternic emisive, transmise pe o anumită distanţă faţă de corp.

Situaţia comună şi firească a majorităţii indivizilor, care nu sunt alcoolici sau fumători, atrage formarea unei anumite forme de „obişnuinţe”, prin intermediul căreia manifestarea energiilor reziduale este ignorată de creier, astfel că „aerul viciat” din mijloacele de transport în comun sau de la ghişeele de plată a facturilor este o problemă relativ minoră. Adâncirea acestei percepţii face

posibilă apariția unei anumite sensibilizări la energii reziduale mai puțin „evidente”, generate de oamenii sănătoşi, care nu sunt nici alcoolici şi nici fumători.

NOTIȚE DIN JURNAL:

În data de 23 ianuarie 2008, am fost martorul unui eveniment destul de şocant, în care am putut simți cu acuratețe crescută impresii olfactive profunde, provenite din apropierea unor persoane obişnuite, îmbrăcate decent, cu vârste cuprinse între 30 şi 60 ani. Impresiile recepționate au fost asociate unor mirosuri ce pot fi întâlnite la morgă, săli de disecții, ce sugerau putrefacție şi descompunere.

Apropierea de oamenii cu emisii puternice mi-a produs spontan transpirație, iar îndepărtarea de aceştia a micşorat procesul transpirator. A fost posibilă perceperea unor linii de câmp ce se intersectau în exteriorul şi interiorul corpului oamenilor, aşa cum este ilustrat în desenul anterior. Se poate preciza, cu multă acuratețe, faptul că persoanele în vârstă emit energii reziduale mult mai intense decât cele tinere, probabil datorită acumulărilor din întreaga viață, dar există şi excepții demne de toată lauda, când situația este inversă, ceea ce sugerează faptul că acele persoane trăiesc viața la o calitate spirituală superioară.

CONCLUZII:

Tot mai mulți cercetători, printre care şi fizicianul William Tiller, şef al Departamentului de Ştiința Materialelor din cadrul Universității Stanford, sunt convinşi că realitatea înconjurătoare este similară „holodeck-ului” din serialul TV „Star Trek Generația Următoare”, în care toate dorințele cu substrat material puteau fi „materializate” din computer. Tiller crede că Universul este rezultatul integrat al manifestării tuturor lucrurilor vii. În opinia sa, el există pentru ca noi să realizăm experiențe, sau după cum spunea un alt savant: „*Universul s-a născut pentru ca să existe observatori*”[1].

Ceea ce ştiința cunoaşte este aşa-numitul set de ***legi generale*** (normale), care descriu şi ilustrează majoritatea fenomenelor şi proceselor întâlnite şi recunoscute de om. Mult mai recent, s-a formulat ipoteza conform căreia în natură se manifestă ocazional aşa-numitele ***legi speciale*** (anomale – de la anomalii, fenomene anomale), care au acțiune discretă, limitată în spațiu şi timp, proprietăți cu totul neobişnuite şi mecanisme necunoscute generând fenomene anomale.

Numeroase asemenea fenomene s-ar datora manifestării acestui set de legi speciale, începând de la aşa-numitele întâlniri de gradul 3, abducții, până la aparițiile mariale etc, cu influența, cel puțin parțială, a minții sau conştiinței martorilor. În acest context, s-a formulat o nouă ipoteză de actualitate şi anume **fenomenul global polimorf**[1]. Probabil că acesta este asociat cu conştiința umană. În principiu există două posibilități:

1. Fenomenul global polimorf este un subprodus colectiv al minții umane, al cărui rol este deocamdată dificil de precizat,

2. Fenomenul global polimorf este un fenomen independent, probabil natural şi inteligent, dar nu un produs sau subprodus biologic, care se manifestă prin interacțiune cu o conştiință umană.

Istoria şi evoluția Universului, a Pământului, a vieții şi a omului este rezultatul exclusiv al setului de legi generale (normale), care acționează aleator (şi nu preferențial), la scară individuală, respectiv statistic la scară mare.

Multe încercări de a formula teorii generale şi imbatabile, de a elabora modele ale manifestărilor considerate paranormale, anomale sau insolite sunt sortite eşecului. Cu toate acestea, existența legilor discrete şi a manifestărilor este reală, dar nu poate fi explicată. Faptul că un pahar spart nu se poate recompune din cioburi sau că nu putem întineri la voință, arată că setul de legi speciale are acțiune locală şi preferențială strict limitată. Trăim într-o lume dominată aproape exclusiv de fenomene şi legi normale, iar insolitul şi neconvenționalul sunt o excepție şi nicidecum o regulă în viața noastră[1].

REFERINȚE BIBLIOGRAFICE:

S-au folosit comentarii personale originale şi foarte scurte rezumate sau citate din următoarele surse de informare:
[1] emisiune TVR Cluj, „Fenomenele de la Pădurea Hoia-Baciu”, 2002

FENOMENE OBSERVABILE DE REGENERARE/REÎNTINERIRE

Acestea au început să fie observabile în vara anului 2014, când am comparat cu totul întâmplător un set de fotografii realizate cu un aparat foto performant de către un coleg de servici. Acestea, precum şi cadrele ce pot fi extrase din emisiunile TV în care am fost filmat cu camerele profesionale, reprezintă indicii ale unui posibil fenomen incipient de regenerare tisulară, de magnitudine redusă şi extrem de subiectiv (din păcate) în lipsa unor probe de laborator care să confirme afirmația.

Deoarece există promisiuni din partea unui om de afaceri din Silicon Valley, SUA, care doreşte să studieze temeinic fenomenul pe care îl prezint în cartea mea, rugămintea pe care o adresez cititorilor interesați (probabil unii în calitate de specialişti) este de a mă contacta pe adresa de e-mail spre finele anului 2016 pentru a le putea confirma sau infirma, pe bază de probe ştiințifice, dacă relatarea următoare descrie cu adevărat un fenomen de regenerare/reîntinerire sau este vorba de condiții de fotografiere incorecte care au creat o impresie falsă.

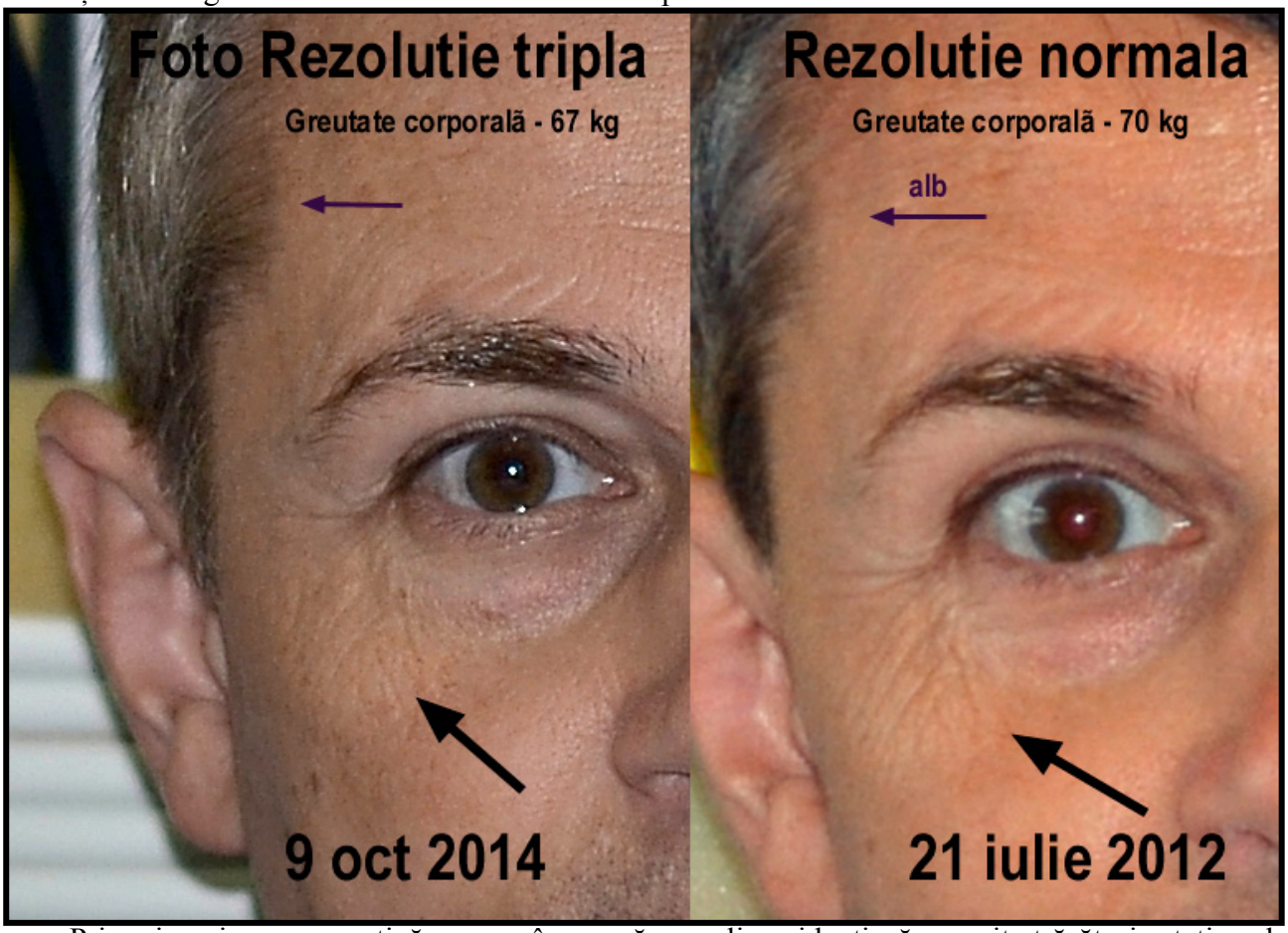

Prima imagine comparativă pe care încerc să o explic evidențiază anumite trăsături estetice ale feței, cum ar fi prezența clar vizibilă a ridurilor la data de 21 iulie 2012, în apropierea ochiului stâng. Din păcate, la acea vreme, colegul meu avea un obiectiv foto mai puțin peformant, astfel că la următoarea fotografiere în data de 9 octombrie 2014 se observă o diferență mare de calitate în ceea ce priveşte rezoluția pozei.

• Totuşi, lucrurile devin un pic neobişnuite prin aceea că la o rezoluție a imaginii de cca 3 ori mai mare, în fotografia din 9 octombrie 2014, ridurile ar trebui să se vadă mult mai profunde şi clare. Respectiv, la o rezoluție mai mică (claritate mai slabă), cum se vede în poza din 21 iulie 2012, ar trebui ca ridurile să fie mai puțin sesizabile, fapt care e contrazis de ceea ce se vede.

• La aceasta se mai adaugă un element care ar trebui să evidențieze riduri mai profunde atunci când pierzi în greutate câteva kilograme, deoarece în 21 iulie 2012 aveam 70 kilograme iar în 9 octombrie 2014 aveam 67 kilograme. La îngrăşare pielea se întinde şi ridurile se aplatizează iar la pierderea în greutate pielea nu revine la forma ei inițială ci formează cute.

• O a treia observaţie se referă la aspectul şi culoarea părului. În 21 iulie 2012 aveam ceva mai mult păr alb decât 15 luni mai târziu, când părul redevine mai închis la culoare şi pare a fi chiar mai des.

A doua imagine comparativă am obţinut-o revizionând câteva minute din înregistrările realizate în studioul TVR Cluj şi am observat modificări importante. O să încerc să le explic cât mai neutru posibil, deşi, din păcate, ele sunt extrem de subiective, ori de câte ori este vorba de imagini fotografice sau filme video. În primul rând, este clar că se observă un anumit grad de îmbătrânire, dat fiind perioadele de timp mult mai extinse 2010-2015.

Cu toate acestea, în 2010 încă mă recuperam după discopatia lombară care mă adusese spre finele anului 2005 într-o stare de incapacitate motorie parţială. Expresia populară de „figură bolnăvicioasă” se potriveşte foarte bine cu ceea ce se vede în fotografia din anul 2010. Culoarea feţei, riduri adânci în zona obrajilor, pleoape uşor ondulate. Referitor la culoare, există mică neconcordanţă la redarea nuanţei de galben – fiind vorba de aceeaşi cămaşă – pe care o purtam la emisiunile în direct. Nuanţa de galben din cele două poze diferă dar foarte puţin. În cea din 2015 galbenul e mai intens, tinde către portocaliu deschis, dar chipul meu e evident mai pronunţat roşiatic în 2015 decât în 2010. Dar, conform standardelor de sănătate în 2015 deja se simţea o îmbunătăţire remarcabilă.

În următorul exemplu se poate observa o evoluţie complexă a modului în care trecerea timpului fizic influenţează viteza de îmbătrânire. Cea de-a treia fotografie, realizată în data de 14 septembrie 2016, evidenţiază înmuierea marginilor ridurilor, rămase la nivelul celor din 2014, plus reducerea semnificativă a unor aşa-numite "pete de bătrâneţe", indicate comparativ cu săgeţile albastre.

Conform cu http://www.romedic.ro/petele-de-batranete "Petele de bătrâneţe sau petele maronii sunt o problema dermatologică frecventă la persoanele de peste 40 ani.

Deşi ele şi-au păstrat denumirea de "pete de bătrâneţe", tot mai mulţi cercetători susţin ideea că ele s-ar datora expunerilor repetate şi prelungite la soare. Ele apar sub forma unor arii neregulate de o nuanţă vizibil mai închisă la culoare decât cea a pielii (pete maronii, brune, gălbui), localizate în zonele care. de obicei, sunt expuse razelor soarelui. Pe pagina de internet se menţionează ca terapii: crioterapia, creme de albire (însă cu rezultate temporare menţinându-se riscuri legate de aceste produse), terapia cu laser, etc ... Nu scrie nicăieri vreun exemplu de estompare naturală a acestor pete, ceea înseamnă că medicina modernă crede că odată ce au apărut, ele devin permanente şi nu au cum să ... dispară. Oare am început să devin mai rezistent la radiaţiile UV sau fenomenul de regenerare pe care îl resimt în corp, influenţează treptat toate organele şi ţesuturile corpului ?

În plus, nuanţa uşor negricioasă a pielii, remarcată în mai multe fotografii, preluate şi din filmările realizate pentru serialul TV “Ştiinţă şi Cunoaştere”, pare să se fi estompat treptat, revenindu-mi culoarea uşor roşiatică de bună circulaţie capilară. Pentru comparaţie se poate vedea şi setul de 3 fotograme datate 24 octombrie 2015 – 1 iulie 2015 – septembrie 2016.

Poate părea puţin anecdotic dar în momentul în care i-am arătat lui Michael Fossel aceste fotografii, la o primă impresie el a crezut că le-am trucat cu photoshop-ul (programe de prelucrare a imaginilor pe calculator). Ulterior i-am prezentat şi detaliile legate de reducerea ridurilor şi acolo a

fost destul de surprins şi credea că am luat un activator de telomerază, dar câteva minute mai devreme tot domnia sa îmi spunea că activatorii prezenţi pe piaţă în momentul de faţă nu reduc ridurile, nu te pot întineri ci au doar uşoare efecte de natură fiziologică precum îmbunătăţirea ritmului cardiac şi a unor parametri sanguini.

Redau în continuare câteva secvenţe din interviul care se poate viziona integral pe internet cu

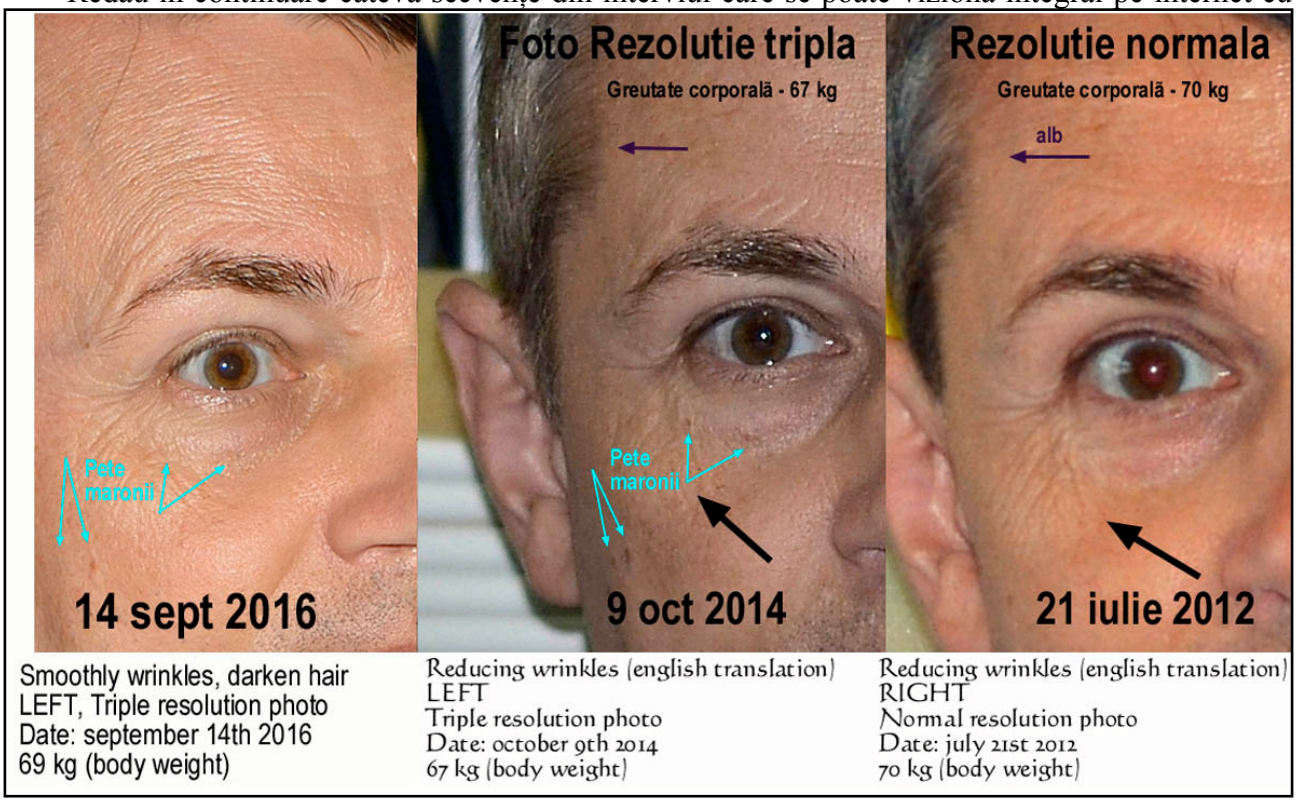

toate detaliile necesare:

Michael Fossel: -Ca medic, pot recomanda pacienţilor să facă un anume lucru. Bunica ta poate să-ţi dea un sfat. Dar majoritatea pacienţilor nu dau atenţie sfatului indiferent de unde vine. Sfatul, în general, nu e foarte interesant Alimentaţia cumpătată, exerciţiile fizice, reducerea stresului, folosirea centurii de siguranţă toate îţi pot prelungi viaţa dar niciunul dintre aceste sfaturi nu este interesant pentru oameni. Dacă ne referim la idei mai avansate, cum ar fi activatorii telomerazei abordări biologice, abordări moleculare care reprezintă doar începutul unui domeniu conex celui farmaceutic – suntem abia la început, dar pentru mulţi dintre noi aceste lucruri sunt disponibile.

De exemplu, există cel puţin un grup de compuşi disponibili pe piaţă şi care sunt activatori de telomerază se numesc astragalozide şi au ca moleculă-cheie cicloastragenolul Se pare că în multe cazuri resetează lungimea telomerilor în cursul exprimării genetice. Există cel puţin 2 articole academice care descriu acest efect.

Unu: este de ajutor? Este vorba doar de o uşoară resetare a tensiunii arteriale ? sau chiar scade riscul de boală cardiovasculară ?… nu ştim.

Doi: care sunt cheltuielile? De obicei, vorbim de câteva sute de dolari pe lună. Merită? Nu ştiu – e în funcție de posibilitățile fiecăruia şi de cât de mult crezi în ceea ce scriu articolele.

Trei: e greu să fii sigur de ceea ce primeşti, uneori. Poți intra pe internet şi să comanzi cicloastragenol sau compuşi de astragalozide, dar chiar primesc ceea ce am cerut sau dau banii pe un fals? este foarte greu să ne dăm seama ce anume primim.

Sunt întrebări grele referitoare la ce putem face în situații în care ani de zile am procedat într-un fel mai puțin spectaculos sau interesant precum dietă, mişcare şi altele. Acum au apărut noutăți, dar sunt greu de aplicat deoarece nu ştim ce primim ca tratament. Ce anume merită banii şi ce nu?... nu e simplu!

Cristian Mureşanu: -*Da, e adevărat,… ce credeți despre importanța meditației ?*

Michael Fossel: -Nu ştiu... Meditez de peste 40-50 de ani. Am vizitat mănăstiri japoneze americane, engleze, de pretutindeni. Dar nu ştiu.... Cred că meditația mă ajută la stres, ar putea fi placebo sau superstiție – dar sunt mulțumit cu ea. Să nu mă înțelegeți greşit. O parte a problemei sunt studiile despre meditație care nu sunt bine făcute. Eu cred în valoarea meditației dar e ca şi cum aş crede în valoarea exercițiului fizic şi a alimentației. Multe studii sunt insuficient susținute.

Iată un exemplu: există un studiu realizat acum 2 sau 3 ani care examinează ce se întâmplă în cazul vegetarienilor care meditează – s-au măsurat lungimile telomerilor din celulele din sângele lor la un anumit moment apoi după 6 luni pentru a vedea ce se întâmplă.

Am observat că telomerii s-au lungit. Există, însă, mai multe probleme cu asta, una din ele e lungimea telomerilor – şi ce-i cu asta? Oamenii sunt mai sănătoşi ? – dar cum vă dați seama? Incidență mai mică a bolilor? Nu s-a măsurat asta.

O altă problemă este că lungimea telomerilor din celulele libere din sânge nu oferă date despre ceea ce ai vrea să ştii. Ceea ce ne interesează este ce se întâmplă la nivel cerebral sau la nivel cardiac aşa că trebuie măsurată lungimea telomerilor acestor celule şi nu ale altora. În cazul celulelor albe această lungime este dinamică. Ea se modifică tot timpul.

Aceste celule provin din măduva osoasă, unele se luptă cu infecțiile şi mor, altele se întorc în țesuturi Populația de celule albe pe care le studiez se schimbă tot timpul. Dacă măsor lungimea telomerilor în fluxul sanguin şi constat că creşte, asta nu dovedeşte că celulele întineresc, pentru că eu doar măsor ceva pe populații diferite. Aşa că atunci când citesc studii legate de meditație şi care afirmă că meditația te poate întineri – poate... dar studiul nu demonstrează asta.

Mai întâi, dacă foloseşti un activator de telomerază sau o genă pentru telomerază sigur nu întinereşti peste noapte. La fel de adevărat e că dacă analizăm activatorii de telomerază disponibili acum pe piață, aceştia nu sunt foarte eficienți. Sigur, persoanele care îi utilizează prin administrare orală timp de 6-12 luni prezintă nişte modificări interesante dar niciuna dintre aceste persoane nu arată de 60 în loc de 70 de ani. Există schimbări în funcționarea sistemului lor imunitar sau în capacitatea de a metaboliza glucoza sau insulina, se ameliorează probleme cu tensiunea. Niciuna dintre ele nu a întinerit subit.

Pe de altă parte, ştim din studiile pe animale este vorba de animale la care se manifestă îmbătrânirea că schimbările ce survin odată cu îmbătrânirea pot fi nu doar încetinite dar se înregistrează şi o reversare în termeni de funcții comportamentale sau metabolice ale acelor animale. Putem să ne gândim că putem nu numai să încetinim bolile asociate că şi să resetăm, vindecăm sau reversăm o parte a acestora. De aceea vom trece la experimente pe om imediat ce vom putea face asta în siguranță

Cristian Mureşanu: -*Am făcut ceva … asupra corpului meu, … şi dacă doriți să vedeți aceste fotografii vă spun ce am făcut. A fost un experiment-hobby…*

Michael Fossel: -Da, văd două poze, dar e ca şi cum una ar fi fost prelucrată în Photoshop sunt ele sunt două fotografii cu tine foarte diferite.

Cristian Mureşanu: -*Uitați-vă la datele calendaristice !*

Michael Fossel: -Aaa !! Da! Da, văd... şi e o diferență de 5 ani ??

Cristian Mureşanu: -*Da.*

Michael Fossel: -Ce ai dori să pot să spun despre asta? Ceea ce pot spune în calitate de medic, dar înainte de a face asta e clar că trebuie să fiu foarte atent la ce spun, ... ce anume ai dori să

comentez despre ele ? mie îmi pare sigur că în cea din anul 2015 la nivelul feței arată mai în vârstă decât cea din 2010

Cristian Mureşanu: -*Dar mai am şi detalii de aproape…*

Michael Fossel: -Oh da!!....

Cristian Mureşanu: -*Puteți să le vedeți pe ecran complet ?*

Michael Fossel: -Am trecut deja pe ecran complet... şi trebuie să-mi reglez şi unghiul camerei să-mi umbresc ecranul şi îmi folosesc mâna Este destul de greu să analizez datorită calității celor 2 imagini Contrastul e diferit în cele 2 poze iar una e ceva mai detaliată decât cealaltă.

Cristian Mureşanu: -*Da, dar în cea cu contrast mai mic am riduri mai adânci !*

Michael Fossel: -Da!... şi tu eşti de părere că s-au ameliorat în decurs de 2-3 ani...

Cristian Mureşanu: -*Da.*

Michael Fossel: -Şi ce ai folosit în acest timp?... pentru că ai dreptate! pielea arată diferit dar ridurile par mai puțin adânci!

Cristian Mureşanu: -*Da.*

Michael Fossel: -N-aş face un pariu … asta e prima impresie... dar ce anume ai făcut? Ai folosit un activator de telomerază?

Cristian Mureşanu: -*Nu... Am făcut o transformare biologică care a adus „piese de schimb" pentru celule.*

Michael Fossel: -Dar ... ce anume ai folosit ?

Cristian Mureşanu: -*Un fel de meditație şi yoga...*

Michael Fossel: -Oh, bravo ție !!...

Cristian Mureşanu: -*Am avut discopatie lombară de peste 15 ani şi acum sunt complet vindecat,… şi am RMN-uri care confirmă şi voi face în ianuarie un al 3-lea RMN şi cred că voi vedea pe el că sunt complet vindecat.*

Michael Fossel: -FOARTE BINE! …Unul dintre lucrurile despre care am mai discutat cu ocazia concepțiilor greşite este teoria entropică a îmbătrânirii iar una dintre prejudecăți este ireversibilitatea îmbătrânirii, dar noi ştim că multe lucruri pot influența îmbătrânirea, sau viteza ei. Întrebarea este cât de eficient putem interveni.

Un exemplu de… hai să spunem fatalism, este Organizația Mondială a Sănătății şi raportul său din ultima lună. Margaret Chan susține că e timpul să renunțăm la modelul curativ al maladiilor îmbătrânirii adică nu putem face nimic în legătură cu asta, nici n-ar trebui să încercăm. Eu cred că e o greşeală fie că e vorba de propria experiență sau de experiențele altora în astfel de situații sau de abordarea pe care o adoptăm. Cred că putem modifica procesul de îmbătrânire la nivel celular, cel care produce boala, aşa că nu este ceva inevitabil. Este o greşeală să consideri că îmbătrânirea este obligatorie Sunt de acord cu faptul că multe dintre terapiile pe care le folosim, care sunt deja pe piață, nu influențează îmbătrânirea, nu tratează Alzheimer, ajută prea puțin în bolile cardiovasculare sau în discopatii lombare şi totuşi asta nu înseamnă că nu putem interveni. Eu cred că putem. Trebuie doar să gândim bine cum anume procedăm.

INFLUENȚA LUNGIMII TELOMERILOR ASUPRA MITOCONDRIILOR

IPOTEZE ŞI ÎNȚELEGERI PE BAZA UNUI MESAJ PRIN E-MAIL DE LA PROFESORUL MICHAEL FOSSEL

Essentially, when you shorten the telomeres, you do four things that affect mitochondria and oxidative damage from free radicals:

Traducere explicativă:

În principal, atunci când scurtezi telomerii din celule, există 4 lucruri care afectează mitocondriile şi efectele oxidative datorate radicalilor liberi:

1) **You make the mitochondria less efficient (they make fewer ATP molecules and more free radicals),**

Traducere explicativă:

1-a) Mitocondriile devin mai puțin eficiente (astfel că ele vor produce mai puține molecule de ATP dar mai mulți radicali liberi),

Soluția ipotetică şi momentan nedemonstrată a biotransformării:

Datorită faptului că procesul de degenerare a discurilor intervertebrale s-a reversat, asta înseamnă că discurile intervertebrale au redevenit funcționale, aproape la aceleaşi caracteristice mecanice şi biologice de dinainte de boală. Din moment ce discurile intervertebrale au redevenit funcționale, asta înseamnă că matricea extracelulară, (formată din celula specializată plus fibrele, alte molecule şi apa) a redevenit la starea de integritate. Articolele citate în alte paragrafe ale cărții mele menționează faptul că această integritate depinde de producția de ATP din celulele discului. De aici rezultă faptul că:

1-bis) Mitocondriile au redevenit mai eficiente (adică produc mai multe molecule de ATP şi mai puțini radicali liberi),

2) **You make the mitochondria "leakier" (so that more free radicals get out into the cell and can attack other molecules, including genes in the nucleus),**

Traducere explicativă:

2-a) Mitocondriile devin mai "permeabile" (astfel că tot mai mulți radicali liberi intră în celulă şi ei pot să atace alte molecule, inclusiv genele din nucleu),

Soluția ipotetică şi momentan nedemonstrată a biotransformării:

Datorită faptului că procesul de degenerare a discurilor intervertebrale s-a reversat, şi deoarece analizele de sânge periodice îmi indică o stare de sănătate foarte bună, pe care o resimt ca atare, tot mai bună cu trecerea timpului, asta înseamnă că există probabilitatea ca următoarea ipoteză să poată fi verificată ştiințific, şi anume:

2-bis) Mitocondriile au redevenit mai stabile şi eficiente (astfel că tot mai puțini radicali liberi intră în celulă prevenindu-se astfel atacarea altor molecule, prevenindu-se apariția maladiilor genetice mitocondriale),

3) **You have fewer effective free radical scavengers (so you get more damage), and**

Traducere explicativă:

3-a) Ai mai puțini reducători eficienți de radicali liberi (astfel că apar tot mai multe distrugeri),

Soluția ipotetică şi momentan nedemonstrată a biotransformării:

Datorită faptului că procesul de degenerare a discurilor intervertebrale s-a reversat, şi deja au trecut peste 10 ani de la biotransformare, este logic să presupun că, contrar trecerii timpului, se poate afirma că:

3-bis) Am, probabil, destul de mulți "curățători" eficienți de radicali liberi, posibil cu eficiență apropiată cele din perioada de dinainte de boală (aşa că am mai puține distrugeri),

4) **Your repair rates become slower (so any free radical damage isn't repaired very well).**

Traducere explicativă:

4-a) Vitezele de reparare (celulară şi tisulară – n.t.) devin tot mai mici (astfel că orice distrugeri datorate radicalilor liberi nu se vor repara foarte bine),

Soluția ipotetică şi momentan nedemonstrată a biotransformării:

Datorită faptului că procesul de degenerare a discurilor intervertebrale s-a reversat, se poate afirma faptul că:

4-bis) Vitezele de reparare (celulară şi tisulară – n.t.) au crescut treptat, posibil depăşindu-le pe cele de degenerare (astfel că orice distrugeri datorate radicalilor liberi se vor repara foarte bine, pentru încă o anumită perioadă de timp, indeterminabilă ca durată).

One issue that always comes up is that of measuring telomere lengths in white cells. Most current papers try to use peripheral lymphocytes (white cells) as an indication of total body telomere lengths, which is invalid and unreliable for several reasons. The bottom line is that most papers discussing telomeres (whether pro or con) are unscientific.

Traducere explicativă:

O chestiune care apare foarte des e aceea că se măsoară lungimea telomerilor în celulele albe. Cele mai recente articole încearcă să ofere date despre limfocitele periferice (celulele albe) ca indicatori ai lungimii totale a telomerilor, fapt care e invalid şi irelevant din mai multe motive. Concluzia e că cele mai multe articole care discută despre telomeri (indiferent că e pro sau contra) sunt neştiinţifice.

FENOMENE DE ÎMBUNĂTĂȚIRE A VEDERII

În ciuda rezolvării problemelor majore de sănătate, în cei 10 ani de biotransformare, am constatat o anumită înrăutățire a vederii de aproape, dar care s-a produs gradat, aproape pe neobservate, timp de 9 ani, începând, probabil cu 2006. Mai am şi o problema de auz, o hipoacuzie foarte veche, de la o explozie de mare intensitate, care mi-a afectat nervul auditiv în copilărie. Cu toate acestea, disconfortul cel mai mare se resimțea la nivelul vederii şi am observat faptul că nici un fel de proces de biotransformare, nu mă putea ajuta.

Am avut ocazia să cunosc un om deosebit şi nu e singurul. Îl voi numi Geo, pentru a uşura transcrierea notițelor din jurnalul pe care l-am păstrat încă din anul 2014. Resimt bucuria revederii cu el la fel de intens ca prima dată. Ne vedem doar de 2-3 ori pe an însă o legătură profundă, ce tinde să devină tot mai puternică, mă menține sau ne menține conectați.

În luna iulie 2014 am trăit un fenomen energetic neobişnuit în urma căruia mi-a apărut un fel de căldură, sau impresie a ceva ce seamănă cu o căldură, la nivelul piciorului drept, însoțită de o durere foarte mare, aproape insuportabilă, care a trecut abia în 3 săptămâni după care a dispărut dar energia s-a „relocalizat" în zona creştetului capului, care este şi în prezent mai caldă şi am verificat cu un termograf faptul că nu e vorba de o creştere a temperaturii ci e o impresie pur subiectivă, pur senzorială, inexplicabilă.

În acel moment, mama a spus :

-Aaa! Uite, ai bioenergie ! … Ea suferă de un complex de maladii asociate cu îmbătrânirea precum coxartroză, osteoporoză şi discopatie lombară, toate 3 fiind în faze avansate. Ne-am gândit să încercăm un fel de şedință de „bioenergie". Pentru a scurta povestea, rezultatele au fost la început foarte încurajatoare, după care, la un moment dat, mama a manifestat o reacție foarte severă la aceste energii şi m-am îngrijorat.

Neavând niciun fel de soluție am apelat la ajutorul lui Geo. Ne-am întâlnit spre finele lunii august 2014 într-un parc din Cluj şi mi-a povestit vreo 2 ore despre modul în care funcționează mintea, el fiind un experimentator excepțional. Desigur, … a fost atât de complexă discuția încât la scurt timp am uitat aproape tot ce mi-a spus, însă l-am rugat să ne revedem pentru a îmi face un exercițiu demonstrativ despre implantul de idei la nivelele subconştiente … dar trebuie să menționez că nimic din toate acestea nu funcționează cu caracter permanent în lipsa biotransformărilor.

De aceea am considerat că merită să continuăm experimentele. Am continuat să teoretizăm asupra posibilelor efecte pe care le-ar putea avea o asemenea intervenție în matricea structurală informațională care stă la baza construcției noastre biologice. Din tot ceea ce am fost eu în stare să produc prin biotransformare mi-am dat seama că deja am ajuns la un punct de maxim şi nu puteam genera mai multă energie din celule decât sunt ele capabile să ofere cu cel mai bun randament, în cele mai bune condiții de sănătate, în cel mai optim regim alimentar.

Dar deja noi cunoaştem că la nivel molecular, există o permanentă stare de agitație locală a atomilor în cadrul rețelelor… prin urmare aceasta creează o anumită rezonanță în care, cu riscul de a greşi, e posibil ca celulele să aibe deja anumite limite stricte de funcționare, în afara cărora rețelele încep să îşi piardă coerența şi celula moare.

Aşadar, nu întîmplător unii oameni se îngrijorează de cîmpurile electromagnetice din mediul înconjurător, fie ele artificale sau naturale, pentru că aceste câmpuri pot influența anumite tipuri de rezonanțe la nivel celular. Bruce Lipton ne spune însă că aceste cîmpuri exterioare nu ne afectează decât temporar, cu condiția să nu avem emoții distructive … dar cum majoritatea dintre noi avem stress-uri în fiecare zi devine tot mai greu să ne adaptăm energiilor din mediu. Oare asta înseamnă că mintea influențează materia biologică din corpul nostru ?

Vă las pe dumneavoastră să găsiți răspunsul. Dar să presupunem pentru moment că răspunsul e afirmativ. Aceasta ar însemna că stress-ul şi alte forme de emoții disfuncționale ne pot genera afecțiuni semnificative … corolarul fiind acela că emoțiile pozitive, dar controlate, pot genera reversul de la boală la sănătate, însă acest lucru este observat mult prea rar, aşa că din punct de vedere statistic nu se confirmă suficiente rezultate. De aceea se consideră că mintea nu poate influența materia biologică, … şi atunci preferăm să ignorăm faptul că emoțiile ne pot aduce boli şi suferințe, pentru că problema a fost privită numai dintr-o singură latură şi anume cea în care majoritatea rămânem neputincioşi în fața bolii.

Revenind la discuția mea cu Geo, am aflat un lucru extraordinar. Fiecare om are o graniță situată între conştient şi subconştient numită „punctul critic”… Aceasta e o zonă instabilă şi de scurtă durată care se află între starea de veghe şi cea de somn superficial, o stare ce poate fi atinsă prin tehnici de relaxare orientale sau psihologice (pentru cei care doresc să aplice doar lucrurile validate ştiințific).

Eu am fost deja obişnuit să ajung uşor la starea de relaxare profundă deoarece am practicat yoga dar oricine poate învăța aceste tehnici şi nu e nevoie de ani de zile ci de câteva săptămâni. Un alt element important, care în limbajul magicienilor se numeşte „ancoră”, este un anumit lucru de care participantul şi experimentatorul se pot „agăța” pentru a crea o buclă de reacție. O să vă dau un exemplu de idee-program care rulează în buclă: „Pe măsură ce corpul tău devine tot mai relaxat, tu te vei simți din ce în ce mai bine iar pe măsură ce tu te vei simți din ce în ce mai bine, corpul tău devine din ce în ce mai relaxat.”

Şi asta se repetă de câteva ori de către persoana care face implantul. Am preferat să lucrez cu un magician şi nu cu un hipnotizator clasic deoarece Geo are o deschidere interdisciplinară, în permenanță fascinat de insolit, de experimente noi, de tehnici noi, niciodată nu s-a simțit plafonat la un anumit nivel de înțelegere şi asta îl face să fie mereu efervescent, viu şi e o plăcere deosebită să fiu în compania sa.

Am ajuns la punctul cel mai important al întîlnirii noastre în data de 27 august 2014 şi ne-am aşezat pe cele două fotolii unde îmi fac filmările pentru unele emisiuni. Îmi sugerează starea de relaxare şi apoi îmi sugerează ca relaxarea mea să devină de 10 ori mai intensă. Şedința a durat aproximativ 3 ore şi am discutat din nou foarte multe lucruri pe care, din nou, le-am uitat în mare parte. Dar înainte să plece,… a stat puțin pe gânduri şi brusc îmi spune următorul lucru:

-*Peste trei zile vei avea o surpriză…*

-*Ce surpriză ?* am întrebat eu…

-*Nu ştiu să îți spun… dar ştiu doar că peste trei zile vei avea o surpriză…*

-*Dar cu ce ar putea fi în legătură ?* … am continat eu să întreb

-*Nu ştiu, nu am nici cea mai mică idee… acesta îmi era doar un gând persistent în mintea mea şi am simțit nevoia să îți spun asta.*

Povestea neobişnuită începe exact peste trei zile adică în 30 august 2014… când am ieşit din blocul unde locuiam în parcarea unui supermarket. Timp de 35 de ani purtam în geantă ochelarii de soare. În secunda în care simțeam că afară lumina depăşea un anumit nivel, chiar şi când cerul era uşor înorat, eram obligat să îmi pun ochelarii altfel, în aproximativ 2 secunde, ochii începeau să lăcrimeze intens. Îmi pun rapid ochelarii, parcurg câțiva metri prin parcarea intens luminată de razele soarelui şi brusc am senzația că ochelarii sunt prea închişi şi îi dau jos.

Merg încă câțiva metri şi nu ştiam dacă impresia mea e reală sau falsă aşa că îmi pun din nou ochelarii şi peste alte câteva zeci de secunde se întâmplă acelaşi lucru, adică aveam din nou senzația că ochelarii sunt prea închişi şi îi dau jos.

Din acel moment, şi până la tipărirea acestei cărți **NU AM MAI PURTAT VREODATĂ** ochelarii de soare. Am trăit emoții intense… pe care le-am descris în cuvinte şi am publicat o parte din ele şi pe Facebook dar puțină lume le vede. O să le redau cronologic în continuare:

1 septembrie 2014: „Am redescoperit culori şi nuanțe ale obiectelor şi oamenilor pe care nu le-am putut vedea 35 de ani în bătaia razelor soarelui.... admiram fascinat reflexia razelor într-o bară rotundă de oțel a unei balustrade, sau reflexia culorilor unor magazine sub incidența razelor directe ale soarelui. Cu rare excepții, ... eu am privit mediul ca şi când cerul ar fi fost tot timpul acoperit de nori. Desigur, îl priveam fără ochelari dar numai când cerul era în mod real acoperit de nori. Deşi puteam merge ore în şir în Soare, căldura şi energiile sale fiind pentru mine o hrană, totuşi ochii trebuiau protejați. În mai puțin de 2 secunde aveam lăcrimări dacă ieşeam din umbra unui acoperiş în stradă iluminată direct de Soare sau dacă priveam clădirile albe.

Azi am umblat aproximativ 2 km pe străzi, căutând în mod special partea cea mai luminată de soare şi m-am simțit extaziat de fenomenul de a privi fără ochelari, pentru prima dată în 35 de ani.... Am văzut verdele aprins al frunzelor şi florilor în lumina directă a razelor de soare pentru prima dată în 35 de ani."

2 septembrie 2014: „A treia zi fără ochelari de soare, după 35 ani. Deşi oraşul e la fel de neschimbat, banal, cotidian, atrăgător sau plictisitor, pentru mine e altfel. Am savurat culorile vii ale unor haine, gri-ul pietrelor de pe un trotuar, însemne din verde fosforescent ale unor indicatoare, un bondar care se aşează pe o floare, sau o placă de afişaj cu LED-uri, toate în strălucirea razelor soarelui. Probabil, în scurt timp, aşa cum ar fi firesc, mă voi obişnui cu toate acestea şi nu mi se va părea nimic deosebit....

Îmi aduc aminte galbenul intens al unor păpădii sau roşul aprins al altor flori... cu siguranță o vizită în miezul zilei la Grădina Botanică ar putea să mă mai impresioneze. Cineva îmi spunea: eu port ochelari de soare doar pentru estetică... Desigur, ochelarii de soare pot avea multe roluri,... te poți chiar ascunde în spatele lor, dar în cazul meu era o necesitate stringenta şi asta e cu totul altceva decât un simplu divertisment.

Acum, în cea de-a treia zi consecutiv, în care nu m-am atins de ochelari şi nici nu i-am mai luat cu mine în geantă, mă simt dezimpovarat de o povară care am dus-o cu mine 35 de ani. Sunt sigur că pentru unii, această descriere e doar o banalitate plictisitoare.... dar pentru cei care au fost obligați să poarte ochelarii de soare la fiecare ieşire în soare, la fiecare privire ațintită către o clădire albă, chiar dacă erai la umbră, la fiecare reflexie a soarelui în alte obiecte de culoare deschisă, ... pentru aceia, nu e doar o poveste. E cu totul altceva să îți doreşti ochelari de soare doar ca simplu divertisment şi e cu totul altceva să fii obligat să îi porți, indiferent că îți place sau nu. Azi în a treia zi pot să mă bucur de culorile reale ale peisajelor, şi a mediului înconjurător."

16 Septembrie 2014: „Nu fac nici un efort de forțare a privirii…sistemul automat de focalizare şi reglare a intensității luminii a reînceput să funcționeze ca la vârsta de 30 ani… Are o mică întârziere, estimativ 0,25 – 0,5 secunde dar nu mă deranjează deoarece rezultatul e acela că pot vedea şi nu am nevoie de nicio forțare şi nu am făcut niciun fel de exerciții musculare (atât de mult recomandate în tot felul de cărți).Dar am mai multă energie de biotransformare în corp… iar asta a schimbat totul. Fixez privirea pe un detaliu, o literă sau un obiect mic şi în mai puțin de 0,5 secunde acel lucru începe să se vadă clar."

17 Septembrie 2014: „E interesant că nu doar vederea la intensitate mărită a luminii s-a îmbunătățit remarcabil ci şi vederea optică de aproape, eu fiind nevoit să port ochelari de vedere de aproape,... la, undeva cred că vreo 0,5 sau 0,75 dioptrii (nu mai rețin)... Deşi pare neglijabil, eu observam cum vederea se înrăutățea din 2002 încet, încet, şi la un moment dat mi-a dat de gândit. Acum reuşesc de la o zi la alta să văd tot mai bine, câte un centimetru mai aproape,. mai ales pe ecranul de calculator, situat la 50cm distanță de ochi.

Trebuia să mă aflu la 70 cm ca să pot vedea iar la 50 cm îmi puneam ochelarii. Uneori purtam ochelarii şi la distanță de 70 cm. pentru că simțeam că îmi forțăm ochii şi oboseam. şi câteodată îi mai luăm şi la această distanță dar acum , de azi, nu mai e nevoie. Eu din 2004 am început să am o

scădere lentă lentă a vederii. şi deşi am făcut biotransformarea în 2006. vederea continua totuşi să se deterioreze

Nu văd chiar toate literele de pe etichetele acelea mărunte de pe ambalajele produselor alimentare, dar deja pot citi o parte din ele. Soarele nu mă mai deranjează deloc… nu mă dor ochii dacă umblu ore în şir prin soare, desigur nu privesc spre Soare.

Nu mă doare capul, nu am amețeli… chiar mă simt bine să intru cât mai des în atingerea directă a razelor soarelui. Încă sunt impresionat de unele nuanțe foarte intense ale culorilor naturale, flori, insecte, detalii arhitecturale din oraş, diverse corpuri de iluminat. Seara pot scrie la calculator, la fel de bine ca şi ziua,… folosesc uneori doar lumina ecranului sau pot aprinde o lampă de 3-4W din apropiere. Nu am mai simțit deloc nevoia de a îmi căuta ochelarii de soare sau de vedere. E ca şi când nici nu aş fi avut vreodată nevoie de ei.”

RESETAREA RITMULUI CARDIAC DUPĂ 51 DE ANI

M-am născut cu o deformație toracică, care în limbaj medical înseamnă "torace infundibuliform". Aceasta nu e o boală, ci o afecțiune nedureroasă, care a avut un singur efect asupra organismului: limita volumul cavității toracice şi inima nu putea pompa sânge la presiune suficient de mare (de aici şi starea permanentă de hipotensiune arterială) ceea ce însă o obliga să bată mai repede iar la o tensiune de 100/60 aveam puls 100. Am trăit cu aceste valori 51 ani până în luna mai 2015, când s-a întîmplat un fenomen neobişnuit.

Având în vedere experiențele mele anterioare cu Geo, l-am întrebat dacă îmi mai poate implementa un set de idei (programe subconştiente) care să ruleze automat şi să mă facă să fiu mai detaşat de problemele mai apăsătoare cu care mă confruntam în mediul social. A revenit din nou la mine, am povestit cam 3 ore şi am făcut un nou experiment. De data aceasta nici eu nici Geo nu ştiam dacă va funcționa sau nu şi nu s-a mai întâmplat nimic peste trei zile, cum se întâmplase în august 2014.

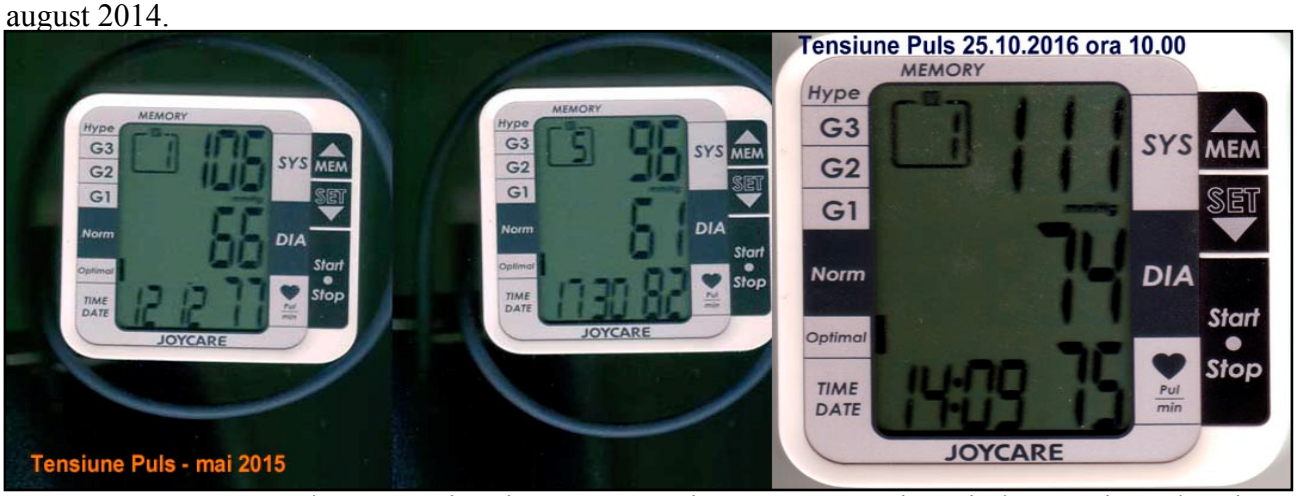

Cu toate acestea, după aproximativ 3 săptămâni, încep să mă simt ciudat, ca şi când aş intra într-o stare de transă. Senzația persista încontinuu şi era aceeaşi în fiecare zi, de dimineața până seara. Aveam impresia că ritmul meu biologic a suferit o modificare dar nu puteam să mi-o explic. La un moment dat mi-a venit ideea să îmi măsor pulsul şi tensiunea arterială cu aparatul portabil pe care îl aveam în dotare.

Aici a apărut surpriza: noua valoare era de: 100/60 la puls 80. Desigur, am continuat să o măsor de zeci de ori şi făceam mediile aritmetice în toate cazurile. Practic micile diferențe se situau între tensiunea 110/70 puls 75 până la 100/60 puls 85 o valoare medie fiind de fapt 107/65 la puls de 80. Înainte de acest eveniment pulsul oscila între 95 şi 105, iar o valoare medie însemna 100 de bătăi pe minut. Aceasta mi-a sugerat că întregul meu organism a devenit mai eficient cu 20%, deoarece eu aduc cu 20% mai puțin oxigen la creier şi în restul corpului, dar realizez exact aceleaşi activități şi efort ca şi când nu s-ar fi schimbat nimic.

Deci aceasta nu poate fi interpretată decât ca o eficientizare permanentă a funcțiile vitale fiziologice. Desigur starea de veghe e diferită şi ea tinde să co-existe cu o stare de transă ce se suprapune celei de veghe iar aceasta durează deja de aproape 1 an de zile fără oprire.

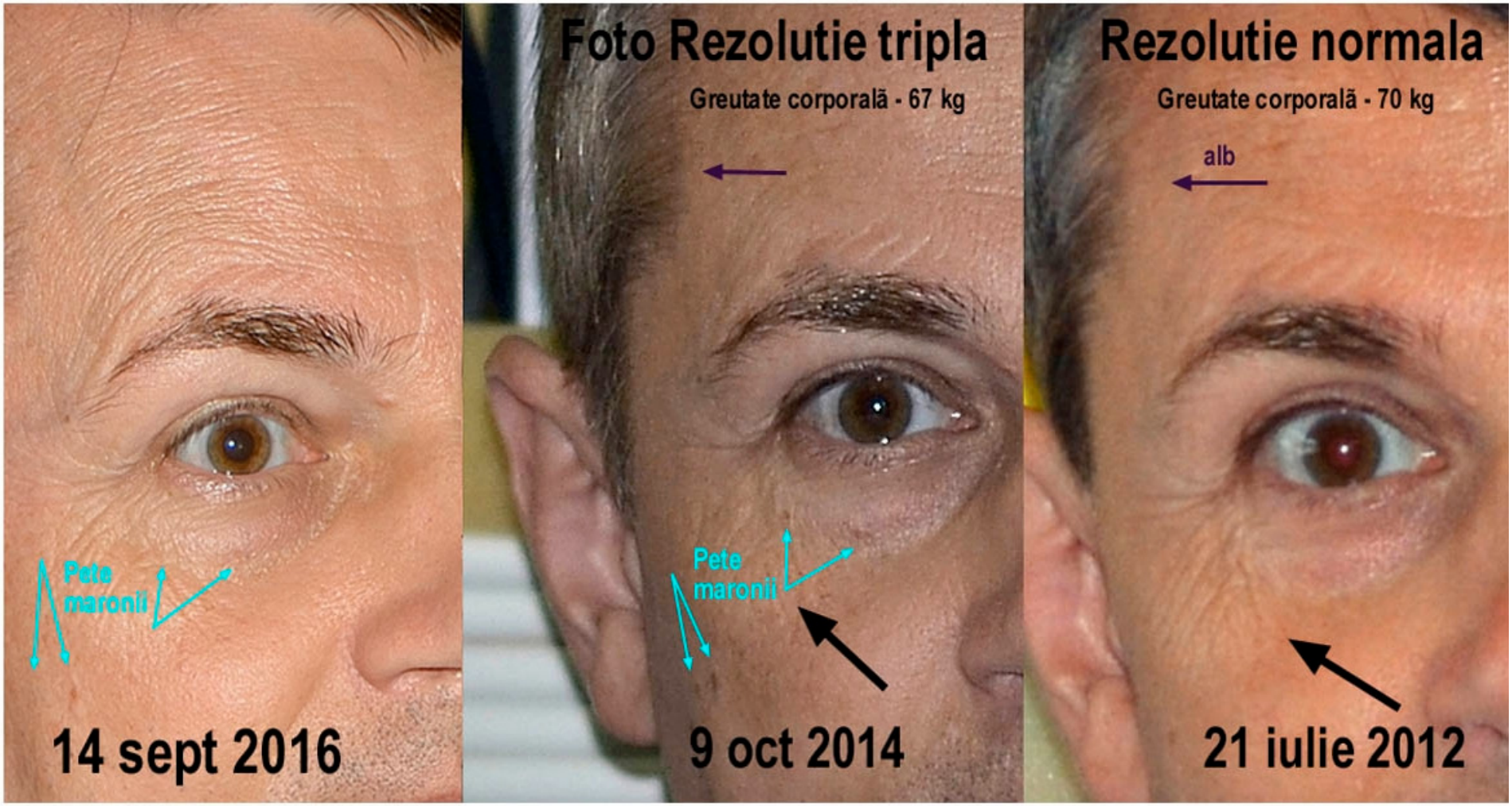

Smoothly wrinkles, darken hair
LEFT, Triple resolution photo
Date: september 14th 2016
69 kg (body weight)

Reducing wrinkles (english translation)
LEFT
Triple resolution photo
Date: october 9th 2014
67 kg (body weight)

Reducing wrinkles (english translation)
RIGHT
Normal resolution photo
Date: july 21st 2012
70 kg (body weight)

Rezolutie normala
Greutate corporală - 70 kg
alb
21 iulie 2012
Foto Rezolutie tripla
Greutate corporală - 67 kg
9 oct 2014
14 sept 2016
Smoothly wrinkles, darken hair
LEFT, Triple resolution photo
Date: september 14th 2016
69 kg (body weight)
Reducing wrinkles (english translation)
LEFT
Triple resolution photo
Date: october 9th 2014
67 kg (body weight)
Reducing wrinkles (english translation)
RIGHT
Nomal resolution photo
Date: july 21st 2012
70 kg (body weight)

VITALITATEA VS LONGEVITATEA ŞI CONTINENȚA VS BIOTRANSFORMAREA

Discuțiile cu diverse persoane care îşi caută acel echilibru de viață, înlăturarea suferinței, cunoaşterea de sine, etc., îmi oferă prilejul de a teoretiza şi propune modele sau răspunsuri ipotetice, dintre care unele se prezintă sub forma unor diagrame şi grafice simbolice. Un astfel de exemplu a rezultat în urma analizei unor discuții contradictorii legate de importanta relatiilor intime ce pot favoriza sau defavoriza nivelul de vitalitate individual (sau de cuplu). Următoarea diagramă, ne prezintă 3 situatii distincte ce pot fi comparate usor între ele, tocmai datorită modului de reprezentare grafică.

Situația 1 – Individ / cuplu fără interes pentru dezvoltarea personală (culoarea maro):

Până în jurul vârstei de 10 ani (la bărbat), acesta are un nivel natural de vitalitate, neperturbat. Dar, la scurt timp după această vârstă, încep să se manifeste relațiile intime. Efervescența de viață este foarte mare şi creşte brusc (panta crescătoare) până în jurul nivelului la care, ipotetic, s-ar putea produce biotransformarea. Datorită lipsei de educație teoretică şi practică, bărbatul pierde sămânța (panta abrupt descrescătoare), deşi o mică parte reuşeşte să fie transformată automat dar inconştient. Acumularea de scurtă durată este practic pierdută şi bărbatul revine rapid, aproximativ, cam la acelaşi nivel de vitalitate anterior şi procesul se repetă şi continuă de mii de ori pe tot restul vieții. Problema, de care aproape nimeni nu ține cont, este aceea că, cu trecerea timpului, recuperarea vitală – prin transformarea repetată a tot mai multe cantități de celule stem, în celule reproducătoare – supune întregul organism la un supraefort şi consum intern, care este tot mai greu compensat prin dietă în cantități mari (şi deseori de proastă calitate).

Astfel, intervalul de recuperare vitală devine tot mai mare, panta crescătoare spre revitalizare e mai lentă, în timp ce panta devitalizării rămâne la fel de abruptă (pierzi uşor, refaci greu). În intervalul de vârstă 30-35 şi apoi 35-40 ani se observă o scădere semnificativă a nivelului de vitalitate al ființei (sau în cuplu), care se situează prea mult sub cel natural inițial şi prea puțin deasupra acestuia.

Practic, după vârsta de 45 ani încep să se manifeste afecțiuni, la început puțin severe, sau, alteori deja foarte severe (cum a fost în cazul meu), deoarece nivelul de vitalitate scade sub cel ireversibil. Acea scădere sub nivelul ireversibil poate fi înțeleasă, de exemplu, prin apariția unei afecțiuni cronice, dar care e urmată apoi de o alta, şi apoi încă una şi procesul de îmbătrînire accelerează după vârsta de 50 ani şi nimic nu îl mai poate opri sau încetini.

Mai mult, în intervalul de vârstă 50-55 ani, cea mai mare parte a vieții sale este trăită în stare de boală, mai mult sau mai puțin severă, după care urmează etapa finală, 55-60 şi 60-65 (pentru cei care încă mai rezistă să mențină corpul în viață), dar aici e vorba de o viață caracterizată de suferințe combinate, fizice, emoționale, singurătate, lipsă de motivație (întărită şi de statutul psihologic al pensionarului – care se autoconsideră terminat şi îşi aşteaptă ultimul drum).

Situația 2 – Practicant / cuplu cu continență dar care nu este neapărat şi tantric (culoarea albastră)

Pînă la data începerii acestui stil de viață, bărbatul a trăit la fel ca toți ceilalți. Să presupunem, conform graficului, că el devine continent, undeva în jurul vârstei de 23 ani. Dacă are o pregătire adecvată, teoretică şi dacă practică asanele corporale şi respirație ritmată conştient, atunci aptitudinea continenței sexuale se atinge uşor.

Dar aceasta nu poate fi "probată" în relații intime repetate la fiecare două sau trei zile, deoarece (din cele aflate pe baza discuțiilor purtate cu diverşi practicanți sinceri) bărbatul continent nu are o educație musculară care să îi permită întreținerea unei relații intime de tip tantric.

El îşi poate pierde sămânța (şi chiar se întîmplă aceasta) aproximativ de 4 ori pe an. Problema este că … din cele observate şi de mine, în primii 3 ani de la declanşarea biotransformării (perioada 2006-2009), fiecare pierdere seminală atrage cu sine o aplatizare a nivelului vital pe o durată de aproximativ 3 luni. Aceasta e o metaforă şi trebuie considerată ca atare.

Cu alte cuvinte, întreaga practică consecventă din acele 3 luni va produce o acumulare cvasi-nulă, dacă se pierde sămânța. Extrapolând, dacă practicantul (care se mai autoconsideră un yoghin continent) îşi pierde sămânța de 4 ori pe an, atunci el se va plafona unui nivel constant de vitalitate, care nu îi aduce nicio creştere sau descreştere.

Problema începe să îşi schimbe aspectul atunci când trecerea timpului produce degenerare iar aceasta nu mai poate fi compensată, deoarece "yoghinul" îşi neglijează corpul fizic în favoarea meditaţiei şi introspecţiei. El savurează stările de conştiinţă superioară dar nu are suficientă vitalitate pentru a compensa viteza de degenerare. Corpul să începe să îmbătrânească mai lent, după vârsta de 65 ani, apoi va îmbătrîni accelerat însă fără să ajungă la suferinţe şi boli cumplite.

Situaţia 3 – Practicant / cuplu în relaţie tantrică cu biotransformare şi hiperbiotransformare (culoarea roz)

Pînă la data începerii acestui stil de viaţă, bărbatul a trăit la fel ca toţi ceilalţi. Să presupunem, conform graficului, că el învaţă mai întâi aptitudinea de continenţă (linia roz orizontală), după care începe să experimenteze des, dar atent şi conştient, relaţia intimă şi atinge, în cele din urmă, starea de biotransformare (cu autosusţinere, etc., aşa cum e descrisă în carte).

Bărbatul va avea foarte multă energie, va trăi cu atât mai bine, mai tânăr şi fericit, cu cât el a reuşit să obţină starea de biotransformare la o vârstă mai tânără. Dacă el devine un tantric şi dacă îşi atrage sincronistic şi o parteneră (deja practicantă tantrică), atunci viaţa sa (sau a celor doi împreună) se va menţine într-o stare de fericire, lent crescătoare, cu salturi extatice induse de hiperbiotransformări şi o stare permanentă de plenitudine, completitudine şi mulţumire intensă la care se adaugă un succes material şi profesional, şi cei doi se reunesc în Ikegami (a se vedea paragraful).

Cu toate acestea, există o anumită tendinţă de rărire a relaţiei intime, aceasta transformându-se într-o afecţiune de excepţie, rar întîlnită, undeva în intervalul de vârstă 55-65 ani. Probabil, nivelul de biotransformare / hiperbiotransformare este la valoarea maximă pe care o poate genera corpul fizic şi mai mult de atât nu se poate obţine.

Alternativa va fi, probabil, abordarea meditaţiei şi a practicilor orientale care să focalizeze energii din mediul înconjurător. Se poate teoretiza că în lipsa practicii suplimentare, corpul biologic va intra, în cele din urmă, într-un proces de îmbătrânire, mai lentă, dar pe durată mult mai mare de timp. Oare reactivarea telomerazei ar putea compensa acest fapt ?

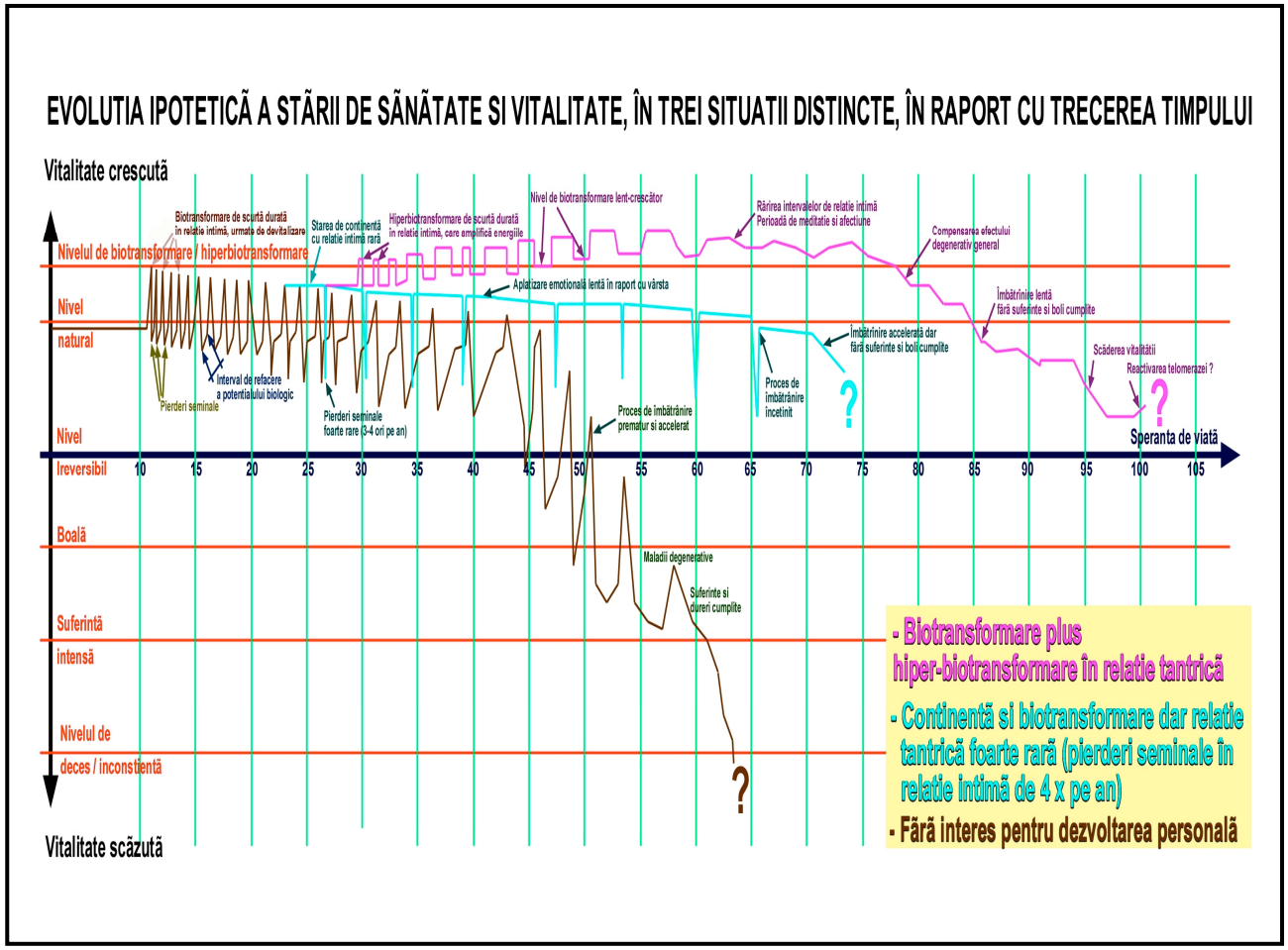

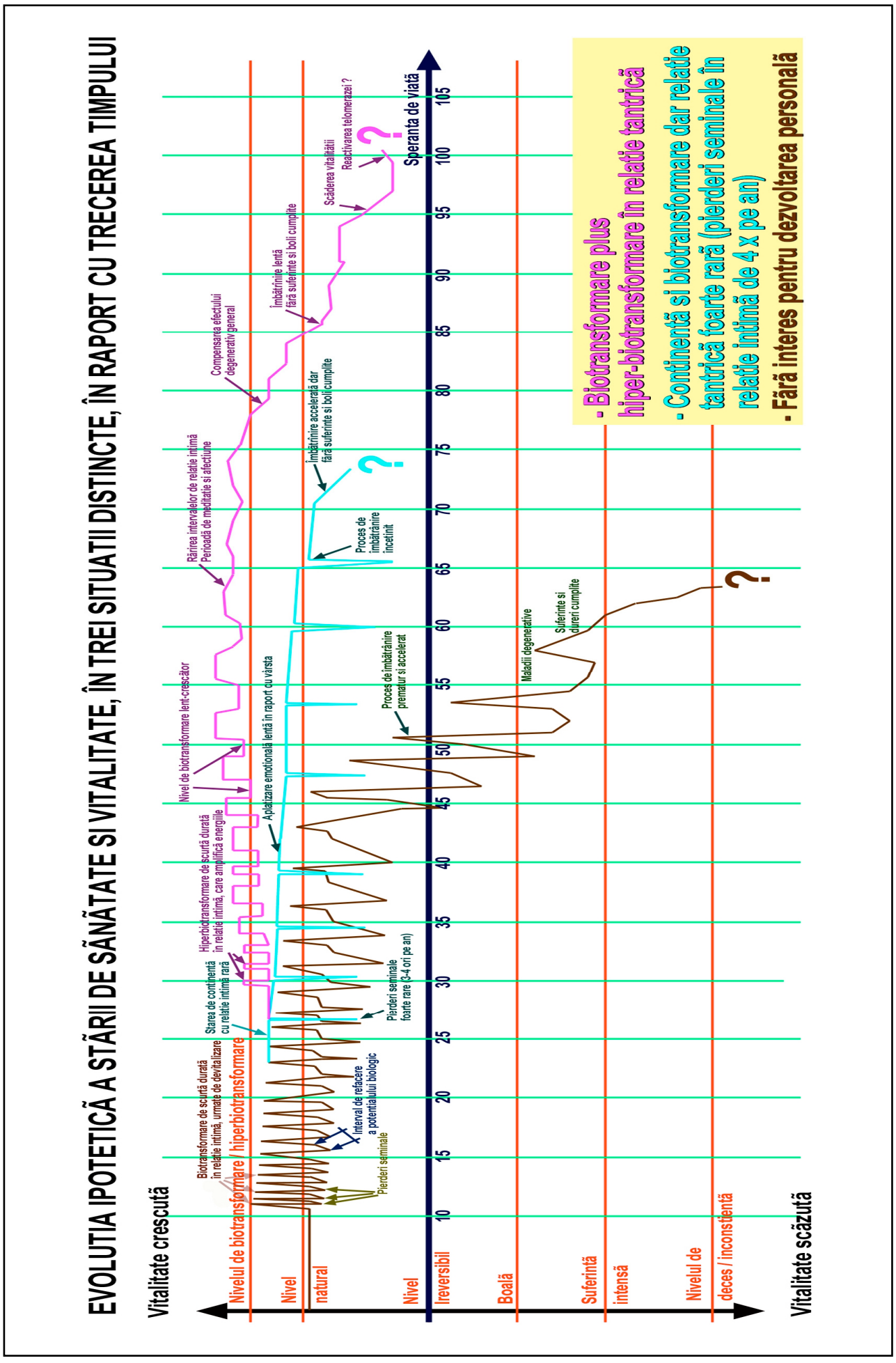
EVOLUTIA IPOTETICĂ A STĂRII DE SĂNĂTATE SI VITALITATE, ÎN TREI SITUATII DISTINCTE, ÎN RAPORT CU TRECEREA TIMPULUI
Vitalitate crescută
Vitalitate scăzută
Nivelul de biotransformare / hiperbiotransformare
Nivel natural
Nivel ireversibil
Boală
Suferintă intensă
Nivelul de deces / inconstientă
Speranta de viată
Biotransformare de scurtă durată în relatie intimă, urmată de devitalizare
Starea de continentă cu relatie intimă rară
Hiperbiotransformare de scurtă durată în relatie intimă, care amplifică energiile
Interval de refacere a potentialului biologic
Pierderi seminale
Pierderi seminale foarte rare (3-4 ori pe an)
Nivel de biotransformare lent-crescător
Aplatizare emotională lentă în raport cu vârsta
Proces de îmbătrânire prematur si accelerat
Rărirea intervalelor de relatie intimă Perioadă de meditatie si afectiune
Compensarea efectului degenerativ general
Îmbătrânire accelerată dar fără suferinte si boli cumplite
Proces de îmbătrânire încetinit
Îmbătrânire lentă fără suferinte si boli cumplite
Scăderea vitalităţii
Reactivarea telomerazei ?
Maladii degenerative
Suferinte si dureri cumplite
- Biotransformare plus hiper-biotransformare în relatie tantrică
- Continentă si biotransformare dar relatie tantrică foarte rară (pierderi seminale în relatie intimă de 4 x pe an)
- Fără interes pentru dezvoltarea personală

23. MISTICII ŞI EXPERIENȚELE ACESTORA

Încrederea în sine, aplicarea învățăturilor (care sunt multiculturale la origine), folosirea biopotențialelor latente şi creşterea calității vieții sunt posibile şi realizabile. Drumul parcurs nu ar trebui să excludă corpul biologic, punând accent exclusiv pe structurile sale transfizice, deoarece acestea sunt strâns asociate. Abordările practice care exclud prezența sau influența corpului fizic sunt aducătoare de suferințe fizice, însoțite doar temporar de stări extatice ce caracterizează activarea anumitor elemente din sistemul bioinformațional.

Aceasta nu înseamnă că iluminarea devine imposibilă, ci doar că asemenea căi nu atrag întotdeauna un număr mare de adepți, mai ales din lumea occidentală *obişnuită* cu o viață în confort. Cazul celebru al lui Ramana Maharshi ilustrează o astfel de cale, abordată de cei puțini.

RAMANA MAHARSHI ŞI EXPERIENȚA MISTICĂ A MORȚII

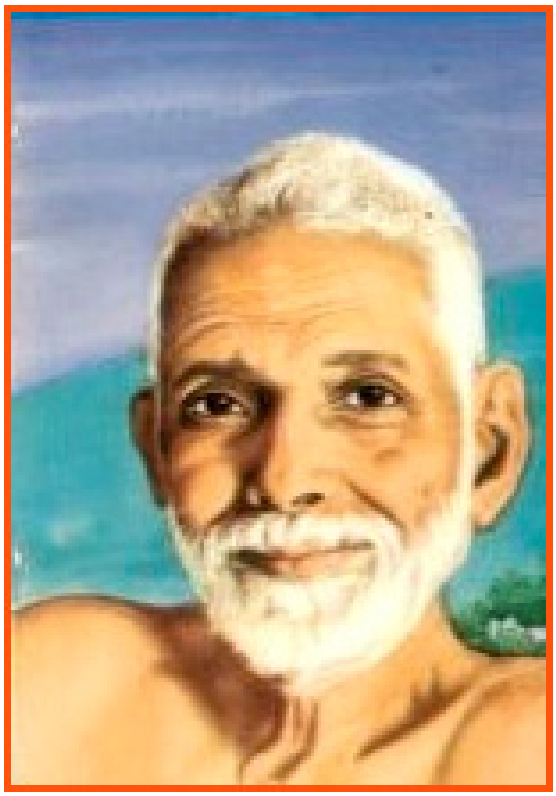

Cunoscut inițial sub numele Venkataraman, Bhagavan Sri Ramana Maharshi a trăit o experiență mistică la vârsta de 17 ani, în vara anului 1896. Experiența sa, oarecum asemănătoare cu cea a lui Eckhart Tolle, a fost marcată de o criză existențială manifestată printr-o frică evidentă şi copleşitoare în fața morții. În acele clipe de cumpănă, Ramana Maharshi se afla singur într-o încăpere din casa unchiului său, dar sentimentul unei morți iminente nu l-a descurajat. Mintea sa a început să elaboreze întrebările existențiale: „*Ce înseamnă moartea?, Odată cu moartea acestui corp, eu sunt mort?, Sunt eu corpul?, Cine sunt eu? Corpul acesta este inert şi tăcut, dar simt întreaga forță a personalității mele, chiar şi vocea interioară care mă separă de el*.”

Realizarea interioară s-a manifestat aproape instantaneu. Dintr-o dată, băiatul, numit în mod obişnuit Venkataraman, a înflorit asemenea unui mare înțelept, fără nicio pregătire temeinică anterioară. Prietenii şi cei apropiați au observat o transformare completă în viața tânărului înțelept. Lucrurile dinaintea experienței sale care au avut importanță pentru el şi-au pierdut valoarea, iar valorile spirituale ignorate până atunci au devenit singurele importante.

Studiile şcolare, prietenii şi relațiile nu au mai avut nicio semnificație profundă. S-a maturizat, devenind total detaşat la ceea ce îl înconjura. Umilința, blândețea, supunerea şi alte virtuți au devenit podoabele lui permanente. A evitat orice companie, preferând să stea singur, total absorbit în concentrarea asupra Sinelui. Noua viziune asupra existenței l-a însoțit permanent. După o perioadă de timp, realizarea profundă a lui Venkataraman a început să atragă alți căutători ai adevărului despre Sine. Aceştia erau dornici să perceapă pacea generată de prezența sa, o pace care îi ridica deasupra agitației minții.

Recunoscându-l ca un înțelept autentic, ascetul Vasishta Ganapathi Muni i-a dat lui Venkataraman numele de Bhagavan Sri Ramana Maharshi. Ramana a stat în peştera Virupaksha timp de 16 ani (1899-1916), apoi s-a mutat în micul ashram numit Skandasramam (1916-1922) construit pe pantele superioare ale muntelui.

În timpul vieții, Ramana nu s-a îndepărtat de Arunachala, a scris foarte puțin în proză, a compus poeme scurte ce conțin învățătura sa şi a răspuns spontan întrebărilor puse de către devotații din ashram şi vizitatori. Învățătura principală şi recomandată tuturor de Ramana constă în aprofundarea meditativă asupra întrebării: „*Cine Sunt Eu?*” Cu toate acestea, în anul 1947 starea

fizică a lui Ramana începe să se schimbe iar spre sfârşitul anului 1948 a apărut un nodul de natură canceroasă pe braţul său stâng.

Deşi a fost operat prima dată în ashram şi a doua oară la clinica din Madras, boala a persistat şi i s-a propus amputarea braţului. La această sugestie, venită din partea cadrelor medicale, Ramana a răspuns cu un zâmbet: *„Nu e nevoie să vă alarmaţi. Corpul însuşi este o boală. Lăsaţi-l să aibă un sfârşit natural. De ce să fie mutilat?"*

Deşi a mai fost operat de două ori, tumoarea a reapărut. În tot acest timp, Ramana a fost complet calm şi detaşat, urmărind cum boala îi distruge corpul. Ramana Maharshi a decedat în seara zilei de 14 aprilie 1950 la ora 8:47, la vârsta de 71 ani, în timpul adunării obişnuite.
(**sursă:** http://www.angelfire.com/realm/bodhisattva/ramana.html – link desfiinţat)

CONCLUZII

Povestea vieţii lui Ramana Maharshi are o semnificaţie importantă: căutările spirituale, accidentale sau nu, pot favoriza experienţe mistice la nivelul conştiinţei, dar ele nu garantează şi menţinerea sănătăţii corpului fizic. Anumite matrici informaţionale, prezente în spaţiul memoriei akashice, asociate uneori de către mistici cu rămăşiţe ale unor reîncarnări, reidentificări sau personalizări ancestrale, pot fi recepţionate la nivel celular, influenţând comportamentul. În opinia misticilor, asemenea evenimente sunt neglijabile în comparaţie cu realizările survenite la nivelul conştiinţei.

Ramana Maharshi a trăit o experienţă mistică autentică, dar aceasta a fost insuficientă pentru a-i asigura o stare bună de sănătate până la sfârşitul vieţii. Spre deosebire de oamenii obişnuiţi, Maharshi a dovedit faptul că a trăit viaţa într-o calitate ridicată din punct de vedere spiritual, scăzută din punct de vedere material şi în suferinţă în ultimii ani.

Pe de altă parte, este greu de precizat faptul că, dacă nu ar fi abordat această cale, viaţa sa ar fi fost mai împlinită din punct de vedere material şi fizic. Probabil, acea experienţă profundă asupra morţii a avut şi un caracter predictiv, Ramana fiind determinat să aleagă între o cale sau alta. Următoarele două ipoteze, conform cărora Ramana ar fi amânat apariţia inevitabilă a maladiei prin abordarea unei căi spirituale, respectiv neabordarea unei căi spirituale, ar fi putut favoriza apariţia maladiei mult mai devreme.

Cazul lui Ramana Maharshi nu este singular, mulţi mistici orientali sfârşindu-şi viaţa în urma manifestării unor maladii grave incurabile. Prin aceasta nu dorim să descurajăm cititorul cu privire la beneficiile incontestabile ale practicii spirituale şi folosirii biopotenţialelor, însă domeniul este insuficient explorat şi înţeles atât de către mistici, cât mai ales de către oamenii de ştiinţă. Mai putem aminti aici cazurile de inedia ale misticilor creştini, care au supravieţuit între 5 şi 15 ani (rareori, chiar mai mult) fără hrană.

Cu toate acestea, Stanislav Grof, de profesie psihiatru, unul dintre puţinii specialişti care se apleacă cu indulgenţă ştiinţifică asupra experienţelor mistice, atrage atenţia asupra faptului că marea majoritate a medicilor şi psihiatrilor sunt sceptici cu privire la validitatea, normalitatea şi autenticitatea acestora, rezumând afirmaţiile colegilor săi, astfel:

„Psihiatrii occidentali interpretează experienţele vizionare ca pe nişte manifestări ale unor boli mintale grave, deşi le lipseşte o explicaţie medicală adecvată, precum şi datele de laborator care ar susţine o asemenea poziţie. Literatura psihiatrică convenţională conţine articole şi cărţi care dezbat care ar fi cea mai potrivită diagnosticare clinică a marilor personalităţi din istoria spiritualităţii. Sfântul Ioan al Crucii a fost declarat un „degenerat ereditar", Sfânta Tereza de Avila a fost expediată ca o psihopată isterică iar experienţele mistice ale lui Mohamed au fost atribuite epilepsiei. Multe alte personaje spirituale şi religioase, cum ar fi Buddha, Iisus, Ramakrishna şi Sri Ramana Maharshi au fost considerate ca suferind de psihoze, datorită „halucinaţiilor" şi experienţelor lor vizionare. Unii antropologi, cu pregătire tradiţională, au argumentat că şamanii ar trebui să fie diagnosticaţi ca schizofrenici, psihopaţi ambulanţi, epileptici sau isterici. Celebrul psihanalist Franz Alexander, cunoscut ca unul dintre fondatorii medicinei psihosomatice, a scris un articol, în care până şi meditaţia budistă e descrisă în termeni psihopatologici şi este numită „catatonia artificială" (Alexander, 1931).

Toate acestea ne îndreaptă către întrebări de genul: Ce anume ne atrage spre experienţele mistice? Care ar fi cele mai bune modele ale acestor experienţe? Sunt ele necesare? Care este cauza bolii? Poate fi vindecată orice boală sau nu şi în ce condiţii? Care elemente din experienţele misticilor ridică cu adevărat calitatea vieţii şi cum ar putea fi cunoscute sau recunoscute? Care sunt criteriile ce determină „ridicarea calităţii vieţii”?

Fiecare individ în parte trebuie să descopere răspunsul, să îşi asume responsabilitatea deciziilor pe care le ia, să îşi stabilească propriile ţeluri şi idealuri, deoarece nimeni nu va putea oferi un răspuns general valabil acestor întrebări. Religiile lumii nu fac altceva decât să adâncească problematica, în loc să o clarifice.

Nu putem încheia acest capitol fără a prezenta câteva din motivele care stau la baza neînţelegerilor dintre ştiinţă, religie şi misticism. Comentariile profesorului de psihiatrie Stanislav Grof (Jocul Cosmic, Editura Antet, 2005) sunt cât se poate edificatoare:

„Principalul obstacol în studiul experienţelor spirituale este faptul că psihologia şi psihiatria tradiţională sunt dominate de o filosofie materialistă şi le lipseşte înţelegera autentică a spiritualităţii. Ştiinţa materialistă occidentală a respins fără discernământ toate conceptele şi activităţile spirituale, inclusiv cele bazate pe secole de explorare introspectivă sistematică a psihicului. Multe dintre marile tradiţii mistice au elaborat tehnologii specifice pentru inducerea experienţelor spirituale şi au combinat observaţia şi speculaţia teoretică într-un mod asemănător cu al ştiinţei moderne.Un exemplu extrem al acestei lipse de discernământ îl oferă respingerea de către ştiinţa apuseană a Tantrei, un sistem care oferă o extraordinară viziune spirituală a existenţei în contextul unei viziuni ştinţifice sofisticate şi cuprinzătoare asupra lumii. Cărturarii tantrici au elaborat o înţelegere profundă a universului care a fost, în multe privinţe, validată de ştiinţa modernă. Realizările suplimentare ale Tantrei au inclus matematica avansată şi inventarea numărătorii zecimale şi a cifrei zero. De asemenea, Tantra avea o teorie psihologică profundă şi o metodă de experienţă bazate pe hărţi ale trupului subtil sau energetic, implicând centrele (chakras) şi canalele (nadî-urile) metapsihice. A elaborat o artă spirituală figurativă şi abstractă foarte rafinată şi un ritual complex (vezi Mookerjee şi Khanna, 1977).”

IPOTEZA STUPIDITĂŢII

Dean Radin este cercetător la Institutul de ştiinţe noetice şi profesor la Universitatea de stat Sonoma şi la Şcoala postlicenţială Saybrook. De asemenea, el este autor şi coautor a peste 200 de articole şi rapoarte ştiinţifice şi autorul cărţii „Universul Conştient”.

Mulţi oameni de ştiinţă se pregătesc prin intermediul unor modalităţi convenţionale, care înseamnă aproximativ 20 ani de şcoală. Majoritatea nu vor auzi nimic despre fenomenele paranormale sau, în cel mai bun caz, li se va spune că totul nu e decât iluzie sau fraudă. Această atitudine a creat un curent în lumea academică conform căruia oamenii care cred în fenomene psi sunt idioţi. Dar adevărul este că ei nu sunt pregătiţi pentru a ajunge la înţelegerea raţională a acestor fenomene. Aceasta este ipoteza stupidităţii. Această ipoteză poate fi testată, deoarece, dacă priviţi la numărul anilor de pregătire ştiinţifică şi culturală a unui individ, ar trebui să apară o corelaţie invers proporţională cu gradul în care acesta crede în fenomene psi. Cu cât sunteţi mai educaţi, cu atât mai puţin credeţi în aşa ceva.

Chiar asta susţin cei mai mulţi sceptici, până şi Fundaţia Naţională de Ştiinţe afirmă lipsa de educaţie ştiinţifică a multor oameni favorizează apariţia unor credinţe de acest gen. În general, oamenii nu sunt bine pregătiţi în domenii ştiinţifice. Aprecierile scepticilor converg spre credinţele iraţionale ale oamenilor, deoarece sunt stupide la prima vedere.

Cu toate acestea, statistici amănunţite, realizate pe durata mai multor ani, au putut stabili cu multă precizie legătura dintre numărul de ani de pregătire liceală şi superioară versus profunzimea credinţei în fenomene psi. S-a observat că relaţia este direct proporţională şi nu invers proporţională. Aceasta înseamnă că un om educat crede cu atât mai mult în fenomene psi cu cât gradul său de pregătire este mai avansat. S-a observat că, în cazul Statelor Unite, cel puţin 60-70% dintre profesorii de colegiu cred în fenomene psi iar aceştia nu sunt nişte tâmpiţi.

Oare statisticienii şi cercetătorii s-au întrebat de ce oameni foarte bine educaţi cred în aceste lucruri la fel ca marea masă needucată? Curentul oficial al ştiinţei susţine, pe de o parte, că ele nu

pot exista, ceea ce este o premiză falsă, dar pe de altă parte este greu să contrazici şi ridiculizezi oameni cu pregătire excepțională, care se bucură de apreciere internațională şi care au studiat problema extrem de amănunțit şi care cred în fenomenele psi.

Dacă cineva şi-ar nega propria experiență atunci asta ar însemna un pas înapoi. Cum ar putea cineva să îşi nege propria experiență? Aşadar avem oameni de ştiință care, în particular, sunt convinşi de fenomenele psi, datorită experienței personale, dar nu vorbesc public despre aceasta, deoarece în comunitatea academică nu îți permite. Aceasta e o zonă *tabu*, care a persistat de cel puțin un secol sau chiar mai mult.

Dean Radin a declarat într-un interviu filmat următoarele: *„Cunosc personal mulți colegi de breaslă, oameni respectați şi foarte bine pregătiți în domenii precum neurocogniție, neuroştiințe fundamentale, fizică şi altele care, în particular, sunt foarte interesați în aceste fenomene. Unii dintre ei îşi desfăşoară propriile experimente şi chiar obțin rezultate în aceste experimente. De ce nu auzim despre toate acestea? Deoarece cultura în lumea academică spune că nu poți vorbi despre asta sau vei fi dat afară. Am observat că, în ultimii 10 ani, numărul oamenilor cu pregătire universitară, care au ținut totul sub tăcere, a crescut de la un an la altul. Nu ştiu exact de ce se întâmplă aceasta… poate ne aflăm într-o perioadă de deschidere spre noi idei, noi perspective sau poate că dualismul corp-minte nu mai este atât de misterios ca şi până acum, dar un lucru e sigur: oamenii sunt tot mai deschişi cu trecerea timpului. De multe ori, prieteni de la alte colegii sau facultăți îmi scriu despre preocupările lor sau ale altor colegi, despre care nici nu am bănuit că se ocupă cu aşa ceva. Sunt de părere că în 5-10 ani aceste confrerii invizibile vor creşte atât de mult încât presiunea va fi suficient de mare pentru ca acest tabu să fie desființat. Deocamdată, acest tabu este atât de strict, încât nici nu avem voie să vorbim despre faptul că el există. Este ca şi când ar exista un program guvernamental atât de secret, încât nici nu se poate afirma că există un program."*

În final, Radin a prezentat audienței următoarea chestiune: *„Ştiți care e diferența dintre mine şi dumneavoastră, care aveți pregătire universitară? Diferența este aceea că eu mi-am asumat riscurile vorbind despre acest subiect iar dumneavoastră nu. Eu am ales să fac un lucru mai interesant decât să îmi asigur o carieră universitară garantată din toate punctele de vedere. În cele din urmă viețile noastre sunt extrem de scurte şi cred că acest timp trebuie investit în lucrurile care contează cu adevărat. Asta e filosofia mea."*

SURSĂ:

fragmente din interviu anexat setului de DVD-uri What The Bleep Do We Know, Quantum Ultraextended Edition.

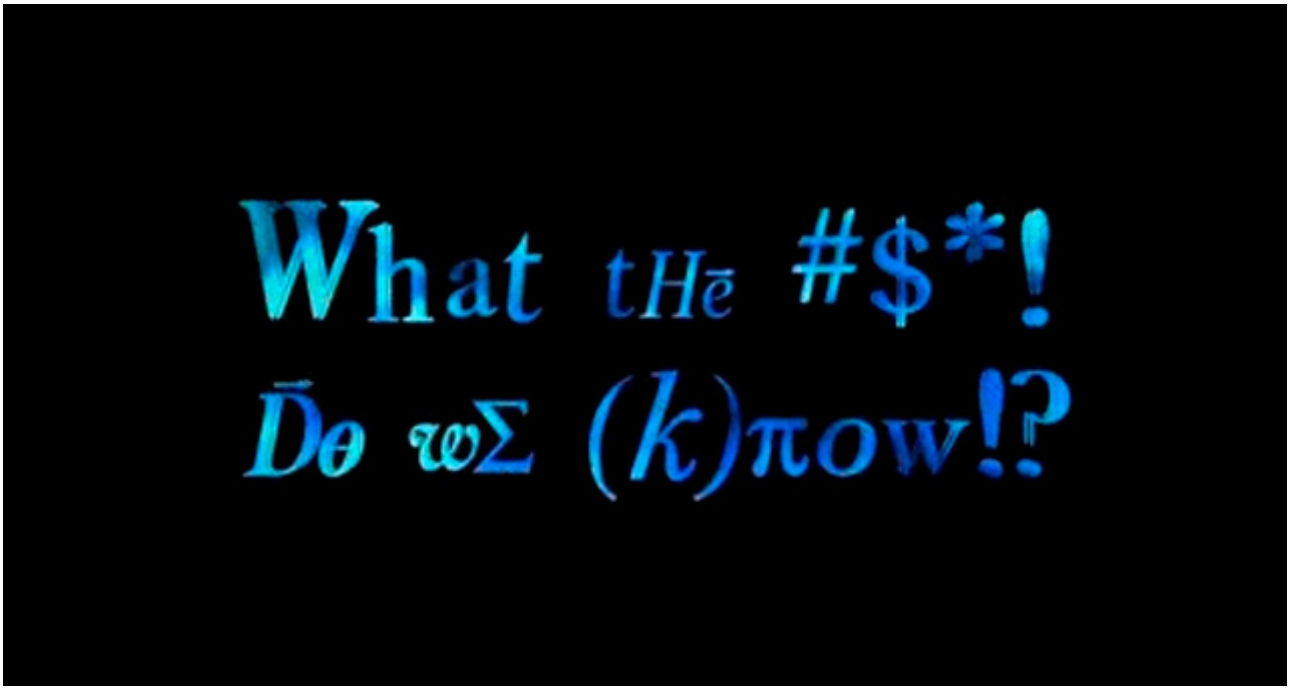

24. ROLUL ARTEI ÎN BIOTRANSFORMĂRI ŞI TERAPIE

Profesorul de psihiatrie Stanislav Grof s-a ocupat cu studiul muzicii, prezentându-şi concluziile în cartea „The Adventure of Self-Discovery".

Încă din timpuri străvechi, muzică şi ritmurile au fost principalele unelte ale culturilor şamanice. Arhivele culturale antropologice conţin nenumărate exemple ale folosirii muzicii drept catalizator sau inductor de stări modificate ale conştiinţei.

În societatea occidentală, muzica este utilizată doar ca fundal al unor activităţi de recreere sau entertainment, fiind întâlnită în localuri, la petreceri, în supermarketuri sau la locurile de muncă, deşi în aceste conjucturi ea nu are o importanţă deosebită.

Căutătorul unor stări speciale de conştiinţă are nevoie să ştie să îşi aleagă muzica după anumite criterii şi să o asculte în condiţii speciale şi cu aparatură de înaltă performanţă. Din păcate, aparatura de înaltă performanţă costă mult iar hobby-ştii sunt tot mai puţin dispuşi să cheltuie bani, dar dacă am privi mai atent relaţia dintre o anumită muzică (mai specială de felul ei) şi o stare ameliorată de sănătate şi echilibru emoţional, atunci raportul dintre costuri versus beneficii, nu ar mai fi o problemă.

INTRODUCERE ÎN MELOTERAPIE

Meloterapia se bazează pe efectele benefice ale muzicii asupra funcţiilor neuropsihice. Terapia prin muzică şi sunete a fost redescoperită de către medicina modernă.

În Occident, există deja cabinete de psihoterapie, în care muzica de relaxare e folosită ca un supliment în completarea tratamentului alopat. Efectul benefic al terapiei prin muzică poate fi observat cu uşurinţă la pacienţii cu hipertensiune, tulburări cardiace, insomnii şi afecţiuni psihice minore.

Este cunoscut faptul că înaintea unor operaţii foarte dificile, medicii din spitalele occidentale îşi pregătesc pacienţii cu ajutorul muzicii. S-a constatat faptul că muzica armonioasă îi ajută pe pacienţi să se refacă mult mai repede în urma operaţiei, iar perioada de convalescenţă se reduce. Specialiştii japonezi au constatat că anumite cvartete din muzica clasică pot încetini căderea părului, alte lucrări favorizează vindecarea unor fracturi, iar muzica cu ritmuri armonioase poate favoriza ieşirea din letargie a pacienţilor depresivi.

Meloterapia e folosită în străinătate cu succes şi în tratamentul copiilor autişti care pot comunica prin intermediul muzicii cu persoanele din jurul lor.

Stanislav Grof a utilizat muzica pentru terapiile psihedelice, considerând că muzica trebuie aleasă ca să genereze reacţiile psihice ale unui drog, pentru a-l îndepărta treptat pe pacient de utilizarea acestuia. În plus, Grof a observat faptul că subiectul are nevoie de diferite tipuri de muzică, în funcţie de accentul stărilor emoţionale. Aici distingem câteva grupe importante de muzici asociate unor stări.

Pentru cei care nu sunt melomani cu experienţă, care să cunoască în acelaşi timp legătura dintre anumite fraze muzicale şi stările emoţionale, este foarte greu de căutat şi implementat cea mai bună şi eficientă structură muzicală, pentru obţinerea unui anumit efect emoţional.

O altă piedică în faţa dezvoltării meloterapiei o reprezintă legea dreptului de autor. Aceasta nu permite nici un fel de utilizări a muzicii, de pe un anumit compact disc, în alte scopuri decât cele declarate, cu atât mai puţin ea nu permite modificarea şi readaptarea unor secvenţe în scopul optimizării rezultatelor.

Trebuie cerute drepturi de utilizare, atât de la autor cât şi de la producător (casa de discuri) iar aceste drepturi înseamnă sume de bani care trebuie plătite în avans, înainte de a fi utilizate într-un cabinet de terapie, în cadrul unor şedinţe plătite de posibilii pacienţi. Nici atunci însă aceste drepturi nu pot include vânzarea discurilor sau a unor discuri alternative, pe care pacienţii să le ia cu ei acasă.

MELOTERAPIA PRIN AUDIȚIE MUZICALĂ DE CALITATE

Tot ceea ce pot face e să prezint câteva surse de informare, nume de compozitori şi lucrări mai importante, din care ulterior se pot extrage şi mixa anumite fragmente muzicale de mare impact emoțional. Cu toate acestea, recomandările mele pot fi considerate neobişnuite, deoarece nu apelează la aşa numitele lucrări **consacrate** de meloterapie, precum muzica new age care se produce în cantități imense.

Motivul principal e acela că nu au, decât rareori, profunzimea unei muzici clasice, special concepută pentru a întări, genera şi amplifica emoții. Aceasta nu înseamnă că acele zecii de mii de albume tip new age nu ar fi bune pentru aşa ceva, mai ales pentru cei ce nu sunt specialişti cu experiență în meloterapie prin audiție muzicală şi care nu şi-ar putea crea propriile mixaje, pe baza cărora să obțină rezultate de excepție.

Rolul unui asemenea mixaj este de a crea o atmosferă specială având durata cât mai mare (tipic 30, până la 90 minute sau chiar mai mult), timp în care ascultătorul devine acaparat şi reuşeşte să facă o imersiune completă în paradisul sonor al muzicii. El va face mereu noi şi noi descoperiri, la fiecare reaudiere a aceleiaşi lucrări, astfel că, uneori, nici după câteva mii de audiții, lucrarea nu devine perimată, plictisitoare, ci va produce efecte benefice ani la rândul. Din păcate, asta nu se întâmplă cu aşa zisele albume destinate meloterapiei, care apar peste tot pe internet, uneori chiar şi cu descărcare gratuită, puse la dispoziție chiar de autorii lor. Nu voi face comparații nominalizate între unii şi alții, pentru a evita subiectivismul.

Pentru a menține tema muzicală neîntreruptă, cât mai mult timp posibil, este nevoie să fie selectate acele porțiuni din piesele muzicale, care susțin o linie melodică ce amplifică sau rezonează cu o anumită emoție. Trebuie înlăturate toate celelalte fragmente care sunt asociate altor emoții, unele chiar nedorite precum stare de tensiune, suspans sau teamă, având în vedere că muzicile la care voi face referire sunt coloane sonore pentru filme artistice.

Să presupunem că avem nevoie de reverie şi relaxare pe o temă melodică foarte atractivă. Pentru această putem apela la câteva din coloanele sonore ale compozitorului James Horner, printre care amintim: Bicentennial Man Extended Version, The New World Extended Version, A Beautiful Mind, Spitfire Grill, Cocoon I şi II extended versions, The Four Feathers, Field Of Dreams, Iris, Searching For Bobby Fischer, The Man Without A Face, Bobby Jones Stroke Of a Genius şi Jack The Bear. Odată ce am creat un folder cu piesele extrase, pe cât posibil, direct de pe CD-ul original, va începe munca propriu-zisă de mixare şi selectare a fragmentelor, eliminând pauzele nedorite şi pasajele nedorite. Urmează mixarea şi aranjarea muzicală, care necesită multă imaginație creatoare muzicală, inspirație artistică şi îndemânare de a lucra cu programele de editare audio precum SoundForge sau CoolEditPro.

Nu e un lucru greu de făcut, dar necesită multă dăruire, perseverență, răbdare, audieri repetate, imersiunea în montajul final şi descoperirea unor posibile greşeli de mixaj, revenirea asupra proiectului şi realizarea de noi corecturi şi adaptări…, dar ceea ce se obține va produce rezultate excepționale. Pentru a experimenta o muzică imaginativa, se pot realiza montaje sonore complexe din Star Trek setul de filme artistice pentru cinematograf şi Stargate SG1, respectiv Stargate Atlantis, având coloanele sonore compuse de Jerry Goldsmith, James Horner, Cliff Eidelman, Joel Goldsmith, Don Davis, Dennis McCartney şi alții.

Pentru o muzică gen fantasy, se pot utiliza cu succes secvențe din coloane sonore precum precum: Edward Scissorhands Extended Version, The Land Before Time, Harry Potter (1 şi 2) Extended Versions, Casper, Powder Extended Version, An American Tail, Return To Neverland, Malice, Shrek, Hocus Pocus, Peter Pan, The Beauty And The Beast, Alice În Wonderland Extended Version, Corpse Bride Extended Version, Lady În The Water Extended Version, I Am Legend Extended Version, Premonition etc.

Un alt set de coloane sonore din filme ar putea fi utilizate pentru a accentua prezenta sonorităților muzicii clasice orchestrale romantice precum: Standard operating procedure, The First Cry, Va, Vis et Deviens, La Jeune Fille Et Les Loups, Pride & Prejudice, What Dreams May Come, Highlander, Face Off, Rudy, Lovers Prayer, Lilo & Stitch (Academy Promo), Dad, Born On The Fourth Of July, Nine Months etc.

Alte secvenţe şi mixaje pot fi grupate în funcţie de instrumentul dominant: pianul, vioară, harpă, orga de biserică sau coruri mixate. Aici amintesc numele unor compozitori contemporani foarte apreciaţi: Rick Wakeman, Rachel Portman, Philip Glass, James Horner, Ennio Morricone, Suzanne Ciani, Yanni, Zbigniew Preisner, David Hirschfelder, John Williams, Hans Zimmer, Klaus Badelt, precum şi compozitorii clasici recunoscuţi.

Muzica pentru câştigarea încrederii în sine are nuanţele clasice ale unei muzici ample, de mare intensitate şi dramatism, precum Planetele lui Gustav Holsts, uvertura din Tannhauser de Wagner sau simfonia a 9-a de Ludwig van Beethoven. Toate au ca element comun o stare de măreţie, curaj şi încredere. Aceasta nu înseamnă că lucrări de dată recentă, ale unor artişti foarte talentaţi, nu ar putea oferi asemenea stări emoţionale. Iată câteva exemple: The Rock Extended Edition, Crimson Tide Extended Edition, The Gladiator Extended Edition, Backdraft, compuse de Hans Zimmer şi colaboratorii, sau suite ample din seria Immediate Music şi altele. În afară de acestea, se pot realiza şi utiliza cu succes secvenţe mixate din Peaceful Warrior, Matrix, Mission Impossible, Armageddon, Executive Decision, The Peacemaker, G.I. Jane, Rambo, Supergirl, Days Of Thunder etc.

Pentru a putea alege diferite variaţii cu aceeaşi temă centrală emoţională, se pot grupa imprimări de muzică eroică, ce include coruri, orchestră şi instrumente electronice, cum ar fi muzica din filmele: Magdalena, Kull, Quo Vadis, Starman şi Sheena, sau colecţii eroice cu adaosuri tradiţionale, precum Last Of The Mohicans, First Knight, Enemy at The Gates, Mulan, Mummy, Ladyhawk şi altele. Alte lucrări au fost grupate în funcţie de elementul tradiţional principal evidenţiat, precum muzica şamanica, celtică, chineză, având profunzimea şi intensitatea necesară dobândirii curajului şi încrederii în sine. Mai amintesc aici un montaj foarte apreciat a 33 de versiuni diferite bazate pe Carmina Burana de Carl Orff sau secvenţe excepţionale de Rick Wakeman din Return To The Centre Of The Earth, piese compuse de formaţia Secret Garden, prelucrări de Vanessa Mae şi muzica lui David Arkenstone.

Muzica pentru meditaţie şi tehnici psiho-fizice are drept scop obţinerea unei stări interioare mentale modificate şi se realizează cu ajutorul unor lucrări special concepute, precum marea majoritate a albumelor lui Klaus Schulze, Steven Halpern, Tangerine Dream, Pete Namlook, seria de metamuzică a lui Robert Monroe şi multe altele.

De asemenea, merită acordată atenţie unui compozitor român de muzică cu efecte terapeutice În România, Gheorghe Iovu se numără printre artiştii foarte apreciaţi de muzică terapeutică. Este născut pe data de 23 iunie 1952, în oraşul Deta, judeţul Timiş. CD-urile sale au fost testate în clinici şi centre de îngrijire din S.U.A. şi Germania, cu rezultate foarte bune, demonstrând un efect terapeutic. În Timişoara, el lucrează în colaborare cu Clinica de psihiatrie şi a deschis primul centru de meloterapie, unde interpretează muzica autentică în direct. Gheorghe Iovu a participat la numeroase programe de radio şi televiziune din România. Numărul mare de scrisori al ascultătorilor confirma beneficiile muzicii sale terapeutice.

MELOTERAPIA INTERPRETATIVĂ

Meloterapia interpretativă se realizează practic prin intonarea vocalelor, fără audierea altei muzici de fundal, focalizând atenţia cât mai bine asupra sunetului, efectele resimţindu-se ulterior în tot organismul. Vocalele se cântă într-o stare de relaxare, fie stând în picioare, fie într-o poziţie comodă, pe un scaun sau o saltea. Metoda este mult mai atractivă şi interesantă dacă este practicată în grup. Observată atent, de către mulţi specialişti, meloterapia interpretativă s-a dovedit a fi o metodă naturală, simplă şi cu rezultate benefice şi semnificative din punct de vedere psihosomatic atât în cazul pacienţilor, cât şi a oamenilor sănătoşi. Eficacitatea sa a fost dovedită în numeroase clinici şi spitale din străinătate, fiind ameliorate anumite maladii.

Vocalele trebuie intonate astfel încât să fie îmbunătăţită în permanenţă calitatea acestora, mai exact: amplitudinea (intensitatea acustică într-un spaţiu dat), durata (durata de emisie stabilită de specialist), înălţimea (octavă specifică vocii practicantului) şi timbrul (prezenţa unor armonici superioare şi/sau inferioare celei din octavă din care face parte sunetul emis şi care, prin compoziţia spectrală, determina amprentă unică vocală a fiecărui om).

Rezultate cu totul excepţionale, verificate în laboratoare şi testate în clinici, au dovedit că intonarea perfect sinusoidală, lipsită de armonici, a vocalelor de către persoane cu aptitudini vocale speciale, au efecte vindecătoare nu doar asupra lor ci, mai ales, asupra altor persoane, cărora le aplică un fel de şoc de unde sonore, ce pun în rezonanţă diverse organe şi ţesuturi afectate. O înregistrare a intonaţiei respective a evidenţiat un semnal acustic sinusoidal aproape perfect, dar specialiştii nu pot explica de ce o sursă artificială, care ar putea emite continuu şi nelimitat aceste semnale, are efecte cvasinule asupra pacienţilor, în timp ce intonarea ei de către persoanele supradotate, are un efect benefic neobişnuit.

Personal, am verificat şi constatat prezenţa unei intonaţii de calitate foarte bună, dar nu am testat-o niciodată pe un pacient. Această terapie poate şi este indicat să fie asociată altor terapii alopate şi/sau complementare, deoarece efectul cumulativ este mult mai bun, vindecarea se accelerează, iar pacientul (sau practicantul) se simte revigorat şi energizat. Intonarea fiecărei vocale are efecte terapeutice specifice, care vor fi descrise în paragrafele următoare. [2]

VOCALA „A”

Acţionează asupra regiunii superioare a toracelui, vârfurilor plămânilor, esofagului, celor 3 coaste superioare şi creierului. Intonarea zilnică a acestei vocale ameliorează gradat tuberculoza şi previne apariţia sa la cei predispuşi. Ameliorează diferite afecţiuni la nivelul esofagului, armonizează procesele cerebrale, energizează creierul, ameliorează memoria, reduce traumele afective şi stresul, instalând o stare generală de omniprezenţă şi senzaţie de dilatare corporală.

VOCALA „Ă”

Acţionează asupra plexului solar şi regiunii abdominale. Amplifică încrederea în sine, voinţa şi fermitatea, întreţine umorul şi buna dispoziţie, predispune către un râs sănătos, ameliorează treptat afecţiunile digestive.

VOCALA „E”

Acţionează asupra gâtului, coardelor vocale, laringe, glotă şi glanda tiroidă. Intonarea ei vitalizează, regenerează şi tonifică coardele vocale, laringele şi glota, tonifica mucoasele specifice ameliorând hipertrofiile (precum guşa), iar la oamenii sănătoşi previne apariţia acestor afecţiuni.

VOCALA „I”

Acţionează la nivel de bronhii, inimă, gât, laringe, nas, cap şi creier. Intonarea ei vitalizează, regenerează şi degajează, eliminând mucozităţile în exces din gât şi bronhii, ameliorează tulburările cardiace, migrenele, are influenţă stenică asupra inimii, ameliorează foarte mult comportamentele iritabile, bilioase şi colerice.

VOCALA „Î”

Acţionează asupra zonei pieptului şi plexului solar. Intonarea ei ameliorează gradat migrena, infarctul, gastritele, ulcerul, tuberculoza şi tonifică zona pieptului şi a plexului solar, eliminând stresul.

CONDIŢII TEHNICE ŞI PRACTICE DE AUDIERE A MUZICII

Acestea se referă la aparatura utilizată: amplificator de putere şi boxe pe trei căi (joase, medii şi înalte) de înaltă calitate, EQ pe 10 benzi şi DVD Player care să redea melodiile, fără a introduce pauze între ele. Difuzorul de frecvenţe joase trebuie să aibă diametru foarte mare (minim 33 cm) iar cel de înalte trebuie să fie de tip piezo.

Eu nu am fost mulţumit de calitatea sunetului pe care o oferă aparatura originală din magazinele de specialitate, de multe ori aceasta având lipsuri ale unor componente sau acestea nu îndeplinesc funcţia pentru care au fost montate. Pentru a rezolva problema, fiind inginer de meserie, mi-am construit un amplificator final 2x100 W de tip Quad 405-2 varianta îmbunătăţită, la care am adăugat un EQ cu oale de ferită de înaltă eficacitate şi le-am amplasat într-o cutie metalică.

Audierea muzicii de relaxare necesită o participare efectivă şi afectivă din partea ascultătorului. Stările modificate ale conştiinţei se instalează gradat, dar la cea mai mică neatenţie sau deranj, se estompează şi dispar. Prezenţa îndelungată într-un mediu cu ambient sonor plăcut şi relaxant

[2] Sursă de informare: cursuri de yoga (MISA) din perioada anilor 1990-2004

favorizează reducerea semnificativă a agitației minții. Muzica este doar un adjuvant, iar problemele reale ale vieții necesită abordare directă şi rațională.

CALITATE MUZICALĂ VS. CALITATEA SUNETULUI

Aici avem două condiții esențiale: calitatea tehnică a înregistrării muzicale şi mijloacele de redare ulterioară de pe suportul fizic în boxele de putere şi calitatea compoziției muzicale care e mai mult un aspect subiectiv fiind determinat de calitatea şi intensitatea emoțiilor generate în timpul audiției. În cazul muzicii electronice şi ilustrative trebuie îndeplinite simultan ambele condiții.

Pornind de la axioma „gusturile nu se discută" nu e nevoie de o definiție a calității compoziției muzicale, deoarece ceea ce mie mi s-ar părea o muzică de proastă calitate, alții ar considera că este exact muzica cea mai potrivită felului lor de a fi, care îi motivează şi le oferă clipe de relaxare sau de dinamism interior şi vice versa.

Din acest motiv voi explica ceea ce înseamnă pentru mine calitatea muzicală. Calitatea reprezintă suma unor criterii personale de apreciere a unei anumite lucrări sau piese muzicale cum ar fi: linie melodică profund emoționantă, orchestrație bogată şi „colorată" ce ocupă cât mai mult şi mai pregnant benzile extreme ale gamei audio (20 Hz – 20.000 Hz) alături de linia melodică situată cumva în zona centrală, prezența unor structuri arhetipale muzicale ce au la bază ideile muzicii clasice vechi, preclasice, gregoriene şi altele.

Îmi place ca fiecare sunet să fie audibil la un nivel cât mai comfortabil. Îmi place să ascult muzica compusă recent, dar în baze stilistice clasice vechi şi îmi plac interpretările cu orchestre foarte bine pregătite precum London Symphony Orchestra. Îmi place să aud o muzică a cărei interpretare este perfectă din toate punctele de vedere, la nivelul personal de percepție a acestei „perfecțiuni" (care poate fi mai scăzut decât acela al unui muzician profesionist).

Calitatea sunetului este un criteriu sau o caracteristică distinctă a unei lucrări muzicale care depinde de: gradul de uzură şi acordaj al instrumentelor folosite, performanțele tehnice ale echipamentelor de captare şi înregistrare a sunetului şi suportul fizic la care se adaugă ulterior calitatea echipamentelor de redare a sunetului de pe acel suport pe boxe de putere, toate acestea fiind deja prezentate in extenso în prima parte a lucrării.

Am întâlnit amatori care nu înțeleg diferența esențială dintre calitatea sunetului şi aceea a lucrării muzicale. Există şi un set de criterii opționale sau alternative de apreciere a calității unei lucrări muzicale precum: numele compozitorului şi/sau al interpreților, numele dirijorului şi/sau al orchestrei iar toată perioada „erei discurilor analogice" a contat foarte mult şi numele casei de discuri producătoare (deoarece existau diferențe semnificative între discurile imprimate pe echipamente mai mult sau mai puțin performante). Trebuie însă să atrag atenția asupra faptului că aceste criterii sunt pur orientative şi că nu trebuie achiziționate albumele originale numai pentru faptul că îmi place o anumită orchestră sau compozitor.

Îndrăznesc să cred că majoritatea dintre dumneavoastră ați auzit de Vangelis sau Mike Oldfield, dar numele lor nu trebuie să constituie un criteriu absolut în baza căruia să optați pentru colecții integrale, deoarece există şi „excepții" de la ceea ce într-adevăr reprezintă lucrări excepționale care le-au adus atât de multă popularitate.

Personal apreciez la superlativ aproximativ 99% din tot ceea ce am auzit compus de ei şi nu numai. Cele aşa-zis 1% rămase sunt câteva piese sau rareori un album întreg care m-au impresionat mai puțin.

ÎNȚELEGEREA MUZICII ELECTRONICE ŞI ILUSTRATIVE

Cu riscul unei nereuşite voi încerca să propun câteva criterii care m-au ajutat foarte mult în înțelegerea, descoperirea şi pregătirea pentru audierea acestor două aşa-zise genuri puțin răspândite.

În cazul muzicii electronice, la vremea primelor mele „descoperiri" din urmă cu peste 35 ani singura sursă de informare era coperta albumelor (numite LP-uri) unde uneori erau oferite descrieri amănunțite despre muzică, compozitor, interpreți precum o scurtă biografie, discografie, cu ce alte formații au mai colaborat şi cu ce alte muzici ar putea fi asociate sonoritățile respectivului album în contextul în care existau la acea vreme anumite nume de „rezonanță" în spectrul larg al muzicii pop-rock.

Un alt element important în acele vremuri lipsite de calculatoare şi internet au fost prietenii care mă invitau să ascult diferite albume, deseori deplasîndu-mă la ei cu magnetofoane masive pe care intenționam să şi copiez ceea ce auzeam (discurile se împrumutau cu mare greutate avînd în vedere că ele se zgâriau pe pick-up-urile cu doze proaste şi uzate). Sărăcia era mare, dar LP-urile se vindeau la prețuri exorbitante, echivalentul a 500-1500 lei din prezent.

Exista şi o emisiune la Radio România Programul III (aşa se numea la acea vreme) care promova săptămânal unele noutăți în domeniul muzicii electronice şi s-a numit „Fascinația Sunetului", fiind prezentată de Florian Lungu şi Liviu Zamora (doi profesionişti pe care îi admiram foarte mult). Îmi aduc aminte cum mă pregăteam în fiecare zi de joi seara la ora 9 sau 10 şi puneam magnetofonul să înregistreze absolut fiecare emisiune, inclusiv prezentările (pentru a-mi nota separat ce alte albume mai avea cutare artisti şi pe care ei le cunoşteau).

O altă emisiune, unică de felul ei, era prezentată la Radio Cluj de Sergiu Alex şi acolo am aflat pentru prima dată de Mike Oldfield şi Rick Wakeman, dar din păcate transmisia monofonică de pe unde medii mă deranja foarte mult şi oricât mi-aş fi dorit să o înregistrez nu făceam aceasta deoarece benzile de magnetofon erau scumpe şi rare, iar la modificările pe care le făceam în circuitele de premagnetizare ale aparatului, banda putea fi înregistrată doar o singură dată (la calitate maximă) aşa că mă interesam la prieteni sau aşteptam să „apară" cumva şi în colecția celor doi prezentatori de la Bucureşti, dar aceste amintiri sunt acum complet irelevante pentru cei care doresc să ştie ce ar avea de făcut pentru a înțelege, descoperi şi audia muzica electronică şi ilustrativă. În prezent, accesul la informația care descrie datele despre muzica unui anumit album, biografia, discografia sau chiar filmografia unui anumit artist (înțelegând prin aceasta că el a compus şi coloane sonore pentru filme) se poate găsi pe internet în cantități aproape nelimitate şi în zeci de limbi. Google este cel mai potrivit motor de căutare.

Un site care oferă nu doar informațiile necesare, dar şi mostre din fiecare piesă a unui anumit album, ce pot fi ascultate on-line este www.amazon.com şi vi-l recomand cu toată încrederea. De asemenea există unele posturi de radio pe internet care sunt specializate exclusiv pe muzică electronică, muzică de film şi altele. Trebuie doar să fie căutate cu ajutorul lui Google şi acolo puteți vedea programul şi conținutul fiecărei emisiuni, unele fiind chiar accesibile on-line fără plată.

Descoperirea muzicii de film se face cel mai uşor vizionând filmele care vă plac în mod deosebit încercând să acordați atenție muzicii din fundal care se derulează uneori subtil, fascinant şi pentru a întări emoția unei anumite scene. Dacă vi se pare greu să faceți aceasta la prima vizionare, când probabil aveți impresia că vă integrați complet în film, totul formând de fapt o unitate inseparabilă, aşteptați câteva zile şi vizionați filmul a doua oară cu atenția orientată asupra muzicii. În felul acesta veți descoperi muzica de calitate, dar pentru a intra în posesia ei trebuie să citiți de pe generic numele compozitorului după care faceți o căutare pe Google scriind numele său şi al filmului. Scrieți de exemplu: Alan Silvestri The Abyss. Prin aceste cuvinte de căutare veți ajunge la câteva zeci de pagini de web (site-ul oficial al artistului, site-ul amazon.com, site-ul wikipedia, diverse blogg-uri ale unor amatori, forumuri de discuție etc.) şi lecturați toate informațiile despre film, muzică, artist, interviuri exclusive din culisele realizării filmului şi/sau a muzicii etc.

ROLUL ARTEI CINEMATOGRAFICE

Din nefericire, puține filme artistice pot contribui la o dezvoltare interioară din punct de vedere mental şi emoțional, majoritatea fiind centrate pe violență, agresivitate, sexualitate exacerbată, consum de droguri şi delicvență. Chiar şi puținele opere cinematografice, care sunt orientate spre idei mai ecologice şi spirituale, conțin scurte fragmente de violență sau aşa-zisă „acțiune", fără de care filmul nu ar avea şanse de a fi prezent pe micile sau marile ecrane.

Dacă se face abstracție de aceste „adaosuri" comerciale, aş putea prezenta o listă foarte scurtă (dar totuşi incompletă) de filme artistice, care au avut un rol dominant în acumularea unor informații, ilustrarea reuşită a unor probleme de viață sau a marilor întrebări existențiale şi altele.

Aici pot aminti: The 13th Warrior, 1984, 2001 A Space Odyssey, 2010 The Year We Make Conact, A.I, Aeon Flux, Anima Mundi, Apocalipsa după Ioan, As It Is In Heaven, Awake, Baraka, Batman Begins, Bicentennial Man, Blade Runner, Bullet Proof, Călăuza, Carrie, Cast Away, Cliffhanger, Code 11-14, Code 46, Colecția David Blaine, Conan The Barbarian, Conan The

Destroyer, The Conspiracy Theory, Contact, Crying Freeman, Cube 2, Cypher, Dark City, Dark Crystal, Deep Impact, Déjà Vu, Dragon's Gate, Dune 2000, Children Of Dune, Dune 1984, Earthsea, Elektra, Enemy Mine, Enemy Of The State, Entity, Equilibrium, Eraser, Excalibur, Fairyland, Fairytree, Final Fantasy, Firestarter, First Knight, Five People You Meet In Heaven, Forbidden Warrior, Frate Soare Sora Luna, Gattaca, Ghost, Girl With Pearl Earring, Girl-Interrupted, Highlander, Hollowman, Hunt For The Red October, I Robot, Ice Planet, ID4, Imortal, Impostor, Indecent Proposal, Instinct, Jack And The Beanstalk, Jesus From Nazareth, Joshua, K19, Kaena, Krull, Kundun, Ladyhawke, Legend, Life Or Death, Little Budhha, Lumile Invizibile, Matrix 1,2,3, Meet Joe Black, Merlin, Message In A Bottle, Metropolis, Milarepa Marele Yoghin Tibetan, Milarepa şi Drumul Spre Iluminare, Millennium (cu Chris Christopherson), Mission To Mars, Narnia Chronicles, Next, Nostradamus, On Deadly Ground, Ostrov, Padre Pio, Patch Adams, Pay It Forward, Paycheck, Peaceful Warrior, Philadelphia Experiment 1 şi 2, Pi, Poseidon, Powder, Red Planet, Replicant, Returner, Samsara, Serendipity, Seven Years In Tibet, Shine, Shinobi, Solaris, Song Of Bernadette Soubirus, Sphere, Spiritual Warrior, Star Wars, Stardust, Starfire, Stargate SG 1 cele 10 serii, Stargate Atlantis seriile 1-5, Star Trek Next Generations seriile 1-7, Starman, Sunshine, Supernova, The Abyss, The Arrival, The Assignment, The Bow, The Bridges Of Madison County, The Butterfly Effect, The Celestine Prophecy, The Classic, The Core, The Day After Tomorrow, The Eye, The Illusionist, The Invisible, They Live, Trilogia The Lord Of The Rings Extended Version, The Man From Earth, The Man In The Iron Mask, The Mothman Prophecies, The Neverending Story 1, 2 şi 3, The Nibelung Ring, The Order, The Piano, The Power Of Will, The Rock, The Running Man, The Secret Extended Version (3 ore), The Seventh Sign, The Silent Flute, The Sixth Sense, The Unbreakable, The Zu Wariors Partea 2, Time Machine 2002, Time Quest, Titan A.E, Touching The Void, Tron, Tuck Everlasting, Vertical Limit, Virtuosity, What The Bleep Do We Know Ultraextended Quantum Edition (11 Ore Pe 6 DVD Set), White Noise, Willow, X-Change, Zardoz. I'll Follow You Down, Z For Zachariach, Pan, Beautiful Dreamer, The Last Withc Hunter, Before I Go To Sleep, Upside Down, Maleficent, The Wave, Comet, A Brilliant Young Mind, Boy Meet Girl, True Love, Carol, Hector And Search For Happiness, The Great Hypnotist, Dimensions, Adaline Age, The Unusual Case Of Benjamin Buttton, November Christmas, Music Within, Louder Than Words, Travelling Salesman, The

Devil's Violonist, Walkabout, By The Sea, Room, Selfless, In My Dreams, I'll See You In My Dreams, Avatar, F/X, The Martian, Beautiful Lie, Man Up, Jolene, Barefoot, Hanover Street, Listening, Everest, Elsa And Fred, Tomorrowland, The Fault In Our Stars, In Your Eyes, The Theory Of Everything, The Imitation Game, Ex-Machina, Automata, Terminator 5, Ditto, The Impossible, Breezy, St. Vincent, The chronicles of Narnia 1,2,3 Unknown, Argo, The Hobbit trilogy, The best of me, The book thief, Noah, About time, Solar Crisis……

Multe altele nu au fost menționate. Pentru alte detalii consultați periodic paginea mea de Facebook:

https://www.facebook.com/cristian.muresanu/movies

25. UN MOMENT DE REFLECTARE

Nu se poate nega faptul că observaţiile tind să dea dreptate anumitor modele teoretice, dar exclusiv simularea teoretică te poate conduce într-o înfundătură. Căutarea de azi, stringuri, superstringuri, încearcă să explice ceva, dar în realitate ele nu explică nimic. Se „sapă”… se aşteaptă… ceva. Se aşteaptă de la acel accelerator faimos de particule să „iasă” ceva. Din ciocnirea unor particule, specialiştii vor să afle dacă se poate merge spre un nou model teoretic (unul dintre cele posibile). În urma acelor experimente, ei pot fi puşi în faţa unor situaţii complet noi, astfel că s-ar putea ca nici una din teoriile expuse până aici să nu fie valabilă. Totuşi aşteptările sunt mari, deoarece este pentru prima dată în lume când se pot accelera două particule la energii atât de mari. Din ciocnirea lor trebuie să apară ceva. E indiscutabil.

Dacă urmăriţi istoria evoluţiei acceleratoarelor de particule, veţi observa că teoriile au apărut pe măsură ce oamenii de ştiinţă puteau ciocni particule de dimensiuni tot mai mici, dar încă toată povestea este foarte controversată. Unii neagă chiar şi acum mecanica cuantică. Toate modelele teoretice pot fi comparate cu o varietate mare de şuruburi. Pentru fiecare tip de şurub, ai nevoie de alte şurubelniţe. Desigur, e foarte elegant şi atractiv să poţi explica… Unitarul… Întregul.

Ideea a pornit de la faptul că Universul trebuie să aibă o anumită simetrie şi frumuseţe, dar acestea nu sunt decât comparaţii ale analizelor lumii noastre, sunt credinţele noastre despre simetrie şi frumuseţe. Ele sunt definite pentru noi.

Mie mi s-a părut foarte interesant ce spunea Einstein şi anume: Realitatea, e ca o bibliotecă uriaşă… intri înăuntru şi dintr-o dată vezi cărţile. E clar că „cineva” le-a pus acolo. Mai mult decât atât, le vezi ordonate după anumite criterii, dar, în momentul în care deschizi una, observi că nu poţi citi nimic, deoarece e scrisă într-o limbă pe care nu o înţelegi. Sentimentul cu care rămâi este că totuşi trebuie să fie ceva pe care tu, exploratorule, poţi să-l cunoşti. În contextul acesta, dacă ne întoarcem puţin la oricare din teoriile prezentate, ele sunt foarte sărace.

De exemplu Hagelin a spus „Câmp Universal de Conştiinţă”. Automat, această definiţie te transpune unui model structural. În acest model se presupune că ai definit conştiinţa, se presupune că ai încercat să defineşti câmpul, ambele fiind de fapt lucruri foarte greu de definit, dar în momentul în care el a mai adăugat „universal”, cu asta a dat-o în bară, deoarece pentru mine ca observator acesta nu înseamnă nimic, deoarece „universul” în care trăim noi este ceva foarte limitat şi tot restul este o concepţie virtuală a sa, cum ar fi o navigare pe internet sau un joc pe calculator.

Uneori, lecturând o mulţime de teorii, eu, ca fizician, mă simt perturbat. Nu aşa trebuie pusă problema. Dar, evident, atunci când o prezinţi cititorului obişnuit, oarecum trebuie să o pui în forme şi concepte care nu sunt tocmai foarte solide.

Probabil aşa este firesc să fie, deoarece nu putem să tăiem entuziasmul unor trăiri interioare de dragul unei teorii abstracte. Până la urmă, cunoaşterea ştiinţifică e o combinaţie dintre o interacţiune de natură raţională cu una de natură emoţională. Nu cred că le-am putea separa complet una de alta şi poate că nici nu e nevoie. Subiectul rămâne deschis dezbaterilor ulterioare.

Ideea că acel „zero point energy” poate să genereze sau să radieze ceva, nu e nouă. Putoff spunea că din acea fluctuaţie de „zero point energy” se naşte şi forţa gravitaţională, printre altele. Numeroase modele teoretice, care au apărut în ultimii ani, nu pot fi demonstrate experimental, deoarece necesită condiţii extrem de precise şi există prea multe variabile.

Putem să ne gândim numai la faptul că într-un accelerator e nevoie de vid absolut. Pe urmă trebuie cunoscute toate tipurile de forţe şi energii care mai sunt prezente acolo şi să ştii exact ce anume măsori… iar măsurătorile sunt extrem de greu de realizat. Până la urmă, toate aceste experimente şi teorii vor să avanseze cunoaşterea. În prezent există foarte multe informaţii despre o mulţime de lucruri care sunt privite fragmentat, dar nu există o teorie care să le unifice.

Din ce în ce mai mulţi fizicieni ştiu că se apropie de un anumit „ceva”, dar încă nu se ştie ce anume e acel „ceva”. Ştiinţa e într-un impas datorită creşterii enorme a cantităţii de informaţie despre o realitate fragmentată şi cu acest tip de informaţie nu se mai poate avansa. Din acest motiv este nevoie de un model nou care să ne poată conduce mai departe.

Cel mai important model care a fost implementat până acum este cel al fizicii cuantice, care ne spune că la nivelul atomului spațiul, timpul şi masa nu au sens. Acest model a fost motorul esențial al dezvoltării ştiinței şi tehnologiei de azi: corelații cuantice, criptografie cuantică, teleportare cuantică, dar pentru a pătrunde şi mai adânc în miezul lucrurilor avem nevoie urgentă de un alt model.

Mi-am pus şi eu întrebarea: de ce avem nevoie de o teorie unificată? La ce ar folosi? Dacă noi încă nu putem explica gravitația şi magnetismul atunci de ce căutăm cu atâta înverşunare o teorie a Totalității? Cred că toate aceste încercări, până la urmă, nu sunt altceva decât o problemă a unor căutări interioare şi nu e surprinzător să observăm că ştiința şi filosofia au ajuns să se intersecteze.

În momentul în care fizica cuantică a postulat faptul că dacă observi un proces, atunci îl influențezi, se pune întrebarea cum introduci în ecuație prezența observatorului? Pentru aceasta au fost postulate principiile incertitudinii prezentându-se inegalitățile lui Heisenberg. Acestea arată faptul că atunci când se măsoară foarte precis o forță care acționează asupra unei particule atunci nu voi cunoaşte foarte bine restul mărimilor sau poziția particulei.

Astfel, inegalitățile lui Heisenberg ne arată modul în care putem pune în ecuație o anumită mărime, de exemplu viteza particulei, dar nu îi vom putea cunoaşte poziția şi invers. Problema constă în faptul că, în fizica cuantică, ecuațiile diferențiale nu pot fi rezolvate dacă nu se pun anumite condiții la limită precum dimensiunea maximă a Universului este de atâția ani-lumină sau la nivelul unui atom trebuie precizat faptul că raza sa este de atâția angstromi.

A doua problemă este aceea că în urma introducerii acestor condiții e nevoie să rezulte un set de constante care să poată fi puse în evidență pe căi experimentale. Deja această sarcină este foarte greu de îndeplinit şi atunci revin la întrebarea inițială: cum introduci în ecuație prezența observatorului? Există foarte multe relatări şi experimente care demonstrează influența minții asupra materiei. Proiectul conştiinței globale e doar unul dintre ele.

Din momentul în care a fost inventat RMN-ul au fost descoperite o mulțime de aspecte surprinzătoare legate de funcționarea creierului. Pentru creier este totuna dacă te gândeşti la un anumit lucru sau îl realizezi practic, deoarece se activează aceeaşi arie de pe suprafața cortexului. Cu alte cuvinte, dacă un subiect doar îşi imaginează o anumită scenă, atunci ariile care se activează sunt cele care ar arăta că subiectul trăieşte în mod real acea scenă, astfel că pentru creier nu există diferență între real şi imaginar.

Problema elaborării unui model în fizică este legată şi de trăirea sa în mintea cercetătorului. Până la urmă ajungem la ce spunea Platon şi anume copacul pe care îl privesc există deoarece eu exist. Asemănător acestei afirmații am avut ocazia să asist la un curs de fizică cuantică în Statele Unite şi la un moment dat profesorul a adresat audienței următoarea chestiune: Un copac se prăbuşeşte în pădure. Dacă nu există niciun martor al evenimentului, atunci se aude? Răspusul fizicii cuantice este: evident NU. Dacă nu avem observatori atunci e ca şi când acel copac nu se prăbuşeşte şi nici măcar nu există.

În ceea ce priveşte teoria matricii vectorului izotrop a lui Haramein, aceasta nu numai că nu-i aparține în totalitate, ci a fost foarte mult influențată şi sincer vorbind este foarte greu să nu te laşi influențat de surse exterioare. Dacă ne raportăm şi la partea filosofică, care începe tot mai mult să se intersecteze cu ştiința, atunci condiționările sunt şi mai mari deoarece suntem conectați la nivel de specie umană, iar aici informația se transmite holografic şi morfogenetic.

Atunci când se depune un anumit brevet de invenție, într-un anumit loc, mai sunt încă cel puțin alte câteva locuri pe glob unde invenția deja există. Şi atunci cum ar putea cineva să nu fie influențat de această manifestare de tip morfogenetic? Rupert Sheldrake a demonstrat că ea se produce în cadrul tuturor speciilor, inclusiv omul.

Probabil aceasta nu e singura explicație sau nu e cea mai corectă, dar nouă ne place să explicăm lucrurile şi este foarte greu să admitem faptul că mai există o cunoaştere care se situează în afara a ceea ce ştim noi să explicăm. Oare de ce nu putem trece de această barieră? Noi părem atât de legați de această metodă încât avem impresia că e indispensabilă.

Există filosofii moderne care ne spun că ceea ce observăm nu este realitatea adevărată ci doar o proiecție a bagajului nostru informațional despre acea realitate. Un exemplu ar putea fi că Universul e energetic însă noi nu-l putem vedea în acest fel, dar în momentul în care am putea să-l vedem

astfel, atunci ar fi nevoie să transpunem această experienţă celor care nu-l pot vedea. Şi atunci am face aceasta prin intermediul unui limbaj, care să traducă viziunea noastră în cuvinte.

Pentru lucrurile care sunt deja binecunoscute de către toţi oamenii nu mai e nevoie de traducere. Un copac are aceeaşi semnificaţie în mintea oricărui om de pe planeta noastră, dar atunci când cineva îşi lărgeşte brusc câmpul său informaţional şi vede mai mult decât ceilalţi, atunci acel cineva pare anormal în mintea lor.

Aş vrea să comentez o întâlnire mediatizată între Dalai Lama, un medic, un sociolog şi un psiholog. Discuţia lor are ca subiect aflarea răspunsului la chestiunea dacă meditaţia poate ajuta omul occidental să elimine stresul, deoarece dacă aceasta ar fi o metodă viabilă, atunci, au spus specialiştii, trebuie să o aplicăm şi să o dezvoltăm în instituţiile de educaţie şi învăţământ. La un moment dat ei aduc în discuţie termenul numit suferinţa neîmplinirii de sine. În mod surprinzător, Dalai Lama nu înţelege conceptul. Cum se poate să nu fii mulţumit de tine însuţi? La noi nu există aşa ceva. În Orient există numeroase concepte, dar mai presus de ele sunt anumite aspecte ale vieţii, definite sau descrise de acele concepte şi care sunt incompatibile cu lumea occidentală.

Este ca şi când noi am vrea să explicăm dorul românesc unui boşiman, unui chinez sau unui eschimoş. Pentru ei acest aspect s-ar traduce cu totul altfel şi ar avea o cu totul altă semnificaţie faţă de poporul lor de origine. Numai noi simţim acest lucru într-un anumit fel în timp ce alţii îl simt cu totul altfel.

În ceea ce priveşte ştiinţa, ea s-a dezvoltat în aşa fel încât să poată fi înţeleasă la fel oriunde pe glob. De multe ori eu sunt surprins de nivelul la care s-a ajuns deja să se lucreze în ştiinţă. În domeniul molecular se încearcă acum o reimplementare a electronicii, astfel încât toată această aparatură şi mai ales calculatoarele să fie realizate la nivel molecular, adică o miniaturizare pe care încă nici nu ne-o putem imagina.

S-a descoperit de exemplu modalitatea de a cultiva o proteină pe bază de celuloză care seamănă cu plasticul pentru a nu mai fi nevoie de petrol. Această proteină poate fi crescută natural şi prin urmare este şi biodegradabilă, dar în acelaşi timp au apărut noi enigme şi provocări în domeniul ştiinţei. S-a aflat cu totul întâmplător faptul că Europiul este supraconductor, deşi în mod normal nu ar trebui să fie, deoarece e un element care face parte dintr-o clasă de metale ce nu manifestă proprietăţi supraconductoare. E atât de multă informaţie, încât pur şi simplu te depăşeşte.

Un alt personaj foarte contestat la ora actuală este Nassim Haramein. Eu cred că ceea ce face el este de a anunţa faptul că a sosit vremea schimbării modulului nostru de a defini un model, deoarece nu se mai poate transmite informaţia pe această cale de exemplu, dacă ne gândim numai la ideea că încă noi în liceu învăţăm despre curgerea curentului electric de la borna A la borna B. În viziunea cea mai modernă a ştiinţei de azi, noi putem număra electronii şi observăm că circulaţia lor într-un conductor e cu totul altfel. Şi atunci ce facem? Anulăm modelul vechi din liceu? Nu putem, deoarece el funcţionează la un anumit nivel al realităţii noastre.

Cred că am ajuns într-o fază în care trebuie să schimbăm modul de gândire asupra vieţii şi Universului. De aceea apar tot mai mulţi indivizi, precum Haramein care, în esenţă, ne transmit mesajul: schimbaţi-vă modul vostru de gândire… trăiţi la modul prezent… Deci acesta e mesajul său central, care se regăseşte în cultura orientală de mii de ani.

Pentru acei orientali care trăiesc în litera acestei tradiţii, totul e firesc şi normal. De aceea Dalai Lama a fost surprins de ceea ce a descoperit la occidentali. Chinezii au făcut un experiment care a evidenţiat capacităţi PSI uluitoare la copiii dintr-o anumită provincie. Aş fi vrut să ştiu în ce mod au analizat ei toate aceste aspecte. Noi ca occidentali ştim cum le analizăm, dar ei o fac cu totul altfel şi nu ştim asta deoarece nu ne putem raporta la modul lor de gândire, limbă şi cultură.

Dar aş vrea să îţi dau încă un exemplu. Eckhart Tolle a vizitat un templu chinez buddhist unde a văzut două ideograme şi a întrebat pe ghid să îi explice ce reprezintă. El ştia că numele lui Buddha are o reprezentare formată dintr-o singură ideogramă nu din două. Răspunsul a fost: una din ele înseamnă „NU” şi cealaltă înseamnă „OM”. Acest lucru mi s-a părut foarte profund şi din punctul meu de vedere, atunci când atingi un anumit nivel al conştiinţei, practic depăşeşti condiţia umană obişnuită. Ea nu este negată în esenţă ci este depăşită. Din câte am observat, Nassim Haramein insistă pe o dezvoltare a conştiinţei.

comentariu realizat de Emanoil Surducan, fizician I.N.C.D.T.I.M. Cluj

Îmi permit să asociez acestor comentarii încă un citat din cartea profesorului Adrian Pătruț intitulată „Știință, chimie, nanoclusteri, 2007, Ed. Casa Cărții de Știință”:

„Există astăzi o criză şi o confuzie la nivel global a valorilor fără precedent, la care se adaugă o uriaşă criză morală. Popularizarea şi promovarea falselor valori, transformarea banului în obsesie permanentă şi criteriu suprem de ierarhizare socială, formele obscene ale societății de consum, lipsa de scrupule, corupția, înlocuirea calității cu notorietatea şi a valorii cu audiența sau mediocrația generalizată sunt doar câteva dintre simptomele acestei crize. Afirmația potrivit căreia ele ar reprezenta doar un tribut plătit libertății şi democrației este mult prea simplistă şi chiar ipocrită.

Cauzele crizei sunt de fapt multiple, la fel ca şi factorii care o determină, o întrețin sau o acceptă tacit. Aceştia sunt: oligarhiile financiare, clasa politică, media, familia, sistemul educațional şi mai ales instituțiile religioase. Intelectualitatea, care include şi profesorii universitari actuali, este, în cel mai fericit caz, un complice naiv.

Trăim într-o lume în care toate, precum sănătatea, trupul şi sentimentele, valorile materiale au un preț şi pot fi cumpărate. „Totul este de vânzare”, spunea istoricul Sallusius Caius în urmă cu aproape 2000 ani. Goana continuă şi furibundă după bani şi înavuțire cu orice preț, ce a condus la pulverizarea principiilor morale şi la promovarea unor contravalori în locul valorilor reale, este una din cauzele majore ale mediocrității culturale şi mai ales ştiințifice în care se complace societatea de azi. Un val tot mai mare de obscurantism şi misticism, în sensul negativ al termenilor, pune stăpânire pe lume.”

Este unanim recunoscută şi verificată puterea sugestiei şi efectul placebo. Dr. Rached Daoud a oferit un exemplu despre modul în care mintea pacientului favorizează boala atunci când aceasta accesează credințele fixe, cimentate, deseori eronate.

Un exemplu asemănător în care puterea de sugestie a fost combinată cu efectul placebo este relatat în lucrarea lui Michael Talbot „Universul Holografic”, relatare preluată din revista Lancet a Asociației Americane de Medicină.

„Psihologul Bruno Klopfer a tratat un pacient pe nume Wright care suferea de cancer nodular în fază terminală. În momentul în care toate posibilitățile şi tratamentele au fost epuizate se părea că viața pacientului se reducea la câteva zile.

Gâtul, brațele, pieptul, abdomenul au fost acoperite de tumori de mărimea unor portocale, splina şi ficatul erau atât de mărite încât a trebuit extrasă o cantitate foarte mare de fluide în fiecare zi, dar Wright nu era pregătit să moară. Într-o zi, ascultând ştirile la aparatul de radio din salon, a auzit că s-a inventat un nou tip de medicament numit Krebiozen şi l-a implorat pe doctorul său curant să i-l administreze.

La început, medicul a refuzat deoarece medicamentul se afla încă în fază experimentală, dar Wright a insistat şi până la urmă el a procurat o doză pe care i-a injectat-o într-o zi de vineri, fără nici o speranță de a-şi mai vedea pacientul viu. Spre surpriza sa, luni dimineața l-a descoperit pe Wright plimbându-se cu veselie prin salon.

Klopfer a consemnat faptul că „tumorile pacientului s-au topit asemenea unor bulgări de zăpadă pe o plită încinsă”. La numai 10 zile de la administrarea Krebiozenului, Wright a fost externat în stare de vindecare. La internare a avut nevoie de mască de oxigen pentru a fi capabil să respire, iar la externare a fost capabil să zboare cu avionul său personal la peste 3000 m înălțime fără nici o problemă.

Wright a rămas în stare excelentă de sănătate timp de 2 luni, după care a citit câteva articole de ziar în care se menționa faptul că medicamentul numit Krebiozen nu are nici un efect asupra cancerului. Wright a avut idei fixe atât de profunde în mintea sa încât această realitate izbitoare a avut un impact colosal. A devenit extrem de depresiv, îngrijorat şi a fost reinternat în spital sub îngrijirea aceluiaşi medic curant.

Intuind deja mecanismele minții sale, medicul s-a gândit să încerce un experiment. El i-a explicat că de fapt Krebiozenul, pe care l-a utilizat, era altul decât cel despre care se scria în articolele din ziare şi că eticheta a fost deteriorată la transport. Acum are un nou tip de concentrat de Krebiozen, mult mai activ decât primul şi i-a propus să înceapă tratamentul. De data aceasta, medicul i-a administrat doar apă creând atmosfera necesară unei „proceduri complicate”.

Rezultatele au fost neaşteptate şi tumorile s-au „topit" rapid, fluidele din ficat au „dispărut" şi Wright a fost externat câteva zile mai târziu. Starea sa de sănătate a fost excelentă timp de încă două-trei luni, până ce într-o zi a urmărit un anunț la televiziune în care reprezentanți ai Asociației Americane de Medicină au declarat cu toată responsabilitatea că s-au oprit toate cercetările asupra Krebiozenului deoarece este complet ineficient în vindecarea cancerului.

Wright a fost şocat în profunzime de acest buletin de ştiri, tumorile au reapărut în timp extrem de scurt şi a murit după numai două zile."[3]

Povestea lui Wright este tragică, dar conține un mesaj foarte important: atunci când putem să ne detaşăm de ideile şi credințele false, putem să declanşăm mecanisme uimitoare şi forțe vindecătoare excepționale care pot „topi" tumori peste noapte. Acest lucru nu e uşor de făcut, cazurile de vindecare sunt cu totul excepționale şi rare, dacă le comparăm la nivel procentual. Vom reuşi oare să folosim puterea minții pentru a înlătura toate bolile şi suferințele ? Personal, eu cred că e nevoie de mult mai mult pentru a reuşi aceasta. E nevoie de o dezvoltare personală şi tehnologică, de noi paradigme în vindecarea şi înțelegerea bolilor.

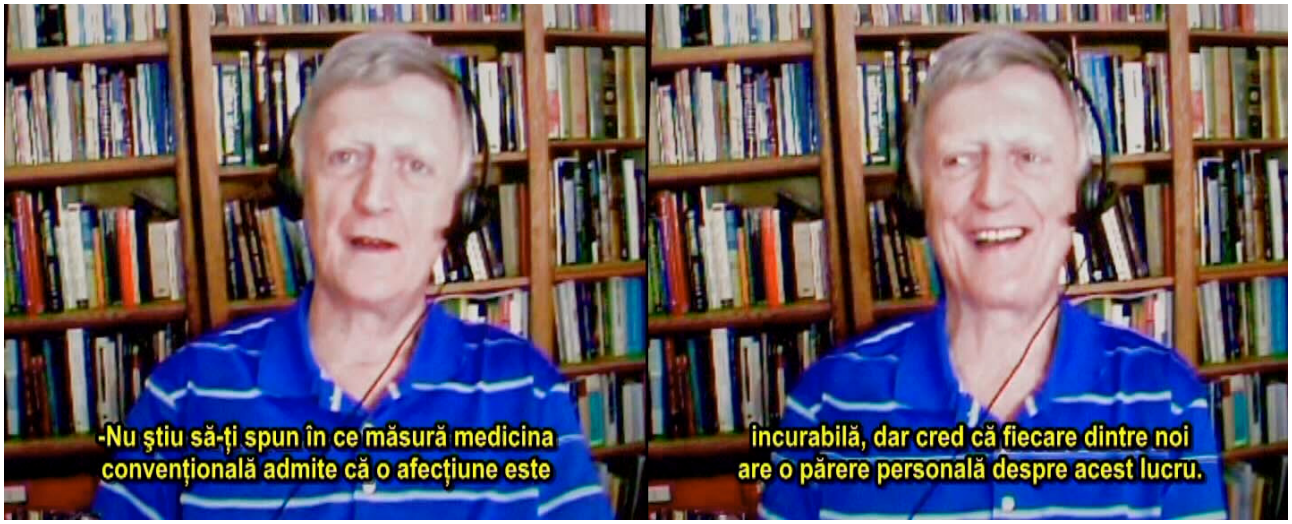

[3] Michael Talbot „*The Holografic Universe*", Published by Harper Perennial / Harper Collins 1991, ISBN 0-06-092258-3

PARTEA A TREIA

ŞTIINŢA BIOTRANSFORMĂRILOR

ŞI

MEDICINA MITOCONDRIALĂ

~ TEORII ŞI IPOTEZE ~

26. PARTEA A TREIA – CUVÂNT INTRODUCTIV

Menţinând în continuare caracterul narativ, dar cu mai puţine nuanţe autobiografice, autorul doreşte să reformuleze şi să îmbunătăţească toate teoriile ştiinţifice conectate direct sau indirect cu experienţa sa de biotransformare, prezentând într-o altă interpretare şi/sau adăugire, o parte din conţinutul publicaţiei sale anterioare „Biotransformări sub influenţa psihicului”, care a fost redactată în mare parte după numai 3 ani de la începutul experimentului său.

Cei 10 ani care au trecut de atunci, i-au permis autorului să aibă o înţelegere mult mai bine aprofundată, claritate mult mai bună în explicarea diverselor modele şi nu în ultimul rând, aduce numeroase elemente de noutate, precum medicina mitocondrială, un model metabolic adăugit şi reformulat şi altele. La toate acestea, autorul a completat doar cu strictul necesar, anumite extrase din cartea anterioară, îmbunătăţite şi verificate.

Prezenta lucrare e o biografie interdisciplinară cu conţinut ştiinţific pe probleme de biologie, sănătate, dietă şi psihologie, redactat sub formă de naraţiune cu nuanţe umoristice, în anumite capitole, care dezvăluie evoluţia personalităţii autorului, de la primii ani ai vieţii, până în prezent, confruntarea cu boala şi suferinţele, urmată de prezentarea, cu detalii vii, a teoriei biotransformărilor, etapele de vindecare şi exemple concrete culese de la alte persoane care au reuşit să dobândească aceleaşi aptitudini, prin simpla lectură a publicaţiilor anterioare ale autorului.

Aceasta e o ediţie aniversară a celor 10 ani de biotransformări în care autorul reactualizează şi reuneşte într-un singur volum, toate ediţiile anterioare, renunţând la anumite capitole, mai puţin conectate experienţei sale directe, dar adăugând cel puţin 100 de pagini noi, cu informaţii recente redactate pe baza noilor experimente din ultimii ani.

Partea a treia aduce numeroase informaţii, unele în premieră, despre diverse aspecte ale biologiei precum mitocondriile, telomerii şi activarea telomerazei, mesaje motivaţionale de încheiere şi altele.

CUVÂNTUL EDITORULUI – PREFAŢA LA „AVENTURA UNEI VIEŢI ÎN BIOTRANSFORMARE VOL 3”

Autorul prezintă informaţii generale pentru cititor, astfel încât acesta să îşi înţeleagă cât mai bine starea de sănătate şi posibilitatea ridicării calităţii vieţii. Sfaturile lui Cristian Mureşanu nu se doresc a fi sfaturi medicale avizate, ci sunt doar de natură exclusiv educaţională şi informativă.

În prima parte ne-a fost prezentată copilăria, în a doua evoluţia stării sale de sănătate în urma unor probleme care păreau a fi fără rezolvare, iar în cea de-a treia, autorul ne face o încadrare ştiinţifică a fenomenului, studiind diferite ramuri ale ştiinţei, precum biologie, chimie, fizică, fiziologie etc., acest studiu aprofundat ajutându-l să ne transmită informaţia într-un limbaj cât mai original, prin termeni ştiinţifici la nivelul absolventului de liceu.

Prin această carte şi prin informaţiile redate în ea autorul a încercat să facă lumină asupra sănătăţii umane în general, iar prin experienţa sa în parte ne explică câteva aspecte concrete despre modul în care şi-a îmbunătăţit starea precară de sănătate, oferindu-ne idei legate de modul în care ne putem influenţa corpul, prin atitudini de viaţă, cultivate o anumită perioadă de timp.

Ele cuprind şi dimensiunea emoţională, intelectuală, fizică, socială şi spirituală. Dobândirea şi menţinerea unei stări de echilibru fizic şi psihic este foarte importantă, deoarece echilibrul este conceptul cel mai important al stării de sănătate, iar corpul caută mereu starea de homeostazie, menţinându-se astfel în parametri normali, putându-se revigora continuu.

Vă doresc tuturor o viaţă sănătoasă, fără boli şi medicamente. Viaţa are sens dacă o schimbăm aşa cum ne-o dorim. Aplicaţi practic şi cu siguranţă veţi avea rezultate în timp scurt.

Nadia Fărcaş

27. PREFAȚA „BIOTRANSFORMĂRI SUB INFLUENȚA PSIHICULUI”

ACAD. PROF. DR. OCTAVIAN POPESCU, DIR. CENTRUL DE BIOLOGIE

Cartea d-lui Cristian MUREŞANU, prin tema abordată, are un profund caracter interdisciplinar. Pregătirea sa, dar mai ales îndelungata sa experiență de jurnalist ştiințific i-au permis această „incursiune” originală şi foarte îndrăzneață în adâncul ființei umane, în complexitatea proceselor biologice care stau la baza vieții.

Autorul încearcă să explice rezultatele unor experimente personale apelând la noțiuni fundamentale din diferite domenii: chimie, biologie, fizică, psihologie, fiziologie şi medicină. Astfel, ceea ce Titu Maiorescu scria acum mai bine de un secol: „*Între adevărata ştiință şi viața practică nu poate fi niciodată antagonism, ci trebuie să fie, din contra, o continuă înlesnire reciprocă*”, se potriveşte foarte bine cu conceptele prezentate de domnul Mureşanu în cartea sa.

Deasemenea, autorul introduce termeni şi noțiuni mai puțin agreate de majoritatea comunității ştiințifice contemporane, de exemplu: transmutație biologică şi biotransformare. Foarte multe explicații se situează la limita de separare între normal şi paranormal.

Nimeni nu poate contesta însă faptul că există fenomene biologice care nu pot fi înțelese cu ceea ce se cunoaşte în prezent despre lumea vie. În acest fel, cercetarea ştiințifică dedicată ştiințelor vieții are şi va avea de lucru foarte mulți ani de acum înainte.

Faptele prezentate în această carte au fost obținute experimental, iar interpretarea lor este sinceră şi obiectivă. În acest context, îl voi cita din nou pe Titu Maiorescu: „*Oricât de minim în aparență ar fi rodul unei lucrări ştiințifice, dacă el a fost obținut cu o dragoste sinceră de adevăr, aceasta îl sfințeşte, imprimându-i nemuritoarea pecete”*.

Cartea se adresează unui public larg cu cunoştințe de bază în Ştiințele Naturii, dornic de cunoaştere şi autocunoaştere, şi este foarte utilă pentru cercetătorii preocupați de influența psihicului asupra funcționării organismului uman.

GEN. PROF. DR. CONSTANTIN DUMITRU DULCAN, MEDIC NEUROLOG

Cartea „Biotransformări sub influența psihicului” scrisă de Cristian Mureşanu, are un titlu incitant, cu rezonanțe care trimit în teritoriul performanțelor, ce țin de magic, de fabulos. Concret, este vorba de o experiență, care îşi are originea în tradițiile spirituale orientale, şi care constă în „trans-sublimarea”, cum o numeşte autorul, în transformarea energiei genezice în energie mentală în scopul superizării, al amplificării funcțiilor psihice şi intelectuale.

După afirmația autorului, această experiență, la care au acces puțini muritori, i-ar fi cerut 14 ani de căutare, de efort şi de perseverență până la finalizarea sa.

Fiind o experiență eminamente subiectivă, strict personală, greu de obiectivizat, eu nu pot nici să confirm şi nici să infirm afirmația autorului referitor la reuşita încercării sale. Dar pot afirma cu certitudine că astfel de experiențe sunt citate în viața multora dintre maeştrii tradițiilor orientale care au făcut obiectul studiilor întreprinse în laboratoare din Occident prin mijloace ştiințifice de care se dispune astăzi.

Autorul, Cristian Mureşanu, nu se limitează însă doar la expunerea drumului parcurs în demersul său experiențial, ci îşi propune un obiectiv mult mai pretențios, explicarea în termeni ştiințifici a fenomenului de ***trezire a energiei Kundalini***, cum este numit în literatura dedicată domeniului. Recurge în acest scop la o serie de date venite dintr-o mulțime de arii ale ştiințelor –

chimie, fizică, biologie, fiziologie, filozofie, etc – într-un limbaj adesea neconvenţional, neuzitat, original şi tehnicist care poate face lectura uneori mai dificilă.

Tema principală, în jurul căreia Cristian Mureşanu ţese o complicată şi complexă expunere de date, este aceea a capacităţii celulei vii de a transmuta materia dintr-o formă în alta. Invocă în acest sens binecunoscutele lucrări ale lui Louis Kervran (1972) privind transmutarea elementelor chimice cât şi ale altor cercetători. Conştient de limitele dogmatice, care apar în interpretarea oricărui fenomen neconvenţional, nu se descurajează ci continuă, cu o perseverenţă deosebită, să descopere continuu noi argumente în sprijinul obiectivului propus.

Referitor la capacitatea organismului uman de a-şi utiliza resursele interne în diverse moduri, prin controlul conştient al gândirii, avem astăzi o mulţime de dovezi incontestabile venite din teritoriul ştiinţelor neurocognitive. Încă din 1981 am îndrăznit să afirm, în baza unor deducţii logice, că toate celulele vii, inclusiv cele ale organismului nostru, posedă capacitatea de a-şi rezolva propriile probleme ridicate de existenţa sa, ceea ce, în termenii utilizaţi de mine, corespundea unei definiţii pentru inteligenţă.

Cu alte cuvinte, fiecare celulă îşi are propria sa inteligenţă care se manifestă atât la nivelul celulei, care are statut individual de existenţă (fiind monocelulare), cât şi atunci când se află într-un organism pluricelular. În consecinţă, în controlul gândirii asupra structurilor noastre componente se stabileşte un contact între cele două niveluri de înteligenţă – cel celular şi cel mental. Prin gândirea raţională ne exprimăm intenţiile, voinţa, modul de funcţionare şi de structurare pe care dorim să-l imprimăm oricăruia dintre elementele componente ale organismului nostru – fie în scop de vindecare, de antrenament, sau de dezvoltare a unor capacităţi deosebite cum este în cazul discutat în această carte.

Am demonstrat, cu mulţi ani în urmă, că gândurile noastre nu sunt emanaţii abstracte ale unui substrat material, conţinut de creier, ci sunt câmpuri de energie, purtătoare de informaţie, care au capacitatea de a se propaga la fel ca orice câmp electromagnetic şi de a exercita un efect de organizare şi structurare asupra materiei. Din datele oferite de fizica cuantică, ştim în prezent că există o relaţie de implicare a conştiinţei la nivelul cuantic al materiei, că fie şi numai prin simpla noastră prezenţă în lume nu putem rămâne doar simpli ***observatori,*** ci suntem în acelaşi timp şi ***participanţi.***

La nivel neurofiziologic orice informaţie nouă îşi construieşte o reţea neuronală proprie, cu noi sinapse şi neuromediatori. Utilizarea acestor reţele neuronale un timp suficient, prin repetiţie, va determina o memorare de lungă durată la nivel de hipocamp, sediul memoriei noastre de lungă durată, inclusiv o achiziţie de noi neuroni, exercitând în acest fel şi un efect de natură morfogenetică.

Conform celor expuse, avem elementele necesare pentru înţelegerea capacităţii de modelare, prin voinţă, a propriei noastre fiziologii şi în anumite limite chiar a propriei noastre morfologii.

Voi analiza şi câteva date referitoare la concepţia asupra sexualităţii în spiritualitatea orientală. În călătoriile mele de studii efectuate în China, India, Japonia şi Coreea am observat că întreaga arie geografică are un filon filozofic şi spiritual comun, dar cu diferenţieri impuse de limba şi tradiţiile specifice, de particularităţile lor etnice şi culturale.

În linii generale, conservarea energiei sexuale, prin cheltuirea ei raţională, după norme bine precizate de spiritualitatea lor tradiţională, în scopul păstrării vitalităţii, a creşterii longevităţii şi a augmentării capacităţii mentale, o găsim comentată în termeni similari în întreaga arie geografică menţionată.

În doxologia orientală tradiţională accentul nu este pus pe structura fizică a organismului ca în medicina occidentală ci pe conceptul de energie, denumit ***prana*** în spiritualitatea hindusă şi ***Qi*** în cea chineză. Fiinţa umană este circumscrisă în limita a doi poli – cerebral şi sexual, corespunzându-le energia psihică (mentală) şi respectiv cea sexuală. În cei doi poli natura pare să fi format cea mai mare investiţie de energie şi inteligenţă. Prin unul este exprimată orientarea în mediu, adaptarea la diversitatea condiţiilor de viaţă şi controlul întregii funcţionalităţi a organismului. Cel de al doilea pol asigură rolul de conservare a speciei prin funcţia de reproducere.

Ambele energii formează o unitate funcţională aflându-se într-un raport de determinare reciprocă, fie amplificându-se reciproc, fie epuizându-se. Consumul excesiv de o parte epuizează şi

polul opus părând să aibe o sursă de energie comună, aşa după cum de altfel o şi afirmă sursele documentare în domeniu.

Având o sursă comună de energie, energia sexuală este extrasă din aceea a tuturor celulelor noastre, inclusiv nervoase. Derivă de aici şi epuizarea fizică şi psihică după consumul excesiv. Ambelor tipuri de energii li se atribuie o natură informaţională constituind sursa vieţii, a gândirii, a cunoaşterii şi a creaţiei. Consumul excesiv al energiei sexuale, spun sursele în domeniu, are ca rezultat epuizarea şi a resurselor cognitive şi creatoare. De aici preocuparea pentru consumul raţional al acestei energii ***(uz dar nu abuz)*** ca şi pentru conservarea acesteia în scopul amplificării energiei mentale şi a vitalităţii biologice.

Antichitatea orientală avea cu totul altă viziune, decât noi cei de astăzi, asupra sexualităţii. Ei situau sediul energiei sexuale la baza coloanei vertebrale, văzând-o ca pe o forţă latentă, numită Kundalini, de care depinde vitalitatea, forţa de exprimare şi funcţia ereditară. Cele două tipuri de energie ar comunica prin canale situate de o parte şi de alta a coloanei vertebrale. Energia sexuală este înţeleasă ca fiind un capital fix, programat ereditar şi prin care trăim până la epuizarea sa. O putem consuma, cheltui mai repede sau mai lent, după cum dorim, dar nu o putem adăuga ci doar conserva.

Se înţelege acum de ce consumul excesiv al energiei sexuale conduce la epuizarea potenţialului mental, vital şi de unde s-a născut necesitatea conservării acestei energii. Este uşor de înţeles că această concepţie este complet opusă mentalităţii consumiste, susţinută chiar de voci care vor să pară a avea o motivare ştiinţifică (?!), în realitate fiind doar un ecou (dezinteresat?) al societăţii de consum.

Şcolile orientale tradiţionale au eleborat tehnici de sublimare, superizare sau de transformare a unei părţi din energia sexuală în energie mentală prin ascensionarea acesteia de la baza coloanei vertebrale de-a lungul celor două canale enunţate, spre polul cerebral. Este tehnica de ascensionare sau de trezire a lui Kundalini. Aceasta este experienţa despre care Cristian Mureşanu ne scrie în cartea sa.

Dacă un om de lângă noi îşi asumă responsabilitatea unui demers pe cât de util, tot pe atât de interesant ca performanţă, cu atât mai bine pentru sine. Este oricum un reper deosebit de interesant din biologia noastră asupra căruia cândva fiziologia viitorului se va opri cu certitudine.

Gen. Prof. Dr. Constantin Dumitru Dulcan

NOTĂ:

Dl. Constantin Dumitru Dulcan este profesor de neurologie la Universitatea de Medicină şi Farmacie, Bucureşti, a activat ca Şef Clinică Neurologie la Spitalul Militar Central Bucureşti şi este Preşedintele Asociaţiei Române de Acupunctură şi al Revistei Române de Acupunctură. În perioada 1992-2003 i s-a decernat Premiul Academiei Române „Vasile Conta" pentru lucrarea „Inteligenţa Materiei", Premiul „George Florin Cozma" pentru lucrarea „Somnul raţiunii" şi Premiul „Maurice Careme" pentru lucrarea „La métaphisyque dans l`oeuvre de Maurice Careme". A mai fost nominalizat pentru: „World Medal of Honor", „Man of the year 2003" de către Institutul Biografic American.

Este specialist în neurologie, psihiatrie, electroencefalografie, electromiografie, potenţiale evocate, terapia durerii, şi este membru al următoarelor societăţi academice şi ştiinţifice: Societatea Română de Neurologie, Societatea Română de Psihiatrie, Organizaţia Internaţională de Cercetare a Creierului, Societatea Română de Ştiinţă, Academia Americană de Neurologie, Societatea Română de Acupunctură, Societatea Internaţională de Medicină Computerizată şi Inginerie Clinică, Liga Română pentru Sănătate Mentală, Liga Internaţională contra Epilepsiei, Societatea Română de Neuropsihoendocrinologie. A scris numeroase lucrări de specialitate, eseuri de filosofia ştiinţei şi este autor şi/sau co-autor a peste 190 de articole ştiinţifice.

Are mai multe brevete de invenţii care au ca obiect aparate şi metode de explorare electrofiziologică şi de terapie a durerii. A întreprins o serie de studii de laborator despre electrofiziologia tegumentului şi a descoperit o serie de fundamente ştiinţifice pentru terapia prin acupunctură. A descris noi corelaţii între configuraţia electrică a tegumentului şi starea fizică şi

psihică a organismului. A descris importanţa sistemului nervos autonom în medierea efectelor obţinute prin acupunctură. A definit conceptul de electroreglare, de homeostazie electrică şi informaţională. A creat noi metode pentru terapia durerii. Este interesat de conexiunile între modul de funcţionare a creierului şi legile Universului, între medicină, filozofie şi ştiinţe. Este interesat de literatură, artă şi medicină orientală.

PROF. DR. DAFIN FIOR MUREŞANU, MEDIC NEUROLOG, PREŞEDINTE AL SOCIETĂŢII DE NEUROLOGIE DIN ROMÂNIA ŞI PREŞEDINTELE SOCIETĂŢII PENTRU STUDIUL NEUROPROTECŢIEI ŞI NEUROPLASTICITĂŢII, UNIVERSITATEA DE MEDICINĂ ŞI FARMACIE DIN CLUJ-NAPOCA

Ne aflăm în faţa unei cărţi incitante, care deşi face parte dintr-un curent, structurat predominant în ultimii 15 ani, îl depăşeşte în cel puţin două privinţe: caracterul hipercomplex, abordând simultan multe domenii, de la teoria generală a formării şi evoluţiei unversului până la biologia modernă neconvenţională, pe de o parte, şi prezentarea unor experienţe personale deosebite, coroborate cu rezultate terapeutice spectaculoase, obţinute de persoane cu capacităţi speciale, pe de altă parte.

Astăzi se ştie, cel puţin la nivelul grupurilor de cercetare avansată, că cele mai multe dintre fenomenele enunţate sau descrise sunt reale. Faptul că nu există o preocupare deosebită pentru mediatizarea acestora, sau că încă suntem departe de a avea o explicaţie, conformă cu modelele educaţionale, „politic corecte", este cu totul altă problemă. Este o lucrare provocatoare care reflectă personalitatea complexă a autorului.

Format în Şcoala Politehnică Clujeană, autorul a urmat diferite programe de pregătire post-universitară în domenii cum ar fi radioul, televiziunea, muzica, care împreună cu o oarecare experienţă filozofico-ezoterică, şi-au pus amprenta asupra lucrării. Fără pretenţia unei lucrări ştiinţifice, cartea este redactată într-un stil şi limbaj accesibil unui public instruit, cu o remarcabilă ţinută jurnalistică, având meritul de a deschide la nivelul conştiintei comune, o fereastră spre o abordare mai corectă şi consistentă a biologiei contemporane, biologia cuantică.

La începutul secolului al XX-lea, fizica încerca şi reuşea soluţionarea marilor dileme, prin abordarea cuantică. La începutul secolului al XXI-lea, biologia, în special neurobiologia face eforturi considerabile de a rezolva o criză similară celei cu care fizica se confrunta acum mai bine de un secol. Unul dintre părinţii neurobiologiei cuantice, Jeffrey M. Schwartz, spunea că:

„Până de curând, toate încercările de a înţelege activitatea funcţională a creierului s-au bazat, cel puţin implicit, pe aceleaşi principii ale fizicii clasice, care acum sunt cunoscute ca fiind fundamental false, deja de trei sferturi de secol." Astăzi există suficiente date obiective, care atestă şi deschid seria de dovezi asupra relaţiei particulare, conştiinţă-creier. Această relaţie, nu poate fi înţeleasă, demonstrată şi folosită altfel decât prin instrumentele mecanicii cuantice.

PROF. DR. DANIEL DAVID, FACULTATEA DE PSIHOLOGIE, UNIVERSITATEA BABEŞ-BOLYAI

Lucrarea autorului Cristian Mureşanu este un amestec original şi provocator de informaţii ştiinţifice verificate cu supoziţii şi/sau ipoteze încă netestate (dar cele mai multe testabile în principiu) asupra unei teme interesante.

Prin modul de formulare şi argumentare, autorul are grijă să evite formulări/informaţii care fac parte din pseudoştiinţă şi/sau nonştiinţă, lucrurile incerte fiind prezentate ca atare, cu provocarea de a fi investigate ştiinţific.

Notă: domnul prof. Dr. Daniel David, este şeful Catedrei de Psihologie Clinică şi Psihoterapie din

cadrul Universităţii Babeş-Bolyai, preşedintele Institutului Internaţional pentru Studii Avansate de Psihoterapie şi Aplicaţii în Domeniul Sănătăţii Mentale, al Colegiului Psihologilor din România, preşedinte al Asociaţiei de Psihoterapii Cognitive şi Comportamentale din România, profesor adjunct la Şcoala de Medicină Mount Sinai din New York.

DR. INGINER-FIZICIAN EMANOIL SURDUCAN, I.N.C.D.T.I.M. CLUJ

Cu un titlu provocator, autorul Cristian Mureşanu, prezintă de fapt un jurnal personal al căutărilor sale pentru a răspunde la întrebările fundamentale ale existenţei: cine sunt, ce este realitatea pe care o percep, ce rol am eu în această realitate? Subiectele sunt interesante iar acest fapt e incontestabil.

Este greu să enunţ o părere; am impresia că sunt în faţa a 4 cărţi începute şi puse împreună fără a fi terminate fiecare; sau mai degrabă mă simt ca în faţa unui puzzle de 1000 de piese pe a cărui cutie scrie *„descoperirea marelui secret”* iar pe masă sunt aşezate cam 100 de piese din care este greu să înţelegi ansamblul dacă nu ai cumpărat şi tu, privitorul, o cutie similară din care să fi început să pui piesele tale. În cazul acesta, pe ici pe colo, există piese şi jocul începe să-şi dezvăluie o parte din secrete; în acest ultim caz eşti fericitul câştigător al unei soluţii şi cartea ta are sens

Ne naştem într-o lume în care suntem obligaţi să învăţăm definiţii, concepte şi modele prin simplul fapt că aparţinem ei, iar aceste informaţii par la un moment dat singurul adevăr şi uneori se numesc impozant *ştiinţă*. Totuşi, fiecare popor are o colecţie de povestiri, basme sau legende care nu pot fi explicate de modelele vieţii curente şi nici de ştiinţă. Aceste elemente de mister deschid porţi, pentru cei curioşi, către un tărâm neexplorat sau uitat, iar dorinţa de a înţelege îi transformă în cercetători ai inimaginabilului.

Este şocant să descoperi că fiecare dintre noi are un duh, ca Alladin din poveste, care-i îndeplineşte toate dorinţele, chiar şi dacă nu este *conştient* de ele, sau mai ales atunci, că ne creem realitatea la fiecare pas. Concluzia este una foarte simplă: dacă vrem să ne creem lumea pe care o dorim atunci trebuie *să fim conştienţi*, *prezenţi* şi *responsabili* în fiecare moment al existenţei noastre. Simplu, dar nu uşor în lumea omului modern copleşit de zgomotul gândirii *a ceea ce trebuie să facă,* impus de modelele societăţii în care trăieşte. *„Conştiinţa observatorului modifică realitatea observată”* - această concluzie a mecanicii cuantice este poate una dintre cele mai importante rezultate ştiinţifice moderne.

O alta ar fi aceea că *„timpul şi spaţiul nu au sens în lumea atomului”* analoagă, la limită, cu afirmaţia că tot ce avem este *prezentul,* iar timpul este o iluzie a unui model, un parametru într-un program prin care ne simulăm realitatea, ca într-un joc pe calculator.

Promisiunile cunoaşterii *în afara modelelor*, sunt limitele umanului, de nedescris în cuvinte pentru că acele cuvinte nu au fost încă inventate, sau poate pentru că, de la un anumit nivel de cunoaştere, nu mai este nevoie de cuvinte. Autorul şi-a ales cu grijă experimentală faptele pe care le prezintă şi le analizează, pe cât posibil neutru, pentru a le situa în limita dovezilor ştiinţifice, *în manieră clasică* şi a le face mai uşor acceptabile unui cititor neavizat.

Cartea sa se înscrie într-un curent de cercetare modern în care telepatia, telekinezia, generarea materiei prin puterea gândului, rolul conştiinţei în structurarea informaţiei genetice, paranormalul, sunt subiecte de cercetare ale unor domenii interdisciplinare cu rezultate publicate în reviste de specialitate, în China, Japonia, Rusia sau S.U.A.

Problemele aduse în prim plan au capacitatea de a trezi interesul unui auditoriu larg, iar exemplul implicării personale este o invitaţie la o lecţie de cunoaştere fără sfârşit.

GEANINA ŞI IULIAN BUJOREANU MEDICI REZIDENȚI

Cartea de față reprezintă o incursiune în adâncul ființei, o disecție cuantică a adevăratei noastre naturi şi anume cea de creatori. Ea este o fascinantă călătorie în mecanica fină a corpurilor noastre, cu dezvăluiri tulburătoare şi controversate la prima vedere, ce devin premizele unei revoluții în gândirea şi percepția ştiințifică; o carte ce demolează granițele interdisciplinare a ştiințelor moderne, reprezentând o viziune globală asupra originii „proiectate" a ființei umane. Autorul evocă tradiția orientală, una dintre puținele, ce şi-a păstrat, nealterate, principiile şi secretele, o nestemată în ceea ce priveşte puterea de observație şi sinteză a fenomenelor firii. Chiar şi „giganții" fizicii cuantice (Albert Einstein, Niels Bohr, etc) au apelat la aceasta (tradiția orientală) pentru a-şi înțelege şi descrie propriile rezultate.

Cristian Mureşanu aduce o documentație impresionantă referitor la biotransformare, acea scânteie divină ce induce mutipotențialitatea autodezvoltării omului. Aceasta este cheia, perpetuum mobile, care ne permite să dizolvăm spațiul şi timpul şi în final ne ajută să ajungem la Sursa-Originală. Nu este de neglijat nici bibliografia acestei cărți care conține materiale audio şi video profund reformatante a ființei umane, inclusiv la nivel subconştient.

Capitolul princeps al lucrării date este acela în care sunt abordate calitățile fenomenului de observare. A observa înseamnă a participa şi modifica fenomenul observat, un paradox la prima vedere, însă experiențele în domeniul ştiințelor de vârf, în special în fizică cuantică, ne confirmă acest lucru. Odată ce observăm un experiment suntem participanți la acesta şi astfel suntem creatori ai realității înconjurătoare, bunăstării şi sănătății colective.

Iată cum ştiința devine mult mai morală şi descrie existența umanității ca pe un organism uriaş; interdependenți şi părtaşi la suferință sau fericirea celui apropiat.

Setările native ale ființei umane reprezintă piedici greu de trecut pentru o minte neliniştită, cum de altfel este mintea omului modern. Funcția instinctuală de reproducere este adânc „inscripționată" în subconştientul uman. Din păcate vulgarizarea unui fenomen atât de sacru a dus la un declin al umanității prin epuizarea potențialului creator şi al suflului vital. Misiunea acestei lucrări este aceea de a înțelege importanța şi valorificarea forței creatoare prin puterea observației. Înțelepții chinezi afirmau „Acolo unde îți este atenția, acolo este şi energia (Qi)".

Cartea în sine reprezintă o oportunitate de trezire a conştiinței prin reaxarea percepției, gândirii şi integrării umane de la nivel de individ la cel de grup - o lecție de altruism. Informația pezentată, odată asimilată, este un „furnal" conceptual ce remodelează tiparele clasice ale gândirii umane cu o pregătire adevărată a acesteia pentru intrarea în noul mileniu.

„*Vom fi mai conştienți sau nu vom mai fi !*"- acesta este mesajul noului mileniu în care nu mai există loc pentru erori. Provocator şi incitant!

PROF. DR. VASILE COSMA, FACULTATEA DE MEDICINĂ VETERINARĂ, U.S.A.M.V.

Cartea „Biotransformări Sub Influența Psihicului", scrisă de Cristian Mureşanu, are subtitlul „Bioalchimia Umană" şi noi am apreciat-o ca o lucrare extrem de frumoasă, inedită, dar în acelaşi timp, provocatoare. Ea reflectă personalitatea deosebit de complexă a autorului format în şcoala politehnică clujeană cu stagii mai scurte sau mai lungi, în domenii de pregătire diversificată precum, radio, televiziune, muzică şi altele, dl. Cristian Mureşanu, a atacat subiecte de o importanță deosebită pentru umanitate.

A simțit prioritățile momentului, şi în acelaşi timp are un simț extraordinar pentru întrebările şi necunoscutele vieții moderne. Această carte, spuneam că este o mare provocare, în primul rând pentru cititor. Acesta poate fi oricine, un om foarte simplu, sau un om cu o cultură vastă, pregătit pentru diferitele domenii ştiințifice. Eu mă transpun aici în condiția de biolog şi dintre toate

capitolele relevate de autor, aş vrea să subliniez aici, cele legate de transmutația biologică la plante, animale şi om.

În primul rând, autorul vine şi ne informează la zi, despre existența acestui fenomen biologic. Face o scurtă istorie, şi aş vrea să adaug faptul că pentru mine a fost şocantă informația referitoare la transmutația biologică de la animale, deoarece sunt un biolog preocupat de aspectele legate de regnul animal. Autorul descrie informațiile date de chimiştii canadieni, Heru şi Peter, care arată că o dietă carențată în Mg la şobolan, inferioară celei secretate, (în magneziu), face ca totuşi să existe o homeostazie, respectiv, cantitatea de magneziu per şobolan, să fie constantă, respectiv magneziemia să fie constantă, la 82 mg.

Prin aceasta, deducem că în mod firesc şi matematic ar trebui să se ajungă la o stare de carențare gravă. Însă nu se întâmplă acest fenomen. Sunt semnalate aceleaşi aspecte şi la om, care în condiții deşertice, cu temperatură înaltă, cu un aport subliminal de magneziu, elimină constant magneziu, dar magneziemia rămâne constantă. Ce dovedeşte aceasta? Aceasta dovedeşte faptul că există mecanisme care permit transformarea unui element chimic din sistemul periodic al elementelor, diferit de magneziu, în magneziu.

Apoi, autorul indică descoperiri clasice reluate în perioada contemporană, şi anume, cele legate de posibilitatea vieții în laborator, a unor celule. El ne prezintă cazul unor celule ale muşchiului cardiac de la un embrion de găină, care pot supraviețui în laborator o perioadă indefinită. Un cercetător a avut perseverența să le monitorizeze peste 30 ani. Aceasta este o idee extraordinară care poate să încurajeze cercetările legate de studiile *in vitro* pe celule şi țesuturi de la plante, animale şi om.

În concluzie, transmutațiile biologice există, ele situându-se la esența vieții, dar, mecanismele de producere, sunt încă necunoscute. Ce face autorul? El trage un semnal de atenționare a cititorului, a omului de ştiință, sau al omului preocupat de ceea ce se întâmplă în jurul lui, pentru a-i adânci cunoaşterea. Cartea sa este un îndemn la studiu, un îndemn la a cunoaşte viața, un îndemn la a ne cunoaşte pe noi înşine, pentru ca această cunoaştere să aducă progres şi în cele din urmă să aducă un confort psihic pentru fiecare dintre noi.

PROF. DR. CARMEN SOCACIU, U.S.A.M.V. CLUJ-NAPOCA

Societatea actuală (ştiințifică, civilă, socială, etc.), reprezentată prin nivele şi planuri intelectuale extrem de divergente este tot mai sensibilă (şi susceptibilă) adesea neîncrezatoare, față de informatiile ştiințifice „pure" şi greu de înțeles, dar deopotrivă la literatura excesiv ezoterică pe care cititorul neavizat şi ne-inițiat nu o înțelege şi nu o aplică.

Cartea autorului Cristian Mureşanu este foarte bine documentată. Conținutul acesteia se înscrie pe cel puțin trei planuri existențiale, ce pornesc fie de la date ştiințifice indubitabil recunoscute în istorie, fie de la observații actuale „invalidate" dar recunoscute de personalități din biochimie şi medicină si cu referire la fenomene biofizice, adesea considerate (din necunoaştere sau limite de cunoaştere) fie paranormale, fie imposibile.

Componenta bioenergetică a proceselor metabolice este binecunoscută şi recunoscută, procesele biofizice asociate însă sunt mai puțin palpabile datorită limitelor noastre de cunoaştere, dar evident sunt prezente şi mai presus de înțelegerea noastră.

Capitolul 3 include considerațiile teoretice şi explicațiile generale privind mecanismele „clasice" de tip biochimic care explică relația materie-energie şi transformările implicite la nivel metabolic. Pentru biochimişti, obişnuiți cu formulele „moştenite din cărți" mecanismul de tip (1) este cel normal. Pentru autor şi cei care au încredere în imaginea complexă a biotransformării, mecanismele (2) şi (3) sunt mai realiste şi valide, bazate pe un bilanț energetic unde reîntâlnim

înțelegerile intelectuale, care pot explica de ce „mintea” sau „trăirile interioare” pot influența mecanismele biochimice, bioenergetica celulară şi metabolismul.

În această carte complexă, interdisciplinară şi bine documentată, fiecare din noi, om de ştiință (chimist-biochimist-medic-psiholog-inginer), cititor instruit, sau om cu percepții biosenzoriale normale sau supranormale, avem multe date de înțeles şi conştientizat prin înțelegeri personale. Dacă reuşim aceasta, atunci vom putea combina aceste percepții cu înțelepciunea şi cunoştințele teoretice ale autorului. Deloc întâmplător, ideile şi experiențele sale sunt, nu numai împărtaşite, ci chiar apreciate de mari eruditi ai zilelor noastre precum savantul Bruce Lipton.

E greu de citit şi de „metabolizat” această carte dar o recomand cu mare entuziasm, deoarece citind-o, secvență cu secvență, puteți înțelege cât de armonios este integrată cunoaşterea ştiințifică şi „para-ştiințifică”! Este vizibilă formația de inginer a autorului, pe care îl felicit pentru condiția intelectuală, efortul şi modul sistematic de a prezenta „date şi fapte” atât de complexe şi pe care citind-o, simțim că sunt pline de adevăr.

DR. OVIDIU POP, MEDIC HOMEOPAT

Cartea reprezintă un început foarte bun. Oamenii nu îşi imaginează că există această posibilitate. Este evident faptul că fiecare om foloseşte, într-o foarte mică măsură, potențialul şi resursele despre care ne relatează autorul. În momentul în care această utilizare se realizează cu maximul de eficiență posibilă, atunci energia, de care va dispune subiectul respectiv, va fi mult mai mare. În acea situație apar anumite transformări care nu sunt accesibile celorlalți.

Medicina de azi are nevoie de oameni curajoşi care să manifeste o anumită îngăduință spre acest domeniu. Deocamdată, ea nu va prelua cu uşurință aceste experiențe şi de aceea are nevoie de câțiva avantgardişti şi nonconformişti care să se sacrifice, … sau să îşi sacrifice poziția universitară în favoarea unei cercetări, deoarece ideile sunt noi şi chiar dacă există o minoritate, care le acceptă şi le cunoaşte, va fi destul de greu ca medicina să le preia şi să le aplice.

În societatea noastră, singurul tratament oficial acceptat este cel alopat, fără a se propune şi alte posibilități precum cele pe care le putem descoperi tocmai în intimitatea ființei umane. Capitolul cel mai important al cărții, după părerea mea, este cel legat de utilizarea şi transformarea conştientă a bioresurselor seminale.

Îmi exprim convingerea că fiecare om, bărbat sau femeie, este capabil de a ajunge la aceste realizări şi chiar să le depăşească. Există mijloace şi atitudini prin intermediul cărora oricine poate obține aceste rezultate, o parte din ele fiind prezentate şi explicate de către autor, pe baza experienței personale. Pentru aceasta, cei interesați trebuie să înțeleagă mai întâi beneficiile acestor procese bioalchimice, pentru a fi capabili să caute alte aspecte din viața lor intimă, personală, care să-i conducă treptat spre o eficientizare completă şi permanentă a acestora.

Majoritatea indivizilor prezintă un ataşament extrem de puternic față de anumite senzații şi experiențe ce sunt căutate şi repetate până la epuizarea completă fizică, biologică şi mentală, proces care continuă practic toată viața. Ei nu îşi pot imagina şi nu pot concepe faptul că o relație intimă le-ar putea oferi şi alte experiențe, trăiri şi emoții cu avantaje superioare celor unanim acceptate şi recunoscute.

O persoană care dobândeşte sau manifestă, conştient sau nu, aceste aptitudini bioalchimice amplificate este caracterizată de o mare putere de muncă, concentrare mentală, charismă şi voință care o evidențiază în fața celorlalți şi resimte în permanență o stare de bucurie şi linişte asemenea unui fundal. Se poate observa faptul că astfel de indivizi au uneori o inteligență peste medie, chiar genială şi îi pot ajuta foarte mult pe cei apropiați. Cred că viitorul ne rezervă multe surprize. Sunt convins că vom asista cu toții la acestea chiar foarte curând.

CAMELIA NEAMȚU, FIZICIAN I.N.C.D.T.I.M. CLUJ

Este oare ştiința altfel decât o cunoaştem? Este oare omul mai mult decât vrem să acceptăm? Se pare că este nevoie de curaj chiar şi numai pentru a începe căutarea de răspunsuri la astfel de întrebări. „Biotransformări sub Influența Psihicului” ne propune această excursie incitantă, pentru care autorul a integrat şi distilat, într-o logică, purtând foarte clar amprenta sa personală, şi cu meticulozitate deosebită, o cantitate mare de informație, foarte bine documentată şi exemplificată.

Rezultatul este o carte ce poate fi citita în multe feluri. Te poate captiva sau poate să-ți trezească indignarea. Poate fi savurată îndelung sau poate fi citita printre rânduri. Poate fi privita cu scepticism, chiar condescență, sau poate fi descoperirea uimitoare a propriei imagini în oglinda experienței personale a autorului, descrisă cu deosebită acuitate.

Este o carte ce îşi asumă cu tărie misiunea de a aduce un plus de informație în mintea cititorului. Şi, mai ales, este o carte menită să ne deschidă „ochii" sufletului, minții şi corpului spre acea lume nouă ce există în noi şi pentru noi încă de la începuturi.

DR. CLAUDIUS FORGACIU, MEDIC, COMPETENȚE ACUPUNCTURĂ ŞI OSTEOPATIE

Apreciez această carte ca un demers îndrăzneț în afirmarea unui punct de vedere privit cu rezerve de către cei mai puțin obişnuiți cu schimbări neaşteptate în ceea ce priveşte sinele interior. Cristian Mureşanu a avut curiozitatea să se privească cu atenție pe sine însuşi, să se observe cu spirit analitic în direcția fluxului fiziologic al propriului echilibru biologic, rezultând în final o aşezare simplă a datelor care compun o nouă teorie ce revoluționează, aş putea zice, optica manualelor, fie ele şcolare sau universitare.

Ca medic, aş putea afirma, fără rezerve, că noul îşi face apariția în fiecare moment al existenței umanității, mai greu fiind însă surprinderea acestuia. Transformările observate de-a lungul unor ani de experiență personală, se concretizează în cazul autorului acestei cărți, într-o publicație ce poate fi considerată ghid de autoanaliză a biologicului uman. În plus, cartea oferă un punct de plecare pentru trăiri cu totul şi cu totul noi pe care, chiar dacă nu le-am conştientizat până acum, poate că le-am experimentat într-un moment sau altul al vieții.

Îl felicit pe autorul lucrării de față pentru acuratețea observațiilor în acord cu legile universale ale viului, iar mai apoi pentru curajul publicării acestora. Îi invit pe cei care parcurg acest manual să lase la o parte prejudecățile preluate din învățătura şcolară şi să accepte că transformarile pe care le pot ei înşişi experimenta le-ar putea fi de folos în gestionarea propriei lor vieți.

CONF. DR. LIANA MĂRGINEAN, MEDIC PRIMAR NEUROLOG

Aceasta e o carte de-a dreptul uimitoare. Multe din intuițiile mele se validează în acest caz prin ceea ce autorul reuşeşte într-o manieră, trebuie să repet cuvântul, uimitoare, pentru că ceea ce este frapant la Cristian Mureşanu este pragmatismul său şi are un adevărat cult al amănuntului şi detaliului din nevoia de a crea un spațiu-timp, necesar cititorului, cât mai riguros şi aceasta este de fapt o mare calitate, ceea ce face uneori ca autorul să fie prea prudent în prezentările sale.

Părerea mea este că merită să te exprimi cu mai multă îndrăzneală, deoarece avem nevoie de cei care îndrăznesc. Cartea este îndrăzneață în sensul unei argumentări foarte logice care urmează modelul de narațiune al unui cercetător ştiințific.

Această argumentație excepțională se construieşte pas cu pas şi pe baza ei, termenul „biotransformare", devine transformat într-o noțiune acceptată, pe baza unei demonstrații fără cusur. Această observație se bazează pe experiența mea profesională, în calitate de medic neurolog, care ştiu ce înseamnă rigurozitatea unui discurs ştiințific, şi în acelaşi timp ştiu ce înseamnă respingerea faptelor reale de către omul de ştiință.

Dincolo de această dimensiune spațio-temporală a lucrării, am observat excelenta sinteză de cunoştințe interdisciplinare ale autorului, realizată parcă din dorința de a ne regăsi cu toții într-un

limbaj universal, deoarece alunecarea noastră în metalimbaj, produce o fragmentare a realităţii exprimate sau o limitare a ariei sale de adresabilitate.

Aşadar, omul de ştiinţă nu-mi va asculta povestea dacă aceasta nu respectă cele mai severe rigori ale exprimării ştiinţifice, omul religios nu va fi interesat de o experienţă prin intermediul căreia nu îşi poate regăsi propriile credinţe iar misticul sau practicantul din şcolile ezoterice nu va fi interesat de o poveste, (care tocmai în esenţa ei se regăseşte în idealurile cele mai importante ale acesteia), din simplul motiv că nu îmbracă acea formă de limbaj care să le permită adepţilor să o studieze.

Culmea e că această carte de excepţie, prin modul în care e redactată, aduce o unificare a celor 3 tabere adverse, iar în acest caz, demonstraţia şi limbajul ştiinţific sunt necesare deoarece se simte această nevoie de unificare, iar aceasta se împlineşte cu ajutorul celor îndrăzneţi, a căutătorilor şi exploratorilor capabili să creeze punţi de legătură între disciplinele ştiinţifice, religii şi practicile ezoterice.

Un alt lucru inedit al acestei cărţi este faptul că puţini oameni au curajul să îşi expună direct viaţa şi trăirile sale. Aceasta e o dovadă de curaj şi transparenţă, deoarece numai oamenii de calitate pot să facă aceasta. Cristian Mureşanu a scris o carte inedită, deoarece atât el cât şi dl. Academician Constantin Dumitru Dulcan au avut curajul de a oferi cititorilor acele crâmpeie din viaţa şi experienţa lor de viaţă.

Cred că descoperirea cheii cunoaşterii de Sine este un deziderat al nostru al tuturor, asemenea descoperirii pietrei filosofale de către vechii alchimişti. Ceea ce noi uităm uneori, este faptul că orice descoperire mai întâi se produce în profunzimile fiinţei noastre, deci ea ar trebui căutată în primul rând acolo. Faptul că avem pe masă un „manual”, un ghid care ne conduce de la materia amorfă la materia cristalină spiritualizată, sau cu alte cuvinte un ghid care sugerează o posibilă evoluţie interioară, prezentată şi demonstrată strategic, (în sensul cunoaşterii etapelor necesare, a pregătirilor şi atitudinilor ce trebuie cultivate), reprezintă o contribuţie fantastică a acestei cărţi.

Cel mai mult m-am regăsit, prin prisma preocupărilor mele în domeniul vindecării, în capitolul 6 şi am înţeles originea şi cauza anumitor trăiri prin intermediul celor explicate în carte şi acum ştiu că ele sunt, cel puţin, asociate unor fenomene de biotransformare, cu precizarea că, în cazul meu, fiind femeie, există anumite diferenţe ale acestor trăiri şi percepţii.

În calitate de medic neurolog, subliniez încă o dată prezentarea într-o manieră extrem de interesantă şi captivantă a neurofiziologiei, declanşarea fenomenului bioalchimic pornind de la cunoştinţe temeinice de neurobiologie, după care autorul ne prezintă, în premieră, acele înţelegeri, şi mecanisme biologice care pun în evidenţă bioalchimia.

Fiecare cititor, cu siguranţă, îşi va putea forma propria sa opinie despre mecanismul bioalchimic interior şi va înţelege cât este de activ şi ce ar putea face pentru a-i mări eficienţa.

Alte capitole importante ale cărţii sunt cele despre Noua Biologie şi supravieţuiri miraculoase care prin experienţa lor dovedesc prezenţa sau declanşarea cu violenţă a acestui fenomen care le-a salvat viaţa. Dacă un fenomen există, atunci el există în fiecare dintre noi, dar faptul că nu întotdeauna putem cuprinde elementele sale în zona raţionalului nu dovedeşte altceva decât că limbajul şi raţiunea sunt încă inadecvate şi insuficiente.

Dincolo de toate acestea, faptul că am citit în cartea autorului Cristian Mureşanu despre iubirea superioară necondiţionată, transformarea minţii, experienţele misticilor, reprezintă un impuls adresat cititorilor în căutarea răspunsului la întrebările existenţiale: cine sunt eu?, ce caut aici şi care este sensul vieţii?. Sensul vieţii este însăşi Viaţa, trăind şi experimentând în acel Prezent, pentru a ne descoperi pe Sine, păstrând cumva acea puritate a copilăriei necesară restartării procesului bioalchimic. Fără această stare interioară, de puritate şi seninătate bioalchimia nu se susţine.

Dincolo de tot ceea ce cartea ne oferă ca material informativ, bază bibliografică, argumentări şi exemplificări, dezvoltări ale unor teme, eu văd efectiv în autor această candoare a primei părţi din viaţa lui, probabil o existenţă a unui copil etern, care se bucură în faţa fenomenelor vieţii, la care se adaugă pe de altă parte pragmatismul unei persoane foarte serioase, conştiincioasă şi tenace care adună şi arhivează diverse aspecte ale realităţii.

După părerea mea, această combinație, foarte specială şi rar întâlnită, nu este posibilă decât prin intermediul unei bioalchimii, deoarece aceste două contraste nu se pot reuni decât dacă există acel element de coeziune care determină o integrare.

DR. MIHAELA LAZĂR, MEDIC PRIMAR EPIDEMIOLOG ŞI HOMEOPAT

Lucrare de interdisciplinaritate şi totodată de vizionarism, cartea lui Cristian Mureşanu aduce cu îndrăzneală în atenția cititorului atât „cele văzute" adica aspectele cuantificate sau cuantificabile, cât şi „cele nevăzute" adică aspectele intuite, în convingerea sa că natura, în speță omul, este mai mult decât acceptă medicina zilelor noastre. Este un gest de îndrăzneală care poate deschide porți; oricum cunoaşterea unor domenii noi este rezervată celor îndrăzneți.

În calitate de medic homeopat pledez pentru ideea că sănătatea omului depinde de menținerea unui echilibru care permite ființei umane să-şi îndeplinească menirea, cu ajutorul forței vitale interioare şi că în om exista TOTUL, Creatorul neomițând nimic, nici o informație, care poate restabili şi menține sănătatea şi armonia.

Pentru un medic homeopat, această carte este o prelungire şi o completare a propriei formații, pentru medicii alopați, sperăm, o punere pe gânduri, iar pentru oamenii obişnuiți ea oferă lărgirea unor domenii uimitoare de cunoaştere.

PROF. DR. ING. RADU MUNTEANU, RECTOR, UNIVERSITATEA TEHNICĂ DIN CLUJ-NAPOCA

De-a lungul istoriei, ştiința ne apare ca un mare efort de adaptare, de înțelegere şi sinteză, de pătrundere prin spirit a realității exterioare, constituind o trăsătură de unire între om şi natură, având ca rezultat o imagine a adevărului.

Ea este mai mult decât o cunoaştere, este dorința de a te pune de acord cu Universul ale cărui legi le presimți, proces prin care separăm ce ştim de ceea ce nu ştim. În acest sens, cartea „Biotransformări sub influența psihicului" a cunoscutului om de presă Cristian Mureşanu, reprezintă o lucrare inedită făcând ca întrebările ce ne asediază să sune prelung şi parcă devin propriile lor răspunsuri.

În tradiția publicistică există momente când fenomenele umane depăşesc destinul unui adevăr şi se manifestă prin apreciere, ca şi în acest caz, deoarece lucrarea defineşte marca gândirii autorului, ca un semn al ideii.

Este o lucrare cu adevărat inedită. Ceea ce impune gândirea autorului este explorarea topografiei propriei culturi din domenii surprinzătoare, prin intermediul competenței.

Cartea depăşeşte modelul efemer al unui om obişnuit, iar în domeniul psihomental cedează locul căutării adevărului ştiințific argumentat cu înțelepciune. Poate vor apărea şi voci critice la adresa acestei lucrări, dar probabil ele vor fi mai mult o rațiune a pasiunii, decât o pasiune a rațiunii, fiindcă cel care critică este un om ce diluează cerneala până şi cu lacrimile noastre, aşa după cum Nicolae Iorga ne avertiza că el este uneori un grădinar care se îngrijeşte ca arborii săi să nu crească prea sus.

28. EVOLUȚIA ŞTIINȚELOR VIEȚII

Graficul ilustrează o viziune optimistă a unui viitor probabil ce se poate manifesta la nivelul societății umane, dacă aceasta va reuşi să transmită urmaşilor noile deprinderi şi experienţe de utilizare mai eficientă a resurselor corpului, alături de noile cunoştinţe şi înţelegeri ale paradigmelor ştiinţifice.

TIMPUL TRECUT

În urmă cu doar 200-300 ani, speranța medie de viață nu depăşea 40 ani, iar nivelul de calitate a vieții era foarte scăzut. Bolile făceau ravagii şi milioane de victime, punând în pericol însăşi existența noastră ca specie.

TIMPUL PREZENT

Oricât le-ar place unora să nu recunoaştem, de fapt, medicina şi ştiinţele vieţii ne-a adus la un stadiu mult mai bun, cu 80 ani speranță medie de viață şi o mult mai bună calitate a vieții, dar am devenit extrem de dependenți de medicamente şi sistemul medical (*pe desen săgeata neagră foarte îngroşată arată gradul de dependență în ambele sensuri*).

În prezent avem: farmacogenomica şi medicina personalizată, respectiv o mai bună folosire a fiziologiei corpului (biotransformările). Aceasta nu ar elimina dependența de sistemul medical şi medicamente, dar le-ar face mai eficiente în raport cu necesitățile individuale.

Pe de o parte (*pe desen, săgeata de la stânga la dreapta*) farmacogenomica ar putea predetermina utilizarea unor cantități individualizate ale medicamentului, pe baza analizei genomului nuclear, ajungându-se la dozaje aproape homeopate (sau apropiate domeniului homeopatiei), reducându-se astfel de mii de ori toxicitatea medicamentului alopat. În acest fel, medicamentul alopat va putea fi utilizat pe termen lung. Pe de altă parte (*pe desen, săgeata de la dreapta la stânga*) biotransformările ar optimiza foarte mult funcțiile corpului şi starea de sănătate. Un pacient ale cărui resurse biologice sunt bine optimizate prin intermediul biotransformărilor, se vindecă mai repede şi va avea nevoie de mai puține zile de concediu medical. Cea mai nouă descoperire, care va revoluționa modul de gândire în ştiinţele vieţii, este transportul vezicular (pentru care s-a acordat premiul Nobel în luna octombrie 2013).

Aceasta oferă farmacogenomicii mijlocul necesar pentru transportul medicamentului în siguranță (*pe desen, stânga*). Conform celor mai noi teorii ştiinţifice, mitocondriile din celule donoare pot fi transportate prin vezicule la celulele care au nevoie de „piese de schimb" iar acestea, pot fi obținute, se pare, prin intermediul biotransformărilor, care la bărbat, de exemplu, ar pune în circulație mitocondriile eliberate de celulele reproducătoare.

Alte teorii se referă la faptul că reactivarea telomerazei ar putea preveni îmbătrânirea, vindeca aproape în totalitate maladiile legate de îmbătrânire şi prelungi speranța medie de viață până la 150-200 ani. Există studii aprofundate care sugerează că ştiința va fi capabilă să conceapă un activator al telomerazei ce va fi disponibil tuturor oamenilor de pe glob.

VIITORUL APROPIAT ŞI ÎNDEPĂRTAT

Cea mai importantă ramură a medicinei din viitorul apropiat (peste 10-20 ani) va fi medicina regenerativă avansată (*pe desen e marcată la nivelul liniei punctate*) în care se va pune baza cel mai mult pe refacerea tisulară prin metode naturale şi/sau farmacogenomice a organelor afectate, mai ales în unele maladii cronice şi degenerative. Acest fapt va crea premizele unei alte forme de interdependențe între sistemul medical şi pacient simultan cu creşterea nivelului de calitate a vieții, dar şi a longevității, aproximativ până la o speranță medie de viață de aproximativ 100-120 ani.

Există unele indicii care sugerează faptul că este posibilă apariția unui sistem medical de optimizare a fiziologiei omului, care într-un viitor şi mai îndepărtat, peste 100-200 ani, va promova o nouă formă de medicină, ce ar putea fi numită, de exemplu, trans-Medicină.

Trans-Medicina ar putea fi o formă cu totul novatoare şi revoluționară de îmbunătățire a calității vieții din toate punctele de vedere. Bolile nu vor mai fi tratate la stadiul lor final de

manifestare în corp, ci ele vor putea fi detectate înainte de a ajunge la nivel fizic, adică prin vizualizarea reacţiilor biochimice (precum circulaţia necorespunzătoare a unor sarcini electrice, transfer incorect de protoni între mai multe molecule, mişcări de conformaţie necorespunzătoare la nivelul proteinelor etc.). Astfel, tratamentul va fi unul de aparenţă virtuală, ce va preveni ca afecţiunea să devină somatică. În plus, dezvoltarea fiinţei umane îmbunătăţite ar putea favoriza creşterea speranţei medii de viaţă la peste 120 ani.

Aceste idei nu reprezintă profeţii şi nici rezultatul unei forme de clarviziune sau telepatie. Organigrama a fost concepută pe baza unor date observaţionale, presupuneri şi ipoteze logice care ar putea avea un grad ridicat de plauzibilitate. Cu alte cuvinte, ceea ce se pune în discuţie nu este probabilitatea ca aceste idei să devină reale, ci cât de plauzibile ar putea fi ele în raport cu datele existente. Cât de mult am putea presupune că medicina se poate dezvolta în următorii 100-200 ani, în contextul în care nu ar mai apare alte piedici şi factori perturbatori? Ar fi util de discutat la modul ipotetic, care ar fi investiţiile necesare pentru implementarea unor proiecte pe termen lung şi care ar fi dotarea tehnică necesară. Care ar fi avantajele versus cheltuieli şi în cât timp s-ar putea ajunge la un om cu performanţe îmbunătăţite, din punct de vedere biologic, fiziologic şi mental. Probabil, nu peste multă vreme, aceste idei vor intra în contextul unor posibile proiecte de cercetare, grant-uri şi vor fi utile sistemului de educaţie şi învăţământ.

MICHAEL FOSSEL DESPRE REVERSUL ÎMBĂTRÂNIRII

Cristian M.: -*Credeţi că în următorul deceniu, cei care vom fi încă în viaţă vom avea şansa să reversăm îmbătrânirea şi să trăim pînă la vârsta de 150-200 ani ??*

Michael Fossel: -Da, cred, şi spun asta cu oarecare freamăt deoarece în acest moment oamenii te cred nebun dacă afirmi aşa ceva. E adevărat că principala mea preocupare nu este prelungirea vieţii, ci prelungirea vieţii sănătoase Nu vreau ca oamenii să trăiască până la 150 ani şi să sufere de Alzheimer, dar aş fi fericit să ajungă la 80 fără Alzheimer. Aş vrea ca oamenii să nu se îmbolnăvească. Este adevărat că, pentru a vindeca Alzheimer sau bolile cardiovasculare trebuie să modific procesul de îmbătrânire care stă la originea lor la nivel celular. Rezultatul – sau ca un fel de efect secundar, aş putea spune că da vei putea avea o viaţă mai lungă şi mai sănătoasă fără astfel de boli, deoarece schimbăm modul în care îmbătrâneşti. Rezultatul ar putea fi dublarea, de exemplu, a perioadei de viaţă. Aşa că, da, asta va avea impact nu numai asupra populaţiei – în creştere, dealtfel, dar mai important e creşterea unei populaţii capabile de muncă pe perioade mai lungi. Bătrânii pensionarii pot avea Alzheimer sau se află în centre de sănătate .Ceea ce facem e să mărim populaţia de oameni sănătoşi prin scăderea numărului de persoane pensionate cu Alzheimer sau cu alte boli persoane pe care le vindecăm.

Cristian M.: -*Dar asta e absolut uimitor!! ... ar putea fi un şoc pentru telespectatori deoarece niciodată nu a mai fost prezentat un astfel de subiect în România. Ce s-ar întîmpla la nivel cultural şi în viaţa noastră dacă vom deveni capabili să reversăm îmbătrânirea ?*

Michael Fossel: Îmi spun deseori că dacă te întrebi dacă e bine sau rău – indiferent ce înseamnă asta pentru tine personal, asta e bine deoarece elimini teama de Alzheimer, bolile de inimă, Multă lume nu realizează că îmbătrânirea se traduce prin încheieturi dureroase dimineaţa şi şolduri fracurate la cădere. Toate aceste probleme vor fi eliminate. Din punct de vedere personal, cred că e un lucru bun. Din punct de vedere al societăţii, al culturii, este vorba de un amestec. Toţi presupunem că pe la 20 de ani ne găsim o slujbă, devenim productivi, facem copii ne întemeiem o familie şi pe la 65, ieşim la pensie ne îmbolnăvim şi murim.

Toate aceste obişnuinţe şi credinţe se vor schimba iar noua prezumţie va fi că poţi ajunge la 120 sau 150 ani iar dacă totuşi vei face o boală, ea va dura foarte puţin, adică un procent foarte mic din ceea ce ştiam că aveam, iar asta schimbă totul schimbă felul în care ne vedem viaţa schimbă pesimismul şi optimismul schimbă percepţia realităţii vieţii, a ceea ce este viaţa de fapt, dar ea va schimba şi alte lucruri precum familia, perspectiva asupra economiei, asupra politicii o să schimbe totul.

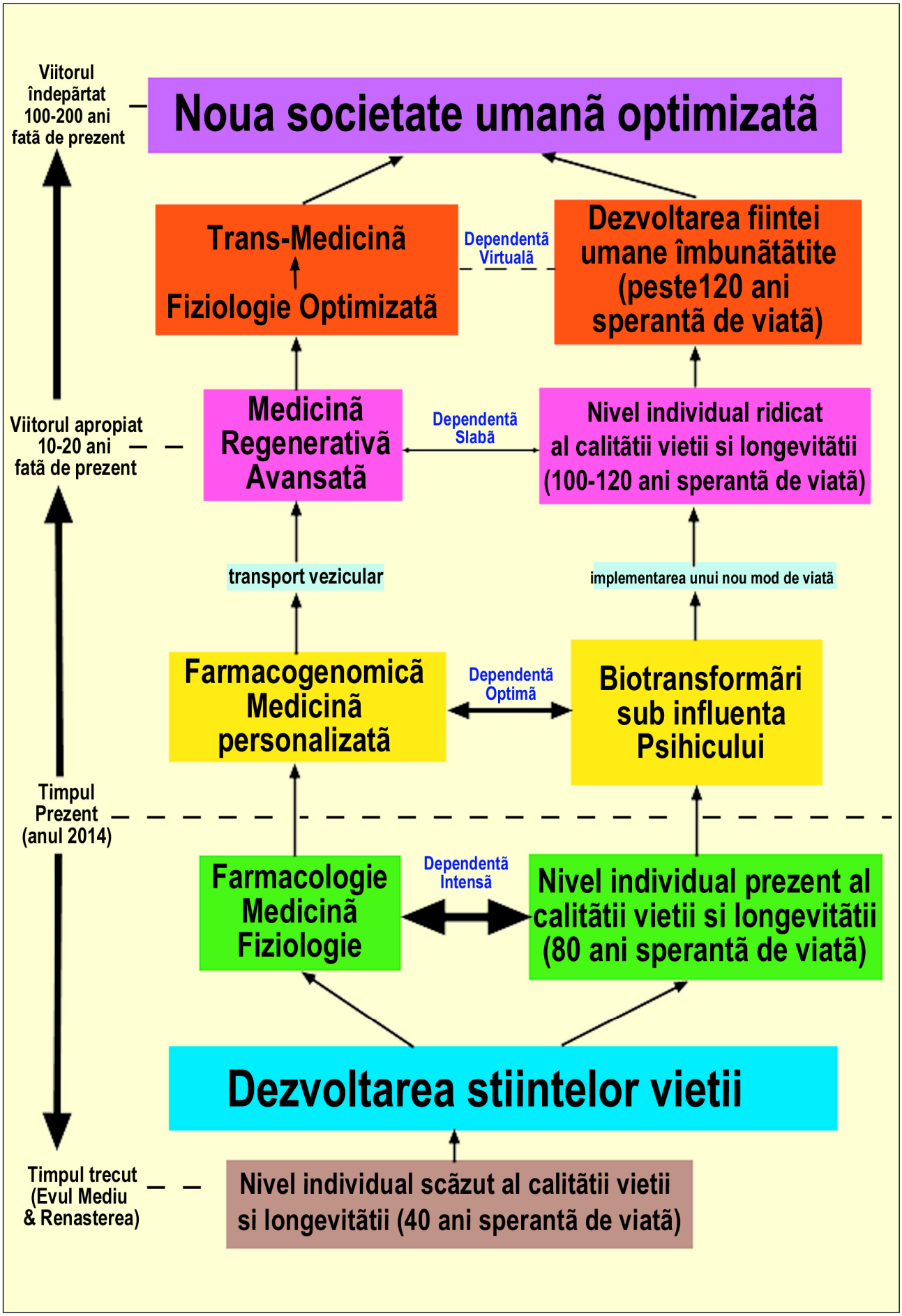
Viitorul îndepărtat 100-200 ani fată de prezent
Noua societate umană optimizată
Trans-Medicină
Fiziologie Optimizată
Dependentă Virtuală
Dezvoltarea fiintei umane îmbunătătite (peste120 ani sperantă de viată)
Viitorul apropiat 10-20 ani fată de prezent
Medicină Regenerativă Avansată
Dependentă Slabă
Nivel individual ridicat al calitătii vietii si longevitătii (100-120 ani sperantă de viată)
transport vezicular
implementarea unui nou mod de viată
Farmacogenomică Medicină personalizată
Dependentă Optimă
Biotransformări sub influenta Psihicului
Timpul Prezent (anul 2014)
Farmacologie Medicină Fiziologie
Dependentă Intensă
Nivel individual prezent al calitătii vietii si longevitătii (80 ani sperantă de viată)
Dezvoltarea stiintelor vietii
Timpul trecut (Evul Mediu & Renasterea)
Nivel individual scăzut al calitătii vietii si longevitătii (40 ani sperantă de viată)

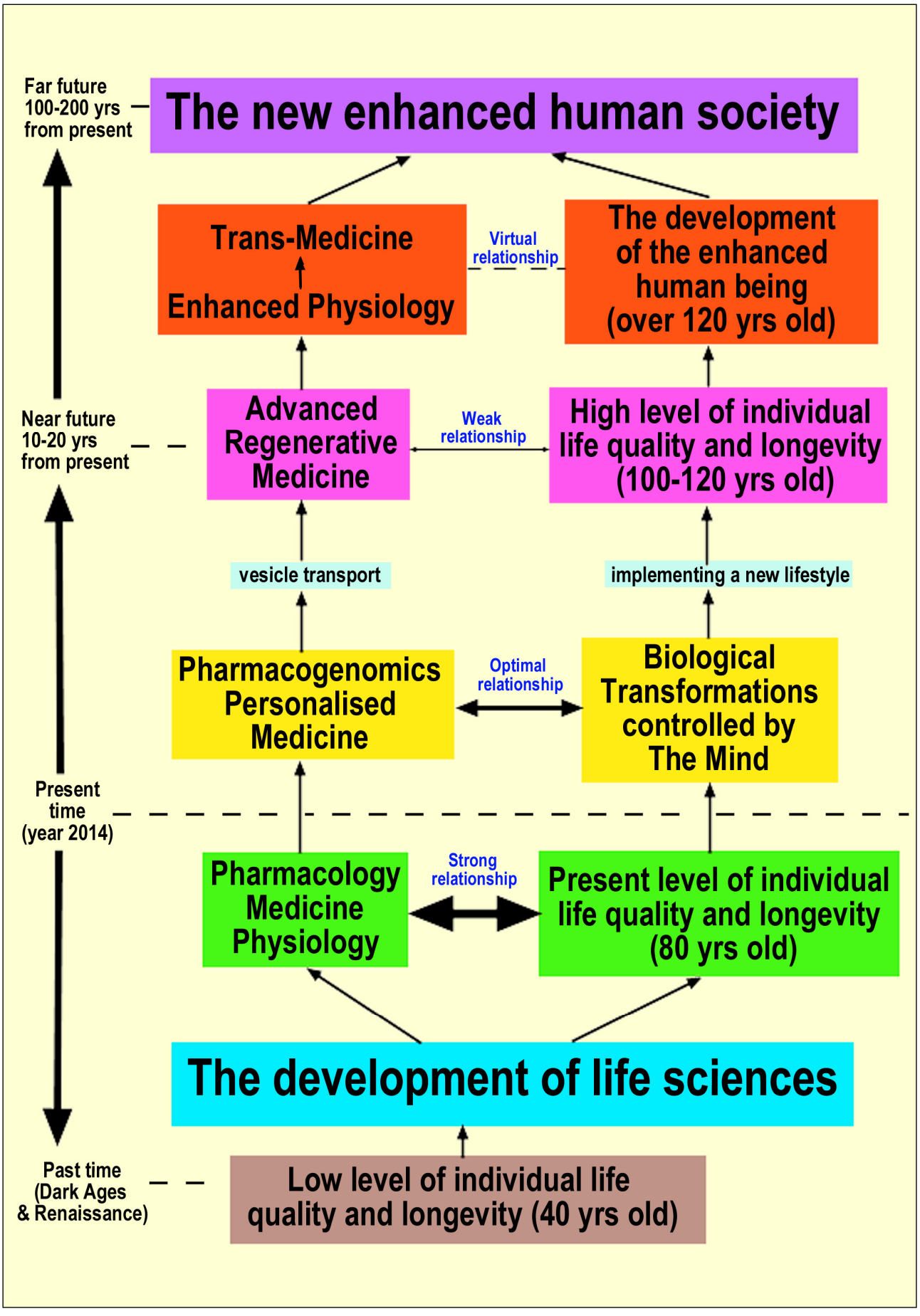
Far future
100-200 yrs
from present
The new enhanced human society
Trans-Medicine
Enhanced Physiology
Virtual
relationship
The development
of the enhanced
human being
(over 120 yrs old)
Near future
10-20 yrs
from present
Advanced
Regenerative
Medicine
Weak
relationship
High level of individual
life quality and longevity
(100-120 yrs old)
vesicle transport
implementing a new lifestyle
Pharmacogenomics
Personalised
Medicine
Optimal
relationship
Biological
Transformations
controlled by
The Mind
Present
time
(year 2014)
Pharmacology
Medicine
Physiology
Strong
relationship
Present level of individual
life quality and longevity
(80 yrs old)
The development of life sciences
Past time
(Dark Ages
& Renaissance)
Low level of individual life
quality and longevity (40 yrs old)

MICHAEL FOSSEL DESPRE DIAGRAMA NOII SOCIETĂȚI UMANE OPTIMIZATE

Michael Fossel: -Există o tendință în gândirea majorității oamenilor de a crede că evoluția se produce în linie dreaptă, că maniera în care se urmăreşte rezolvarea unei probleme este liniară. De exemplu, în 1890 exista o preocupare reală legată de insula Manhattan din New York, problemă generată de numărul cailor şi de costul curățării oraşului de bălegarul de pe străzi. Se estima că în anul 2000 insula Manhattan va fi acoperită de un strat de bălegar de peste 13 m şi că oamenii nu vor face față. Era o mare problemă

Acum suntem preocupați de probleme precum amprenta de carbon. Am impresia că peste 100 de ani, aceasta va fi şi ea în categoria problemelor de tipul „bălegarului de cal" deoarece avem alte griji în prezent şi ne-am reorientat spre alte probleme legate de energie. La fel se întâmplă şi dacă privim către ştiințele biologice. În 1890, un grup de fiziologi americani şi germani sugerau că, deoarece majoritatea celulelor folosesc zaharuri atunci zahărul este hrana naturală perfectă şi nu ar trebui să consumăm altceva.

Privind înapoi, ne dăm seama că acestea sunt idei fără sens, simpliste, dar cea mai mare parte a gândirii noastre de acum este la fel de liniară şi de naivă în ce priveşte felul în care ne tratăm. De exemplu, în ce priveşte boala cardiovasculară preferăm să dezvoltăm următoarea statină sau o tehnică chirurgicală mai bună decât să facem o schimbare de paradigmă şi să privim lucrurile din alt unghi, să le abordăm mai profund întrebându-ne cum funcționează, de fapt, şi cum am putea să găsim soluții mai bune.

Un alt exemplu este tranziția care a avut loc în ultimii 20 de ani când consideram că ulcerul e provocat de aciditate dar de fapt era vorba de o bacterie – Helycobacter. Vindecarea ulcerului se face acum într-o manieră la care nu ne-am fi gândit. Studiile făcute acum pe microbiom arată că acesta ar putea avea o influență majoră în obezitate şi asupra sănătății, în general. Se pare că nu este vorba despre ceea ce mâncăm ci despre bacteriile din tubul digestiv şi din nou, această idee e surprinzătoare pentru oameni.

Oamenii nu au prevăzut apariția acestor idei. Nu sugerez că acesta e sfârşitul biomedicinei ci că multe din schimbările care vor veni nu se produc printr-o simplă extrapolare liniară. Lucrurile se schimbă, şi creem noi modalități de a înțelege funcționarea lucrurilor. Iar asta este valabil şi în cazul procesului îmbătrânirii. Chestiunea pe care o prezinți tu aici se referă la modul în care decurg lucrurile.

Maniera de abordare a acestor lucruri este diferită. De exemplu, vorbeşti despre medicină regenerativă avansată dar asta nu e ceva ce oamenii ar fi anticipat cu 20 de ani în urmă. Iar noi abia am început să atingem suprafața unor fenomene iar lucrurile se vor schimba şi nu într-o manieră liniară, previzibilă, ci într-una neaşteptată, care va avea un impact major asupra medicinei şi a vieții noastre în general.

Cristian Mureşanu: -*Credeți că aşa-zisa mea viziune, cum este desenată în schiță, e calea potrivită sau deja ne îndreptăm în această direcție ?*

Michael Fossel: -Eu cred că mergem în acea direcție. Însă, chiar dacă noi doi suntem de acord că mergem în acea direcție este posibil să fim amândoi în eroare şi să gândim într-o manieră liniară şi că se poate întâmpla iar ceva neaşteptat.

Dar deja tipul de model pe care îl propui priveşte lucrurile într-o manieră neliniară.Sugerez că – iarăşi, este clar că nu e vorba despre o altă procedură medicală. Este mai mult… tipul de lucruri despre care vorbeşti sugerează ceva despre care credem amândoi şi anume că se poate întâmpla neaşteptatul, abordarea profundă, conceptele diferite, maniera diferită de a privi lucrurile toate acestea vor aduce schimbări în medicină şi în societate.

Uneori cred că nu am ajuns la stadiul de civilizație. Mai avem până să ajungem acolo. Acum suntem în zorii unei civilizații Nu suntem civilizați dar s-ar putea să devenim. Dacă se va întâmpla, nu va fi sub forma unei noi reglementări, a unei noi legi – în cadrul O.N.U. sau O.M.S. Se va întâmpla printr-o privire oarecum neaşteptată asupra lucrurilor atât în medicină, cât şi la nivel de societate.

29. TERMINOLOGIE

• **Transsublimare** reprezintă o sublimare a materiei care porneşte de la o stare de agregare a unei suspensii (o dispersie solid în lichid) către o stare necunoscută, care a fost asociată formal cu cea bioplasmatică. Energia rezultată din această transformare specială este de aceeaşi natură cu cea pe care corpul şi-o obţine în urma reacţiilor biochimice din prelucrarea hranei, deoarece asigură derularea proceselor vitale din organism. Altfel spus, această energie e obţinută printr-o altă modalitate de transformare a materiei. Transsublimarea oferă un supliment important cu caracter vital ce se însumează energiei obţinute în urma reacţiilor biochimice.

• **Sublimare** conform DEX on-line, înseamnă: a trece (prin încălzire) din starea solidă direct în stare gazoasă, fără a mai trece prin starea lichidă. ♦ A trece dintr-o stare cristalină în stare de vapori şi apoi din nou în stare de cristale, prin condensarea vaporilor. 2. A (se) transpune pe un plan superior, în sentimente superioare. ♦ A (se) purifica, a (se) rafina.

• **„Bioplasmă”** sau plasma biologică este un termen asociat fenomenului de biotransformare, şi este notat între ghilimele deoarece nu se poate preciza dacă ea este de aceeaşi natură cu cea la care fac referire unii cercetători.

• **Transmutaţia biologică** este procesul de transmutare neradioactivă a elementelor uşoare din interiorul organismelor vii (plante, animale, om), prin reacţii bionucleare. Această clasă de reacţii are o mare importanţă în aprofundarea cunoaşterii ştiinţifice în domenii esenţiale, precum fizică, geologie, biologie, medicină, farmacie, nutriţie şi agricultură. Mecanismul precis al transmutaţiei biologice este necunoscut, dar au fost elaborate mai multe teorii. Prima dintre ele afirmă că transmutaţiile biologice există şi nu pot fi negate, fiind indispensabile vieţii.

• **Biotransformări celulare** reprezintă un ansamblu de procese speciale prin intermediul cărora organismul are posibilitatea de a recupera cantităţi semnificative de energie, necesară menţinerii proceselor vitale din organism, folosind un material biologic celular care are proprietatea de a transmuta şi transsublima într-o stare de agregare de tip bioplasmatic. Aceste biotransformări se produc atât la modul automat, cât şi sub influenţa aspectelor emoţionale şi mentale. În urma proceselor de biotransformare se obţin componente şi subansamble celulare, care sunt utile ca şi „piese de schimb” pentru alte celule somatice, plus o anumită cantitate de energie, asemănătoare celei pe care organismul şi-o produce prin metabolizarea hranei în prezenţa oxigenului.

Biotransformările pot fi în ambele sensuri:

a) **Energie → Materie:** transformarea biologică poate crea materie incompatibilă corpului biologic
b) **Materie → Energie:** transformarea biologică poate optimiza toate funcţiile fiziologice ale corpului

• **Energie vitală** este un termen pe care îl vom atribui formal acelor resurse de tip energo-caloric şi altele, obţinute prin metabolizarea hranei şi/sau alte metode, pe care corpul le foloseşte pentru a susţine ansamblul de procese fiziologice necesare vieţii. Termenul indică o formă de energie încă necunoscută, susceptibilă a exista într-un corp biologic pe întreaga durată a vieţii. Nu există mijloace de măsurare, investigare sau caracterizare a acestei manifestări. Nu suntem siguri dacă ea poate fi încadrată la categoria „energii”, deoarece nu manifestă vizibil caracteristici similare ale unor energii binecunoscute.

• **Biotransformarea** mai poate fi înţeleasă ca o transfiziologie, ce are la bază o trans-biochimie, în care combinarea substanţelor reactante generează exclusiv energie, fără produşi de reacţie secundari.

NOTĂ:

În versiunea americană a cărţii au fost utilizaţi alţi termeni care prin echivalenţă pot fi traduşi astfel:

- „Bioplasmă” a fost echivalat prin **Transbioplasmă**
- Energie vitală a fost echivalat prin **Energie Transfiziologică**

30. MEDICINA MITOCONDRIALĂ

Progresul ştiinţific din ultimii 5 ani ne-a adus în faţa unei noi paradigme medicale de înţelegere a bolii, a fiziologiei umane şi ne-a oferit o nouă ramură în cadrul ştiinţelor vieţii care se numeşte ***medicină mitocondrială***.

ISTORIC

În prezent, există cel mult câteva zeci de centre de cercetare şi şcoli de medicină mitocondrială, majoritatea fiind localizate pe teritoriul Statelor Unite.

Una dintre cele mai dezvoltate, care se remarcă şi prin promovarea unor premize filosofice foarte profunde, este **Centrul de Medicină Moleculară şi Mitocondrială şi Genetică** (MAMMAG) din cadrul Universităţii California, Irvine, Facultatea de Medicină.

Putem aminti aici lucrările de pionierat ale lui Douglas C. Wallace, genetician premiat şi director al MAMMAG alături de Robert Cooke, jurnalist de ştiinţă la Boston Globe, care au publicat, în anul 2011, un studiu comprehensiv numit *„The Promise of Evolutionary Medicine and the Vital Role of Mitochondria”* adică ***„Promisiunile Medicinei Evoluţioniste şi Rolul Vital al Mitocondriilor”***.

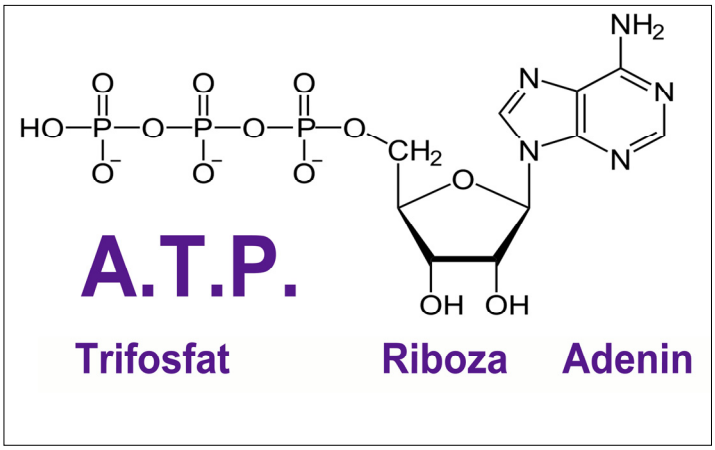

În ciuda faptului că ştirile promovează numeroase descoperiri ştiinţifice uimitoare şi care promit foarte multe lucruri, prea puţin s-a vorbit în ultimii ani despre Medicina Evoluţionistă şi noile paradigme legate de boală şi vindecare. Acestea ar putea fi cel puţin la fel de importante pentru sănătatea noastră, ca şi descoperirea spiralei ADN.

Medicina Evoluţionistă are ca obiect de studiu organitele celulare care au rol în menţinerea reacţiilor biochimice de furnizare a „cuantelor” energetice ale celulei, numite şi molecule de ATP (Adenozin Trifosfat). Aşa după cum fiecare avem un cont în bancă şi putem cheltui bani, în acelaşi mod, corpul nostru foloseşte „monezile” de ATP, pe care îi „furnizează” mitocondriile.

MITOCONDRIILE

Mitocondriile au apărut pe Pământ ca şi celule procariote, în urmă cu 1,5 miliarde de ani. Odată cu fuzionarea simbiotică a α-protobacteriilor aerobe şi celulele procariote (sau pre-eucariote), mitocondriile au evoluat şi s-au specializat ca organite, cu funcţii bine definite.

Alte teorii susţin faptul că celula-gazdă, care a achiziţionat mitocondria, a fost o celulă anaerobă cu nucleu propriu, având deja toate caracteristicile unei celule eucariote, iar aceasta a fost capabilă să „înghită” mitocondriile prin fenomenul de fagocitoză.

Conform celor mai recente puncte de vedere de paleogeochimie, originile acestui salt evolutiv corespund cu starea oceanelor şi atmosferei Pământului, care aveau foarte puţin oxigen, în intervalul de timp de acum 1,8 – 0,45 miliarde de ani în urmă. În consecinţă, nu este de mirare faptul că mai multe genealogii independente de eucariote au păstrat căi anaerobe producătoare de energie în mitocondriile lor. Aceste organite, ce au o însemnătate deosebită pentru viaţa noastră, sunt adevărate „baterii biochimice” care furnizează curent electric, format din protoni.

Aproximativ, 90% din totalul energiei, de care are nevoie corpul uman, este furnizat de către aceste „micro-uzine”. ATP-ul este sursa de energie chimică a celulei şi chiar a întregului organism uman.

Cu alte cuvinte, aşa după cum o termocentrală arde cărbune pentru a produce mişcarea turbinelor generatoarelor, în mod asemănător, în corpul nostru, noi „ardem” ATP pentru a obține energie. În timp ce cărbunele există în mediul natural, ATP-ul trebuie produs, iar pentru aceasta avem nevoie de o uzină, care se numeşte mitocondrie. Bruce Lipton a numit-o „moneda energetică universală”, fără de care celula nu îşi poate „cumpăra” (*i.e.* achiziționa, obține) cele necesare vieții.

În mod asemănător, pentru ca individul să existe ca membru al unei comunități mai mari de oameni, are nevoie de bani, pentru a îşi putea cumpăra cele necesare traiului.

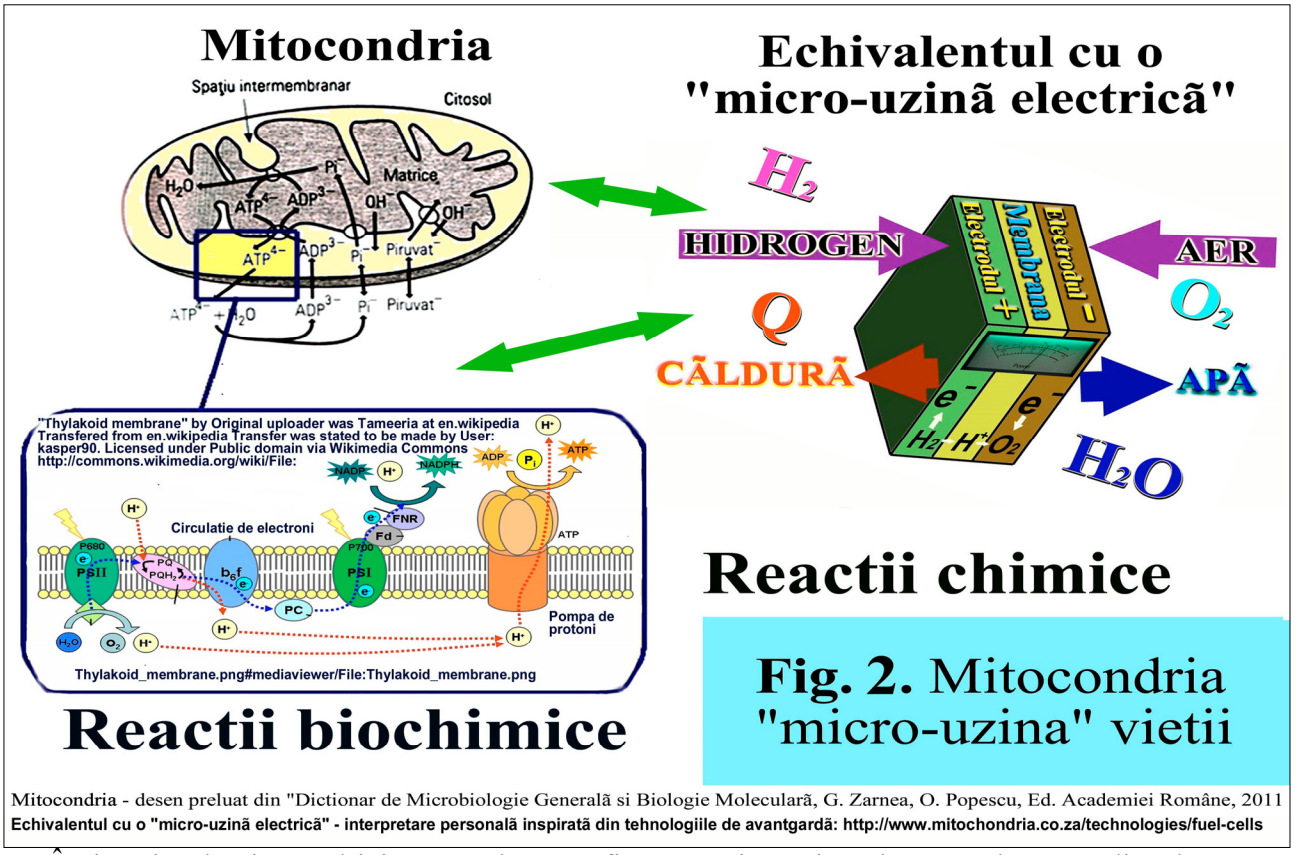

Mitocondria - desen preluat din "Dictionar de Microbiologie Generală si Biologie Moleculară, G. Zarnea, O. Popescu, Ed. Academiei Române, 2011

Echivalentul cu o "micro-uzină electrică" - interpretare personală inspirată din tehnologiile de avantgardă: http://www.mitochondria.co.za/technologies/fuel-cells

În interiorul mitocondriei, ATP-ul poate fi creat prin mai multe metode. Una din ele este o reacție în care se foloseşte ca materie primă o altă moleculă, numită *ADP* (Adenozin Difosfat) şi căreia i se adaugă încă o grupare numită hidrogenofosfat adică HPO_4^{-2}, iar reacția se numeşte *fosforilare* (care poate fi de 3 feluri, dar nu insistăm asupra lor).

$ADP + HPO_4^{-2} \rightarrow ATP$ **(1)**

Vestea bună e aceea că ADP-ul e o moleculă universal prezentă în toate organismele vii, aşa că nu ducem lipsă de ea, dar ATP-ul trebuie să îl producem. Singurul lucru de care trebuie să avem grijă este ca „micro-uzina” să fie în stare de funcționare, deoarece materia primă se găseşte din belşug. De fapt, „şmecheria” biologică este aceea că ADP-ul nu se pierde niciodată, deoarece „îl recuperăm” prin „arderea cărbunelui” (adică a ATP-ului) şi ceea ce rezultă, este următoarea reacție:

$ATP \rightarrow ADP + HPO_4^{-2}$ (↑ Energie) **(2)**

$ATP \rightarrow AMP + 2HPO_4^{-2}$ (↑ Energie) **(3)**

Adică prin arderea „inteligentă” a ATP-ului putem obține fie o moleculă de ADP şi un radical hidrogenofosfat, fie o moleculă de AMP (adenozin monofosfat) şi atunci evident, şi cât se poate de logic, ne rămân doi radicali hidrogenofosfat.[4] Având în vedere „uşurința” grupării HPO_4^{-2} , de a se atașa sau detaşa de la molecula „mamă” (încerc să evit nişte termeni), se mai pot consemna reacții de tipul:

$ATP + AMP \leftrightarrow 2ADP$ **(4)**

[4] Acel „**–2**” de la exponent ne arată că doi dintre atomii de oxigen, legați la atomul de fosfor, ar mai avea nevoie fiecare de câte o legătură ca să devină un compus stabil, adică cel din care provine el în mod natural, numit acid fosforic. Cred că se poate ghici uşor faptul că 2 atomi de Hidrogen ar rezolva această problemă foarte grea de chimie pentru a scrie formula H_3PO_4 a compusului stabil.

Ceea ce se întâmplă în ecuația **(4)** este că o grupare HPO_4^{-2} din cele 3 ale moleculei de ATP va fi „acceptată” de către o moleculă de AMP (care are doar un singur HPO_4^{-2}) şi astfel, deoarece o moleculă a cedat, iar cealaltă a primit, rezultă două molecule identice care vor avea fiecare câte două HPO_4^{-2}. Aşadar, ecuațiile **(1), (2)** şi **(3)** ne arată modul în care se produce, respectiv se eliberează energie, iar aceste reacții se desfăşoară independent în spațiu şi timp, în întregul organism.[5]

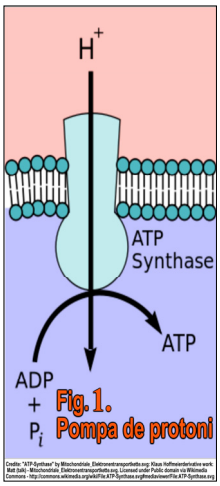

Energia eliberată (pe care am reprezentat-o doar simbolic, săgeata orientată în sus, indicând că ea se „degajă”), va fi folosită pentru reacțiile endergonice, transport activ, mobilitate mecanică, biocurent electric, căldură sau bioluminiscență. Aceasta mai este denumită şi Forța Proton-Motrice, deoarece se produce în reacțiile de osmoză chimică.

De fapt, lucrurile continuă să devină atât de complexe, încât e imposibil să le găseşti un „capăt”, aşa cum eventual se mai poate observa la orele de chimie, unde produşii de reacție „rămân” acolo unde s-a produs evenimentul. Să considerăm că e suficient să ştim doar atât despre aceste reacții, pentru a ne putea îndrepta atenția spre rolul mitocondriilor în organism.

Creditele pentru Fig.1.”ATP-Synthase” by Mitochondriale_Elektronentransportkette.svg: Klaus Hoffmeierderivative work: Matt (talk) - Mitochondriale_Elektronentransportkette.svg. Licensed under Public domain via Wikimedia Commons – http://commons.wikimedia.org/wiki/File:ATP-Synthase.svg#mediaviewer/File:ATP-Synthase.svg

ROLUL VITAL AL MITOCONDRIILOR

În anul 1952, George Emil Palade şi simultan Victor Sjöstrand (independent unul de altul), au descoperit structura mitocondriei cu ajutorul microscopului electronic. Forma şi numărul mitocondriilor dintr-o celulă depind foarte mult de rolul esențial al celulei. Numărul este direct proporțional cu necesitățile energetice ale celulei. Astfel, celulele hepatice, musculare, celulele rinichilor şi celulele reproducătoare masculine (spermatozoizii), au în componența lor sute sau mii de mitocondrii. Dar alte celule, precum cele ale discurilor intervertebrale, ale țesuturilor cartilaginoase şi altele, au puține mitocondrii.[6]

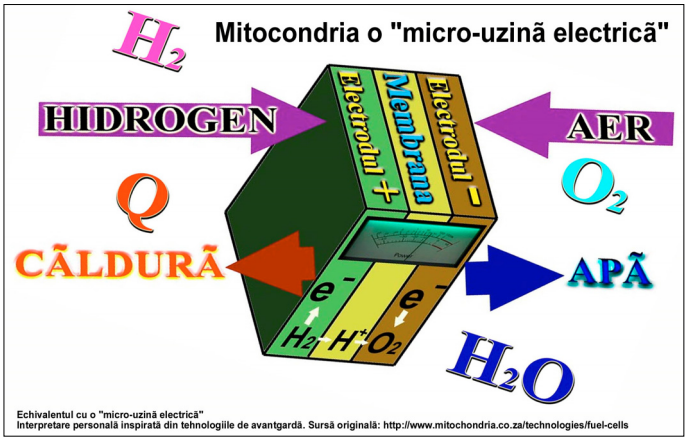

Echivalentul cu o "micro-uzină electrică"
Interpretare personală inspirată din tehnologiile de avantgardă. Sursă originală: http://www.mitochondria.co.za/technologies/fuel-cells

Maladiile mitocondriale, de obicei, se datorează unor disfuncții în unul sau mai multe din următoarele procese vitale:

„Controlul ciclului celular şi al proliferării, termogeneza adaptativă, homeostazia calciului, răspunsul imun înnăscut, inițierea apoptozei, sinteza pirimidinelor, porfirinelor şi hemului, diverse procese metabolice, detoxificarea amoniacului şi a radicalilor liberi etc. Disfuncțiile mitocondriale au fost observate inițial în boli mitocondriale monogenice rare, ulterior şi în diferite stări patologice frecvente, cum ar fi: unele boli neurodegenerative, cancer, diabet, boli cardiace, epilepsie, obezitate ş.a., precum şi ca răspuns la acțiunea unor toxine externe, a infecțiilor virale sau a unor medicamente. În plus, declinul progresiv al expresiei genelor mitocondriale este o caracteristică centrală a procesului normal de îmbătrânire. Toate aceste implicații au fundamentat

[5] Menționez conform legii dreptului de autor sursele de informare pentru ***Fig.2 Mitocondria „micro-uzina” vieții***: a) „Reacțiile chimice” – sursă: "Thylakoid membrane" by Original uploader was Tameeria at en.wikipedia - Transfered from en.wikipedia Transfer was stated to be made by User: kasper90. Licensed under Public domain via Wikimedia Commons http://commons.wikimedia.org/wiki/File:Thylakoid _membrane.png#mediaviewer/File:Thylakoid_membrane.png b) „Mitocondria” – sursă: Desen preluat din „Dicționar de Microbiologie Generală şi Biologie Moleculară, G. Zarnea, O. Popescu, Ed. Academiei Române, Bucureşti, 2011. şi c) Echivalentul cu o "micro-uzină electrică" - Interpretare personală inspirată din tehnologiile de avantgardă. Sursă originală: http://www.mitochondria.co.za/technologies/fuel-cells. Fig. 2 a fost publicată conform cerințelor şi mențiunilor specificate de autorii de drept ale reprezentărilor grafice.

[6] Fig. 3. Echivalentul cu o "micro-uzină electrică" - Interpretare personală inspirată din tehnologiile de avantgardă. Sursă originală: http://www.mitochondria.co.za/technologies/fuel-cells.

un domeniu nou şi distinct de patologie umană interdisciplinară, numit generic medicină mitocondrială.”[7] Majoritatea bolilor degenerative şi/sau demielizante prezintă cel puţin două elemente comune: scăderea numărului de mitocondrii funcţionale din celulele musculare şi/sau discale şi prezenţa unei stări inflamatorii cronice în organism, care poate fi locală sau generală.

BRUCE LIPTON VORBIND DESPRE MITOCONDRII

Mitocondria este un organit celular, poate fi comparată cu un balon cu două membrane, ca o pungă de plastic plină cu diverse. Este ca un vas în care au loc reacţii chimice Pui un capac pe acel vas şi amesteci acolo diverse chimicale şi ceva se întâmplă. Mitocondria este ca o pungă în care se întâmplă diverse reacţii chimice. Ce sunt aceste reacţii? În primul rând, când discutăm despre digestie, spunem că ingerăm hrană pe care o digerăm, adică desfacem moleculele fizice în fragmente mici desfacem grăsimile, desfacem proteinele aceasta este digestia, dar este vorba de nivelul cel mai simplu al digestiei, cel în care desfac molecule - şi ce dacă? eu am nevoie de energie, pe care o obţin de la nivel molecular sau atomic, deci nivelul cel mai simplu al digestiei, cel mai important, e cel de descompunere a hranei în molecule. La următorul nivel am obţinut moleculele şi folosesc câteva pentru construirea unor structuri dar am nevoie şi de energie.

De unde iau energia? Dacă foloseşti atomii pe care i-ai obţinut în cursul digestiei şi îi „desfaci” şi pe ei, atunci se eliberează energia pe care o conţin atomii electronii. Aşa că funcţia mitocondriei este un fel de digestie finală, nu desface hrana în atomi ci foloseşte atomii din care eliberează energia, deci mitocondriile sunt acele structuri din interiorul celulei care se ocupă cu digestia finală a hranei cu atomii din care este alcătuită hrana, şi îi desface, eliberând electronii care sunt unităţi utilizabile de energie, mici sarcini electrice mici unităţi de energie, şi de aceea funcţia mitocondriei este de a furniza energie celulei, pentru a susţine funcţiile biologice.

Dar tocmai am spus ceva asemănător despre melanină, am spus că melanina captează energie din mediu şi apoi o eliberează în interiorul celulei, deci am mitocondria care produce energie şi am şi melanina care produce energie, numai că în alt fel. La nivelul mitocondriei au loc reacţii chimice.

Melanina nu are de-a face cu chimia, la acest nivel e vorba despre energie electromagnetică pură. Aici nu se digeră nimic ci se captează energie, ca în cazul plantelor care au clorofilă ceva asemănător melaninei, o moleculă cristalină ce captează lumina solară pe care o foloseşte pentru a sintetiza hrană. Melanina este o proteină animală, nu se găseşte în plante, este o proteină animală plantele au alte tipuri de pigmenţi.

Mitocondria foloseşte reacţii chimice pentru a produce energie Melanina captează energia din mediu în aceeaşi manieră în care se întâmplă fotosinteza captează energia din mediu şi o foloseşte pentru a genera alt tip de energie, de aceea nu avem nevoie de multă hrană.

CRIZA ŞTIINŢELOR BIOMEDICALE

„Ştiinţele biomedicale sunt în criză”, afirmă experţii de la Centrul de Medicină Moleculară şi Mitocondrială şi Genetică (MAMMAG) din Statele Unite. Deşi investiţiile în sănătate şi cercetare medicală, au crescut de la un an la altul, eficienţa noilor terapii scade tot mai mult. Acest centru de cercetare a fost înfiinţat în cadrul Universităţii California, Irvine, pentru a promova o nouă paradigmă în vindecare. Avem patru sisteme medicale ce pot fi comparate unele cu altele astfel:

Sistemul 1: ***Medicina Clasică***, care tratează şi studiază boala, din perspectiva paradigmei anatomice (ţesuturi şi organe a căror funcţionalitate este perturbată), elaborând sisteme terapeutice pe baza acţiunii proteinelor.

Sistemul 2: ***Medicina Genetică***, care tratează şi studiază boala, din perspectiva paradigmei Mendeliene (cuantizare genetică şi diagnosticare dihotomială), elaborând sisteme terapeutice pe baza activării sau inactivării genetice, la nivelul genomului nuclear.

Sistemul 3: ***Medicina Mitocondrială***, care tratează şi studiază boala, din perspectiva paradigmei genomice mitocondriale (bazată pe genetică statistică şi diagnosticare cantitativă),

[7] Sursă de informare (citat din): Viaţa Medicală, arhivă, Aprilie 2012, Nr.14, autor: Prof. Dr. Mircea Covic, disponibil on-line: http://www.viata-medicala.ro/*articleID_5066-dArt.html

elaborând sisteme terapeutice pe baza refacerii funcţiilor mitocondriale, transfer mitocondrial şi altele.

Sistemul 4: ***Medicina Evoluționistă***, care tratează şi studiază boala, din perspectiva paradigmei energetice (funcționalitate sistemică), elaborând sisteme terapeutice metabolice holistice (metabolomică).

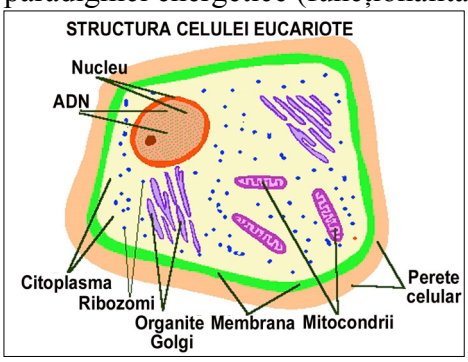

Cele patru sisteme medicale se intersectează în anumite locuri, astfel că: medicina clasică, medicina genetică şi medicina evoluționistă au puncte de cercetare comune (dar prin metode diferite), asupra maladiilor poligenice moştenite – în special cele care se manifestă foarte devreme – cancerul şi fenomenul de îmbătrânire. Pe de altă parte, Medicina Evoluționistă, Medicina Mitocondrială şi Medicina Genetică au şi ele puncte de cercetare comune (dar prin metode diferite), asupra maladiilor multifactoriale (ce cuprind atât factorii genetici, cât şi cei epigenetici) – în special cele care se manifestă cu întârziere şi în mod progresiv.

Dintre toate aceste patru sisteme, cu patru paradigme diferite de abordare, cel al medicinei clasice, bazată pe paradigma anatomică, este „liderul" întregii ştiințe medicale, însă, nu peste multă vreme, el va trebui înlocuit şi/sau adaptat/integrat celorlalte 3 sisteme.

Spun aceasta deoarece problema paradigmei clasice poate fi rezumată pe baza următorului exemplu ilustrativ: ***„Dacă aveți o durere de cap, atunci se presupune că problema dumneavoastră este localizată în cap."*** Ei bine, acest mod de a privi simptomul şi boala îşi are originile în trecutul istoric, aproximativ cu 450 ani în urmă, când anatomistul Vesalius *(Andreas Vesalius Bruxellensis sau Andreas Vesal a fost un anatomist de origine flamandă, medicul personal al lui Carol Quintul*[8]*)*, a descris pentru prima dată structura fizică a corpului uman, „stabilind" astfel faptul că un anumit simptom sau boală este asociat organului din proximitate.

Douglas C. Wallace propune o abordare integrativă, prin unirea celor patru sisteme medicale (cu cele patru paradigme corespunzătoare), avantajul acestei abordări fiind acela că oferă o acurateţe mai bună asupra diagnosticului, o analiză mai bună, chiar personalizată, a bolii şi nu în ultimul rând, elaborarea unui sistem terapeutic mult mai eficient. Dar, dacă luăm fiecare dintre aceste sisteme, separate unele de celelalte, atunci acurateţea diagnosticului, analiza personalizată a bolii şi eficienţa terapiei, scad foarte mult. În urmă cu mii de ani, omenirea şi-a dezvoltat cunoaşterea lumii după modelul greşit al paradigmei lui Ptolemeu, conform căreia, planetele sistemului solar, inclusiv Soarele, se învârt în jurul Pământului, iar acesta e nemişcat în centru.

În ciuda faptului că acest model avea şi un sistem matematic, el nu funcţiona în afara sistemului solar. Acest model a fost acceptat până ce Galileo, Kepler şi Copernicus au putut explica şi dovedi mişcările planetelor în jurul Soarelui, iar acest nou model a putut fi generalizat la nivelul întregului Univers.

SOLUȚIA IEŞIRII DIN CRIZĂ

Cred că a sosit vremea ca şi medicina să abordeze o nouă metodologie de înțelegere a bolii şi vindecării. Thomas Kuhn[9] postula în cartea sa etapele principale de dezvoltare a ştiinței, şi anume:

a) culegerea datelor experimentale şi a unor fapte observate,

b) elaborarea unor teorii care să le includă,

c) testarea teoriilor prin experimente repetabile, reproductibile ori de câte ori e nevoie şi

d) prezentarea teoriei la rangul unei „legi" capabilă să facă predicții. Astfel, metodologia cunoaşterii ştiințifice s-ar baza pe următoarele etape foarte importante:

ETAPELE RAȚIONALE

• Acumularea tuturor datelor experimentale cu privire la fenomenul investigat pe o anumită perioadă de timp, din cât mai multe locații posibile unde acesta a mai fost observat.

[8] Conform: http://ro.wikipedia.org/wiki/Andreas_Vesalius

[9] Thomas S. Kuhn „The Structure of Scientific Revolutions (1962)", (3rd Edition, 1996, U. Chicago Press).

• Corelarea datelor cu un model matematic sau o teorie prin intermediul căreia fenomenul devine reproductibil ori de câte ori este necesar.

• Realizarea unor predicţii, pe baza teoriei sau modelului matematic descoperit, cu scopul validării acesteia (sau acestora) privind manifestările viitoare ale fenomenului investigat.

• Reformularea în limbaj comun a teoriei pentru persoanele care nu sunt specialişti în domeniu, aceasta reprezentând în acelaşi timp şi o autoevaluare a cercetătorului privind gradul de înţelegere a fenomenului respectiv.

ETAPELE INTUITIVE

Acestea apar pe neaşteptate şi sunt rezultatul creativităţii şi gândirii aprofundate. Cunoaşterea raţională îşi are originea în cunoaşterea intuitivă şi observaţională. Cu toate acestea, cunoaşterea intuitivă nu va avea nicio valoare, dacă nu i se poate asocia un limbaj, un model sau o teorie. Pentru aceasta, avem nevoie de concepte, simboluri şi legi care să poată fi implementate în fenomenul studiat.

Am abordat o abstractizare matematică (ecuaţii) care condensează şi ilustrează mecanismul de biotransformare, obiectivând astfel un model minimal pe baza căruia se poate elabora o teorie consistentă şi integratoare. Opinia conform căreia matematica nu ar fi decât un limbaj abstract, lipsită de posibilitatea descrierii unui fenomen, este falsă. Tot mai mulţi matematicieni, şi nu numai, afirmă că matematica este nu doar cel mai potrivit limbaj pentru a descrie natura, ci este tocmai limbajul naturii. Pitagora afirma în acest context că *„lucrurile sunt numere”*.

ETAPA UNIFICATOARE

Ea se referă la faptul că, după observarea unui fenomen, a intuirii unor legi de variaţie sau elaborării unor modele şi validării acestora prin instrumentarul ştiinţific, avem nevoie să ne reîntoarcem la cea mai importantă etapă de testare a experimentului, şi anume trăirea sa de către observator. Astfel, dacă am intuit că fructele ar putea fi bune ca hrană şi am verificat şi testat aceasta prin metode ştiinţifice, atunci următorul pas firesc ar fi de a trăi actul în sine de a le consuma, după care nu mai are rost să studiez din nou fructele (deoarece un experiment înseamnă totodată o acumulare cantitativă şi calitativă).

Astfel, după cum spunea un filosof chinez: *„Ca să prinzi iepuri, mai întâi trebuie să întinzi capcane, dar odată ce iepurii au fost prinşi, capcanele nu mai contează. În acelaşi fel, pentru a-ţi exprima trăirile, experienţele şi ideile, ai nevoie de cuvinte, dar odată ce acestea au fost înţelese şi experimentate, cuvintele nu mai contează.”* (Chuang Tse). Într-o accepţiune mai restrânsă, semiologul Alfred Korzybski spune: *„harta nu este identică cu teritoriul”*.

Însă nici aceste acumulări de experienţe şi trăiri nu satisfac fiinţa umană, mereu însetată de curiozitate şi noutate. Etapa imprevizibilă, care se află undeva în profunzimile fiinţei noastre, este aceea a trezirii la totalitate, la universalitate, la o cunoaştere iluminatorie, care se manifestă printr-o permanentă trăire şi transformare multidimensională (metaforic vorbind) a fiinţei.

În această etapă, toate fructele acţiunilor şi experienţelor acumulate vor putea favoriza un salt calitativ excepţional. Dar, până ajungem acolo vor trece sute de ani. Nu se poate forma o conştiinţă colectivă stabilă şi armonioasă dacă indivizii nu se dezvoltă mai întâi la nivel personal.

ÎNTRE RAŢIUNE ŞI INTUIŢIE

„Noţiunile generale despre cunoaştere…. ilustrate prin descoperirile din fizica atomică nu sunt complet noi sau necunoscute. Ele se regăsesc în filosofiile hinduse şi budiste, ocupând un loc central. Ceea ce vom descoperi este o rafinare a vechii înţelepciuni.” (Julius Robert Oppenheimer)

„Pentru a trasa o paralelă la lecţia teoriei atomice trebuie să revenim la problemele de epistologie cu care s-au confruntat Buddha şi Lao Tse, pentru a armoniza poziţia noastră de observatori-actori în marele show al existenţei”. (Niels Bohr)

„Cea mai importantă contribuţie la fizica teoretică după cel de-al 2-lea război mondial este indicarea relaţiei dintre ideile filosofice ale Orientului şi substratul filosofic al teoriei cuantice.” (Werner Heisenberg)

Cartea lui Fritjof Capra intitulată „Taofizica” este una din puținele lucrări de filosofie a științei care încearcă să stabilească o punte de legătură între trăirile mistice ale adepților evoluției spirituale şi experimentele şi metodologia științei. În următoarele paragrafe am comentat şi rezumat câteva aspecte mai importante, care ar putea pregăti cititorul pentru înțelegerea rațională a fenomenului transmutației biologice (care nu este în contradicție cu filosofia de tip mistic, ci mai degrabă o completează).

Pornind de la dictonul lui Descartes *Cogito ergo sum* („Gândesc, deci exist”), educația din societatea occidentală a promovat identificarea ființei umane cu rațiunea, care nu este deloc mai bună decât predecesoara ei, care identifica ființa cu organismul biologic. Conform noii concepții, cei mai mulți indivizi se consideră „eu”-ri izolate în propriile lor trupuri fizice. Astfel, „spiritul” este separat de corp, dar îl controlează.

De aici s-a format conflictul aparent dintre voință şi instinct, dintre voluntar şi involuntar. În continuare, individul a mai fost „împărțit” în numeroase alte componente responsabile de talent, sentimente, credințe şi rațiune, care sunt angajate în nesfârşite conflicte, generând marea confuzie dintre fenomene şi procese. Din această fragmentare s-a oglindit viziunea noastră despre lumea „exterioară”, care este formată din obiecte şi fenomene complet independente de acesta.

Această convingere stă la baza nenumăratelor conflicte şi mişcări sociale, crize economice şi sociale, crize culturale şi ecologice. Filosofia orientală afirmă că tendința de a fragmenta lumea perceptibilă este doar o iluzie, născută din mintea noastră, orientată spre evaluare şi clasificare, iar aceasta mai este numită *avidya* (ignoranță). Conform scrierilor orientale străvechi, „*perturbarea minții produce multiplicitate, iar pacea interioară readuce unitate”*.

Deoarece mişcarea şi transformarea sunt proprietăți fundamentale ale fenomenelor, forțele care le generează sunt aspecte intrinseci ale materiei. Din acest motiv, imaginea unui Creator, aflat la baza tuturor lucrurilor şi fenomenelor, nu este aceea a unui rege atotstăpânitor, care conduce lumea de „sus”, ci a unui principiu interior care coordonează totul din perspectiva aspectelor intrinseci. O altă explicație a imaginii unui Creator poate fi formulată prin conceptul de Realitate de Ordin Superior, care include atât aspectele perceptibile ale realității fizice, împreună cu legile ei, cât şi aspectele sale numite şi *subtile*.

Fără îndoială, atât știința mecanicistă şi divizionistă, cât şi cultura ezoterică mistică şi unificatoare, îşi au plusurile şi minusurile lor. Astfel, putem constata cu uşurință faptul că majoritatea practicanților sau adepților misticii orientale au o atitudine antiştiințifică. Ei consideră că știința occidentală este o disciplină limitată, care împiedică dezvoltarea imaginației şi este responsabilă de tot răul creat de tehnologia modernă.

Cu toate acestea, nimeni nu poate contesta foloasele științei în eradicarea anumitor maladii, creşterea calității vieții indivizilor şi, mai nou, identificarea a tot mai multe legi şi fenomene care stau la baza funcționării micro şi macrouniversului. Prin intermediul cărții sale, Fritjof Capra doreşte să tempereze conflictul major dintre știință şi misticism, pentru a indica faptul că știința are potențiale excepționale de cunoaştere şi poate fi un instrument util, chiar necesar, dezvoltării personale a indivizilor.

În cea mai mare parte a cărții este abordată cunoaşterea rațională, care rezultă din experiență, o experiență care este mai ales biologică şi fiziologică, având la bază mecanisme intime încă insuficient cunoscute. Acest tip de abordare se adresează acelei categorii de cititori care nu se pot apropia de partea intuitivă şi mistică a realității sau care sunt obişnuiți cu judecarea rațională a lucrurilor şi fenomenelor înconjurătoare.

Deşi este insuficient cercetată, experiența biotransformării umane poate fi adusă în zona unei științe care măsoară, cuantifică, analizează şi clasifică. Probabil că, într-un viitor nu foarte îndepărtat, cunoaşterea științifică va fi completată cu cea intuitivă, care este susceptibilă de a fi analizată prin metodele științei şi cunoaşterii. Nu putem decât să sperăm că asemenea experiențe biologice profunde, având şi o anumită însemnătate spirituală, vor face obiectul unei noi științe.

REFERINȚE BIBLIOGRAFICE:

* Comentarii personale bazate pe materiale lecturate în Fritjof Capra, „Taofizica”, Ed. Tehnică 2004 şi Adrian Pătruț, „Știință, Chimie, Nanoclusteri”, Ed. Casa Cărții de Știință, 2007, ISBN 978-973-133-119-5.

31. BIOCHIMIE vs. BIOTRANSFORMARE

Testiculul reprezintă „uzina creatoare” a bărbatului. Spermatogeneza ia naştere în urma unui proces destul de misterios (sub influenţa secreţiilor androgene ale testiculului şi a hormonilor hipofizari) în tubii seminiferi, care sunt grupaţi în mai mulţi lobuli testiculari despărţiţi de septuri.

După producţie, aceştia urcă prin canalele eferente spre capul epididimului, unde ajung la maturitate (în timp surprinzător de scurt). Mai întâi, o primă grupă de muşchi împing lichidul alb-brânzos şi netransparent al spermatozoizilor din corpul epididimului, prin canalul deferent spre vezicula seminală.

În acest loc se produce şi un lichid uşor vâscos, galben deschis, care este o componentă a lichidului seminal şi are rol nutritiv. Evacuarea lichidului seminal prin prostată mai adaugă amestecului o componentă lubrificatoare transparentă şi uleioasă, secretată de aceasta, precum şi hormoni masculini. Spermatogeneza este un proces continuu, care se derulează cu viteză variabilă în funcţie de bioritmurile interioare, secreţiile hormonale hipofizare şi prezenţa stimulilor exteriori care excită organele de simţ tactile, vizuale şi olfactive. În medicină nu este (sau este prea puţin) recunoscut faptul că spermatogeneza ar putea fi influenţată şi de respiraţie. Asupra acestui aspect vom reveni în paragrafele următoare.

Dacă se acumulează un grup mare de spermatozoizi în vezicula seminală, acumularea produce o perturbare la nivel psihoemoţional, care îi „sugerează” bărbatului să participe „urgent” la o relaţie intimă. Perturbarea creşte gradat cu trecerea timpului şi cu manifestarea stimulilor excitativi care transmit semnale organelor de simţ. Acestea, la rândul lor, răspund la „evenimentele” exterioare transmiţând semnale spre creier, unde sunt analizate şi interpretate drept „emoţii” ca urmare a unor reacţii chimice speciale. Mintea va realiza imediat conexiunile logice şi va „crede” că impulsurile stimulilor de natură erotică sunt echivalente cu „iubirea”, iar glanda hipofiză eliberează o cantitate importantă de hormoni, care va induce o nouă serie de reacţii chimice la nivelul scoarţei cerebrale. Acestea, la rândul lor, vor genera un nou „set” de emoţii, interpretate în acelaşi mod.

Mintea sa e acum „convinsă” că el este îndrăgostit. Până aici, acest proces decurge aproape automat, asemenea unui mecanism cu funcţionare condiţionată.

MECANISMUL BIOCHIMIC

La indivizii obişnuiţi, în cel mult 10 minute de la preluarea stimulilor excitatori, oferiţi de organele de simţ, se produc excitaţii nervoase care acţionează asupra mai multor grupe de muşchi, ale căror contracţii nu pot fi controlate conştient.

Prin excitaţii tactile repetate, care ajung pe cale aferentă la centrul nervos ejaculator, localizat în măduva lombară, se generează un impuls nervos, care se propagă pe cale eferentă, declanşând motricitatea veziculei seminale. De obicei, au loc un număr de cel puţin 5 contracţii spasmodice succesive, ale muşchilor bulbo- şi ischiocavernoşi. Primele 2-3 contracţii se succed la intervale de 0,5 secunde, următoarele la 1 secundă şi ultima după cca. 3-5 secunde, în urma cărora întregul conţinut (cca. 4-5 ml) al veziculei seminale este evacuat prin prostată spre uretră.

Fiecare contracţie a veziculei seminale este urmată de o contracţie a prostatei, care produce una dintre componentele lichidului seminal (asemenea unui lubrifiant pentru ejacularea propriu-zisă, având rol secundar în protejarea pereţilor de acizii ureici). Ulterior, muşchii perineali, care au provocat staza venoasă se relaxează, iar sângele poate părăsi corpii cavernoşi ai organului sexual şi acesta intră în repaus. Trebuie subliniat faptul că, imediat după acest eveniment, aşa numita stare de „iubire” se estompează sub efectul narcotic-euforizant al evacuării lichidului seminal (declanşând imediat eliberarea unor endorfine care îl „recompensează” pe bărbat) şi, de cele mai multe ori, starea dispare, pentru a reapărea la următoarea „necesitate” imperioasă de a întreţine o relaţie intimă. Cam asta e tot ce se întâmplă în majoritatea cazurilor.

Problema insuccesului de a interveni conştient asupra acestui eveniment, care durează doar câteva secunde, este legată de următorii factori:

a) Imposibilitatea (sau cel puțin aşa cred majoritatea) detaşării de efectele endorfinelor care aduc starea de „recompensă” la nivelul hipocampului;

b) Imposibilitatea (sau cel puțin aşa cred majoritatea) de a face față creşterii exponențiale a nivelului de excitare produs de acele câteva sute de milioane de micro-antene de recepție cu care e căptuşită suprafața interioară a uretrei.

Acele micro-antene sunt molecule specializate, fixate ferm pe suprafața celulelor epiteliului intern al uretrei şi care transmit semnale numai când sunt atinse de lichidul seminal, dar nu şi la eliminarea urinei (ce nu produce nici un fel de modificări excitative).

Dacă aceste micro-antene NU ar reacționa după prima contracție a veziculei seminale, atunci numărul de reacții chimice de la nivelul creierului ar fi insuficiente pentru a menține în continuare sensibilizarea şi contracția muşchilor ejaculatori ai veziculei seminale. Altfel spus, Natura a dorit să elimine riscul apariției unei „relaxări” premature, **înainte** de golirea completă a veziculei seminale.

Astfel, primele câteva zeci de mii de micro-antene atinse la primul milimetru al uretrei, pe unde trece primul „val” de lichid seminal, transmit câteva zeci de mii de semnale, care sunt recepționate, aproape instantaneu la nivelul creierului şi se produc primele câteva zeci de mii de reacții chimice, în urma cărora se eliberează primele câteva zeci de mii de molecule, atât de mult preferate de bărbați (fără ca ei să ştie că le preferă).

La acest eveniment „beatific”, creierul (prin mecanismul automat inconştient – pentru că e gata educat şi moştenit) transmite comenzile pentru execuția imediată a celei de-a doua, a treia etc., contracții ale muşchilor ejaculatori, iar lichidul seminal este împins milimetru cu milimetru, cu mare viteză (din păcate), fiind atinse, probabil, sute de milioane de „micro-antene” care transmit sute de milioane de semnale la creier, în urma cărora se produc sute de milioane de molecule din clasa endorfinelor, care „prelungesc” starea „beatifică” la bărbat de la o zecime de secundă la … probabil 10 secunde, după care apare imediat o altă senzație „beatifică” a unei somnolențe, de fapt se poate spune chiar fără menajament, **somn**, care probabil o va enerva pe partenera sa. Există din fericire şi suficiente excepții de la această „regulă”, însă într-o minoritate aflată în scădere.

Probabil vă veți întreba din care buzunar al imaginației am scos această poveste cu „micro-antenele”… ei bine, metafora nu poate fi verificată decât în singura situație în care, printr-un antrenament adecvat, un bărbat ar reuşi ca după prima jumătate de contracție a veziculei, să le oprească pe celelalte, lăsând astfel lichidul seminal să fie prezent undeva până la mijlocul uretrei, fapt care va menține zeci de secunde, acele micro-antene activate.

Chiar dacă lichidul seminal nu este împins spre exterior, ci doar adus până foarte aproape de ieşire, „micro-antenele” transmit impulsurile la creier. În cazul anulării comenzilor de continuare a contracțiilor (fapt care e posibil după foarte mult antrenament), se produc cele câteva sute de miliarde de molecule de endorfine care creează mai departe acele stări beatifice (foarte vii şi reale) de câteva mii de ori mai intense, având o durată de cel puțin 10 ori mai lungă.

Pare de necrezut? Evident că aşa pare, până ce nu se realizează primul experiment. Nu există nicio teorie posibilă, indiferent câte demonstrații irefutabile ar putea avea, care să **convingă** pe un bărbat că aceste lucruri sunt posibile şi ele chiar se produc. Nici măcar Dr. Chang nu era sigur că bărbatul tantric (cum îl numeşte el) ar putea să se aventureze până la nivelul erotic „critic” de 100% pe scara intensităților şi să beneficieze, **nu de acelaşi** efect al endorfinelor specifice bărbatului ne-tantric care pierde sămânța, ci de câteva ordine de mărime mai intens acest efect pe o durată de timp de aproximativ puțin 5-10 ori mai mare.

Cei mai mulți tantrici recomandă ca punct de maxim, doar 99% din intensitatea maximă a excitației, deoarece, probabil, după toate aparențele, nu aveau de unde să ştie că se poate şi altfel. Aşa că de fapt, în cei 1% „rămaşi” se produce mai multă senzație emoțională decât în „primii” 99%… metaforic vorbind. Eventual, aceasta ar putea fi o etapă de „ucenicie” a bărbatului care vrea cu adevărat să experimenteze efectele tantrice ale sexualității şi nu punctul final. Cu asta aş putea fi de acord. Aşadar, totul nu e decât o biochimie naturală, dar ea are rezultate foarte diferite în cele două cazuri.

Este important de evidențiat confuzia generată de efectul endorfinelor şi starea adevărată de iubire superioară. Majoritatea bărbaților „trăiesc” exclusiv la nivelul de manifestare al unor reacții

chimice, fără să bănuiască că, de cele mai multe ori, acestea îi controlează existența şi nu invers. Deseori, acest fapt nu e pe placul partenerei lor.

În volumul ocupat de cei 5 ml de lichid evacuat există între 120 şi 200 milioane spermatozoizi. Ştiința medicală îl consideră „firesc", dar delimitează anumite situații legate de „sănătatea" acestora, precum capacitatea lor de a fecunda un ovocit şi valoarea procentului celor considerați viabili sau afecțiuni patologice care determină productivitatea nefiresc de scăzută a glandelor seminale de a produce suficienți spermatozoizi sau spermatozoizi viabili. Asta e ceea ce se ştie.

În urma acestui proces, organismul este puternic devitalizat şi narcotizat. Bărbatul simte o unică plăcere în momentul evacuării lichidului seminal, de care se va ataşa pe tot restul vieții. Procesul biologic masculin de apariție a substanței creatoare seminale în interiorul testiculelor se declanşează în jurul vârstei de 9-13 ani şi continuă, de obicei, până la andropauză. Până acum, totul nu e decât o biochimie automată. Deşi medicina nu acceptă că există o legătură între evacuarea excesivă a lichidului seminal la bărbat şi tot complexul de boli psihice, suferințe emoționale, dezechilibre energetice şi alte afecțiuni de natură somatică, un număr tot mai mare de oameni de ştiință se străduiesc să dovedească conexiunea prin diverse explicații teoretice, dar fără posibilitatea efectuării unor studii clinice pe subiecții care au reuşit să depăşească această problemă aparent insurmontabilă.

Pe de altă parte, numărul nepermis de redus al subiecților care pot manifesta aptitudinea de biotransformare ireversibilă este atât de scăzut, încât se încadrează la categoria „excepții neînțelese" sau „paranormal", iar mentalitatea „firescului", conform căreia comportamentul majoritar este cel „bun" şi cel minoritar ar fi patologic sau paranormal, este înrădăcinată în gândirea ştiințifică medicală.

NOTĂ:

În *Atlasul de Anatomie* (Editura VOX, 2008), pag. 135, paragraful „Producerea spermatozoizilor" menționează următoarele: *Producția de spermatozoizi (între 10 şi 30 miliarde pe lună) are loc în tubii seminiferi din testicule. Spermatozoizii nou formați intră în epididim, care e o zonă de stocare şi dezvoltare a celulelor reproductive masculine, fiind necesare între 60 şi 72 ore pentru a atinge maturitatea completă. Epididimul poate fi golit, uneori, de 3-4 ori pe zi şi reumplerea sa necesită aproximativ 2 zile.*

Fraza cea mai importantă care încheie paragraful citat este: „*Dacă nu apare nicio ejaculare, spermatozoizii se dezintegrează şi sunt reabsorbiți"*. Prin cuvintele *dezintegrează* şi *reabsorbiți* se urmăreşte o explicație asupra unor observații incomplete şi prea puțin înțelese de medicina clasică. Nu ni se spune ce înseamnă această *dezintegrare* şi nici cum anume se produce, aşa după cum nu ni se spune unde şi cum sunt *reabsorbiți*.

PREGĂTIREA PENTRU BIOTRANSFORMARE

Realizarea acestui proces deosebit de complex este o adevărată provocare. Condițiile şi vârsta optimă la care poate fi declanşat sunt extrem de importante. Din păcate, nu există un „şablon" care să poată fi „imitat" sau „copiat" de oricine, pentru a obține rezultate garantate. Nu se poate descrie nicio „metodă", în afara experienței personale.

Cu toate acestea, după 10 ani de biotransformare, odată cu revizuirea atentă a capitolelor din cartea veche, a fost foarte interesant să descopăr multe situații în care biotransformarea se putea declanşa la o simplă discuție, pe care o aveam cu diverse persoane, la o simplă întâlnire, în care nu practicam meditația sau alte tehnici, iar alții reuşesc rapid să înțeleagă direct prin lectura cărții. Aşadar, nu e nimic paranormal sau imposibil.

Aşa cum va fi prezentat în alte paragrafe, biotransformarea favorizează reducerea semnificativă a oscilațiilor minții, datorită faptului că este eliminată perturbarea interioară generată de concentrația extrem de ridicată a celulelor reproducătoare din veziculele seminale. În afară de aceasta, există nenumărate alte surse perturbatoare exterioare secundare importante, care nu fac obiectul de studiu al acestei cărți. Şcolile ezoterice promovează o serie de metodologii neconvenționale, dar eficiența acestora este dovedită numai prin intermediul rezultatelor obținute de practicanți.

Există cel puţin două tipuri de pregătire şi şcoli: şcoli pentru pregătirea privind realizarea etapei de biotransformare definitivă şi ireversibilă (care mai este cunoscută şi sub conceptul de *trezirea lui kundalini*), respectiv şcoli pentru abordarea unei căi spirituale, adepţii având deja rezolvată problema mecanismului de biotransformare (*trezirea lui kundalini*).

• **Cele din prima categorie** sunt numeroase, dar majoritatea adepţilor nu reuşesc să declanşeze procesele de biotransformare, astfel că rezultatele sunt slabe sau mediocre.

• **Cele din a doua categorie** sunt pe cale de dispariţie, deoarece aproape nimeni nu mai doreşte să continue practica foarte severă a trezirii complete a tuturor potenţialelor latente, inclusiv folosirea cu randament maxim a creierului.

Afirmaţiile care urmează sunt deocamdată nerecunoscute sau prea puţin recunoscute de către ştiinţa medicală.

ROLUL APARATULUI REPRODUCĂTOR

Testiculele produc spermatozoizi continuu şi neîntrerupt, probabil şi pe durata nopţii (dar într-un ritm mai redus). Aceştia ajung în epididimul care îi împinge prin mişcări de contracţie lente şi rare, în grupuri mici, pe canalul deferent. Asemenea sângelui, care curge într-un ritm, şi aceştia curg spre vezicula seminală, într-un ritm, unde vor ajunge la maturitate extrem de rapid.

În funcţie de anumite condiţii speciale (care vor fi explicate în paragrafele următoare), amestecul notat $\mathbf{M_n + M_s}$ poate manifesta un fenomen special. $\mathbf{M_n}$ este componenta nutritivă în substanţe vitale (între 60-70% provenind de la glandele seminale, precum fructoză, fosforilcolină, ergotionină, acid ascorbic etc. şi cca. 20% de la prostată, care sunt spermină, acid citric, colesterol, fosfolipide, fibrinolizină etc.) iar $\mathbf{M_s}$ (între 10-20%) reprezintă componenta efectivă de celule vii rezultate din procesul de spermatogeneză.

A. ETAPA DE MODIFICARE A STĂRII DE AGREGARE

După aproximativ 1-2 minute de la atingerea unor condiţii emoţionale extatice, amestecul suspensiei seminale are tendinţa să îşi schimbe starea de agregare, la temperatură constantă.

El devine mai întâi „excitat” (fenomen temporar, de scurtă durată, asociat unei stări emoţionale extatice), stare în care productivitatea de hormoni creşte mult, fiind însoţită adesea de intrarea în excitaţie a organelor sexuale. Aceasta e o stare intermediară (notată cu $\mathbf{S_i}$ menţionată în capitolul 6). În lipsa ei, randamentele de biotransformare sunt foarte scăzute. Ieşirea din starea de „excitaţie”, $\mathbf{S_i}$ determină, fie revenirea amestecului seminal la starea anterioară, fie evacuarea sa necontrolată spre exterior, deoarece această stare e caracterizată printr-o instabilitate crescută. Repetarea procesului produce acelaşi fenomen însoţit de, aproximativ, aceleaşi emoţii şi senzaţii, însă asocierea lor cu o anumită *atenţie foarte bine focalizată*, favorizează apariţia următoarei etape, care durează doar 1,5 – 2 secunde.

B. ETAPA TRANSSUBLIMĂRII

În această etapă, amestecul $\mathbf{M_n + M_s}$ sau numai (ori mai ales) componenta $\mathbf{M_s}$ de celule reproducătoare a amestecului, ajunse la starea temporară de „excitare” $\mathbf{S_i}$, transsublimează cu violenţă în „bioplasmă” şi părăseşte rapid cavitatea veziculei seminale şi/sau canalelor deferente. Chiar dacă între timp am ajuns la prezentarea unor teorii legate de eliberarea de mitocondrii, prin intermediul biotransformărilor, acestea nu pot exclude prezenţa unei componente energogene, momentan nedemonstrabilă prin mijloacele ştiinţifice, dar care ar putea fi foarte importantă.

Nu am suficiente date pentru a preciza exact dacă în afara celulelor reproducătoare, restul substanţelor din amestec suferă vreo transsublimare, cel puţin parţială, sau ele sunt integral reabsorbite/recirculate de organism prin circuitul sanguin. Ar fi logic ca fenomenul să fie asociat, mai ales, spermatozoizilor care au atins maturitatea, adică cei stocaţi în epididim.

De asemenea, nu am suficiente date pentru a preciza dacă biotransformarea are loc doar în veziculă sau atât în aceasta cât şi în canalele deferente care transportă spermatozoizii spre veziculă Conform descrierii senzaţiilor calorice violente percepute în timpul transformării în stare de „bioplasmă”, există o anumită probabilitate ca ambele ipoteze să reflecte adevărul. Prima transformare „surprinde” întregul flux de celule care ocupă volumul veziculei seminale dar şi canalele. În această situaţie specială, nerecunoscută încă de ştiinţa medicală, „bioplasma” formată

are stabilitate mult mai mare, fiind caracterizată de o proprietate specială: de a ascensiona cu mare viteză spre creier pe anumite trasee (care vor fi explicate pe parcursul lucrării). În această situaţie specială, însoţită de evenimente energetice de mare intensitate, exclud categoric ipoteza conform căreia spermatozoizii ar putea fi dezintegraţi şi/sau reabsorbiţi în circuitul sanguin.

NOTĂ SPECIALĂ:

Corpul uman are resurse limitate de vindecare şi ele sunt declanşate atunci când distrugerile nu sunt foarte profunde şi emoţiile negative nu inhibă procesul de vindecare. Dar atunci când o maladie devine cronică şi se manifestă de foarte multă vreme, este clar că organismul nu are resursele de vindecare activate, iar ştiinţa medicală poate ajuta numai la nivel simptomatic în limite bine definite. Aceasta înseamnă că în cazul maladiilor cronice, corpul are nevoie de resurse suplimentare ce pot fi obţinute prin intermediul mecanismelor fiziologice de biotransformare. O cercetare ştiinţifică adecvată ar putea pune în evidenţă acest mecanism pe baza mai multor analize comparative.

C. MASA CRITICĂ DE BIOTRANSFORMARE

Acest fenomen nu se poate produce decât la aşa-numita *masă critică*, atunci când în urma spermatogenezei s-a creat şi s-a acumulat maximul de cantitate posibilă care poate ocupa volumul veziculei seminale şi testiculelor, moment în care **fie** are loc evacuarea seminală necontrolabilă, **fie** are loc o eficientizare (declanşare) spontană a mecanismului de biotransformare, care se produce o singură dată în viaţă (***la modul special de manifestare, definitiv şi ireversibil, cum este descris în această carte***!).

Se numeşte „*masă critică la prima pornire*” a mecanismului de autoeducare a biotransformărilor, acea masă de substanţă seminală, care se acumulează în interiorul veziculei seminale, ce umple la maxim volumul disponibil, având o concentraţie maximă de celule reproducătoare (ce este resimţită aproximativ direct proporţional cu gradul de iritabilitate psihică la bărbat). Pe parcursul cărţii, am utilizat uneori termenul mecanism sau proces „declanşat” în loc de „eficientizat”, deoarece manifestarea sa este destul de bruscă şi violentă în primele etape ale acesteia. În realitate, el funcţionează tot timpul la toţi oamenii, dar într-o stare latentă, mai mult potenţială decât cinetică. Cu alte cuvinte, el funcţionează, dar cu randament foarte scăzut. Acest fenomen fiziologic se porneşte doar la *masă critică* şi nu în orice moment deoarece, pe durata a cel puţin 14 ani, am observat faptul că, în funcţie de activităţile fizice şi mentale efectuate, mecanismul de biotransformare nu este inactiv, ci doar prea puţin eficient şi atunci el are nevoie de o energie mare pentru start-up-ul la „masă critică”.

Se pare că această eficienţă scade începând încă din copilărie, pe măsură ce o serie de factori somatici şi fizici perturbatori intervin în viaţa unui individ, încetinind tot mai mult mecanismul. „Bioplasma” rezultată nu mai poate „ascensiona” prin corp, fiind „blocată”, mai mult sau mai puţin, de acei factori (*i.e.*, stres, toxicitate etc.).

Astfel, „deblocarea” traseului necesită o energie iniţială foarte mare, care nu se poate obţine decât dintr-o masă celulară mare iar aceasta nu se poate realiza decât prin efort conştient cu maximă concentrare şi atenţie, care trebuie să fie cultivate în permanenţă. Mai corect, ele trebuie asociate unui mod de viaţă. În cazul meu, au fost necesari 14-16 ani de asemenea eforturi. Din aceste motive, „masa critică” este absolut necesară declanşării procesului de biotransformare, astfel încât el să se automenţină şi să devină definitiv. Procesul este însă mult mai uşor de declanşat/eficientizat în cazul tinerilor sănătoşi cu vârste cuprinse între 15 şi 25 ani.

Declanşarea fenomenului de biotransformare, cu o cantitate insuficientă de masă celulară, are o anumită probabilitate de a fi reversibilă şi prin urmare nu se va autosusţine pe tot restul vieţii. Acest aspect nu este bine înţeles nici măcar în cadrul şcolilor ezoterice.

Reamintim faptul că există şi indivizi care, datorită dezvoltării *conştiente sau inconştiente* a unor aptitudini încă din tinereţe, ei pot accesa cu mare uşurinţă mecanisme de biotransformare. Ele se vor automenţine pe tot restul vieţii favorizându-i cu numeroase avantaje (precum stare de sănătate excelentă, echilibru psihic excelent, inteligenţă mult peste medie, uneori chiar genială şi altele). În acest caz, ei nu vor simţi apariţia unui eveniment de biotransformare evident, nefiind (probabil) conştienţi de aceste aspecte decât după studii teoretice avansate şi observaţii personale

realizate cu mare acurateţe. Cu toate acestea, există posibilitatea ca, la un moment dat, ei să „uite" de faptul că se află într-o postură oarecum mai „privilegiată", putând comite greşeli majore dacă se lasă copleşiţi de factori perturbatori.

Uneori, asemenea persoane depun eforturi exagerate pentru soluţionarea problemelor zilnice de la locul de muncă şi/sau din familie. Energiile eliberate prin intermediul reacţiilor de biotransformare nu sunt infinite, prin urmare organismul nu poate fi solicitat la efort exagerat pe timp îndelungat, deoarece se pot manifesta afecţiuni ireversibile sau foarte greu recuperabile.

Am observat personal două situaţii de acest gen. Avem uneori tendinţa să credem că putem supune organismul la factori de stres şi eforturi fizice nelimitate, dar în realitate, odată cu trecerea timpului, organismul şi mintea devin tot mai lente şi greu de controlat. Solicitările extreme generate în favoarea unui salar mai mare sau a unui loc de muncă mai bun cere sacrificii care pot avea urmări ireversibile asupra sănătăţii.

AVERTISMENTE IMPORTANTE

De remarcat faptul că densitatea crescută de spermatozoizi din amestecul seminal nu este suportată de bărbat, motiv pentru care el este obligat să apeleze la mijloacele pe care le are la dispoziţie pentru a înlătura disconfortul psihic accentuat. Există diferenţe semnificative, în aspectul, culoarea şi fluiditatea lichidului seminal în funcţie de concentraţia celulelor reproducătoare.

Psihiatria şi psihologia nu recunosc suficient de bine legătura dintre concentraţia crescută a componentei de celule vii reproducătoare din vezicula seminală şi stările depresive ale indivizilor (care nu sunt capabili să rezolve situaţia într-un fel sau altul). Una dintre „rezolvările" nerecomandate, dar din nefericire unanim recunoscută şi acceptată, este aceea de evacuare a lichidului seminal în timpul relaţiei intime. O altă variantă de asemenea nerecomandată este aceea de utilizare a unor mijloace artificiale de stimulare sau autostimulare pentru evacuarea lichidului seminal. Imposibilitatea sau incapacitatea de a aborda oricare din aceste metode va favoriza cu totul alte reacţii şi fenomene. Deşi evacuarea seminală este un proces care nu poate fi controlat conştient, biotransformarea nu poate fi generată în orice condiţii, fiind întotdeauna dependentă de amestecul variabil de emoţii şi stări la un moment dat. Aici se pot defini cel puţin două situaţii posibile, pe care le voi prezenta cu detalii în paragrafele următoare.

BIOTRANSFORMARE DISTRUCTIVĂ CU BLOCAREA EVACUĂRII

Uneori, stările de nervozitate şi frustrare pot favoriza evacuarea seminală, dar în situaţii excesive o pot împiedica. La un moment dat, aglomerarea excesivă creată de procesul continuu de spermatogeneză lăsat în afara oricărui control *va favoriza* apariţia unor reacţii de tipul **(2)**, dar care vor avea cu totul alte consecinţe. Transformarea unei mici cantităţi de lichid seminal în „bioplasmă" se va face în lipsa etapei intermediare $\mathbf{S_i}$, ea fiind rapid blocată de starea mentală excesivă de nervozitate. În acest caz, „bioplasma" formată este instabilă în timp şi, cu toate că părăseşte pereţii veziculei, ea nu va ajunge până la creier sau va ajunge, dar îl va influenţa negativ, deoarece are un caracter perturbator şi chiar distructiv. Ea e „însoţită" de starea mentală a subiectului, asemenea unui zgomot care bruiază semnalul util al unui aparat de radio. „Zgomotul" se transmite fiecărei celule din organism, deoarece (fiind o energie) are posibilitatea de a se propaga în întregul volum ocupat de corpul fizic şi chiar şi în afara acestuia.

Mai întâi vor fi influenţate celulele slăbite şi îmbătrânite, după care vor urma celulele şi ţesuturile sănătoase. De asemenea, „bioplasma" se poate „rematerializa" în diverse zone ale corpului, formând o materie străină, asemenea unor tumori care pot rămâne inactive sau se pot dezvolta după ani de zile. Ele pot fi beninge (de cele mai multe ori), dar pot trece şi spre stadiul malign. **Aici se pot propune mai multe ipoteze, dar nu am dovezi**. Nu întâmplător aceste materii străine apar uneori pe glandele endocrine deoarece în apropierea acestora se manifestă anumite puncte-focar energetice (care vor fi descrise în capitolele următoare). Asemenea „materializări" neobişnuite pot fi asociate microchisturilor temporare sau permanente, la ovare şi sâni, respectiv tumori ale prostatei, precum şi altor maladii. **Nu există momentan dovezi concrete**.

Prin repetarea necontrolată, zilnică sau săptămânală, a acestui fenomen, timp de ani de zile, se ajunge la o exacerbare a acestor trăiri distructive care, într-o primă etapă, vor distruge sistemul

nervos favorizând **fie** apariția unor maladii psihice, **fie** fragmentarea moleculei ADN (a anumitor celule sau grupuri de celule) ale unor organe vitale, precum stomac, ficat, pancreas, fie slăbirea muşchilor cardiaci. Chiar dacă nu am dovezi, eu cred că ştiința medicală va reuşi să facă anumite legături. Fragmentele ADN se replică şi apoi părăsesc peretele celulelor consumate pentru a se replica în alte celule sănătoase, folosind materialul biologic pe care îl au la dispoziție.

Molecula ADN este caracterizată de o sensibilitate crescută la influența stărilor emoționale, deoarece şi acestea, în ultimă instanță, nu sunt decât energii, dar ele au impact major asupra sănătății şi mecanismelor fiziologice. **Revin asupra faptului că nu am dovezi pentru a susține aceste afirmații**. Ele reprezintă un rezumat al mai multor opinii, culese de pe internet, fără a avea garanția că există cercetări acreditate care să le confirme sau infirme. Le putem numi speculații, dar am putea totodată să le considerăm un pericol potențial, ce este mai bine să fie evitat decât verificat prin experiențele bolilor şi suferințelor. Există povestea cu „ce se afirmă fără dovezi se poate respinge fără dovezi", ei bine, … în cazul de față aş propune neutralitate şi un semn de exclamare.

Este recunoscut faptul că emoțiile benefice favorizează sănătatea, iar cele negative favorizează boala şi moartea. Există desigur şi numeroase alte motive ale apariției maladiilor, dar acestea nu reprezintă obiectul cărții. Este important de menționat următorul avertisment:

ATENȚIONARE!

Studii ştiințifice precum efectele vasectomiei şi al azoospermiei obstructive evidențiază fenomene nedorite, chiar periculoase, prin suprimarea mecanică a funcției de ejaculare.

Aceste metode sunt total contraindicate şi nu se vor aplica decât în cazurile unor maladii ce necesită asemenea abordări. Un articol publicat în Revista On-Line de Urologie oferă detalii care trebuie lecturate. „*What Happens to a Man's Body After a Vasectomy?*" de Kevin C. Hauber şi „*Effect Of Obstruction To Sperm Egress On The Male Testis And Epididymis*" (*The Internet Journal of Urology* ISSN: 1528-8390).

SURSE DE INFORMARE:

[1]http://www.quiverfull.com/birth_control/dangersofvasectomy.html
[2]http://www.ispub.com/journal/the-internet-journal-of-urology/volume-8-number-1/effect-of-obstruction-to-sperm-egress-on-themale-testis-and-epididymis.html

BIOTRANSFORMARE DISTRUCTIVĂ CU EVACUARE EXCESIVĂ

O altă situație nedorită este aceea în care evacuarea repetată a lichidului seminal se realizează fără apariția reacțiilor de tipul **(2)** sau acestea sunt cu totul nesemnificative. În acest caz, organismul este supus unui fenomen de devitalizare accentuată repetată, consumul de hrană se măreşte, mai ales cel al grăsimilor saturate, iar aceasta nu are legătură cu aspectul mai mult sau mai puțin supraponderal al persoanei în cauză. Există opinii diverse pe această temă.

Menținerea acestui fenomen nedorit timp de ani şi tendința de înlocuire a pierderii mari de energie vitală prin reacții metabolice ale mecanismului biochimic obişnuit nu poate ține pasul cu accelerarea procesului de îmbătrânire şi scăderea drastică a puterii de concentrare mentală. Organele de maximă importanță vitală (plămâni, inimă, stomac, ficat etc.) vor absorbi necesarul de energie pentru a se automenține funcționale, în timp ce coloana vertebrală, sistemul osos, muscular şi alte părți ale corpului vor fi defavorizate. Apariția prematură a discopatiilor degenerative, coxartrozelor, periartritelor, ***nedatorate*** unor accidente severe sau eforturi fizice exagerate (*sau cazuri clinice speciale, care au necesitat administrarea excesivă de hidrocortizon*), la fel ca şi migrenele severe prelungite, hipercolesterolemia (care va determina hipertensiune arterială), **pot fi asociate** (şi) acestui factor sau co-factor generator. Într-o altă etapă, sistemul digestiv, ficatul şi pancreasul se vor deteriora în urma prelucrării miilor de kg de hrană consumată, excesiv de consistentă, încărcată cu grăsimi saturate, toxine şi energii reziduale.

Slăbirea sistemului digestiv este semnalată prin avertismentele banale ale unei indigestii care, de cele mai multe ori, nu sunt privite cu seriozitate de pacient şi/sau medic şi se încheie cu afecțiuni grave, precum ulcer, cancer şi altele. Din nefericire, această uzură fiziologică este accelerată de factorii psihici negativi precum stresul, disperarea, mânia, ura şi altele. Ceea ce urmează mai departe este… boala.

AVERTISMENTE

Evacuarea excesivă şi repetată a lichidului seminal va favoriza apariţia maladiilor, bărbatul se va „polariza" în aspectul energetic receptiv (devenind deosebit de sensibil la orice problemă minoră din viaţa sa), iar glanda hipofiză va genera în scoarţa cerebrală un set de reacţii chimice, care îi vor schimba atitudinea faţă de femeia iubită. Noua atitudine va fi una de respingere, refulare, nervozitate şi bolile îi vor aduce mari suferinţe. Relaţia de cuplu încetează şi se transformă într-o relaţie de tip hardware-software, un automatism sau o convieţuire în condiţii mai mult sau mai puţin bune. Există şi excepţii, dar nepermis de puţine. Ele nu reprezintă obiectul cărţii. În afară de cele două situaţii prezentate anterior, mai pot exista orice combinaţii între acestea, ceea ce complică şi mai mult problemele.

NOTĂ:

Este esenţial de amintit faptul că reînlocuirea celulelor reproducătoare, eliminate din organism, se face cu ajutorul celulelor stem produse de măduvă, vehiculate în circuitul sanguin. Acestea ajung la glande, unde prin „prelucrare" sunt transformate în celule cu funcţie precisă.

• Complexul numeroaselor maladii e asociat cu oscilaţiile violente ale stărilor emoţionale, ce caracterizează viaţa de zi cu zi a marii majorităţi a indivizilor. Nu se cunoaşte cu precizie de ce şi cum s-a ajuns în această situaţie, dar ea este reală şi îngrijorătoare. Anumite ipoteze afirmă că se manifestă o aşa-numită îndepărtare a fiinţei umane de natură şi mediu, cu izolarea sa într-un habitat tot mai artificial şi urbanizat, ceea ce ar putea fi însă eronat. Există mai multe opinii despre aceasta.

• Cel mai probabil şi mai aproape de adevăr este faptul că fiecare individ îşi creează propria cale şi propriile condiţii de trai, desigur într-o anumită interacţiune cu ceilalţi, dar el este şi va rămâne responsabilul principal al consecinţelor faptelor şi acţiunilor sale. Fiecare trăieşte într-o realitate modelată de mintea sa. Trăim într-o lume a credinţelor şi ideilor personale.

• Ambele situaţii, prezentate în paragrafele anterioare, pot fi asociate atât între ele, cât şi cu altele care nu sunt prezentate aici. Combinaţiile aleatoare favorizează maladii atât de complexe, încât, de cele mai multe ori, medicina este incapabilă să facă faţă situaţiilor.

BIOTRANSFORMĂRILE ŞI LIBERUL ARBITRU

Întrebarea tulburătoare care poate apare în mintea celui sau celei care urmăreşte să declanşeze acest mecanism special este dacă va mai fi capabil(ă) să procreeze (în vederea întemeierii unei familii). Răspunsul este afirmativ, dar elementele nu sunt foarte evidente. Aceasta se datorează faptului că în perioada imediat următoare declanşării mecanismului de biotransformare, la masă critică, se impune cu necesitate evitarea oricăror pierderi seminale timp de cel puţin 5-6 luni la bărbat, respectiv 1 an la femeie, deoarece, datorită naturii purificatoare a acestui fenomen energetic, *în acest interval* au loc „arderi" interne ale unor toxine şi energii distructive remanente pe care organismul nu le poate elimina prin procesele fiziologice cunoscute.

După încheierea acestui proces de aşa-numită purificare, subiectul se poate întoarce la viaţa pe care şi-o doreşte şi nu va mai fi niciodată supus disconfortului psihic, deoarece mecanismul de biotransformare se autosusţine pe baza propriei energii dezvoltate, desfăşurându-se continuu sub forma perceperii unor mici impulsuri (descrise în paragrafele următoare) la câteva minute, ore sau uneori de numai câteva ori pe zi în zona creştetului capului.

Cu timpul, impulsurile se vor simţi mai rar, iar starea de conştienţă se stabilizează la nivelul acestora. Vezicula seminală nu va mai conţine decât concentraţii foarte scăzute, cu cel puţin 3-5 ordine de mărime mai mici decât înaintea apariţiei acestui eveniment, dar fără diminuarea intensităţii spermatogenezei. Deşi se produce la fel de mult în unitatea de timp, concentraţia de celule vii reproducătoare din veziculă este scăzută, datorită transformării continue a materiei celulare în „bioplasmă". Între două transformări, subiectul are posibilitatea să realizeze procreerea la o singură evacuare, cu un număr neobişnuit de mic de celule din lichidul seminal, dar care sunt excepţional de bine dezvoltate.

Numărul mic de celule aflate într-o cantitate mai mare de lichid nutritiv favorizează îmbunătăţirea performanţelor mecanice şi vitale ale acestora de a se deplasa spre ovocit. Un alt

avantaj este lipsa devitalizării deoarece, spre deosebire de situaţia obişnuită, cantitatea de celule vii evacuate este cu 3-5 ordine de mărime mai redusă decât cea a unui subiect care nu a atins această realizare. Se poate spune că mecanismul de biotransformare are caracter eliberator, deoarece subiectul îşi poate permite să revină la viaţa pe care şi-o doreşte, fără ca aceasta să îi mai perturbe nivelul vital sau echilibrul emoţional şi psihic.

De aici mai rezultă încă o observaţie interesantă: atunci când are loc biotransformarea lichidului seminal, cea mai mare parte a energiei de susţinere a proceselor vitale este obţinută prin transsublimarea celulelor reproducătoare şi mult mai puţin de recircularea sau reabsorbirea componentelor amestecului nutritiv, în ciuda faptului că acum acesta este în cantitate mai mare.

Pe de altă parte, la indivizii obişnuiţi, numărul foarte mare de celule reproducătoare din cavitatea seminală are la dispoziţie cantităţi de elemente nutritive (individuale) scăzute, favorizând apariţia stărilor de frustrare şi disconfort psihic (deşi nu se înţelege de ce se întâmplă aceasta), iar aceste energii psihice slăbesc, îmbolnăvesc sau chiar distrug majoritatea celulelor reproducătoare.

Totodată, are loc o aplatizare afectivă, care este însă recompensată de hipocamp (în momentul ejaculării seminale) prin eliberarea de endorfine care transmit bărbatului impresia de „bine”. Trebuie înţeles şi recunoscut faptul că glandele secretă substanţe tot timpul aproape pe întreaga durată a vieţii subiectului, aşa că dacă mecanismele sunt utilizate corect atunci viaţa sa va fi mai plăcută, rareori tulburată de suferinţe fizice sau psihic. În caz contrar, se întâmplă ceea ce deja cunoaştem din exemplele oferite prin intermediul media şi literaturii de specialitate.

PIEDICI CARE APAR LA BIOTRANSFORMĂRI

A. Una dintre piedici este incapacitatea subiectului de a ascensiona energia dezvoltată din proces până la nivelul creierului, fie datorită unui impuls iniţial insuficient, precum neîndeplinirea condiţiei de masă critică, fie datorită „consumării” unei părţi majoritare pe traseu. După cum se va explica în paragrafele următoare, energia „arde” sau neutralizează toate energiile reziduale ale unor produse toxice neeliminate de organism, care s-au acumulat de-a lungul vieţii. În alte situaţii, energia se „opreşte” în zone precum gâtul sau fruntea, fără să ajungă la „capăt”, adică un centru mult apreciat în tradiţia orientală, supranumit şi lotusul cu 1000 de petale. Problemele date de „stagnarea” energiilor în alte zone, sunt deseori corelate (deşi nu s-a putut dovedi aceasta) cu apariţia unor tumori, benigne sau maligne, la gât, glanda tiroidă, sau chiar în anumite zone ale creierului, sau în alte zone ale corpului. Dar repet faptul că nu există suficiente dovezi pentru a susţine aceste afirmaţii.

Dacă energia se „consumă” înainte să ajungă spre creier, mai concret spre complexul hipotalamo-hipofizar (dar mai ales spre zona glandei pituitare), apare un fenomen de revenire. Aceasta înseamnă că, în decurs de câteva luni sau uneori după un an, subiectul pierde treptat aptitudinile de biotransformare, fără să fie conştient de aceasta, revenind la condiţia iniţială sau, în cazurile fericite, rămâne cu o stare de vitalitate uşor îmbunătăţită. Din acest motiv, există recomandări precise, menţionate în unele scrieri tibetane şi chineze, cu privire la evitarea oricăror pierderi seminale, nu doar pe durata stabilizării procesului de biotransformare, ci chiar pe tot restul vieţii (exceptând cazul în care se realizează întemeierea unei familii cu dorinţa de a avea copii). Dar acest deziderat este considerat exagerat de către societatea occidentală, care se bazează pe cu totul alte principii.

B. O altă piedică posibilă ce poate readuce subiectul la starea iniţială este consumul de alcool, cafea, dulciuri şi medicamente cu efect narcotic sau stimulant, care au tendinţa de a diminua puterea de concentrare. De altfel, folosirea îndelungată a acestor produse poate avea repecusiuni ireversibile asupra sănătăţii. Evitarea stresului şi şocurilor emoţionale este obligatorie pentru stabilizarea mecanismului de biotransformare. Subiectul trebuie să urmărească detaşarea completă de toate acestea, timp de minim 5 luni de la declanşarea sa. Neacceptarea sau neînţelegerea acestui aspect poate avea urmări nefavorabile derulării procesului de biotransformare. Situaţia **B.** poate avea urmări serioase asupra psihicului şi a personalităţii, deoarece biotransformarea parţială produce unele schimbări, dar care sunt temporare, formându-se un fel de *alter ego* ce nu va rezista prea mult, după care se „comută” spre ceea ce ar fi fost *ego-ul* de dinainte de biotransformare, însă memoria acestui experiment eşuat se va impregna undeva.

32. MODEL METABOLIC AL BIOTRANSFORMĂRILOR

Biotransformarea celulară e procesul fiziologic permanent şi ireversibil, declanşat o singură dată în viaţă la starea de „masă critică", aparent miraculos, prin care materia vie la nivel celular, secretată de glandele seminale, se transformă/transmută şi transsublimează sub influenţa conştiinţei (şi gândurilor) într-o anumită formă de energie sau „bioplasmă" (cunoscută în literatura ezoterică sub diferite denumiri, precum kundalini, energie vitală, bioenergie, forţa vieţii, qi etc.).

În urma acestui proces, momentan prea puţin cunoscut, se presupune faptul că, pe de o parte, celulele reproducătoare se dezintegrează şi eliberează mitocondrii în circuitul limfatic/sanguin, iar pe de altă parte, au loc fenomene energetice de mare intensitate, care ar avea un rol, încă insuficient cunoscut, de a produce anumite transformări la nivelul elementelor bioinformaţionale ale fiinţei umane. Aceste transformări se referă la detaşarea de evenimentele emoţionale, obţinerea curajului, remanifestarea iubirii neobiectivate, acceptarea adevărului, creşterea forţei mentale şi altele.

Biotransformarea mai poate fi înţeleasă ca o transfiziologie, ce are la bază o trans-biochimie, în care combinarea substanţelor reactante generează exclusiv energie, fără produşi de reacţie secundari. Modelul prezentat are la bază o observaţie personală legată de reducerea semnificativă şi fără întrerupere, a dietei zilnice, de cel puţin 5 ori.

Acest fenomen neobişnuit l-am interpretat prin faptul că în urma biotransformărilor am obţinut şi o componentă de natură metabolic-energetică echivalentă, care nu provine din dietă şi pe baza acestei idei am formulat următoarea ipoteză simbolică şi logică, matematic-descriptivă, a fenomenului. Astfel, în mod ntural, avem mecanisme biochimice de forma[10]:

$$\xrightarrow{O_2}$$

(1) MECANISM BIOCHIMIC: Hrană → S_{simple} + E_A

Ecuaţia **(1)** ne arată că hrana este metabolizată în prezenţa oxigenului din aerul inspirat. În urma tuturor reacţiilor, rezultă energia necesară menţinerii proceselor vitale din organism (temperatură constantă, motricitate, procese cognitive etc.) care reprezintă, pe scurt, diferenţa dintre energia legăturilor chimice care se desfac şi a celor care se formează (o energie de provenienţă alimentară, notată cu E_A) plus substanţe simple secundare notate cu S_{simple} (dintre care unele toxice), ce sunt în mare parte eliminate de organism. Tot acest proces are un randament mediu care scade semnificativ după o anumită vârstă.[11] În continuare, în baza observării reducerii excepţionale a dietei zilnice (fapt care se menţine deja de peste 8 ani) am introdus o ecuaţie de echivalenţă, a unui mecanism, numit simbolic, transbiochimic, de forma:

$$\xrightarrow{\text{Mintea}}$$

(2) MECANISM TRANSBIOCHIMIC: $M_n + M_s \rightarrow S_i \rightarrow E_B$

Ecuaţia **(2)** sugerează o transformare completă a unui amestec de substanţe $M_n + M_s$, în energie de biotransformare notată cu E_B, printr-un proces care necesită prezenţa unei o stări intermediare S_i. M_n e masa de nutrienţi din amestecul seminal, iar M_s e masa celulelor reproducătoare. E_B este energia rezultată din biotransformarea unor cantităţi maxime din amestecul seminal. Dintre acestea două, pierderile vitale însemnate se datorează lui M_s, care reprezintă aproximativ 2% din întreaga masă a amestecului seminal, iar restul de 98% sunt nutrienţi pentru celule. Acest mecanism are drept catalizator un element din structura bioinformaţională, susceptibil a fi mintea/conştiinţa. Ambele mecanisme se regăsesc în organismul uman şi se manifestă în toţi indivizii. Dar, la oamenii obişnuiţi, în cazul **(2)** au loc pierderi însemnate de energie, care sunt explicate prin ecuaţia **(3)**, când organismul îşi suplimentează energia vitală prin mecanisme de tipul **(1)**, consumând cantităţi semnificative de hrană, bogată în grăsimi saturate şi calorii.

(3) PIERDERI: $M_n + M_s \rightarrow (\uparrow M_{n\%} + \uparrow M_{s\%}) + E_b - E_{dev}$

Am notat cu $M_{n\%}$ şi $M_{s\%}$ aceeaşi combinaţie de substanţe reactante, din care s-a pierdut **(↑)** procentual **(%)** o cantitate (de obicei, majoritară) în exteriorul organismului şi doar o mică parte s-a

[10] Nu sunt unităţi de măsură şi nu e un demers pe baza unor ecuaţii reale. Ele sunt ecuaţii simbolice, pur ilustrative.
[11] Pe durata creşterii organismului, hrana e cea care oferă şi masă celulară suplimentară necesară creşterii.

transformat în energie $\mathbf{E_b}$, iar $\mathbf{E_b < E_B}$! Aşadar, din masa totală $\mathbf{(M_n+M_s)}$ am pierdut cantităţile $\mathbf{(M_{n\%}+M_{s\%})}$.

Cantităţile pierdute ***echivalează*** cu $\mathbf{E_{dev}}$ iar ceea ce a rămas s-a transformat în $\mathbf{E_b}$. Echivalenţa simbolică între masa amestecului de substanţe nutritive şi celule seminale, respectiv energia vitală, posibil rezultantă, este următoarea:

(4) ECHIVALENŢA MATERIE-ENERGIE: $\uparrow M_{n\%} + \uparrow M_{s\%} = E_{dev}$

Dacă revenim la ecuaţia **(3)**, şi introducem ecuaţia **(4)**, în ecuaţia **(3)** obţinem ecuaţia **(3)'**:

(3)' PIERDERI: $M_n + M_s \rightarrow (\uparrow M_{n\%} + \uparrow M_{s\%}) + E_b - E_{dev}$

Şi atunci, dacă facem operaţiile, ce ne rămâne în ecuaţie? În partea stângă avem cantitatea totală a masei amestecului seminal iar în partea dreaptă avem ceea ce va mai rămâne în organism, în urma procesului de transformare cu pierderi, adică $\mathbf{E_b}$. De aici rezultă că, în loc ca din întreaga cantitate de substanţe nutritive + celule seminale $\mathbf{(M_n+M_s)}$ să pot obţine pe $\mathbf{E_B}$, de fapt, în realitate obţin $\mathbf{E_b}$, adică o fracţie mică din $\mathbf{E_B}$, iar restul se pierde. Acest fapt poate fi ilustrat prin ecuaţia **(5)**:

(5) MECANISM TRANSBIOCHIMIC CU PIERDERI: $M_n + M_s \rightarrow E_b$

Se observă că, în ecuaţie, lipseşte starea intermediară $\mathbf{S_i}$ şi „catalizatorul". În fiecare situaţie a evacuării lichidului seminal, apare o anumită pierdere de vitalitate, asociată formal unei energii $\mathbf{E_{dev}}$, ce echivalează masa de lichid seminal, ***care ar fi avut*** posibilitatea sau potenţialul de a se transforma, din masa totală produsă $\mathbf{M_n+M_s}$, într-un anumit interval de timp, dar nu s-a întâmplat aceasta.

Aceasta înseamnă că pierderea unor cantităţi semnificative de substanţe (celule şi nutrienţi) care alcătuiesc împreună amestecul seminal, se resimte în corp prin reducerea stării de vitalitate, într-un grad ce poate fi interpretat în limbaj simbolic matematic prin echivalentul $\mathbf{E_{dev}}$.

Aşadar, prin mersul „firesc" al naturii, datorită pierderilor prin evacuare necontrolată şi repetată, avem un mecanism transbiochimic cu pierderi de lungă durată, prin intermediul căruia se transformă/transmută/recirculă o cantitate minimală de amestec seminal şi obţin un echivalent vital $\mathbf{E_b}$ dar care, din păcate, e mult mult mai mic decât $\mathbf{E_B}$.

Acest eveniment produce aproape instantaneu o senzaţie de somnolenţă, oboseală şi lipsă de concentrare mentală. Se poate spune că $|\mathbf{E_{dev}}|$ (în modul) este echivalentul energetic al valorii absolute a sumei $|(\uparrow \mathbf{M_{n\%}} + \uparrow \mathbf{M_{s\%}})|$, prin urmare, cei doi termeni se „anulează" reciproc şi din ecuaţie rămâne doar $\mathbf{E_b}$, care, cum spuneam înainte, e mult mai mic decât $\mathbf{E_B}$.

Energia $\mathbf{E_{dev}}$ pierdută de corp are semnul „–". Cu alte cuvinte, mecanismul de biotransformare este prezent în toate sistemele vii, dar în cazul fiinţelor umane el funcţionează cu randament scăzut şi necesită o etapă suplimentară de perfecţionare/optimizare. Cantităţile din paranteză, care au săgeată în sus, sunt pierdute în exteriorul organismului.

CONCLUZII

• În mecanismul de tip **(1)**, acest mod ineficient de a obţine energie are dezavantajul că, după o anumită vârstă, organele şi sistemele se uzează şi îmbătrânesc prematur, capacitatea de prelucrare a hranei scade, nevoile vitale devin tot mai mari, iar acumularea produşilor toxici (pe care corpul nu îi poate elimina) favorizează apariţia maladiilor.

• Mecanismul de tip **(2)** are rolul de a suplimenta cerinţele vitale ale organismului, prelungind durata de funcţionare a organelor şi sistemelor biologice, diminuând acumularea de produse toxice. În acest caz, $\mathbf{M_n}$ şi $\mathbf{M_s}$ sunt componente de natură biologică, produse de glandele seminale care, pe lângă rolul recunoscut de îndeplinire a funcţiei de reproducere şi exprimare a trăirilor de natură erotică, oferă o sursă „alternativă" de obţinere a unei energii de acelaşi tip cu cea care asigură menţinerea tuturor proceselor vitale în organism (notată cu $\mathbf{E_b}$ şi $\mathbf{E_B}$).

În funcţie de cantitatea totală a acestei energii din ambele procese (biochimice şi transbiochimice), se poate estima gradul de vitalitate al unui om. Din motive încă puţin cunoscute, unii oameni prezintă aptitudini native, mai mult sau mai puţin conştiente, în utilizarea satisfăcătoare a mecanismelor transbiochimice.

Vitalitatea acestora nu poate fi asociată cu forma exterioară sau greutatea corpului. Ea reprezintă o expresie a unor potenţiale situate peste medie, în ceea ce priveşte viteza de procesare a informaţiilor, viziunea de ansamblu asupra fenomenelor şi evenimentelor, o bună integrare socială, spontaneitate şi calm. Astfel, energia totală acumulată, $\mathbf{E_{total}}$ ar reprezenta un fel de însumare a energiilor specifice celor două reacţii, şi anume:

(a) $\mathbf{E_{total} = E_A + E_B \quad \rightarrow \; E_{total} \uparrow}$ **creşte**

respectiv:

(b) $\mathbf{E_{total} = (E_A + E_b) - E_{dev} \; \rightarrow \; E_{total} \downarrow}$ **scade**

Cu trecerea timpului şi degradarea treptată şi inevitabilă a organelor şi sistemelor biologice, se ajunge la situaţia în care $\mathbf{E_A}$ este insuficientă pentru întreţinerea funcţionalităţii corpului şi anumite organe încep să cedeze sau să îşi înceteze activitatea. Astfel, suma $\mathbf{(E_A + E_b)}$ nu mai este suficientă pentru a acoperi pierderile prin devitalizare seminală (notate cu $\mathbf{E_{dev}}$) iar $\mathbf{E_{total}}$ este în scădere periculoasă. Desigur, există şi multe alte cauze, dar cazul **(b)** este larg răspândit.

Situaţiile nepermis de puţine care se încadrează în cazul **(a)** generează un aport energetic de biotransformare atât de bun încât, în lipsa unui efort fizic semnificativ, cantitatea $\mathbf{E_B}$ este suficientă pentru a compensa aproape în totalitate pe $\mathbf{E_A}$, subiecţii manifestând nevoi scăzute de alimentare cu hrană şi apă, inclusiv nevoi reduse de somn.

De aici, rezultă faptul că:

$\mathbf{E_B > E_A}$.

Amestecul celor două substanţe $\mathbf{M_n + M_s}$[12] are o proprietate specială, încă necunoscută sau nerecunoscută de ştiinţa medicală, deşi există anumite cercetări în această direcţie. Amestecul lor este deosebit de sensibil la acţiunea gândurilor şi, în funcţie de natura şi intensitatea acestora, se produc transsublimări. Acestea permit modificarea stării de agregare, de la suspensia unui solid dispersat în lichid, la o stare necunoscută, asemănătoare celei de „bioplasmă rece" (traversând iniţial o stare intermediară scurtă $\mathbf{S_i}$, asociată unor momente emoţionale de maximă conştienţă de viaţă, ce influenţează ulterior materia seminală) după care, la un anumit „semnal", aceasta transsublimează violent spre starea de „bioplasmă", părăsind învelişul glandei seminale.

În acel moment, energia continuă să se orienteze pe un anumit traseu, oarecum ascendent, dar care nu este neapărat paralel cu coloana vertebrală. Toate fiinţele umane şi animalele cu sânge cald utilizează ambele mecanisme pentru a produce energia necesară susţinerii proceselor vitale. În cazul oamenilor şi unor specii de primate, spermatogeneza glandelor seminale depăşeşte cerinţele vitale obişnuite, iar procesul inconştient, care se manifestă de foarte multe generaţii, este acela de a evacua „surplusul" care produce o anumită iritare sau disconfort psihic. Odată cu dezvoltarea ştiinţei, acest fenomen a fost considerat „firesc" şi toate cărţile de medicină afirmă că starea de „normalitate" este definită prin manifestarea unui comportament identic, specific majorităţii indivizilor speciei umane. Dar există şi excepţii. În acest context, lucrarea profesorului Adrian Pătruţ, intitulată „De la normal la paranormal" (Ed. Sincron, 1992) ne prezintă câteva ipoteze:

„Teoriile biosistemice moderne, care exprimă poziţia oficială a ştiinţei, consideră că proprietăţile fundamentale ale sistemelor vii, ce definesc viaţa, pot fi exprimate în termeni fizico-chimici. Sistemele vii sunt sisteme chimice ale căror proprietăţi fundamentale, luate separat, sunt fie fizice, fie chimice, dar care se combină, în mod propriu, în organisme după legi biologice. Astfel, teoriile biosistemice afirmă că nici una din proprietăţile sistemelor vii nu este în sine biologică şi reduc organismele la o singură componentă concretă, structurată şi reprezentată de corpul fizic. Împotriva acestor teorii, ce pot fi considerate exclusiv moleculare şi care nu explică satisfăcător unele aspecte ale vieţii, s-au ridicat numeroase voci, uneori chiar din interiorul comunităţii ştiinţifice. Teoria biostructurală a lui Eugen Macovschi, ce susţine aşa-numita biostructură, se înscrie în încercările de a depăşi modelele actuale ale biologiei. Dar, teoria sa a fost infirmată, la scurt timp după ce a fost formulată. Teoriile exotice (antice sau moderne) afirmă că la baza vieţii se află un principiu sau un element definitoriu de tip imaterial (numit suflet),

[12] Observaţie: M_n şi M_s nu reacţionează între ele (semnul + simbolizează doar un amestec fizic).

respectiv energetic (numit Qi, prana, Ka etc.), care susţine corpul fizic în relaţie cu sufletul. Astfel, organismele vii ar dispune de cel puţin două elemente: corpul fizic şi sistemul bioplasmatic care este animatorul şi modelatorul acestui corp." [13]

Deşi studiile fenomenelor de tip inedia, realizate în condiţii extrem de riguroase din punct de vedere ştiinţific, ne obligă să acceptăm ca posibilă interconversia:

Substanţă ↔ Bioplasmă ↔ Substanţă

Prin aceasta se doreşte a sugera faptul că ea ar fi prezentă, chiar şi numai la un nivel foarte scăzut, în orice fiinţă umană. În cazul inedia, această ipoteză nu necesită demonstraţie, deoarece subiectul consumă exclusiv O_2 şi elimină CO_2, adică o cantitate semnificativă de carbon, fără să piardă masă corporală. Această situaţie este diferită de cea în care se produc conversii energetice de tipul:

Energie Transfizică ↔ Energie Fizică

Aceasta ar putea fi asociată combustiilor spontane, dar şi inediei, deoarece nu se cunoaşte suficient originea lor. În acest caz, este firesc să ne întrebăm cum este generat sistemul bioplasmatic şi care sunt legile pe baza căruia acţionează nemijlocit asupra corpului.

O serie de autori au prezentat diferite mecanisme ipotetice, dar acestea nu sunt deocamdată confirmate. Rolul acestei cărţi este de a supune atenţiei ştiinţifice acele cazuri speciale, asociate uneori practicilor ezoterice, dar care nu depind cu necesitate de acestea.

În esenţă, aşa-numitele învăţături şi practici ezoterice urmăresc, într-o primă etapă, ca fiinţa umană să îşi intensifice, în mod conştient, mecanismele de biotransformare, în urma cărora se cultivă şi se dezvoltă alte aptitudini, care o vor pregăti pentru etape ulterioare superioare (care însă nu fac obiectul acestei cărţi). Există şi indivizi dotaţi aproape nativ cu aptitudini de biotransformare, sau ale căror aptitudini se dezvoltă spontan, care nu au nevoie de abordări practice.

Adepţii consideră faptul că declanşarea acestor energii reprezintă o cale spirituală de evoluţie interioară, dar în realitate, prin intensificarea mecanismelor de biotransformare, în raport cu cele biochimice cunoscute, se realizează doar o creştere a gradului de vitalitate, libertate emoţională şi claritate în gândire sau, pe scurt, se dezvoltă o fiinţă umană cu eficienţă biologică şi psihică crescută. Numai după un anumit timp de la activarea acestui proces interior, practicantul se poate orienta, în adevăratul sens al cuvântului, spre o cale de dezvoltare personală (yoga, zen, arte marţiale, rugăciune, tai chi etc.), pentru care eficientizarea mecanismului de biotransformare devine o condiţie absolut necesară.

Ne putem întreba care este rostul şi folosul acestor aspecte şi fenomene? Nu există un răspuns bine definit, ci mai degrabă o serie de motive legate de degradarea prematură a corpului fizic şi a minţii, astfel că neeficientizarea mecanismului de biotransformare, pe timp îndelungat sau chiar pe întreaga durată a vieţii. Aceasta determină, de obicei după vârsta de 35-40 ani, apariţia maladiilor care periclitează funcţionarea inimii, favorizează degenerarea prematură a discurilor vertebrale, depunerea colesterolului sau o diminuare masivă a sistemului imunitar (prin scăderea numărului de celule T, a gradului de detecţie a patogenilor, a scutului antioxidant celular – vezi Ed McCabe „*Oxygen and Ozone Therapies*").

La toate acestea se adaugă perturbări psihice importante, decepţii emoţionale accentuate şi o listă întreagă de alte necazuri ce pot fi recunoscute prin studiul comportamentului agresiv al indivizilor. Legătura biunivocă ***creier ↔ emoţii ↔ glande seminale*** este una de maximă importanţă în viaţa oamenilor. Numeroasele probleme de natură somatică sau psiho-emoţională, care copleşesc societatea modernizată, au ajuns la cote critice.

Majoritatea metodelor tradiţionale şi ştiinţifice de combatere a stresului se află în impas, iar oamenii se simt tot mai neîmpliniţi. Această neîmplinire îi împinge excesiv şi aproape exclusiv spre idealul realizării unui trai comod şi în condiţii de lux, în iluzia deşartă că aceasta este singura cale de realizare în viaţă. Se caută soluţii, se discută numeroase problematici şi se propun diverse abordări, dar rezultatele întârzie să apară. Ţinta principală a omului societăţii moderne rămâne

[13] Adrian Pătruţ, „De la normal la paranormal" (Ed. Sincron 1992)

aceeaşi: satisfacerea nevoilor emoţionale şi dobândirea succesului în obţinerea unui trai comfortabil, ceea ce este un obiectiv important, dar nu e echivalent cu „tot ceea ce se poate mai bine”.

Adesea, din acest obiectiv se omite sănătatea, iar stresul şi traumele au ajuns atât de puternic înrădăcinate în fiecare individ, încât au intrat în „firescul” vieţii de zi cu zi, postulându-se faptul că: „boala este inevitabilă, stresul e inevitabil sau viciile sunt inevitabile.” În acest caz, concluzia este una singură: „suferinţa e inevitabilă”. Credinţa în această idee limitează orice posibilă dezvoltare interioară sau posibile soluţii ale ieşirii din impas.

REZUMAT EXPLICATIV AL BIOTRANSFORMĂRILOR

Revenim la ecuaţiile **(1) – (5)** sub forma unui rezumat. Astfel, mecanismul natural, automat, de obţinere a energiei necesare menţinerii funcţiilor vitale din organism, prin metabolizarea hranei plus respiraţie, cunoscut de ştiinţele vieţii, poate fi reprezentat simbolic printr-o ecuaţie în care îm membrul stâng avem resursele de hrană, care sunt metabolizate în prezenţa oxigenului $\mathbf{O_2}$, şi rezultă substanţe simple (dintre care unele sunt toxice şi organismul le elimină) plus acea energie, notată cu $\mathbf{E_A}$ (ce se obţine din alimente) în mare parte generată de reacţiile biochimice celulare, la nivel mitocondrial (rezultată prin producţia de ATP):

$$\xrightarrow{O_2}$$

(1) MECANISM BIOCHIMIC: Hrană $\rightarrow S_{simple} + E_A$

În continuare, în baza observării reducerii excepţionale a dietei zilnice (fapt care se menţine deja de peste 8 ani) am introdus o ecuaţie de echivalenţă, a unui mecanism, numit simbolic, transbiochimic, de forma:

$$\xrightarrow{\text{Mintea}}$$

(2) MECANISM TRANSBIOCHIMIC: $M_n + M_s \rightarrow S_i \rightarrow E_B$

TERMINOLOGIE: $\mathbf{M_n}$ e masa de nutrienţi din amestecul seminal iar $\mathbf{M_s}$ e masa celulelor reproducătoare. Dintre acestea două, pierderile vitale însemnate se datorează lui $\mathbf{M_s}$, care reprezintă aproximativ 2% din întreaga masă a amestecului seminal, restul de 98% fiind nutrienţi pentru celule. $\mathbf{E_B}$ este energia rezultată din biotransformarea unor cantităţi maxime din amestecul seminal. $\mathbf{S_i}$ este o stare intermediară, în care amestecul seminal este supus unor factori emoţionali de pregătire pentru transformare. Acest mecanism are ca şi catalizator un element din structura bioinformaţională, susceptibil a fi mintea/conştiinţa. Atunci când mecanismul **(2)** funcţionează cu randament foarte scăzut, el poate fi ilustrat simbolic prin ecuaţia **(3)**:

(3) PIERDERI: $M_n + M_s \rightarrow (\uparrow M_{n\%} + \uparrow M_{s\%}) + E_b - E_{dev}$

În acest caz, săgeata orientată în sus sugerează pierderea de substanţe nutritive şi celule, $\mathbf{E_b}$ este energia rezultată din biotransformarea unor cantităţi foarte mici din amestecul seminal iar $\mathbf{E_{dev}}$ simbolizează un echivalent energetic, pe care îl pierdem, datorită pierderilor de substanţă seminală. Aceasta se poate ilustra prin următoarea ecuaţie simbolică de echivalenţă:

(4) ECHIVALENŢA MATERIE-ENERGIE: $\uparrow M_{n\%} + \uparrow M_{s\%} = E_{dev}$

În continuare, revenim la ecuaţia **(3)** pentru a ilustra simbolic, printr-o asemănare cu ecuaţiile reale, faptul că dacă avem două cantităţi de semne opuse, atunci ele se anulează reciproc. Astfel, masa de substanţă pierdută (trecută în paranteza rotundă) şi cu echivalentul energetic $\mathbf{E_{dev}}$ dispar din ecuaţie şi avem o altă ecuaţie notată cu **(3)**’:

(3)’ PIERDERI: $M_n + M_s \rightarrow (\uparrow M_{n\%} + \uparrow M_{s\%}) + E_b - E_{dev}$

După efectuarea simbolică a operaţiilor ne rămân următoarele:

(5) MECANISM TRANSBIOCHIMIC CU PIERDERI: $M_n + M_s \rightarrow E_b$

Se observă că lipseşte starea intermediară $\mathbf{S_i}$ şi catalizatorul. Observăm faptul ecuaţia **(5)**, seamănă cu ecuaţia **(2)**, cu diferenţa că **(2)** se produce prin intermediul acţiunii minţii, ca şi factor de catalizare şi declanşator, în timp ce în ecuaţia **(5)**, mecanismul funcţionează aleator, deseori în regim minimal sau are un randament ce depinde de condiţiile emoţionale şi environmentale ale

fiecărui individ în parte. Astfel, energia totală acumulată $\mathbf{E_{total}}$, ar reprezenta un fel de însumare a energiilor specifice celor două reacţii, şi anume:

(a) $\mathbf{E_{total} = E_A + E_B}$ ⇨ $\mathbf{E_{total}}$ **↑ creşte**

(b) $\mathbf{E_{total} = (E_A + E_b) - E_{dev}}$ ⇨ $\mathbf{E_{total}}$ **↓ scade**

Cu trecerea timpului şi degradarea treptată şi inevitabilă a organelor şi sistemelor biologice, se ajunge la situaţia în care $\mathbf{E_A}$ este insuficientă pentru întreţinerea funcţionalităţii corpului şi anumite organe încep să cedeze sau să îşi înceteze activitatea.

MODEL DE BIOTRANSFORMĂRI CU PIERDERE SEMINALĂ

Următoarea reprezentare matematică ilustrează trei situaţii posibile, la bărbaţii care au educat conştient şi/sau eficientizat aceste biotransformări. Elementul comun, în toate aceste trei stiuaţii, este acela că celulele reproducătoare sunt biotransformate pentru a folosi mitocondriile disponibile şi alte posibile resurse/„piese de schimb", dar masa de substanţe nutritive din amestecul seminal, poate fi folosită doar opţional. Oricare are fi alegerile, în niciuna din următoarele 3 situaţii, practicantul nu va resimţi efectele specifice devitalizărilor şi nu va avea sănătatea în pericol.

Situaţia 1: Biotransformare exclusiv celulară fără reutilizarea substanţelor nutritive.

Practicantul nu doreşte să renunţe la plăcerea specifică modelului (tiparului) neuronal care declanşează reacţiile chimice de „recompensă" la nivelul hipocampului. Aceasta se poate ilustra astfel:

Situaţia 1: $\mathbf{M_n + M_s \xrightarrow{Automat} \uparrow M_{n\%} + E_B - E_R}$

În acest caz, $\mathbf{M_s}$ este biotransformat, dar $\mathbf{M_n}$ se pierde aproape în totalitate, de unde rezultă că $\mathbf{M_n \approx \uparrow M_{n\%}}$ fapt care necesită cheltuirea unei **energii de recuperare** (refacere a substanţelor din amestecul seminal), care a fost notată cu $\mathbf{E_R}$. Termenul „Automat" se referă la faptul că, odată ce biotransformarea este activată sau eficientizată la „masă critică", ea se desfăşoară fără influenţa minţii conştiente. Cu alte cuvinte, ea e susţinută din subconştient. Desigur, avantajul foarte mare este acela că practicantul dispune deja de $\mathbf{E_B}$, (pe lângă $\mathbf{E_A}$, de la dietă) care e mult mai mare decât $\mathbf{E_R}$. Pe termen lung, aceasta ar putea avea ca efect o „plafonare" la nivelul unei posibile dezvoltări personale, dar există şi excepţii.

Situaţia 2: Biotransformare celulară cu reutilizarea (reciclarea) substanţelor nutritive.

Practicantul a reuşit să dobândească un control foarte bun la nivel senzorial şi reuşeşte să producă biotransformarea integrală, care constă în biotransformarea celulară, pe de o parte şi refolosirea componentelor $\mathbf{M_n}$ ale amestecului seminal. Aceasta se poate ilustra prin:

Situaţia 2: $\mathbf{M_n + M_s \xrightarrow[Mentală]{Forţă} E_B}$

În acest caz, totul este transformat/recirculat/reutilizat şi se resimt cele mai bune rezultate şi avantaje din punct de vedere vital şi mental. Desigur, situaţia 2 se poate realiza numai după un antrenament susţinut, perseverenţă şi mai ales tenacitate care să genereze acea forţă mentală de care este nevoie. Nu e uşor de făcut, dar nu e nici imposibil.

Situaţia 3: Hiper-Biotransformare completă.

Aceasta e asemănătoare cu Situaţia 2, însă necesită o forţă mentală de câteva zeci de ori mai mare, dar are avantajul de a super-activa productivitatea seminală pe unitate de timp. Conform unor statistici, realizate pe subiecţi umani obişnuiţi, care nu au aptitudini de biotransformare eficientizate, testicolele fabrică aproximativ 1500 de celule reproducătoare pe secundă, dar care ajung la maturizare după mai multe ore sau zeci de ore. Având în vedere influenţa benefică sau perturbatoare a emoţiilor asupra glandelor seminale, nu e greşit să afirm faptul că, în cele mai bune condiţii emoţionale, glandele seminale ar putea produce, **probabil** de 10 ori această cantitate de celule pe secundă.

Aceasta poate fi ilustrată prin ecuația următoare:

Situația 3: $(M_n + M_s)^{\text{Forță Mentală Excepțională}} \rightarrow (E_B)^m$

Unde cu „m" s-a notat un coeficient ce sugerează de câte ori este mai mare productivitatea de celule/secundă, fapt care se reflectă în mod cvasi-echivalent prin obținerea unei energii corespunzătoare $\mathbf{E_B}$ „multiplicat" cu el însuşi de „m" ori. Repet cu insistență faptul că acestea nu sunt ecuații reale, ci doar modele interpretative, simbolice, de uz didactic. Nu avem energii şi nu avem unități de măsură. Totul a fost prezentat simbolic, sugestiv şi logic. **Personal experimentez situația 3.**

DE CE BIOTRANSFORMAREA NU ESTE O TERAPIE ?

Conform DEX On-line: **Terapie** = Metodă folosită pentru vindecarea unei boli; Îngrijire medicală; tratament, medicație. Biotransformarea, aşa cum am definit-o eu, este un grup de transformari de natura fiziologică şi celulară, prin intermediul cărora organismul beneficiază de insertul unor „piese de schimb", molecule şi/sau substanțe complexe cu rol vital important, prin intermediul cărora se produc modificări fiziologice, optimizări ale unor funcții biologice, regenerări tisulare locale, îmbunătățiri şi optimizări la nivel psiho-emoțional.

În anumite situații, în funcție de practicant şi de starea sa de sănătate, biotransformarea poate avea un efect de îmbunătățire remarcabilă a stării de sănătate, în cazul maladiilor degenerative neterminale, a căror cauză se reflectă mai ales prin producția insuficientă de ATP, precum şi a inflamațiilor cronice locale a căilor respiratorii, asociate, posibil, aceleiaşi cauze.

Biotransformarea nu poate fi încadrată în categoria „metode terapeutice" deoarece ea nu poate fi aplicată asemenea unor grupe de proceduri fizice sau tehnologice, numite şedințe de terapie, la care este prezent un terapeut şi/sau un aparat care transmite pacientului un anumit câmp de energii fizice (curenți electrici, câmpuri magnetice, sau electrostatice, acțiuni mecanice automate, masaj tehnic sau manual, etc).

Biotransformarea se declanşează în urma unor practici aplicate pe termen lung, după care încep să fie sesizate fenomene conexe specifice optimizării, curățirii organismului de anumite reziduuri toxice remanente, iar aceasta ar fi o primă etapă. După această etapă, încep să fie inițiate procese de refacere tisulară, înlocuiri de „piese de schimb" la nivel celular, fără ca acest lucru să poată fi dirijat înspre vindecarea unei afecțiuni explicit dorite de către practicant/pacient.

De exemplu: dacă pacientul suferă de o discopatie lombară, dar pe lângă aceasta mai are şi un cancer de colon, care nu e în fază terminală, atunci în presupunerea că reuşeşte să declanşeze biotransformarea, aceasta îi va putea vindeca discopatia în câțiva ani, dar nu îi va vindeca şi cancerul.

Aşadar, vindecarea va începe întâi cu înlocuirea tuturor mitocondriilor nefuncționale din celule prin aportul altora capabile să funcționeze dar nu pot fi înlocuite mitocondriile funcționale din celulele canceroase care au aberații cromozomiale în ADN-ul mitocondrial sau al genomului.

Vindecarea cancerului necesită intrarea în acțiune a unui alt mecanism fiziologice, diferit de cel sau cele pornite prin biotransformare. Terapia este de obicei asociată unui interval de timp rezonabil (zile, săptămâni, luni) în care pacientul ajunge la vindecare sau dacă aceasta nu este posibilă atunci terapia devine permanentă şi pacientul devine dependent pe tot restul vieții de medicația/aparatul care îi asigură susținerea funcțiilor vitale (tratamente medicamentoase permanente, dializă, injecții cu insulină, etc).

În acest caz, boala este denumită incurabilă dar ea nu este şi letală, deoarece pacientul poate beneficia aproximativ de aceeaşi speranță de viață a unui om sănătos, cu condiția să îşi aplice medicația/procedura la modul foarte strict, orice întîrziere putându-i pune viața în pericol iminent. O altă categorie de boli incurabile sunt cele incurabile şi letale în termen scurt de la diagnosticare: cancer, paralizii, paraplegii, maladii demielizante, etc.

În lipsa oricărui tratament, pacienții supraviețuiesc câțiva ani, poate 10 ani, există şi excepții (Steven Hawking, etc). În prezența unui tratament de încetinire a proceselor degenerative la nivelul axonilor, speranța de viață a pacienților devine tot mai bună.

33. TEORIA BIOTRANSFORMĂRILOR ŞI MITOCONDRIILE

Am elaborat cu totul întâmplător această ipoteză medicală. Îmi permit să afirm faptul că ar avea chiar un rol important în avansarea fiziologiei umane, a biologiei celulare şi moleculare umane, deoarece a fost promovată în cadrul unui articol ştiinţific, publicat într-o revistă de specialitate. Pentru cine are răbdare să parcurgă logica ştiinţifică a acestei ipoteze, există o adresă, http://ijires.org/index.php/issues?view=publication&task=show&id=19, unde am publicat articolul numit:

„Mitochondria transfer for healing degenerated intervertebral discs by using male educated biological transformations”, **adică:** *Transferul mitocondrial folosit în vindecarea discurilor intervertebrale degenerate, pe baza biotransformărilor educate la bărbat*.

Articolul s-a publicat în luna iulie 2014, în revista numită International Journal of Innovation and Research in Educational Sciences **(I.J.I.R.E.S.)**, adică Revista Internaţională pentru Inovare şi Cercetare în Ştiinţele Educaţiei. Este important de menţionat faptul că articolul a trecut prin examenul de evaluare de tipul dublu-orb peer review, am primit notificare de la doi referenţi, al căror nume este secret, în care mi s-a comunicat faptul că din punct de vedere tehnic şi ştiinţific, articolul a primit calificativele de „bun” şi „foarte bun”, cerându-mi-se să mai adaug pe scurt un paragraf cu o scurtă prezentare a activităţii de cercetare şi lucrări publicate şi să aduc anumite completări la partea de bibliografie. Echipa de referenzi şi editori ai revistei, este formată din profesori universitari şi cercetători de la Universitatea Bophal[14] (India, şi nu numai de acolo), care e un sistem de mai multe universităţi, asemenea Sistemului de Universităţi Houston, şi care acoperă o paletă foarte largă de discipline de cercetare şi specializări.

INTRODUCERE

Ipoteza am elaborat-o parcurgând drumul invers, faţă de cum e prezentat în articol, adică am căutat cercetări legate de cauzele moleculare a discopatiilor, după care am încercat să conectez aceste cauze cu ceea ce mi s-a întâmplat în ultimii ani, adică readucerea funcţionalităţii discurilor degenerate, folosind logica deductivă în felul următor:

Dacă cauza degenerării discului este determinată de nefuncţionarea mitocondriilor celulelor discale, înseamnă că regenerarea discului poate fi pusă pe seama unor mitocondrii care şi-au reînceput funcţionarea, sau au fost înlocuite de altele noi. Şi atunci, tot ce mai aveam de făcut, era să caut studii ştiinţifice care să demonstreze faptul că există mitocondrii în sânge şi că există celule donoare, care le pot elibera în circuit, în anumite condiţii.

Pentru a înţelege logica completă a acestei ipoteze, o voi prezenta în paragrafele următoare, pornind metodic şi analitic în sensul ei firesc, adică pe baza demonstraţiilor anterioare, din articole ştiinţifice acreditate şi publicate în reviste cu factor de impact cât mai bun.

REZUMAT EXPLICATIV

Ipoteza următoare se referă la experienţa personală de vindecare, aproape completă, a unei discopatii lombare bilaterale degenerative în fază avansată, cu progres rapid. Acest proces de vindecare a fost corelat cu fenomenul de biotransformare, deoarece, conform standardelor şi posibilităţilor reale ale medicinei, această maladie este incurabilă prin mijloacele cunoscute.

Procesul de vindecare a început la data de 3 februarie 2006 şi el continuă şi în prezent, cu o viteză aparent constantă, probabil uşor accelerată. Ipoteza a fost prezentată spre analiză mai multor cercetători, inclusiv profesorului de biochimie Randy Scheckman, laureat al Premiului Nobel, noiembrie 2013, pentru Medicină sau Fiziologie şi a fost apreciată ca fiind plauzibilă.

PREMIZE LOGICE

Aceasta descrie un mecanism de eliberare a mitocondriilor în circuitul limfo-sanguin, de către anumite celule donoare. Mitocondriile circulă prin sânge (cu ajutorul veziculelor de transport),

[14] http://www.bubhopal.nic.in/ **şi** http://ijires.org/index.php/editors/editorial-board-of-ijires

ajung la celulele discale, care au nevoie de o reînlocuire a mitocondriilor nefuncționale, iar în urma acestui proces, ele refac stabilitatea matricii extracelulare ce menţin toate componentele discului intervertebral în stare de funcționare.

Din cercetările anterioare, publicate în reviste şi cărți de ştiință, recunoscute pe plan internațional, se cunosc următoarele:

a) Mitocondriile pot exista şi în mediul extracelular, datorită originilor lor ancestrale, când ele existau ca celule procariote independente;

b) Datorită noilor descoperiri ştiințifice ale sistemelor de transport inter şi intra-celular,[15] mitocondriile pot circula atât de la o celulă la alta, cât şi în interiorul celulei.

c) Mitocondriile sunt „micro-uzinele" electrice ale celulelor.

d) Integritatea matricii extracelulare a discurilor intervertebrale depinde de reacțiile biochimice de sintetizare a moleculelor de ATP (Adenozin Trifosfat), în interiorul mitocondriilor celulelor discale ale inelului fibros. Dacă aceste reacții se opresc, atunci matricea extracelulară îşi pierde integritatea, iar discul intervertebral intră într-un proces degenerativ de lungă durată, care nu mai poate fi oprit prin mijloacele medicale cunoscute.

FORMULAREA IPOTEZEI

În lumina analizelor medicale de tip RMN, care prezintă dovada vie a existenței bolii şi apoi a prezenței unei ameliorări excepționale *(efectuate înainte şi după, declanşarea educată a mecanismului de biotransformare celulară)*, am propus următoarea ipoteză:

Biotransformările celulare timpuriu-manifestate şi/sau autoeducate, sunt prezente în toate ființele umane (cu particularizări distincte la bărbați şi femei). Ele oferă resurse energetice şi/sau piese de schimb (molecule şi subansamble celulare), care pot circula prin sânge şi/sau limfă, de la celulele donoare (spermatozoizii, ovocite, şi altele) la celulele afectate, care au nevoie de re-înlocuiri şi/sau refacere vital-energetică. Ele optimizează, totodată, funcțiile fiziologice la nivelul întregului organism, îmbunătățind randamentele şi metabolismul. Biotransformările celulare (cel puțin la bărbat), înlătură stările inflamatorii cronice locale sau generalizate şi contribuie semnificativ la procesele de regenerare a țesuturilor, discurilor şi organelor care au fost supuse unui proces degenerativ de lungă durată.

Se presupune că aceste fenomene de biotransformare pot oferi noi răspunsuri în fața problemelor legate de maladiile degenerative, cu posibile aplicații în medicina regenerativă, cercetarea telomerazei, farmacogenomică şi a altor forme de medicină personalizată care vor apărea în curând.

ETAPELE DE CONSTRUCȚIE A IPOTEZEI

Conform premizelor filosofice, prezentate de conducerea Centrului de Medicină Moleculară şi Mitocondrială şi Genetică, a Universității California, Irvine – Facultatea de Medicină, aflăm faptul că: *„Două structuri organice stau la baza celulei: una din ele este citozolul*[16] *împreună cu nucleul, care are rol în* (tot ceea ce înseamnă) *parte structurală iar al doilea sunt mitocondriile, care au rol în* (tot ceea ce înseamnă parte de) *energii biochimice. Fiecare din aceste structuri organice (*de la nivel celular*) îşi are propriul sistem genomic şi este capabil de auto-replicare"*[1]. Până în prezent, ştiințele biomedicale au luat în considerare doar structura organică citozolul împreună cu nucleul, în stabilirea relației cu boala.

„Aceasta urmează tiparul Mendelian genetic şi al moştenirilor şi dezvoltarea „regizată" ce determină structurile complexe ale corpului. Importanța mitocondriilor, adică a celeilalte structuri organice, care controlează energiile şi se bazează pe un tipar genetic non-Mendelian, a rămas practic neexplorată de către medicina clasică. Cu toate acestea, energetica mitocondrială şi genetica mitocondrială ar putea oferi acele verigi lipsă ale paradigmelor structurale Mendeliene, necesare pentru a explica necunoscutele maladiilor relaționate cu îmbătrânirea"[1].

[15] Randy Scheckman, laureat al Premiului Nobel, noiembrie 2013, pentru Medicină sau Fiziologie, pentru descoperirea transportului inter şi intra-celular.

[16] Citozolul = tot ceea ce este cuprins între membrana exterioară a celulei şi membrana nucleului, exceptând organitele.

Deja este un fapt dovedit ştiinţific, că mitocondria are un rol important în îmbătrânire şi maladiile degenerative. Conform studiile ample ale lui Dr. Xing-Tai Li de la Universitatea „Dalian Nationalities" din China, *„Disfuncţia mitocondrială are consecinţe celulare severe şi e relaţionată cu îmbătrânirea şi bolile neurodegenerative la oameni"*[2].

Disfuncţia mitocondrială produce perturbări grave ale funcţiilor celulei, ţesuturi şi organe. Printre maladiile generate de către disfuncţia mitocondrială, Dr. Xing-Tai Li le menţionează pe următoarele: *„Cancer, mioastenie, obezitate, accidentul vascular cerebral, bolile cardiovasculare (precum ischemie, hipertensiune, insuficienţă cardiacă, diabet, ateroscleroză), la care mai adăugăm maladiile relaţionate cu îmbătrânirea, bolile neurodegenerative (Parkinson, Alzheimer, depresii etc.)"*[2]. De aici rezultă necesitatea de a aborda o nouă paradigmă asupra bolii, în care protejarea mitocondriilor şi stimularea producerii şi transportului lor în sânge, să reprezinte o prioritate majoră. Dacă ne referim, doar ca şi exemplu statistic, la maladiile degenerative ale discurile intervertebrale, ele au devenit o problemă de sănătate, aproape generalizată la nivelul speciei umane şi s-a estimat faptul că *„cel puţin 40% din populaţia umană de vârstă peste 40 ani"*[3] suferă de aceste boli. În ciuda faptului că tehnologiile moderne asigură un nivel de calitate tot mai bun pentru pacienţii care suferă de maladii degenerative ale discurilor intervertebrale, totuşi boala însăşi rămâne în continuare incurabilă.

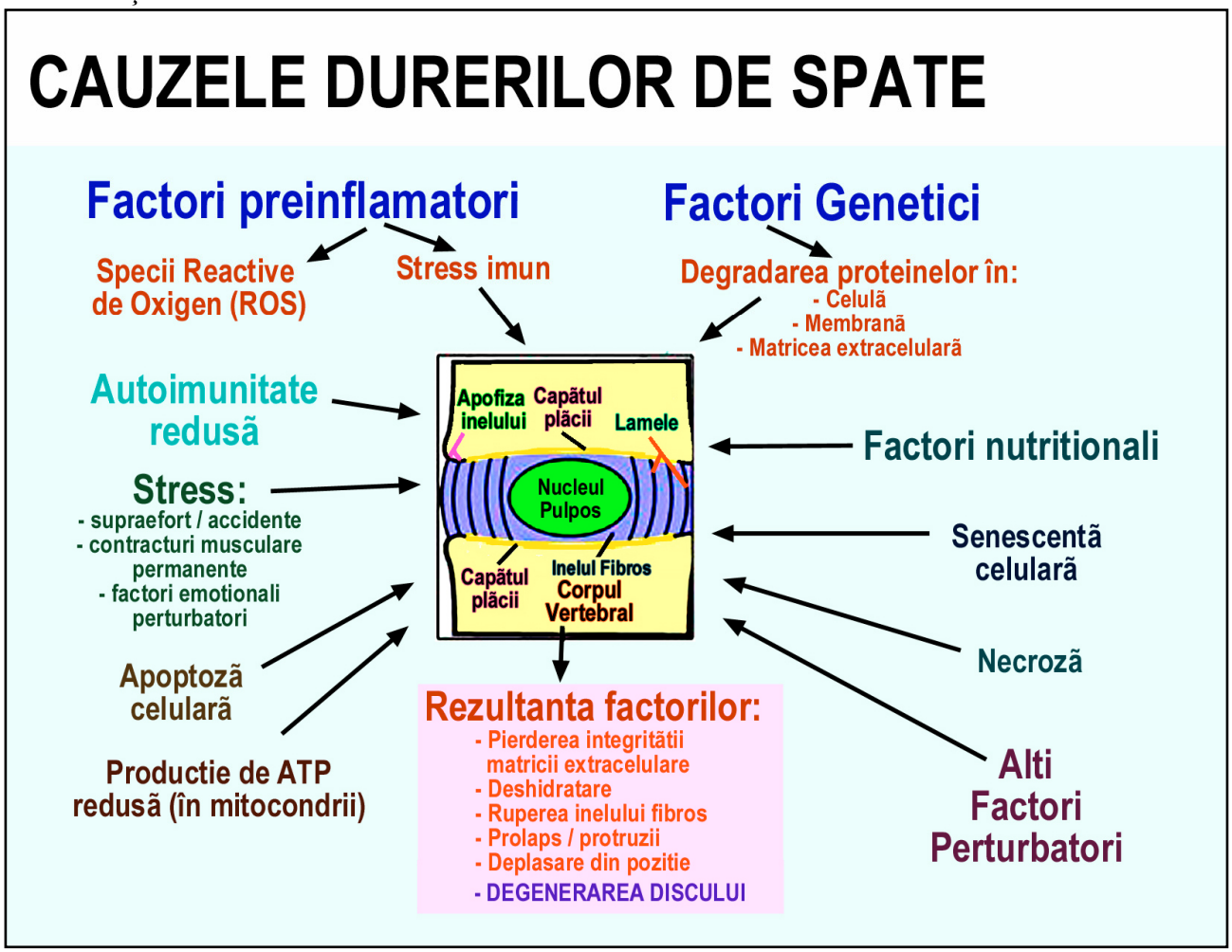

Tratamentele continue obişnuite de lungă durată sunt medicamentele antiinflamatoare, şedinţe de masaj chiropractic, înjecţii epidurale, fizioterapie şi stimulare electrică, diferite forme de masaj medical şi terapeutic, şi să nu uităm chirurgia (care e pusă pe ultimul loc ca măsură extremă de urgenţă). Cu toate acestea unele studii ştiinţifice au arătat că după o perioadă mai îndelungată de timp, *„durerea unui disc complet degenerat poate dispărea, deoarece el nu va mai conţine proteine inflamatoare care să menţină durerea"*[4].

Desigur, aceasta nu înseamnă că, odată cu dispariţia durerii, dispare şi boala. Personal am experimentat 3 din cele 4 faze de evoluţie a discopatiei lombare.

Prima fază se manifestă fără incidente dureroase majore, apar dureri în diverse situaţii legate de o anumită poziţie a corpului, răsuciri bruşte, urcarea scărilor în grabă, ridicarea unui obiect greu la o anumită înclinare a mâinilor, tendinţă musculară de intrare necontrolată în relaxare a muşchilor unui picior, exact în momentul efectuării unui pas. Toate aceste incidente sunt rare, poate apar numai de câteva ori pe an şi sunt greu de pus pe seama unei maladii degenerative incipiente.

Faza a doua reprezintă situaţia în care aceste simptome se intensifică rapid, apar foarte des, uneori zilnic, iar durerile persistă ore în şir. Această fază poate dura uneori 10 ani sau mai mult, în funcţie de numărul de discuri care degenerează. Chiar dacă, conform studiilor, după câţiva ani discurile afectate nu mai produc dureri, procesul degenerativ nu se opreşte acolo şi încep să degenereze alte discuri, care vor continua să doară ani de zile.

Faza a treia e caracterizată, de obicei, prin atingeri şi leziuni ale nervilor, precum nervul sciatic, ruperea inelului fibros discal, protruzii supraetajate care circulă prin canalul medular şi apariţia hemi-parezelor, paralizii uşoare spre medii ale membrelor. Durerile scad la nivelul membrelor care paralizează, dar se intensifică în toate celelalte zone afectate.

Medicina clasică afirmă următoarele: *„Uneori un disc se inflamează sau degenerează fără motiv. Un disc intervertebral poate intra într-un proces degenerativ fie datorită deficienţei de colagen, sau fluide din miezul central, sau chiar deficienţă de apă…”*[5]. Acesta e modelul vechi de gândire medicală, care se bazează exclusiv pe paradigma anatomică. După cum se poate observa, din această perspectivă, paradigma anatomică nu poate şi nu are cum să ofere răspunsuri.

Aici intervine noua medicină şi anume, medicina mitocondrială care ne aduce o explicaţie de

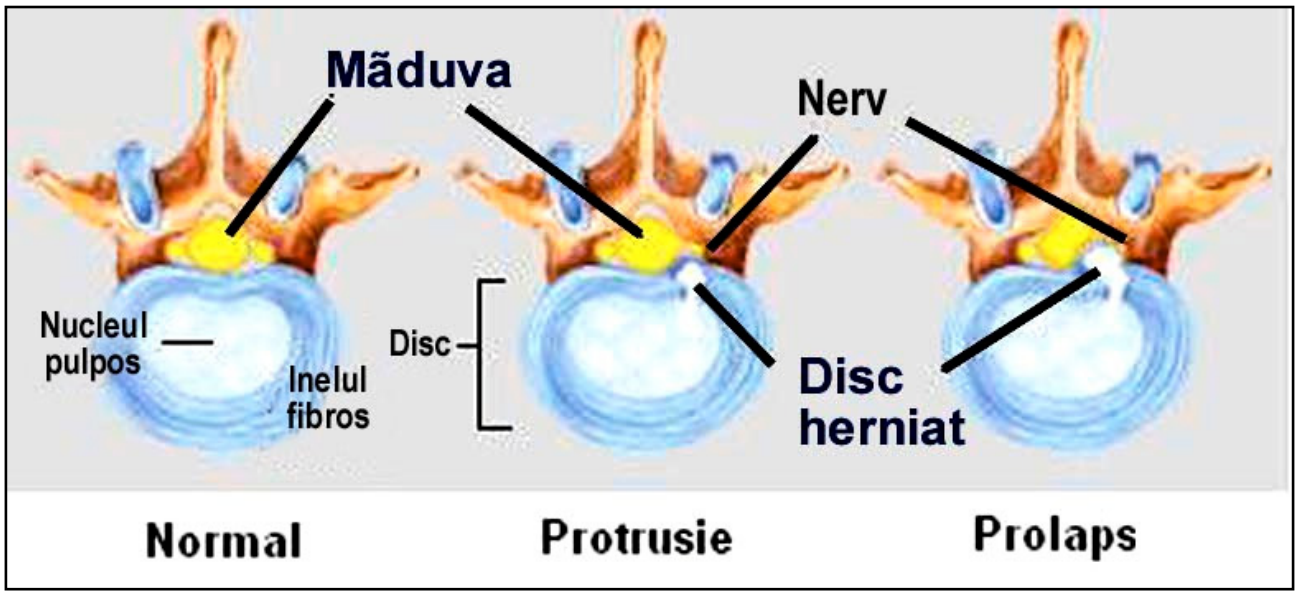

mare însemnătate. Conform următorului articol publicat în revista **„Bioinginerie Celulară şi Moleculară”**[17] din iunie 2011, Volumul 4, Issue 2, pag. 302-310: *„Degenerarea este incapacitatea de a se menţine integritatea matricii extracelulare. Sinteza matricii extra-celulare este direct legată de producţia de Adenozin Trifosfat (ATP) (energia) celulelor”* [6].

[17] http://link.springer.com/article/10.1007%2Fs12195-011-0164-0#page-1

Aceasta înseamnă că mitocondria celulară nu mai produce ATP, aşadar celula nu mai primeşte energie de la „micro-uzină”. Aceasta este una dintre cele mai importante afirmaţii ştiinţifice, dovedită prin cercetare acreditată, pe baza căreia am putut să îmi fundamentez teoria vindecării pe baza transferului mitocondrial.

Acelaşi articol precizează în „abstractul” (rezumatul) său următoarele: „*Discul intervertebral e format din două regiuni anatomice importante: inelul fibros şi nucleul pulpos. Acestea sunt diferite din punct de vedere structural sugerând faptul că metabolismul lor celular este diferit. Celulele nucleului pulpos produc mai mult ATP decât cele din inelul fibros (cu sau fără încărcare mecanică pe disc), în timp ce inelul fibros are o productivitate mărită a lactozei şi a consumului de glucoză. Efortul mecanic influenţează energia metabolismului celular, având efect pronunţat asupra celulelor din inelul fibros.*” [6].

Este recunoscut faptul că unele celule conţin în interior sute sau mii de mitocondrii, precum celulele musculare, hepatice şi spermatozoizii. Alte celule, au mai puţine mitocondrii, iar în unele cazuri ele nu mai funcţionează corect şi prezintă o disfuncţie. În acest caz, logic vorbind, celula ar avea nevoie de „piese de schimb” sau de o „reparaţie” la nivelul acestor micro-uzine electrice.

Se cunoaşte faptul că, anumite combinaţii dietetice, suplimente nutritive etc. pot stimula, într-o anumită măsură, producţia de ATP. Aceasta presupune faptul că mitocondria e încă în stare funcţională, dar nu chiar în „parametrii de producţie” conform cerinţelor celulei. Problema se pune în cazurile, nu puţine la număr, când această „ajustare” a productivităţii de ATP este insuficientă sau pur şi simplu, mitocondria nu mai funcţionează. Ea trebuie înlocuită, dar există vreun studiu care să confirme că acest lucru este cu adevărat posibil? Vestea bună este că DA! Există!

Conform unui articol publicat în Revista PLOS One Journal, aflăm următoarele: *„S-a dovedit faptul că celulele stem mezenchimale pot transfera mitocondrii la celulele ale căror funcţii mitocondriale au fost grav compromise”* [7].

Dar atenţie, însăşi titlul articolului precizează faptul că *„Celulele stem mezenchimale transferă mitocondrii către celulele care au funcţii mitocondrial cvasi-absente* ***dar nu*** *şi în cazul în care mitocondriile sunt funcţionale dar prezintă mutaţii ale ADN-ului mitocondrial”*. În rezumatul extrem de important al acestui articol, cercetătorii mai precizează faptul că: *„Astfel, transferul mitocondrial e limitat de condiţia absenţei cvasi-totale a funcţiei mitocondriale. Elucidarea mecanismului de transfer mitocondrial ne va ajuta la crearea unei posibile terapii celulare bazate pe refacere mitocondrială sau terapie genetică mitocondrială pentru maladiile umane determinate de disfuncţia mitocondrială”* [7].

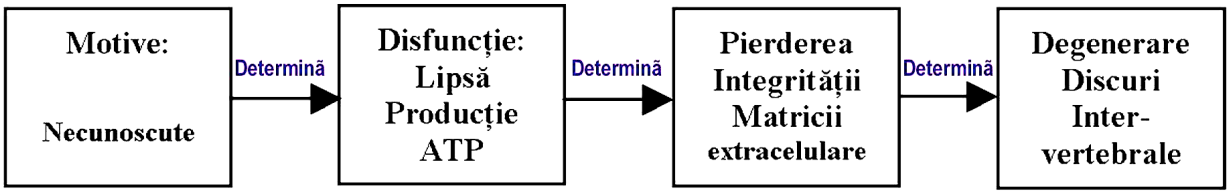

Pe baza acestei logici se poate concepe următoarea situaţie, care necesită demonstraţii (dar e plauzibilă!):

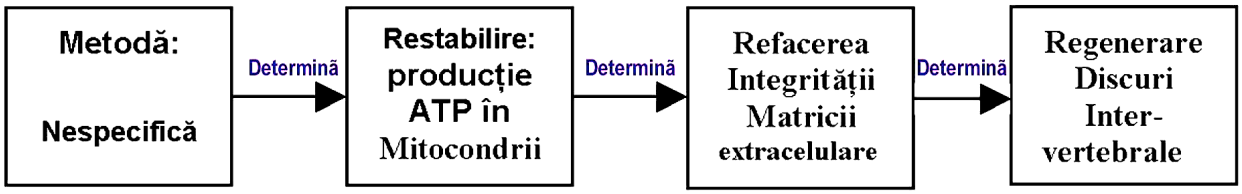

Vestea bună este aceea că organismul uman, are posibilitatea de a produce mitocondrii. Atunci când afirm aceasta mă bazez pe faptul că singura explicaţie posibilă a vindecării discopatiei lombare, nu poate fi alta decât aceea a refacerii integrităţii matricii extracelulare, care depinde de producţia de ATP, producţie asigurată numai de mitocondriile celulei.

Ei bine, cineva ar putea avea o întrebare: de unde pot eu să ştiu că transportul şi inserarea mitocondriilor noi în celulele afectate s-a produs cu adevărat, din moment ce nu o pot verifica prin instrumente? Ei bine, este ca şi când ai avea un telefon mobil, la care i s-a stricat bateria, aceasta nu mai acceptă re-încărcare, elementii sunt uscaţi complet, nu mai poate fi stimulată cu nici un

supliment „nutritiv”, aşadar, în limbaj tehnic, „e moartă” şi trebuie înlocuită. Într-un anume fel, am înlocuit-o şi acuma „telefonul celular” merge din nou.

Aşadar, ce anume ne spune ştiinţa biomedicală, prin intermediul celor mai recente cercetări? Dacă reformulăm logica (demonstrată prin experimente) a articolului publicat în revista **„Bioinginerie Celulară şi Moleculară”**[18] din iunie 2011, atunci avem următoarea situaţie:

Dar cum aş putea restabili producţia de ATP în vederea refacerii integrităţii matricii extracelulare? Singurul răspuns plauzibil ar fi: să aduc o nouă mitocondrie. Cea veche este, clar, nefuncţională, deoarece odată cu oprirea pompei de protoni şi a circulaţiei de curenţi electrici şi sarcini, mitocondria devine practic nefuncţională. Dar acest răspuns generează o nouă întrebare: Cum aş putea transporta o mitocondrie, din fluxul sanguin/limfatic, la celula discală, care are nevoie de o reînlocuire a mitocondriei nefuncţionale? O întrebare şi mai dificilă este: **De unde** aduc o mitocondrie funcţională? Desigur, vom explica ce anume ar putea însemna „Metoda Nespecifică” dar, pentru început, propun să ne ocupăm de rezolvarea primei probleme şi anume, modalitatea de transport. Cercetătorii ne spun că aceste mijloace de transport **există**. Ele au fost descoperite de profesorul Randy Scheckman şi colectivul.

În acest fel, cu ajutorul unui mijloc de transport, mitocondriile noi pot ajunge la destinaţie. Experimente realizate pe şoareci au arătat că se întâmplă întocmai şi citez din rezumatul articolului semnat Darwin J. Prockop intitulat „**Mitochondria to the rescue**”[19] (*Mitocondria salvatoare*), publicat în revista *Nature America*, Inc. 2012 (page 759-765), care spune că:

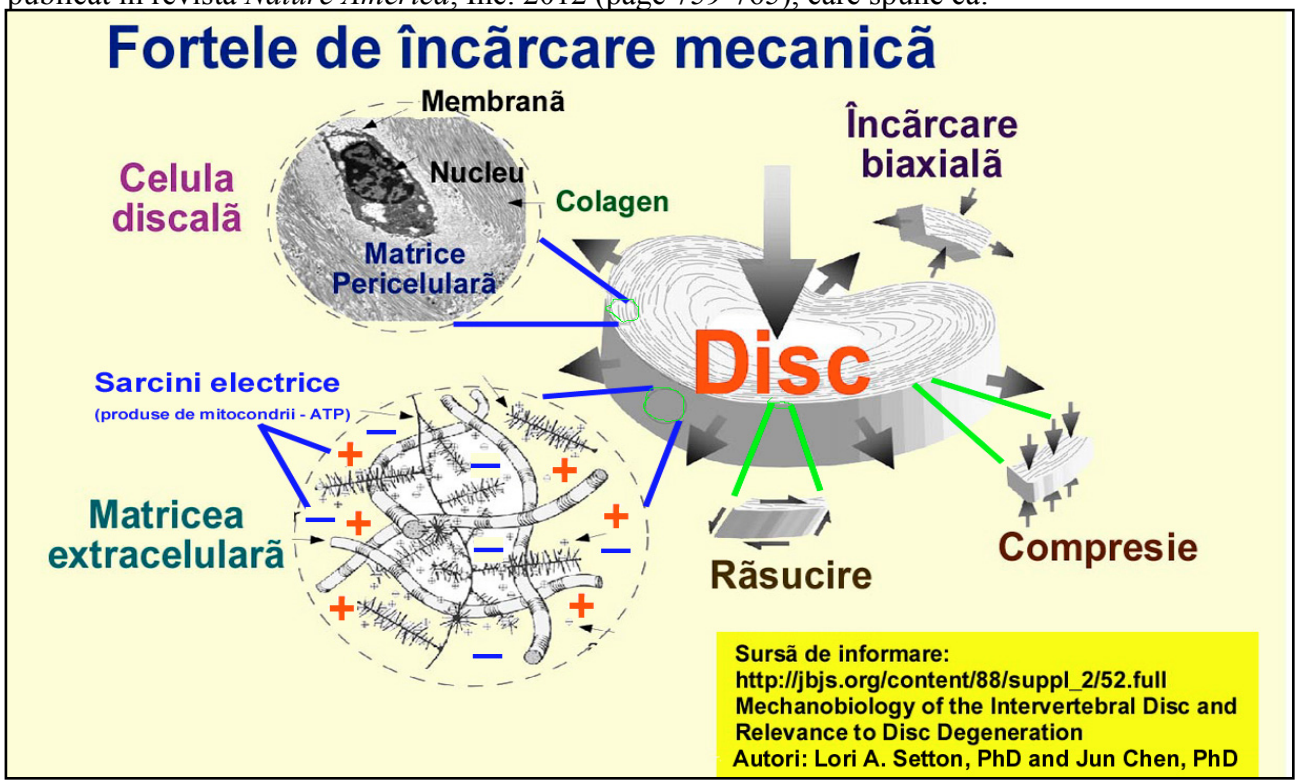

„Un nou studiu utilizând un şoarece cu o problemă respiratorie este prima demonstraţie in vivo a faptului că celulele stromale derivate din măduvă pot repara ţesuturi lezate prin transfer de mitocondrii. Acest lucru sugerează că salvarea celulelor lezate prin transferul mitocondrial poate fi un proces important în multe boli Ca şi în cazul răspunsului iniţial al fizicienilor la descoperirea de particule subatomice, majoritatea biologilor sunt sceptici cu privire la comunicarea intercelulară care are loc prin vezicule sau particule este, probabil, prea murdar şi confuz. Cu toate acestea, există dovezi concludente că celulele pot comunica prin transferul de vezicule şi particule care transportă lipide, proteine, ARN mesager, micro-ARN şi ADN”[8].

Construcţia logică pe care am dezvoltat-o până acum continuă cu faptul că, în vremuri preistorice, mitocondriile au format împreună celule eucariote mai mari, iar separarea dintre procariote si eucariote este considerată a fi cea mai importantă diferenţiere la nivelul organismelor.

[18] http://link.springer.com/article/10.1007%2Fs12195-011-0164-0#page-1
[19] Rezumatul articolului: http://www.readcube.com/articles/10.1038/nm.2769

Este uimitor să aflăm ce spune rezumatul unui alt articol numit: *„Mitochondrial transfer between cells can rescue aerobic respiration”* adică *„Transferul mitocondrial între celule poate salva respiraţia aerobă”* în care autorii Jeffrey L. Spees, Scott D. Olson, Mandolin J. Whitney, şi Darwin J. Prockop au sugerat următoarele: *„Cercetări recente au revelat faptul că mitocondriile au un rol esenţial atât în îmbătrânire, cât şi asupra speranţei de viaţă. Numeroase boli ereditare şi dobândite sunt legate de disfuncţia mitocondrială. Prezentăm aici faptul că mitocondriile sunt mai dinamice decât s-ar fi crezut vreodată. Mitocondrii sau ADN-ul mitocondrial se pot deplasa de la o celulă la alta”*[10].

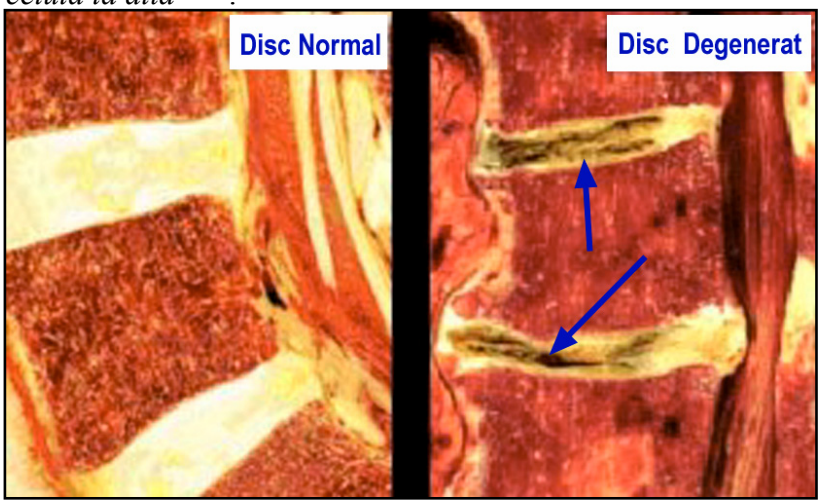

Acum am ajuns la ideea principală conform căreia bolile degenerative, precum discopatiile, pot fi vindecate utilizând transferul mitocondrial, de la un grup special de celule, care pot juca rolul de celule donatoare, pentru a reface matricea extracelulară a discului intervertebral. Am făcut aceasta pe mine însumi şi am prezentat rezultatele RMN, de dinainte şi de după această transformare biologică neobişnuită. Acestea ar putea sugera faptul că nu doar am oprit procesul degenerativ al unei discopatii lombare de peste 15 ani, ci chiar mai mult decât atât, am pornit un proces regenerativ care a adus boala către starea incipientă. Această stare nu poate fi detectată decât cu ajutorul dispozitivelor medicale avansate şi este asimptomatică.

După ce am studiat teoriile transportului inter- şi intracelular, am avut motive serioase să cred că vindecarea s-a produs pe baza transportului mitocondrial în vezicule, de la celule donoare la celulele discale. Astfel, teoria biotransformărilor celulare, elaborată de subsemnatul, se bazează pe un fenomen de dezintegrare controlată a unui grup de celule şi folosirea părţilor componente ca piese de schimb pentru alte celule din organism, a căror funcţionalitate a fost compromisă.

Dezintegrarea celulară se produce sub influenţa minţii, iar transportul părţilor componente este realizat prin intermediul unor nanovezicule, descoperite de către profesorul de biologie celulară Randy Shekman alături de echipa sa (formată din Sudoff şi Rothman). Părţile componente ale celulelor dezintegrate ajung la ţesuturile afectate, pe care corpul nu le poate repara prin mijloacele obişnuite şi astfel, prin intermediul mecanismului de biotransformare, anumite maladii cronice degenerative, pot fi vindecate sau ameliorate semnificativ, fără niciun fel de efecte secundare nedorite. Aceasta se datorează faptului că este vorba de o intervenţie perfect naturală, biologică, care poate fi activată cu ajutorul minţii umane şi a celor cinci atitudini de viaţă, ce sunt necesar a fi cultivate, o anumită perioadă de timp în avans.

Această teorie a fost propusă spre analiză şi cercetare la Universitatea Houston-Victoria din Texas şi vom putea afla mai multe detalii numai după ce se va aproba finanţarea analizelor şi experimentelor de laborator.

Notă: Afecţiunile discurilor intervretebrale sunt foarte diferite de la un pacient la altul... datorita cauzelor care le determina. Cauzele pot fi : a) Fizice - traume, lovituri, accidente, căzături (dacă nu sunt grave atunci corpul se recupereaza rapid), apoi b) Chimice - dietă exagerat de nepotrivită, toxicitate crescută în corp, (corpul se recuperează pe măsură ce se schimbă dieta), apoi c) Cauze emoţionale - stress, stări negative acute pe durate limitate de timp (corpul încă are posibilitatea să îşi revină dacă nu s-au declanşat procese degenerative ireversibile) şi d) Cauze metabolice - datorate pierderii resurselor biologice, accelerarea îmbătrînirii, lipsa de ATP în celulele discale - situaţta mea - care e cea mai gravă, considerată incurabilă, care produce degenerare la nivel molecular, iar reversul este extrem de dificil. Desigur, mai avem combinaţiile în diverse proporţii între a), b), c) şi d) ... fapt care face ca vindecarea să fie mai uşoară, mai dificila, sau chiar imposibilă. Medicina nu diferenţiază prea bine cele patru situaţii deoarece nu e interesată de cauzele

maladiei. Cauzele sunt pur personale şi "aparţin" pacientului. Medicina recomandă o terapie standard pentru aproape toate situaţiile în care este identificată o discopatie sau hernie şi cam atât.

NOTĂ IMPORTANTĂ:

Citat din emisiunea "Ştiinţă şi Cunoaştere": ***"Conform tratatelor medicale, ... discul intervertebral se nutreşte (este menţinut vital) direct de către corp, printr-un sistem de vascularizaţie, doar până la vârsta de 7 ani. După această vârstă, discul intervertebral îşi primeşte substanţele nutritive de la ţesuturile învecinate. După această vârstă, practic, începe procesul de îmbătrânire a discului." (dr. Petre Mureşan, medic primar, medicină generală).***

DESCOPERIREA LUI RANDY SCHECKMAN ŞI COLECTIVUL

În perioada ultimelor zile ale anului 2013 lecturam pe internet câteva noutăţi legate de transportul inter şi intracelular, la care s-au adăugat câteva întâlniri cu profesorul Octavian Popescu de la care am aflat noutăţi excepţionale în biologie.

Domnul profesor a amintit faptul că această descoperire aparţine unui colectiv format din trei cercetători, cărora li s-a acordat premiul Nobel pentru Medicină sau Fiziologie, în luna noiembrie 2013 [9].

PROLOG BIOGRAFIC RANDY SCHECKMAN

De mic copil, Randy a fost atras de cunoaşterea bazată pe experiment şi raţiune. În perioada anilor de promovare în cariera sa profesională Randy la Universitatea Stanford se va căsători cu Nancy Walls şi va avea doi copii. Îşi continuă munca în cadrul mai multor laboratoare, alături de Arthur Kornberg. În prezent Randy Wayne Schekman este cercetător în domeniul biologiei celulare la Universitatea California (Berkeley) şi membru al Academiei Naţionale de Ştiinţe.

În anul 2002 Randy Schekman a primit, împreună cu James Rothman, premiile „Louisa Gross Horwitz" şi „Albert Lasker" pentru descoperirea mecanismului transportului membranar. Celor doi li s-a alăturat mai târziu şi Thomas Südhof, care toţi trei împreună au câştigat premiul Nobel pentru fiziologie sau medicină în luna octombrie 2013, pentru „descoperirea mecanismelor care reglează transportul veziculelor, un important sistem de transport în celulele noastre".

Randy este un om deschis sufleteşte şi comunicativ, deosebit de modest şi este în permanenţă fascinat de noile descoperiri. Profesorul Randy Schekman are rude în Basarabia şi conexiuni aproape sufleteşti cu România, deoarece în munca sa neobosită a colaborat cu academicianul George Emil Palade şi pe care îl consideră mentorul său, menţionând în cadrul interviului noutăţi şi recunoaşteri, niciodată prezentate până acum la vreo televiziune la noi în ţară, privind contribuţia

României la patrimoniul ştiinţific medical mondial datorată academicianului George Emil Palade.

Mi-a povestit cu emoţie despre modul în care Academicianul George Emil Palade şi-a prezentat propria descoperire în domeniul biologiei celulare, în perioada anilor '70, iar la final mulţimea din sala de conferinţe l-a aplaudat mai multe minute, ridicându-se toţi în picioare cuprinşi de o stare de revelaţie fără precedent, un asemenea nivel de apreciere este un fapt ce nu a mai fost consemnat până acum. Pe drept cuvânt profesorul Randy îl consideră pe Palade ca fiind un deschizător de drum şi un cercetător genial. El continuă să predea studenţilor materiile de biologie celulară şi a donat întreaga sumă de bani care a câştigat-o cu ocazia premierii sale la un institut de cercetare în domeniul cancerului, deoarece mama şi sora lui Randy au murit de cancer.

Dar, existenţa mecanismului de transport dovedeşte în plus faptul că celulele au un sistem de comunicare la distanţă, iar creditele acestei descoperiri aparţin lui James E. Rothman, Randy W. Schekman şi Thomas C. Südhof [9].

TEORIA TRANSPORTULUI INTER ŞI INTRA-CELULAR

În conferința Nobel din data de 7 decembrie 2013, un colectiv de 3 cercetători au primit cea mai înaltă recunoaştere ştiințifică pentru contribuții excepționale în domeniul biologiei şi medicinei umane.

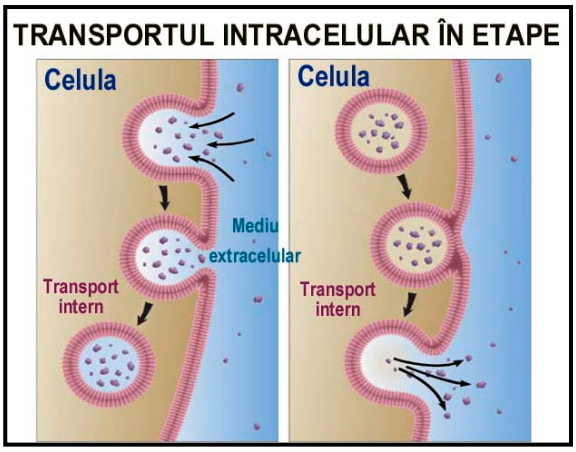

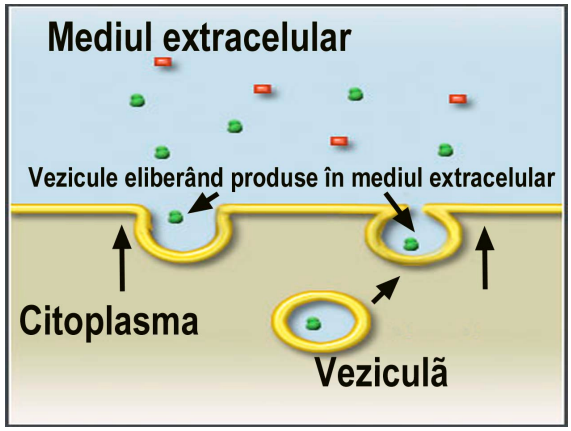

Premiul Nobel pentru Medicina sau Fiziologie[9] a fost acordat cercetatorilor James Rothman, directorul Departamentului de Biologie Celulară de la Universitatea Yale, Randy Schekman, cercetător la Universitatea California, Berkeley şi Thomas Sudhof, profesor la Universitatea Stanford.

Veziculele sunt membrane celulare care se creează în jurul unor molecule sau subansamble moleculare complexe, atunci când acestea trebuie să circule inter sau intra celular. Fiecare celulă este o fabrică care produce şi exportă molecule. Cei trei laureați Nobel au descoperit principiile moleculare care guvernează modul în care acest cargo este livrat la locul potrivit şi în momentul potrivit. Astfel, pentru circulația de la o celulă la alta, componentele, precum subansamble, ce pot avea rol de „piese de schimb", părăsesc celula donoare, prin străpungerea membranei, dar o parte din ea va înconjura imediat pachetul de piese ce trebuie livrat, formându-se o veziculă protectoare.

Ajunsă la celula destinatar, vezicula se contopeşte cu membrana acesteia şi eliberează „piesele de schimb", de care are nevoie acea celulă pentru a îşi putea menține sau relua activitatea. Această descoperire are implicații uimitoare în medicina regenerativă, deoarece pe baza acestui mecanism se pot trimite molecule ale unui medicament, ce sunt transferate direct şi nemijlocit celulelor afectate.

SECVENȚĂ DIN INTERVIUL CU PROF. RANDY SCHECKMAN

Randy Schekman, laureat Premiul Nobel: - Da, ok. Nu am ştiut că ai atât de mult interes de a face ştiință tu însuți, dar acest proces (descris până acum - *n.r.*) e plauzibil, iar dacă ar putea fi aplicat în terapie asta ar necesita teste clinice. Dar ştii, deseori lucruri precum acesta pot părea a fi interesante şi promițătoare, dar în realitatea crudă a testelor clinice ele, din păcate, deseori, eşuează şi există, de exemplu, foarte mult entuziasm despre folosirea celulelor stem, sau a celulelor stem adulte în terapie, dar fără teste clinice foarte bune oamenii îşi măresc speranțele în fața terapiilor care s-au dovedit a fi nerealiste, dar transferul mitocondrial între celule e **cu siguranță** plauzibil. Ar putea fi chiar important într-un anumit context, şi chiar folositor, dar până nu se va realiza un test clinic serios, test clinic dublu-orb, trebuie să rămânem sceptici.

Cristian Mureşanu: - *Sunt 100% de acord cu ceea ce spuneți. Am formulat toate acestea doar ca pe o ipoteză medicală şi nimic mai mult dar ați putea să îmi spuneți ce fel de markeri ar trebui folosiți pentru a vizualiza dacă mitocondria poate călători de la o anume celulă donoare la celula țintă lezată, care ar avea nevoie de o înlocuire a mitocondriei? Ce fel de marker ar trebui folosit şi cum?*

Randy Schekman, laureat Premiul Nobel: - Ah, da. Acesta e un lucru foarte uşor de făcut. Ai nevoie să „etichetezi" proteina, care se află în mitocondrie, cu ajutorul unei proteine, numită *Proteină Verde Fluorescentă* (G.F.P.). Dacă fuzionezi gena care codifică proteina verde fluorescentă cu gena care codifică proteina mitocondriei din celula donoare, atunci vei face ca mitocondria, din acea celulă donoare, să devină fluorescentă. În felul acesta, poți vizualiza în timp real, în interiorul celulei vii, ce anume se întâmplă cu acele mitocondrii. Dacă aduci împreună acele celule (sau mitocondria din ele - *n.r.*) şi cele țintă, despre care crezi că ar accepta să primească o

mitocondrie, de la celulele donoare, atunci vei putea vizualiza în timp real, datorită fluorescenței mitocondriei, traseul de la celula donoare, la cea din țesutul destinatar. E o metodă fezabilă de a face acest lucru.

Cristian Mureşanu: - *Este ceva asemănător cu ceea ce a fost, de asemenea, distins cu Premiul Nobel în chimie în urmă cu câțiva ani? deoarece am găsit un articol, deci aceasta e tehnica de care am avea nevoie?*

Randy Schekman, laureat Premiul Nobel: - Da! Deci această proteină verde fluorescentă a fost subiectul Premiului Nobel în Chimie, câțiva ani în urmă, decernat către cercetători americani. Roger Chen a fost principalul cercetător care a aplicat tehnica proteinei verzi fluorescente în diverse sisteme biologice şi asta e tehnica la care mă refeream. Deci ceea ce am descris e o tehnică de laborator obişnuită, dar ai nevoie de un laborator, deoarece nu poți face asta într-o bucătărie Aşa că dacă eşti interesat, atunci trebuie să ai un colaborator, care să facă asta cu tine.

Cristian Mureşanu: - *Da, însă din păcate situația mea e că nu am titlu universitar, însă pe de altă parte sunt printre cei foarte puțini care s-au putut vindeca de o discopatie lombară destul de severă, de 15 ani de dureri Şi am avut nevoie întâi să aflu cum să fac aceasta şi mi-au fost necesari toți aceşti ani pentru a învăța.*

Randy Schekman, laureat Premiul Nobel: - Ei bine, eu nu sunt medic. Eu lucrez cu celule şi nu cu organisme întregi, aşa că nu sunt persoana potrivită pentru a te sfătui aici, cu excepția celulelor, iar întrebarea de bază, dacă mitocondria ar putea să se deplaseze de la o celulă la alta e ceva ce poate fi adresat unui laborator.

Cristian Mureşanu: - *Deci până aici credeți că are logică?*

Randy Schekman, laureat Premiul Nobel: - Da. E plauzibil.

NOUTĂȚI EXCEPȚIONALE ÎN BIOLOGIE

1. Corpul nostru biologic nu e o maşină perfectă. El are anumite imperfecțiuni de funcționare, dar e dotat şi cu mecanisme de autoregenerare pe care abia acuma începem să le detectăm şi înțelegem. Unul din ele e mecanismul de transport de „piese de schimb" cu nanovezicule, care a fost prezentat deja în detaliu.

2. Datorită imperfecțiunilor susținerii unei asemenea maşinării de 70 de trilioane de celule, nu toate „ascultă" de „colectivitate", ci unele se desprind de aceasta - fără să existe un motiv. În mod continuu apar şi dispar celule canceroase, fără ca noi să ştim aceasta. Partea bună e că majoritatea din ele nu apucă să se grupeze la un loc pentru a crea o tumoare. Cu toate acestea, intensitatea acestui proces continuu de apariție şi detecție a celulelor străine poate crea o tumoare vizibilă de dimensiunea unui bob de orez în aproximativ 20 de ani. Aceasta nu e o tumoare creată de mintea şi conştiința omului, ci de mecanismele automate de combatere a imperfecțiunilor de funcționare a corpului biologic.

Notă: *Toată lumea crede că metastazarea unui cancer s-ar datora circulației celulelor dintr-un loc în altul, când ele se "rup" dintr-o aglomerare unică şi detectabilă, s-ar deplasa apoi prin sânge sau limfă şi cumva anume, la un moment dat se "fixează" în alte locuri, formând alte asemenea aglomerări, numite tumori. Probabil că în unele cazuri acest fapt este adevărat, dar nu cred că se poate generaliza, excepție fiind leucemia, care, prin definiție, e o boală asociată unor celule care nu fac parte din sisteme şi țesuturi… Îmi pare foarte plauzibilă ideea conform căreia celulele au un sistem de comunicare, ele transmit informații nu doar la celule învecinate ci şi la distanță, uneori chiar şi către celule ale unui alt corp fizic uman. Dacă acest lucru e adevărat, atunci o metastazare nu e nevoie să fie neapărat condiționată de o circulație a celulelor de la o tumoare spre un alt loc, pentru a se forma alte tumori, ci e suficient ca alte celule să recepționeze informația "canceroasă" şi să se transforme în celule canceroase, exact acolo în locul unde se află.*

3. În funcționarea telomerilor, în majoritatea cazurilor, se întâmplă următorul lucru (pe care îl ştie toată lumea): la fiecare diviziune celulară, se pierde o secvență telomerică, iar aceasta e ca la o numărătoare inversă. Atunci când contorul a ajuns la 0, celula nu se mai poate divide şi nu mai poate trăi decât atât cât îi mai permit resursele proprii. Ea va pierde treptat vitalitatea, îmbătrâneşte şi moare. Şi totuşi mai exista un mecanism, care poate avea două ipoteze: una din ele e cunoscută în cercurile de specialitate, dar e prea puțin cunoscută publicului, iar celalaltă se referă la biotransformările pe care le experimentează subsemnatul, împreună cu profesorul de la Houston, dar încă nu avem dovezi elaborate pe baza unor analize complexe de laborator.

Ipoteza 1. În acele extrem de puține situații, o celulă poate pierde toate secvențele telomerice, dar ea nu moare, ci se transformă într-o celulă nemuritoare şi primeşte un „reset”. În urma acestui reset se creează un nou lanț telomeric, şi procesul continuă Aşadar, există situații în care boala canceroasă se poate manifesta independent de conştiința şi mintea umană. Astfel de situații nu pot fi diferențiate de cele în care boala canceroasă e determinată de un conflict acumulat în timp. Acesta e un aspect îngrijorător, dar se referă la o cazuistică restrânsă.

Ipoteza 2. Subsemnatul, împreună cu profesorul de la Houston, credem că prin biotransformările celulare prezentate în cartea mea, am intervenit, parțial, atât în mecanismul de reset telomeric, cât şi în cel de transport vezicular, precum şi asupra apoptozei celulare. Dar, deoarece nu a mai studiat nimeni aşa ceva, efectele pe termen lung sunt imprevizibile.

4. Celula are un sistem automat de „sinucidere” care intră în acțiune imediat ce senzorii ei constată că devine inutilă. Bruce Lipton spunea următoarele: există 3 biți de informație comportamentală la nivel biologic: ***creştere, apărare şi neutralitate***. Starea de neutralitate nu poate dura mult, deoarece asta înseamnă că dacă celula începe să nu mai execute anumite funcții (datorită lipsei semnalelor din mediu), atunci mecanismul ei intern o va determina să treacă în apoptoză, adică moarte celulară programată.

5. Există în derulare o cercetare impresionantă care se desfăşoară pe plan internațional cu colaborarea a foarte multe colective de ştiință şi se merge pe cel puțin două direcții: **Conectomică** *(proiectul creierul uman)* şi **Sistemică** *(biologie şi genomică personalizată)*.

Teoria transportului celular se poate aplica în medicina regenerativă pe baza unui principiu ilustrat în figura de mai sus. Mai întâi, medicamentul se încapsulează într-o veziculă, creată artificial,

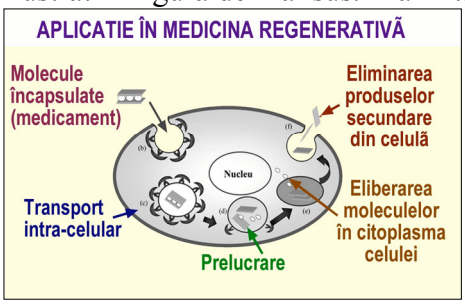

compatibilă cu cele fabricate de organism. În felul acesta, el poate circula până la celula țintă, după care se decapsulează şi pătrunde prin membrană în celulă, dar în jurul său se formează o altă veziculă, care transportă molecula de medicament, exact până unde este nevoie. Au loc câteva operații de prelucrare/decapsulare, moleculele sunt eliberate în citoplasma celulei, după care, produsele secundare (dacă există) sunt eliminate din celulă. Eliminarea se face tot cu ajutorul unei vezicule, care se formează odată cu străpungerea membranei, după care sângele conduce mai departe produsele toxice spre sistemele de evacuare obişnuite (urină, transpirație, fecale etc.).

O altă informație deosebit de utilă am întâlnit-o în Revista „National Geographic Daily News” on-line, în care autoarea Christine Dell'Amore a publicat un articol intitulat *„Cum e posibil ca un bărbat să producă 1500 de spermatozoizi pe secundă”*[11]. Această concluzie uimitoare ar putea sugera cu multă certitudine faptul că indivizii de sex masculin au un potențial celular imens, care în anumite condiții, ar putea să îşi doneze mitocondriile în circuitul sanguin/limfatic.

Articolul mai menționează faptul că *„dacă celulele stem germinale rămân multă vreme în starea de celule stem şi nu se transformă în celule reproducătoare, atunci, există un factor de risc pentru ca bărbatul să facă cancer testicular”* (iată un motiv deosebit de esențial pentru a promova biotransformarea! – *n.t.*), după care se menționează „corolarul” acestei observații, adică *„dacă celulele stem germinale se transformă prea des în celule reproducătoare, atunci bărbatul ar putea deveni fertil”*[11]. Dar biotransformarea ar rezolva acest neajuns, deoarece celulele *(care în alte condiții de supradensitate, într-un volum limitat şi cantitate de nutrienți, insuficientă, mor)* se vor sacrifica într-un mod util, donându-şi micro-uzinele de energie în circuitul limfatic/sanguin, pentru binele colectivității. Pentru aceasta, conform practicii de peste 8 ani, am aflat că e nevoie ca să fie asigurate două condiții importante:

a) Stare de maximă excitare a amestecului seminal, timp de câteva minute;

b) Menținerea unei presiuni interioare în vezicula seminală, prin contracții ferme, conştiente, generate la nivelul fibrelor musculare din imediata proximitate a orificiului de ieşire a lichidului seminal din veziculă, simultan cu permiterea contracțiilor pulsatorii automate ale muşchilor ejaculatori de la baza veziculei seminale.

În felul acesta, amestecul seminal devine excitat şi intră în starea intermediară $\mathbf{S_i}$, după care, la scurt timp, apare biotransformarea.

Un calcul estimativ, care ar lua în considerare viteza de producere a 1500 de celule reproducătoare pe secundă, ar putea prezice, cât timp ar fi necesar organismului să îşi reînlocuiască mitocondriile nefuncționale, din toate celulele discale ale inelelor fibroase de la 4 vertebre afectate.

Să presupunem că punem în ecuație numărul de celule care au nevoie de piese de schimb, să zicem câte 10 mitocondrii per celulă (considerând faptul că toate sunt nefuncționale). Să estimăm acest număr la 500 miliarde de celule. Asta înseamnă că ele ar avea nevoie de 5000 de miliarde de mitocondrii. Corpul uman are aproximativ 80 trilioane de celule, adică 80.000 miliarde, iar 500 miliarde din 80.000 miliarde reprezintă 0,62% din totalul celulelor corpului. Raportul e plauzibil, dar e greşit, deoarece am „prezis" cifre ce nu au fost niciodată calculate cu suficientă precizie.

Datorită efectelor benefice ale biotransformărilor, productivitatea de celule reproducătoare pe secundă, se dublează de la 1500 la 3000 celule/secundă. Fiecare celulă eliberează în sânge 100 mitocondrii. Mai impunem o condiție plauzibilă: $\mathbf{V_{deg} = 90\%V_{reg}}$. Adică viteza cu care procesul de degenerare tinde să continue este 90% din valoarea vitezei de regenerare determinată de aportul mitocondrial. Asta e echivalent cu faptul că 90 din cele 100 de mitocondrii *nu ajung la destinație*.

Dar factorul cel mai important este acela că totuşi: $\mathbf{V_{reg} > V_{deg}}$. Aceasta înseamnă că ar ajunge în sânge/limfă aproximativ 30.000 de mitocondrii/secundă în loc de 300.000. Dacă considerăm că procesul de biotransformare devine automat şi funcționează fără întrerupere, 24 de ore pe zi, şi dacă neglijăm durata de timp în care mitocondriile eliberate în sânge, ajung la celulele țintă, atunci timpul total până la vindecarea completă ar fi:

$T_{vindec.}$ = 5.000 miliarde mit./30.000 mit./s = 166 milioane sec. = 46.296 ore = 1.929 zile = 5,28 ani.

Calculul e greşit, deoarece nu am de unde să ştiu câte celule există într-un disc şi câte mitocondrii are o celulă discală. Oricum, adevărul e că mie mi-au trebuit 8 ani până la faza de vindecare numită „maladie incipientă" fără simptome şi atingeri ale nervilor. De asemenea, nu cunosc durata de timp în care o mitocondrie reuşeşte să ajungă la celula țintă.

Dar, în cazul meu, discopatia nu a fost singura problemă ce trebuia rezolvată, aşa că… timpul mai lung ar putea fi pus pe seama numeroaselor alte afecțiuni ce necesitau suplimentarea organismului cu mitocondrii. Fără îndoială, calculul e greşit, dar el poate fi un punct de reper, al unui posibil calcul ce ar putea fi estimat pe baza unor cercetări de laborator, foarte amănunțite şi foarte bine verificate. Adevărul e că vindecarea nu se obține brusc, mai ales dacă maladia a fost una de lungă durată şi pe zone extinse.

REFERINȚE BIBLOGRAFICE FOARTE IMPORTANTE

[1] Center For Molecular And Mitochondrial Medicine And Genetics (MAMMAG), University of California, Irvine - School of Medicine, „*Philosophical Premise*", (Online). Available: http://www.mammag.uci.edu/philosophical.asp

[2] Xing-Tai Li, *„Investigation on the Mechanism of Qi-Invigoration from a Perspective of Effects of Sijunzi Decoction on Mitochondrial Energy Metabolism"*. Available: http://dx.doi.org/10.5772/54760

[3] Ontario Health Technology Assessment Series 2006, 6(10): 1–98. Paragraph „*Clinical Need*", (Online) PMCID: PMC3379529 Available: http://www.ncbi.nlm.nih.gov/pmc/articles/PMC3379529/

[4] Spine-Health (On-line) „*Lumbar Degenerative Disc Disease (DDD)*" Available: http://www.spine-health.com/conditions/degenerative-disc-disease/lumbar-degenerative-disc-disease-ddd

[5] WebMD Medical (Journal Online). Available: http://www.webmd.com/back-pain/guide/understanding-spinal-disk-problems-basic-information?page=2

[6] J. C. Salvatierra, T. Y. Yuan, H. Fernando, et. al., „*Difference in Energy Metabolism of Annulus Fibrosus and Nucleus Pulposus Cells of the Intervertebral Disc*", în Cellular and Molecular Bioengineering, June 2011, Vol. 4, Issue 2, pp 302-310, Abstract.

[7] M. C. Young, J. H. Kim, M. Kim, et. al., „*Mesenchymal Stem Cells Transfer Mitochondria to the Cells with Virtually No Mitochondrial Function but Not with Pathogenic mtDNA Mutations*", în PLOS One, (March 06, 2012); DOI: 10.1371/journal.pone.0032778, Abstract.

[8] D. J. Prockop, „*Mitochondria to the rescue*", în Nature America Inc., (2012), pp 759-765.

[9] Nobelprize.org, „*The Nobel Prize in Physiology or Medicine 2013*", în Nobel Media AB 2013, (Feb 5 2014). Available: http://www.nobelprize.org/nobel_prizes/medicine/laureates/2013/

[10] J. L. Spees, S. D. Olson, M. J. Whitney, and D. J. Prockop, „*Mitochondrial transfer between cells can rescue aerobic respiration*", in PNAS, Proceedings of the National Academy of Sciences, January 31, 2006, vol. 103, No. 5 pp 1283–1288, DOI: 10.1073/pnas.0510511103, Abstract.

[11] C. Dell'Amore, „*How a Man Produces 1,500 Sperm a Second*", în National Geographic Daily News (Online), Available: http://news.nationalgeographic.com/news/2010/03/100318-men-sperm-1500-stem-cells-second-male-birth-control/

IJIRES
Source of Knowledge

IJIRES/CERT./38

The Board of the

International Journal of
Innovation and Research in Educational Sciences
(IJIRES)

Is hereby awarding this certificate to

"Cristian Muresanu"

In recognition of the publication of the paper entitled

"Mitochondria Transfer for Healing Degenerated Intervertebral Discs by using Male Educated Biological Transformations"

Published in IJEIR *Journal* Volume - 1, Issue - 2, July-2014

International Journal of Innovation and Research in Educational Sciences
ISSN: 2349-5219
Source of Knowledge (IJIRES)

Editor-in-Chief
IJIRES
www.ijires.org
ISSN : 2349–5219

July-August, 2014

34. PROTOCOL DE CERCETARE ÎN BIOTRANSFORMĂRI

În urma discuțiilor purtate în perioada anilor 2012-2013 cu profesorul de biologie Siva Somasundaram de la Universitatea Houston-Victoria din Texas, Statele Unite, am pus bazele unui protocol de cercetare. Am pornit de la ideea transferului mitocondrial, care ar favoriza vindecarea maladiilor degenerative, prin intermediul biotransformărilor educate.

Deşi acest lucru rămâne a fi demonstrat, într-un viitor cât mai apropiat, cele mai plauzibile celule donoare (capabile de biotransformare) de mitocondrii şi care în acelaşi timp să nu facă parte din nicio structură anatomică sunt celulele reproducătoare la bărbat, respectiv ovocitul la femeie împreună cu întregul complex de substanțe vitale ale fluidului menstrual, ce pot fi recirculate/reutilizate. Toate acestea le-am prezentat detaliat în versiunea americană a cărții despre biotransformări, numită *„Biological Transformations controlled by the Mind”*[20].

Paşii de care am avea nevoie, pentru a demonstra prezența mecanismelor de biotransformare sunt următorii:

„Evaluarea secvențelor telomerilor din celulele somatice în funcție de vârstă - ca indicator biomarker de îmbătrânire şi îmbătrânire asociată bolilor. Apoi vom face măsurători ale activatorilor de transcripție pentru gena enzimei telomerazei din celulele somatice – ca indicator al lungimii secvenței telomerilor. Monitorizarea nivelului de spermidină în celulele albe din sânge – un marker de autofagie (o funcție stimulatoare remarcabilă realizată de celulele albe pentru a elimina celulele moarte şi resturile celulare nedorite, inclusiv toxine celulare pentru a stimula sistemul imunitar şi de a preveni mutația celulară pentru cancer sau orice gene care produc acest țesut). Apoi vom face evaluarea capacității cognitive – o metodă de a analiza activitatea neuronilor din creier, inclusiv secrețiile neuroendocrine şi stimularea memoriei. Şi apoi vom face evaluarea obiceiurilor alimentare şi a tiparelor – un marker al nivelului de leptină, foame, obezitate şi buna funcționare a sistemului digestiv. Şi apoi vom măsura, de asemenea, nivelul de toleranță pentru diferite tensiuni psihologice ca un biomarker pentru atitudinea sau sănătate mentală. Vom face, de asemenea, câteva EEG/ECG şi, de asemenea, teste funcționale pulmonare – un biomarker de vitalitate. Şi apoi vom face evaluarea tuturor parametrilor biochimici din sânge – ca biomarkeri de bunăstare generală şi vitalitate. Şi, în sfârşit, vom observa, de asemenea, evaluarea testului de îmbunătățire a personalității – ca un indicator de introspecție.”

Orice ajutor financiar sau sponsorizare din partea cititorilor ar putea ajuta la obținerea mai rapidă a rezultatelor şi implementarea unui sistem de educație în beneficiul tuturor.

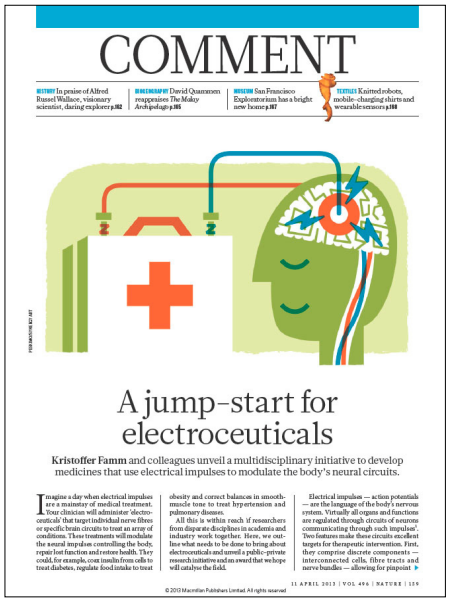
COMMENT

A jump-start for electroceuticals

Kristoffer Famm and colleagues unveil a multidisciplinary initiative to develop medicines that use electrical impulses to modulate the body's neural circuits.

© 2013 Macmillan Publishers Limited. All rights reserved

În cadrul unui articol publicat de profesorul David L. Healy în revista Nature a precizat următoarele: *„Condiția de sângerări abundente, sau sângerări menstruale excesive, este o problemă de sănătate deseori reclamată de multe femei în vârstă de 30-50 de ani.”* În timpul unor discuții, profesorul Siva mi-a oferit următoarele explicații:

„Condiția de sângerări abundente sau menoragia este consemnată a fi problema de sănătate cel mai des reclamată de 15% dintre femeile care vizitează medicul pentru un consult şi motivul care determină histerectomii de îndepărtare a uterului în 50% din cazuri. Multe femei semnalează apariția menstruației la vârsta de 12 ani. În țările dezvoltate, o femeie obişnuită poate avea două naşteri şi probabil 500 de episoade ale menstruației, pe o durată de viață de 82 de ani. Acest ordin de mărime crescut este cel care creează probabilitatea de dezvoltare a bolilor legate de sângerările abundente.

Cercetările excepționale realizate pe muncitoare din

[20] C. Mureşanu, S. Somasundaram, ***Biological Transformations Controlled by the Mind Vol.1*** în AlphaGraphics Sugar Land, Editor: Siva Somasundaram, UHV Houston, 2012, pp 8-11, 95, 96; ISBN 978-0-9888403-0-0.

peninsula scandinavă, desfăşurate pe durata mai multor ani, au confirmat faptul că valorile normale de pierdere a sângelui menstrual ar fi cuprinse între 30 şi 40 ml. Intervalul normal de pierderi ale sângelui menstrual ar fi de obicei între 10 şi 80 ml.

Cei mai mulți experți ar accepta faptul că menstruațiile regulate, în exces, care măsoară o pierdere de sânge menstrual de 80 ml în fiecare lună, vor conduce în mod inevitabil la anemie. Pierderea de fier din organism creează nevoia sintezei suplimentare de hemoglobină.

Hemoglobina este necesară pentru transportul de oxigen şi dioxid de carbon în organism. Dacă avem prea puțină hemoglobină, în aceste situații, atunci transportul de gaze scade şi poate duce la scăderea oxigenului în sânge, iar eliminarea dioxidului de carbon devine tot mai ineficientă. Țesuturile nu îşi pot îndeplini funcțiile în mod corespunzător, favorizând depozitarea grăsimilor şi a altor toxine nedorite în corp, iar toate acestea pot duce la boală. Pe de altă parte, mai puțină pierdere menstruală de hemoglobină favorizează o viață sănătoasă.

În cadrul unui grup de oameni de ştiință din Marea Britanie, condus de Dr. Kristoffer Famm şi colaboratorii săi, iar în acest articol se spune că: ***„Impulsurile electrice (potențialul de acțiune) sunt limbajul sistemului nervos al organismului."*** *Deja există dispozitive, cum ar fi stimulatoare cardiace, defibrilatoarele care salvează milioane de vieți în fiecare an. Stimularea profundă a creierului îmbunătățeşte semnificativ calitatea vieții pentru persoanele cu boli precum Parkinson sau depresia. Stimularea nervului sacral restabileşte un control al vezicii urinare la persoanele cu paraplegie, iar stimularea nervului vag prezintă beneficii clinice în boli variind de la epilepsie la poliartrita reumatoidă".*[21] *Ei tocmai au început o cercetare multidisciplinară pentru a descoperi nanotehnologia necesară stimulării unui anumit circuit neuronal pentru a reduce manifestarea bolilor. Dar noi deja am depăşit acest lucru în mod natural fără a folosi electrostimulare. Biotransformările sub influența psihicului vor face acelaşi lucru, dacă vom investiga încercarea noastră prezentă, ceea ce înseamnă că transformările biologice şi practicile yoga vor activa circuitele neuronale în acelaşi mod în care se vorbeşte în revista „**Nature**" fiind numite electro-ceutice, dar noi vom prezenta o cale naturală, care poate activa circuitele neuronale ale unui anumit organ sau țesut şi putem lucra pe orice boală cronică sau preveni orice boală cronică."*

Un alt element ajutător în cadrul protocolului de cercetare ar fi marcarea mitocondriilor cu ajutorul proteinei fluorescente, despre care amintea şi profesorul Randy Scheckman. Această proteină a fost descoperită în anul 2008, iar colectivul de cercetători a fost răsplătit cu un Premiu Nobel[22].

CONCLUZII ŞI IPOTEZE

Existența *biotransformărilor sub influența psihicului* deschide o nouă direcție de înțelegere a biologiei celulare umane, a geneticii umane, dar mai ales a fiziologiei, plus diverse aplicații în medicină şi psihologie. Aceasta nu contrazice paradigmele actuale şi principiile fundamentale ale ştiinței, ci le îmbunătățeşte şi le extinde. Aplicarea practică a principiilor acestei noi forme de cunoaştere poate contribui la înlăturarea apariției premature a maladiilor, încetineşte procesele de îmbătrânire, amplificând capacitatea corpului de a se autovindeca sau de a obține ameliorări semnificative în cazul anumitor maladii şi stări inflamatorii cronice.

Existența *biotransformărilor sub influența psihicului* creează premizele dezvoltării unei ființe umane îmbunătățite din punct de vedere fiziologic, mental şi fizic. Aceasta va fi capabilă de a realiza efort fizic şi mental pe termen lung, având o capacitate îmbunătățită de focalizare a atenției, pentru a rezolva probleme complexe la locul de muncă. Indivizii care vor reuşi biotransformarea vor avea necesități alimentare reduse, reducerea orelor de somn la jumătate din necesarul zilnic al unui individ lipsit de această calitate, beneficiind totodată de o stare interioară de satisfacție, bucurie neobiectivată şi sănătate pe termen lung.

Existența *biotransformărilor sub influența psihicului* vor contribui direct la dezvoltarea tuturor calităților umane, indiferent de rasă, sex, orientare religioasă, dacă teoria va fi predată în cadrul orelor de pregătire şcolară, de la vârste tinere. Dar chiar şi atunci când cineva nu ar ajunge în timp

[21] Sursă: Nature, 11 aprilie 2013, vol. 496, pag 159

[22] K. Ravilious, „Chemistry Nobel Prize Awarded for Glowing Protein Work", in National Geographic News, (Online), October 8, 2008, Available: http://news.nationalgeographic.com/news/2008/10/081008-nobel-chemistry.html

util să cunoască şi să aplice teoria biotransformărilor în viaţa sa, întregul proces poate fi aplicabil cu rezultate bune şi foarte bune, până în jurul vârstei de aproximativ 50 ani, dar fără a considera această vârstă ca fiind o limită precisă. Cu toate acestea, cu cât vârsta e mai înaintată, cu atât mai greu va fi de aplicat şi implementat acest mecanism fiziologic special.

Existenţa *biotransformărilor sub influenţa psihicului* poate fi studiată atât la modul teoretic, cât şi practic, utilizând metodele clasice ale ştiinţei, în scopul dezvăluirii unor noi faţete ale acestui fenomen fiziologic, nedescoperit şi momentan nerecunoscut în societatea occidentală. Scopul cercetărilor ştiinţifice e de a dovedi şi cuantiza efectele benefice ale biotransformărilor. Cu toate acestea, biotransformările sub influenţa psihicului, nu pot fi studiate prin metodele convenţionale accesibile specifice granturilor, ci este nevoie de o abordare neconvenţională. Din acest motiv, protocolul prezentat în acest capitol al cărţii, reprezintă cea mai bună soluţie de a pune bazele unei direcţii clare de cercetare.

Subsemnatul, împreună cu profesorul Siva Somasundaram de la UHV University, Houston, Texas, căutăm sponsori şi/sau colaborări cu orice persoane şi/sau instituţii interesate să ajute dezvoltarea acestui proiect.

DISCUŢII CU STUDENŢII DE LA DEPARTAMENTUL DE MEDICINĂ AL UHV, HOUSTON, TEXAS, 2014

„După ce am citit primele câteva capitole, mi-am dat seama de faptul că această carte ajută într-adevăr la explicarea importanţei fiziologiei umane. Ea deasemenea explică importanţa a tot ceea ce consumăm şi producem. Am citit manualul (academic – n.t.) de anatomie şi am învăţat despre funcţiile diferitelor organe dar această carte (Biological Transformations Controlled by the Mind) pătrunde ceva mai mult în detalii despre faptul că totul funcţionează în corp în strînsă corelaţie cu alte lucruri pe care le facem şi/sau le consumăm.”

„Sunt de acord cu ceea ce autorul spune despre dependenţa emoţională ce rezultă din modificările biochimice. Pare să fie adevărat, deoarece uneori, ne străduim să nu preluăm stress şi mai ales să nu plîngem dar pare foarte greu de a opri aceasta. Uneori, ne simţim mai bine după un plâns în comparaţie cu situaţia când nu facem aceasta. Pare a fi o dependenţă şi uneori ştim că face rău sănătăţii, dar pur şi simplu nu ne putem împotrivi. Mi-a plăcut în mod deosebit partea în care autorul a menţionat rolul vital al anumitor părţi ale creierului, precum glanda pituitară, pineală şi hipotalamusul. Nu am ştiut până acum atât de multe detalii despre glanda pineală şi în ce fel ea influenţează centrii emoţionali ai creierului. Mi-a plăcut modul în care capitolele explică influenţa atitudinilor şi deciziilor noastre asupra sănătăţii şi mai ales cum o poate influenţa pe termen lung. Eu cred că avem nevoie să ne trăim viеţile la modul cât mai împlinitor, limitând stress.ul, dacă vrem să avem un trai fericit lipsit de boală.”

„Lecturând capitolele 2 şi 3 din cartea „Biological Transformations: Controlled by the Mind-Volume 1” am fost în mod special uimită de biomecanismele care au loc în corp, mai ales cele din creier şi glandele cerebrale. De mai mulţi ani mă străduiesc să trăiesc o viaţă fără stress şi simt şi mă simt ca şi cum, în ultima vreme, cu munca şi copiii şi tot mai multe responsabilităţi, corpul meu a început să mă „taxeze” pe neaşteptate. Astfel, m-am trezit implicată în conceptul celor 5 atitudini care favorizează biotransformarea. Un alt concept din carte, al relaţiilor biunivoce, creier-emoţii-glande seminale, a fost unul dintre cele mai importante pentru mine în mod special, după ce am fost martora unui preinfarct al soţului meu, determinat de stress, urmat de diagnosticul de hipertensiune arterială. După ce am lecturat aceste capitole, acum sunt în stare să apreciez importanţa ştiinţifică a modului în care se manifestă energia noastră şi stilul de viaţă, urmărind fiecare atitudine. Prin alegeri nefaste ce corespund unor energii vitale scăzute şi diminuare a atenţiei ca şi mecanism energetic deterministic… capitolele 2 şi 3 mi-au arătat faptul că stilul de viaţă al unei persoane poate influenţa direct rezultatele traiului de zi cu zi şi sănătatea.”

Am primit peste 290 de pagini de aprecieri şi comentarii consemnate în perioada predării acestei discipline studenţilor de la Departamentele de Medicină şi Biologie în perioada 2013 – 2015. Acesta a fost doar un scurt extras din relatările lor. Profesorul Siva Somasundaram a fost de acord să îmi trimită consemnările dar să nu folosesc nicăieri numele studenţilor.

35. ALTE CERCETĂRI ÎN MEDICINA MITOCONDRIALĂ

Acest capitol are rolul de a evidenția, foarte pe scurt şi condensat, cele mai importante cercetări şi descoperiri din domeniul medicinei mitocondriale. Ideile sunt prezentate sub forma unor citate scurte, indicând sursa (link sau publicație) de unde puteți afla mai mult (dacă aveți o cunoaştere temeinică în domeniul biologiei celulare şi moleculare).

Dar pentru cititorul nespecialist, este suficient să parcurgă doar ideile principale, pentru a-şi regăsi mai multă speranță în vindecare, încredere în rolul excepțional al mitocondriilor şi nu în ultimul rând, de a îi trezi interesul pentru educarea biotransformărilor, care după toate aparențele şi studiile de până acum, se pare că au o contribuție semnificativă, directă sau cel puțin indirectă, la creşterea numărului de mitocondrii disponibile şi a energiei necesară menținerii funcțiilor vitale, toate acestea culminând cu îmbunătățirea capacității de autovindecare.

Voi cita un scurt fragment din lucrarea profesorului Prof. dr. Mircea COVIC publicată pe internet la data de 21 Aprilie 2012:

„Frecvența, diversitatea clinică şi complexitatea disfuncțiilor mitocondriale, constituționale sau dobândite, au fundamentat o disciplină nouă de patologie umană interdisciplinară, numită generic medicina mitocondrială1. Au fost descrise peste 200 de fenotipuri patologice atribuite alterării genetice a funcției mitocondriale care, deşi au manifestări variate, prezintă o trăsătură unificatoare constituită din deficitul balanței energetice.

Scăderea producției de energie la nivel mitocondrial sub un prag critic antrenează perturbări majore ale activităților celulare şi acumularea unor produşi metabolici toxici (de exemplu, lactați), traduse prin declinul capacității unor țesuturi şi organe de a-şi îndeplini funcțiile specifice. Cele mai afectate sunt, firesc, sistemul nervos şi muşchii scheletici dar, de fapt, toate organele pot ajunge în stare de incapacitate funcțională. Disfuncțiile mitocondriale perturbă însă şi alte roluri importante ale mitocondriilor în procesele celulare: controlul ciclului celular şi al proliferării, inițierea apoptozei, răspunsul imun înnăscut, diferite sinteze şi procese metabolice etc.

Termenul de boli mitocondriale se referă, de obicei, la fenotipurile patologice, preponderent neuromusculare, produse de mutații constituționale ale ADNmt sau ale genelor nucleare ce codifică proteine mitocondriale. Ele trebuie diferențiate de disfuncțiile mitocondriale primare determinate de acumularea, în timp, a unor mutații somatice, dobândite, ale aceloraşi gene. Aceste disfuncții, care produc declinul producției de ATP şi perturbarea unor funcții celulare, au fost descrise în procesul de senescență, precum şi în diferite boli comune, cum ar fi: unele boli neurodegenerative, diabetul zaharat tip 2, cardiomiopatiile dilatative, cancerul, epilepsia, obezitatea ş.a. Există şi disfuncții mitocondriale secundare produse de acțiunea unor factori externi (toxine, infecții virale sau numeroase medicamente) asupra sintezei sau funcției proteinelor mitocondriale. Din această prezentare sintetică rezultă că multiple specialități medicale sunt inerent confruntate cu patologia mitocondrială, fapt ce implică necesitatea recunoaşterii şi diagnosticării corecte a acestui tip de patologie, în contextul unui spectru simptomatic foarte larg (manifestări multisistemice) şi a unei mari variabilități individuale de manifestare şi de severitate.

Semnele de debut ale bolilor mitocondriale pot apărea în orice moment al ontogenezei, din perioada antenatală până la vârsta adultă, iar spectrul simptomelor este foarte larg: manifestări oftalmologice, neuropatii periferice sau afectări ale SNC, miopatii, disfuncții hepatice, acidoză tubulară renală, anomalii cardiace, endocrinologice şi/sau metabolice etc.

După un interval de timp relativ scurt, semnelor inițiale li se adaugă – invariabil – cele ale afectării neuromusculare. În general, semnele prezente la debut persistă şi se agravează gradual, asociindu-se cu manifestări care exprimă suferința altor organe.Principalele elemente care sugerează implicarea alterării funcțiilor mitocondriilor în etiopatogenia unei boli sunt:

- *debutul cel mai adesea precoce şi evoluțiarapidă şi progresivă*
- *caracterul necoerent al asocierii semnelor şi simptomelor*
- *prezența în tabloul clinic a unor combinații de trăsături atipice, inexplicabile*

• afectarea concomitentă a cel puţin trei organe care nu au în comun nici originea embriologică şi nici funcţiile biologice

• modificările recurente survenite în tabloul clinic cu ocazia unor evenimente precipitante (infecţii, efort, medicamente etc.).

Dificultăţile diagnosticului bolilor mitocondriale sunt determinate de efectele variate ale afectării de la un organ la altul (în principal, din cauza fenomenului de heteroplasmie descris în articolul anterior) şi de gradul diferit de severitate – de la un bolnav la altul."[23]

ÎMBĂTRÂNIREA PREMATURĂ ŞI MITOCONDRIILE

În acest articol, publicat on-line[24], având subtitlul „Conexiuni cu Maladiile Degenerative", autorii (nespecificaţi) menţionează următoarele: *„Există multe teorii despre cauzele îmbătrânirii, dar una dintre cele mai importante e legată de rolul mitocondriilor. Medicina Mitocondrială ar putea fi cea mai mare promisiune în ceea ce priveşte oprirea, reversul şi chiar vindecarea maladiilor degenerative.*

Medicina Mitocondrială ar putea ajunge să fie noul trend al medicinei. Disfuncţia mitocondrială este neîndoielnic legată de maladiile degenerative, care apar la vârstnici, deoarece exact aceeşi disfuncţie a fost descoperită la cei tineri, determinând ceea ce se numeşte îmbătrânire prematură. S-a pus întrebarea, de ce unii tineri suferă de aceleaşi boli de care suferă cei vârstnici?

Principalele maladii degenerative determinate de o disfuncţie mitocondrială sunt: Diabetul de tip 2, Mielitele, Parkinson, Alzheimer, accidentul vascular cerebral, dementia şi cancerul. Desigur, problema disfuncţiei mitocondriale nu reprezintă cauza unică a acestor maladii. Unele din ele apar doar printr-o combinaţie a mai multor factori, printre care se numără şi cel mitocondrial. Bolile aşa-numite autoimune par a avea o cauză mitocondrială, precum scleroza multiplă, lupus, şi artrita reumatoidă. Mitocondria consumă peste 80% din oxigenul respirat şi oferă peste 90% din energia totală de care au nevoie celulele pentru a funcţiona corect."

Articolul e deosebit de interesant şi merită lecturat în întregime. Autorii[25] unui articol intitulat „*Controlul Mitocondrial Asupra Vieţii, Stresului şi Morţii Celulei*", publicat şi on-line[26] au explicat rolurile mitocondriei în celulă, evidenţiind faptul că aceste organite controlează apoptoza celulară, stresul oxidativ, circuitele anabolice şi catabolice, procese de necroză programată (considerate a fi non-apoptopice), autofagie (fisiunea şi fuziunea mitocondrială), precum şi o serie de procese vitale ale celulei, atât în faza embrionară, cât şi postembrionară de dezvoltare. Mitocondria are rol în menţinerea homeostaziei ţesuturilor adulte.

În revista *Human Reproduction, Vol. 18, Nr. 3*, pag. 550-556, din anul 2003, autorii[27] au publicat un studiu ştiinţific despre influenţa creşterii numărului de molecule de ADN mitocondrial, din mitocondriile celulelor reproducătoare la bărbat, în apariţia şi/sau favorizarea infertilităţii. În mod normal, o mitocondrie din celula reproducătoare la bărbat conţine cel mult 11 molecule de ADN mitocondrial (de formă circulară). Aceasta înseamnă că dacă o celulă somatică sau reproducătoare, poate conţine un număr de mitocondrii, ce variază, de exemplu, între 10 şi 1000, atunci numărul total de molecule de ADN mitocondrial (de formă circulară), ar putea fi cuprins între 100 şi 10.000.

Lucrul care mi-a atras atenţia în mod excepţional la acest articol este următoarea frază: *„Ovocitul poate conţine, în medie, cel puţin aproximativ 200.000 de molecule de ADN mitocondrial, dar care e asociată cu o stare bună de fertilitate, în timp ce la spermatogeneză, creşterea exagerată a numărului de molecule de ADN mitocondrial, e asociată cu infertilitate".*

Ceea ce mă interesează din punct de vedere al biotransformărilor este faptul că din această afirmaţie rezultă că ovocitul la femeie conţine cel puţin 20.000 de mitocondrii (în accepţiunea faptului că o mitocondrie ar conţine maxim 11 molecule de ADN mitocondrial).

[23] http://www.viata-medicala.ro/Medicina-mitocondrial%C4%83.html*articleID_5103-dArt.html
[24] http://www.heattreat.ca/aging.php
[25] Lorenzo Galluzzi, Oliver Kepp, Christina Trojel-Hansen, Guido Kroemer
[26] http://circres.ahajournals.org/content/111/9/1198
[27] P.May-Panloup, M-F.Chretien, F.Savagner, C.Vasseur, M.Jean1, Y.Malthiery1 şi P.Reynier

Notă: În ceea ce priveşte infertilitatea la bărbat, conform celor menţionate în articol, ea depinde de creşterea exagerată a numărului de molecule de ADN mitocondrial dintr-o mitocondrie şi nu de numărul de mitocondrii din partea mediană a spermatozoidului, pentru că e logic să existe o diferenţă majoră între acestea două. Ei au numărat toate moleculele din mostrele prelevate, deoarece aparatele le centrifughează, celulele sunt distruse, iar la o anumită viteză de rotaţie se pot separa moleculele, care apoi sunt numărate automat.

Este interesant de menţionat faptul că acelaşi colectiv de autori a publicat un alt studiu asemănător, în revista *Molecular Human Reproduction* Vol. 7, Nr. 5 pp. 425-429 din anul 2001[28], dar cu referire la infertilitatea la femeie, atunci când numărul de molecule de ADN mitocondrial (şi deci implicit al mitocondriilor din ovocit) scade foarte mult, arătând faptul că, un ovocit sănătos, foarte fertilizabil, ar putea conţine până la 598.000 de molecule de ADN mitocondrial, de unde rezultă că trebuie să existe cel puţin 59.000 de mitocondrii (în accepţiunea faptului că o mitocondrie ar conţine maxim 11 molecule de ADN mitocondrial).

Probabil un singur ovocit ar putea găzdui chiar 100.000 de mitocondrii. Este uşor de imaginat cât de mare este potenţialul energetic şi vital care s-ar putea obţine prin biotransformare. În comparaţie cu o celulă reproducătoare la bărbat (despre care se estimează că ar putea conţine între 50 şi 100 de mitocondrii), un singur ovocit la femeie, ar putea conţine până la de 2000 de ori mai multe mitocondrii.

Acesta e un „mic" detaliu care nu trebuie scăpat din atenţie. Desigur, autorii articolului studiază aceste elemente statistice din cu totul alte motive, dar această informaţie este deosebit de utilă şi din punct de vedere al biotransformărilor.

Cu toate acestea, problema cea mai mare în cazul menstruaţiei la femeie, nu este doar pierderea acestei celule foarte vitale ci a fluidelor menstruale. Ele sunt formate mai ales din sânge, ţesutul endometrial *(având o componenţă complexă ce se reface lunar cu anumite cheltuieli din partea organismului)* şi o mulţime de substanţe cu caracter vital, precum hormoni, care sunt antrenate toate împreună spre exterior în perioada menstruaţiei.

Femeia care nu foloseşte biotransformarea fluidelor menstruale plus ovocitul are şanse mari de a pierde şi alte fluide, precum aminoacizi, proteine, acizi graşi, sare şi altele, în timpul actului amoros.

Femeia care a obţinut biotransformarea fluidelor menstruale plus ovocitul nu mai pierde aceste substanţe, nu mai prezintă scurgeri menstruale (deşi procesul menstruaţiei nu este afectat), iar ovocitul este biotransformat, probabil în mod asemănător cu celula reproducătoare la bărbat, dar acest fapt nu a fost încă studiat şi demonstrat ştiinţific.

FUZIUNEA ŞI FISIUNEA MITOCONDRIALĂ ÎN CELULĂ

În cadrul articolului numit „*Fuziunea şi fisiunea mitocondrială în viaţa şi moartea celulei*" publicat în revista *Nature*[29] Volumul 11, decembrie 2010, pag 872-875, de Benedikt Westermann, profesor la Institutul de Biologie Celulară a Universităţii Bayreuth din Germania, se precizează faptul că mitocondriile sunt capabile să se unească între ele (fuziune) sau să se dividă (fisiune), fapt care are anumite consecinţe.

Dacă mitocondriile fuzionează, atunci cea nou formată va oferi oferă un potenţial energetic mult mai bun, decât fiecare luată separat, iar acesta e un avantaj pentru celulele active metabolic. Dacă mitocondriile fisionează, adică se divid, atunci se generează o serie de organite distincte din punct de vedere morfologic şi funcţional (fără nucleu), motiv pentru care fisiunea şi fuziunea mitocondrială sunt interconectate.

O altă necesitate a fisiunii mitocondriale se resimte în distribuţia uniformă a unei reţele mitocondriale astfel încât să nu rămână zone prea extinse, la nivelul citozolului, care să fie lipsite de mitocondrii. O distribuire optimă necesită diviziuni precise ale reţelei în unităţi mai mici transportabile. Acest lucru are importanţă mai ales în cazul celulelor de lungimi foarte mari, precum neuronii.

[28] http://molehr.oxfordjournals.org/content/7/5/425.full
[29] www.nature.com/reviews/molcellbio © 2010 Macmillan Publishers Limited. Şi http://www.nature.com/nrm/journal/v11/n12/full/nrm3013.html

36. TRANSMUTAȚIA BIOLOGICĂ ŞI VITALITATEA

Cuvântul *transmutație* este foarte apropiat celui de *alchimie*, care susține ideea transformării metalelor în aur. Hinduşii şi filosofiile tantrice definesc transmutația în termeni de transformare a ceva în energie. Deşi acest concept îşi are originile în ezoterism, în prezent el se bucură şi de o abordare ştiințifică.

Pentru a înțelege conceptul de biotransformare (care cuprinde transmutația şi transsublimarea), este nevoie să cunoaştem materia biologică care manifestă aceste proprietăți. Momentan nu există suficiente studii pentru a pune în evidență aceste biotransformări, ci doar observații experimentale indirecte legate de efectele prezenței sau pierderii respectivei substanțe din corp în funcție de anumiți factori. Vom vedea în continuare de ce aceste materii biologice pot deveni, în anumite condiții, adevărate resurse de energie vitală.

Un simplu raționament, dar care momentan nu are şi o demonstrație ştiințifică completă, ne sugerează faptul că ele trebuie să aibe o legătură, cel puțin indirectă, cu starea sa de vitalitate a organismului. Prin aceasta înțelegem faptul că există mai multe modalități prin care organismul biologic îşi creează energia necesară proceselor fiziologice. Modalitatea clasică cunoscută este prin metabolizarea hranei şi respirație. Vom vedea în continuare că mai există o modalitate suplimentară de a obține aceste energii necesare menținerii funcțiilor vitale din organism, însumându-se celor deja obținute prin metabolizarea hranei.

Dintre toate tipurile de substanțe, celule şi țesuturi, care există în organismul uman, doar una singură posedă această caracteristică specială şi anume aceea de a perpetua viața într-un nou organism. Pentru ca o celulă să fie înzestrată cu această proprietate specială, ea trebuie să fie capabilă să stocheze o cantitate foarte mare de informație matriceală (un tipar capabil de a dirija multiplicările, specializările şi aranjările ulterioare a celulelor care vor constitui noul organism biologic), doar o parte a acesteia fiind prezentă în codul genetic.

În plus, ea trebuie să conțină o anumită formă de energie potențială (din fizică, ***energie potențială*** = energie nemanifestată, care poate să se transforme într-o energie de tip cinetic dacă sunt îndeplinite anumite condiții). Probabil ecuația s-ar scrie sub forma:

Informație ➔Energie Potențială ➔Energie Cinetică➔ Materie Biologică (a)

Trebuie să presupunem că ecuația (a) este prezentă în Natură dintotdeauna şi funcționează independent de conştiința umană. Natura întotdeauna încearcă să dezvolte forme de viață care evoluează de la simplu la complex şi acest proces nu se opreşte niciodată. Dar atunci când a apărut „mintea", ea a favorizat manifestarea unui proces invers, ce poate fi explicat astfel:

Mintea + Materia Biologică ➔Energie Cinetică ➔ Energie Potențială ➔ Informație (?)

Atunci când au loc condițiile necesare pentru ca cele două tipuri de celule să se întâlnească în interiorul unui mediu comun, optim dezvoltării, din biologia clasică aflăm faptul că are loc un proces de fecundare. În urma acestui proces, încep să se declanşeze programele automate complexe prin intermediul cărora se produc diviziunile celulare, apariția celulelor cu funcție prestabilită, apariția țesuturilor, organelor, sistemelor etc., conform celor cunoscute din biologia clasică. Cu toate acestea, este necesar să ne punem următoarea întrebare: ce se întâmplă cu organismul uman (masculin, respectiv feminin), în toate celelalte situații din viață, când nu se doreşte utilizarea conştientă a funcției de reproducere în scopul creerii unor urmaşi?

O altă disciplină, numită psihologie, ne argumentează faptul că în acele situații ființele umane doresc exclusiv să trăiască experiențe senzoriale profunde cunoscute şi sub numele de *stări extatice*. Aşa după cum veți lectura în capitolele următoare, ele nu sunt altceva decât automatisme ce funcționează în baza unei setări a naturii speciei umane pentru a preveni extincția. Dincolo de orice îndoială, se poate afirma faptul că amestecul seminal este cel mai bogat amestec de substanțe nutritive produse de organism, în compoziția sa regăsindu-se cele mai mari cantități de nutriente, vitamine şi substanțe esențiale pe care corpul le utilizează zilnic.

Tabelul[30] ilustrează concentraţiile procentuale a celor mai importante componente şi rolul acestora în organism. În acest fel, ingredientele necesare creerii unei noi fiinţe sunt prezente în oricare din celulele care au această înzestrare naturală şi anume celulele reproducătoare, care în cazul omului sunt cunoscute sub denumirea de spermatozoizi, respectiv ovocite. Dacă ele se dezvoltă în medii diferite, nu pot să producă o conversie a stării potenţiale de energie şi informaţie într-o stare de tip cinetic (adică de execuţie a programului implicit de generare a unui nou organism). Cu toate acestea răspunsul psihologiei la întrebarea, anterior amintită, este incomplet, deoarece, în urma manifestării necontrolate şi needucate a acestor experienţe senzoriale profunde, fiinţele umane determină apariţia mecanismelor de fecundare (prevenindu-se totuşi manifestarea concretă a acestei funcţii prin diferite metode) adică eliminarea substanţelor seminale în mediul exterior sau în mediul intern feminin.

GLANDA	CONC. (%)	CONTINUTUL AMESTECULUI
Testicule	2-5%	**Celule reproducătoare (spermatozoizi)** - 200-500 milioane celule/4-5 ml amestec seminal, fără bioalchimie - Cu cel putin 1-2 ordine de mărime mai putin, cu bioalchimie
Vezicula seminală	65-75%	**A. Sursă primară energetică** aminoacizi, citrati, enzime, flavine, fructoză **B. Sursă imunosupresoare (la femeie) antispermatozoa** fosforilcolină, prostaglandine **C. Alte substante nutritive** **proteine, vitamina C.**
Prostata	25-30%	**A. Stabilizatori si hormoni** acid fosfatic, acid citric, fibrinolizină, antigen prostatic, zinc, enzime proteolitice. (Zincul ajută la stabilizarea ADN-ului cu continut de cromatină din celulele reproducătoare. Deficienta de zinc favorizează scăderea fertilitătii, datorită cresterii fragilitatii celulelor si scăderea spermatogenezei).
Glande bulbouretrale	< 1%	**Substante de coeziune mecanică** Galactoză, mucus, lichid preejaculator, acid sialic (Au rol de crestere a mobilitătii celulelor, prevenirea difuzării acestora în afara amestecului seminal, realizarea unei texturi de coeziune gelatinoasă)

Ceea ce scapă atenţiei cercetătorilor este faptul că acele substanţe şi celule se refac cu o anumită cheltuială de resurse biologice care pune organismul în dificultate pe măsura trecerii timpului. Aceste cheltuieli de refacere a materiei seminale, pierdută foarte des, pot avea anumite repecusiuni, pentru unii indivizi, în funcţie de anumiţi factori care vor fi analizaţi în capitolele următoare.

Cheltuielile de refacere a resurselor vitale în cazul organismului feminin se referă mai ales la refacerea cantităţii de sânge şi a ovocitelor care se creează în perioada fertilă, cunoscută în biologia clasică sub numele de ciclu menstrual. Pentru a avea o înţelegere mai clară a importanţei acestor resurse cu caracter vital vă prezentăm, drept exemplu, principalele componente ale lichidului seminal. Datorită acestor biocomponente, diviziunea celulară se produce rapid pentru a forma o nouă structură fizică din trilioane de celule în numai 9 luni. Conform ştiinţei medicale, lichidul seminal necesită prelucrarea, de către toate glandele aparatului reproducător, a unor cantităţi de celule stem produse de măduva hematogenă pentru a fi transformate în celule reproducătoare la care se adaugă prelucrarea celorlalte biocomponente necesare întreţinerii şi maturizării acestora. Organismul depune un efort considerabil pentru a reface periodic 5 ml de lichid.

Revenind la esenţa întrebării anterior amintite, logica şi raţionamentele cele mai fireşti ne îndeamnă să credem că eliminarea excesivă şi repetată a unor cantităţi însemnate (din aceste tipuri de substanţe şi celule) supune organismul la un efort de recuperare (care e un mecanism dirijat din subconştient, asemenea bătăilor inimii sau a respiraţiei), folosind un consum ridicat de alimente bogate în grăsimi şi proteine de origine animală la care se adaugă somnul prelungit. Aceste două aspecte sunt considerate fireşti şi naturale deoarece se aplică tuturor fiinţelor umane, dar realitatea este cu totul alta. Subliniem faptul că afirmaţiile prezentate se bazează, momentan, exclusiv pe observaţii experimentale. Aproape orice individ aflat la o etate situată în intervalul 25-50 ani poate confirma simptomele de oboseală şi anemie, direct proporţional cu gradul său de eficientizare a obţinerii energiei vitale şi cu înaintarea în vârstă. Astfel, dacă randamentul de producere a energiei vitale este foarte bun, atunci simptomele amintite pot lipsi aproape în totalitate.

Pe de altă parte, persoanele tinere, cu vârste cuprinse între 10 şi 25 ani rareori pot confirma experimental aceste observaţii, deoarece în cazul lor refacerea resurselor biologice cu caracter vital se face fără un efort sesizabil. El există, dar nu poate fi sesizat, deoarece în această perioadă a vieţii randamentele de funcţionare a tuturor proceselor biologice şi fiziologice ale organismului sunt excepţional de bune (la toţi oamenii sănătoşi).

[30] http://en.wikipedia.org/wiki/Semen

În realitate, aceste procese de „refacere” se produc cu un randament care scade cu trecerea anilor, datorită acumulărilor de toxine alimentare precum şi a altor factori. Vom analiza în continuare factorul alimentar. Creşterea prematură a toxicității în organism determină (aşa după cum e de aşteptat) apariția prematură a unor maladii, acest lucru fiind atribuit unei explicații ambigue precum „îmbătrânirea”. Dar faptul că nu toți vârstnicii suferă de boli vine în contradicție cu această afirmație, chiar dacă numărul lor este foarte mic. Chiar dacă unele cercetări recente, în domeniul geneticii, atribuie îmbătrânirii activarea unei anumite gene, apariția bolilor este determinată de factori psihici şi emoționali care determină activarea genelor. Însă, nu există nicio îndoială asupra faptului că acumularea toxinelor alimentare pe pereții intestinelor este o cauză majoră în apariția prematură a unor disfuncționalități la nivelul sistemelor şi organelor.

Este unanim acceptată ideea că sângele este cel mai important element din care se fabrică celulele reproducătoare şi substanțele nutritive necesare amestecului seminal. Tuturor acestor chestiuni li se adaugă importanța nutrițională excepțională pe care o are amestecul seminal pentru corp. Conform celor declarate de Dr. Stephen T. Chang:

„Testiculele produc spermatozoizi şi hormoni, prostata produce nutrienți şi hormoni care îmbogățesc amestecul seminal final. Aceste secreții contribuie la menținerea vitală a spermatozoizilor şi asigură condiții de mediu speciale. Practic, acest amestec conține tot ceea ce conține o masă bogată în proteine, vitamine, minerale, aminoacizi etc. Termenul de ejaculare nu este potrivit, deoarece se referă la „a sosi înspre”. Cuvântul corect ar fi „evacuare”, deoarece tot ceea ce înseamnă sutele de milioane de spermatozoizi, hormoni, vitalitate etc., inclusiv o mică parte a personalității umane sunt evacuate în mediul exterior. Acest eveniment sacrifică inutil fizicul, psihicul şi vitalitatea unei ființe umane”.

Dr. Chang este un om de ştiință recunoscut, atât în medicina chineză, cât şi în cea occidentală, dar comparația pe care o face domnia sa între echivalentul vital obținut prin metabolizarea acelor produse alimentare şi echivalentul vital obținut prin biotransformarea a 4 ml de amestec seminal nu poate fi validată ştiințific.

În cel mai bun caz o putem asocia unui reper aproximativ prin care putem înțelege că organismul biologic posedă resurse semnificative. Acestea prin biotransformare devin utilizabile, trecând astfel dintr-o stare potențială (materie) într-o stare cinetică (energie bioplasmatică).

În cartea „Sexologia Tao”[31], Dr. Chang prezintă o comparație între injaculare şi ejaculare. El afirmă că injacularea este un factor determinant care conduce la prelungirea menținerii erecției şi longevității. În sexologia taoistă, bărbatul are orgasm fără să ejaculeze; în schimb dacă el *„injaculează”(...)* atunci ejacularea poate fi transformată într-un orgasm îmbunătățit, iar sămânța este „reciclată” chiar de la nivelul prostatei şi biotransformată. El mai afirmă că taoiştii antici credeau că existența corpului uman se datorează în primul rând alimentării continue cu energie „venind în țesuturi şi organe”. În acelaşi fel, sănătatea este asociată cu o astfel de energie, iar epuizarea ei determină dezechilibrarea corpului şi apariția bolii.

Astfel, după spusele Dr. Chang, *„Taoiştii antici au cercetat şi au descoperit o cale pentru bărbat să aibă un orgasm şi mai plăcut fără a ejacula, să rețină şi să folosească propria sa energie vitală*.” Când explică natura biologică a orgasmului şi contactului sexual fără ejaculare, Dr. Chang face o analogie comparând orgasmul masculin cu escaladarea muntelui. Desigur ideile şi principiile specifice culturii chineze nu pot fi considerate ad literam *ştiințifice*, ci trebuie coroborate cu numeroase date experimentale pentru a le putea valida, aşa după cum va fi explicat pe parcurs. O parte dintre afirmațiile dr. Chang, pot fi confirmate de observații experimentale ale unor persoane sănătoase cu vârste cuprinse între 25 şi 50 ani.

Pe lângă aceste pierderi seminale, s-a mai observat faptul că bărbații suferă de dureri de cap, tulburări nervoase, frecvente slăbiciuni în urinare, uscăciunea gurii şi a ochilor. Mulți au atribuit unui astfel de eveniment o pierdere drastică de longevitate şi tinerețe. Aşa cum se ştie, în mod obişnuit, bărbații nu îşi pot reveni rapid postejaculare, neputând sau având dificultate să obțină o nouă erecție. Astfel de orgasme obişnuite nu îi dau bărbatului posibilitatea să îşi ridice partenera la cele nouă nivele ale unui orgasm complet. Din contră, tipul de orgasm (încurajat şi de sexologia taoistă) este numit orgasm superior. Orgasmul superior, măsurând 98%-99% pe scala orgasmului

[31] Titlu original: The Tao of Sexology ISBN 0-942196-03-1

natural, este repetitiv şi durează atât cât vrea bărbatul. Orgasmul obişnuit, măsurând 100% pe scala orgasmului, durează doar o jumătate de secundă. Desigur, Dr. Chang nu cunoaşte anumite detalii.

De aceea injacularea, cum o mai numeşte Dr. Chang, permite bărbatului să manifeste o bucurie continuă. După Dr. Chang, orgasmul superior poate dura mai multe ore – cu condiția ca injacularea să fie controlată şi aplicată corespunzător de către bărbat.

Deşi aceast aspect poate părea atractiv pentru un individ din societatea occidentală, el este rareori aplicat practic deoarece există un moment critic de foarte scurtă durată când apare o lipsă (aproape) totală de conştiență a stării extatice la 98-99% din scala orgasmului natural, iar aceasta determină atingerea procentului de 100% care e specific orgasmului cu descărcare şi care în acelaşi timp va întrerupe imediat starea extatică prin apariția unor reacții chimice la nivelul creierului. În aparență ne aflăm în fața unui cerc vicios fără ieşire, dar observații experimentale recente ne indică faptul că se poate depăşi această limitare.

Aşa cum spune Dr. Chang, „*Sexul este parte din viață. Deoarece se revarsă peste viață şi plăcere, este prea prețios pentru a se abuza de el. În ceea ce-i priveşte pe cei care obțin virtuțile tandreții, dreptății, înțelepciunii, onestității şi curteziei, (...) lor li se dau cheile pentru un plan mai înalt de sexualitate, aşa încât ei pot să-şi găsească drumul afară din labirintul durerii, neînțelegerii şi răului (...) şi în consecință pot savura etern plăcerea sexuală*”[1,2,3].

Ceea ce dr. Chang nu ne spune este cum anume se poate ajunge acolo, deoarece societatea occidentală are un alt mod de viață, gândire şi trăire interioară decât cele din orient. Experiențe recente şi observații experimentale ale autorului acestei cărți precum şi a altor subiecți, au dezvăluit faptul că există o înțelegere şi un raționament pe baza căruia se poate educa un mecanism de biotransformare. De asemenea, se poate teoretiza (fără a greşi prea mult) faptul că ejacularea repetată este asociată anumitor **factori de risc** care amenință sănătatea, datorită pierderii unor componente nutritive foarte importante (lecitină, calciu, fosfor, fier, colesterol, vitaminele E şi B, nucleoproteine şi hormoni masculini).

Organismul trebuie să depună un efort (ce creşte odată cu înaintarea în vârstă) pentru a reînlocui substanțele nutritive pierdute, eveniment care determină apariția unei devitalizări şi slăbiciune fizică.

Pe de altă parte, elementele hrănitoare ale țesuturilor, dar mai ales ale creierului şi sistemului nervos, sunt obținute în primul rând prin reabsorbirea amestecului seminal în circuitul sanguin (mai puțin celulele reproducătoare care aşa după cum vom încerca să explicăm pe parcurs, ***transsublimează*** într-o altă stare de agregare numită stare ***bioplasmatică***). Singurele celule din corpul uman care conțin lecitină, colesterol şi fosfor sunt celulele neuronale şi reproducătoare.

Aşadar, se poate preciza faptul că substanțele nutritive ale amestecului seminal la bărbat contribuie la menținerea vitalității organismului, iar spermatozoizii favorizează, prin transsublimare, îmbunătățirea tuturor proceselor cognitive şi a proceselor intracelulare, având o acțiune directă asupra componentelor bioinformaționale explicate pe parcursul acestei lucrări.

Notă:

Momentan, opiniile dr. Chang nu sunt împărtăşite de alți cercetători. În accepțiunea majorității oamenilor de ştiință occidentali nu există nici o altă stare de fericire decât aceea care se rezumă la studiul ştiințific aprofundat, obținerea unor rezultate care să fie validate prin experimente, orice altceva din viață fiind considerat un aspect secundar, inclusiv relațiile intime personale. Acestea sunt rezultatul unei manifestări pur mentale raportată unei forme estetice exterioare.

Există şi excepții de la această „regulă”, ele situându-se fie în tabăra extremistă, fie în cea nonconformistă (ambele negând, mai mult sau mai puțin, principiile fundamentale ale cunoaşterii ştiințifice). În calitate de jurnalist, am obligația să informez cititorii asupra tuturor opiniilor care există în legătură cu chestiunile abordate.

REFERINȚE BIBLIOGRAFICE:

S-au folosit citate, rezumate şi comentarii personale pe baza studierii următoarelor articole:

[1]http://www.enlightened-spirituality.org/Taoism.html&w=dr+st+chang+transmutation+transmute&d=Sr4-B0fiR211&icp=1&.intl=us

[2]http://home.iae.nl/users/lightnet/world/transmutation2.htm

[3]http://www.needyhelper.com/the-tao-of-sexology-by-stephen-t-chang/

37. TEORII ALE TRANSMUTAȚIEI BIOLOGICE

Profesorul japonez Kikuo Chisima, membru fondator al Societății de Neohematologie a afirmat următoarele:

„*Este unanim acceptat şi recunoscut faptul că ştiinţele moderne, în special biologia şi ştiinţele medicale, au atins o dezvoltare excepţională. Dar nu trebuie să scăpăm din vedere contradicţia dintre ele şi starea de boală. Prin aceasta vreau să spun că pe măsură ce ştiinţele medicale avansează, tot mai mulţi pacienţi suferă de boli cronice incurabile, precum cancer, boli cardiovasculare, accidente cerebrale şi vasculare şi altele. Aceasta sugerează faptul că, probabil, medicina occidentală modernă are unele lacune în principiile sale terapeutice.*”[32]

După părerea profesorului Kikuo Chisima, acele lipsuri ar putea fi atribuite următorilor factori:

a) Gândire inadecvată asupra vieții (logică formală, mecanisme insuficient explorate şi materialism);

b) Înțelegerea greşită a originii şi funcționării eritrocitelor (celulelor roşii).

Biologul german von Herzeele a afirmat: *„Transmutația biologică este nu doar posibilă, ci e o realitate. De unde ştim asta? Gândiți-vă! Plantele fac aceasta în fiecare zi.”*

Herzeele a realizat câteva sute de experimente în laboratorul său din Berlin, în ciuda opoziției ştiinței medicale ortodoxe, dovedind că transmutația biologică este o realitate. Pe lângă aceşti savanți, numeroşi alți oameni de ştiință au contribuit la explorarea subiectului transmutației biologice.

Biochimistul H. Komaki de la Universitatea Mukogawa din Japonia a descoperit faptul că anumite familii de alge şi microorganisme precum *Aspergillus Niger* şi *Saccharomyces Cerevisiae* pot sintetiza potasiu din alte elemente, în perioada de creştere (vezi Komaki, H. *„Sur la formation de sels de potassium par différentes familles de microorganismes dans un milieu sans potassium”*, Revue de Pathologie Comparee, Paris, September 1965 şi Komaki, H. *„Production de proteines par 29 souches de microorganismes et augmentation du potassium en milieu de culture sodique, sans potassium”*, Revue de Pathologie Comparee, Paris, April 1967).[7,8,9]

În anul 1975, chimiştii O. Heroux şi D. Peter, din cadrul Departamentului de Ştiințe Biologice al Consiliului Național de Cercetare din Canada, au desfăşurat un experiment amănunțit şi meticulos pe şobolani (vezi Heroux, O. şi Peter, D., „*Failure of balance measurements to predict actual retention of magnesium and calcium by rats as determined by direct carcass analysis*”, Journal of Nutrition, 1975, volume 105, pages 1157-1167). Ei au măsurat cantitatea de magneziu (Mg) asimilată de şobolani din apă, hrană şi aer, respectiv cea excretată sub formă de urină şi fecale în 3 perioade de timp: 69 zile, 240 zile, respectiv 517 zile.

În situația în care şobolanilor li s-a oferit o dietă în care cantitatea de magneziu (Mg) a fost mai mică decât cea excretată, s-ar fi aşteptat rezultatul anticipat de sceptici, adică scăderea cantității de magneziu din corpul acestora. În realitate, chiar şi după 517 zile de experimente, şobolanii au fost sănătoşi iar corpul lor a produs continuu magneziu, fiecare organism conținând în medie cca. 82 mg magneziu.

Măsurătorile au fost realizate prin spectroscopie atomică de absorbție. Heroux şi Peter au verificat aceste măsurători cu ajutorul a încă două laboratoare (cel al Departamentului de Chimie al Centrului Național de Cercetare şi al Universității McMaster)[10,11]. Rezultatele au fost identice.

Cercetătorii au propus o nouă verificare a rezultatelor prin metode de activare neutronică distructivă şi emisii spectrografice. Rezultatele au fost confirmate din nou, dar nu au mai fost repetate, deoarece animalele au fost sacrificate în timpul celor două tipuri de analize. Cercetătorii au afirmat faptul că există şi alte metode de a demonstra prezența reacțiilor de transmutare la plante, animale şi om, fără să fie necesară sacrificarea subiecților.

[32] Surse de informare: http://www.oceanplasma.org/documents/transmuteation.html; http://www.thebirdman.org/Index/Others/Others-Doc-Science&Forteana/+Doc-SciencePlantPhenomena/BiologicalTransmutationOfElements--Animals.htm; http://home.iae.nl/users/lightnet/world/transmutation3.htm

Biologul Alexis Carrel (1873-1944) a demonstrat în anul 1912 că unele dintre celulele muşchiului cardiac al unui embrion de găină pot supraviețui în laborator o perioadă de timp indefinită. Au fost păstrate timp de 34 ani, deoarece, la un an după moartea sa în 1944, s-a considerat că nu mai este necesară continuarea experimentului[10,11].

În cartea „Biological Transmutation" (Swan House Publishing Co. Binghamton, NY, 1972), chimistul francez Louis Kervran, membru al Consiliului de Igienă din Paris, a precizat că apa de mare conține 0,042% calciu, însă un crab îşi poate sintetiza o carapace nouă în mai puțin de 24 ore[7].

Analiza corpului biologic al crabului relevă faptul că sursele sale de calciu ar putea oferi acestuia cel mult 3% din necesarul unei carcase complete (chiar dacă s-ar însuma şi carbonatul de calciu depozitat în hepatopancreas).

În ape lipsite de calciu, scoicile îşi pot crea o carcasă solidă pe bază de calciu iar acest fapt a fost dovedit în Laboratorul Maritim de la Roscoff*: „Scoicile şi alte vietăți marine îşi pot sintetiza carcase pe bază de carbonați de calciu, chiar dacă din mediul acvatic a fost îndepărtată întreaga cantitate de carbonat de calciu."* (Kervran 1972, p.58).

Desigur, odată cu trecerea timpului, carcasa lor ar deveni tot mai slabă, deoarece formele de viață tind să se readapteze în permanență noilor condiții de mediu. [7]

Experimente şocante efectuate în anul 1904, de către René Quinton, asupra unor specii de câini (repetate ulterior după 60 ani) au dovedit că înlocuirea completă a celulelor roşii din sânge cu soluție diluată de apă de mare i-a menținut în viață fără probleme. În acest caz, apa mării ar reprezenta un fel de plasmă biocompatibilă cu organismul câinilor. Testele de laborator au evidențiat faptul că la numai două zile după aplicarea acestei proceduri, organismul canin a regenerat jumătate din numărul de celule roşii, iar după încă două zile analizele sanguine au fost în limite normale. Animalele astfel „tratate" au supraviețuit încă 5 ani. (conform „L'eau de mer - milieu organique", 1904)[10].

Alți cercetători (vezi Aspect şi Grangier 1986, Bransden şi Joachain 1989, p.671-681, Chiao et al 1993, Squires 1990, p.173, Rae 1986, p.25-44, şi Penrose 1990, p.369)[1-6] sunt de părere că anumite mamifere marine precum crabii, scoicile şi racii respectiv animale terestre care depun ouă pot sintetiza alchimic calciu (Ca) din alte elemente, conform reacțiilor (A):

(A) Mg + O ⇒ Ca, respectiv K + H ⇒ Ca

Există şi opinii care afirmă că ar exista şi reacții biologice inverse celor de transmutare, un fel de fisiune la rece, reprezentate în ecuațiile (B):

(B) Ca ⇒ Mg + O, respectiv Ca ⇒ K + H

În contradicție cu aceste afirmații, scepticii afirmă că în cazul animalelor menționate nu se cunosc indivizi care „suferă" deficiențe de calciu sau magneziu (Mg), care ar suferi de osteoporoză, de exemplu. Asemenea deficiențe severe întâlnite la specia umană sugerează faptul că o simplă dietă bogată în potasiu (K) nu este suficientă pentru a înlătura maladia, chiar dacă aceasta ar fi administrată populației cu risc de osteoporoză, mai înainte ca boala să devină manifestă clinic.

În cartea „Biological Transmutation", (Swan House Publishing Co. Binghamton, NY, 1972), chimistul francez Louis Kervran, membru al Consiliului de Igienă din Paris, a precizat că apa de mare conține 0,042% Ca, însă un crab îşi poate sintetiza o carapace nouă în mai puțin de 24 ore [7].

Analiza corpului biologic al crabului relevă faptul că sursele sale de calciu ar putea oferi acestuia cel mult 3% din necesarul unei carcase complete (chiar dacă s-ar însuma şi carbonatul de calciu depozitat în hepatopancreas).

În ape lipsite de calciu, scoicile îşi pot crea o carcasă solidă pe bază de calciu iar acest fapt a fost dovedit în Laboratorul Maritim de la Roscoff*: „Scoicile şi alte vietăți marine îşi pot sintetiza carcase pe bază de carbonați de calciu, chiar dacă din mediul acvatic a fost îndepărtată întreaga cantitate de carbonat de calciu."* (Kervran 1972, p.58). Desigur, odată cu trecerea timpului, carcasa lor ar deveni tot mai slabă, deoarece formele de viață tind să se readapteze în permanență noilor condiții de mediu. [7]

TRANSMUTAȚIA BIOLOGICĂ LA OM

Kervran a descris în cartea sa „Biological Transmutation” (1972, p. 52) experimentele realizate în anul 1959, de specialiştii francezi în deşertul Sahara. Scopul experimentelor a fost de a determina cantitatea de compuşi nutritivi de care ar avea nevoie muncitorii petrolişti pentru a-şi putea desfăşura activitatea în condiții de căldură excesivă.

În primul experiment, realizat lângă Ouargla, s-a măsurat cantitatea totală de magneziu ingerată zilnic de un muncitor, care a fost comparată cu cantitatea de magneziu pierdută prin excreție. Cantitatea totală excretată a fost cu 117,2 mg magneziu mai mult decât cantitatea totală obținută din hrana pe o zi [12].

S-a stabilit faptul că organismul uman poate conține o cantitate de cca. 5g de magneziu. Astfel, la o pierdere zilnică de 117,2 mg ar însemna că în cel mult 50 zile, organismul muncitorilor petrolişti ar fi trebuit să fie complet lipsit de magneziu. Dar experimentul s-a realizat timp de 180 zile şi toți petroliştii au fost sănătoşi[12]. Al doilea experiment a durat 240 zile şi a fost realizat lângă Tindouf, o zonă cu un climat extrem de secetos. Fiecare petrolist a pierdut zilnic o cantitate de magneziu cu 256 mg mai mult decât a ingerat prin hrană.

În asemenea condiții, corpul lor ar fi trebuit să piardă întreaga cantitate de magneziu în cel mult 20 zile. Dar petroliştii au „supraviețuit” şi acestui experiment, dovedindu-se prezența unor mecanisme bioalchimice care produc transformări ale atomilor, unui alt element, din sistemul periodic, în magneziu[12]. Louis Kervran, promotorul transmutației biologice, nominalizat la Premiul Nobel pentru activitatea sa în acest domeniu controversat al ştiinței, a elucidat câteva reacții nucleare de transmutare precizând următoarele:

„Fenomenul vital nu e de ordin chimic. Nucleul atomilor unor elemente uşoare poate accepta sau ceda protoni şi neutroni în prezența materiei vii. Transmutația biologică este un fenomen complet diferit de ceea ce se cunoaşte prin reacțiile de fisiune sau fuziune… evidențiind o proprietate a materiei care nu este înțeleasă”[7-13].

Din lipsa fondurilor pentru cercetare, transmutația biologică nu mai este obiect de studiu în institute şi/sau universități, motiv pentru care nu există dovezi suficiente pentru a explica mecanismul fizic (fiziologic) al fenomenului.

CONTROVERSA CERCETĂRILOR LUI KERVRAN

În cartea „Transmutation biologiques et physique moderne”,[33] Louis Kervran sintetizează întreaga metodologie şi rezultatele practice obținute în zeci de ani de studiu în domeniul transmutației biologice. Cu toate acestea, teoriile sale au fost aspru criticate de către unii profesori universitari. Iată un fragment din capitolul 5, care explică de ce asemenea idei scandalizează comunitatea ştiințifică şi academică internațională.

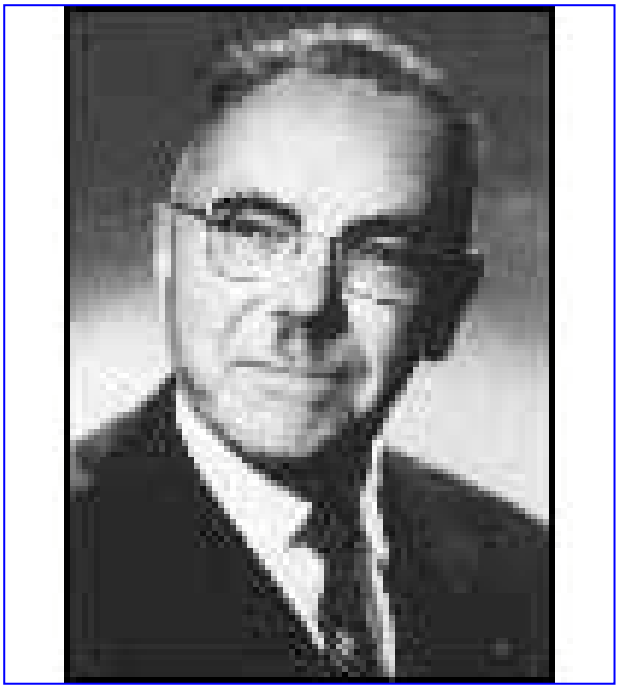

„Atunci când mi-au fost publicate primele lucrări, am avut probleme serioase cu chimiştii care cred în teorii mai mult decât în probe concrete. Pentru ei, nimic nu e pierdut şi nimic nu este creat. Asta e adevărat, dar numai în chimie. Pentru mulți cercetători, viața e doar o chimie, iar chimia e ştiința supremă care explică totul, inclusiv sentimente, emoții, gânduri etc.

Având în spatele meu o mulțime de experimente, am demonstrat că echilibrul dintre elementele care intră în reacție şi cele care rezultă nu este întodeauna perfect. Am rămas uimit de naivitatea şi lipsa de realism a multor chimişti şi biochimişti. Singura lor părere este că, atunci când

[33] Louis Kervran, „Transmutation biologiques et physique moderne”, 1968, Libraire Maloine.

acest echilibru nu e perfect, cu siguranţă analizele sunt incomplete sau eronate.

Ei susţin că există elemente atât de ascunse, încât momentan nu pot fi detectate prin mijloacele actuale de investigare, dar această afirmaţie mă conduce la o singură concluzie: acei chimişti sunt incapabili să realizeze analize corecte. Chiar şi profesori universitari de prestigiu nu ştiu să facă asta.

Confruntat cu asemenea atitudini, am strâns din umeri şi am hotărât să nu mai aduc niciun fel de referinţe la analize chimice şi am schimbat formulările prin analize fizice, care au la bază metode spectrofotometrice, spectroscopie de absorbţie etc. Problema a fost aceea că, la începutul cercetărilor mele, aceste tehnici nu erau suficient de bine dezvoltate. Deseori, cercetători entuziaşti, care au dorit să copieze experimentele mele, au fost limitaţi la aceleaşi tipuri de analize. Alţii nu au respectat condiţiile riguroase ale metodologiei ştiinţifice şi analizele nu i-au condus la rezultatele aşteptate.

Cele mai severe critici le-am primit de la un profesor universitar din Franţa, un raţionalist convins, care a scris într-un articol că întreaga mea cercetare este greşită. La acea vreme, domnia sa a fost directorul unui laborator de biochimie în cadrul universităţii. Acest profesor a pretins că a reprodus unul din experimentele mele în laborator, dar în realitate, din ceea ce a scris el mai târziu, a rezultat faptul că experienţele sale au fost foarte diferite.

Nu aş spune prea multe cu privire la intenţia sa de a-mi anula cercetarea şi cinismul său exagerat, aproape sectar. Este departe de mine ideea sau intenţia de a pune în aceeaşi oală pe toţi raţionaliştii.

Există excepţii, aşa după cum există excepţii oriunde în legile naturii. Mai târziu am aflat că mai mulţi cercetători din breaslă au protestat împotriva atitudinii acestui mare cunoscător în materie. Ceea ce am vrut eu să demonstrez este că transmutaţia elementelor este un fenomen natural care se desfăşoară în toate organismele vii, prin interacţiuni de joasă energie, oriunde pe glob.Lipsa de acceptare a explicaţiilor mele se bazează pe dogma erorilor experimentale sau pe acuzaţia de a readuce alchimia în faţa chimiei.

Într-adevăr, nu ne putem întoarce înapoi, deci trebuie să mergem, cu toate dovezile, spre noi perspective şi descoperiri, care ne-ar putea înobila existenţa spre sfârşitul sec. 20."

REFERINȚE BIBLIOGRAFICE:

[1] Aspect, A. and Grangier, P. „*Experiments on Einstein-Podolsky-Rosen-type Correlations with Pairs of Visible Photons."* In Quantum Concepts in Space and Time (edited by R. Penrose and C. J. Isham). Oxford: Oxford University Press, 1986.

[2] Bransden, B. and Joachain, „*C. Introduction to Quantum Mechanics."* Essex: Longman Group U.K. Limited, 1989

[3] Chiao, R., Kwait, P. and Steinberg, A. „*Faster than light?*" Scientific American, August 1993, pages 38-46

[4] Penrose, R. „*The Emperor's New Mind".* New York: Vintage Press, 1990

[5] Rae, A. „*Quantum Physics: Illusion or Reality?"* Cambridge: Cambridge University Press, 1986

[6] Squires, E. „*Conscious Mind in the Physical World."* Bristol: Adam Hilger, 1990

[7] Kervran, C. Louis. „*Biological Transmutation."* New York: Swan House Publishing Company, 1972

[8] Komaki, H. „*Sur la formation de sels de potassium par differentes familles de microorganismes dans un milieu sans potassium."* Revue de Pathologie Comparee, Paris, September 1965

[9] Komaki, H. „*Production de proteines par 29 souches de microorganismes et augmentation du potassium en milieu de culture sodique, sans potassium*." Revue de Pathologie Comparee, Paris, April 1967

[10] http://www.oceanplasma.org/documents/transmuteation.html

[11]http://www.thebirdman.org/Index/Others/Others-Doc-Science&Forteana/+Doc-Science-PlantPhenomena/BiologicalTransmutationOfElements--Animals.htm

[12] Kervran, C. L.: „*Biological Transmutations*"; 1972, Swan Publ. Co., NY; Michel Abehsera, translator.

[13] Kervran, C. L.: „*La Revue Generale des Sciences*", Paris (July 1960).

[14] Komaki, H.: „*Revue de Pathologie Comparee et de Medicine Experimentale*" (Sept. 1965)

[15] Spindler, Henri: „*Bull. Lab. Maritime Dinard*" (15 June 1948); ibid., (December 1946)

[16] Zundel, J.E.: „*Comptes Rendu Acad. D'Agriculture de France*" 58: 288-293 (1972)

S-au utilizat traduceri din mai multe articole de pe site-urile:

http://www.levity.com/alchemy/nelson2_8.html

http://www.rexresearch.com/kervran/kervran.htm#p1c1

http://www.halexandria.org/dward453.htm

38. ASOCIERI FILOSOFICE CU MECANICA CUANTICĂ

Deşi mecanica (fizica) cuantică, în prezent, se aplică doar universului inframic, tot mai mulţi filosofi şi unii oameni de ştiinţă doresc să asocieze acest model vieţii sociale umane. Această asociere este eronată ab initio, dar din punct de vedere psihologic şi emoţional ea poate oferi câteva direcţii interesante de dezvoltare interioară folosind principiul observatorului. Subliniem faptul că e vorba de o asociere filosofică şi nu de una ştiinţifică.

Prezenţa observatorului poate modifica condiţiile de reacţie, deoarece el face parte din acest câmp densificat. De exemplu, determinarea poziţiei unei particule sau a comportamentului acesteia (undă sau corpuscul), este influenţată de observator. Astfel, la nivel atomic, materia manifestă „tendinţe de a exista", iar evenimentele nu se desfăşoară în momente de timp bine definite, ci au „tendinţa de a se produce". Astfel, manifestările sunt asociate unor probabilităţi, iar particulele se manifestă ca şi „*unde de probabilitate*"[2]. Ne place să considerăm spaţiul gol şi materia solidă. De fapt, materia nu conţine absolut nimic, fiind complet lipsită de substanţă. Să luăm de exemplu un atom. Îl considerăm un fel de bilă solidă. Apoi gândim că există un punct minuscul şi dens chiar în centru, înconjurat de un nor pufos de electroni „probabili", oscilând între „existenţă" şi „nonexistenţă". Ulterior, se dovedeşte că nici măcar acest lucru nu e adevărat. Chiar şi nucleul, pe care îl considerăm atât de dens, alternează între „existenţă" şi „nonexistenţă", asemenea electronilor. În cadrul experienţei conştiente, ni se pare că înaintăm în timp, dar în teoria cuantică ne putem deplasa şi înapoi în timp. Dacă nu privim procesul, atunci e ca o undă sau *pachet de unde de probabilitate*. Dacă îl privim, atunci e ca o particulă sau *particule de posibilităţi*. O particulă, pe care o considerăm ca ceva solid, există de fapt într-o aşa-numită superpoziţie, asemenea unor zone extinse de posibilităţi. Particula există în toate acele regiuni simultan. În clipa în care ne „focalizăm" asupra ei, ea se „stabilizează" brusc într-o singură poziţie dintre toate poziţiile posibile. Superpoziţionarea cuantică afirmă că o particulă se poate afla, cu o anumită probabilitate, în mai multe locuri simultan. Acesta este un concept foarte bizar şi constituie una dintre calităţile esenţiale ale lumii cuantice, până în clipa în care facem o alegere.

Întrebarea este: Cum poate un sistem sau un obiect să fie în două sau mai multe regiuni în acelaşi timp? Noi ne gândim la lucruri ca fiind lucruri, pentru că fiecare avem obiceiul de a crede că totul în jurul nostru este deja un lucru „concret", care există fără contribuţia noastră, fără alegerea făcută de noi, chiar independent de noi. Trebuie să eliminăm urgent acest tip de gândire şi să recunoaştem că lumea materială din jur: scaunele, masa, camera, covorul, chiar aparatul de filmat, nu sunt nimic altceva decât manifestări aflate într-o anumită fază de dezvoltare.

În fiecare clipă, alegem una dintre acele manifestări, pentru a ne aduce experienţa personală în acea manifestare. Acesta este singurul mod de gândire necesar de a fi dezvoltat şi aplicat pe parcursul lecturii cărţii. Karl Pribram teoretiza faptul că atunci când observăm lumea, creierul comunică cu restul corpului prin tipare de interferenţă (fază, amplitudine şi frecvenţă), altfel spus, noi percepem un anumit lucru, obiect sau fenomen în funcţie de modul în care „rezonăm" cu el.

A cunoaşte lumea înseamnă a ne acorda pe aceeaşi structură de vibraţie a acesteia. (Lynne McTaggart „*CÂMPUL - Căutarea Forţei Secrete a Universului*", Ed. Adevăr Divin 2009, citat din interviuri telefonice cu Karl Pribram). Tendinţa noastră este să considerăm că Universul există independent, în afara noastră, independent de experienţa noastră. Heisenberg, unul dintre pionierii mecanicii cuantice, a afirmat că atomii nu sunt lucruri, ci doar tendinţe. Deci în loc să ne gândim la lucruri, e mai bine să ne gândim la posibilităţi. Toate sunt posibilităţi ale unei conştiinţe. Atunci când ne gândim la lucrurile din jur, facem realitatea mai concretă decât este. Acesta este punctul în care ne blocăm. Noi gândim că, dacă realitatea este concretă, eu sunt nesemnificativ şi nu pot să o schimb. Dar dacă realitatea este *posibilitatea* mea, o *posibilitate* a conştiinţei în sine, atunci apare imediat întrebarea: Cum pot să o schimb? Cum pot să o îmbunătăţesc? Cum pot să o aduc mai aproape de idealul meu?

Astfel, ne extindem propria imagine. În cadrul vechiului tipar de gândire, eu nu pot schimba nimic, pentru că nu am nicio funcţie în cadrul realităţii, deoarece realitatea era deja acolo înaintea

mea. Ea e formată din obiecte materiale, care se deplasează în felul lor, în virtutea unor legi deterministice precise. Lumea e alcătuită din posibile linii temporale ale realității, până în momentul în care alegem. Toate realitățile există simultan într-un câmp cuantic. Definiția pe care o oferă fizica cuantică dependenței e foarte simplă: dependența e un proces pe care nu îl poți opri.

Există mai multe lumi în care locuim: lumea macroscopică pe care o vedem şi există o lume a celulelor, atomilor, nucleelor. Aceste lumi sunt complet diferite şi au fiecare limba şi matematica sa proprie. Nu numai că sunt mici, dar fiecare lume este complet diferită şi sunt în acelaşi timp complementare pentru că **eu** sunt atomii mei şi tot **eu** sunt în acelaşi timp şi celulele; **eu** sunt şi fiziologia mea macroscopică. Toate sunt adevărate, atâta doar că există diferite nivele ale adevărului. Nivelul cel mai profund al adevărului, revelat de ştiință şi de filosofie, este adevărul fundamental al unității. La nivelul cel mai profund al realității noastre, dumneavoastră şi cu mine suntem practic **unul şi acelaşi**[2].

Creierul îndosariază gândurile, asemănător cu imaginea unui nor de furtună. Sinapsa neuronală e asemenea cerului dintre furtună şi pământ, pământul fiind partea receptivă a sinapsei. Creierul pare cuprins de o furtună puternică când prezintă un gând coerent, deşi nimeni nu a văzut vreodată gândurile. Ceea ce văd neurofizicienii este o furtună dezlănțuită în diverse zone ale creierului. Aceste zone corespund anumitor părți ale corpului şi stimulilor la care răspunde ființa. Aceasta e o imagine holografică: furie, instinct criminal, ură, compasiune, iubire etc. Creierul nu face diferența între ceea ce vede în mediul înconjurător şi ceea ce îşi aminteşte, pentru că în ambele situații sunt activate aceleaşi rețele neuronale.

Creierul este alcătuit din celule nervoase foarte mici, numite neuroni. Aceşti neuroni au ramificații subțiri, prin intermediul cărora se conectează la alți neuroni, formând o rețea. Fiecare punct de conexiune este integrat într-un gând sau o amintire. Creierul alcătuieşte concepte prin intermediul legii memoriei asociative. Ideile, gândurile şi sentimentele sunt toate încorporate şi interconectate în această rețea neuronală. Conceptul şi sentimentul de iubire, de exemplu, sunt „depozitate" în această vastă rețea neuronală. Dar noi construim conceptul de iubire, din multe alte idei. Unii oameni au asociat iubirea cu dezamăgirea. Şi atunci când se gândesc la iubire, ei experimentează amintirea durerii, tristețe, mânie sau chiar furie[2].

Dacă prezentăm un alt exemplu, furia poate fi conectată la sentimentul de durere, care poate fi legat de o persoană, conectată mai departe la sentimentul iubirii. În acest caz, relația dintre cele două persoane nu funcționează. Noi construim modele referitoare la modul în care vedem lumea exterioară. Cu cât avem mai mai multe informații, cu atât ne rafinăm mai mult modelul.

Practic, ajungem să ne spunem nouă înşine o poveste referitoare la modul în care este lumea exterioară. Orice informație pe care o procesăm, orice informație care intră în sistemul nostru din mediul exterior e colorată întotdeauna de experiențele avute şi de un răspuns emoțional, pe care îl prezentăm ca reacție la intrarea respectivă. Cine e la comandă atunci când ne controlăm emoțiile sau când răspundem la emoțiile noastre? Din punct de vedere fiziologic, celulele nervoase care se activează simultan se conectează între ele. Dacă repetăm un anumit lucru, celulele nervoase se vor conecta dobândind o relație pe termen lung care va dezvolta un automatism sau un mecanism.

Dacă ne enervăm sau ne simțim frustrați, dacă suferim zilnic, dacă ne căutăm motive să ne victimizăm în viață, atunci practic ne reconfigurăm, şi ne reintegrăm zilnic rețeaua neuronală. Rețeaua neuronală are o relație pe termen lung cu toate celelalte celule nervoase, numită identitate.

Celulele nervoase, care nu sunt activate simultan, nu mai sunt interconectate şi îşi pierd relația pe termen lung, pentru că de fiecare dată când întrerupem un proces de gândire, care produce un răspuns chimic în corpul nostru, celulele nervoase interconectate încep să rupă relația pe termen lung. Atunci când începem să observăm, dar nu din perspectiva relației stimul-răspuns şi reacției automate, ci din aceea a efectelor produse, nu mai suntem o persoană de tipul corp-minte-conştiință-emoții, care răspunde la mediul înconjurător ca un mecanism automat. Aceasta nu înseamnă că emoțiile sunt bune sau rele. Toate emoțiile sunt substanțe chimice imprimate holografic. Cea mai sofisticată farmacie din univers e aici, în interiorul nostru. Folosiți-o cu încredere.

REFERINȚE BIBLIOGRAFICE

[1] Adrian Pătruț, *„De la Normal la Paranormal"* vol. 1 (Ed. Dacia, 1991, ISBN 973-35-0213-8) şi vol. 2 (Ed. Sincron, 1992, ISBN 973-95233-4-X),
[2] What The Bleep Do We Know, Quantum Ultraextended Edition. (comentarii personale pe baza lecturării de materiale tipărite şi vizionarea filmului)

39. SISTEMUL BIOPLASMATIC ŞI BIOINFORMAȚIONAL

Termenul de *bioplasmă* a fost introdus de Grişcenko, în anul 1966 şi dezvoltat de alții în încercarea de a explica o serie de fenomene specifice sistemelor vii. În lucrările lui Iniuşin, bioplasma este considerată o plasmă rece, cu entropie joasă, structurată în organismele vii, în care se realizează un grad înalt de organizare a particulelor. Cercetătorii ruşi apreciază că bioplasma se formează şi se regenerează continuu, prin procese chimice celulare, în esență reacții de transfer de electroni la nivelul mitocondriilor. La acest proces contribuie şi respirația.

Pe baza acestei teorii, am dorit să explic experiența bioalchimică personală asociată unor reacții şi transformări speciale care au loc la nivel celular, în special la nivelul celulelor reproducătoare masculine. Neavând suficiente date experimentale, am folosit pe parcursul cărții termenul de *bioplasmă* între ghilimele.

Bioplasma evidențiată de specialiştii ruşi este răspândită neuniform în țesuturile şi sistemele biologice. Astfel, modelul Grişcenko-Iniuşin prezintă bioplasma drept rezultatul unor interacțiuni celulare de natură fizico-chimice, cu aparență exotică, dar explicabile în contextul teoriilor ştiințifice acceptate. Cu toate acestea, descrierea următoare este pur orientativă şi nu poate fi considerată corectă, deoarece are tendința de a diviza şi împărți un întreg în părți aparent independente. Acest mod de gândire este extrem de limitat şi eronat.

În acest sens, sistemele vii sunt formate dintr-o ***structură fizică*** (studiată şi recunoscută de ştiința clasică – *componenta corpului fizic*) şi o ***structură transfizică*** [care cuprinde *componenta sistemului bioplasmatic* (în cazul plantelor şi animalelor), respectiv *componenta sistemului bioplasmatic* şi cea a *sistemului bioinformațional* care, împreună, sunt specifice ființelor umane].

I. În cadrul componentei *sistemului bioinformațional* a structurii transfizice se pot evidenția mai multe elemente, precum *mintea*, *conştiința de ego*, *suflet*, *Sine suprem* etc., a căror distincție nu este foarte clară. Aşa-numitul spirit sau punct de energie zero, (i.e. *singularitate*), nu aparține niciunei structuri, deoarece este necreat, atemporal şi adimensional. Nu se cunoaşte nimic concret despre acesta, cu excepția faptului că teoriile mistice îi afirmă manifestarea la baza tuturor structurilor micro şi macro, tuturor fenomenelor, ființelor şi lucrurilor, care ar putea fi un câmp unificat al unei conştiințe aflate la baza tuturor elementelor, structurilor şi câmpurilor. Niciuna dintre aceste explicații nu este satisfăcătoare.

II. În cadrul componentei *sistemului bioplasmatic*, se pot evidenția următoarele elemente: *energii şi bioplasme fizice,* respectiv *energii şi bioplasme transfizice*.

- Cele din prima categorie contribuie la menținerea temperaturii constante a corpului (energii biochimice care se transformă în lucru mecanic pentru menținerea motricității corpului etc.), bioplasma fizică reprezentând un epifenomen temporar al transformărilor reciproce de tipul:

bioplasmă ⇔ substanță sau **energii fizice ⇔ energii transfizice**.

- Cele din a doua categorie contribuie la menținerea activității intracelulare, proceselor cognitive şi aspectelor spirituale ale ființei, prea puțin cunoscute şi explorate.

III. Sursele componentelor sistemului bioplasmatic sunt atât fizice cât şi transfizice, adică unele sunt generate de biochimia corpului iar altele sunt generate din interacțiunea elementelor sistemului bioinformațional, care este foarte puțin cunoscută. În figura următoare sunt reprezentate schematic interacțiunile şi legăturile dintre toate componentele, sistemele şi elementele ființei umane.

Se poate observa că acestea se întrepătrund şi interacționează unele cu altele, excepție conştiința de EGO (ego-ul), care este deseori identificată cu mintea oscilantă (identificare evidențiată prin răspunsul la întrebarea: „*Cine sunt eu?*”, care este: „*Eu sunt această minte care rațonează*”). Se observă că dacă oscilațiile minții se reduc, atunci elipsa tinde să se micşoreze spre limita exterioară a ego-ului, „suprafața” acesteia fiind în totalitate „resorbită” şi astfel conştiința de ego va putea „recunoaşte” şi va putea să se reintegreze conştiinței supreme (Sine), „trezind” automat sau „recunoscând” sufletul fără nicio barieră care să le mai separe.

Singura barieră între Sine şi EGO este mintea oscilantă. Prin resorbția ei se înțelege atingerea stării perfecte de focalizare (care înseamnă amplitudine zero a oscilațiilor).

Kundalini ar reprezenta un fel de sistem bioenergoinformațional, care se presupune că străbate

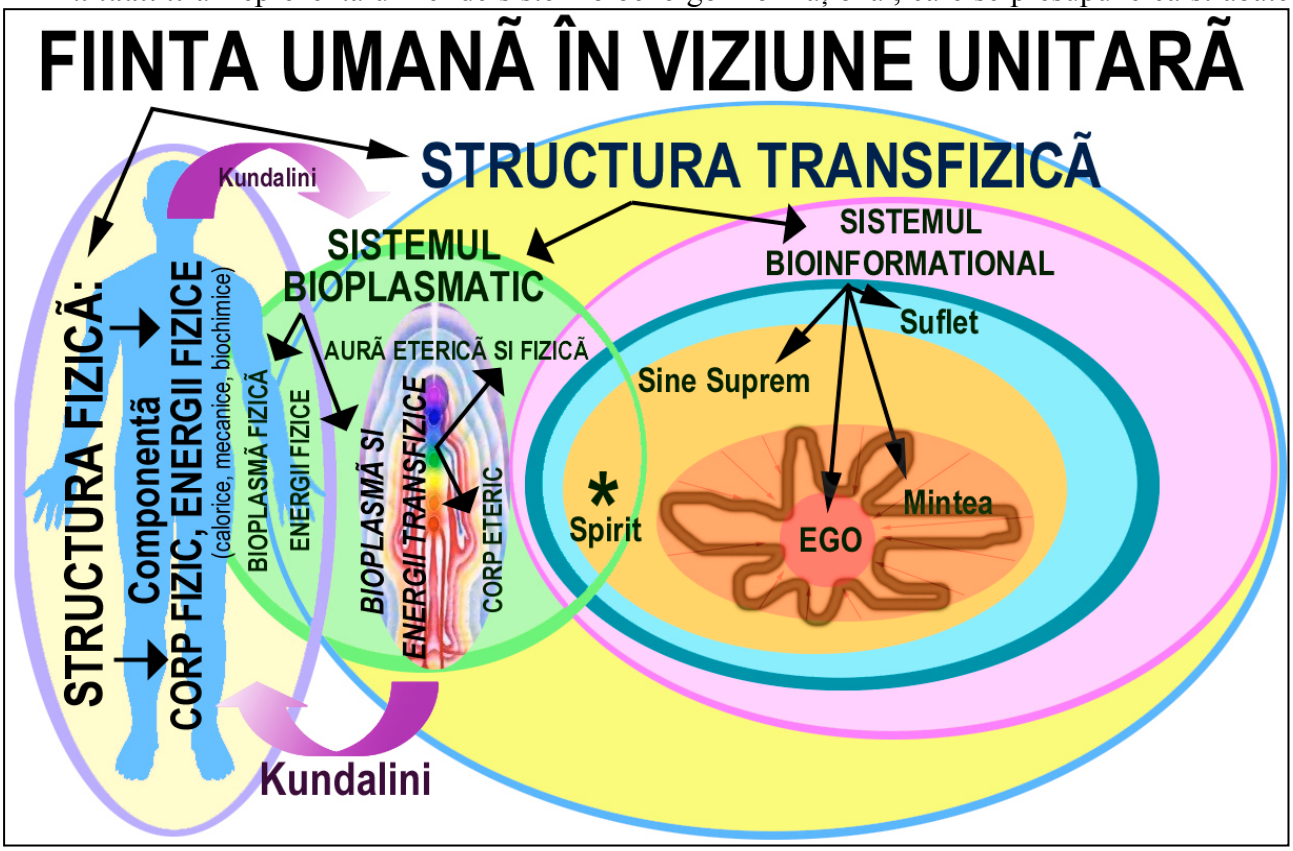

trasee invizibile denumite meridiane (precum sângele care circulă prin artere şi vene), făcând legătura între structura fizică şi cea transfizică. În felul acesta, kundalini reconectează şi reintegrează anumite elemente în vederea eficientizării funcționării acestora.

IV. În cadrul componentei *corpului fizic* (care reprezintă structura fizică), fenomenele de achiziție normală de informație se realizează prin intermediul simțurilor cu ajutorul organelor senzoriale binecunoscute. Fenomenele de achiziție bioinformațională se datorează activității şi interacțiunii elementelor din componenta bioinformațională, bazate pe mecanisme informaționale directe, informaționale bioplasmatice sau mixte.

Studiile efectelor bioplasmei[34] (umane, animale sau vegetale) realizate de cercetătorul Adrian Pătruț, preşedintele Societății române de parapsihologie, se referă în special la acele manifestări care depăşesc cu mult limitele obişnuite. De cele mai multe ori, indivizi cu înzestrări speciale nu pot controla manifestările paranormale care au loc la nivelul sistemului bioplasmatic şi/sau bioinformațional, deoarece, neavând o educație în acest sens, ei nu sunt interesați de aspectele spirituale şi ecologice.

Astfel, putem evidenția cel puțin trei categorii de indivizi:

A) Cei cu sistem bioplasmatic şi/sau bioinformațional neobişnuit de activ, dar rareori controlabil, care manifestă inconştient fenomene paranormale,

B) Cei cu sistem bioplasmatic şi/sau bioinformațional slab şi foarte puțin controlabil (toți oamenii obişnuiți relativ sănătoşi),

C) Cei cu sistem bioplasmatic şi/sau bioinformațional deteriorat şi necontrolabil (specific oamenilor bolnavi).

Lucrarea de față îşi propune să evidențieze şi o patra categorie, care a fost nepermis de puțin studiată şi anume:

D) Cei cu sistem bioplasmatic şi/sau bioinformațional activ, dar fără manifestări paranormale evidente, care poate fi controlat la voința subiectului, prin educație şi practică, având beneficii

[34] Comentarii personale pe baza expunerilor lecturate în: Adrian Pătruț, *„De la Normal la Paranormal”* vol. 1 (Ed. Dacia, 1991, ISBN 973-35-0213-8) şi vol. 2 (Ed. Sincron, 1992, ISBN 973-95233-4-X).

importante asupra vieții (specific acelor adepți ai unei şcoli ezoterice care obțin rezultate permanente, cât şi celor nativ înzestrați, mai puțin conştienți de activitatea acestui sistem biologic excepțional).

Motivul pentru care această categorie a fost ignorată este acela că nu prezintă aproape niciun element senzațional care să atragă interesul mediei sau comunității ştiințifice (datorită efectelor fizice vizibile reduse sau lipsite de importanță), la care se mai adaugă imposibilitatea de investigare a formării şi manifestării energiilor transfizice care animă toate ființele vii.

Deşi se pot construi aparate care să investigheze aceste aspecte, nanotehnologiile oferind accesul utilizatorului până la nivel celular şi intracelular, investițiile în domeniul cercetării au ca scop principal profitul material. În acest context, orice dovadă care să confirme că ființa umană îşi poate controla şi utiliza biopotențialul latent pentru a îşi pelungi starea de sănătate, reducând astfel consumul de alimente, somnul şi alte dependențe sociale, ar însemna exact opusul profitului material. Cei din categoria A sunt studiați de parapsihologi, categoria B este masa de manevră a societății, susceptibilă de a se îmbolnăvi, fiind studiată de sociologi, categoria C (cea a oamenilor bolnavi) este studiată de medici iar categoria D este complet ignorată.

Conştiința, mintea, sufletul, sinele ar putea să nu fie altceva decât convenții lingvistice asociate unor fenomene care nu pot fi explicate prin prezența exclusivă şi nemijlocită a subtratului material. Orice sistem fizic este un sistem cuantic, însă în mod practic, se poate considera că în cazul obiectelor macroscopice proprietățile fizice sunt consecința unei medieri statistice pe un număr imens de subsisteme, ceea ce face ca parametrii care descriu sistemele macroscopice să varieze aparent continuu.[35] Există câteva excepții notabile de la această regulă: supraconductoarele, superfluidele şi cîmpul electromagnetic.

COMPONENTELE BIOINFORMAȚIONALE

• ***Sufletul*** ar fi acea componentă bioinformațională imaterială despre care se presupune că ar avea proprietatea de a se „reîncarna" într-un anumit corp nou născut, pe baza unor condiții prestabilite şi aduce cu sine toate experiențele acumulate de-a lungul altor aşa-numite existențe anterioare.

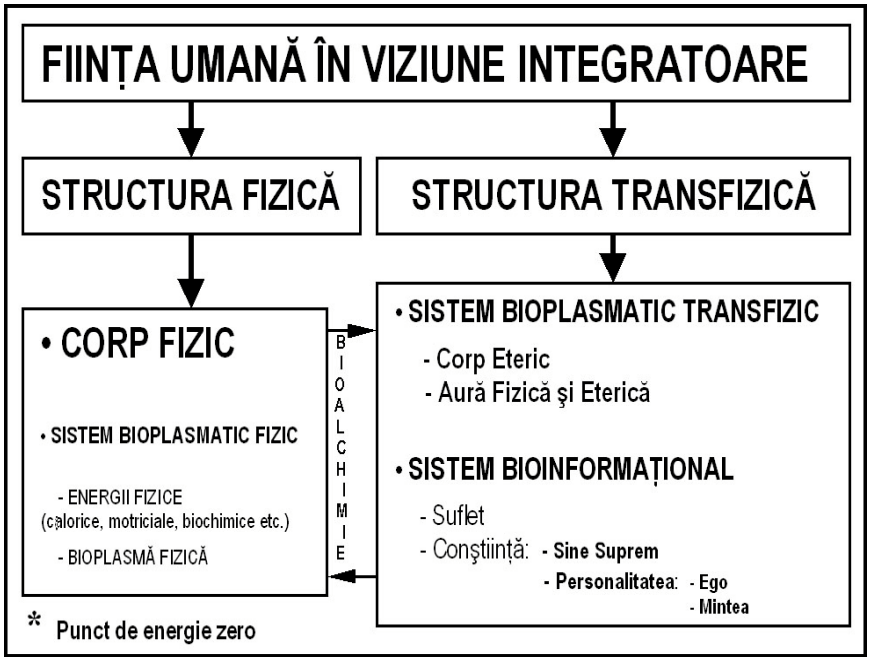

• ***Conştiința*** ar fi o altă componentă bioinformațională imaterială, cu rolul de a exprima şi intermedia participarea sufletului la toate experiențele din cursul vieții „încarnate". Ea ar cuprinde două aspecte: conştiința limitată sau ego-ul, care nu este capabilă să recunoască prezența sufletului la aceste experiențe şi se „simte" oarecum ruptă de acesta, acționând ca un fel de entitate de sine stătătoare, respectiv o altă arie a conştiinței (Sinele suprem etc.), capabilă să recunoască prezența sufletului, dar care este momentan inaccesibilă sau negată de cea numită „ego".

• ***Mintea*** este o altă componentă bioinformațională imaterială, prin intermediul căreia se desfăşoară multitudinea de raționamente, interpretări şi credințe asociate experiențelor trăite de „ego", dar, de cele mai multe ori, cele două componente par a se confunda una cu cealaltă, conform exprimărilor deseori întâlnite la majoritatea indivizilor, care răspund la întrebarea „cine sunt Eu?" prin fraza „*eu sunt această minte care gândeşte şi acest corp care trăieşte*".

[35] http://ro.wikipedia.org/wiki/Mecanica_cuantica

Notă: Starea firească a minții este aceea de a fi focalizată, dar şi ea are nevoie de energie pentru a funcționa în acest mod. Devitalizările repetate determină corpul să gestioneze resursele spre componentele biologice de maximă importanță şi, astfel, mintea, lipsită de necesarul optim de energie vitală, devine instabilă şi agitată. Ea va dirija haotic corpul şi creierul, generând o identificare falsă a personalității prin întărirea ego-ului şi slăbirea conştienței de sine. Atunci când mintea primeşte energia vitală optimă, în urma proceselor bioalchimice, ea se va stabiliza, oscilațiile se vor micşora, iar falsele identificări vor fi mai puțin prezente în sfera conştienței.

• ***Punct de energie zero*** ar reprezenta o a patra componentă *neadăugată* acestui „amestec", despre care se spune doar că este necreată şi ar fi identică în fiecare ființă umană, lucru sau fenomen, celelalte componente menționate fiind create. Spiritul sau câmpul unificat de conştiință universală este nedescriptiv, imaterial, adimensional şi atemporal, situându-se în afara oricărei realități create.

Notă: Aceste conceptualizări sunt extrem de inexacte şi eronate atunci când se impune o investigație serioasă, deoarece elementele menționate formează un întreg care funcționează ca atare. Ele nu există definite separat.

Anumite conflicte interioare, transformări de natură psihică sau biochimică sunt deseori confundate de către adepții unor şcoli ezoterice ca fiind manifestări de natură metafizică. În continuare, sunt descrise experiențe care nu pot fi încadrate cu suficientă claritate în nici una din explicațiile sau categoriile de manifestări legate de ceea ce s-ar numi ego.

NOTIȚE DIN JURNAL:

În dimineața zilei de 5 iulie 2006 s-a manifestat o senzație stranie de teamă, panică nemotivată, de anulare temporară a uneia din componentele asociate conştiinței de ego sau a minții, cu durata de cca. 3 ore, care a mai revenit în iulie 2008, timp de câteva zile. Senzația a fost de mare impact şi s-a memorat cu detalii foarte vii şi clare. Panica s-a „resorbit" în urma unui fenomen energetic resimțit câteva ore în zona abdominală. A fost o stare de groază imensă.

COMENTARII SCRISE ÎN ANUL 2009

Acest eveniment temporar nu mi-ar fi atras atenția în mod deosebit, dacă nu citeam experiența similară trăită de Eckhart Tolle, dar mult mai dramatic, în proximitatea ideii de sinucidere. Diferențele clare de percepție indică faptul că nu am realizat nicio cunoaştere în profunzime a celor patru componente informaționale imateriale asociate ființei mele, dacă o asemenea cunoaştere este posibilă. Probabil că fenomenul merită explorat în continuare prin aprofundarea experiențelor, dar, momentan, nu am o perspectivă clară asupra acestui aspect.

Până în prezent, nu există nicio dovadă ştiințifică care să explice şi să demonstreze, fără îndoială, prezența sau absența oricăreia dintre cele patru componente amintite, dar sunt convins că unele mistere au început deja să fie elucidate şi într-un viitor nu foarte îndepărtat ştiința şi medicina vor putea cuprinde o arie mai largă a cunoaşterii de sine.

ENERGII ŞI TIPARE BIOINFORMAȚIONALE

O experiență recentă, de mare intensitate, realizată în baza unor exerciții speciale de respirație (ce nu pot fi recomandate celor fără niciun fel de experiență în biotransformări) mi-a adus o nouă înțelegere asupra modului de manifestare şi existență a corpului biologic în raport cu elementele şi structurile sale bioinformaționale invizibile.

Astfel, aşa după cum o clădire tridimensională are o schiță bidimensională (de care depinde întreaga structură fizică), tot aşa corpul uman are schițe informaționale reprezentate şi generate mai ales prin ADN-ul nuclear al fiecărei celule. Dar acesta nu generează şi nu defineşte structurile bioinformaționale, precum energiile şi alte lucruri deosebit de complexe, despre care nu am suficiente informații pentru a le descrie. Dar, în contextul experienței recente, am observat că toate energiile corpului şi informațiile care ghidează evoluția bolii (ce sunt distincte de factorii generatori ai bolii), toate acestea fac parte dintr-un fel de tipare specifice.

Astfel, am observat că, la un moment dat, în urmă cu aproximativ 5 ani, simpla apropiere de o persoană care avea acelaşi tip de discopatie lombară, m-a făcut să resimt simptomele timp de cel

puțin 3 săptămâni, deşi ele nu au mai apărut la scurt timp după biotransformare (febr. 2006). Aceasta înseamnă că, deşi nu mai aveam simptome, tiparul de boală era încă prezent, în stare bioinformațională – o bioinformație care s-a autoreactivat prin influență.

După aproape 9 ani de la biotransformare, structura mea energetică s-a îmbunătățit suficient de mult, încât, în urma acestei experiențe recente de sorginte tantrică, corpul meu produce o formă de bioenergie cu ajutorul căreia pot interveni la nivelul unei discopatii lombare al unei alte persoane din familie. Printr-o logică simplă aceasta înseamnă că tiparul de boală (al discopatiei lombare proprii) s-a „şters" prin creşterea nivelului energetic al întregului organism.

Lucrul cel mai interesant, pe care nu l-am ştiut până acum, este că în prezent pot conecta tiparul meu energetic general al corpului fizic (cel care schițează toate circuitele bioelectrice şi bioelectrostatice ale organismului), cu tiparul general al corpului fizic al altor persoane (feminine) față de care am anumite interacțiuni intime de aproape sau de la distanță.

Această conexiune poate fi temporară sau permanentă. Am observat prezența ambelor situații, în exemplele şi cazurile pe care le-am studiat. Conexiunea permanentă, care s-a realizat recent, a produs şi o stare de rezonanță energetică care se manifestă simultan la aceleaşi ore, cu aceeaşi intensitate, cu aceleaşi simptome şi se manifestă pe o durată de timp identică, indiferent dacă persoana se află în spațiul fizic proximal, sau la o distanță de câțiva zeci de kilometri. De aici rezultă faptul că aceste tipare nu există în spațiul fizic tridimensional, deoarece pur şi simplu nu depind de distanțe. În baza acestei logici, rezultă mai departe faptul că aceste tipare fac parte dintr-un spațiu a-dimensional, dar ele influențează direct şi nemijlocit evoluția fenomenelor energetice din corp, energiile fizice, biologice şi structurile bioinformaționale descrise la începutul capitolului.

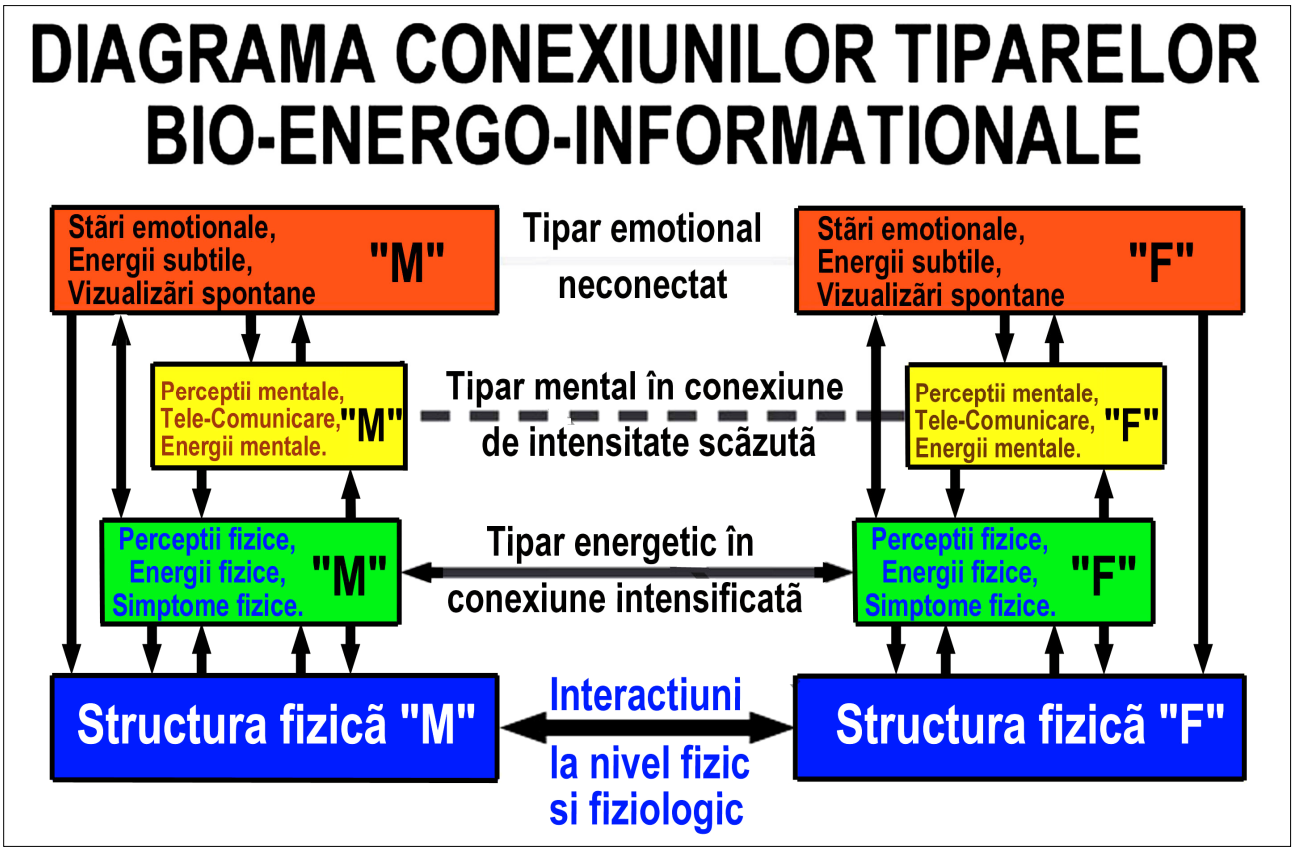

De aici ar putea rezulta, dar fără să mă hazardez asupra unui răspuns definitiv, faptul că ființa umană co-există în mai mult decât simpla dimensiune fizică şi temporală obişnuită. Dacă se va dovedi vreodată acest lucru sau nu, deja nu mai depinde de mine şi nici de indiferent cât de multe alte experiențe doveditoare aş mai putea avea în viitor, deoarece ele sunt extrem de subiective.

În diagrama următoare se observă că deşi structurile fizice (a doi indivizi de sex opus) sunt separate între ele, cele două tipare sunt conectate, indiferent de spațiul fizic, dar ele depind de nivelul şi durata interacțiunilor fizice /fiziologice. Diagrama ilustrează, mai degrabă, o excepție şi nu o regulă, în ceea ce priveşte localizarea şi manifestarea interacțiunilor complexe ale ființei umane. Majoritatea dintre ele sunt interioare şi strict personale. Rareori pot să apară legături

temporare de bio-energo-comunicare; de cele mai multe ori, ele dispar după încetarea interacţiunilor la nivel fizic/fiziologic.

Legăturile permanente pot avea avantaje, dar şi dezavantaje, deoarece o modificare/comunicare la nivelul unuia din tipare produce instantaneu modificare/comunicare la celălalt tipar.

MODEL MATRICEAL SIMBOLIC ÎN TIPARELE CONECTATE

Dacă asociem formal câte o matrice specifică celor două tipare energetice, atunci putem considera că fiecare element al matricilor reprezintă o funcţie care se transferă din spaţiul a-dimensional al tiparului către un anumit punct de coordonate ***x, y, z*** din corpul biologic, prin care va trece o energie de o anumită intensitate. Putem nota simbolic funcţiile matricii asociate tiparului energetic cu litera ***F*** la care îi adăugăm indici simbolici, exponenţi simbolici, atribute simbolice, etc. Îl definim pe ***F*** ca fiind:

$$\begin{matrix} I_n, D_n, S_n \\ T_n \end{matrix} F \begin{matrix} P^n_{x_n, y_n, z_n} \\ 1,2,3,...,n... \end{matrix}$$

F de indice de ordine ***n*** (matricea conţine ***n*** funcţii ordonate prin n = 1,2,3… ∞) se aplică punctului ***P*** de coordonate *x, y, z,* din corp determinând o circulaţie energetică caracterizată prin parametrii imaginari ***I, D, S,*** (reprezentând de exemplu *intensitate* ***I***, *direcţie de propagare* ***D*** şi *simptom* ***S*** asociat unei percepţii senzoriale oarecare), totul desfăşurându-se pe o durată de timp ***T***. Dacă dăm valori lui ***n*** obţinem elementele matricii simbolice asociate tiparului energetic. O matrice cu 16 funcţii ***F*** la femeie se reprezintă sub forma următoare:

$$\begin{pmatrix}
\begin{matrix} I_1, D_1, S_1 \ \Theta \ P^1_{x_1, y_1, z_1} \\ T_1 F_1 \end{matrix} & \begin{matrix} I_2, D_2, S_2 \ \Theta \ P^2_{x_2, y_2, z_2} \\ T_2 F_2 \end{matrix} & \begin{matrix} I_3, D_3, S_3 \ \Theta \ P^3_{x_3, y_3, z_3} \\ T_3 F_3 \end{matrix} & \begin{matrix} I_4, D_4, S_4 \ \Theta \ P^4_{x_4, y_4, z_4} \\ T_4 F_4 \end{matrix} \\
\begin{matrix} I_5, D_5, S_5 \ \Theta \ P^5_{x_5, y_5, z_5} \\ T_5 F_5 \end{matrix} & \begin{matrix} I_6, D_6, S_6 \ \Theta \ P^6_{x_6, y_6, z_6} \\ T_6 F_6 \end{matrix} & \begin{matrix} I_7, D_7, S_7 \ \Theta \ P^7_{x_7, y_7, z_7} \\ T_7 F_7 \end{matrix} & \begin{matrix} I_8, D_8, S_8 \ \Theta \ P^8_{x_8, y_8, z_8} \\ T_8 F_8 \end{matrix} \\
\begin{matrix} I_9, D_9, S_9 \ \Theta \ P^9_{x_9, y_9, z_9} \\ T_9 F_9 \end{matrix} & \begin{matrix} I_{10}, D_{10}, S_{10} \ \Theta \ P^{10}_{x_{10}, y_{10}, z_{10}} \\ T_{10} F_{10} \end{matrix} & \begin{matrix} I_{11}, D_{11}, S_{11} \ \Theta \ P^{11}_{x_{11}, y_{11}, z_{11}} \\ T_{11} F_{11} \end{matrix} & \begin{matrix} I_{12}, D_{12}, S_{12} \ \Theta \ P^{12}_{x_{12}, y_{12}, z_{12}} \\ T_{12} F_{12} \end{matrix} \\
\begin{matrix} I_{13}, D_{13}, S_{13} \ \Theta \ P^{13}_{x_{13}, y_{13}, z_{13}} \\ T_{13} F_{13} \end{matrix} & \begin{matrix} I_{14}, D_{14}, S_{14} \ \Theta \ P^{14}_{x_{14}, y_{14}, z_{14}} \\ T_{14} F_{14} \end{matrix} & \begin{matrix} I_{15}, D_{15}, S_{15} \ \Theta \ P^{15}_{x_{15}, y_{15}, z_{15}} \\ T_{15} F_{15} \end{matrix} & \begin{matrix} I_{16}, D_{16}, S_{16} \ \Theta \ P^{16}_{x_{16}, y_{16}, z_{16}} \\ T_{16} F_{16} \end{matrix}
\end{pmatrix}_{female}$$

La bărbat avem exact aceeaşi matrice, dar funcţiile nu sunt identice între ele şi nu au sincronizare în timp.

$$\begin{pmatrix}
\begin{matrix} I_1, D_1, S_1 \ \Phi \ P^1_{x_1, y_1, z_1} \\ T_1 F_1 \end{matrix} & \begin{matrix} I_2, D_2, S_2 \ \Phi \ P^2_{x_2, y_2, z_2} \\ T_2 F_2 \end{matrix} & \begin{matrix} I_3, D_3, S_3 \ \Phi \ P^3_{x_3, y_3, z_3} \\ T_3 F_3 \end{matrix} & \begin{matrix} I_4, D_4, S_4 \ \Phi \ P^4_{x_4, y_4, z_4} \\ T_4 F_4 \end{matrix} \\
\begin{matrix} I_5, D_5, S_5 \ \Phi \ P^5_{x_5, y_5, z_5} \\ T_5 F_5 \end{matrix} & \begin{matrix} I_6, D_6, S_6 \ \Phi \ P^6_{x_6, y_6, z_6} \\ T_6 F_6 \end{matrix} & \begin{matrix} I_7, D_7, S_7 \ \Phi \ P^7_{x_7, y_7, z_7} \\ T_7 F_7 \end{matrix} & \begin{matrix} I_8, D_8, S_8 \ \Phi \ P^8_{x_8, y_8, z_8} \\ T_8 F_8 \end{matrix} \\
\begin{matrix} I_9, D_9, S_9 \ \Phi \ P^9_{x_9, y_9, z_9} \\ T_9 F_9 \end{matrix} & \begin{matrix} I_{10}, D_{10}, S_{10} \ \Phi \ P^{10}_{x_{10}, y_{10}, z_{10}} \\ T_{10} F_{10} \end{matrix} & \begin{matrix} I_{11}, D_{11}, S_{11} \ \Phi \ P^{11}_{x_{11}, y_{11}, z_{11}} \\ T_{11} F_{11} \end{matrix} & \begin{matrix} I_{12}, D_{12}, S_{12} \ \Phi \ P^{12}_{x_{12}, y_{12}, z_{12}} \\ T_{12} F_{12} \end{matrix} \\
\begin{matrix} I_{13}, D_{13}, S_{13} \ \Phi \ P^{13}_{x_{13}, y_{13}, z_{13}} \\ T_{13} F_{13} \end{matrix} & \begin{matrix} I_{14}, D_{14}, S_{14} \ \Phi \ P^{14}_{x_{14}, y_{14}, z_{14}} \\ T_{14} F_{14} \end{matrix} & \begin{matrix} I_{15}, D_{15}, S_{15} \ \Phi \ P^{15}_{x_{15}, y_{15}, z_{15}} \\ T_{15} F_{15} \end{matrix} & \begin{matrix} I_{16}, D_{16}, S_{16} \ \Phi \ P^{16}_{x_{16}, y_{16}, z_{16}} \\ T_{16} F_{16} \end{matrix}
\end{pmatrix}_{male}$$

În momentul când două asemenea tipare energetice se conectează între ele, atunci toate elementele matricilor asociate acestora „colapsează” unul peste altul, executând **aceeaşi** funcţie ***F*** de ordin ***n*** (pentru toate n = 1,2,3…∞) în două corpuri fizice simultan, în aproximativ aceleaşi coordonate, având aceeaşi durată de manifestare, aceleaşi simptome, direcţie de propagare, intensitate etc. Se obţine egalitate între toate funcţiile ***F*** de acelaşi indice ***n***, între tiparul de la bărbat, cu cel de la femeia cu care s-a conectat.

40. O NOUĂ PREZENTARE A BIOLOGIEI (BRUCE LIPTON)

Acest capitol are rolul de a oferi o imagine de ansamblu asupra biologiei, pe baza celor mai noi teorii şi demonstraţii ştiinţifice, care au fost pentru prima dată comunicate public în anul 2005 de către prof. Bruce Lipton. Conferinţa publică, înregistrată şi pe DVD, ne prezintă rezumatul muncii sale de cercetare din ultimii 30 ani, susţinută cu îndârjire şi deseori pe cheltuială proprie, care răstoarnă întregul sistem mecanicist pe care se bazează biologia şi medicina.

PREMIZELE FALSE

În ultimii ani, sistemul de învăţământ, dar mai ales media, au inoculat tuturor ideea conform căreia genele ne influenţează comportamentul. Determinismul genetic se bazează pe faptul că, prin reproducere, sunt selectate gene de la ovocit şi de la spermatozoid, iar noul născut este rezultatul „citirii" acestor gene. În baza acestei asumpţii (nedovedite), noi am fi victimele eredităţii fiind, prin urmare, iresponsabili, deoarece neavând posibilitatea de a ne schimba genele, nu putem decât să ne asigurăm că vom primi medicaţia şi tratamentul necesar pentru a ne simţi cât mai bine în tot acest timp.

Nu cu mult timp în urmă, s-a formulat axioma conform căreia misiunea ştiinţei este de a obţine o înţelegere superioară a ordinii naturii, pentru ca noi să trăim în armonie cu ea. Ea a rămas „valabilă" până la Descartes şi Newton, care au ajuns la „concluzia" că Universul funcţionează ca un ceasornic.

Astfel, „noua" misiune a ştiinţei a devenit de a obţine o cunoaştere ce poate fi folosită pentru a domina şi controla natura. Aceasta e una din marile iluzii ale oamenilor din societatea modernă, promovată în media într-un mod atât de agresiv, încât mulţi cred că deja putem realmente controla şi dirija fenomenele naturii, în sens benefic sau distructiv. Această nouă misiune a ştiinţei ne-a îndepărtat treptat de la adevărata cunoaştere, care este iluminatorie şi eliberatoare, având puterea de a mări semnificativ influenţa aspectelor bioinformaţionale ale fiinţei umane (*i.e.*, mintea, conştiinţa, sufletul etc.).

MATERIALISMUL

Acesta se bazează pe fizica newtoniană, adică tot ceea ce suntem şi tot ceea ce ne înconjoară reprezintă *părţi* ale unui mecanism extrem de complex. Conform ideilor newtoniene, tot ceea ce merită studiat este de natură exclusiv fizică, adică de origine materială.

REDUCŢIONISMUL

Deoarece corpurile sunt lucruri foarte complexe, singura modalitate de a înţelege funcţionarea lor este de a studia individual părţile şi rolul acestora. Pentru a înţelege cum funcţionează un ceas, este suficient să îl demontez, să notez rolul fiecări componente şi să realizez o hartă a tuturor mişcărilor. În momentul în care voi avea de studiat un ceas defect, am deja un model, pe baza căruia observ mişcarea fiecărei componente, pentru a determina care nu funcţionează. În urma acestei analize, îndepărtez acea componentă şi o înlocuiesc.

DETERMINISMUL

Determinismul se referă la ideea de a controla părţile unei maşini (chiar dacă nu le pot cunoaşte în totalitate), prin modificarea unor parametri sau componente, astfel încât, în urma acestei operaţiuni, să putem controla întreaga maşină.

Aşadar, un pacient se prezintă la medic, iar acesta încearcă să afle ce *părţi* din corpul său nu funcţionează. În urma analizelor, i se oferă un medicament, pe care îl va lua (temporar sau permanent), deoarece el *prezice* că pacientul se va face „bine". În prezent, majoritatea cercetării ştiinţifice medicale este condiţionată şi direcţionată de companiile farmaceutice. Ele creează *părţile,* iar pacienţii le cumpără.

De multe ori, campaniile mediatice ne oferă clipuri publicitare în care ne „prescriu” remedii pentru orice problemă: *„Aţi avut o zi proastă? Sunteţi nervos? Avem acum noile pastile pentru dumneavoastră.”* Se prescriu medicamente excesiv, fără ca unele să fie necesare cu adevărat.

VIAŢA ŞI PROTEINELE

Aşa cum scheletul e format din vertebre, proteinele sunt formate din subunităţi numite aminoacizi. Proteinele se află într-o permanentă interacţiune, la fel cum rotiţele unui ceas (care sunt prevăzute cu dinţi) se află într-un angrenaj. În timp ce componentele unui ceas execută mişcări simple, proteinele unui organism uman întreţin funcţiile complexe ale celulei, precum digestie, respiraţie, contracţie, excreţie şi altele. Practic, viaţa nu este posibilă în lipsa proteinelor. Atunci când au fost studiate, din punct de vedere a fizicii newtoniene, proteinele extrase din organism şi introduse într-un mediu de testare şi-au menţinut funcţiile în continuare.

Fiecare proteină îndeplineşte funcţii unice. Datorită formelor tridimensionale, proteinele conţin antigeni care delimitează spaţii de forme şi dimensiuni diferite şi care permit, prin îndepărtarea lor, ataşarea altor molecule, asemenea unui lacăt la care se potriveşte doar o anumită cheie. Ceea ce se poate ataşa unei anumite proteine trebuie să aibe aceeaşi formă cu cea a antigenului care s-a „potrivit” în acel locaş. Forma, delimitată de lanţul proteic este atât de specifică, încât proteinele pot achiziţiona numai un anumit tip de informaţii. O proprietate interesantă a unei proteine este aceea că ea tinde să îşi modifice forma tridimensională, în aşa fel încât să atingă starea cea mai stabilă.

După cum este ilustrat în desen, lanţul proteic are o anumită conformaţie, atunci când în spaţiul liber, delimitat de aminoacizi, nu se mai află niciun alt element străin. În momentul în care, datorită unor condiţii de mediu, un element străin se apropie de proteină iar acesta se „potriveşte” perfect în acea locaţie (precum o anumită cheie ce corespunde unui anumit lacăt), conformaţia proteinei se modifică până se restabileşte echilibrul. Elementul străin care se poate ataşa proteinei este, de obicei, un atom sau un radical liber şi se mai numeşte **semnal**, iar schimbarea formei, executată de proteină pentru restabilirea echilibrului, se numeşte **schimbare de conformare**.

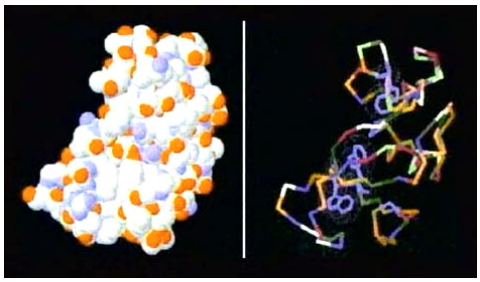

Mişcarea este sursa vieţii. Singura moleculă din organismul uman, capabilă să execute mişcări este proteina. Viaţa este menţinută prin intermediul mişcărilor moleculare la nivelul proteinelor. Un exemplu concret îl reprezintă contracţia musculară. Aceasta este favorizată de o anumită proteină, care se contractă când întâlneşte un atom/ion de calciu, iar după dispariţia semnalului revine la forma iniţială.

Creierul controlează funcţiile corpului şi generează **semnalele** necesare pentru fiecare proteină, cu ajutorul reacţiilor chimice. Mişcarea este necesară, nu doar pentru a acţiona asupra organelor fizice şi muşchi, ci e necesară şi celulelor în vederea realizării aceloraşi funcţii individuale (precum digestie, respiraţie, contracţie, excreţie şi altele). Aşadar, proteinele ne oferă tot ceea ce este legat de mişcare şi tot ele susţin şi funcţiile vitale esenţiale. Viaţa se opreşte atunci când proteinele îşi încetează mişcările.

PROTEINELE ÎN INTERACŢIUNE

Atunci când au fost studiate în laborator proteine din celule vii şi proteine extrase din celule vii s-au constatat următoarele fenomene:

- Proteinele studiate în afara celulei funcţionează haotic, fără nicio destinaţie şi fără un rol prestabilit; ele răspund la semnalele de conformare, îşi modifică forma, se deplasează unele faţă de altele, dar totul este dezorganizat.
- Proteinele studiate în interiorul celulelor acţionează, în mod organizat, pentru îndeplinirea funcţiilor amintite, dar celulele, la rândul lor, fiind în afara organismului, execută aceste funcţii fără nicio direcţie sau destinaţie.
- Atunci când studiem fiinţa umană în ansamblu înţelegem faptul că celulele formează o comunitate dirijată de un organ suprem (creierul), care elaborează toate tipurile de semnale necesare funcţionării lor. La rândul său, creierul elaborează aceste semnale în funcţie de interacţiunea

sincronă a componentelor bioinformaționale (mintea, conştiința, sufletul etc.) cu mediul înconjurător (factori naturali şi factori bioinformaționali ai altor oameni).

Ca orice parte a unui sistem, celulele se „uzează" şi trebuie să fie în permanență înlocuite, inclusiv proteinele asociate. Biologia convențională este conştientă de acest aspect şi a formulat ipoteza conform căreia *dacă vom descoperi ceea ce poate controla şi înlocui proteina, vom putea controla viața.* Dar aceasta nu este decât o poveste „înmormântată" de ştiință încă din perioada lui Darwin. El a afirmat următoarele: caracterul şi comportamentul unui individ se datorează factorilor ereditari, cu excepția faptului că atunci nu se ştia ce sunt factorii ereditari.

În zilele noastre, aceasta ne apare sub următoarele două aspecte:

a) Credința biologiei clasice este că tiparul proteinei (cu tot ceea ce derivă din acesta) e determinat de tiparele subunităților moleculei ADN. Această afirmație (chiar dacă este falsă) are o logică rațională; datorită faptului că molecula ADN nu se alterează în timp (vezi analizele moderne de identificare criminalistică, analizele unor fosile vechi etc.), nu se rupe şi poate fi utilizată în medii de laborator, pentru a crea noi proteine (de exemplu, care au aparținut unui animal dispărut cu mii de ani în urmă), s-a formulat concluzia că ADN-ul trebuie să fie *neapărat* material ereditar. Dar aceasta nu e o demonstrație în sine, ci doar o viziune a ştiinței, în graba ei de a afla misterele vieții, înțepenind în această dogmă.

b) Biologia a postulat al doilea principiu fals, care derivă din primul, şi anume: nucleul celulei care conține molecula ADN trebuie să fie şi microcontrolerul sau microcreierul acesteia, deoarece toate genele îşi au sediul acolo.

Ceea ce nu s-a afirmat niciodată în media şi ceea ce nu se recunoaşte oficial în lumea academică este faptul că rezultate incontestabile, obținute în urma enucleației celulelor din culturi de țesuturi, au dovedit faptul că ele puteau trăi aceeaşi durată de timp ca şi cele sănătoase, puteau executa toate funcțiile necesare (precum digestie, respirație, contracție, excreție şi altele), dar nu se puteau replica. Adevărul este că nucleul celulei NU este microcontrolorul acesteia şi comportamentul ei nu depinde de el, excepție fiind funcția de reproducere. Această cercetare s-a realizat până la cele mai înalte nivele ale ştiinței academice, dar nu este promovată studenților şi oamenilor de rând.

DILEME DE CREDINȚĂ

Aşadar, proteinele sunt generate de ADN şi determină citirea sau nu a informației unui anumit segment din ADN, care nu are posibilitate să se autoactiveze. Citirea se face pe baza unui semnal care se ataşează la acea proteină. Semnalul este elaborat de creier pe baza interacțiunii dintre acesta şi componentele bioinformaționale (în special *mintea* şi *conştiința de ego*). Aşadar, numai în aparență, ADN-ul ne controlează viața, prin faptul că acolo sunt stocate o mulțime de informații dar, în realitate, ele nu sunt citite în mod obligatoriu.

Dacă rudele noastre au avut predispoziții față de anumite afecțiuni, care s-au manifestat la fiecare generație şi dacă, în urma analizelor, am aflat că şi noi avem aceleaşi predispoziții, asta nu înseamnă decât că ele devin active doar dacă, în cursul vieții noastre, va apare un semnal, suficient de intens şi de durată suficient de mare, care să determine o mişcare de conformare a unei anumite proteine, realizându-se citirea informații genetice nedorite şi activarea mecanismului genetic.

Problema este că, în permanenta noastră ignoranță față de viață şi mediu, media şi ştiința clasică au rezonat pe marginea confuziei dintre corelație şi cauzalitate. Corelația este acea idee, fenomen sau lucru asociat unei alte idei, fenomen sau lucru, adică o conexiune. Cauzalitatea este actul, factorul generator sau agentul care produce un efect.

Afirmația: *genele sunt corelate cu organismul nostru* este adevărată, în timp ce afirmația: *genele ne influențează organismul* este falsă. Confuzia între aceste două afirmații este atât de mare încât, atunci când s-a descoperit gena corelată cu obezitatea, s-a realizat o statistică, bazată pe un intervievarea unui număr semnificativ de familii care îşi doreau să aibe copii. Ele au fost întrebate ce decizie ar lua dacă, în urma unor analize genetice, s-ar descoperi faptul că fetusul are gena corelată cu obezitatea. În peste 70% din cazuri, răspunsul a fost că ar prefera să facă un avort.

Numeroase articole, scrise de jurnalişti cu pregătire îndoielnică în domeniul ştiinței, prezintă rezultatele unei cercetări în forma: *„s-a descoperit o nouă genă corelată maladiei canceroase,…"* şi

spre final, articolul se încheie prin concluzia „*gena cutare generează cancer.*” Aceasta este probabil una dintre cele mai mari erori ale ştiinţelor vieţii (biologia şi medicina, în special), şi anume credinţa în autoactivarea genelor ADN. Genele nu se pot autoactiva. Proteinele fac aceasta, deoarece sunt capabile să execute mişcări. Proteinele se află dispuse în pereţii celulei, în interiorul acesteia şi în nucleu, mai ales în jurul moleculei ADN.

Molecula ADN este „îmbrăcată” în proteine iar acestea o „ajustează” mereu în funcţie de semnalele recepţionate. Să presupunem că braţul nostru gol este molecula ADN şi are o mulţime de informaţii înscrise pe el. Peste braţ, punem mai multe manşoane (care sunt proteinele) care, aflându-se împrejurul braţului, fac imposibilă citirea informaţiilor înscrise. Pentru a citi acele informaţii, trebuie să dăm jos unul dintre manşoane. Putem face aceasta cu ajutorul unei chei, care se „potriveşte” la respectivul manşon, o introducem, legăturile slăbesc şi manşonul se eliberează din locaş. În acel moment are loc citirea informaţiei.

Când Watson şi Crick au descoperit molecula ADN, s-a emis **ipoteza** conform căreia genele controlează individul. Ştiinţa ne învaţă că o ipoteză trebuie demonstrată pe cale experimentală pentru a deveni un adevăr incontestabil. Orice idee trebuie testată, pentru a se verifica dacă e falsă sau adevărată.

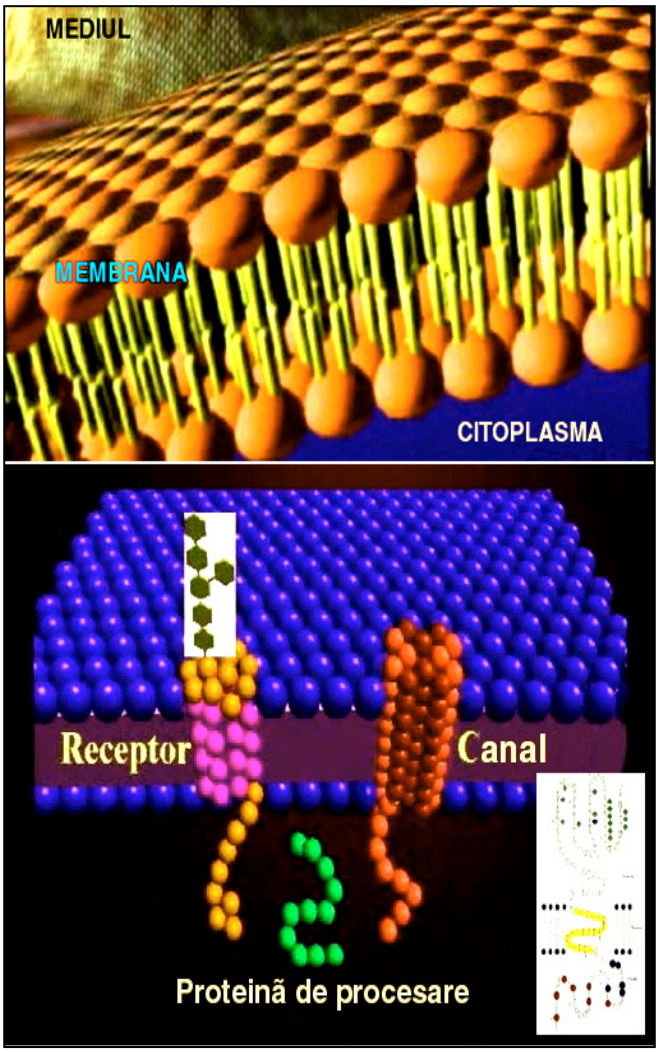

După 50 ani de la formularea ei, comunitatea ştiinţifică a „uitat” să o testeze. Ea s-a *cimentat* în gândirea materialistă raţional-darwinistă şi, dintr-o dată, după o jumătate de secol de mediatizare, ne-am „trezit” că din ipoteză ea a devenit, treptat… un adevăr. Aceasta se întâmplă datorită faptului că mintea umană funcţionează adaptativ. Dacă i se repetă suficient de multe ori un anumit lucru, ea se obişnuieşte, îl acceptă şi îl integrează în gândirea de zi cu zi şi îl execută automat de la nivel subconştient.

Mintea noastră s-a „adaptat” ideii că genele ne controlează! Dar, unii cercetători îndrăzneţi au reuşit să demonstreze că realitatea este cu totul alta. Când un produs al genelor este necesar pentru corp, un semnal din mediul ambiant vine şi activează gena respectivă prin intermediul unei proteine iar aceasta nu e o proprietate a genei însăşi.

Asta înseamnă că genele sunt un **tipar** pentru corp, aşa după cum planul unei case e doar schiţa. Dacă la un moment dat, constructorul are nevoie să facă o modificare a casei, mai întâi va citi schiţa, deoarece acolo sunt prevăzute toate detaliile pentru situaţiile „neprevăzute”. De acolo porneşte totul. Abia după aceea modificarea citită de pe schiţă se aplică construcţiei fizice.

NUCLEUL CELULEI

Conform sistemului actual de concepţii din biologia clasică, nucleul conţine ADN (ceea ce este adevărat), dar 70% din el reprezintă ansamblul de proteine asociat ADN-ului. Cu toate acestea, cercetările menţionează rareori proteinele, deoarece mentalitatea omului de ştiinţă s-a concentrat atât de mult pe ADN, încât aproape nimic altceva nu mai contează.

Experimentele se realizează prin izolarea ADN-ului atât de nucleu, cât şi de proteinele care îl înconjoară. Se studiază ADN pur, dar în realitate nu există ADN pur în sistemul biologic uman.

Studiat în lipsa proteinelor, ADN-ul pur nu reprezintă altceva decât un set de instrucțiuni, care au posibilitate virtuală de a se activa.

Traseul reproducător al celulei, stabilit prin ştiința convențională este următorul:

ADN ⇒ ARN ⇒ Proteină

ADN-ul înmagazinează informația pe termen lung;
ARN-ul înmagazinează informația pe termen scurt;
Proteina este elementul generator de comportament;

Acest traseu este incomplet. El nu ilustrează decât funcția reproductivă a ADN-ului. În realitate, funcționalitatea se prezintă complet sub forma:

SEMNAL ⇒ Proteine regulatoare ⇒ ADN ⇒ ARN ⇒ Proteine

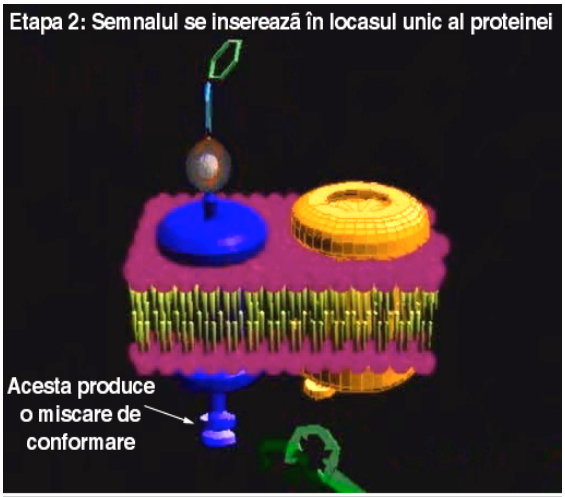

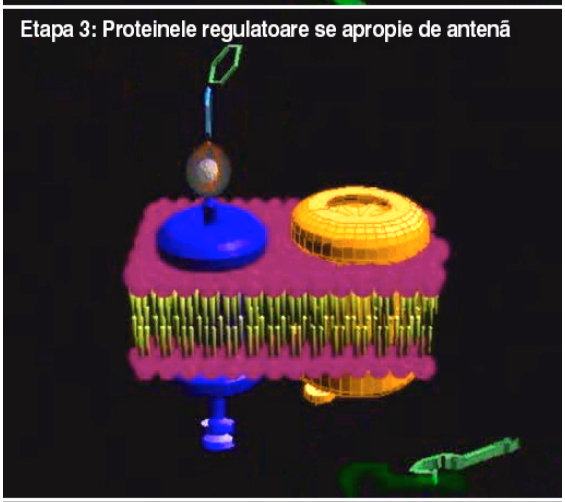

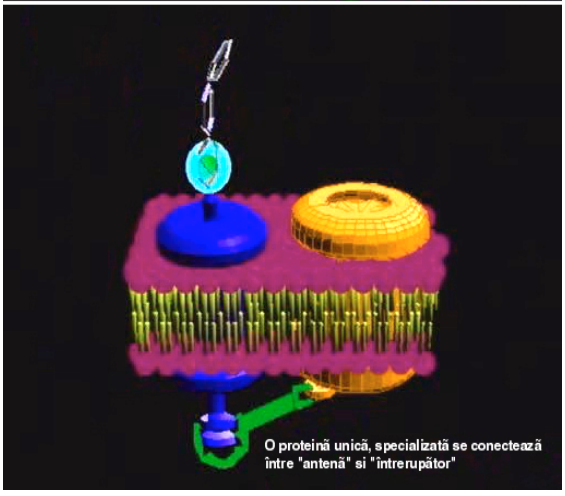

Aşadar, nucleul celulei are rol exclusiv de sistem reproducător cu ajustarea comportamentului față de mediu. Deci nucleul celulei NU este microprocesorul sau microcreierul acesteia. Nucleul este gonada celulei. El creează *părți* şi multiplică materialul celular „uzat". Microorganismele cele mai primitive nu au avut nucleu, ci doar membrană, proteine şi aminoacizi. Fără a intra în detalii academice, este suficient pentru dumneavoastră să înțelegeți că, indiferent de rolurile secundare pe care le mai îndeplineşte nucleul celulei, acesta nu poate coordona activitatea sa instantanee. Singurul element care poate îndeplini această funcție este membrana.

FUNCȚIONAREA MEMBRANEI

Privită la microscop, membrana celulară este formată din mii de perechi de proteine antene-canal, conform desenului. Aceste perechi de proteine îndeplinesc roluri diferite (respirație, excreție, digestie, protecție etc.). Partea galbenă este o componentă de consistența uleiului, care separă foarte bine interiorul celulei de mediul exterior. Pentru a realiza funcțiile specifice cunoscute din biologie, membrana are nevoie de proteine, deoarece proteinele sunt capabile să execute mişcări. Aşadar, proteinele sunt cele care realizează funcțiile.

• Partea numită „antenă" (sau receptor) este capabilă să recepționeze un anumit tip de semnal (care poate fi atomul unui element, eliberat prin intermediul proceselor cerebrale şi / sau hormonale). Rolul receptorului este de a răspunde la un anumit semnal.

Există mii de tipuri de receptori, fiecare „acordat" să răspundă (sau rezoneze) la un anumit semnal. Cei mai cunoscuți receptori sunt cei cu care percepem mediul, de exemplu receptorii pentru lumină, sunet, receptorii tactili etc. Tot ceea ce recepționăm din mediu, ca şi organism în ansamblu, se realizează prin intermediul acestor proteine. Celulele, ca parte a acestui întreg, au şi ele receptori specializați. Un anumit receptor simte insulina, altul sesizează glucoza

din sânge, altul e pentru oxigen etc. Fiecare celulă este dotată cu toţi receptorii necesari pentru a fi capabilă să existe în comunitate, să răspundă nevoilor comunităţii şi să se adapteze schimbărilor din mediu.

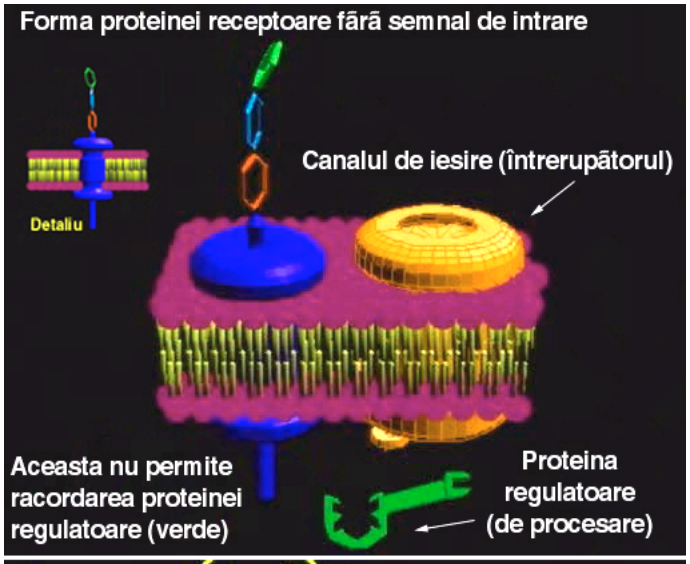

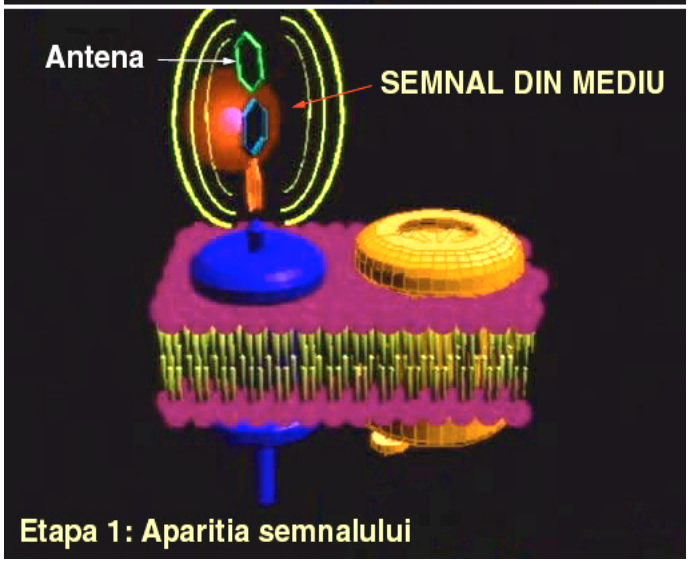

• Partea numită „canal” este „întrerupătorul” (dispozitivul de ieşire) care permite celulei să execute o anumită funcţie, corelată cu semnalul recepţionat de „antenă”. „Întrerupătorul” primeşte comanda de la o proteină de procesare, care se inserează în partea interioară a membranei celulare, astfel încât va conecta „antena” la „întrerupător” (canalul), conform desenului. Această conexiune permite proteinei să realizeze mişcarea de conformare, deschizând un mic canal de comunicare, care permite intrarea unei molecule din mediul exterior celulei spre interiorul acesteia (de exemplu nutrienţi, dacă ne referim la funcţia de alimentaţie). Proteinele care îndeplinesc funcţia de „canal” sau întrerupător au rolul de a permite schimburile de substanţe dintre celulă şi mediu.

• Partea ilustrată cu verde este o componentă detaşabilă, care se asociază perechii receptor-canal numai pe durata menţinerii semnalului. Biluţele reprezintă „cărămizile” proteinelor (adică aminoacizi). Mişcările de conformare a fiecărei proteine sunt corelate cu rolul acestora. „Receptorul” îşi modifică partea din interiorul celulei, deoarece îşi aşteaptă racordarea la o proteină de procesare (ilustrată cu verde), iar „canalul” (sau întrerupătorul) îşi deschide o cavitate care permite fie intrarea, fie ieşirea altor molecule din celulă sau spre celulă. În partea dreaptă, detaliul pe fond alb ilustrează câteva tipuri de proteine din celulă.

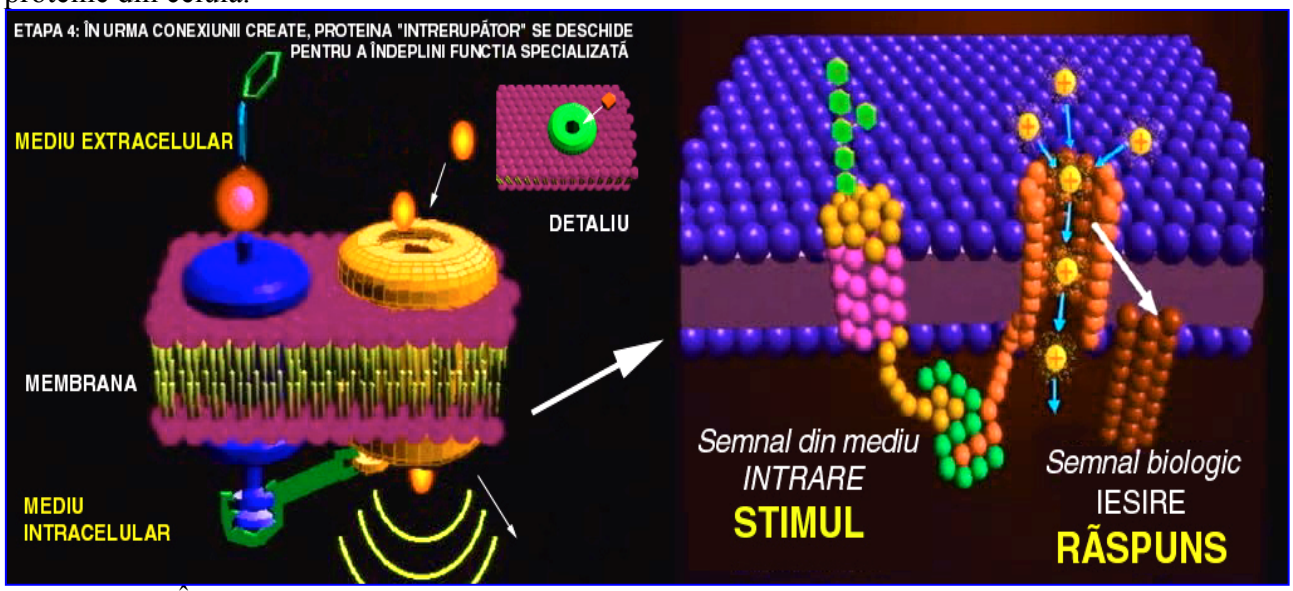

Etapa 1: În această etapă, are loc detecţia semnalului. Din miriada continuă de semnale care ne bombardează în fiecare microsecundă, sunt detectate şi procesate doar semnalele considerate

„utile”, adică cele de care celula sau organismul întreg trebuie să țină cont. Activitatea de procesare a semnalelor este continuă şi instantanee în toate celulele corpului. Fiecare receptor al fiecărei celule răspunde la semnalele pentru care a fost specializat să răspundă. Forma proteinei receptoare este reprezentată simbolic în detaliul superior al ilustrației etapei 1. Lanțul de aminoacizi din „vârf” are rol de „antenă” şi proprietatea de a „accepta” inserarea unui anumit „semnal” (atomi sau molecule). Semnalul din mediu este reprezentat de o bilă strălucitoare, care se apropie de receptor.

Etapa 2: Semnalul acceptat de receptor se inserează fizic în lanțul exterior de aminoacizi, fapt care modifică echilibrul de forțe electrice ale ansamblului proteic. Acesta tinde să îşi refacă echilibrul şi execută o mişcare de conformare, care modifică forma lanțului de aminoacizi din partea interioară a receptorului (care înțeapă membrana). Această modificare a formei permite inserarea ulterioară a unei proteine speciale, asemenea unei chei care se racordează la un lacăt. Proteina de procesare (de culoare verde) se apropie de perechea receptor-canal, deoarece acum ea are posibilitatea de a se autoconecta.

Etapa 3: Proteina de procesare se inserează la „capătul” interior al receptorului, conectându-se în acelaşi timp cu cealaltă „parte”, cea de „întrerupător”. Aceasta va rămâne fixată cât timp semnalul din mediu este prezent în lanțul de aminoacizi al părții „superioare” a receptorului. Se observă prezența semnalului în lanțul de aminoacizi ai receptorului.

Etapa 4: Toate condițiile fiind îndeplinite „întrerupătorul” deschide un canal de comunicare prin intermediul căruia se realizează funcția pentru care este specializat. Astfel, avem un dispozitiv care mai întâi detectează şi identifică semnalul, deci partea de recepție funcționează ca un stimulent, iar partea de execuție (răspunsul la stimul) reprezintă comportamentul pe care celula îl dezvoltă la acel stimul. Cu alte cuvinte, semnalele din mediul exterior determină manifestarea unui anumit comportament.

MECANISMUL PERCEPȚIEI

Stimulentul este analizat de receptor, iar răspunsul este produs de „canal”, care se mai numeşte *efector*. Aşadar, biologia umană funcționează pe baza unui mecanism de citire a mediului, a informațiilor din mediu (fie el exterior sau interior), iar acestea determină apariția unui anumit comportament. Întotdeauna semnalele din mediu au fost cele care dirijează funcționarea celulei, şi nu nucleul acesteia. Astfel, ansamblul analizelor tuturor semnalelor din mediul exterior determină apariția unui anumit comportament la nivelul ființei umane, care este o reflexie a percepțiilor noastre în raport cu mediul.

În acest moment al cercetării sale, Bruce Lipton a formulat următoarea ipoteză: receptorii celulari reprezintă mijloacele de conştientizare a mediului înconjurător iar canalele sau „întrerupătoarele” asociate acestora reprezintă senzația fizică a acestei conştientizări. Conform dicționarului explicativ, percepția reprezintă conştientizarea mediului înconjurător prin intermediul senzațiilor fizice cunoscute. Aceasta înseamnă că ființa umană este în permanență controlată şi influențată de percepțiile acesteia asupra factorilor din mediul înconjurător şi nu din cauza ADN-ului.

În acelaşi timp, Bruce Lipton a observat că avem o percepție indirectă asupra mediului. Ea se datorează faptului că fiecare celulă face parte dintr-o comunitate şi este obligată să se asocieze acestei comunități, deoarece şansa de supraviețuire este mult mai mare decât dacă ar acționa individual. Însă o celulă care face parte dintr-o comunitate nu va mai beneficia de un liber arbitru absolut, ci se va asocia comunității pentru a contribui la realizarea idealului comun, aşa cum oamenii, membri ai unei familii sau comunități, acționează pentru interesul comun al acesteia (sau aşa ar trebui să fie cel puțin teoretic).

Boala reprezintă o ruptură față de comunitate, adică un grup de celule care nu se mai pot adapta comunității se desprind de aceasta şi continuă să se înmulțească sau să se degradeze, consumând resursele comunității. În acelaşi fel, datorită neadaptării la comunitate, stresul îi îndepărtează pe anumiți indivizi de idealul comun; ei acționează haotic, deseori împotriva acesteia, consumându-i resursele. Celulele care nu se mai asociază comunității nu dispar, dar nu mai sunt susținute de aceasta, aşa cum societatea nu mai poate susține pe toți membri săi şi unii rămân fără serviciu, deci fără resurse de supraviețuire. În acest caz, ei devin paraziți şi acționează împotriva societății.

Cancerul este tot mai mult recunoscut ca un rezultat al distrugerii comunității interumane, care se reflectă la nivel celular printr-un aspect perfect complementar.

Imagini spectaculoase obținute la microscopul electronic cu baleiaj au ilustrat cu multă claritate comportamentul celulelor. Fiecare celulă comunică cu altă celulă, deoarece ele funcționează într-o comunitate. Atunci când comunitatea se dezbină, bolile își fac apariția. Deşi fiecare celulă este capabilă de a citi mediul, răspunsurile pe care le va genera nu se asociază direct mediului şi sistemului individual de stimul-răspuns (prezentat anterior), ci colectivității.

Dar oare asta ar însemna că afirmația ***percepțiile mediului determină comportamente*** este falsă? La nivel celular ea este adevărată, dar la nivelul comunității, adică al ființei umane, afirmația este falsă. Acest fapt se datorează organului suprem de control, creierul, care ia decizii şi interpretează semnalele importante din mediul înconjurător. El transmite simultan semnale la zecile de trilioane de celule, care reprezintă ceea ce creierul crede că se recepționează din mediu.

Mai mult chiar, creierul nu este decât instrumentul care elaborează semnalele, dar interpretarea aparține, de cele mai multe ori, minții şi, mult mai rar, aspectelor automate de tipul stimul-răspuns, cu care este dotat creierul. Tot ceea ce cunoaştem nu este o cunoaştere în sine, reală, adevărată, ci doar o interpretare a acesteia. Interpretarea este realizată de elementele bioinformaționale ale ființei umane, descrise în partea introductivă a cărții. Aceste interpretări reprezintă un sistem de credințe condiționate sau educate despre realitatea înconjurătoare, care s-au generalizat la nivelul întregii comunități umane, astfel încât ea poate întreține relațiile şi activitățile pe care le cunoaştem. Relațiile de bună conviețuire se bazează pe credințe elevate, nobile, care au un scop spiritual, în timp ce relațiile distructive se bazează pe credințe eronate, lipsite de un scop nobil.

Totul se derulează în jurul nostru pe baza unui sistem de credințe elaborate asupra percepțiilor noastre şi nu asupra realității. Noi nu cunoaştem realitatea, ci acceptăm un sistem comun de credințe, pe baza căruia adevărul şi realitatea sunt „un acord comun". Noi devenim ceea ce credem, deoarece nu ştim ceea ce suntem deja şi nu ştim care e rolul nostru în această comunitate.

Nu ştim nici ce anume este comunitatea, dar acceptăm o versiune eronată a acesteia, şi anume versiunea unui grup de indivizi care îşi impune legile sale asupra noastră, chiar dacă acestea nu ne reprezintă idealul interior. Mai mult decât atât, noi nu recunoaştem idealul vieții, nu recunoaştem prezența intimă a ființei, dincolo de corpul material. Consecințele tuturor acestor credințe false (unele bune, altele rele) reprezintă însăşi viața pe care o trăim.

Percepțiile noastre în calitate de ființe umane sunt, prin definție, credințe. Credințele noastre despre mediu şi corp ne determină fiziologia, iar ele sunt realmente conectate la genele noastre. Ceea ce ne influențează sunt credințele care se implementează, conştient sau nu, în fiecare celulă, la nivelul ADN-ului. Boala este rezultatul manifestării acestor credințe, precum şi al neutilizării resurselor şi potențialelor de care dispunem. De multe ori, oameni care ies la pensie au speranță de viață foarte scăzută, dacă mintea le sugerează că sunt „terminați", „ramoliți" sau „bătrâni".

Unul dintre biologii care au dovedit prin experiență influența credințelor *(nu e vorba de credința de natură religioasă – n.t.)* asupra corpului este Dr. J.A. Sage, despre care Constantin Dumitru Dulcan scrie următoarele (*„În căutarea sensului pierdut – vol. 2"*):

„Dr. J. A. Sage a adresat o adevărată provocare lumii medicale (publicată în cartea sa numită „Cum să ai 100 ani şi să te bucuri de ei"), prin faptul că la vârsta de 76 ani a creat un sistem de sugestii zilnice pentru a-şi reîntineri corpul. Domnia sa a propus şi exerciții de respirație (abdominală) profundă. La vârsta de 96 ani, el a demonstrat că avea o sănătate înfloritoare. Dr. J.A. Sage şi dr. Bruce Lipton ne spun că, cea care operează în noi toate transformările, este credința pe care o avem în minte. Credința „că se poate", sau „credința că nu se poate", sunt cei doi factori în funcție de care se decide rezultatul final al unei anumite transformări (sau biotransformări, prin extensie – n.r.). Credința face minuni, este un concept cunoscut de peste 2000 ani, dar se pare că nu suntem încă suficient de convinşi…"

Un alt lucru care poate fi observat practic se referă la oamenii cu fracturi, al căror membru este pus în ghips timp de câteva săptămâni. După îndepărtarea ghipsului, deşi membrul afectat este vindecat, el are de două ori mai puțină masă musculară decât înainte, dar aceasta nu are legătură cu osteoporoza.

Neutilizarea acelei părţi din organism produce o reacţie de adaptare la condiţiile de mediu, care impune temporar incapacitatea utilizării membrului respectiv. Dacă stimulul este de scurtă durată, răspunsurile organismului sunt reversibile şi acesta îşi poate relua funcţiile.

La nivel celular funcţionează o lege a eficienţei, prin intermediul căreia celulele şi organele se autoajustează unele în raport cu altele, astfel încât organismul să devină cât mai eficient. Dacă un organ sau o anumită parte este nefolosită sau prea puţin folosită, se generează o reacţie de limitare a energiei spre acele zone, deoarece ele nu mai contribuie la interesul general al colectivităţii.

Celula umană „ştie" ce înseamnă eficienţa, dar omul nu ştie încă. Una dintre cauzele primare ale maladiei Alzheimer este utilizarea ineficientă a creierului. Oamenii se separă de restul comunităţii, comunicarea se reduce şi apare demenţa. Deşi creierul este un organ care trebuie protejat, comunitatea de celule va acţiona diferit, deoarece aspectele subtile ale fiinţei noastre (componentele bioinformaţionale) nu îl mai utilizează corespunzător. Creierul este doar un instrument auxiliar şi nu factorul ultim de decizie.

Acesta aparţine minţii fluctuante şi identităţii de ego la care am reuşit să ajungem. Cu cât mintea e mai puţin fluctuantă, expresia conştienţei de sine tinde să se mărească, devenind din ce în ce mai conştienţi şi eficienţi. Un alt factor care perpetuează ideea mecanismului format din *părţi* care pot fi „reparate" sau „înlocuite" este medicina reparatorie. Transplanturile de ţesuturi şi organe, înlocuirea părţilor unor organe cu material biologic uman sau material biologic de origine animală modificat genetic au câştigat tot mai mult teren şi încredere într-o societate care consideră că sănătatea este efectul funcţionării unor componente din cadrul unui întreg, indiferent de semnalele din mediul înconjurător sau al energiilor psihice. Deşi par încurajatoare, rezultatele sunt, de cele mai multe ori, temporare şi necesită tratamente secundare permanente.

Numeroase emisiuni de televiziune laudă medicina reparatorie, pentru simplul motiv că este comercială, şi nu neapărat pentru rezultatele obţinute. Faptul că celule crescute în medii de cultură se pot asocia relativ uşor unei comunităţi şi dezvolta în condiţii optime are legătură cu transmiterea, recepţionarea şi interpretarea semnalelor de către creier sub influenţa minţii pacientului.

Cele mai spectaculoase vindecări se datorează pacienţilor cu cea mai bună adaptare a minţii şi creierului la noile condiţii de mediu, şi mai puţin intervenţiei medicale în sine. Nimeni nu contestă rolul şi ajutorul remarcabil pe care medicina îl oferă semenilor aflaţi în suferinţă, dar ea se limitează adesea la tratarea efectelor şi nu a cauzelor. Preocupările în domeniul educaţiei şi cunoaşterii iluminatoare sunt limitate de companiile finanţatoare, deoarece subiectul nu poate fi comercializat. Sistemul nu doreşte să aibă neapărat oameni bolnavi şi suferinzi, cum afirmă unii extremişti, ci mai degrabă buni cumpărători ai unor produse care, asemenea alimentelor, se pot vinde cu succes. Această situaţie este favorizată chiar de indivizii care participă în inconştienţa lor manifestată volitiv la această viaţă de aşa-zis divertisment (entertainment), care înseamnă bani, lux şi distracţii.

CREDINŢELE RESCRIU INFORMAŢIA GENETICĂ

Subiectul controversat al acestui paragraf nu poate fi abordat fără un punct de plecare oferit de fizica newtoniană. Cea mai mare provocare a reducţionismului este legată de conceptul de informaţie. În biologie, teoria reducţionistă, aplicată asupra componentei informaţionale, este prezentată astfel: *Informaţia e transportată spre şi de către molecule, conform principiilor fizicii şi chimiei.* Acest aspect stă la baza industriei farmaceutice, care produce în fiecare an noi substanţe pentru a ne trata corpul.

Am prezentat imagini simbolice ale proteinelor asemenea unor mărgele şi am figurat legături prin beţişoare colorate, dar realitatea este mult mai profundă. Nu există nicio posibilitate de a studia individul, fără a cunoaşte energia care îl susţine. Gradul de sănătate nu este atât un efect al structurii fizice, cât al modului în care vă raportaţi la mediul înconjurător.

Integrarea unei fiinţe umane în mediul înconjurător înseamnă interacţiuni cu alte fiinţe umane în diverse ipostaze, precum familie, şcoală sau loc de muncă, la care se adaugă alimentaţia şi condiţiile naturale de mediu şi habitat. Un medic ar trebui să analizeze toate aceste interacţiuni, deoarece ele contribuie la dezvoltarea noastră biologică şi emoţională. Nu se mai poate privi un singur aspect şi afirma: *partea asta nu funcţionează*, deoarece acea parte e conectată la altele, pe care le influenţează sau le-a şi influenţat deja.

COMPORTAMENTELE CELULEI

Semnalele controlează celula. Dar semnalele au drept sursă moleculele față de care celula poate avea mai multe tipuri de comportament: se apropie de sursă, se îndepărtează de ea sau îl ignoră. ***Este de notat faptul că celulele pot ignora un semnal, mai ales din categoria celor negative, doar pe durate relativ scurte de timp (de exemplu un semnal de stres poate fi ignorat, dar pentru aceasta e necesar ca el să nu depăşească o anumită magnitudine şi/sau durată).***

Acest fapt poate fi ilustrat prin *„mişcare înainte", „mişcare înapoi"* sau *„nemişcare"***.** Atunci când un semnal este interpretat de celulă ca fiind necesar pentru creştere şi dezvoltare, celula se va deplasa spre acesta, dar când este interpretat ca o amenințare, celula se va îndepărta de el. Cu alte cuvinte, „mersul înainte" este pentru creştere, iar „mersul înapoi" este pentru protecție. Le-am notat între ghilimele, deoarece aici trebuie înțelese ca atitudini comportamentale şi nu ca deplasări fizice. În continuare, vom studia aceste două situații.

Având două comportamente posibile, celula este asemenea unui bit de informație digitală: starea 1 înseamnă creştere (inclusiv reproducere), starea 0 înseamnă protecție. Toate cele câteva sute de mii de gene pot fi grupate în două mari categorii: cele care favorizează creşterea şi reproducerea, respectiv cele care favorizează mecanismele de protecție.

O celulă nu se poate afla simultan în ambele stări. De multe ori, un grup de celule din organismul nostru se află în stare de protecție, în timp ce altul e în stare de creştere. Starea de creştere este cotinuu necesară, deoarece în permanență mor celule şi trebuie înlocuite. Starea de protecție este necesară numai în momente speciale, cum ar fi evitarea unui accident, fuga față de o amenințare iminentă etc. Dintre ele, starea de protecție consumă multă energie, asigurată de celulele care nu sunt în această stare, astfel că organismul face o „contabilizare" a resurselor şi le dirijează spre zonele afectate. Problema care apare în viața socială este că generăm prea multe situații care necesită protecție, consumându-ne resursele uneori pentru motive neîntemeiate, la fel în cum un guvern gestionează bugetul prea mult în zona apărării, în deficitul aprovizionării cu alimente a indivizilor. Trăim zilnic între momente de creştere şi protecție, alunecând de la o stare la alta aproape pe neobservate, dar soluția supraviețuirii este rezultatul raportului dintre creştere şi protecție. Dacă facem investiții excesive în zona protecției, supraviețuirea este amenințată. Această comparație se traduce la nivelul individului, în felul următor: ***stresul*** cheltuieşte resursele pentru protecție iar ***bucuria de viață*** amplifică resursele. La nivel anatomic, sunt observate următoarele fenomene: mecanismele de protecție folosesc sisteme somatice (muşchi, oase), în timp ce pentru creştere se folosesc sistemele viscerale (inimă, plămâni, stomac, ficat, pancreas etc.).

Aceste mecanisme se declanşează automat. Astfel, dacă eşti urmărit de un leu, organismul nu va continua să proceseze hrana consumată în timpul prânzului, ci va comuta pe sistemul somatic de apărare, generând adrenalină şi forță musculară. În funcție de semnalele recepționate din mediu şi interpretate de creier, cele două sisteme preiau pe rând controlul asupra organismului. Pe scurt, pericolul suprimă visceralul şi activează somaticul. Prin intermediul sistemului nervos simpatic şi parasimpatic, cele două împing fie sângele spre muşchi, fie către organe. Bucuria de viață, iubirea şi fericirea furnizează toate cele necesare creşterii şi dezvoltării interioare, în timp ce frica, îngrijorarea şi mai ales stresul ne separă şi ne izolează față de mediu şi chiar față de viață.

La nivel hormonal, stresul determină glanda pituitară să elibereze ACTH, care ajunge la glanda suprarenală, care va secreta adrenalină. Deşi sunt în stare de stres care nu reprezintă un pericol iminent asupra vieții, musculatura se contractă, deoarece mecanismul de protecție se activează automat şi inconştient. Problema noastră socială nu este aceea că, în mod inevitabil, există stres, ci că trăim aproape constant în stare de stres, ceea ce reduce creşterea, dezvoltarea, slăbeşte sistemul imunitar şi organismul se îmbolnăveşte. Ştiința medicală cunoaşte aceste mecanisme, motiv pentru care oamenilor cu transplant li se administrează hormoni eliberați de glande numai în perioada stresului, pentru a inhiba sistemul imunitar.

Problema maladiilor care ne amenință nu vine doar prin faptul că am contactat anumiți patogeni, ci prin faptul că se activează şi prosperă cei pe care deja îi avem de ani de zile. Noi le numim organisme oportuniste, deoarece locuiesc în corp, dar nu prosperă, deoarece fiziologia le menține într-un echilibru perfect. Stresul strică acest echilibru. Noi ne îmbolnăvim, deoarece prin intermediul stresului, oferim acestor microorganisme şansa să prospere.

MECANISMUL DE APĂRARE

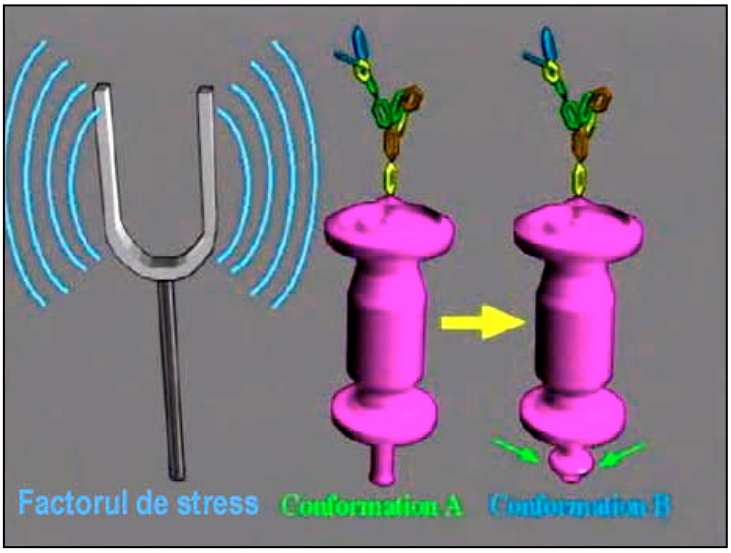

În urma apariţiei stresului, glanda suprarenală eliberează adrenalină, care determină contractarea sistemului visceral şi forţează sângele spre periferie. Vasele de sânge din partea frontală a creierului se contractă şi cele din partea posterioară se dilată (alimentând mai mult acea parte a creierului).

Aceasta înseamnă că, în timpul stresului, organismul renunţă la raţiune, deoarece se presupune că trebuie să „răspundă" printr-o atitudine de „fugă din faţa pericolului". În realitate, de cele mai multe ori, acest aşa-zis „pericol" nu este decât una dintre nenumăratele situaţii inconştiente de a ne lăsa compleşiţi de stresul social, ce rezultă din interacţiunile umane, cum este stresul la un examen, stresul preluării unor responsabilităţi, nemulţumirile de zi cu zi etc.

Organismul reacţionează automat, deoarece nu poate face diferenţa între o situaţie care ameninţă viaţa şi una care ameninţă ego-ul. Mintea este cea care face această diferenţă şi determină apariţia stresului. Cu cât stresul este mai mare, cu atât suntem mai iraţionali şi incapabili de a raţiona asupra cauzelor.

Stresul de la un examen va favoriza automat scăderea capacităţii de concentrare. Dacă stresul din viaţa noastră se cronicizează şi se manifestă continuu, mecanismul de apărare se manifestă permanent, creşterea şi înmulţirea celulară este redusă şi sistemul imunitar se opreşte. Boala apare numai în urma manifestări ale stresului cronic, deoarece celulelor nu li se mai oferă posibilitatea de creştere şi înmulţire. Semnalele stresului sunt recepţionate de celule şi activează fie mecanisme de autoizolare (precum un grup de oameni care se retrage într-un adăpost antiaerian, atunci când aude semnalul de alarmă), fie activează mecanisme de îmbunătăţire a mediului exterior, prin eliminarea unor substanţe care să le aducă într-o stare de vibraţie mai bună. Dar acest proces este costisitor, irosind inutil multă energie, deoarece nu poţi schimba lumea dacă nu te schimbi tu însuţi.

Există însă şi o a treia posibilitate: adaptarea. Răspunsurile noastre adaptative la factorii exteriori sunt rezultatul modificărilor la nivel biologic, singurele care ne pot rezolva problema. În acest punct, intervine biologia darwinistă, care arată că toate schimbările genetice sunt aleatoare şi nu pot fi controlate. Aceasta însemnă că, din motive necunoscute, unii indivizi se adaptează, iar alţii nu. De peste 50 ani, biologia modernă ne spune că nu vom putea controla niciodată rezultatul unei mutaţii. Astfel, boli precum cancerul, care apar ca efect al mutaţiilor cromozomiale, reprezintă o întâmplare, un accident, o eroare a naturii incapabile să producă indivizi suficient de rezistenţi.

Bruce Lipton a dovedit prin cercetări de laborator că răspunsul organismului uman la factorii de stres este greşit, automat şi inconştient, determinând apariţia unei reacţii de apărare, deşi nu se află în situaţii care îi ameninţă viaţa.

RESCRIEREA INFORMAŢIEI GENETICE

Bruce Lipton a propus în anul 2005 o teorie cu privire la evoluţia speciilor prin intermediul mutaţiilor controlate. În desen, se poate observa că organismele vii produc *gene prin metabolizarea ADN*, care mai departe favorizează variaţia genotipică (direct dependentă de factorii naturali, respectiv percepţiile semnalelor din mediu), iar aceasta susţine variaţia fenotipică (determinată de percepţiile semnalelor din mediu). Fenotipul se referă la constituţia şi aspectul fizic (fără a intra în detalii academice) iar genotipul se referă la codul genetic (programele sau proiectul structurii noastre fizice). În prezent, sintagma *gene prin metabolizarea ADN* este cunoscută sub forma *gene care proiectează gene.* Noile descoperiri au dovedit faptul că, în condiţii de stres, fiecare nucleu din

orice celulă a corpului are un set de gene, a căror funcţie unică este de a rescrie celelalte gene, conform variabilităţii şi intensităţii factorilor de stres.

Urmărind pe schemă influenţa factorilor de mediu şi suma percepţiilor noastre din mediu (adică a interpretărilor noastre conştiente, inconştiente, mai mult sau mai puţin eronate), se observă că acestea determină *genele care proiectează gene* să ne rescrie genele. Astfel, genotipul suferă o variaţie care se transmite ulterior şi fenotipului. Dintre factorii de mediu şi percepţia noastră asupra factorilor din mediu, ultima influenţează atât genotipul, cât şi fenotipul.

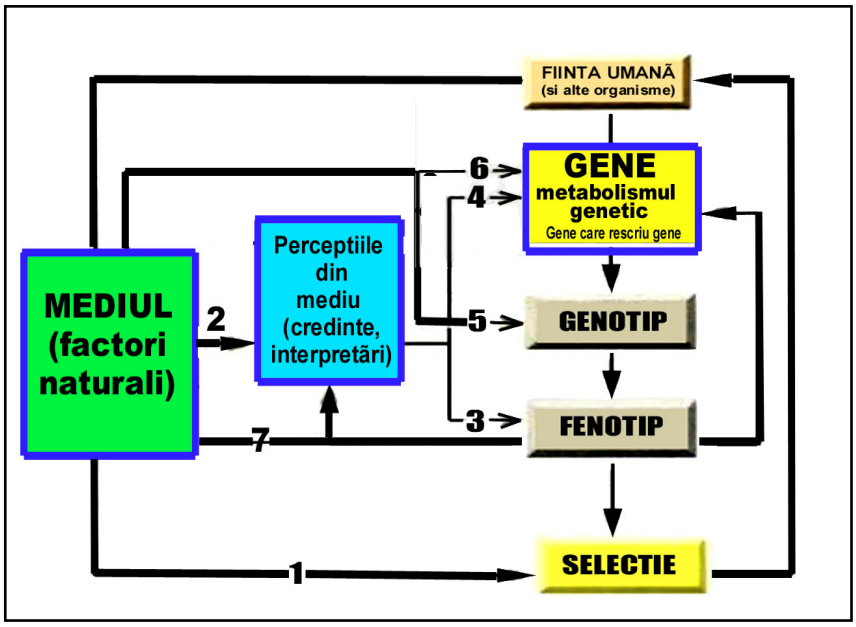

Aşadar, semnalele din mediu şi interpretările lor de către creier şi minte (ceea ce credem noi despre ceea ce vine din mediu), determină un răspuns adaptativ al organismului faţă de acestea. Fiind un semnal, stresul determină o reacţie de adaptare a organismului, iar atunci când mecanismele de citire a genelor, cu care ne-am născut, nu sunt suficiente acestei adaptări şi condiţiile de mediu, respectiv stresul sunt intens alterate, organismul apelează suplimentar la mecanismul *gene care rescriu gene*, prin intermediul căruia se încearcă o adaptare la stres. Ceea ce rezultă din această rescriere este o aberaţie cromozomială, care determină apariţia maladiilor, deoarece stresul este un element distructiv, paralizant, inhibant şi irațional. Corpul biologic nu face decât să se „adapteze" acestor aspecte.

Biologia convenţională nu a inclus niciodată în studiul academic influenţa mediului şi percepţiilor noastre despre mediu. Sistemul modern de sănătate se bazează pe înlăturarea semnalelor care informează conştientul despre prezenţa stresului şi/sau a bolii, prin neutralizarea şi inhibarea durerii, tratând rareori cauzele directe ale acesteia. Este ca şi cum un tehnician auto insuficient pregătit înlătură un semnal roşu de la automobil, fără a remedia defectul care a determinat aprinderea sa. Acest fapt produce scăderea nivelului de conştienţă al şoferului asupra defecţiunii, care va continua să conducă maşina cu riscuri crescute. Defecţiunea se propagă şi la alte componente, dar semnalul de avertizare fiind întrerupt, şoferul nu va fi informat asupra lor. Atunci când înlăturăm simptomele, înlăturăm semnalele de avarie fără să remediem cauzele lor.

INFORMAŢIE NONGENOMICĂ

Teoria convenţională afirmă că:

ADN ⇒ ARN ⇒ Proteină (elementul generator de comportament)

Acest traseu este incomplet. El ilustrează doar funcţia reproductivă a ADN-ului. În realitate, funcţionalitatea se prezintă complet sub forma:

SEMNAL ⇒ Proteine regulatoare ⇒ ADN ⇒ ARN ⇒ Proteine

Noile descoperiri publicate de Howard Temin în reviste ştiinţifice de notorietate atestă faptul că informaţia poate curge în ambele sensuri. Astfel, ARN-ul poate trimite informaţia genetică înapoi spre ADN. Acum ştim că acest fenomen este posibil, deoarece prin intermediul lui se poate explica maladia SIDA. Traseul propagării informaţiei genetice poate fi înţeles sub forma:

SEMNAL ⇒ Proteine regulatoare ⇒ ADN ⇔ ARN ⇔ Proteine ⇐ SEMNAL

Există un flux permanent de informaţie şi semnale schimbat între mediu şi celulă. Cum se transmit aceasta asupra copilului nenăscut? Biologia convenţională afirmă că totul este legat de

factorii genetici aleatori incontrolabili şi de nutriţia mamei. În realitate, mama influenţează celulele fătului, aşa cum îşi influenţează propriile celule, prin propriile ei comportamente şi reacţii faţă de mediu şi aspectul social (familie, serviciu etc.).

Din punct de vedere al embrionului, obiectul percepţiei sale, adică *mediul exterior*, este reprezentat de organismul mamei, *deoarece* el se hrăneşte cu sângele mamei. Dar, în timp ce biologia convenţională ne spune că sângele mamei transportă nutrienţii la organismul fătului, ea „uită", să menţioneze faptul că, în acelaşi timp, sângele mamei oferă fătului toţi hormonii şi moleculele care îi vor organiza corpul în vederea pregătirii răspunsului la mediu, aşa cum organismul ei a fost pregătit să răspundă. Cu alte cuvinte, fătul se adaptează mediului înconjurător prin intermediul percepţiilor (credinţelor) mamei. Indiferent de originea geografică a părinţilor, copiii se adaptează noului mediu, încă înainte de a se naşte.

Într-un articol din 2004, apărut în revista Newsweek, se putea citi titlul: *Unde începe sănătatea?, Obezitate, cancer şi atac de cord… sau cum vi se „aranjează" şansele în pântecul mamei.* Pe scurt, articolul evidenţiază faptul că genele copilului sunt selectate dinamic, ca răspuns la percepţiile mamei (care nu sunt altceva decât credinţele ei, corecte sau nu), sub directa influenţă a tatălui, factorilor sociali şi locului de muncă. Părinţii sunt cei care îşi impun prima *inginerie* genetică asupra copilului.

Acest fapt mai are o repercusiune importantă, şi anume dezvoltarea mecanismelor de apărare şi creştere, în funcţie de modul în care acestea sunt activate la părinţi. Cu cât mecanismul de protecţie este mai activ la mamă, cu atât sângele va fi orientat mai mult spre organele musculare, oase şi cartilaje, diminuând activitatea celorlalte organe şi sistemului imunitar, pe durata menţinerii ameninţării. Anumite cercetări ştiinţifice au dovedit că influenţa mediului prenatal este mult mai mare decât influenţa strictă a codului genetic.

Atunci când părinţii sunt stresaţi, hormonii de stres traversează placenta de la mamă la făt şi selectează genele care ulterior favorizează copilului nou născut boli cardiovasculare, cancer sau obezitate. Aceasta se mai numeşte transmisie nongenomică, adică transmisii de comportament şi răspunsuri adaptative. Tot în perioada în care mama îşi creşte copilul, ea continuă să îi transmită informaţie nongenomică astfel încât, în subconştient, copilul va învăţa să îşi crească viitorul său copil, atunci când va face această alegere în viaţa sa. Aşadar, influenţa noastră, ca părinţi, se răsfrânge asupra mai multor generaţii. Altfel spus, comportamentul nostru de azi va influenţa copilul nostru de mâine.

CONCLUZII ŞI OPINII

Odată cu acumularea excesivă a stresului şi permanentizarea sa la nivelul fiecărui individ, se formează o nouă generaţie de indivizi, care vor avea dezvoltat, în mod excesiv, mecanisme de apărare. Răspunsul lor la stres va fi unul irațional, de violenţă şi criminalitate. Viaţa este privită, tot mai mult, ca o competiţie, de genul *unii împotriva altora*, guvernată de legea *celui mai puternic*. Violenţa este doar unul din numeroasele răspunsuri primare la stres. Percepţiile noastre din mediu nu sunt doar credinţe, adesea incorecte, ci şi experienţe de viaţă, deoarece pe măsură ce interacţionăm şi ne dezvoltăm de mai multe ori acea percepţie, organismul tinde să se reconfigureze, încât să reacţioneze cât mai bine la aceasta.

Creierul converteşte sub influenţa minţii (şi a celorlalte structuri bioinformaţionale) experienţele în conştienţă de viaţă. Noi devenim conştienţi de faptul că trăim numai prin intermediul experienţelor. Iar acestea sunt acumulate şi înregistrate definitiv în creier şi în componentele bioinformaţionale. A fi viu înseamnă a fi capabil de a înregistra şi acumula aceste experienţe. La ce foloseşte faptul de a acumula, învăţa şi înregistra experienţele? Răspunsul este simplu: la evoluţia bioinformaţională. Odată ce au fost suficient de bine educate, mersul pe stradă, coordonarea mişcărilor pentru consumul hranei şi nenumărate alte aspecte ale vieţii noastre se desfăşoară automat. Creierul şi mintea noastră nu mai trebuie să fie atât de intens focalizate asupra acestora, deoarece avem de învăţat şi memorat multe alte lucruri.

Acelaşi tip de educaţie este recomandat pentru declanşarea şi menţinerea definitivă a mecanismului bioalchimic. Autoeducaţia şi autocunoaşterea orientate spre aspectele benefice organismului sunt mecanisme eliberatoare, deoarece fiecare lucru nou învăţat ne eliberează de necesitatea de a ne focaliza asupra lui. Putem merge pe stradă şi, în acelaşi timp, să ne gândim la

mii şi mii de lucruri, deoarece aproape toate acţiunile noastre izvorăsc din previzualizare, sub acţiunea dorinţelor, se repetă automat şi apoi devin germenii noilor noastre experienţe, care ne determină să facem alte acumulări.

Există cel puţin două feluri de experienţe: cele de natură aproape exclusiv materială (care ne atrag şi le previzualizăm, după ce alte experienţe au fost suficient de bine învăţate) şi cele de natură mistică. Mintea are acum suficientă libertate de a se focaliza asupra lucrurilor din prezent sau unor experienţe mistice. În funcţie de ceea ce alegem în fiecare moment, viaţa noastră se desfăşoară într-o combinaţie dintre aceste două tipuri de experienţe. Cu toate acestea, ezoterismul afirmă că, la un moment dat, este necesar să întrerupem şirul nesfârşit al dorinţei de a căuta noi experienţe. Atunci apare starea de non-dualitate, de transcendere a dorinţei şi ataşamentului faţă de experienţe şi obiectele simţurilor, după care experienţele pot fi efectuate în continuare, fără a ne mai înlănţui.

Totul este aproape preprogramat iar suma credinţelor noastre din fiecare moment ne selectează şi formează genele. Asemenea imaginii negative a filmului dintr-un aparat, care este complementară imaginii pozitive, celula umană este complementară miriadei de semnale recepţionate la nivelul membranei. Chiar şi aşa, multe din interpretările noastre asupra realităţii, se modifică şi ne apar ca fiind diferite, ca şi când am privi spaţiul şi lucrurile din spaţiu prin intermediul unor filtre. Atunci când descoperim lucruri care ne sperie, privim realitatea printr-un anumit filtru de credinţe. Frica generează o realitate limitată, filtrată de credinţele minţii.

Ni s-a inoculat ideea otrăvitoare conform căreia viaţa e o luptă, iar supravieţuirea se bazează pe abilitatea de a lupta pentru a atinge culmile succesului (oricare ar fi acesta). Atunci când toţi ceilalţi cred în acelaşi lucru, noi luptăm cu propriile noastre credinţe ireale. Atunci când trăim în frici de tot felul sau în bucurii alese, trăim într-un sistem de credinţe mai mult sau mai puţin limitative. Dacă un număr suficient de oameni ar dori şi ar reuşi să trăiască în bucurie, calea de accesa realităţi de ordin superior este accesibilă şi firească. Deşi dovada ştiinţifică a existenţei unei conştiinţe de sine întârzie să apară, celulele fiecărui corp poartă o identitate a întregului din care fac parte, astfel că transplanturile de organe implică deseori probleme de compatibilitate. Fiecare celulă are receptori de identitate care condiţionează integrarea acesteia în noua comunitate.

Noua biologie despre care vorbeşte Bruce Lipton este o ştiinţă care studiază procesele simultane dintre creaţie şi evoluţie. Cât timp ne ia să ne schimbăm o credinţă rea şi cât timp ca să ne schimbăm o credinţă bună? Răspunsul corect este: **la fel de mult.** Suntem mult mai puternici decât a crezut cineva vreodată, dar am renunţat la acesta pentru a da vina pe gene. Psihologii şi psihiatrii ne informează că peste 70% din credinţele noastre sunt negative şi repetitive. Dacă aţi avut răbdarea necesară să citiţi această carte, cea mai bună încheiere ar fi: *dumneavoastră sunteţi responsabili pentru tot ceea ce vi se întâmplă* şi pentru a nu părea o abordare pesimistă o completăm prin următoarele cuvinte: *din momentul în care deveniţi conştienţi că sunteţi responsabili de tot ce vi se întâmplă*.

REFERINŢE:

Bruce Lipton, *The Biology Of Belief*, DVD, fragmente comentate şi prelucrate, cu permisiunea lui Bruce Lipton. www.brucelipton.com

DISCUŢII ŞI TEORII PREZENTATE DE BRUCE LIPTON

Bruce Lipton: Este foarte important să recunoaştem că epigenetica se aplică tuturor genelor, indiferent că sunt normale sau mutante. Ceea ce înţeleg eu prin aceasta e că sub (influenţa) mecanismului de epigenetică, percepţia noastră ca răspuns la (semnalele) din mediu, noi putem rescrie codul genetic pentru a obţine variaţii ale genelor noastre. De fapt, mecanismul epigeneticii poate crea variaţii ale fiecărei gene din corpul nostru. Asta ne conduce la faptul că prin epigenetică poţi lua o genă normală şi îi poţi modifica exprimarea pentru a crea o genă mutantă precum cancerul. Dar de asemenea, în acelaşi context, puteţi lua o genă mutantă, îi modificaţi mecanismul de exprimare, pentru a manifesta un comportament mai apropiat de cel normal.

În cartea mea „Biologia Credinţei" eu am vorbit despre un pacient al medicului Albert Mason, care avea o dereglare genetică la nivelul pielii, şi care îl făcea să arate asemenea unui om-elefant şi l-au tratat crezând că merită să îşi schimbe sistemul de credinţe; boala a intrat în remisie, iar pielea băiatului a devenit normală, iar mai târziu, după toate acestea, Mason a aflat că aceasta a fost o boală congenitală produsă de o genă mutantă. În principiu, acesta e un exemplu care arată că

dumneavoastră vă puteți schimba mecanismul de exprimare genetică. Ceea ce trebuie să aveți în atenție, este faptul că mintea conştientă şi cea subconştientă contribuie la exprimarea genetică. Dacă aveți o credință în sistemul dumneavoastră subconştient de credințe conform căreia opiniile altor medici sunt mai adevărate decât cele ale dumneavoastră, atunci trebuie să fiți foarte atenți la faptul că cei mai mulți dintre noi am fost programați să acceptăm (automat) opiniile medicilor ca fiind absolut adevărate.

Aşa că dacă credințele dumneavoastră subconştiente au fost programate când eraţi tineri, şi acum ați primit un diagnostic al unei anumite boli, trebuie să recunoaşteți faptul că influența acestui diagnostic prin el însuşi generează ceea ce noi numim un efect nocebo. Efectul nocebo (opus celui de placebo – *n.t.*) ca şi consecință a unei gândiri negative, poate realmente crea (sau accelera – *n.t.*) boala sau afecțiunea care vă îngrijorează. Aşadar, e important să recunoaşteți faptul că mintea modifică şi influențează consecințele genei Huntington, dar de asemenea trebuie să recunoaşteți faptul că sunteți influențați inconştient de opiniile profesioniştilor cu care interacționați, în special medici, iar opiniile şi prognozele lor vor deveni credințele voastre, dacă subconştientul acceptă faptul că medicii sunt purtătorii adevărului în îngrijirea dumneavoastră.

Întrebare: ***Care este cauza tulburării mentale şi care e cheia spre vindecare?***

Bruce Lipton: Într-adevăr, cauza tulburării mentale ar putea fi diverse influențe asupra sistemului nervos, de la cele fizice la cele comportamentale care perturbă funcționarea sistemului nervos. Astfel, eu pot crea distrugeri în calea dezvoltării sistemului nervos, pe care le-am putea numi incorect „cablări" (legături între cabluri – *n.t.*), aş putea introduce substanțe chimice toxice în sistem care vor avea efecte adverse asupra sănătății şi viabilității celulelor, distrugând neuroni pe anumite trasee, aceasta fiind o altă cale de a interacționa cu problema şi totuşi traseele foarte importante sunt cele ale învățării. Acestea sunt experiențiale şi ele devin importante pentru că prin modul în care noi răspundem la viață şi cum ne adaptăm comportamentul pentru a face față lumii în care trăim, putem să „decablăm" sistemul nostru neuronal pentru a-l face să răspundă în mod corespunzător. Toate aceste lucruri, fizice, chimice sau erori de programare, ne pot influența starea de sănătate mentală.

Unul din lucrurile pe care trebuie să le recunoaştem este marea adaptabilitate a sistemului nervos. S-a arătat deseori că dacă se înlătură anumite porțiuni din creier cele rămase pot prelua funcțiile celor care lipsesc ajutând individul să revină la o viață normală. De ce e important? Deoarece creierul este complet adaptabil. Dacă am înțeles cu adevărat originea şi locul problemelor, atunci există o oportunitate de a schimba programarea şi de a o aplana pentru a învinge chestiunea chiar dacă e una de natură chimică sau fizică, o putem adapta învățării de noi căi, de a ajuta creierul să lucreze cu noile informații prin alte metode. De ce e relevant acest fapt? Deoarece avem înțelegerea convențională care ne spune că dacă ai un traumatism neurologic atunci asta e! Nimic nu se poate repara, deoarece există o credință veche conform căreia creierul nu se poate autorepara. Ei bine, asta e doar o credință veche.

Acum ştim că neuronii sunt creați zilnic şi sunt oferiți sistemului pentru a funcționa optimizat. Importanța acestui fapt e că nu există limitare în capacitatea noastră de a ne vindeca şi reface traseele neuronale. Principala limitare pe care o avem e sistemul nostru de credințe care spune oamenilor că nu există nicio oportunitate pentru ei sau că „cutare" diagnostic nu are nicio altă soluție în afara celei descrise de psihiatri şi neurologi. Aceasta devine o limitare, deoarece dacă mintea dumneavoastră este setată ideii că „eu nu sunt capabil să fac indiferent ce asupra acestei boli sau probleme", atunci aceasta va opri orice încercare de vindecare la care ați lucrat. Este important să recunoaştem că oamenii folosesc deseori cuvântul „miracole". Şi aceste miracole sunt ceva în genul: cineva are o fractură de coloană şi i s-a spus că nu va mai umbla niciodată, şi el va umbla, sau altcineva are „cutare" problemă neurologică de la ceva accident şi i s-a spus că nu se va vindeca niciodată, apoi el se vindecă. Fiți serioşi!

Acestea nu sunt miracole! Ele sunt abilitatea sistemului de a se vindeca în cele mai bune împrejurări de a înlocui țesutul distrus şi de a crea un sistem nou sănătos. Vă rog, nu vă simțiți descurajați, de gândirea negativă, ci trebuie întotdeauna să mergeți înainte prin credința: „eu pot şi voi fi întotdeauna capabil să fac schimbări!", deoarece fără asta, nicio schimbare nu e posibilă.

Întrebare: ***În ce fel se modifică exprimarea genetică?***

Bruce Lipton: Studii interesante realizate pe gemeni au relevat faptul că fiecare zi a experienței unor gemeni în lume le modifică exprimarea genetică. În consecință, atunci când se studiază exprimările genetice s-a aflat că din momentul naşterii, acestea sunt în esență identice. Dar atunci când exprimările sunt comparate după un an, ani, ani, ani şi ani, am aflat că exprimările genetice ale gemenilor devin din ce în ce mai diferite. Asta ne conduce la înțelegerea faptului că genele noastre răspund dinamic la experiențe şi mediu.

E important să recunoaştem că viețile noastre ne transferă înapoi informații în (sistemul nostru) ereditar. Noul mecanism despre care s-a aflat că se potriveşte cel mai bine e cel epigenetic. În esență, el înseamnă următoarele: codul genetic este echivalentul cuvintelor dintr-un dicționar, iar epigenetica este abilitatea „tăierii" cuvintelor şi „remontării" lor în secvențe diferite. Deci, ceea ce face epigenetica este de a lua codul genetic, a-l „tăia" în „piese" şi de asambla „piesele" în alte forme în acord cu răspunsul dumneavoastră la mediu. Piesele sunt „aranjate" astfel încât proteinele care sunt create de aceste gene sunt mult mai adaptabile la mediu şi vă mențin vitalitatea şi sănătatea într-o lume permanent schimbătoare.

Aşa că, în esență, mecanismul epigenetic e un simplu proces de a lua codul genetic şi de a-l „tăia" cu o „foarfecă" şi apoi se remontează „piesele" într-o altă secvență pentru a prescrie variații ale proteinelor care ne alcătuiesc corpul în sensul unor proteine care ne adaptează cerințele de structură şi comportament. De fiecare dată când modificăm proteinele noi, de fapt ne modificăm structura şi comportamentul. Aceasta e o simplă „matematică" sau cod lingvistic prin abilitatea de a citi mediul şi „reasambla" codurile.

Întrebare: ***Care sunt gândurile dumneavoastră asupra vieții în absența minții?***

Bruce Lipton: Conceptul vieții în absența minții mă surprinde şi aproape mă sperie teribil. Eu aş sugera mai degrabă o minte pentru viață. O minte pentru viață înseamnă a fi atent la ceea ce se întâmplă în lume, în momentul apropiat, deoarece tot ce aveți nevoie în aceste momente este de a avea puterea de a răspunde şi de a schimba lumea în care trăiți. Când mintea dumneavoastră e împrăştiată peste tot, subconştientul rulează programe ale unor obişnuințe care vă conduc biologia fără să le acordați nicio atenție. Dar atunci când vă mențineți mintea conştientă în momentul prezent, aceasta e oportunitatea dumneavoastră de a avea control toată viața asupra corpului şi comportamentului.

Aveți putere în viață de a face alegeri, dar pe care obişnuințele dumneavoastră nu le susține întotdeauna, deci în principiu, conceptul care devine cu adevărat important e de a menține mintea conştientă în clipa prezentă, şi focalizată asupra a ceea ce se întâmplă în lumea voastră. Un punct de vedere important care rezultă din această cercetare este că una din căile cele mai eficiente de a menține mintea cuiva în clipa prezentă e de a fi îndrăgostit.

Când au verificat aceasta la mai multe persoane în diferite momente ale zilelor de lucru şi ceea ce făceau, s-a descoperit că mintea conştientă oscilează între gândurile despre trecut şi cele despre viitor, rezolvând probleme undeva în spațiu, şi drept consecință, mulți dintre noi funcționează pe baza obişnuințelor minții subconştiente.

Cu toate acestea, atunci când au observat mințile oamenilor îndrăgostiți, sau care erau logodiți sau erau ca într-o „lună de miere", au descoperit faptul că aceşti oameni „funcționează" aproape întotdeauna în momentul prezent prin mintea conştientă. Aceasta e starea de atenție deplină care îi ajută să creeze acea aşa numită „lună de miere" pe care o trăiesc, să creeze o viață pe această planetă care e ca şi când ar trăi în Paradis, atunci când oamenii spun: „mă simt ca în Paradis", este pentru că ei îşi creează o viață care îi susține în ceea ce fac. Acea viață este o expresie a minții conştiente şi nu a minții subconştiente.

Aşa că mai degrabă decât a fi „fără minte", cel mai bun lucru pe care îl pot spune e de a fi maximum de prezent pe cât posibil. Trăiți senzațiile, simțiți experiențele şi dacă ele nu sunt în acord cu dumneavoastră atunci acesta e momentul unei alegeri în care mintea conştientă poate spune: „voi alege să fac altceva", şi atunci vă spun: îndreptați-vă spre ceea ce vă oferă fericire, îndreptați-vă spre ceea ce vă oferă iubire, îndreptați-vă spre ceea ce vă oferă armonie, şi pentru a face asta, rămâneți cât mai atenți, deoarece aceasta e calea ce vă oferă puterea deciziei ce permite să creați „Paradisul pe Pământ".

SELECȚIUNI DIN „PROIECTUL 10-10-10 PILULĂ SAU PERCEPȚIE"

Bruce Lipton: În mod clar, comportamentul are două laturi: o parte din el este instinctual şi se bazează pe genetică, iar o parte e învățat şi acumulat ca răspuns la experiențele din viață.

Comportamentul primar al oricărui organism viu este de a răspunde stimulilor din mediu prin oricare din următoarele răspunsuri: un stimul vine din mediu, şi poți considera că acest stimul e ceva care îți favorizează creşterea şi din acest motiv vrei să preiei acest stimul şi să îl integrezi în viața ta pentru a creşte. Deci, atunci când un sistem percepe un stimul care favorizează creştere (sau dezvoltare – *n.t.*), sistemul se va „deplasa" spre acel stimul pentru a-l asimila şi integra. În contrast cu aceasta, dacă stimulul pe care îl percepe un individ este amenințător atunci există un automatism al sistemului de a acționa la percepția unei amenințări şi el „trece" în poziție defensivă, dar poziția defensivă nu este una de a se „apropia" de stimul, ci de a se „îndepărta" de el.

Atunci când se „îndepărtează" de stimul, sistemul nu se deschide ci se închide sub forma unei poziții defensive, deci în principiu e vorba de o calitate „înnăscută" a sistemului de a se „îndrepta" întotdeauna spre tot ceea ce oferă creştere, respectiv de a se „îndepărta" întotdeauna de ceea ce reprezintă o amenințare.

STRESUL

Bruce Lipton: Există două genuri de stres. Unul este numit „eustres" şi altul este numit „distres" şi corpul are două răspunsuri total diferite la ele. Şi iată diferența! „Eustres" înseamnă stres bun. Este genul de stres al unui atlet sau al jucătorului de tenis sau al unui jucător de fotbal, în timpul meciului, când se află pe teren şi îşi forțează limitele fiziologice, generând un stres corporal.

Dar de ce există stres bun, numit „eustres", opusul lui „distres"? Şi răspunsul este: „distresul" este un stres care-ți amenință supraviețuirea. „Eustresul" e doar un stres care-ți forțează limitele fiziologice. Deci, dacă participi la un joc şi nu eşti gladiator, ca să mori dacă pierzi, fiindcă asta ar implica „distres", atunci „eustresul" e legat mai mult de joc, şi de ce spun asta? Mă antrenez, forțându-mi fiziologia, dar nu cu prețul supraviețuirii mele. Deci asta eliberează cu totul alți compuşi chimici în trup, care controlează celulele în alt mod favorizând creşterea şi funcționarea, formând noi muşchi şi noi sisteme, pentru a face față acelui stres.

Unul dintre lucrurile interesante privind corpul nostru este că avem în interior tot atât de multe bacterii câte celule avem, la atâtea trilioane de celule. Şi majoritatea acelor bacterii trăiesc în intestinele noastre, în micile crevase ale intestinelor. De fapt, cred că avem trilioane de bacterii în noi. De fapt, suntem un compus mixt, format din celule şi bacterii. Şi există alte teorii interesante, care spun că fiecare mitocondrie aflată în celulele noastre ar fi putut evolua din bacterii.

Cu alte cuvinte, acestea sunt lucruri pe care noi încercăm să le omorâm, deşi ele sunt de fapt propriile noastre componente. Există expresia de „organisme oportuniste", în comunitatea medicală. Şi asta înseamnă că pot lua o probă de sânge de la mine sau de la altcineva şi vă pot demonstra că fiecare dintre noi e infectat cu toate bacteriile, viruşii şi paraziții de bază ai omului. Şi spui: „Dar eu nu mă simt infectat, ci destul de sănătos!" şi răspunsul e că, atât timp cât sistemul meu imunitar lucrează la potențial maxim, atunci țin sub control organismele oportuniste. Dacă sistemul imunitar devine compromis, atunci organismele oportuniste preiau controlul.

Ei bine, dacă stai să te gândeşti, de aceea stresul şi boala sunt mereu cuplate. În şcoală, în perioada examenelor, elevii se îmbolnăvesc cel mai des. De ce? Fiindcă atunci când sunt stresați de examene, care le determină viitorul, eliberează hormoni de stres, care le blochează sistemul imunitar şi acum se pot îmbolnăvi.

Atunci când metabolismul se dezechilibrează, se dezvoltă o mare cantitate de bacterii şi ciuperci nocive şi partea benefică, care ne sprijină sistemul imunitar şi sănătatea, este suprimată mental, emoțional şi fizic. Unul dintre domeniile în care doctorii se grăbesc să scrie rețete, în care sunt implicați în special medicii generalişti, este cel al uzului de antibiotice, şi nu există dubii că uzul de antibiotice este important în multe cazuri. De exemplu, dacă ştim că e vorba de o anumită bacterie, atunci ştim că e important să le folosim.

De asemenea, avem cazul meningitei, când salvează vieți şi avem cazul pneumoniei, când sunt importante. Totuşi putem spune că pentru marea majoritate a oamenilor, a celor care au infecții virale, a le administra antibiotice de fapt, este fără nici un folos.

CALEA RAPIDĂ ŞI FACILĂ

Bruce Lipton: E important să înţelegem că nu avem o boală mentală, ci, mai degrabă, provocăm boala mentală. Este un proces interior, de gândire şi simţire, care creează starea în sine, a unei depresii sau anxietăţi sau a celorlalte de etichete de boli mentale, potrivit manualului DSM.

Mi se pare foarte interesant că sunt atât de multe medicamente, pentru atât de multe aşa-zise dereglări psihologice şi totuşi nu există nici un test obiectiv pentru ele, nu există teste de sânge sau ale dezechilibrelor chimice, nu există teste cu raze X sau biopsii.

Tot ce se întâmplă e că cineva vorbeşte cu altcineva şi decide ce medicamente să-i dea. Dacă ai o problemă cardiacă, te duci la doctor şi faci o electrocardiogramă. Dacă ai probleme cu vezica, mergi la doctor şi faci o scanare cu ultrasunete, pentru diagnosticare.

Mulţi oameni au probleme cu anxietatea sau depresia sau au psihoze şi merg la doctor care spune: „Ei bine, încearcă asta, să vedem cum merge!" Deci doar ghicim în cazul creierului şi o persoană spune: „Ei bine, mi-am pierdut libidoul şi am tendinţe sinucigaşe şi îmi cade părul." „Ei bine, ok, încercăm altceva, sau ia mai multe medicamente!"

Numărul medicamentelor a ajuns la câteva sute de mii, aşa că mă întreb dacă ele se concentrează într-adevăr pe sănătate. Dacă ştim că stilul de viaţă este cauza bolii, atunci oare nu ar fi mai bine să închidem reţelele de fast-food şi să ne focalizăm pe educaţia de sănătate, în loc de a trata boala medicamentos?

În Statele Unite profesia medicală este cauza principală de deces, statistic vorbind. Se numeşte boala iatrogenică. Mă duc la doctor plângându-mă de „A", mă „tratează" şi apoi mor din cauza „B" şi deci mor din cauza tratamentului. Mii de oameni mor anual din cauza medicamentelor prescrise. Dacă ar fi murit atâţia oameni din cauza drogurilor, poliţia ar fi fost peste tot, căutând acele droguri. Mii de oameni mor din cauza unui medicament comercial prescris şi noi numim asta „costul practicii medicale".

Cred că acel cost este atât de exagerat, încât este de fapt inuman şi condamnabil moral. La nivel social am putea să ne întrebăm, ce anume e rău în a lua un antidepresiv ca Prozac? Tot ceea ce fac aceste medicamente este blocarea receptării naturale a serotoninei, care rămâne mai mult timp în sinapse. Dar acesta e un mod simplist de a înţelege mecanismul medicamentelor şi a complexităţii acţiunii lor biologice.

Medicamentele SSRI nu au eficienţă mai mare, într-un test chimic de laborator, decât o pilulă cu zahăr şi atunci spui: „Stai puţin!". Cum e posibil ca medicamentul Prozac, ce pare să nu fie mai eficient decât o pilulă cu zahăr, să fie unul din cele mai bine vândute medicamente, pentru care se bat oamenii? Şi îmi place acest răspuns, fiindcă nu e decât un banal placebo. Şi ca să explic asta, când spun că e un medicament placebo, înseamnă că îţi dau o pilulă cu zahăr şi tu vei pretinde că e un medicament şi vei lua pilula, dar credinţa ta te va vindeca.

Efectul este responsabil de o treime din vindecările din domeniul medical. Este un fapt acceptat, că pe lângă medicamente, terapii şi chirurgie, o treime din vindecări se datorează, exclusiv, propriei credinţe. Vă dau pilule cu zahăr şi credinţa va vindeca o treime dintre oameni.

Dar Prozac vindecă mai mult de o treime, deci cum de e posibil? Şi răspunsul este: datorită efectelor sale secundare. Când iei o pilulă cu zahăr, pur şi simplu efectul dispare şi rămâi doar cu credinţa că ai luat o pilulă. Când iei Prozac, există un efect secundar, un răspuns fiziologic al corpului tău, lucrurile se schimbă, ai furnicături, parcă nu te simţi prea bine. Asta pentru un placebo, e ca o rachetă de accelerare. Nu numai că am luat o pilulă, dar ŞTIU că are efect, SIMT EU că are efect şi bum efectul placebo este amplificat! Deci toate marile „vindecări" determinate de aceste medicamente reprezintă doar un efect placebo mai intens. Şi este un fapt stabilit ştiinţific.

În cazul medicamentelor, sunt utile tocmai efectele secundare, fiindcă, odată ce a apărut un efect secundar, avem o nouă pilulă şi putem mări gradul de folosire al produselor noastre, cât timp continui să le iei. Şi astfel, mă gândesc că n-ar trebui să ajungem, prea curând la aşa ceva.

Modelul nostru convenţional medical spune: corpul e o maşină biochimică. Deci las celulele într-un mediu foarte nociv, dar dacă schimb chimicalele din corp, atunci corpul va opune rezistenţă mediului nociv.

Foarte simplist şi foarte eronat! Fiindcă corpul este o întreagă reţea de componente chimice, nu e un simplu „din A rezultă B apoi C şi dacă B e defect, îl înlocuieşti şi ai reparat totul". Aşa facem! A se leagă cu B cu C cu D cu E, F şi G şi dintr-o dată, nimic nu e liniar, ci totul este corelat.

Când încerci să arunci o substanţă chimică într-un întreg intercorelat, probabil că vei influenţa ceea ce doreşti, dar influenţezi şi alte lucruri, pe care nu intenţionai să le influenţezi. şi de aceea toate medicamentele prescrise au o mulţime de pagini cu efectele secundare. Cel mai important este să înţelegeţi că ele nu sunt efecte secundare! E un eufemism! Asta îi face să spună: „Oh, da, acest medicament trebuia să vindece A şi din păcate, te ucide generând B, dar nu te speria, e efect secundar!" Şi realitatea e că ar trebui să admită adevărul, că nu există efecte secundare, ci **toate sunt efecte directe.**

Medicamentele rescriu sistemele voastre corporale. Asta e tot ce fac! În cazul unei substanţe naturale, când nu e mai necesară, corpul o elimină. Când ai o substanţă sintetică patentată, el nu o poate elimina, dar substanţa continuă să acţioneze şi va lucra mult timp după ce nu mai este necesară. Şi asta produce efectele secundare!

Ceea ce am descoperit este că violenţa manifestată frecvent în SUA, cum ar fi atacurile armate din şcoli, gen Columbine şi altele, aproape fiecare dintre ele au fost provocate de copii ce luau pilule SSRI sau se aflau pe cale de a nu le mai lua sau doreau să scape de ele, fiindcă unul din efectele lor secundare este depresia suicidară, furia şi mânia. Deci practic este ceva foarte ciudat, fiindcă am citit un articol cu argumente pro şi contra Prozac şi primul paragraf afirma că e un placebo.

Şi hai să-i analizăm părţile bune şi rele. Mă gândeam că partea negativă este atât de dezastruoasă, că nici un om aflat în toate minţile, care ar şti aceste probleme, nu ar da niciodată acest medicament unui copil. Dar trebuie să admit că făcând parte din industrie câţiva ani, industria e propulsată de interese corporatiste, nu de ştiinţă. Ştiinţa e un impuls pur intelectual, pură filozofie, ştiinţă şi studiu. Interesele corporatiste se rezumă la câţi bani se pot face.

Deci am promovat Prozac, deoarece companiile farmaceutice l-au promovat pe seama sănătăţii copiilor şi a oamenilor care l-au luat. Sunt multe lucruri pe care le putem face ca să ajutăm oamenii, înainte de a se ajunge la Prozac. Dar din păcate suntem condiţionaţi să aşteptăm o hârtie din partea doctorului nostru, cu recomandări, pentru o „medicaţie" chimică. Şi cred că trebuie să fim foarte atenţi, fiindcă acea medicaţie nu ne elimină sentimentele.

Dacă sentimentele noastre sunt fundamentele personalităţii noastre şi sistemul nostru imunitar e asociat intens cu acele sentimentele, atunci bolile cronice s-ar putea datora unor sentimente ce nu au fost exprimate. Trebuie să fim foarte atenţi cu medicaţia curentă, fiindcă nu reuşeşte să suprime acele sentimente.

41. TEORII , IPOTEZE ŞI SPECULAȚII

Câteva dintre cele mai interesante, dar totodată controversate teorii au fost succint amintite de către jurnalista Lynne McTaggart în cartea sa *Câmpul – Căutarea Forței Secrete a Universului*, Ed. Adevăr Divin, 2009.

Una din ele, formulată de Pribram şi Hameroff, consideră conştiința drept o emanație a unei superradianțe, o cascadă a undelor de coerență subatomică. Astfel, gândurile care formează un sistem coerent pot să producă modificări ale realității sau percepției acesteia, sau după cum spunea Robert Jahn într-o discuție cu Brenda Dunne: *atunci când pătrundem suficient de adânc în Universul cuantic, s-ar putea să nu mai existe deosebire între mental şi fizic, conştiința fiind aceea care încearcă să dea sens unui „viscol" de informații. În locul a două lumi aparent tangibile s-ar putea să nu avem decât una singură: câmpul şi capacitatea materiei de a se organiza coerent.*

În studiile sale, Karl Pribram a formulat o teorie a funcționării creierului care precizează faptul că aceasta are la bază principiul holografiei afirmând că: *Creierul comunică cu sinele şi cu restul corpului biologic prin limbajul interferenței undelor – fază, amplitudine şi frecvență. A cunoaşte lumea înseamnă pur şi simplu a rezona cu ea.* Teoriile lui Pribram au fost primite cu multă neîncredere în perioada anilor 1960 când au fost publicate pentru prima dată.

Biologul Paul Pietsch de la Universitatea Indiana a fost un sceptic convins al teoriei holografice asociată funcționării creierului. În încercarea sa de a dovedi contrarul el a efectuat nenumărate experiențe de extirpare şi apoi repunere la loc a diferitelor părți din creierul unei salamandre, dar care nu i-a influențat funcțiile obişnuite. În peste 700 de experimente, Pietsch a extirpat o mulțime de fragmente de creiere de salamandre, a inversat chiar şi locul diverselor bucăți la repunerea lor în corp, le-a tăiat cu o maşină de tocat carne amestecându-le aleator şi de fiecare dată când erau puse la loc, în indiferent ce cantitate şi în ce combinație, salamandrele îşi reveneau la un comportament normal.

O altă teorie care precizează rolul şi existența conştiinței (unui observator în viață) reformulată de Helmut Schmidt se referă la aşa-numita interpretare „Copenhaga" (numită astfel deoarece Bohr locuia acolo la vremea când postula principiile fizicii cuantice). Bohr şi Heisenberg au observat, pe baza unui experiment, că un electron nu este o entitate clar definită, ci el există ca potențial a unei mulțimi de probabilități, dar în momentul unei măsurători (observări) el „îngheață" într-o anumită stare, iar în momentul finalizării acelei măsurători sau observații, electronul se „re-topeşte" în mulțimea probabilităților, astfel încât niciodată nu vom şti totul despre el.

Observarea electronului este echivalentă cu colapsul funcției de undă la momentul *t* al efectuării observației. Interpretarea Copenhaga sugerează faptul că manifestarea aleatoare este o trăsătură de bază a naturii. Oare în virtutea acestei descoperiri am putea opri un fluture în zbor sau să îi modificăm traiectoria? Nu. Acțiunea observatorului asupra sistemelor macroscopice cu grad ridicat de organizare necesită focalizări perfect coerente ale energiilor cu care el realizează observarea. Modelul funcționării minții sugerat de W.G. Braud se referă la faptul că dorințele şi intențiile noastre ne creează realitatea în care trăim. *„Aveți grijă ce doriți"* spunea Braud. *„Fiecare dintre noi are capacitatea de a-şi împlini dorințele."* Braud a testat această idee observând că ea funcționa numai la manifestarea moderată a lor şi nu în cazurile de străduințe intense. Astfel, lupta puternică şi motivată de a reuşi în lume, bazată pe principiul unei selecții a celui mai puternic este deseori sortită eşecului, în timp ce manifestările relaxate, pasive, receptive şi detaşate ale dorințelor au oferit rezultate, uneori, remarcabile. Şi exemplele ar putea continua.

Ne putem atribui o semnificație mai profundă nouă înşine şi lumii din care facem parte. Putem arăta că există o parte „spirituală" a creierului, la care putem avea acces cu toții. E ceva ce putem face fiecare. Trebuie doar să formulăm ceea ce ne dorim, să ne concentrăm suficient de mult şi să fim atât de focalizați asupra acestui lucru, să fim atât de conştienți de el, încât să ne „pierdem" pe noi înşine, să pierdem noțiunea timpului şi a identității noastre.

În clipa în care suntem implicați în acea experiență, imaginea respectivă va fi singura cu adevărat reală. Fiecare am trăit această experiență când ne-am dorit ceva din toată ființa. Aceasta se

numeşte „fizică cuantică” în acțiune. Aceasta este realitatea care se manifestă, şi e Observatorul în acțiune. Ne aflăm aici ca să infiltrăm spațiul cu idei şi opere ale gândului. Suntem aici ca să facem ceva extraordinar în viață şi să recunoaştem locul în care avem într-adevăr posibilitatea de a alege, pentru a înțelege existența şi manifestarea minții, sinelui şi a sufletului. Lecturând această carte, pagină cu pagină, veți fi capabili să înțelegeți şi să aplicați ideile prezentate în viața şi profesia dumneavoastră. Impactul informației corect asimilate este garantat.

Omul trăieşte într-un mediu hipercomplex ce evoluează impredictibil. Mediul social este sursa cardinală de informație prin care sistemul neurocognitiv îşi reprezintă caracteristicile conspecificilor şi relațiile cu aceştia, precum şi evenimentele din mediul social, prin care îşi elaborează comportamentul social. Mediul social circumscrie o serie de norme şi valori a căror asimilare este necesară pentru adaptarea individului la conviețuire şi comunicare.

Flexibilitatea reprezentațională, care permite adaptarea omului la acest mediu, se sprijină pe un sistem neuronal care se dezvoltă prin interacțiunea dinamică dintre mecanismele de creştere neuronală şi activitatea neuronală determinată de solicitările din mediu.

Creierul a evoluat filogenetic, prin maximizarea capacității sale de a interacționa şi de a fi modelat structural şi funcțional de către mediu. Dinamica mediului a determinat dezvoltarea capacităților reprezentaționale, susținută de potențialul neuroplastic al creierului. Neuroplasticitatea circumscrie toate modificările structurale şi funcționale care survin în creier pe tot parcursul dezvoltării şi în viața adultă, ca urmare a interacțiunii dintre organism şi mediu şi care au drept scop optimizarea funcțională a sistemului nervos.

Dacă acceptăm că procesele cognitive şi cele neuronale interacționează, conceperea creierului ca structură statică cu circuite funcționale predeterminate (hardwired) nu se poate susține. Dinamica reprezentațională trebuie să fie paralelă cu neuroplasticitatea.

În paradigma constructivismului neuronal, arhitectura neurocognitivă are un grad minim de prespecificare, iar modificările structurale şi funcționale, care survin în interiorul său, sunt conduse de reguli de dezvoltare neuronală derivate din activitate. Omul se confruntă cu probleme diverse care solicită elaborarea unor programe a căror implementare implică, în mod necesar, adaptarea structurală a creierului. Într-o formulă mai tehnicistă, nonstaționaritatea mediului solicită flexibilitatea reprezentațională susținută de neuroplasticitate. O modificare de comportament, introdusă prin învățare, corelează cu o multitudine de evenimente moleculare şi celulare.

Din nefericire, o mulțime de funcționalități ale creierului sunt atât de automate, încât neuroştiințele au „alunecat” multă vreme spre identificarea „eului” cu creierul. Fiecare comportament instinctiv este automat şi cuprinde fie un element de apetit, fie unul de aversiune sau pe ambele. Apetitul este o stare de agitație, care continuă atâta vreme cât un anumit stimul, care ar putea fi numit stimul apetitogen, este absent. La intervenția stimulului apetitogen, el activează o reacție consumatorie căreia îi urmează o stare de repaus relativ. Elementul aversiv este o stare de agitație, care continuă atâta timp cât este prezent un stimul cu caracter perturbator, dar care încetează, atunci când e înlocuită cu o stare de repaus, deci stimulul a încetat să mai acționeze asupra organului de simț[36].

Transformarea potențialelor biologice latente în bioenergii are drept efect o transformare a multor automatisme cerebrale în acte volitive controlate, precum starea de foame, necesitatea fiziologică sexuală etc. În timp, organismul pretinde tot mai multă energie necesară susținerii proceselor vitale pentru a compensa efectele inerente deteriorării şi îmbătrânirii celulare.

De exemplu, unele persoane devin supraponderale, deoarece lipsa de energie obligă hipotalamusul să regleze aportul alimentar. Pe baza automatismelor, individul va consuma cantități necontrolate de hrană, dar reacțiile biochimice rezultate prin prelucrarea hranei sunt tot mai ineficiente. Neurofiziologia precizează faptul că la om comportamentul sexual este mai complex prin emoțiile şi sentimentele cu care se poate asocia. Prin simbolistica actului sexual comportamentul este legat mai mult de componenta hedonică a acestuia şi mai puțin de cea reproductivă, de perpetuare a speciei. El este, în primul rând, un comportament emoțional la care, înaintea fazei consumatorii, are loc faza apetitică, psiho-emoțională. Această ultimă fază persistă la om şi în perioadele în care capacitățile reproductive încetează să funcționeze, generând cel mai

[36] Adrian Opre, „Psihologie Generală”, Universitatea „Babeş-Bolyai”, Cluj-Napoca, 2002

mare ataşament din viaţă. Însă se omite uneori faptul că fiinţa umană, înrobită atât de sever unui automatism cerebro-hormonal, nu va fi capabilă să manifeste sentimente pure şi permanente, care să nu fie condiţionate de acest mecanism, iar aceasta favorizează apariţia numeroaselor probleme afectiv-emoţionale ce caracterizează majoritatea relaţiilor interumane actuale. Este aproape un flagel la nivel mondial.

Există extrem de multe probleme etichetate ca fiind psihologice, a căror cauză e faptul că oamenii fac alegeri greşite. Şi ar trebui să fie învăţaţi să facă alte alegeri. Uneori, ne retragem treptat din acea zonă a creierului legată de personalitatea noastră, de asocierea noastră cu alţi oameni, cu alte locuri, lucruri, perioade temporale şi evenimente.

Nu există nimeni în centrele asociative din creierele noastre care să afirme identitatea şi personalitatea. Oamenii obişnuiţi, care consideră viaţa plictisitoare sau nu se simt inspiraţi de aceasta, cred astfel deoarece nu au făcut nicio încercare să obţină cunoştinţele şi informaţia care să îi inspire. Ei sunt hipnotizaţi de mediul în care trăiesc, prin intermediul media şi altor oameni care trăiesc şi creează VIP-uri. Toţi se străduiesc să devină asemenea lor.

Ele reprezintă idealuri pe care nimeni nu le poate împlini, în ceea ce priveşte aspectul fizic şi definiţiile date frumuseţii. Ca şi valoare, acestea sunt toate iluzii, în faţa cărora mulţi oameni abandonează şi îşi trăiesc vieţile în mediocritate. Dar dacă totuşi se ridică la suprafaţă ei se întreabă: „Există şi altceva?" sau „De ce sunt aici?", „Care e scopul vieţii?" „Încotro mă îndrept?", „Ce se întâmplă când mor?". Când încep să îşi pună aceste întrebări vechile lor concepte, şi modul în care îşi vizualizează viaţa, încep să se prăbuşească. Suntem pe un teritoriu complet nou (din creierul nostru) şi din acest motiv îl reconfigurăm şi ne reconectăm la un nou concept, care ne transformă dinspre interior spre exterior. Creierul execută milioane de operaţiuni în fiecare secundă.

Oamenii ar trebui să ştie cât de capabili sunt şi cât de performante sunt creierul şi mintea lor. Cunoaşterea acestui lucru, aparent incredibil, poate aduce mari avantaje. Ne poate ajuta să învăţăm, ne putem chiar transforma şi adapta, putem deveni mai buni decât suntem şi ne poate ajuta să transcendem condiţia actuală.

PROLOG DE LA „BIOTRANSFORMĂRI SUB INFLUENŢA PSIHICULUI"

Biotransformarea nu e o joacă şi nu e un divertisment erotic pentru toate vârstele. În discuţiile purtate cu prietenul meu, prof. Adrian Pătruţ, îmi spunea deseori despre acea „protecţie a muncii" pe care şcolile tantrice sau ezoterice nu o „predau" cursanţilor. Voi reactualiza în cele urmează doar un citat, de maximă importanţă, care a apărut în cartea originală.

Î: *Care este ideea centrală a cărţii?*

R: Cartea prezintă şi susţine posibilitatea ameliorării calităţii vieţii unui subiect care urmează etapele experimentului prezentat de către autor. Ar fi vorba despre două aspecte, şi anume o ameliorare fiziologică (prin îmbunătăţirea şi optimizarea unor parametri fiziologici) şi o ameliorare la nivel mental (prin îmbunătăţirea capacităţii de concentrare şi focalizare a minţii, capacităţii de memorare şi puterii de muncă, diminuarea efectelor stresului etc.).

În acest sens, autorul descrie şi prezintă propriul său experiment, care urmează o cale ce aparţine, potrivit termenilor tradiţionali, esoterismului de mână stângă, într-o versiune cu unele detalii personale. Autorul introduce termenul biotransformare pentru fenomenele, procesele şi transformările declanşate în organism. Cartea prezintă în detaliu declanşarea proceselor de biotransformare care au determinat obţinerea rezultatelor descrise şi analizate.

Î: *Care ar fi principalele neajunsuri ale abordării practicilor spirituale în cadrul şcolilor esoterice?*

R: Experimentul prezentat şi propus cititorului, care propune o ameliorare a calităţii vieţii prin declanşarea unor fenomene de biotransformare, are la bază continenţa, cu menţiunea că autorul a urmat sistematic, vreme de mai mulţi ani, anumite tehnici yoga. Doresc să subliniez faptul că este vorba despre un experiment în desfăşurare, care durează de peste 10 ani şi al cărui rezultat final nu este deocamdată cunoscut. Aici cred că cititorul trebuie avertizat în legătură cu un aspect important, pentru ca autorul să nu cadă în „păcatul" pe care îl reproşez multor şcoli spirituale. Acestea promit discipolilor că urmând calea propusă, ce include acceptarea dogmei şi urmarea practicilor recomandate, vor dobândi numeroase calităţi superioare suplimentare. Cu alte cuvinte, discipolii

ascultători vor deveni ceea ce sunt şi mult mai mult decât atât. Se omite însă un aspect important, şi anume faptul că urmarea practicilor recomandate determină, de regulă, o transformare profundă a discipolului practicant, în sensul schimbării modului de gândire, sistemului de valori, comportamentului şi relaţiilor personale. Poate că unii discipoli nu doresc acest lucru şi nu sunt dispuşi să plătească un astfel de preţ, pentru a obţine calităţile suplimentare promise de maestrul spiritual. De altfel, chiar Osho afirmă că majoritatea celor care caută spiritualitatea şi avantajele sale nu doresc şi nu acceptă, în adâncul fiinţei lor, această transformare. Discipolii nu sunt însă, de obicei, avertizaţi asupra acestor aspecte, adică nu li se face „protecţia muncii" înainte de începerea cursurilor. De aceea, consider că şi autorul cărţii trebuie să îşi avertizeze cititorii care doresc să urmeze experimentul propus că, în cele din urmă, se vor transforma şi ei mai mult sau mai puţin.

Î: *Care sunt cele mai noi cunoştinţe legate de transmutaţia elementelor la energii joase şi în ce stadiu se află cercetările?*

R: Fizica nucleară a identificat procesele nucleare, prin intermediul cărora au fost şi sunt generate progresiv elementele chimice (de fapt, nucleele acestora) în spaţiul cosmic şi, mai ales, în interiorul stelelor. Practic, prin procese nucleare specifice, anumite (nuclee de) elemente se transformă în alte (nuclee de) elemente. În reacţiile chimice obişnuite, au loc interacţiuni între electronii de valenţă ai reactanţilor, care determină desfaceri şi/sau formări de legături chimice iar speciile atomice implicate în reacţie se conservă cu necesitate. Spre deosebire de acestea, procesele şi reacţiile nucleare se datorează, în principal, unor interacţiuni la nivel nuclear, care determină modificări ale structurii nucleului şi, implicit, transformarea speciilor atomice. Aceasta poate fi considerată practic o „transmutaţie", prin care unele elemente se transformă în alte elemente.

De regulă, procesele nucleare necesită o energie iniţială considerabilă pentru a fi amorsate. În timpul reacţiei nucleare, se eliberează o energie şi mai mare, astfel încât bilanţul general este, de obicei, unul exoterm. Datorită necesarului energetic iniţial mare, procesele nucleare de aşa-zisă transmutaţie se desfăşoară natural în interiorul stelelor sau în timpul exploziilor de supernovă, la temperaturi uriaşe. Pe de altă parte, se cunosc procese nucleare care se desfăşoară spontan la energii joase, mă refer de exemplu la descompunerea radionuclizilor sau izotopilor radioactivi, care definesc radioactivitatea. În ceea ce priveşte transmutaţiile la energie joasă, în prezent au fost elaborate calcule extrem de complexe, concepute încă din anii 1935 de către Bethe, obţinându-se anumite scheme de reacţii posibile sau imposibile.

Din nefericire, nimeni până în prezent nu s-a ocupat cu seriozitate de fenomenele de transmutare amintite de Kervran pentru a afla în ce măsură acele transmutaţii sunt posibile sau nu.

În orice caz, chiar şi dacă nu sunt posibile, la modul în care le-a gândit Kervran, ele ar putea fi posibile în moduri asemănătoare. Probabil ele mai trec prin ceva intermediar, dar toate aceste transmutări, într-un final pot fi considerate posibile, cu precizarea că încă nu se cunoaşte foarte bine procesul prin care ele au loc sau punctele de vedere exprimate în legătură cu aceste procese sunt incomplete sau eronate. Noi nu ştim cum anume sunt furnizate energiile implicate în aceste transmutări. Întrebarea care se pune este dacă organismele vii dispun cu adevărat de acea energie pe care să o furnizeze pentru a declanşa procesul chiar dacă o recuperează cu un excedent ulterior.

Aici ar trebui realizate calculi, dar până în prezent ele nu există. Validarea ştiinţifică a acestor procese necesită existenţa unui breviar de calcul, a unor scheme de evoluţie care să poată fi asociate observaţiilor practice pentru a se putea preciza în ce măsură acele transformări respectă aceste scheme sau nu. Astfel, unele procese nucleare necesită energii iniţiale mari, în timp ce altele au loc în condiţii obişnuite. Kervran a propus nişte reacţii nucleare care pornesc de la nuclizi stabili şi ar presupune energii iniţiale ridicate, inaccesibile în condiţii obişnuite în mediul ambiant sau în interiorul organismelor. Cu toate acestea, în ultimele decenii, au fost descoperite unele procese nucleare speciale la energie joasă care implică „transmutaţie", urmând anumite scheme de reacţie avantajoase energetic. Rămâne de văzut dacă schemele de reacţie propuse de Kervran pot fi compatibilizate în vreun fel cu aceste noi rezultate.

Î: *Vă rog să clarificaţi confuziile şi erorile cu privire la înţelegerea fenomenului de continenţă seminală.*

R: Cartea menţionează afirmaţiile medicului chinez Chang, care face anumite precizări cu privire la echivalentul cantităţii de sânge necesare obţinerii unei picături de lichid seminal.

Asemenea calcule sunt mai degrabă scoase din buzunar, nefiind rezultatul unor calcule ştiinţifice complexe de chimie computaţională. Procesul de aşa-zisă devitalizare datorită pierderii seminale prin ejaculare există de multe milioane de ani în regnul animal şi la specia umană. Nu avem însă niciun fel de indicaţie că o aşa-zisă devitalizare prin pierdere seminală ar fi influenţat sau ameninţat existenţa speciilor respective. Faptul că la om s-a observat că, prin tehnici de continenţă, s-ar obţine anumite avantaje este cu totul altceva. Există însă numeroşi oameni, mă refer aici la bărbaţi, pentru care pierderea de lichid seminal nu are consecinţe negative evidente.

Mai mult chiar, ea pare benefică pentru unii bărbaţi. Autorul s-a numărat, până la urmarea experimentului descris în carte, printre cei la care pierderea de lichid seminal a fost însoţită de un proces semnificativ de devitalizare, care necesită un consum energetic mai mare pentru recuperare. Aici trebuie menţionat faptul că răspunsul diferitelor persoane la diferite evenimente şi stimuli este foarte diferenţiat. Dacă unii pot alerga fără probleme câţiva kilometri, alţii obosesc după doar câţiva zeci de metri. Pe de o parte, vitalitatea scade rapid peste un anumit prag de vârstă, iar recuperarea se face tot mai lent.

Pe de altă pare, nu cred că discuţia trebuie să se canalizeze prea mult pe devitalizarea pe care o implică sau nu o implică ejacularea normală. Acest aspect pare mai degrabă unul secundar.

Tehnicile de continenţă seminală de sorginte tantrică insistă asupra faptului că această continenţă ar reprezenta punctul de plecare al unei căi de evoluţie spirituală. În carte, autorul recomandă practicarea continenţei ca fiind calea cea mai simplă pentru iniţierea proceselor bioalchimice. Această tehnică poate fi aplicată atât de cei pentru care pierderea de lichid seminal implică o devitalizare evidentă, cât şi de cei care nu sunt afectaţi de acest proces.

Î: *Care categorie de cititori ar avea cea mai mare nevoie de înţelegerea şi aplicarea practică a informaţiilor prezentate?*

R: În carte sunt descrise anumite proceduri şi atitudini recomandate persoanelor la care pierderea seminală este însoţită de devitalizare semnificativă şi recuperare lentă. Repet însă faptul că experimentul descris poate fi urmat de către oricine. Autorul arată că subiectul care alege să aplice experimentul, în vederea iniţierii biotransformărilor, poate reveni ulterior, dacă doreşte, la viaţa anterioară cu comportament sexual cu ejaculare.

El beneficiază în continuare de caracteristicile fiziologice şi mentale optimizate, fără a fi necesare transformări spirituale ireversibile. Autorul insistă asupra faptului că metoda nu este însoţită de o transformare semnificativă a vieţii cotidiene a subiectului, dacă acesta nu şi-o doreşte.

El poate să îşi urmeze în continuare viaţa cotidiană obişnuită, dar optimizată din punct de vedere fizic, mental şi emoţional sau poate urma o cale de evoluţie spirituală. Consider că viitorul este cel care va putea confirma total sau infirma parţial aceste afirmaţii. Este important de menţionat faptul că mulţi dintre cititorii potenţiali ai cărţii sunt probabil adepţi sau simpatizanţi ai căilor de evoluţie spirituală sau au cel puţin cunoştinţe teoretice în acest domeniu.

Î: *De ce în cazul unor iluminaţi sau eliberaţi apar uneori maladii grave şi de ce nu le pot vindeca?*

R: Voi folosi câteva comparaţii, care îmi displac, deoarece în caz contrar nu se poate formula un răspuns, aş începe prin a răspunde mai întâi faptul că, fără nici o îndoială, aceşti oameni au început mai întâi prin a-şi îmbunătăţi potenţialul lor „energetic” sau cum se spunea în carte „biotransformare” prin care să îşi asigure un excedent de energie faţă de starea obişnuită, anterioară acestei etape a vieţii şi care să le permită o funcţionare la parametri superiori. Din păcate, în anumite condiţii acest excedent este prea mare şi el dăunează corpului biologic.

Problema este legată de controlul acestui excedent energetic. Există limite situate între prea puţină energie şi prea multă energie. Dacă e prea puţină, intervine boala, afectarea sănătăţii şi apariţia unui deces prematur, iar dacă este prea multă atunci apare riscul unor afecţiuni severe, maladii canceroase mai ales. Îi putem aminti aici pe Osho, Krishnamurti şi alţii.

Această energie trebuie să fie foarte bine controlată. De aceea, foarte mulţi vindecători sau bioterapeuţi care folosesc aşa-numita „bioenergie”, trebuie să-şi utilizeze acest potenţial de a transmite energia pe tot restul vieţii. Ei nu mai pot opri acest proces, iar dacă nu efectuează tratamente o anumită perioadă de timp, pot apărea edeme, negi şi chiar afecţiuni, toate acestea

atenționându-l pe vindecător că trebuie să transmită energia. În lipsa pacienților, unii vindecători fie țin mâna pe un câine, fie pe un calorifer care e conectat fizic la pământ.

Î: *Însă un alt aspect ar putea fi o situație opusă, în care vindecători mai puțin antrenați sau mai puțin autentici încearcă să forțeze curgerea energiei şi vor prelua treptat afecțiunile pacienților.*

R: Terapeutul trebuie să învețe tehnici de ecranare. Iar acest lucru nu este uşor de făcut. De multe ori terapeuții fac exces tratând mai mulți pacienți pe zi decât le-ar permite capacitatea lor de a vehicula energie din mediu şi apoi de a o retransmite spre pacient şi atunci ei încep să transmită energie din propriul lor organism, pe care o recuperează destul de greu. Se cunosc suficiente cazuri de terapeuți care s-au devitalizat, s-au îmbolnăvit şi chiar au murit prematur.

Din toate aceste discuții se poate înțelege faptul că biotransformările nu trebuie considerate a fi doar un experiment, la care cineva poate renunța sau îl porneşte numai pe jumătate. Schimbările care apar la nivelul personalității sunt atât de profunde, încât ele transformă, din temelii, întreaga structură a relațiilor interumane ale practicantului şi modul său de gândire.

Efectele biotransformărilor sunt benefice asupra minții şi personalității. Acest fapt nu are nicio îndoială. Problema se pune în acele cazuri când cineva ar dori să îşi reia vechile obiceiuri, de la care a plecat din diverse motive. Va observa că majoritatea din ele s-au şters şi chiar au dispărut nu doar din mintea conştientă, ci chiar şi din subconştient.

Importanța şi atenția se va reorienta spre alte lucruri, alte idei, alte alimente, alte preocupări, alte persoane. O asemenea transformare bruscă poate fi uneori şocantă şi de neacceptat pentru cei care se aventurează pe tărâmul misterios al biotransformărilor.

POVESTEA CĂRȚII BIOTRANSFORMĂRI SUB INFLUENȚA PSIHICULUI

Fiind vorba de o carte destul de neobişnuită, ea are o poveste a propriei sale naşteri sub incidența unui flux repetitiv de gânduri, definiții, fraze şi idei ce au început să îmi apară brusc la câteva luni după declanşarea biotransformării din 3 februarie 2006. La acea vreme eram preocupat de simptomele somatice generate de acest fenomen şi de o eventuală posibilă soluționare a problemelor mele de sănătate, ce îmi păreau insurmontabile.

Într-o după amiază, reflectând asupra diferitelor senzații, stări de conştiință, simptome fizice şi alte lucruri pe care le aveam de făcut, îmi apare brusc în minte o frază completă, asemenea unei definiții, având întreaga exprimare gramaticală necesară. Nu era însoțită de o voce şi nu diferea cu nimic de restul gândurilor pe care le concepe sau atrage mintea oricărui om, în diverse momente de convieţuire cu el însuşi. Nu e nimic neobişnuit ca cineva să conceapă un plan mai întâi în interiorul minții şi abia ulterior să îl transforme în realitate. Este chiar firesc să se întâmple astfel şi de fapt nici nu se poate în alt mod.

Cazul pe care îl descriu diferă prin aceea că acele gânduri, idei, fraze, definiții se formau aproape brusc în mintea mea cu foarte puțină, sau mai corect spus, prea puțină contribuție conştientă rațională direct implicată. Mi-am dat seama imediat de acest fapt deoarece în anul 2006 mă străduiam să finalizez ediția a III-a a unei alte cărți despre schimbările climatice şi care se baza exclusiv pe efort intelectual, de a redacta şi traduce din limba engleză o mulțime de informații legate de mediu şi climă.

Era o carte obositoare, care se scria greu, rareori dacă puteam face mai mult de o pagină pe zi. Am comparat imediat modul în care se derulau procesele mentale şi raționale, observând că acea frază ce îmi apărea în minte, în legătură cu experiența de biotransformare, avea foarte puține raționamente.

Al doilea aspect neobişnuit era acela că fraza se derula în mintea mea, cu viteza unei lecturi obişnuite, se oprea la punct, iar după o scurtă pauză reîncepea. Deja devenise obositor şi obsedant… nu ştiam ce să fac şi nu înțelegeam care e rostul acestor repetiții ce nu mi le puteam opri.

Îl sun pe prietenul meu, Adrian, şi îi explic fenomenul, la care îmi răspunde pe un ton accentuat că trebuie să mă apuc să scriu imediat totul, sa îmi rememorez toate detaliile pe care nu le-am notat în ultimele 3 luni, să observ totul cu maximă atenție şi neutralitate, să descriu elementele calitative şi cantitative etc.

L-am întrebat: *„Dar ce rost are?... nimeni nu ar vrea să citească aşa ceva!”* A insistat şi astfel m-am aşezat mai întâi să scriu acea frază, în speranţa că probabil, ulterior, o să îmi dispară din minte şi mă voi întoarce din nou la munca dificilă de redactor a acelei enciclopedii a factorilor generatori de schimbări climatice.

Am scris fraza, au trecut câteva secunde, eram cu ochii pe ecran, vedeam literele negre pe o pagină word, pun punctul şi intenţionez să mă ridic de pe scaun pentru a mă reaşeza în pat. Spre surprinderea mea, fraza s-a repetat, generându-mi o uşoară nervozitate, neînţelegând ce anume lipsea sau nu am făcut bine.

Ei bine, aşa cum ştim cu toţii, documentul word nu poate exista pe hard dacă el nu este salvat cu un nume şi într-o locaţie oarecare, aşa că am dat „save as”, şi imediat fraza respectivă a încetat să mai apară. Am savurat liniştea câteva minute, crezând că totul a fost doar un fenomen trecător, când… dintr-o dată… îmi apare o a doua frază, mai complexă decât prima, lungă şi părea a se scurge undeva de dincolo de mintea obişnuită, iar mintea obişnuită doar îi observa traseul, structura, era uneori în acord sau în dezacord, însă la fel ca şi cu prima frază, ea continua să se repete fără oprire.

Am scris-o şi pe aceasta, observând cu aceeaşi surprindere că imediat după aceea nu se mai repeta, documentul era deja salvat în word. Ei bine, treaba aceasta a continuat luni de zile, aproape în fiecare zi, fără oprire, însă la un moment dat am început să îmi dau acordul de a scrie fără a mi se impune acele repetiţii fără sens, puteam alege orele cele mai potrivite şi pauzele necesare pentru odihnă şi alte activităţi. Cu toate acestea, continuam să cred că scriu ceva ce nu va folosi nimănui.

După încă trei luni constat cu uimire faptul că aceste frânturi de idei şi experienţe nu erau bine primite tocmai în grupul celor ce pretind că practică o viaţă spirituală. „Ei bine, dacă e aşa”, a zis Adrian, „atunci ia totul din nou de la început, reformulează şi rescri-o pentru oamenii cu pregătire universitară. Acolo s-ar putea să ai deschidere, dar trebuie să îţi însuşeşti limbajul ştiinţific şi să corelezi fiecare element al experienţei tale cu cele mai apropiate şi înrudite cercetări ştiinţifice”.

Am făcut acest lucru şi cu foarte mare greutate am reuşit să îi descopăr pe Kervran, Sheldrake, apoi Bruce Lipton, Nassim Haramein şi alţii. În cele din urmă, după 2 ani, începea să se contureze o carte de aproximativ 300 pagini… şi după ce mai întâi am prezentat-o unui număr mare de persoane cu titluri academice importante am îndrăznit să mă gândesc la publicare, având încă uşoare temeri legate de posibilele critici ce ar putea să apară în faţa unui lucru atât de neobişnuit pe care îl descriam eu.

Restul a ceea ce urmat este cartea, şi vă mulţumesc pentru faptul că aţi citit-o. Cu siguranţă îşi va produce unele efecte doar la simpla lectură, dar, în cele din urmă, va fi nevoie de mai mult decât o simplă lectură, dacă doriţi ca şi rezultatele să devină permanente. Câţiva dintre cei care au citit-o, mi-au relatat impactul profund asupra minţii şi personalităţii. Lectura produce aceste efecte temporare, iar aplicaţia practică le conferă stabilitate şi permanenţă. Am un motto cu care doresc să închei, şi anume:

„Biotransformări sub influenţa psihicului este cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat vreodată şi doresc să vi se întâmple şi dumneavoastră”.

BIOLOGIA EVOLUȚIONISTĂ ŞI BIOTRANSFORMAREA FIINȚEI (SPECULAȚIE)

Fenotipul reprezintă caracteristicile şi trăsăturile observabile ale unui organism viu, precum morfologia, dezvoltarea, proprietăți biochimice sau fiziologice, comportamentul, şi produsele acestui comportament (cuibul unei păsări, de exemplu). Fenotipurile rezultă atât din exprimarea genetică a unui organism cât şi din influența factorilor de mediu şi a interacțiunilor dintre cele două. Biotransformarea poate fi privită ca pe o biologie evoluționistă avansată, care modifică caracteristicile fenotipice ale unui individ în timpul unei singure vieți.

Dar, din moment ce *"organismele individuale nu evoluează, ci ele doar păstrează aceleaşi gene de-a lungul vieții lor"*, cum este posibil să pretindem că biotransformarea influențează evoluția? Ei bine, aceasta e asumpția pe care o propun cititorilor, ca şi epilog la întreaga carte, iar timpul şi experiențele viitoare, o vor confirma sau o vor contrazice sau poate o vor aduce la rang de ipoteză ce merită să fie studiată.

Populațiile evoluează [evoluție = o schimbare în fondul genetic]. Pentru a înțelege evoluția, este necesar de a vizualiza populațiile ca fiind o colecție de indivizi, fiecare găzduind un set diferit de trăsături. Aşa că dacă populațiile evoluează, dar nu şi indivizii, deşi Biotransformarea modifică fenotipul, de ce n-am putea afirma faptul că Biotransformarea influențează Evoluția ?…, mai ales în acest moment al istoriei când unii oameni se străduiesc, sau au deja, în mod nativ, această Biotransformare…

Dacă Biotransformarea poate modifica fenotipul, oare atunci aceasta nu ar putea crea o variantă de gene capabile să influențeze selecția naturală ? S-ar putea să nu fim capabili să cuantizăm sau măsurăm, în prezent, această Biotransformare, dar totuşi ea se manifestă (nativ sau educat) în cel puțin 1 individ dintr-o populație de 10.000 – 50.000 de indivizi (aceasta e o estimare şi nu o statistică – nu există dovezi).

Biotransformarea este un accelerator al evoluției deoarece ea influențează chimia creierului iar chimia creierului modifică fenotipul. O altă posibilitate e aceea că biotransformarea, ca aptitudine, ar putea fi transmisă şi urmaşilor, creându-se astfel condiții adecvate pentru selecția naturală.

Momentan, acest fapt este greu de observat, dar ar putea fi considerată o idee sau o probabilitate. Biotransformarea ar putea fi parte integrantă a biologiei evoluționiste, o realitate evolutivă, o realitate biologică prezentă în fiecare ființă umană. Dacă dorim să fim foarte riguroşi în afirmații atunci trebuie să înțelegem că în momentul de față asemenea asocieri nu au putut fi încă verificate din punct de vedere ştiințific.

Rămâne de văzut dacă ştiința le va putea demonstra sau infirma în viitorul apropiat. Biotransformarea este o realitate biologică, o variație fenotipică care poate să apară în ciuda oricăror influențe de mediu, cum ar fi, religie, statut social, apartenență politică, cultură sau educație. Ea poate să apară atât la cei care practică (sau pretind) yoga dar şi la cei care, aparent, nu practică yoga. Aceste influențe nu determină, dar sunt corelate cu, aptitudinea unui individ sau capacitatea intrinsecă de activare a Biotransformării. Un muzician din Canada îşi poate împărtăşi arta pe care o creează şi în Japonia chiar dacă el nu poate înțelege limba japoneză. Biotransformarea este trans-națională, trans-culturală, şi, chiar trans-personală.

Sursă articol:
http://www.commonsensekundalini.com/science_spirituality/evolutionary-biology-kundal.html

Notă: Am înlocuit "Kundalini" cu "Biotransformare" şi am făcut o reinterpretare personală a ideilor acestui articol.

EXISTĂ 3 CATEGORII DE OAMENI CU CARE AM PUTEA INTERACȚIONA AFECTIV

Motto: *"Iubirea e doar un cuvânt lipsit de conținut până în momentul în care întîlneşti persoana care îi conferă un sens."*

Am citit un articol care m-a ajutat să îmi explic căutările afectiv-emoționale, pentru a le înțelege sensul şi semnificația lor, pe o durată de timp considerabilă, care a început de la vârsta de 16 ani până în prezent. Celor care doresc neapărat să consulte sursa originală şi nu doar propria mea înțelegere, le ofer acest link: http://theusualroutine.com/2016/11/28/fall-love-3-people-lifetime-one-specific-reason/ Original Published by: elephantjournal Author: Kate Rose

PRIMA FORMĂ DE IUBIRE ÎN CUPLU

Prima categorie de oameni, cu care interacţionăm, în cei mai efervescenţi ani ai adolescenţei, ne învaţă o primă formă de iubire, cea idealistă, care ar putea să fie asemenea celei descrise de poeţi, în basmele şi poeziile pe care le învăţăm la orele de literatură. Atunci când spun categorie de oameni, de fapt, deseori, ar putea fi o singură persoană, care va avea acest rol pentru unii indivizi, dar pot fi două sau mai multe persoane (rareori trei, deşi excepţii există la orice reguli).

Cei care nutresc sentimentul profund al familiei, deseori fac pasul "cel mare" prin căsătoria la vârste foarte tinere, (18-22 ani, de exemplu), având credinţa sau speranţa că aceasta va fi singura mare iubire posibilă şi imaginabilă, fapt pentru care compromisurile devin acceptabile şi tolerabile, pentru că societatea ne "învaţă" că aşa se manifestă iubirea, într-o familie, şi că mai bine de atât nu se poate. În acest tip de iubire, suntem gata să renunţăm la unele adevăruri şi valori personale, deoarece modul cum alţii ne percep şi ne observă, devine mai important decât cum şi ce anume simţim în interior. Această primă iubire, (care la început are şi un foc interior puternic), este ceea ce societatea o numeşte ca fiind "iubirea care arată bine".

Nu e nimic neobişnuit, întîmplător sau crud, atunci când afirm că, aproximativ jumătate (sau puţin peste atât) din familiile sau cuplurile existente în România, trăiesc întreaga lor viaţă în această … singura, prima (sau rareori primele cîteva foarte puţine) dar totuşi deseori ultima şi unica iubire, mică sau "mare" (pentru cine nu are niciun alt reper), o iubire a convenienţelor, a compromisurilor, a măştilor comun acceptate, a formalismelor şi superficialităţilor, dar care "arată bine" în ochii celorlalţi şi respectă "normele".

A DOUA FORMĂ DE IUBIRE ÎN CUPLU

A doua categorie de oameni, cu care am putea interacţiona, în cazul în care am depăşit şi ne-am despărţit de cei (cel, cea) din prima categorie, sunt oamenii care ne învaţă lecţiile dure de viaţă, lecţii despre cine suntem şi cât de des vrem sau avem nevoie să iubim şi/sau să fim iubiţi.

Aceasta e iubirea care doare, îmbolnăveşte sau chiar ucide, manifestându-se deseori prin serii nesfârşite de minciuni, dureri sau manipulare. Noi, doar, credem că facem alegeri libere sau alegeri diferite de cele pe care le-am făcut în perioada explorării primei forme de iubire dar, în realitate, facem alegeri din dorinţa (conştientă sau inconştientă) de a învăţa lecţii de viaţă şi … reuşim să ne menţinem o vreme şi chiar să rezistăm.

Această a doua formă de iubire poate deveni repetitivă, deoarece noi repetăm lucruri, pentru că credem că, cumva anume, finalul va fi diferit de cel de dinaintea sa, aşa că încercăm, fie una, fie mai multe relaţii dar, cu toate acestea, de fiecare dată când facem o nouă încercare, cumva anume, finalul ei va fi mai rău decât cel de dinaintea sa.

Uneori lucrurile au tendinţa să devină nesănătoase, dezechilibrate sau narcisiste. În această perioadă a vieţii ne putem confrunta cu abuzuri emoţionale, mentale sau fizice, sau chiar manipulare, deseori ajungându-se la cote ridicate de dramatism. Iar acest fapt este principalul motiv pentru care unii devin dependenţi de povestea vieţii lor, încât ei nu pot să se despartă, iar caruselul emoţional îi "plimbă" de la o extremă la alta.

Atunci când eşti în culmea fericirii, de fapt la un moment dat începi să anticipezi că urmează să "cobori" spre o supărare, după care, odată ajunşi în supărare, începem să sperăm şi să avem noi aşteptări, despre următoarea culme a fericirii… dar acest topogan nu merge la nesfârşit, între extaz şi supărare ci, la un moment dat, datorită instabilităţii tot mai mari a stării de extaz, respectiv, a stabilităţii tot mai mari a stării de supărare, topoganul merge în "jos", accentuînd tot mai mult supărarea, pînă spre formele ei cronice şi severe ale depresiei.

Cei care experimentează această formă de iubire au tendinţa de a crede că "a o face să meargă bine la nivelul imaginaţiei" devine mai important decât "dacă ea chiar merge bine în realitate"… cu alte cuvinte, este iubirea pe care doar ne-am fi dorit să fi mers bine, dar în realitate nu a mers.

A TREIA FORMĂ DE IUBIRE ÎN CUPLU

Aceasta e iubirea pe care doar cei puţini ajung să o cunoască şi nu întîmplător ea "apare" cam în a 3-a etapă a vieţii, undeva în jurul vârstei de 50 ani (sau mai repede, dacă au fost "epuizate" toate celelalte "iubiri" şi încă mai sunteţi un supravieţuitor care nu aţi făcut cancer sau alte boli grave).

Este imposibil de anticipat, este greu de crezut că există cu adevărat şi deseori ea poate să pară complet greşită deoarece distruge toate credinţele false şi idealuri iluzorii, de care ne-am agăţat pe vremea când mintea noastră ne "definea" cum ar trebui să "arate" iubirea adevărată. Uneori, această a treia formă de iubire, apare atît de uşor încât şochează şi frapează, sfidează orice raţiune, care spune că doi oameni nu se pot adapta unul altuia în doar câteva ore sau zile şi că aşa ceva nu e posibil sau e doar o închipuire.

Această a treia formă de iubire aduce şi creează o conexiune care pur şi simplu te dărîmă emoţional, deoarece nimeni şi nimic nu ar fi putut să te pregătească pentru un eveniment atât de rar, atât de special şi totodată atât de intens şi imposibil de anticipat. Această a treia formă de iubire e cea în care pur şi simplu te potriveşti cu acea persoană într-un mod fabulos, sincronistic, idealist şi material, fără niciun fel de expectanţe, compromisuri sau intenţii de a influenţa şi modifica ceea ce este celălalt şi nu apare nicio presiune în a ne obliga ceva anume să devenim altceva decât ceea ce deja suntem.

Cei doi se acceptă reciproc pentru exact ceea ce deja sunt, iar asta e sinonimă miraculosului şi fabulosului. Această iubire nu seamănă cu nimic din ceea ce arta, cultura, muzica şi literatura a descris, definit şi exemplificat în modurile lor, mai mult sau mai puţin eronate, şi nici nu are un set de reguli, despre care să avem acea speranţă, cum că prin respectarea lor ne-ar aduce o asemenea formă de iubire.

Cu toate acestea, această a treia formă de iubire, situată dincolo de reguli, va zgudui toate ideile preconcepute şi noţiuni arătându-ne că iubirea nu este nevoie să fie "aşa cum am crezut noi, pentru ca să fie adevărată", dar e o formă de iubire, ce totuşi ne "bate la uşă", indiferent cât de mulţi ani îi vor fi necesari pentru a apărea în viaţa noastră. Aceasta e iubirea care chiar o simţi bună şi adevărată, dar marea majoritate nu mai avem timpul necesar pentru a-i crea condiţiile de manifestare în această viaţă.

Una din aceste condiţii, în cazul meu, s-a dovedit a fi, din nou, aceeaşi "plictisitoare", şi "inacceptabilă" biotransformare despre care am scris, până acum, peste 350 de pagini.

CONCLUZII ŞI IPOTEZE

Există o mulţime de situaţii, foarte diferite, care nu se potrivesc acestui tipar descris anterior. De exemplu, poţi întîlni (dar e extrem de rar) la vârsta adolescenţei, cea de-a treia formă de iubire, care totodată va fi şi prima, unica şi ultima, totodată te învaţă despre viaţă şi în acelaşi timp e complet în afara normelor.

În alte exemple un individ poate cunoaşte doar prima şi apoi a treia formă de iubire, "sărind" peste cea de-a doua (cazuri destul de rare totuşi) fapt care face ca această întîlnire să se producă undeva în etapa a doua a tinereţii (25-35 ani, de exemplu – fără să consider că acestea ar fi două limite precise).

Totuşi, cei mai mulţi, adică mai puţin de jumătate din societatea noastră (e doar o speculaţie şi nu o statistică), trec şi prin cea de-a doua formă de iubire (a se vedea nivelul crescător de divorţialitate în România). Nu e neapărat necesar ca un individ să treacă, în această viaţă, prin toate cele 3 forme de iubire.

Îi excludem aici pe cei care prefera căile pustnicilor, abstinenţii, cei care trăiesc în retragere.... practici, la care eu nu subscriu şi pe care nu le recomand, deoarece, din diverse motive, înclin să cred că, asemenea atitudini/practici nu dezvoltă fiinţa ci o izolează. Unii însă nu pot să treacă prin una sau toate cele trei forme de iubire, deoarece, pur şi simplu, nu sunt suficient de pregătiţi sau găsesc motive de a "ocoli" etapa a doua (cum am făcut eu).

De fapt, în realitate, noi am avea nevoie să înţelegem, nu neapărat "ce este iubirea", ci mai degrabă, "ce nu este iubirea", mai înainte de a ne "arunca" în aventura necunoscutului. În alte cazuri, avem nevoie o viaţă întreagă să tot învăţăm lecţii de viaţă, sau, dacă suntem norocoşi, să le învăţăm în doar câţiva ani.

Nu excludem ci includem posibilitatea de a învăţa din ce li se întâmplă altora, din cărţi, filme şi alte forme de educaţie. Dar aici trebuie să menţionez că nu va exista niciodată un "manual" despre "cum să te pregăteşti" pentru iubire, ci mai degrabă cât suntem de permisivi cu a îi permite iubirii să se manifeste (a se vedea fricile de iubire, fricile legate de consecinţe, pierdere, etc).

Uneori, comparăm (sau avem tendința să comparăm) aceste forme de iubire, din perioada contemporană, cu cele existente pe vremea bunicilor şi străbunicilor noştri, care au trăit "fericiți până la adânci bătrâneți", o comparație ce ne aduce un sentiment nostalgic despre cum anume era pe vremea lor.

Cineva ar putea spune: "ei bine, ei au avut acel noroc monumental din viață". Uneori poate fi aşa, alteori nu. E greu de analizat şi cuantizat o viață trăită de altcineva, doar prin ceea ce a lăsat în urmă, precum o poză de familie, lucruri şi obiecte personale, etc. Uneori, doi oameni pot rămâne împreună, ca buni prieteni, chiar dacă sentimentele s-au estompat demult. Deseori, e chiar inevitabil acest fapt, deoarece iubirea trece şi prin creier, trece şi prin reacțiile chimice ale creierului iar acestea nu sunt infinit de multe şi infinit de variate. Orice lucru care are un capăt, cu siguranță mai are încă un capăt.

Într-un film artistic de lung metraj se spunea despre iubire următoarele: *"Iubirea este precum oamenii... Iubirea se naşte... creşte... se transformă ... îmbătrâneşte... sau moare. Unele transcend viața. Iubirea e familiară... e ciudată. Iubirea se poate frânge... se poate reface... se poate pierde şi apoi regăsi... Iubirea poate apărea şi dispărea din viața ta, neanunțată. După o căsnicie de şapte ani, tot ce ştiu e că... iubirea e cum ți-o faci."*

Într-un alt fragment din acel film se pune problema existenței sau inexistenței acelui aşa-numit suflet pereche, afirmându-se că *"Ce-ar fi dacă fiecare om de pe Pământ ar avea un suflet pereche ? ... Există posibilitatea să nu-l întâlneşti niciodată. Iar dacă ar fi adevărat, atunci... oare am avea obligația universală sau metafizică, de a fi împreună ?"… "Problema într-o iubire lipsită de reciprocitate, e aceea că n-ai nicio putere de decizie. Persoana mai dezinteresată deține tot controlul relației, iar persoana mai interesată n-are control aproape deloc."*. De ce nu se poate da o definiție a iubirii, ne spune următorul citat din film: *"Dacă e adevărat că există la fel de multe minți cât există capete, atunci există tot atâtea iubiri, câte inimi sunt."*

Tot ceea ce, de fapt, e sortit căderii, în iubirea de a treia formă, sunt limitările, iluziile, măştile şi minciunile. Aici nu e o chestiune de genul "partenerul (partenera) nu iubeşte în aceeaşi modalitate, intensitate şi manieră ca şi celălalt (cealaltă). Doar pentru faptul că nu a "funcționat" odată, asta nu înseamnă că nu va funcționa niciodată.

Alegerile ne stau tot timpul la dispoziție. Putem alege să rămânem cu prima formă de iubire, pentru a fi pe placul celorlalți, sau să rămînem cu cea de-a doua, dacă credem că iubirea e ceva pentru care să te lupți, să duci un război greu, să îi cazi victimă, sau putem să ne autoeducăm în vederea întîlnirii celei de-a treia forme de iubire, oricât ar părea ea de ireală, improbabilă şi imposibilă de atins.

Iubirea nu are nimic comun cu o furtună de sentimente amestecate şi stări extreme ci mai degrabă cu pacea interioară asemenea nopții de după o furtună. Probabil în fiecare din aceste trei forme, există ceva special.

Poate că unii vor descoperi ceva special în prima formă, alții vor descoperi ceva unic şi zdrobitor (în ambele sensuri) în a doua formă, dar şi fabulosul şi miraculosul celei de-a treia forme, cea pe care nu o poți anticipa, cea care cu adevărat durează, cea care e singura în măsură să ne învețe de cetoate celelalte de dinainte nu au funcționat. Chiar şi numai această probabilitate, de a transcende banalul spre miraculos, conectată cu impredictibilitatea ei, ne aduce la concluzia că merită să facem toate încercările posibile, la care ni se oferă oportunități, deoarece merită.

Nu ştii niciodată care din ele îți va aduce cea de-a treia formă de iubire. Cineva spunea că atunci când întîlneşti cea de-a treia formă de iubire ***"a descoperit părți din ea despre care nu ştia că există şi în celălalt a descoperit acea iubire despre care nu mai credea că ar mai putea fi reală"***.

Îi mulțumesc autoarei Kate Rose pentru faptul că articolul ei mi-a inspirat această extindere şi încercare de generalizare.

SURSĂ DE INFORMARE:

"The Beautiful Lie" (film artistic)

Author: Kate Rose http://theusualroutine.com/2016/11/28/fall-love-3-people-lifetime-one-specific-reason/ Original Published: elephantjournal

42. CITATE ŞI MOTTO-URI DIN BIBLIOGRAFIE

Am introdus acest capitol suplimentar pentru a încuraja cititorul să nu îşi limiteze lectura şi pregătirea la nivelul acestei publicaţii. Sper că citatele prezentate vor fi suficiente pentru a deschide interesul şi curiozitatea studierii tuturor apariţiilor editoriale menţionate în lista bibliografică.

„În mod paradoxal, cei ce se doreau a fi oameni de ştiinţă şi înţelepţi, cu pretenţia de a ne conduce pe unicul drum al adevărului onorabil, au disprețuit acest aspect al vieţii: viaţa care se exprimă peste tot – în literatură, artă, cotidian, în studii istorice şi etnologice. …, destinul nostru din această epocă este, presupun, de a face efortul pentru a ne sustrage dintr-o medicină exclusiv materialistă."

Dr. Janine Fontaine, „*Cele trei corpuri şi cele trei lumi*", Ed. Lotus, 1995

„Aşa după cum în fizică, gândirea şi procedeele ştiinţifice tind să dezvolte o artificialitate triumfătoare asupra vieţii noastre sub greutatea maşinilor şi tehnologiilor care cumpără anumite forme de libertate cu preţul unei servitudini crescute, tot astfel, yoghinul *(sau căutătorul de Sine – n.r.)* are tendinţa să se retragă din existenţa comună plătind bogăţiile spiritului printr-o sărăcire a activităţilor sale umane. În India s-a creat o incompatibilitate acută între viaţa cotidiană şi dezvoltarea interioară, cu toate că încă mai există o tradiţie şi un ideal de armonie victorioasă între atracţia interioară şi exigenţele exterioare, dar exemplele de acest fel sunt rare. A ne sustrage vieţii care ne este dată *(cu tot ceea ce implică aceasta – n.r.)* pentru a realiza această posibilitate transfiguratoare… condiţionată de teama pierderii contactului cu Divinitatea… nu poate fi considerată o condiţie indispensabilă, nici scop ultim al supremului efort şi nici mijlocul cel mai puternic al împlinirii noastre *(spirituale – n.r.)*."

Shri Aurobindo, „*Yoga Lucrărilor Divine*", Ed. Herald, 1997

„Nu e suficient!…, să cauţi numai cele spirituale la un nivel personal"…, *spune Stalking Wolf*, „a face acest lucru este o dovadă de egoism, deoarece aceia care caută realizări spirituale pentru ei înşişi nu contribuie la modificarea conştiinţei animată de Spiritul Atoatepătrunzător, dar în realitate, observăm că există oameni chiar şi printre cei înţelepţi care se folosesc de calea spirituală pentru propria lor glorificare, fugind de responsabilităţi. Încercarea de a trăi viaţa pe o cale spirituală în societatea modernă este cea mai dificilă încercare pe care o poate înfrunta un om. Este o cale a durerii, izolării şi testării la maxim a credinţei, dar în prezent este singura cale prin care Revelaţia Adevărului poate deveni Realitate. Într-adevăr, adevărata căutare în viaţă este de a trăi prin cele spirituale în miezul celor mai moderne şi pervertite locuri ale societăţii de azi."

Stalking Wolf, extras din Profeţiile Indienilor Apachi, fragment, Cristian Mureşanu, „*Apocalipsa Eco-Climatică şi Factorii Generatori*", Ed. Academic Pres, 2007

„În stadiul ei actual de dezvoltare, percepţia extrasenzorială este jalnic de imperfectă. Chiar şi atunci când funcţionează, ea oferă, de obicei, informaţii limitate. Pentru a-i acorda credit se impune o verificare a autenticităţii acesteia, deoarece în caz contrar, riscăm să ne pierdem în domeniul fanteziilor incontrolabile."

Prof. Dr. Milan Ryzl, „*Miracolele Biblice*", Ed. Saeculum, 1993

„Lumea ar vrea ca oamenii ei mari să măsoare viaţa cu cotul ei meschin… Căutarea adevărului îi plictiseşte pe oameni; ceea ce ar trebui să reprezinte pentru noi un obiect atrăgător, a devenit în zilele noastre o ocupaţie ruşinoasă şi un subiect de conversaţie inadmisibil în societate. Micile noastre eu-ri sunt concentrate total asupra luptelor şi aspiraţiilor, între reuşite şi nereuşite. Suntem sclavii bunurilor noastre materiale şi ne consumăm cu înfrigurare pentru ele."

Paul Brunton, „*Cărarea Secretă*", Ed. Nova, 1999

„Metoda ştiinţifică experimentală, singura valabilă pentru căutarea adevărului, are exigenţe cărora nu putem şi nu dorim să ne sustragem. Grava problemă, pe care o abordăm, este cea mai

complexă dintre toate problemele şi are legătură cu alcătuirea generală a Universului şi a fiinţei umane, un microcosmos în întregul ei. Şi dacă ar fi să formulez o dorinţă în cursul acestei existenţe, atunci aceea este de a servi progresului, lent, dar real, al umanităţii, rasă bizară, credulă, dar şi sceptică, indiferentă, dar şi curioasă, bună şi rea, virtuoasă şi criminală, dealtfel incoerentă şi ignorantă în ansamblul ei, de abia ieşită din caverne."

Cammille Flammarion, „*Mesaje de dincolo de moarte*", Ed. Alcris, 1994

„Dacă ne-am lăsa exclusiv în seama faptelor biologiei convenţionale, am putea ajunge la concluzia că ne consacrăm unei probleme pur imaginare, că ne pierdem timpul degeaba. Am putea deduce cu toată convingerea că personalitatea omului este identică cu corpul său material, conştiinţa ar fi o funcţie a creierului şi odată cu moartea şi descompunerea corpului, totul se termină şi nimic nu supravieţuieşte mai departe. Şi totuşi, aproape de începutul istoriei lor, oamenii au crezut într-o formă a vieţii după moarte. Trebuie să aprobăm moartea, aşa cum aprobăm viaţa. Ea este o componentă naturală şi o completare a Vieţii. Ea nu este sfârşitul acesteia şi nici al Eu-lui (superior), ci doar o etapă. Scopul vieţii este acela de a trece acele examene ale conştiinţei, astfel încât, la un moment dat, continuările acesteia, să aibă loc într-o stare lipsită de materie."

Prof. Dr. Milan Ryzl, „*Moartea şi ce urmează după ea*", Ed. Saeculum, 1994

„Există în medicina occidentală domenii de graniţă, precum homeopatia, naturopatia şi osteopatia, care susţin faptul că sănătatea depinde de menţinerea unui echilibru în corp, care permite forţei vitale să-şi exercite propria acţiune vindecătoare. Doar alopaţii îndârjiţi din zona centrală a ştiinţei medicale, care cred că boala trebuie tratată exclusiv cu medicamente agresive, continuă să nege că trupul poate să se trateze, în mare parte şi singur, atunci când este ajutat corespunzător. Preocupându-se doar de mecanisme, ei încep să semene, mai degrabă, cu acei depanatori radio-tv, care nu au auzit niciodată un receptor în funcţiune."

Lyall Watson, „*Moartea ca linie a vieţii*", Ed. Humanitas, 1994

„Extras din dialogul cu Spiritul Superior via Catherine, mesaj adresat medicilor psihiatri**:**

În goana spre medicalizarea psihiatriei, este important să nu abandonăm tehnicile tradiţionale, uneori destul de vagi, ale profesiei noastre. Noi suntem cei care încă mai vorbim pacienţilor cu răbdare şi compasiune. Noi încă ne rezervăm timp pentru aceasta. Noi promovăm înţelegerea conceptuală a bolii, mai degrabă prin vindecarea pe bază de înţelegere şi autocunoaştere, decât prin raze laser. Noi folosim încă speranţa în vindecare. În zilele noastre, alte ramuri ale medicinei descoperă că aceste abordări tradiţionale în vindecare sunt ineficiente, cheltuie prea mult timp şi sunt lipsite de esenţă. Medicii zilelor noastre preferă tehnologii în locul discuţiei, reacţii chimice ale sângelui, realizate de computer, în locul chimiei personale doctor-pacient…. Poziţia etică şi idealistă, care oferă adevărata satisfacţie profesională, tinde să cedeze în faţa celei economice… prin urmare, colegii noştri se simt tot mai izolaţi şi înstrăinaţi iar pacienţii au sentimentul că sunt grăbiţi, goliţi şi nu li se poartă de grijă. Trebuie să evităm să fim seduşi de înalta tehnologie. Noi, psihiatrii, ar trebui să reprezentăm nişte modele prentru colegii noştri, cărora să le demonstrăm cum răbdarea, înţelegerea şi compasiunea ajută atât medicul cât şi pacientul. Acordând mai mult timp discuţiei, învăţării, trezirii speranţei în vindecare, calităţi aproape uitate, ar trebui să facă din noi un exemplu viu pentru colegii noştri de breaslă. Tehnologia este un instrument excepţional în munca de cercetare, pentru a promova înţelegerea bolii, dar ea nu va putea înlocui niciodată acele caracteristici personale ale unui medic adevărat. Psihiatria poate fi considerată cea mai demnă dintre toate ramurile medicinei. Noi nu trebuie să abandonăm acest rol de dragul asimilării, mai ales acum." **Notă:** Aceasta este o transcriere de pe casetă audio a unui mesaj transmediumic recepţionat de pacienta Catherine, în stare modificată a conştiinţei, în timpul unei şedinţe de terapie transpersonală, realizată de prof. Brian Weiss.

Prof. Dr. Brian l. Weiss, „*O mărturie a reîncarnării*", Ed. Lotus, 1992

„Secole de-a rândul, magia, religia şi ştiinţa au dus o luptă surdă pentru a-şi susţine şi impune, fiecare, adevărurile ei, străduindu-se, din răsputeri, să nu vadă decât ceea ce le diferenţia şi le îndepărta una de alta. Oricât de paradoxal ar putea fi, datorită nivelului actual al ştiinţei, se pare că a

venit, în sfârşit, vremea în care cele trei surori să caute cu bunăvoinţă şi bunăcredinţă marile adevăruri pe care le proclamă şi le susţin. În faţa alchimistului, cufundat în opera sa, se desfăşoară demonstraţia unităţii lumii spirituale şi a lumii materiale. Oamenii de ştiinţă contemporani au repetat această experienţă cu oarecare succes, dar există şi voci autorizate, care susţin că, din punct de vedere ştiinţific, acest lucru este imposibil. Neîndoielnic rămâne însă faptul că un mare număr de adepţi acordau mai mare importanţă transmutaţiei de ordin spiritual care se opera chiar în persoana lor."

Tilia Linden, „*Pelerini la porţile luminii",* Ed. Larry Cart, 1994

„Tehnologia este dominată de două feluri de oameni: cei care înţeleg ceea ce nu conduc şi cei care conduc ceea ce nu înţeleg."… „Terapeuţii sunt cei mai *răi* pacienţi, cu excepţia… medicilor."

Autori Necunoscuţi, „*Legile lui Murphy",* Ed. Universal Dalsi, 1995

„Teama cea mai serioasă în legătură cu hipnoza este aceea că ar slăbi voinţa subiectului, făcându-l o unealtă oarbă în mâna hipnotizatorului. Nespecialiştii şi mai ales scriitorii de literatură SF au exagerat foarte mult efectele hipnozei."

Irina Holdevici, Ilie P. Vasilescu, „*Hipnoza şi forţele nelimitate ale psihismului",* Ed. Aldomars, 1991

„Există un anumit punct, începând de la care majoritatea, oricât de imparţiali ştiinţific am fi în intenţii, deseori tragem o linie, dincolo de care, conştient sau nu, refuzăm să-l luăm pe celălalt în serios, atunci când spune ceva ceea ce nouă ni se par a fi prostii.… Dacă yoghinul practică Yoga Minţii, în mod automat el practică şi Yoga Energiei, deoarece dacă mintea e disciplinată, transformată, focalizată şi extinsă, tot aşa este şi energia vitală. Atunci când există o concentrare calmă asupra unei probleme intelectuale, gândul şi respiraţia manifestă un calm asemănător."

W.Y.Evans-Wentz, Lama Kasi Dawa Samdup, „*Yoga Tibetană şi Doctrinele Secrete",* Ed. Sophia, 1993

„Aţi devenit fiinţe conduse de o conştiinţă a turmei şi aţi creat o societate a tiparelor de gândire şi credinţe. Vă este frică de război şi de iminenţa unui război. Vă e teamă de conflicte. Vă e teamă de neconsacrare. Vă e frică să priviţi în ochii celui sau celei pe care o iubiţi, dar tânjiţi cu disperare după un strop de afecţiune. Puneţi sub semnul întrebării fiecare lucru bun care vi se întâmplă în viaţă şi vă îndoiţi de faptul că vi se va mai repetea vreodată. Vă umiliţi pentru a obţine succes, faimă şi aur, sau chiar fericire. Aţi acţionat din disperare până ce aţi devenit nişte oameni disperaţi. Aţi gândit că nu sunteţi vrednici până ce aţi devenit nevrednici. V-a fost frică de nereuşită până ce aţi devenit nişte rataţi. V-aţi gândit la boală până ce aţi devenit bolnavi. V-aţi gândit la moarte până ce aţi devenit nişte cadavre. De ce aţi ajuns aşa?"

Ramtha, „*Cartea Albă",* Ed. Editura For You, 2006

„Universul este doar fizică. O fizică a echilibrelor energetice în multitudinea formelor existente. Este o aserţiune acceptată de ştiinţă. Noi am completa doar cu ideea intervenţiei unei inteligenţe în acest joc de energii. Ţinând seama de observaţia că toate fenomenele în Univers au o evoluţie ciclică, s-ar părea a fi cel mai acceptabil conceptul unui univers ciclic, pulsatoriu, descris în gândirea hindusă. Totul în Univers s-ar afla într-o perpetuă alternanţă ciclică: evoluţie - involuţie. După încheierea unui ciclu, materia şi-ar relua evoluţia din punctul Zero fără ca vreo informaţie să transgreseze dintr-un univers într-altul, după unele viziuni, iar după altele, germenii viitorului univers s-ar afla în cel precedent. Jean Charon vorbeşte, de asemenea, despre existenţa unui univers ciclic cu o durată de 104 miliarde de ani, dedusă prin teoria relativităţii complexe. Suntem de părere că, indiferent de teoria acceptată - a unui univers fără început, a unui univers în expansiune sau chiar a unui univers pulsatoriu, care se dilată şi se contractă ritmic, capacitatea materiei de a evolua de la simplu la complex, de la neviu spre viu rămâne certă."

Acad. Prof. Dr. Constantin Dumitru Dulcan, „*Inteligenţa Materiei",* Ed. Militară, 1986

„Acuzaţia de mecanicism, potrivit căreia ştiinţa ar descrie un Univers de tip orologiu laplacian, în care întregul se reduce doar la suma părţilor, putea fi valabilă pentru vechiul model de tip cartezian-newtonian. Însă modelul ştiinţific actual, care include mecanica cuantică, cele două teorii ale relativităţii, noile rezultate din astrofizică şi cosmologie, respectiv din biologie şi genetică, nu

mai este în niciun caz unul mecanicist iar „ceasornicarul orb", denumit astfel după titlul cărții lui Richard Dawins The Blind Watchmaker (1986), pare să ne fi părăsit definitiv. Şi totuşi, chiar dacă Universul holistic etajat, cu un nivel superior creator, fie el divin sau nu, propus de către spiritualitate, nu pare viabil, mai rămâne o posibilitate pentru a salva ceva din afirmațiile sale. Şi anume, că nivelele conştiinței şi Realitatea de ordin superior, la fel ca şi tărîmurile fantastice şi entitățile supranaturale descrise de către filosofia perenă, să existe într-un anumit fel, care este însă diferit de existența continuă şi permanentă a Realității fizice. Ele ar putea exista sub forma unor Realități virtuale, lipsite de relevanță pentru omul obişnuit aflat în stare de veghe, dar care pot fi accesate, activate şi explorate de către subiecți dotați aflați în stări modificate ale conştiinței."

Adrian Pătruț, „*Știință, Chimie, Nanoclusteri",* Ed. Casa Cărții de Știință, 2007

„Jacques Bergier, născut la 8 august 1912, a făcut studii la Sorbona şi la Şcoala Națională Superioară de Chimie, 1934-1939, face studii de fizică nucleară în laboratorul lui Andre Helbronner, descoperă primul folosirea apei grele în tehnica reactoarelor şi face sinteza poloniului pornind de la bismut şi apă grea. Cercetările sale îl fac să ajungă secretar general al Institutului Francez de Documentare Ştiințifică şi Tehnică, precum şi membru al Academiei de Ştiințe din New York. Colaborator ştiințific al revistelor sovietice „Znanie i Sila" („Ştiință şi Putere") şi ..Moskva", comentator ştiințific al radio-televiziunii americane, este autorul a peste 15 cărți scrise după război. În timpul acestuia s-a distins în calitate de combatant în Rezistența franceză, a provocat distrugerea bazei germane de rachete din înalta Peenemunde, a fost arestat şi deportat în lagărul de la Mauthausen. Recunoaşterea meritelor i s-a făcut printr-un Certificat de servicii excepționale aduse Națiunilor Unite, eliberat de mareşalul Montgomery, printr-un Certificat de servicii excepționale aduse Statelor Unite, eliberat de generalul Eisenhower în numele preşedintelui H. Truman, prin Medalia de curaj poloneză, prin Crucea de război cu palme, citat prin ordin de zi pe armată şi prin Medalia Rezistenței cu rozetă. Cavaler al Legiunii de Onoare militare."

Jacques Bergier, „*Cărțile Blestemate"*, Ed. Moldova, 1995

„Concentrarea implică alegere. Ea exclude totul, mai puțin obiectul concentrării; este o restrângere. Odată ce ați dobândit concentrarea, atenția scade. Când mergeți pe stradă, trebuie să vă limitați câmpul conştienței la această acțiune. Deoarece nu puteți fi atenți la tot, veți face un compromis între concentrare şi atenție şi atunci vă dispersați atenția. Este în firea copilului faptul de a nu fi niciodată concentrat, deoarece conştiința lui se deschide în toate direcțiile. Totul o penetrează. Copilul este deschis oricărei senzații, fără deosebire. Însă mintea necondiționată a copilului este într-o permanentă fluctuație, prin urmare el trebuie să învețe concentrarea.… Inteligența, ca operațiune de concentrare a minții, este doar o modalitate de supraviețuire şi nu una de trăire. A trăi şi a supraviețui sunt două fenomene distincte. A urma paşii lui Christos, Buddha sau Krishna, nu va face din voi un Christos, Buddha sau Krishna. Trebuie să vă găsiți propria cale, propriul drum."

Osho, *„Iluminarea, Eternul Început*", Ed. Herald, 1998

„Citind ceea ce a scris dr. Aurel Popescu-Bălceşti, cu trudă şi efort documentar, realizezi complexitatea acestei personalități, care încearcă să treacă deasupra cotidianului, adesea pesimist, al vieții de chirurg. Omul, în care l-am crezut în decursul unei vieți, aş putea spune interesat de practica sa chirurgicală, mi s-a deschis dintr-o dată printr-o carte pe care am parcurs-o cu sufletul la gură, nevenindu-mi a crede că aparține valorosului meu coleg, chirurgul din clinica Sf. Pantelimon, pe care o conduc, tămăduitor, ca şi mine, de afecțiuni, care, în filosofia lui, nu sunt decât episoade ale efemerei noastre treceri." *(extras din prefața cărții, scrisă de chirurg dr. Florian Popa, Şef Clinică Chirurgie „Sf. Pantelimon", Bucureşti.)*

Dr. Aurel Popescu-Bălceşti, *„Enigma Vieții şi a Morții_Evoluția spiritului după moarte*", Ed. Taina Press, 1992.

„Doresc ca oamenii să dezvolte în ei calități precum **iubirea,** în jurul căreia să nu creeze o biserică, **luciditatea**, care nu este monopolul nimănui şi să-şi păstreze mereu ochii puri şi proaspeți ai copilăriei. Doresc ca oamenii să se cunoască pe ei înşişi, nu să fie de acord cu părerea altora – deoarece calea este în ei. Ființa umană bâjbâie în întuneric. Ea este asemenea unei case în care nu

mai străluceşte nici o flacără. Cu toate acestea, focul cunoaşterii de sine se poate aprinde din nou, din cenuşa ignoranței.”

Osho, „*Meditația, Calea perfectă*”, Ed. Herald, 1999

„Neurofiziologul Ghenadi Sergheev a măsurat în apropierea subiectului Nina Kulaghina, un câmp magnetic de 10.000 de ori mai mare decât cel al unui om obişnuit. De asemenea, neurofiziologul a constatat că Nina Kulaghina prezintă un tip neobişnuit de activitate cerebrală, biopotențialul electric produs în partea posterioară a capului fiind de 50 ori mai mare decât cel din zona anterioară. În timpul unei demonstrații, în care Kulaghina a separat gălbenuşul unui ou de albuş, de la o distanță de 1,80 m, traseele encefalografice indicau excitarea intensă a zonei reticulate, care coordonează şi filtrează informația din creier. Au mai fost înregistrate creşteri ale pulsului până la valoare de 240 bătăi pe minut, creşterea glicemiei, iar după 30 minute de la începerea experimentului, Nina Kulaghina pierduse în greutate 1 kg, acuza dureri în brațe şi gambe iar facultățile sale gustative erau reduse. Timp de mai multe zile, ea a avut insomnie, deoarece o experiență de psihokinezie avea un efect asemănător unui stres masiv.”

Ioan Mamulaş, Corin Biano, *„Fenomene Parapsihologice”,* Ed. Teora, 1993

„Buddha a spus: Este dificil să tragi săgeată după săgeată prin gaura cheii, de la mare distanță şi să nu ratezi nici măcar o dată,…, dar şi mai dificil este să pătrunzi faptul că există suferință. Toate scopurile lumeşti conduc inevitabil spre suferință. Acumulările sfârşesc în risipire, construcțiile în ruină, întâlnirile în despărțire şi naşterile în moarte. Adevărul căilor care conduc la încetarea a ceea ce este limitator sunt: Punct de vedere corect, Vorbire corectă, Acțiune corectă, Mod de viață corect, Efort corect, Voință corectă, Atenție corectă şi Meditație corectă.”

Titi Tudorancea, „*Nirvana_ Tehnici de meditație*”, Ed. Societatea Informația, 1993

„Fantasticul este în general definit ca o violare a legilor naturale, ca o apariție a imposibilului. În realitate, fantasticul este o manifestare a Realului, un efect al contactului direct şi nefiltrat de vălul somnului intelectual prin obiceiuri, prejudecăți, conformisme şi false credințe. La scară cosmică (fizica modernă ne învață că) numai fantasticul are şanse de a fi adevărat, dar pentru oamenii obişnuiți… fantasticul e doar imaginarul. Sau după cum spunea Chesterton: ideea care nu devine cuvânt e o idee proastă, iar cuvântul care nu devine acțiune este un cuvânt prost. O viață izbutită este un vis de adolescent realizat la o vârstă matură.”

Jacques Bergier, Louis Pauwels, „*Dimineața Magicienilor”,* Ed. Nemira, 1994

„Toate lucrurile se întorc la propriile origini. Revenirea la origini mai este numită şi *linişte* şi ea reprezintă regenerarea vieții. Liniştea este intenția de a stăpâni efectele agitației excesive. Liniştea este sera în care se cultivă înțelepciunea. Meditația nu cauzează nebunie, dar neînțelegerea (acesteia), ca urmare a ignorării principiilor fundamentale, poate cauza stări mentale anormale şi perturbări ale liniştii meditative. Dharma (învățătură – n.r.) pe care o predic este ca pluta. Dharma trebuie părăsită. Chiar mai mult trebuie renunțat şi la non-dharma. Cuvintele dharmei scrise aici sunt asemenea unui vis. Dacă cineva crede că sunt reale, atunci e ca şi când ar transforma untul bun în otravă. Dharma înseamnă **a face**.”

Huai-Chin Nan, „*Transformarea Minții şi Trupului prin Tao*”, Ed. Teora, 1999

„Toate lucrurile care există sunt în mişcare… numai ceea ce nu există este neclintit, dar ceea ce ființează veşnic este neschimbător, iar ceea ce este neschimbător este veşnic. Ceea ce e făcut „pentru veşnicie” este veşnic distrus, dar ceea ce e făcut o dată nu este niciodată distrus şi nici nu devine altceva. Virtuos este cel care nici nu vorbeşte şi nici nu ascultă prea multe lucruri, deoarece cel care ascultă două discursuri sau prezentări se zbate în umbra ignoranței. Naşterea nu este însăşi Viața, ci experimentarea Simțurilor, iar Moartea nu este Schimbare ci Uitare, Ocultare sau Ascundere față de experimentarea Simțurilor. Naşterea înseamnă doar producerea de Lucruri şi Fenomene pentru Simțuri şi aducerea lor în manifestare.

Hermes Trismegistus, „*Corpus Hermeticum”,* Ed. Herald, 2000,

„Ni s-a spus că toate drumurile conduc la adevăr, doar că fiecare îşi are cărarea lui (ca hinduşi, musulmani, creştini etc.) şi cu toţii se vor întâlni la aceeaşi poartă, dar este complet absurd. Adevărul n-are cărare şi tocmai aceasta e frumuseţea sa: el este viu. Doar ceva Mort are o cărare şi atunci cum poate ceva mort să conducă la Adevăr? Noi fiinţele omeneşti, suntem ceea ce am fost de milioane de ani; plini de o extremă lăcomie, invidie, agresivitate, gelozie, anxietate şi disperare, cu licăriri întâmplătoare de bucurie şi afecţiune. Suntem un amestec ciudat de ură, frică şi omenie; suntem deopotrivă violenţi şi paşnici. Dacă gândiţi acum că este important să ajungeţi să vă cunoaşteţi, doar pentru că eu sau altcineva, v-a spus acest lucru, atunci orice comunicare este oprită… deoarece orice autoritate, de orice fel, care se exercită în câmpul gândirii şi al înţelegerii, este un lucru distrugător. Maeştrii au un efect distrugător asupra discipolilor iar aceştia îl distrug pe Maestru. Trebuie să fiţi propriul vostru Maestru şi să puneţi sub semnul întrebării tot ceea ce aţi acceptat orbeşte. Vă înspăimântă faptul că dacă nu aţi urma pe cineva, atunci v-aţi simţi singuri? Atunci fiţi singuri!. Deoarece aceasta e singura modalitate prin intermediul căreia să aflaţi cine şi ce sunteţi: stupizi, vinovaţi şi pustii în suflet.

Dar în explorarea pe care o veţi face, să nu vă izolaţi de restul lumii, iar această cercetare nu trebuie să vă transforme în nişte nevrotici. Acceptaţi faptul că nu există nici o deosebire între individual şi colectiv, aşa că aţi participat la crearea lumii cu tot ceea ce vă reprezintă, prin urmare lumea oglindeşte ceea ce sunteţi, dar dacă vă gândiţi că vă veţi putea cunoaşte treptat, îmbunătăţind tot mai mult înţelegerea dumneavoastră, atunci de fapt nu veţi studia ceea ce sunteţi acum, în clipa prezentă, ci veţi studia o imagine bazată pe cunoştinţele intelectuale şi raţionale dobândite, care presupune existenţa unor repere false precum Trecut sau Viitor.”

Krishnamurti, *„Eliberarea de Cunoscut”*, Ed. Herald, 1996

„Un înţelept va considera întrebarea: *Credeţi în Dumnezeu?* la fel de puerilă şi stupidă ca întrebarea: *Credeţi în H_2O?*. El va răspunde: faceţi şi trăiţi **EXPERIENŢA**. Adevăratul nostru duşman sau pericol, nu se află într-o forţă exterioară nouă ci în slăbiciunile, laşitatea şi sentimentalitatea noastră îngustă. Împrejurările exterioare sunt doar o prelungire a ceea ce suntem. Într-un anume fel, nu suntem nimic altceva decât o masă complexă de obişnuinţe ale minţii, nervoase şi fizice, conectate prin câteva idei directoare, tipare şi arhetipuri, dorinţe şi asociaţii – amalgamul a nenumărate forţe. De aceea, este nevoie să se lămurească trecerea de la mintea exterioară la fiinţa interioară. Avem nevoie de o viaţă completă, clipă de clipă, nu doar în zilele de sărbătoare sau în singurătate. Yoga nu este o metodă de a face ceva, ci este un fel de A FI.”

Shri Aurobindo, *„Aventura Conştiinţei”*, Ed. Herald, 199X

„Dacă furia nu e cucerită prin antidotul ei, care e folosul meditaţiei asupra răbdării?. Dacă egoismul nu e abandonat din străfundurile fiinţei, atunci care e folosul onorării aniversărilor?. Dacă toate poftele rele nu-s depăşite, atunci ce folos e în a aduce servicii din când în când?. Dacă Adevărurile Alese nu le meditaţi, atunci simpla renunţare la viaţa lumească va fi doar o tortură în zadar. Dacă pasiunile rele nu le supuneţi prin antidotul lor, atunci simplele predici nu sunt decât vorbe goale. Dacă mulţumire în voi înşivă nu aveţi, atunci acumulările vor îmbogăţi doar pe alţii. Dacă nu suprimaţi demonul ambiţiei, atunci dorinţa de faimă vă va duce la ruină. Aşa după cum numele unei mâncări nu înlătură foamea, tot aşa, un om care vrea să înveţe Vacuitatea Minţii trebuie să o realizeze şi nu să-i înveţe pur şi simplu definiţia şi teoriile despre aceasta.”

Rechung Dorje Tagpa, *„Milarepa, Marele Yoghin Tibetan”*, (ca supliment al revistei „Impact”) 1991

„Yoga înseamnă oprirea modificărilor (oscilaţiilor – n.r.) minţii. Atunci, Observatorul este în forma reală. În orice alte stări, există identificare cu modificările minţii. Modificările minţii sunt de 5 feluri şi sunt aducătoare şi neaducătoare de suferinţă. Acestea sunt: *Cunoaşterea Corectă*, *Eroarea*, *Închipuirea*, *Somnul* şi *Amintirea*. Percepţia, raţionamentul şi mărturia sunt mijloacele *Cunoaşterii Corecte*. *Eroarea* este cunoaşterea falsă neîntemeiată pe forma reală. *Închipuirea* este cunoaşterea născută din cuvânt, lipsită de obiect. *Somnul* este modificarea minţii bazată pe inexistenţa conţinutului mental. *Amintirea* este rezultatul neabandonării obiectelor simţurilor. Calea de a atinge perfecţiunea este practicarea continuă, detaşarea şi oprirea acestor modificări. Dintre

acestea, practica înseamnă efortul de a rămâne stabil. Stabilitatea menținută, vreme îndelungată, neîntrerupt şi cu dăruire, devine temelie trainică.

Patanjali, „*Yoga Sutra*", Ed. Societatea Informația, 1993

„Misterul undelor remanente îl întâlnim în toate epocile. Universul este plin de **unde** ale trecutului care, în anumite împrejurări, pot fi reactivate şi deveni, pentru o clipă din nou vizibile şi audibile. Avem impresia că ne aflăm în fața unui mister de mai multe grade, care întrece de departe simplele imagini ale trecutului captate de cronovizor. Este vorba de obiectivizarea tuturor gândurilor şi emoțiilor şi proiectarea lor sub formă de unde. Pe scurt, poți admite faptul că acuitatea unui sentiment este o figură sau o formă, a cărei calitate, o poți defini ca fiind solidă. Nu e imposibil să aduci acestei senzații un corp imaginar, dar care capătă realitate. Aceste sentimente, care vi se par total subiective, nu sunt ceea ce presupuneți voi, (în neştiința în care vă aflați), cu privire la realitatea obiectivă a sensibilității psihice. Va veni în curând ziua în care veți descoperi ceea ce acum numiți fantomele sentimentelor şi gândurilor voastre."

François Brüne, „*Morții ne vorbesc*", Ed. Enciclopedică, 1994

„E extrem de greu să-ți formezi, cu ajutorul cunoştințelor generale ale epocii noastre, o părere rațională asupra existenței proprii. Această ignoranță atrage o mulțime de erori în toate celelalte domenii. Pentru multă lume, progresul social reprezintă singura realitate şi politica actuală constă în a imagina un sistem în care fiecare va putea face ceea ce îi place. Această utopie, întreținută de profitori de toate categoriile, a determinat un fel de cristalizare a gândirii moderne. Progresul religiei, ştiinței şi filosofiei, nu e un progres real. Se scrie mult, dar se gândeşte puțin. De îndată ce o anumită lucrare tratează chestiuni care cer un efort de gândire, e aruncată la fundul unui sertar. Astăzi, toată lumea e grăbită. Fiecare vrea rezultate imediate, fără a se preocupa de cauzele care le determină. Şi totuşi, în istoria rasei noastre, niciodată ca acum, timpul nu a fost mai potrivit pentru o reformă a ideilor noastre pentru un progres real."

Yram *„Doctorul Sufletului~12 Ani De Dedublare Conştientă În Lumile Invizibile"*,Ed.Gill & DanaC, 1994

„Mintea este foarte vicleană. Fie ea este de acord cu părerile altuia, fie ea crede că mintea altuia este de acord cu părerile ei. Mintea crede că e Totul. Mintea are întotdeauna dreptate, deoarece ea face legile şi regulile jocului. Ea poate găsi nenumărate căi pentru a fi de acord şi totuşi să rămână aceeaşi, dar atunci când nu eşti de acord cu ceva, ți se pare că ar fi de datoria altuia să vină să te transforme la nivelul ființei tale, deoarece mintea va spune: ce aş putea face mai mult? Am fost de acord şi prin aceasta am făcut „tot ceea ce îmi stătea în putere". Deci ce poți face tu? Tu ai fost de acord, ai devenit un adept (al unei idei) şi ai renunțat. Iar dacă nu se întâmplă nimic, atunci te superi. Atunci când tu asculți învățătura, nu auzi exact ceea ce se spune. Tu „auzi" prin propriile tale interpretări. Tu „auzi" prin trecutul, prin memoria, cunoştințele şi mai ales prin interpretările tale. Tu „auzi" prin minte. Şi mintea colorează tot ceea ce auzi. Sare imediat pe informația pe care o aude, o schimbă, o face agreabilă, aruncă anumite detalii, exagerează alte lucruri şi umple toate golurile. Tu eşti de acord doar cu propriul tău ecou.

Astfel doar o parte din ceea ce am spus se reflectă în ceea ce ai „auzit", iar partea nu transformă nimic. Întregul poate face aceasta. A percepe întregul unor învățături, a precepe totalitatea, înseamnă a renunța la efortul de a mai fi în acord sau în dezacord cu ideile minții. Toate acordurile şi dezacordurile sunt scuze pentru a rămâne aşa cum eşti. Toată viața omului este dedicată unui singur scop: **Cum să nu se transforme**. Oamenii spun într-una: Nu vreau să sufăr!, dar ei continuă să facă exact acele lucruri care îi fac să sufere. Alții repetă mereu: Vreau să mă transform!, dar eu privesc adânc în ființa lor şi văd că de fapt ei nu vor să se transforme. Şi ultimul lucru pe care îl voi spune este: Tu nu te poți transforma!. Tu poți doar să-i permiți transformării să se producă. Şi nu numai că nu vei reuşi aceasta, dar mai mult vrei ca să-i transformi pe alții, să-i faci să fie aşa cum vrea mintea ta, iar asta nu se va întâmpla niciodată."

Osho, *„Spiritualitatea Tantrică"*, Ed. RAM, 1994

„Cuvântul „iluminare" evocă într-un fel ideea unei realizări supraomeneşti, iar sinele fals vrea să perpetueze această idee; dar aceasta este pur şi simplu starea dvs. naturală, trăirea identității cu Ființa. Este o stare de conectare la ceva incomensurabil şi indestructibil, la ceva care, aproape paradoxal, sunteți în esență dvs, dar care, cu toate acestea, vă depăşeşte cu mult. Ea înseamnă regăsirea naturii dvs. adevărate, dincolo de nume şi de înfățişare. Incapacitatea de a simți această conectare dă naştere iluziei separării — separare de propria persoană şi de lumea care vă înconjoară. Atunci vă percepeți, conştient sau inconştient, ca pe un fragment izolat. Apare frica, iar conflictul interior devine starea normală. Îmi place foarte mult definiția extrem de simplă pe care Buddha o dă iluminării: „sfârşitul suferinței". Nu este nimic supraomenesc în ea, nu-i aşa? Desigur, ca definiție, este incompletă. Ne spune doar ce nu este iluminarea: ea nu este suferință, darce rămâne atunci când nu mai există suferință? Buddha păstrează tăcerea asupra acestui subiect, iar tăcerea lui înseamnă că acest lucru trebuie descoperit pe cont propriu. El foloseşte o definiție negativă pentru ca mintea să nu o transforme într-o credință sau într-o realizare supraomenească, un obiectiv imposibil de atins. În ciuda acestei precauții, majoritatea budiştilor cred şi azi că iluminarea este pentru Buddha şi nu pentru ei, cel puțin nu în această viață."

Eckhart Tolle, „*Puterea Prezentului",* Ed. Curtea Veche, 2004

„Câteodată mă gândesc la realitate ca la un puzzle format din cutii. Chestia asta ar fi creştinismul, cealaltă iudaismul, următoarea budismul… unele s-ar putea suprapune, altele nu… Acesta ar fi un fel de model al realității. Fiecare are propriul sistem de credințe pe care îl pun la bătaie în viața de zi cu zi… Şi mai există un sistem de credințe numit ştiință. Dacă căutați în dicționar definiția cuvântului ştiință atunci veți putea citi „*cunoştințe reduse la un sistem*". Iar sistemul de producere a cunoştințelor este, după părerea mea, foarte limitat. Teoretic el poate fi foarte puternic, darde fapt este materialist, adică se bazează doar pe lumea materială, pe care o putem accepta, deoarece putem să o atingem, să o simțim, s-o lovim etc. Acesta este unul dintre principii, iar celălalt este „reducționismul", adică faptul că putem înțelege realitatea doar ca ceva format din părți şi nu din interacțiunile acestora. Aceasta este paradigma în care ne-a îngrădit ştiința."

Conferință publică, fizician şi astronaut Brian O'Leary, „*A doua revenire a ştiinței*", 1995, (fragment)

„Fiecare lucru şi opusul său se nasc îngemănate, greul şi uşorul se nasc unul pe altul. Cel lung determină pe cel scurt. Înaltul produce adâncul. Sunetul şi glasul se acordă reciproc. Înainte şi îndărăt decurg unul din altul. Iată de ce Înțeleptul practică doctrina Non - Acțiunii. El instruieşte prin pildă vie, nu doar cu vorbe. Pe toate ființele care se nasc în lume şi care îşi pun nădejdea în el, nici nu le uită, nici nu le îndepărtează. El le impulsionează şi astfel le creează merite fără a şi le însuşi. Le catalizează să se dezvolte şi nu se bizuie pe el. Aşa câştigă el merite, dar rămâne mai presus de ele. Rămânând mai presus de ele, nici meritele nu îl părăsesc niciodată datorită detaşării izvorâte din înțelepciune."

***Tao Te King*, scurtă traducere, autor necunoscut**

„Trebuie să punem la muncă slăbiciunile noastre, pentru ca ele să ne fie utile. Vă miraţi şi spuneți: „*Dar bine, slăbiciunile trebuie să le dăm la fund, să le anihilăm!*". Încercați şi veți vedea dacă vă va fi uşor: voi veți fi cei învinşi. Problema se pune la fel cu orice defect sau viciu, indiferent dacă este vorba de lăcomie, senzualitate, violență, pofte nemăsurate sau vanitate, trebuie să ştiți cum să le mobilizați pentru ca ele să lucreze alături de voi în direcția pe care ați ales-o. Dacă vreți să lucrați singuri, nu veți reuşi. Dacă vă veți goni toți dușmanii, tot ceea ce vă rezistă, cine va mai lucra pentru voi, cine o să vă mai servească? Mă adresez în special tineretului. Tinerii nu-şi dau seama că există experiențe care i-ar îmbogăți mai mult decât acelea în care ei se aventurează în mod obişnuit şi de pe urma cărora în câțiva ani îşi vor pierde prospețimea, farmecul, frumusețea şi lumina. Tinerii vor să experimenteze dragostea fizică… bine, înțeleg, dar ei nu vor găsi fericirea prin acumularea acestor experiențe; între timp toate senzațiile de plăcere vor fi uitate şi nu va mai rămâne decât ruina, regretul şi întunecarea."

Omraam Mikhael Aivanhov, „*Alchimia sau Căutarea Perfecțiunii*", Ed. Prosveta, 1994

Când sunteți bolnavi, nivelul de energie este scăzut, astfel că inteligența (automatismul, n.r.) organismului poate prelua controlul pentru a folosi restul energiei în vindecare, astfel că minții (şi implicit gândurilor şi emoțiilor) nu le rămân prea multe resurse. Ego-ul consumă cantități considerabile de energie. Nu mai e nevoie să spun că acei oameni care experimentează o consolidare a ego-ului, în caz de boală, au nevoie de mult mai mult timp pentru vindecare. Unii (probabil majoritatea – n.r.) nu mai apucă să se vindece şi astfel, boala se cronicizează şi devine o componentă permanentă a falsului lor sentiment de sine.

Eckhart Tolle, „*Un Pământ Nou*", Ed. Curtea Veche, 2008

Rached Daoud „My story" (manuscris)

Au trecut aproape 20 ani de când l-am întâlnit pe Dr. Rached Daoud la Cluj. Nu speram că la începutul anului 2009 îl voi reîntâlni, un om deosebit, medic şi vindecător. Am povestit ore în şir despre ceea ce am făcut în cei 16 ani şi am rememorat câteva din lecțiile pline de învățături, care s-au derulat în ianuarie 1993. Lecturând articolele sale publicate pe website, am întâlnit acest mesaj care mi s-a părut foarte interesant şi util. Am reprodus acest text cu acordul său.

Dragi colegi,

Ascultați limbajul durerii! Suntem copii ai acestei dureri şi purtăm în noi durerea celorlalți. Fiți servitori ai adevărului şi martori ai cunoaşteriii.

Adresați-vă plini de compasiune celor care vin cu durere în fața dumneavoastră. Deschideți-vă inima şi vindecați-i pe pacienți de frustrarea şi limitările aduse în viață. Numai aşa veți fi capabili să vindecați rănile oamenilor. Ascultați-vă înțelepciunea trează a sinelui şi țineți cont de codul vostru moral.

Ridicați-vă cu fermitate spre cele mai înalte culmi ale valorilor umane şi exprimați-vă neîngrădit compasiunea şi sufletismul față de pacienți. Fiți servitori ai vindecării şi nu funcționari ai unui birou; fiți aducătorii speranței în vindecare. Dumneavoastră nu sunteți birocrați medicali care utilizați exclusiv noțiuni de anatomie şi fiziologie. Nu sunteți roboții unui sistem reducționist ai unor ştiințe ateiste şi limitate.

Sunteți cu toții oameni dotați, artişti ai trăirii vieții, care ați venit la şcoala medicală deoarece ați simțit suferința din şi prin fiecare pacient. Permiteți durerii pacienților să vă vibreze până în profunzimi şi să vă acordeze unei energii vindecătoare. Fiți integri în fața pacienților. Aduceți-le cunoaşterea cauzei bolii, ajutați-i să îşi care povara grea a suferinței, fiți cu ei şi luminați-le sufletul şi mintea.

Transmiteți-le înțelesul profund al vieții ce se ascunde în spatele oricărei suferințe. Nu tratați pacientul ca o maşină biologică. Ființa umană este un sistem de viață creatoare, creată după un model divin. Omul nu poate fi înțeles şi definit din cărțile de medicină şi nici măcar prin teoriile fizicii cuantice.

Ființa umană nu e doar energie cuantică; ea este prin Sine energie Spirituală. Boala sa nu este o condiție a biologiei ci a atitudinilor sale față de Sine. Dacă doriți să-i tratați boala atunci trebuie să-l vindecați mai întâi de prejudecățile față de boală şi viață. Trebuie să înțelegeți în profunzime şi cu multă înțelepciune, limbajul durerii pacientului.

Iubirea şi compasiunea sunt două elemente care vă permit să interacționați benefic cu sfera sa de conştiență. Numai în acest fel îi veți vedea lumea sa şi îl veți putea ajuta să înlăture cauza durerii.

Prin aceasta, eu nu pot să încurajez o gândire exclusiv biologică materialistă. Cum aş putea diagnostica corect suferința unui pacient dacă îi examinez exclusiv partea sa biologică şi îi ignor esența sa umană? Sistemul medical care priveşte omul ca pe o maşină, care îl disecă în sisteme şi organe pe baza unui model de laborator, este inadecvat.

Un astfel de sistem este prin natura sa mecanic, reducționist, manipulativ şi analitic, care judecă şi condamnă. El otrăveşte contactul şi colaborarea care ar trebui să existe între medic şi pacient. Acest sistem transformă instituțiile medicale în tribunale şi inchiziții.

Medicina pragmatică, imperialistă şi ateistă este crudă şi lipsită de esența vieții. Ea poate „ucide" sufletul unui bolnav, pentru a-i trata doar corpul. Ea ignoră unicitatea vieții şi a individualității umane.

Medicina trebuie să reprezinte un mesager al compasiunii şi trezirii la conştienţa de viaţă a pacientului, pentru a-l reconecta la Sursa acesteia. Ea trebuie să colaboreze cu individul pe cele mai înalte dimensiuni ale valorilor umane. Medicii sunt cei care trebuie să inspire pacienţii cu acel înţeles al rolului vieţii pentru a transcende limitarea durerii. Medicina trebuie să servească vieţii, lucru care e mult mai important decât tratarea unui corp biologic.

Dragi colegi, aveţi grijă de mesajul spiritual al medicinei! Fiţi la fel de conştienţi de viaţa celor apropiaţi în aceeaşi măsură în care sunteţi conştienţi de propria voastră viaţă. Atunci când trezirea stării de conştienţă se produce în voi, veţi fi capabili să vă asumaţi responsabilitatea vieţii şi conştienţei celorlalţi pe drumul practicii medicale.

Fiţi supremi în lumea ştiinţei medicale, dar fiţi servitori umili ai adevărului şi martori ai Vieţii. Pentru a face aceasta, trebuie să vă îndepărtaţi de condiţionări şi limitări pentru a fi dumneavoastră înşivă un exemplu viu ce va fi privit de ceilalţi drept un remediu pentru suferinţa din propria lor viaţă. Voi sunteţi remediul, speranţa şi vindecarea, pe care pacienţii o pot trăi!

Cu adâncă speranţă, Dr. Rached Daoud [37]

[37] Dr. Rached Daoud, „My reality”, manuscris on-line, de pe site-ul http://dr.daoud.com/

43. CUVÂNT DE ÎNCHEIERE DIN PARTEA AUTORULUI

Sănătatea este bunul cel mai de preţ. Mai preţios decât casa, căminul, familia sau serviciul dumneavoastră. Cine crede altfel va avea ocazia să se convingă, dar ar putea fi prea târziu. Cine de asemenea crede că sănătatea se poate menţine într-un corp biologic slab întreţinut, toxifiat şi stresat, doar luând tablete şi nefăcând nimic altceva, va avea ocazia să verifice această iluzie prin experienţă proprie.

Eu nu pot susţine şi nimeni altcineva nu va putea spune că este uşor să îţi dezvolţi acea voinţă

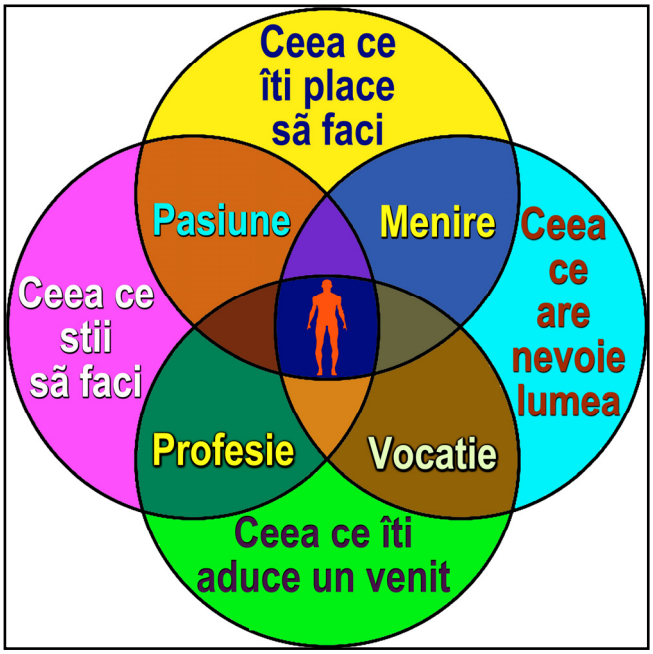

prin care să îţi valorifici bioresursele disponibile, dar experienţa mea a demonstrat că nu e imposibil, iar acest fapt ar trebui să încurajeze pe oricine, deoarece am realizat-o aici, în condiţiile de aici şi nu într-un loc mistic din orient făcând o sadhana dificilă alături de cine ştie ce guru.

Este vorba de un fenomen fiziologic mai special prin intermediul căruia corpul biologic refoloseşte acele resurse, în loc să le elimine asemenea unui subprodus toxic de care nu mai are nevoie. Ştiinţa medicală nu l-a remarcat deoarece sunt prea puţini subiecţi care să se ofere voluntari la o cercetare organizată, se alocă tot mai puţini bani pentru cercetare, iar cei puţini, care încă se oferă, sunt condiţionaţi spre cercetări de scurtă durată, cu rezultate imediate şi aplicaţii practice care să ruleze alţi bani într-o expectativă a ceva ce se cumpără şi a cuiva care vinde acel ceva care se cumpără.

Societatea nu poate funcţiona altfel, dar fiecare individ poate decide pentru el ce anume trebuie să facă. Să presupunem că la un moment dat, peste zeci de ani sau 100 ani se va realiza şi această cercetare în domeniul biotransformărilor. Ei bine, problema sănătăţii tot nu va fi rezolvată, deoarece aplicaţia practică va fi la fel dificilă azi, cât şi peste 100 ani.

Singura diferenţă este că la acea vreme se va ŞTI de către toată lumea, la modul pur intelectual, ce înseamnă şi ce rol au biotransformările celulare şi transmutaţiile biologice. Deci, este inutil de a aştepta noi confirmări, demonstraţii academice şi opinii tot mai pertinente din partea a indiferent câţi profesori sau academicieni.

Dacă aţi depistat deja că au apărut probleme de sănătate în viaţa dvs., atunci cu cât veţi lua măsuri reale mai repede, cu atât mai repede vă veţi putea bucura din nou de sănătate, dar dacă afecţiunile au devenit cronice atunci eforturile care sunt necesare vor trebui să fie probabil cu un ordin de mărime mai mari. Nu am prezentat în cartea mea ce **alte** resurse ar mai putea fi disponibile, în afară de cele biologice, deoarece momentan încă nu le pot accesa şi prin urmare nu îmi permit să scriu despre ceea ce nu am reuşit să fac şi să descopăr prin proprie experienţă.

Sunt deschis pentru orice dialog constructiv, nu voi refuza pe nimeni şi nu voi critica pe nimeni. Sunt aici ca să fiu util celor care au nevoie. Nu sunt medic, nici biolog (CV-ul meu complet există atât pe pagina mea de scribd, cât şi pe Facebook) şi prin urmare nu voi oferi sfaturi medicale. De asemenea, oricât ar părea de nepotrivit să spun, nu recomand nimănui să abandoneze medicina alopată, dacă nu are posibilitatea de a-şi folosi foarte rapid şi eficient bioresursele şi uneori nici atunci nu e uşor să renunţi la o medicaţie, fie ea şi doar de câteva ori pe an.

Medicamentele reduc suferinţa, dar nu rezolvă boala. Însă perioada de timp pe care v-o oferă, cu suferinţă ameliorată, e un timp ce trebuie folosit cu foarte multă înţelepciune pentru a afla şi înlătura cauza bolii. Acelaşi lucru face şi un chirurg, atunci când situaţia a devenit critică şi disperată. Operaţia oferă pacientului acea speranţă de timp în care el să se poată recupera singur, dar

odată ce ați reuşit aceasta trebuie înțeles că nu mai există cale de întoarcere la viața de dinainte. Probabil acesta e singurul sacrificiu care trebuie făcut…

Veți pierde ceva, dar veți câştiga altceva, înzecit.

Sunt conştient de faptul că această carte nu oferă dovezi incontestabile cu privire la fenomenul biotransformărilor. Am prezentat doar puncte de vedere, descrieri parțial obiective şi idei care necesită o aprofundare serioasă din partea cititorului interesat. Acestea nu pot fi judecate exclusiv rațional, în lipsa unor abordări practice individuale – singurele în măsură de a confirma sau infirma cele scrise.

Deseori, din lipsa altor informații şi posibilități tehnice de investigare, mi-am comentat şi criticat propriile puncte de vedere precum şi pe cele ale altor autori, atunci cînd a fost cazul, deoarece nimeni nu cunoaşte în totalitate detaliile acestor fenomene. Acolo unde nu am reuşit să am o înțelegere suficient de profundă asupra unor aspecte am elaborat mai multe ipoteze, ce necesită verificări ştiințifice speciale. Nu am nicio îndoială asupra realității fenomenelor de transmutație şi sublimare dar pentru a le dovedi prin cele mai riguroase metode ştiințifice este nevoie de aparatură specială (momentan inaccesibilă) şi subiecți de studiu (momentan indisponibili) pentru o cercetare de acest tip.

M-am străduit să elimin toate afirmațiile categorice şi îmi cer scuze în fața cititorilor dacă am mai avut unele erori în acest sens. Am utilizat cît mai multe observații de natură practică şi le-am prezentat într-o formulare accesibilă tuturor, astfel încît cei îndrăzneți şi curioşi să le poată aplica în propria lor viață. În unele paragrafe am menționat faptul că a trebuit să ocultez anumite prezentări din motive ce au legătură cu mentalitatea specifică societății occidentale în care trăim.

Cu toate acestea, sunt dispus să le comunic telefonic sau prin intermediul mijoacelor electronice de tip e-mail, messenger, facebook, etc., astfel încît toți cei care doresc cu adevărat să obțină rezultate practice semnificative să aibe la dispoziție toate detaliile posibile legate de experiența mea. Aşadar, mă puteți contacta prin telefon sau e-mail, cu condiția de a vă identifica prin numele dumneavoastră complet şi locație. În permanență paginile mele de web sunt updatate la zi cu noi informații legate de activitatea mea profesională şi vă invit să le consultați periodic.

Cartea mea sugerează faptul că există mijloace şi resurse pe care oricine le poate înțelege şi aplica pentru a-şi îmbunătăți performanțele biologice, fizice, psiho-mentale şi emoționale în vederea unei mai bune integrări socio-profesionale şi nu numai. Aceste aptitudini, odată eficientizate, se vor păstra pe întreaga durată a vieții practicantului, fără a fi nevoie să le întrețină în permanență. Ce altceva s-ar mai putea face? Fiecare poate lua o decizie personală. Fie ne folosim de aceste aptitudini, pur şi simplu pentru a ne asigura reuşite în plan material şi profesional, fie se poate face un pas înainte spre o dezvoltare interioară.

Oricare ar fi alegerile dumneavoastră, eu vă doresc succes şi aştept să-mi trimiteți mărturiile legate de abordările practice prezentate în această carte. Ele sunt foarte importante celor care au nevoie de mai multă încredere şi îndrăzneală pentru aceste aplicații.

Vă prezint pe paginile următoare două fotocopii după rezultatul RMN-urilor din ianuarie 2014, respectiv mai 2004 care confirmă vindecarea discopatiei lombare până la faza de maladie incipientă. Nu sunt necesare alte comentarii. Medicul care a făcut analiza a fost atât de emoționat de rezultat încât puteam citi pe chipul său o bucurie şi strălucire ce îmi sugera faptul că rareori în cariera sa medicală a avut prilejul să întâlnească asemenea cazuri.

În plus, cu oarecare indecizie vă prezint şi o fotografie ce se presupune a evidenția un fel de biomagnetism de slabă intensitate, care nu e deloc paranormal ci majoritatea oamenilor au această aptitudine dar nu au verificat-o cu obiecte de greutate mai mică.

Cu sinceritate
Cristian Mureşanu

CENTRUL MEDICAL TRANSILVANIA
MEDICAL CENTER TRANSILVANIA

GlobalGROUP ISO 9001 | UKAS QUALITY MANAGEMENT 039

FIŞĂ DE RAPORT EXAMEN RMN
REPORT FORM MRI EXAMINATION

Patient name **Numele pacientului:**	MURESAN, CRISTIAN		1/30/2014 9:29:42 AM	**CITY ORAŞ:**	CLUJ	**Cod pacient:**	**RAM83213**
DataBirth Date naşterii:	5/10/1964	**I.D. card CNP:** 1640510120681	**Adresa: Address:**	**STR.FANTANELE NR.32 AP.85**	**Telefon mobil:**	Phone number ++04(0)751150855	
Examination: **Examinare:**	RMN COLOANA LOMBARA	**Medic Radiolog:**	**IULIAN, OPINCARIU** (physician)		**Tehnician:**	**CODRUTA, CHIOREAN**	
Diagnostic de trimitere:	Lumbar spine MRI						

RMN COLOANA LOMBO-SACRATA:

L1-L2: fara conflict disco-radicular evident; canal lombar cu AP de 1.32 cm.; gauri de conjugare permeabile cu AP de 0.46 cm..
L2-L3: ingustare de spatiu intervertebral asociat cu o discopatie degenerativa incipienta cu minim prolaps global pana la nivel foraminal bilateral fara stenoza importanta a gaurilor de conjugare.
Articulatiile interapofizare posterioare de aspect imagistic normal.
L3-L4: minim prolaps discal pana la nivel foraminal lateral, fara atingere radiculara.
L4-L5: ingustare de spatiu intervertebral, cu modificari incipiente Modic 2 de conversie grasoasa osoasa de platouri vertebrale. Discopatie degenerativa cu extruzie discala postero-mediana cu LL de 1.30 cm. si un AP de 0.43 cm. extins pana la nivel foraminal bilateral cu tendinta la atingere radiculara in special in stanga. Canal lombar cu AP restant de un 0.88 cm..
L5-S1: ingustare de spatiu intervertebral cu tendinta la desirarea inelului fibros postero-median pe o distanta de 0.65 cm. cu osteosemnal liniar in ponderatia T2; gauri de conjudare libere.
Rectitudinea coloanei lombare.
Angiom corporal L3, fara factura/tasare vertebrala.

LUMBO-SACRAL SPINE MRI:
L1-L2: no visible disco-radicular conflict; lumbar channel with an aperture AP = 1.32 cm.; permeable conjugation holes with an aperture AP = 0.46 cm.
L2-L3: narrowing (shrinking) intervertebral space, associated with an early stage degenerative discopathy with minimal global prolapse up to the bilateral foraminal level, without significant stenosis of the conjugation holes.
The posterior facet joints have normal imagistic appearance.
L3-L4: minimal disc prolapse up to the lateral foraminal level, without radicular touching (of the root of the nerve-p.s.).
L4-L5: narrowing (shrinking) intervertebral space, with incipient modifications type "Modic 2", of fatty bone conversion of the vertebral plates. Degenerative discopathy with postero-median discogenic extrusion of LL = 1.30 cm, and an aperture AP = 0.43 cm extended up to the bilateral foraminal level with radicular touching tendency (of the root of the nerve-p.s.), mostly on the left side.
Lumbar restant channel with an aperture AP = 0.88 cm.
L5-S1: narrowing (shrinking) intervertebral space, with the tendency of unraveling the posteromedian annulus ring on a distance of 0.65 cm, with osteo linear signal in ponderation T2; conjugation holes free.
Straightness of the spine.
Corporal angioma L3, without fracture without vertebral compaction

CONCLUZII:
Discopatie degenerativa incipienta L2-L3, L3-L4, L5-S1 cu prolaps global pana la nivel foraminal bilateral fara atingere radiculara evidenta sau stenoza de gauri de conjugare.
Ingustare L4-L5 cu extruzie discala postero-mediana de 1.30/0.43 cm. extinsa la nivel foraminal predominant stang.
Modificari de conversie grasoasa Modic 2 de platouri vertebrale L4-L5 si L5-S1.
Rectitudinea coloanei lombare.
Fara facturi/tasari vertebrale lombo-sacrate pe fond patologic.
Fara hipertrofii de capsule articulare sau de ligamente galbene.

CONCLUSIONS:
Early stage degenerative discopathy L2-L3, L3-L4, L5-S1 with global prolapse up to the bilateral foraminal level without visible radicular touching (of the root of the nerve-p.s.).
Shrinking (narrowing) L4-L5 with postero-median discogenic extrusion of 1.30/0.43 cm extended up to the predominant left foraminal level.
Modifications of fatty bone conversion type "Modic 2" of the vertebral plates L4-L5 and L5-S1.
Straightness of the lumbar spine.
No fractures/ no vertebral compaction at the lombo-sacral from pathological point of view.
No joint capsule hypertrophy or of the yellow ligaments.

Iulian Opincariu, PhD., primary physician, medical imagistic radiology, neuroradiology, PhD. degrees in medical sciences

DR. IULIAN OPINCARIU
MEDIC PRIMAR
RADIOLOGIE-IMAGISTICĂ MEDICALĂ
NEURORADIOLOG
DR. ÎN ŞTIINŢE MEDICALE
COD 208313

MEDICAL CENTER TRANSILVANIA, Cluj-Napoca, Viilor street 54, 400347
Centrul Medical Transilvania, Cluj – Napoca, Viilor 54, 400347
Tel: 0364 – 405 100, 0364 405 101 | Fax: 0364 – 405 105 | Mobil: 0726 090 111
http://www.cmtransilvania.ro | e-mail: info@cmtransilvania.ro

MINISTRY OF DEFENCE
EMERGENCY MILITARY HOSPITAL DR. C. PAPILIAN
CLUJ-NAPOCA
MAGNETIC RESONANCE LABORATORY
G-ral Traian Mosoiu street Nr. 22-24

Nr. 10.06.2004 Date: June 10th 2004

BULETIN DE EXAMINARE PRIN REZONANŢĂ MAGNETICĂ
MRI EXAMINATION FORM

Organul ţintă/ Segment anatomic de examinat –coloană lombo-sacrată-
Target organ/ Anatomic segment examination: lumbo-sacral vertebral spine

1. Pacient: Nume...MUREŞANU ..Prenume CRISTIAN
   Patient: Last name First name
2. Data naşterii: ziua 10...luna,.....05. ..anul 1964
   Birth date: day 10, month 05, year 1964
3. Internat NU/NEUROCHIRURGIE/Dr. ŞTEFAN FLORIAN URG nr.F.O
   Hospitalized: NO/ Neurosurgery/ Dr. STEFAN FLORIAN, PhD.,
4. Dg. Trimitere...HD L4-L5 MEDIANĂ
   Diagnostic evaluation: HD on L4-L5 Medial

EXAMEN DE REZONANŢĂ MAGNETICĂ A COLOANEI LOMBO-SACRATE
efectuat pe un aparat *"Picker-Proview" de 0,23 T*, în secţiuni sagitale FSE T2 , sagitale FSE T1 , axiale FSE T1 centrate la nivelul L2-L3 , L3-L4 şi L4-L5 evidenţiază:

MRI EXAMINATION OF THE LUMBAR-SACRAL VERTEBRAL SPINE, performed on a "Picker-Proview" of 0,23 Tesla, in saggital sections FSE T2, sagital FSE T1, axial FSE T1 showing

-rectitudinea coloanei lombare; (straightness of the lumbar spine)
-discuri degenerate lombare; (lumbar degenerated intervertebral discs)
-multiple protruzii discale cu ruperea inelului fibros extern –mediană-paramediană dreaptă la L2-L3 , mediană la L3-L4 , paramediană stangă L4-L5 cu atingerea rădăcinii L5 stangă-.
(multiple discal protrusions, with external annulus rupture - median-paramedian right at L2-L3, median at L3-L4, paramedian left at L4-L5 with nerve root touching on L5 left.)

Technician
OPERATOR :
Tehn.

ŞEF LABORATOR R.M. (Head Lab)

IMPACTUL INFORMAȚIEI DESPRE BIOTRANSFORMĂRI PE PLAN LOCAL

Mi-ar place să pot spune că oricine poate să învețe să facă asta. Din punct de vedere anatomic şi fiziologic, da, toți am avea şanse egale să putem face acest lucru dar, după 10 ani de când am încercat să explic altora cum şi ce să facă, pentru a reuşi în timp scurt şi cu rezultate foarte bune, am observat că nu există un interes real, o dorință fermă, şi o minimă autodisciplină, cel puțin pe durata a 6 luni. Am rescris cartea de mai multe ori, am postat informații despre filme, am publicat articole, am încercat să aduc dovezi şi voi face asta într-o manieră ştiințifică, dar rezultatele sunt foarte slabe.

În 10 ani de la declanşarea acestei transformări fiziologice, doar 6 femei şi 2 bărbați au mai reuşit să o facă. Desigur, sunt mii de oameni care au această aptitudine, aproape nativă, sau în orice caz de la o vârstă foarte tânără, însă ei nu ştiu că o au, nu ştiu să o explice şi nici nu înțeleg de ce sunt oarecum diferiți de ceilalți. Problema este că niciunul din cei care o au nativ, nu ştiu să o explice celor care nu o au, pentru simplul fapt că ei nu cunosc condiția biologică a celor care ne-am dezvoltat aşa ca toți ceilalți (inclusiv eu) fără aceste „optimizări fiziologice" şi care de fapt am avea nevoie de un fel de educație.

Da! Există şcoli esoterice, dar acolo n-o să vi se spună cum să faceți asta într-un mod în care să nu mai fie nevoie să practicați exerciții complexe şi să mențineți un regim de viață foarte strict. şi atunci ce folos ? Nu am fost deloc încântat de ideea de a trăi o viață, în care nimic altceva să nu se mai întâmple decât: asane, exerciții fizice diverse, respirații dirijate, meditații cu Yantre, relaxare conştientă, dietă strictă, pe urmă iarăşi asane, alte exerciții şi tot aşa 365 de zile pe an. Cui îi convine aşa ceva ? Unora da, mie nu, dar până la urmă tot e nevoie să faci ceva, altfel boala şi suferința te "ajung din urmă".

Ceea ce propun eu este totuşi destul de greu, dar nu imposibil. Biotransformarea necesită voința de a crea setări şi programe subconştiente prin tehnici de autoeducație, dar ele nu vin la "pachet", ci trebuie să devină parte integrantă a existenței. E vorba de 5 lucruri importante, care se pot face şi totuşi, dezinteresul e mare. Lumea vrea ceva rapid, eficient, ieftin şi foarte uşor de executat. Nu pot oferi sau promite aşa ceva, dar mulți alții ***promit*** că oferă şi chiar au făcut din asta o afacere. Euforia promisiunilor atrage adepți, care sunt în permanență mulțumiți să primească în fiecare zi o nouă tehnică, o nouă teorie, o altă formă de meditație, dar fără să conteze dacă chiar obțin rezultate permanente sau nu le obțin.

Faptul că au rezultate e mai important decât a avea rezultate permanente iar dacă întrebați de ce acele rezultate nu devin permanente vi se va spune că dacă vrei ceva permanent atunci trebuie să faci şi tehnicile în mod regulat şi foarte des, zilnic, mai precis, adică ore în şir pe zi, ca să fiu şi mai exact, pe tot restul vieții. Nu pot nega faptul că este nevoie de acel efort dar nu e un efort suprauman, nu e unul imposibil de făcut.

Eu am depus nu doar acel efort ci mai mult, am avut nevoie de 16 ani de căutări pentru a descoperi informația şi tehnica necesară, deoarece nimeni nu mi le-a putut oferi.

În urma reuşitei, care a avut loc la ultima limită posibilă, am fost în stare să revin asupra tuturor elementelor care au favorizat fenomenul. Am creat un model şi un sistem de abordare, care să îi ajute pe ceilalți să nu mai caute 16 ani degeaba, să nu depună decât poate jumătate sau chiar a 10-a parte din efortul de care am avut eu nevoie, să facă acest lucru cât încă sunt tineri şi sănătoşi - nu în condiții de boală – şi să obțină rezultate în câteva luni şi nu în ani şi ani de practici fără să mai poți scăpa de ele. Asta e ceea ce am făcut, asta e ceea ce am recomandat celor interesați, dar concluziile sunt cele pe care tocmai le-am menționat.

Îmi privesc prietenii, colegii, cunoştințele cum la aceeaşi vârstă pe care o am eu, cum încep să se confrunte cu boli, suferințe, îmbătrânire accelerată, probleme de tot felul şi pur şi simplu nu îi pot ajuta, **CHIAR DACĂ ÎMI CER AJUTORUL** (ceea ce foarte rar se întâmplă). Spun asta pentru că nici măcar nu întâlnesc deseori aceste cereri - ceea ce cu atât mai mult nu e recomandat să intervii nesolicitat - aşa că privesc cu detaşare, trag învățături din ceea ce suferă alții, mai adaug un nou paragraf la cartea mea, îmi continui propriile experimente mai departe şi mă consider cel mai fericit şi norocos om că am sănătate la o vârstă la care deja foarte mulți alții nu o mai au.

44. CUNOAŞTERE ÎNSEAMNĂ PUTERE (MESAJE MOTIVAȚIONALE)

Bruce Lipton: Cunoaştere înseamnă Putere. Ce înseamnă aceasta ? Aceasta înseamnă că dacă nu ai cunoaştere atunci nu ai nicio putere. Cu cât dobândim mai multă cunoaştere despre noi înşine, numită „cunoaştere de sine" care prin definiție înseamnă autoîmputernicire pe sine atunci devenim mai eficienți în crearea realității, dar dacă nu vă dau această cunoaştere, chiar dacă aveți potențial, totuşi nu veți crea nimic din acesta.

Secvențe mesaje motivaționale din filmul 10-10-10.

Unii oamenii sunt foarte buni în a ne oferi ocazii şi experiențe pentru a ne dezvolta, iar alți oameni sunt foarte buni în a face contrariul, tindem să ne temem de necunoscut, tindem să fugim de ocazii, tindem să ne ferim de aventură, fiindcă asta se întâmplă când trăim pentru supraviețuire. Pot alege să fiu trist, pot alege să fiu stresat sau pot alege să mă distrez şi să fiu vesel. Deci, când se ajunge la partea devindecare, se aplică acelaşi principiu. Dacă dorim, putem participa. Dar trebuie să participăm nu de pe poziția ignorantului, ci înțelegând cum anumese produce vindecarea şi cum ne putem influența pe noi înşine. Am aflat, înțelegând puterea minții, că rezultatele mele în viață sunt determinate, de fapt, de percepțiile avute. Deci când ajungeți lao răscruce în viață - ceea ce se va întâmpla inevitabil, la un moment dat - ce veți alege ? O veți lua pe aceeaşi cale bătătorită, pe care ați călcat de mii de ori înainte, fiind cei ce ați fost ieri sau azi sau o veți lua pe o nouă cale, drumul mai puțin umblat, care poate părea dur şi stâncos, dar care, de fapt, deschide uşa spre un set complet nou de învățăminte, un nou set de intuiții şi o perspectivă înviorătoare asupra vieții ? Dar, orice ai decide că vei face, primul pas este dea lua o decizie, că te vei mişca într-o direcție diferită şi, în al doilea rând, că vei acționa. Acțiunea în sine creează acel sentiment, că ai de ales şi ai control. Depresia înseamnă că nu-ți poți controla viața şi atunci gândeşti în perspectivă, la viitor, la ce vei face în continuare.

Ieşi din starea de victimă şi începe să faci ceva cu viața ta !!!

Când oamenii au o idee, care îi pasionează, deci ajung la o idee creativă, este ceva care se simte din inimă. Reveniți la mintea unui copil şi visați, fără niciun fel de limite. Când ne aflăm înstarea de creație, într-o stare de creație profundă, inspirați de o viziune sau un vis, atunci când ne gândim la posibilități şi speculăm, că am putea inventa ceva nou, dacă o facem corect, pe măsură ce începem săcontemplăm şi să reflectăm asupra unei posibilități, toată chimia cerebrală se schimbă. Suntem mult mai puternici decât ni s-a permis să credem vreodată, fiindcă avem puterea mentală de a controla ce se întâmplă cu metabolismul nostru sau să călcăm peste un strat de cărbuni încinşi. Treci dincolo de limitările pe care le percepi ! Deci opiniile mele îmi creează realitatea. Am credințe sau aveți şi voi, care ne modelează realitatea. Când ne îndepărtăm de propriile noastre limitări şi ne îndrăgostim de ceea ce devenim, suntem predispuşi să dăruim sau să contribuim sau să schimbăm ceva suntem predispuşi să decidem cum vom schimba cursul istoriei. Suntem propria noastră lume, avem totul în interior, suntem nelimitați.

Bruce Lipton: Nu eşti victima biologiei tale, ci eşti stăpânul biologiei tale. Şi, fiind stăpân, vei deveni împuternicit şi vei schimba lumea !

Daniel David: Omul face legătura între emoțiile pe care le are şi evenimentele de viață care este confruntat. Cu toate acestea, psihologia ştiințifică a demonstrat clar că nu evenimentele de viață generează emoțiile pe care noi le avem ci modul în care interpretăm evenimentele de viață generează emoțiile. Cu alte cuvinte, ar fi mai bine să spui nu că sunt trist pentru că cineva aproape de mine a murit, ci sunt trist pentru că eu interpretez într-un anumit mod faptul că cineva aproapiat a murit. Eu nu sunt furios pentru că nu mă ascultă copiii ci eu sunt furios pentru că interpretez într-un anumit mod faptul că nu mă ascultă copiii. Dacă avem această înțelegere a lucrurilor automat vom obține un control excepțional asupra ceea ce se întâmplă în noi deoarece în acest moment eu îmi dau seama că emoțiile pe care le-am nu depind de ceea ce mi se întâmplă ci depinde de cum interpretez eu ceea ce mi se întâmplă. Iar interpretarea pe care eu o am, poate fi controlată, … o pot schimba, astfel încât în situația respectivă să nu fiu foarte trist, să nu fiu foarte agresiv, să nu fiu foarte anxios, dar acest lucru îl pot face numai schimbându-mi interpretarea. Deci v-am dat trei

exemple prin care psihologia ştiinţifică este în opoziţie cu simţul comun. V-am dat exemplul contaminării psihologice, interpretarea cauzală psihologică referitoare la modul în care interpretăm evenimentele de viaţă şi propriile noastre emoţii şi această parte de înţelegere a lucrurilor pe care le auziţi. Adevărul este că acest lucru este destul de şocant dacă vorbim despre interpretare. Gândeşte-te un pic! Tot ceea ce vi se spune, în momentul în care ai înţeles ce ţi se spune, din start în mintea voastră acel lucru se decodifică ca fiind adevărat.

Bruce Lipton: Aşa că mai degrabă decât să fiţi „fără minte", cel mai bun lucru pe care îl pot spune e de a fi maximum de prezent şi raţional pe cât posibil. Trăiţi senzaţiile, simţiţi experienţele iar dacă nu sunt în acord cu dumneavoastră atunci acesta e momentul în care trebuie să faceţi o alegere, un moment în care mintea conştientă poate spune „voi alege să fac altceva" şi atunci eu sfatul meu este: Îndreptaţi-vă spre ceea ce vă oferă fericire, îndreptaţi-vă spre ceea ce vă oferă iubire, îndreptaţi-vă spre ceea ce vă oferă armonie, şi pentru a face asta, rămâneţi cât mai atenţi, deoarece aceasta e calea ce vă oferă puterea deciziei ce vă permite să creaţi „Paradisul pe Pământ".

Siva Somasundaram: Folosind puterea minţii puteţi începe să realizaţi orice activitate, cucel mai mare success, inclusiv în afaceri, sport, sau studii academice. Oamenii au urmat rar aceste atitudini. Şi au urmat una sau mai multe atitudini, dar nu toate, şi nu suficient în această prezentare. Ca urmare, ei se confruntă cu eşecul în atingerea scopurilor lor. Astfel, ei, de fapt, nu urmează şi nu practică vreo atitudine în acest sens. Deasemenea nu există dovezi experimentale, atestate documentar, ale practicanţilor careau atins succesul urmând aceste atitudini. Schimbările fiziologice pot apărea dacă se practică aceste atitudini în mod onest. Aceste atitudini întăresc corpul şi îl pregătesc să adopte o nouă fiziologie sau trezesc o fiziologie ascunsă care va îmbunătăţi sănătatea. Fiecare trebuie să experimenteze singur schimbările fiziologice prin practicarea zilnică a atitudinilor. Aceasta este metoda pentru practicanţii începători. Ea e încurajatoare.

Miceal Ledwith: Nu ştiu să-ţi spun în ce măsură medicina convenţională admite că o afecţiune este incurabilă, dar cred că fiecare dintre noi are o părere personală despre acest lucru. Niciodată, nicicând, oricât de neputincios ai ajunge oricât de bolnav şi „scos din circuit" eşti, niciodată să nu te dai bătut în faţa bolii. Eu am descoperit acea putere interioară, care ţine mai degrabă de fizică (şi biologie) şi nu de vreo credinţă spirituală sau religioasă.

Rached Daoud: Corpul are o putere de vindecare uimitoare. La ora actuală pe plan mondial discutăm de acea parte a medicinei care ne arată că fiecare om reprezintă un sistem de vindecare extraordinar. Dar noi blocăm sistemul, atunci când devenim perturbaţi emotional sau când rămânem rigizi mentalitate, când nu avem toleranţă emoţională şi nu vrem să renunţe la trecutul nostru pentru a trăi în Prezentul de ACUM .

Bruce Lipton: Iar semnificaţia acestui fapt e că vă simţiţi zgârciţi, deoarece vreţi să aveţi grijă de banii voştri şi păstraţi un echilibru. Totdeauna aţi avut această „energie" în contul vostru „bancar", o „energie" cu ajutorul căreia trăiţi. Dar dacă risipiţi această energie, de fapt interveniţi chiar în propria voastră supravieţuire. Deci dumneavoastră nu aţi vrea pur şi simplu să vă aruncaţi banii pe fereastră! De fapt, chiar vreau să vă arăt că aceasta este o privire din interior în propria noastră sănătate şi biologie, şi a lumii pe care o creăm în această direcţie. Există sisteme biologice. Celulele se bazează pe energie. Fără energie nu există viaţă. Aşa că implicit avem „buget" de energie care ne dă viaţă. Şi, de fapt, în corpul nostru energia există în „numerar" şi se numeşte ATP, molecule ce reprezintă unităţi de energie. Aşa că, de fapt biologia se referă la ATP, „moneda" acestui domeniu. Semnificaţia ATP-ului este aceasta: moleculele de ATP sunt precum bonurile de benzină, care sunt folosite să alimenteze procesele noastre biologice. Deci, pentru a rămâne în viaţă, avem nevoie să „alimentăm" acest ATP. Astfel, există un „cont" ATP în corpul nostru chiar acum. Dar întrebarea este cum folosim acest ATP şi acesta este un fapt important. % din toată energia din corpul nostru este folosită la operarea creierului nostru. Deci, din start începeţi să înţelegeţi că creierul foloseşte energie într-o măsură egală cu cea în care o fac muşchii unui alergător la maraton. Deci, activitatea creierului şi cea a muşchilor sunt asemănătoare. De ce este important acest lucru?

Pentru că pe măsură ce îţi foloseşti creierul, îţi foloseşti gândirea, foloseşti de fapt energie. De ce este acest fapt relevant? Pentru că felul în care ne folosim gândurile nu este în mod necesar unul productiv. De fapt, uneori ceea ce investim în gândurile noastre este de fapt contraproductiv, pentru că gândurile noastre creează o realitate pe care apoi trebuie să o combatem. Deci, simplu spus,

trebuie să devenim conştienţi de gândurile noastre. Şi de ce este acest lucru important? Pentru că gândurile reprezintă unităţi de energie. De fiecare dată când ai un gând foloseşti energie. Acest lucru devine relevant astfel: dacă îţi dau un carnet de cecuri din contul tău bancar, nu vei ieşi în stradă să zici: „eşti un băiat drăguţ, poftim dolari!" sau „uite, fetiţo, du-te şi cumpără-ţi o maşinuţă, o mie de dolari pentru tine". Nu îţi place să îţi risipeşti banii! De ce? Pentru că risipindu-ţi banii, îţi risipeşti viata! Deci, de fapt, devii foarte prudent când ai un cec în mâini. Ceea ce încerc să spun acum este acest lucru: ai un "buget" de energie în corpul tău şi energia este ceea ce te menţine în viaţă. Când începi să foloseşti energie „completând cecuri" şi nu capeţi nimic în schimbul energiei tale, atunci este exact ca şi cum ai completa cecuri (reale-n.t.) din contul tău bancar, risipindu-ţi banii pe care îi ai. De ce devine acest lucru important? Biologia credinţei revelează modul în care gândurile noastre creează realitatea în care trăim. Dacă începi să investeşti în gânduri care sunt contraproductive, gânduri precum ar fi teamă, ce o să mă fac, cum o să rezolv această problemă, că va merge mai rău şi toate gândurile de acest fel, gânduri negative… realizezi că de fapt nu doar că îţi foloseşti energia pentru a produce aceste gânduri, dar aceste gânduri intră de asemenea în realitatea ta.

Un citat minunat al lui Bhagavan Das spune că „îngrijorarea este un fel de rugăciune pentru ceea ce nu vrei să se întâmple". Gândiţi-vă la aceasta! Când vă îngrijoraţi păstraţi în mintea voastră acele lucruri care va enervează şi vă sperie, şi cu cât le ţineţi mai mult în mintea voastră, cu atât mai mult mintea le converteşte în realitate. Deci, care este mesajul? Să deveniţi „zgârciţi" din punct de vedere a energiei voastre în raport cu mintea şi corpul vostru. Gândurile voastre folosesc energie. În interacţiunile voastre cu viata, folosiţi energie. Aşa că, dacă vreţi să supravieţuiţi, trebuie să înţelegeţi un simplu fapt şi anume: orice faci în viaţă, o faci cheltuind energie. Aşa că începe să revizuieşti ceea ce faci în viaţă. Pentru că atunci când pui energie în lucrurile pe care nu le poţi schimba în lume, asta e exact ca atunci când completezi un cec şi pur şi simplu îţi arunci banii pe fereastră, pentru că nu primeşti nimic în schimb. Aşa că gândiţi-vă la această realitate foarte interesantă… că aveţi acest „carnet de cecuri" cu energie şi de fiecare dată când folosiţi energie trebuie să vă întrebaţi: oare această energie va aduce o îmbunătăţire în viaţa mea sau e doar o risipă de energie?

Atunci când vă implicaţi în dezbateri politice cu oameni, dacă vă folosiţi toată energia, oare veţi schimba lumea? Nu. Dar o să vă consumaţi toată energia încercând să convingeţi alţi oameni să îşi schimbe viaţa, să îşi schimbe modul de viaţă, să îi faceţi mai sănătoşi chiar, dar dacă ei nu sunt gata să facă asta, atunci vă irosiţi energia degeaba. Deci, iată un gând interesant dacă vă dau un „carnet de cecuri cu energie" şi vă cer să scrieţi un cec în fiecare moment în care aveţi un gând, atunci va trebui să vă întrebaţi dacă acest gând urmează să îmi aducă o îmbunătăţire în viaţă sau acest gând îmi va lua ceva de la viaţă. Şi atunci când începeţi să conduceţi activităţile, atunci când investiţi energia în lucruri care aduc o îmbunătăţire în viaţa voastră şi vă aduc o atitudine de supravieţuitori, mergând dincolo de supravieţuire către prosperitate, problema este următoarea: **trăim vremuri grele** cu cât puneţi mai multe gânduri negre în aspectele negative ale vieţii, cu cât puneţi mai multe gânduri în frică, nu doar că va risipiţi energia, dar, în termeni biologici, aceste gânduri negative, acest stress distructiv, vă slăbesc sistemul imunitar şi aduc chiar boli. De aceea, gândiţi-vă în acest fel: Dumneavoastră trăiţi pe baza unui buget şi acel buget e ceea ce reprezintă viaţa noastră, iar dacă vă veţi folosi bugetul cu înţelepciune, să vă puneţi gândurile, energia, banii la baza acelor lucruri care aduc o îmbunătăţire în viaţa voastră şi a comunităţii în care trăiţi şi sprijină evoluţia în care intrăm, în loc să pierdeţi energie luptând cu vechiul sistem care se prăbuşeşte, aceasta este o ocazie pentru voi să ieşiţi din acel sistem şi să construiţi ceva mai durabil, ceva din care putem trăi cu toţii, ceva din care putem cu toţii prospera. Îmi doresc ca toţi să vedeţi că fiecare dintre noi participă la acest proces de evoluţie şi sper într-adevăr că puteţi înţelege că speranţele mele sunt realiste: să vă conservaţi energiile şi să creaţi frumuseţe în loc să vă îngrijoraţi şi să vă manifestaţi în sens opus. Vă mulţumesc că aţi ascultat acest mesaj şi sunt sigur că veţi petrece clipe frumoase şi îmi doresc să vă vorbesc curând pentru că această evoluţie este iminentă.

Michael Fossel: Corpul are o capacitate imensă de a se reface! dar viteza de refacere scade cu vârsta dar nu ajunge la . Să zicem că sunt foarte stresat, de exemplu. Dintr-un anumit punct de vedere, îmi cresc viteza de îmbătrânire. Dacă scad stresul, pot îmbunătăţi capacitatea de refacere.

Continui să îmbătrânesc dar viteza procesului scade şi rezolv mai multe probleme cu care nu reuşeam să ţin pasul deoarece eram foarte stresat. Când mă gândesc la meditaţie, de exemplu la exerciţii fizice, la dietă, acestea sunt soluţii rezonabile nu pentru că opresc îmbătrânirea ci pentru că scad viteza cu care se produc stricăciunile şi permit corpului să le gestioneze cât de bine poate. Cred că putem merge către un nivel mai profund şi să resetăm capacitatea de reparare şi de gestionare a stresului Nu e nevoie să evităm stresul, trebuie să învăţăm să-l gestionăm cu ajutorul meditaţiei, a exerciţiilor fizice, sau orice altceva Acestea sunt esenţiale pentru reducerea deteriorărilor care ni se întâmplă zilnic.

Emanoil Surducan: Cât de mare este capacitatea minţii noastre? Ce este constiinta? Până unde se întinde ? Care sunt capacităţile sale? deoarece dacă este în măsură să schimbe o morfologie în structura unui metal, la o lingură şi să o îndoaie nu e de mirare dacă ne uităm la Proiectul Conştiinţei Globale pentru că chiar şi acolo, mintea unor oameni care nu sunt concentraţi pentru a face o modificare a unui şir de numere aleatoare, ei nici măcar nu ştiu că astfel de dispozitive există. Ei nu ştiu că acest experiment funcţionează şi totuşi ei produc modificări, şi cu atît mai mult când o persoană devine capabilă de a face acest lucru . L-am întrebat pe Cristian Gog: "Cum faci asta?" şi el mi-a spus: "Eu îmi comand că pot" Îmi imaginez că ceea ce urmează să fac pot fac şi chiar fac!

Cristian Mureşanu: Mulţi oameni, în contextul acestui comportament, îşi imaginează că asemenea unui şofer el ar fi, şi de fapt, este cel care în mod real îşi conduce propria maşină dar mulţi crează următoarea atitudine: ei stau pe scaunul din spate şi se gândesc că masina se auto-conduce ca şi când ar fi pe pilot automat dar "maşina" este viaţa mea şi, astfel, viata mea se înrăutăţeşte.

Daniel David: Funcţionarea inconştientă a minţii umane are, uneori, şi consecinţe negative. Tocmai de aceea, în asemenea situaţii trebuie să fii capabil să traduci elementele inconştiente la nivel conştient astfel încât să le poţi controla. Aceasta e una din metodele ce pot fi utilizate. Dar un alt lucru, chiar mai important, legat de inconştientul uman este de a avea grijă mare la ce anume permiţi să intre acolo. Asta ţine foarte mult de educaţie. Deseori am spus că oamenii sunt foarte conştienţi la contaminarea fizică din mediu, cu radiaţii UV, cu pesticide, cu alte substanţe chimice. Noi am învăţat că trebuie să avem grijă pentru că acestea ar putea afecta biologia noastră dar, în acelaşi timp suntem atât de naivi încât nu conştientizăm contaminarea psihologică. Ei bine, în mod evident, în cazul contaminării psihologice nu este vorba despre pesticide dar eşti contaminat cu informaţii false, informaţii irelevante, informaţii care nu te ajută. Dacă eşti expus la aceste informaţii, ele intră în mintea ta, în acea parte numită componenta inconştientă a minţii umane şi o dată ce au intrat acolo, ele te vor influenţa într-un mod automat şi inconştient! Şi noi ce facem? Ei bine., nu ne este frică de acestea şi vom sta cu iluzia conform căreia dacă ştim dacă o informaţie este falsă, atunci o putem controla cu uşurinţă.

Acceptam să ne fie spuse minciuni, şi ne gândim că ştim deja că e o minciună şi credem că acestea nu ne vor influenţa. Dar acest lucru este o mare iluzie! Studiile experimentale sunt făcute în modul următor: Să spunem că suntem lectură pentru public un scenariu în care un personaj a comis un fapt imoral şi am citit aceste fapte. Primul grup de participanţi la experiment primeşte această descriere. Al doilea grup de participanţi la experiment primeşte exact aceeaşi lectură, dar în plus li se mai transmit încă câteva informaţii de genul, omul acela îşi bate soţia sa, sau nu îşi iubeşte copiii şi aşa mai departe. Al treilea grup de participanţi la experiment primeşte exact aceeaşi lectură, inclusiv caracteristicile negative prezentate la cel de-al doilea grup şi îi las câteva minute să reflecteze după care revin şi le spun să ignore aceste ultime caracteristici, deoarece le-am furnizat din greşală, ele nefiind legate de acea persoană şi îi rog să le ignore. Un individ obişnuit ar spune: "Oh, asta e OK, le-am ignorat". În continuarea experimentului, apelez toate cele grupuri de participanţi la experiment şi îi rog să acorde o pedeapsă pe o scală de la 1 la 10 acelui personaj din scenariul prezentat. În mod firesc, al treilea grup, cărora le-am spus că informaţiile negative prezentate au fost eronate şi că să le ignore, ar trebui să aibe rezultate asemănătoare primului grup (cărora aceste informaţii nu le-au fost prezentate). Ei bine, studiile experimentale arată că ei au dat răspunsuri asemănătoare cu al doilea grup, cărora li s-a spus că aceste informaţii sunt relevante şi adevărate. Iar acest fapt se întîmplă tocmai datorită contaminării cu informaţii false şi irelevante.

Richard McNally: Trecutul nu determină în totalitate ceea ce o persoană a devenit în prezent. Focalizarea va fi pe ceea ce se numeşte „Aici şi Acum". Cum am putea ajuta persoana să vadă lucrurile altfel ? Cum am putea să o ajutăm să îşi schimbe tiparele comportamentale şi răspunsurile emoționale din prezent ? Aceasta e o abordare extrem de diferită de cele tradiționale precum cele ale lui Freud sau ale altora care spuneau că metoda de a rezolva problemele din prezent e de a ne întoarce la primii ani ai copilăriei şi să ne facem o idee asupra cum anume s-au dezvoltat lucrurile din trecut pînă în prezent. Aşa că metodele de abordare contemporane ale secolului 21 în psihologia clinică se focalizează pe „Aici şi Acum". Aceasta înseamnă că nu trebuie să ducem povara unui trecut pentru că el nu poate fi schimbat, dar cineva poate face față unor împrejurări care îi țin pe oameni în anumite obişnuințe precum obişnuințe de gîndire, obişnuințe de reacții, emoții, acțiuni şi să le schimbe în prezentul de „Acum". Aşa că, doar pentru că lucrurile au mers rău în trecut, asta nu înseamnă că ele nu pot fi schimbate în prezentul acestui moment şi ne focalizăm pe schimbarea acelor lucruri … Acum, … Azi.

Bruce Lipton: Alți oameni au convingeri care nu-i lasă să îşi schimbe viața. trebuie să depui un efort pentru schimbarea convingerilor, … schimbarea nu vine singură doar pentru că ai afirmat verbal. Trebuie să munceşti pentru asta. Alți oameni spun că la ei nu funcționează, da, dar ei nu au făcut ceea ce ai făcut tu, Cristian! E nevoie de o altă învățare, de un alt comportament, de un nou mod de viață, care trebuie exersate, ca atunci când înveți ceva nou, dacă nu exersezi, nu merge. Mulți dintre cei care ne urmăresc acum vor spune că nu cred. Dar eu spun că dacă nu exersezi, nu se va întâmpla. Cristian ei bine, el a exersat, şi-a spus că va învăța să facă asta şi astfel şi-a educat corpul să primească mai multă energie din mediu şi să depindă mai puțin de hrană.

Michael Fossel: Ceea ce mă dezamăgeşte e atunci când un medic afirmă că ceva nu poate fi vindecat. Ceea ce ar trebui să spună medicul este că el nu ştie cum să vindece boala. Aşa ar fi corect să pui problema. dar să spui că ceva nu poate fi vindecat, asta nu denotă decât ignoranță sau chiar orgoliu adică să ştii că se poate face, dar să afirmi cum că nu se poate. E ca şi cum ne-am întoarce cu 200 de ani în urmă când nimeni nu credea că oamenii pot să zboare. Ei bine, am reuşit şi ne descurcăm. Avem avioane şi funcționează bine mersi! De-a lungul istoriei, am avut tendința să afirmăm că ceva anume nu se poate face în timp ce ar fi trebuit de fapt să spunem că nu ştim cum se face Cele mai multe boli cele prin care ai trecut tu, cele prin care am trecut eu şi maladiile legate de îmbătrânire, pot fi vindecate, probabil, dar trebuie să aflăm cum.

Bruce Lipton: De fapt, vârsta este doar o convingere. Oamenii cred că îmbătrânim, că devenim bătrâni, dar aceasta nu e neapărat adevărat. Avem celule stem, toți avem celule stem în corp - care sunt celule embrionare - şi zilnic înlocuim sute de miliarde de celule cu altele, complet noi. Aceasta înseamnă că ar trebui să rămânem permanent tineri, dar oamenii cred că îmbătrânim, iar această convingere se transpune în reacții chimice la nivel cerebral, de unde se transmit corpului iar acest lanț de reacții creează îmbătrânirea

Michael Fossel: Noi am „presupus" că nu putem face nimic în privința îmbătrânirii. Este o convingere "rezonabilă" din mai multe motive. Unul este că majoritatea animalelor cu care interacționăm îmbătrânesc Cele care nu îmbătrânesc cum ar fi unele hidre nu fac parte din viața noastră de zi cu zi. Nu privim o hidră aşa cum privim un câine, o pisică sau un membru al familiei. Un alt motiv ar fi că dacă priveşti în urmă, în istorie, cea mai veche operă literară este epopeea lui Gilgamesh. În ultimul capitol e vorba despre plante subacvatice care ar putea să îți redea tinerețea. E ficțiune. În ultimii 4700 de ani, tot ce s-a menționat ca posibilitate de reversare a îmbătrânirii este doar ficțiune şi, adesea, o escrocherie prin care cineva încearcă să scotă bani de la tine. A vorbi despre posibilitatea de a reversa îmbătrânirea sau despre schimbarea procesului de îmbătrânire reprezintă, pentru majoritatea, un nonsens. Nu cunosc animale care nu îmbătrânesc, tot ce se discută despre îmbătrânire este minciună, cum ar putea să fie ceva adevărat. Aşa că nu ne mai gândim deloc la îmbătrânire, nu mai vorbim despre asta, presupunem că nu se poate face nimic. E cazul să ne întrebăm ce se întâmplă, de fapt mai ales că s-au întâmplat nişte schimbări în ultimii 50 de ani, mai ales în ultimii 20 Am început să înțelegem că îmbătrânirea nu este sinonimă cu descompunerea că nu se întâmplă pur şi simplu Este ceva mai complex, şi nu se întâmplă întotdeauna. Unele lucruri o pot schimba.

Lawrence Krauss: Ok. Ştii, trăim nişte vremuri interesante, poate cele mai interesante din istorie. Prin ultima mea carte am vrut să împărtăşesc entuziasmul şi bucuria faptului că înțelegerea noastră asupra Universului s-a schimbat atât de mult în ultimii 40 de ani, mai mult decât a făcut-o în ultimele 4 secole. Am descoperit lucruri la care nici n-aş fi visat pe vremea când eram student. Cred că suntem atât de puternic legați de credința în Dumnezeu la fel cum suntem legați de ideea că există o cauză pentru orice. De pe vremea când evoluau în câmpiile africane încercând să scape de tigri şi lei, oamenii trăiesc cu ideea şi cred că există ceva care are grijă de noi. Credința aceasta oferă consolare şi chiar fericire pentru mulți oameni, şi cred că de aceea e atât de răspândită. Şi, desigur, continuă să rămână predominantă pe măsură ce societatea devine tot mai complexă, tocmai pentru că această idee vagă de scop şi semnificație a Universului, a devenit parte din biserica organizată. Iar odată ce religia e implicată în afacere, acea credință devine nu doar falsă, ci devine putere şi bani, iar ei se vor strădui din răsputeri să-şi păstreze puterea şi banii. Cred că noțiunea unei ființe supreme este ceva de care suntem foarte legați să credem şi trebuie să recunoaştem această atracție. Cred însă că cel mai important lucru pe care trebuie să-l recunoaştem este faptul că dacă atât de mulți oameni cred în Dumnezeu aceasta nu înseamnă că Dumnezeu trebuie să existe. Înseamnă doar că suntem înclinați să credem în Dumnezeu. Ştiința e cea care duce lumea înainte. Şi e ruşinos că există mulți oameni care nu apreciază frumusețea lumii aşa cum o prezintă ştiința. Descoperirile ştiințifice sunt unele dintre cele mai mărețe din istoria omenirii şi ar trebui să fie împărtăşite pentru iluminarea noastră culturală, nu doar pentru dezvoltarea tehnologică. Pentru că Universul ne depăşeşte aşteptările, el ne impulsionează permanent imaginația, la fel cum o fac cele mai bune lucrări din muzica, artă şi literatură. Ştiința e o parte din experiența noastră culturală şi ar trebui popularizată, la fel ca celelalte lucruri care fac că tragedia faptului de a fi om să fie mai plăcută decât dacă ai fi o plantă.

Joseph Ohayon: Văd asta ca pe un proces de convergență, ceea ce înseamnă că sunt multe lucruri care se întâmplă în acelaşi timp şi că vin către într-un punct de întâlnire. Şi aş spune că, în primul rând, dacă te uiți la date, vei vedea rapoarte, la date la care ai acces, de la Forumul Economic Mondial sau de la ONU, pur şi simplu constați ce se întâmplă în lume, că există în mod clar o criză crescândă, în aproape orice domeniu de activitate. Unul din rapoartele descrise în film, în „Crossroads", este Raportul de risc global al Forumului Economic Mondial, unde este descrisă interconexiunea de risc şi se arăta cum riscul social, economic, tehnologic şi riscul de mediu sunt toate interrelaționate. Deci ceea ce se întâmplă este că deopotrivă aceste crize cresc la niveluri diferite, iar pe de altă parte toate aceste niveluri sunt legate. Nu poți separa sistemul natural şi economia, care arată cum folosim sistemul natural, şi valorile noastre sociale, ce se întâmplă în societate, probleme sociale, şi psihologia noastră, emoțiile şi acțiunile noastre şi comportamentul nostru şi tot sistemul nostru. Deci avem o criză care se petrece la mai multe niveluri, toate aceste niveluri sunt interconectate şi în mod clar ele evidențiază că sistemul nu este stabil. Şi ceea ce am mai văzut au fost aceste convergențe, multe crize diferite care se întâmplă şi reiau ceea ce James Fowler spune în finalul filmului: dacă realizezi că orice gândeşti, faci, simți sau modul în care te comporți şi ceea ce spui altora şi chiar ceea ce faci pe Facebook, tu sau oricine altcineva, dacă realizezi că eşti conectat şi că influențezi nu doar propriile gânduri şi sentimente, comportamente şi emoții, ci că doar prin faptul că îți schimbi propria părere deja schimbi şi gândirea altor oameni şi nu poți şti cât de mult se răspândeşte acest lucru, pentru că aceste lucruri au un efect conştient şi unul subconştient, pentru că noi suntem, aşa cum am spus mai devreme, suntem ca nişte rețele de oameni, nu suntem niciodată „indivizi". Sunt fascinat şi mă simt inspirat de această imensă oportunitate pe care o avem aici. Cred că atunci când vorbeşti cu oamenii uneori, şi le vorbeşti despre schimbarea socială sau globală, îți spun că ce pot ei face, eu sunt doar un individ şi lumea e atât de mare şi aceste probleme atât de serioase, iar aceasta este o atitudine sau o abordare, ceva ce vine din faptul că nu înțelegem cât de mult suntem interconectați şi dependenți unul de altul.

Dafin Mureşanu: … şi când se strică un echilibru, efortul sistemului e de a se reechilibra, căutând alte resurse de echilibru. Aşa că astăzi în reabilitare suntem mult mai preocupați la modul de a restabili echilibrul într-o rețea complexă, mai degrabă decât să vedem ce s-a întâmplat în acel mic punct în care ceva a mers prost. Da!

Howard Bloom: Einstein obişnuia să iasă afară din casă, în Princeton, să meargă pe stradă şi dintr-o dată soţia lui alerga după el pe stradă, strigându-l „Albert, Albert…" cu ceva în mâini. Ştii ce avea în mâini? … Pantaloni, şosete, cămaşa şi pantofii, pentru că Albert Einstein plecase de-acasă în pijamale şi papuci de casă. Uitase să îşi pună haine pe el. Şi ştii de ce Einstein uitase să se îmbrace? Pentru că mintea lui era absorbită de una din cele mai mari dileme pe care mintea o poate aborda: limbajul lui Dumnezeu în Univers, a numit-o el, geometria subiacentă (elementară) a Cosmosului, limbajul în care forţa creaţiei, oricare ar fi fost aceea, a "vorbit", în procesul de producere a Cosmosului. Buckminster Fuller a venit cu o soluţie geometrică, Albert Einstein a venit cu alte soluţii geometrice. Unul din cele mai remarcabile lucruri este o întrebare şi aceea este: geometria a apărut în jurul anului 600 i.d.Hr. în Grecia, cu Protagoras, care a împrumutat multe din elementele lui dintr-o călătorie pe care o făcuse în Egipt, căci petrecuse mulţi ani în Egipt, practic jumătate din viaţa sa. Ideea geometriei este veche de 2600 de ani. Ne dăm oare seama că există o geometrie subiacentă (elementară) în Univers ? … pentru că există într-adevăr o geometrie subiacentă (elementară) a Universului, său ne dăm seama că există geometrie subiacentă (elementară) în Univers pentru că de 2600 de ani am fost doar ţintuiţi în această unică unealtă de gândire elementară…

Max Tegmark: Pentru mine, în calitate de cosmolog, perspectiva mea e că există o mică "minge" în spaţiu, Pământul, şi există 7 miliarde de oameni care trăiesc aici în acest univers imens şi am învăţat că viaţa e atât de rară şi e o ocazie foarte rară de a a avea o planetă cu un habitat optim pentru viaţă şi am mai învăţat că avem aceste tehnologii uimitoare cu care putem face lucruri minunate, şi tehnologii care pot distruge Pământul, aşa că eu simt că, noi, ca specie, am ajuns la o răscruce de drumuri unde trebuie să luăm o decizie, fie vom merge pe calea pasivă a morţii şi distrugerii, deoarece pentru prima dată în istorie şi Univers există o specie care are tehnologia de a se autodistruge pe sine, sau, putem să ne organizăm împreună şi să construim ceva cu totul remarcabil şi minunat împreună, şi probabil în viitorul îndepărtat viaţa s-ar putea răspândi de pe planeta noastră în tot Universul şi poate că într-o zi, întregul nostru Univers ar putea deveni viu şi eu cred că aşa cum am discutat în prima emisiune, noi nu suntem nesemnificativi deoarece probabil, e posibil să fim singura planetă care are această tehnologie şi deasemenea nu suntem nesemnificativi, chiar dacă vieţile noastre sunt scurte probabil că dacă ne luăm vitaminele şi facem sport, am putea trăi cam 100 ani, dar în comparaţie cu cei 14 miliarde de ani ai universului, ni se pare scurtă dar această perioadă, chiar acum, în timpul vieţilor noastre ar putea fi când această răscruce de drumuri se produce şi noi trebuie să luăm o decizie dacă ne vom putea putea organiza mai bine ca specie şi să ne focalizăm pe ceea ce e important sau dacă ne vom autodistruge aşa că eu cred că pentru cei care ne văd acum în special copiii şi adolescenţii care se gândesc ce să facă cu carierele lor profesionale ar trebui să vă simţiţi cu toţii puternici şi să înţelegeţi că ceea ce veţi face aici, pe această planetă, în timpul vieţii voastre şi ce alegeţi să studiaţi, cum alegeţi să schimbaţi societatea nu va schimba doar cursul vieţii în Cluj sau în Transilvania, sau pe Pământ, ci va schimba lucrurile pentru întregul Univers observabil. E uimitor. Şi eu cred că cu cât vom aprecia această perspectivă, mai mult, cred că cu atât mai bune sunt şansele noastre ca viitorul universului să fie unul vrednic.

Howard Bloom: Asta este una din treburile pe care conştiinţa le are de făcut. Pentru a o face trebuie să vedem ceea ce avem chiar sub ochii noştri, adică să urmăm primele două reguli ale ştiinţei, una la care ai făcut referinţă chiar de la începutul acestei emisiuni, fiind una din căile prin care tu te-ai vindecat. Prima regulă a ştiinţei este: adevărul cu orice preţ, inclusiv cu preţul vieţii tale. Şi această lecţie te-a ajutat să refaci întregul, când sufereai de migrene în fiecare zi a săptămânii. Iar cea de a doua regulă a ştiinţei este: să te uiţi la lucrurile care se afla chiar sub nasul tău, ca şi cum nu le-ai fi mai văzut înainte şi apoi să acţionezi pornind de la felul cum observi lucrurile pe care tu şi toată lumea din jurul tău le ia de bune, că acel uimitor dans pe care îl faci când mergi pe stradă, ca şi cum nu le-ai mai văzut niciodată, iar apoi să cauţi lucrurile pe care tu şi toţi cei din jurul tău le iau de bune, să vezi ceea ce te mira, căci numai să le găseşti este una dintre cele mai dificile sarcini din lume. Acestea sunt obligaţiile ştiinţei.

Max Tegmark: Realitatea e cu mult mai mare şi mai măreaţă decât ne-am gândit vreodată înainte, iar pentru mine asta mă face să mă simt umil şi a avea mai multă umilinţă e un lucru bun şi

cred că deseori suntem prea aroganți în felul în care ne ocupăm de viețile noastre şi de planeta noastră şi gândindu-mă la faptul că realitatea e foarte diferită foarte măreață, ar trebui să ne facă să fim recunoscători pentru şi mulțumiți cu ceea ce avem şi să ne facă să avem grijă de ceea ce avem să apreciem mai mult viața şi lucrurile ce ne-au fost date.

Lawrence Krauss: Căutarea în sine este ceea ce face ştiința interesantă, nu atât descoperirile ei. Misterul e cel care ne impulsionează şi faptul că punem mereu întrebări. Nici măcar nu suntem noi cei care dăm răspunsurile. Universul ne învață care sunt răspunsurile. Uneori aceste răspunsuri nu sunt cele aşteptate de noi sau care nici măcar nu ne plac. Ele însă ne obligă să ne schimbăm modul în care gândim despre lume, pentru a înțelege în baza cărei semnificații interne unele lucruri ne par mai degrabă urâte şi ciudate decât frumoase.

Bruce Lipton: … aşa că vă las cu asta: Sunteți puternici dincolo de tot ceea ce v-ați imaginat. Dar apoi trebuie să admiteți responsabilitatea! Şi obişnuiam să închei obişnuiam să închei spunând: dacă înțelegeți tot ceea ce am spus, atunci înțelegi asta: eşti tu însuți responsabil pentru tot din viața ta! Ei bine obişnuiam să închei astfel şi oamenii se supărau aşa de tare pe mine, tot timpul încât m-am gândit: acesta nu e deloc un final fericit şi de fapt, ceea ce s-a întâmplat a fost că o femeie a fost aşa de supărată că şi-a adus soțul aici, deoarece era aşa ea pur şi simplu nu putea să înghită ideea cum că era implicată în desfăşurarea vieții ei. Aşa că am vorbit şi am spus ok ce spui dacă aceasta este concluzia ascultați acum noua concluzie. Sunteți gata? Esti personal responsabil pentru tot ceea ce ți se întâmplă în viața ta odată ce devii conştient că eşti tu însuți responsabil pentru tot ceea ce ți se întâmplă în viața ta! Mulțumesc!

Cristian Mureşanu: Ştiința este acea magie care funcționează ori de cîte ori este nevoie. Dacă drumul de la sănătate la boală se parcurge extrem de uşor şi fără efort, întoarcerea în sens invers, de la boală la sănătate, mai ales în cazul maladiilor cronice, este foarte greu de parcurs, necesită effort şi pregătire multidisciplinară, cultivarea atitudinilor corecte față de mersul vieții, şi continua adaptare la condițiile de mediu şi sociale. Ştiința este procesul folosit pentru a căuta adevărul şi nu este o colecție de adevăruri, de fapt cel mai bine ştiința ar putea fi definită ca o cunoaştere aranjată şi clasificată în conformitate cu adevărul, faptele şi legile generale ale naturii. Cunoaşterea a fost, este şi va fi întotdeauna o aventură nesfârşită la marginea incertitudinii. Mijloacele necesare vă stau deja la dispoziție.

45. BIBLIOGRAFIE SELECTIVĂ

LITERATURĂ MEDICALĂ

1. Alice W. Flaherty, Natalia S. Rost. „*Massachusetts General Hospital Handbook of Neurology, The 2nd Edition „* - Lippincott Williams & Wilkins, 2007.
2. Allan H.Ropper, M.D., Robert H. Brown, D.Phil., M.D. „*Adams and Victor's Principles of Neurology, Ediția a 8-a"* - McGraw-Hill_Medical Publishing Division, 2005.
3. Analize R.M.N. efectuate la Clinica de Neurologie, Cluj-Napoca, 2004-2007.
4. Autor Necunoscut – „*Ghid de anatomie (de uz intern)"* fişier multimedia.
5. Badiu C. Teodorescu-Exarcu, „*Fiziologia şi fiziopatologia sistemului nervos",* Ed. Medicală, 1978.
6. Brazis, Paul W.; Masdeu, Jose C.; Biller, Jose „*Localization in Clinical Neurology, 5th Edition"* - Lippincott Williams & Wilkins, 2007.
7. Catherine Haberland, „*Clinical Neuropathology"* - Demos Medical Publishing, LLC., 2007 - ISBN-13: 978-1-888799-97-2 (softcover).
8. Christopher G. Goetz, „*Textbook of Clinical Neurology, 2nd ed."* - Elsevier Inc., 2007 - CD-ROM disk (o carte foarte recomandată despre neuroanatomie, neurodiagnoză şi clasificarea afecţiunilor neurologice principale).
9. Colectiv de autori, „*Atlas de Anatomie",* Ed. Steaua Nordului, 2006, ISBN 973-8459-27-3. (un atlas de mare utilitate).
10. Constantin Budeanu, Emanoil Călinescu, „*Bioritmurile şi viaţa umană",* Ed. Cerna, 1992.
11. Council of Biology Editions, „*Style Manual Committee. Scientific Style and Format—The CBE Manual for Authors, Editors, and Publishers. 6th Ed. Cambridge"* Cambridge University Press, 1994.(acesta e un manual care vă ajută să redactaţi cărţi de ştiinţă în astfel încât să corespundă standardelor internaţionale).
12. D. Dilorenzo, J. Bronzino – „*Neuroengineering"* - CRC Press, 2008, ISBN 978-0-8493-8174-4 (hardcover alk. paper).
13. David A. Greenberg, Michael J. Aminoff, Roger P. Simon, *„Clinical Neurology 5th Edition"* - 2002 McGraw-Hill/Appleton & Lange.
14. Dr. Bruce Lipton, „*Biologia Credinţei"* – Ed. Editura For You, 2009.
15. Dr. Galin Ludmila, Ropceanu Filaret, „*Yoga pe înţelesul tuturor*", Ed. Medicală, 1976, (O carte excelentă despre posturi yoghine şi respiraţie recomandată de un medic cu pregătire şi experienţă)
16. Duane E. Haines, „*Neuroanatomy An Atlas of Structures, Sections,and Systems,The 6th Ed."* - Lippincott Williams & Wilkins, 2007. (un manual explicativ foarte bun, cu imagini şi comentarii foarte bine condensate).
17. Federative Committee on „*Anatomical Terminology. Terminologia Anatomica."* - Thieme, Stuttgart and New York, 1998.
18. George H. Fried, „*Schaum's Outline of Biology Second Edition"* – 2007 (una dintre cele mai bine documentate lucrări despre funcţionarea celulei).
19. Gheorghe Bijeu, „*Chirurgia sistemului organo-vegetativ",* Ed. Medicală, 1956, fără ISBN. (vechi dar încă de mare utilitate).
20. Harold Ellis, *„Clinical Anatomy*", Blackwell Publishing, 2006 ISBN-13: 978-1-4051-3804-8
21. Hendelman, Walter „*Atlas of functional neuroanatomy 2nd edition"* - CRC Press, 2006, ISBN 0-8493-3084-X.
22. Ioan Morariu, Ştefan Antohi, „*Introducere în genetica moleculară",* Ed. Medicală, 1975.
23. Ionel Darian, „*Presopunctura pentru toţi",* Ed. Casa Editorială pentru Turism şi Cultură ABEONA, 1992, ISBN 973-48-0088-4.
24. Iverson, MA et al. „*American Medical Association Manual of Style—A Guide for Authors and Editors. 9th Ed."* Baltimore: Williams & Wilkins, 1998.
25. J.S. Berek et al, „*Berek's & Novak's Gynecology 14th Ed."* - Lippincott Williams & Wilkins 2007 (o carte excelentă despre aspectele hormonale şi patologice feminine).
26. Jean Piaget, „*Biologia şi cunoaşterea",* Ed. Dacia, 1978.
27. Madeleine Maicanescu, Ştefan Milcu, „*Andrologie Clinică",* Ed. Academiei, 1970.
28. Marc Thiriet, „*Biology and Mechanics of Blood Flows"* - Springer Science+Business Media, LLC, 2008, ISBN: 978-0-387-74846-7 (o carte excepţională de 660 pagini despre mecanismele intime ale circulaţiei sanguine, noutate de ultimă oră !!).
29. Mateiu Duma, Doreadi Duma, „*Hidroreflexoterapia*", Ed. Sophia, 2003, ISBN 973-8221-21-8
30. McKusick, VA. „*On the naming of clinical disorders, with particular reference to eponyms."* - Medicine 1998;77: 1–2.
31. McKusick, VA. Mendelian, „*Inheritance in Man, A Catalog of Human Genes and Genetic Disorders. 12th Ed."* - Baltimore: The Johns Hopkins University Press, 1998.
32. Neil Levy, „*Neuroethics"*, Cambridge University Press, Cambridge, New York, Melbourne, Madrid, Cape Town, Singapore, São Paulo 2007, ISBN-13 978-0-511-34272-1.
33. Prof. Raicu P. şi colab., „*Celula",* Ed. Academiei, 1972.
34. Prof. Repciuc E. şi colab., „*Anatomia omului, viscere",* Ed. Medicală, 1958.

35. Rowland, LP. „*Merritt's Neurology. 10th Ed.”* - Baltimore: Lippincott Williams & Wilkins, 2000.
36. Scott D. Haldeman, William H. Kirkaldy-Willis, Thomas N. Bernard, - *„An Atlas of Back Pain”* - The Parthenon Publishing Group, 2002, ISBN 1-84214-076-0 (alk. paper).
37. Stanley Monkhouse, „*Cranial Nerves Functional Anatomy”*, - Cambridge University Press, 2006, ISBN: 13 978-0-511-13272-8.
38. Stephen D. Silberstein,Alan Stiles,William B. Young,Todd D. Rozen, „*An Atlas of Headache”* - The Parthenon Publishing Group, 2002, ISBN 185070547X.
39. T. Stoica, „*Sexologia”,* Ed. Medicală, 1972.
40. Teodor Ghițescu, „*Chirurgul”*, Ed. Ştiinţifică şi Enciclopedică, 1970.
41. Trevor Weston, „*Atlas de Anatomie”,* Ed. Vox, 1997, ISBN 978-973-7811-94-3. (un atlas excepțional pentru pretenţioşi care nu trebuie să lipsească !!).
42. Vasile Predescu, „*Psihiatria”,* Ed. Medicală, 1976.

CĂRȚI DESPRE MENSTRUAȚIE ŞI ALIMENTAȚIA NATURALĂ

43. ***,http://www.buybooks.ro/sanatate-nutritie-sport.asp?page=1, (un site cu cele mai noi apariții în domeniul sănătății, parapsihologiei, ştiinţă, religie, artă, etc.)
44. Adelle Davis, „*Let's Eat Right to Keep Fit”.* 1970.
45. Dr. Gillian Mckeith, „*Eşti ceea ce mănânci : Programul care vă va schimba viaţa”,* Ed. Curtea Veche, 2008.
46. Dr. Judith C. Rodriguez, „*Alege dieta potrivita”,* Ed. Teora, 2008.
47. Essie Honiball, T.C. Fry, „*I Live on Fruit”.*
48. Gheorghe Mencinicopschi, „*Biblia alimentara”,* Ed.Litera International, 2007,ISBN 978-973-675-400-5.
49. Harvey Diamond, Marilyn Diamond, „*Fit for Life”.* 1985.
50. Harvey Diamond, Marilyn Diamond, „*Living Health”.* 1987.
51. Hegyi Arpad-Gedeon, „*200 Reţete vegetariene de post şi divertisment, preparate cu blenderul Soia-Lakt”,* Ed. Multimedia Internațional, 2006, ISBN (10) 973-7650-33-6. (aparatul de preparat lapte de soia se poate achiziționa împreună cu cartea de la S.C. Hapax Company SRL, tel. 0744-261035, hapaxc@yahoo.com şi aici puteți găsi cele mai bune rețete posibile !! Un aparat ieftin şi o carte oferită gratis împreună cu aparatul. Eu îl folosesc de luni de zile.)
52. Horne Ross, „*Health and Survival in the 21st Century”.* 1992 (Despre relatia dintre dieta moderna occidentala si boala).
53. Horne Ross, „*The New Health Revolution Ross Horne”.* 1983 (idem).
54. Humbart Santillo, „*Food Enzymes: The Missing Link to Radiant Health”.* 1987
55. Joan Webster-Gandy, „*Alimentaţia şi nutriţia”,* Ed. Minerva, 2008, ISBN 978-973-21-0884-0.
56. Joe Alexander, „*Blatant Raw Foodist Propaganda!”.*
57. John Robbins, „*Diet for a New America”.* 1987.
58. Leslie Kenton, „*Passage to Power: Natural Menopause Revolution”,* 1995 (Despre ciclul femeii - în special despre echilibrul hormonal şi menopauză).
59. Leslie Kenton, Susannah Kenton, „*Raw Energy”.*
60. Michio Kushi, Alex Jack, „*The Cancer Prevention Diet: The Nutritional Blueprint for the Relief and Prevention of Disease”* 1988. (o lucrare excepțională care tratatează prevenirea apariției cancerului cu ajutorul unei diete alimentare).
61. Michio Kushi, Stephen Blauer, „*Calea Macrobiotica”,* Ed. Editura For You, 2007.

LITERATURĂ EZOTERICĂ

62. Bardo Thodol, „*Cartea Tibetană a Morților”,* Ed. Arca, 1992.
63. Dan Bozaru, „*Japa-Yoga*”, Ed. Deceneu, 1995, ISBN 973-97155-1-6.
64. Dan Bozaru, „*Tantra şi tainele ei*”, Ed. UMA, 1997, ISBN 973-98101-0-1.
65. Dr. Camelia Roşu, „*Shivambu Kalpa”,* Ed. necunoscută, ISBN 973-97193-0-9.
66. Dr. Janine Fontaine, „*Cele trei corpuri şi cele trei lumi”,* Ed. Lotus, 1995, ISBN 973-9095-12-17.
67. Eckhart Tolle, „*Puterea Prezentului”,* Ed. Curtea Veche, 2004, ISBN 973-669-055-5 (o carte fundamentală despre transformarea minții şi atingerea stării de linişte interioară).
68. Eckhart Tolle, „*Un Pământ Nou*”, Ed. Curtea Veche, 2008 ISBN 978.973.669.653.4
69. Eduard Schure*, „Marii Inițiați”,* Ed. Lotus, 1994, ISBN 973-9095-09-7.
70. Eliphas Levi, „*Misterele Cabalei”,* Ed. Antet, 199X, ISBN 973-96469-8-0.
71. Hermes Trismegistus, „*Corpus Hermeticum”,* Ed. Herald, 2000, ISBN 973-98399-4-0. (cartea care explică Tablele Legii şi alte lucrări hermetice de mare valoare).
72. Huai-Chin Nan, „*Transformarea Minții şi Trupului prin Tao”,* Ed. Teora, 1999, ISBN 973-601-773-7. (o carte foarte bună despre energiile transfizice ale ființei umane).
73. J.G. Chatterji, „*Filosofia esoterică a Indiei”,* Ed. Porto-Franco, 1991, ISBN 973-557-102-1.
74. Jacques Brosse, „*Maestrii Spirituali*”, Ed. Albatros, 1992, ISBN 973-24-0264-4.
75. Jasmuheen, „*A trăi cu Lumină~Alimentație Pranică”,* Ed. Editura For You, 2002, ISBN 973-85348-4-4.
76. Krishnamurti, „*Comentarii asupra vieții (Vol.1)”*, Ed. Herald, 1999.
77. Krishnamurti*, „Eliberarea de Cunoscut”,* Ed. Herald, 1996, ISBN 973-97577-3-1.
78. Krishnamurti*, „Viața Eliberată”,* Ed. Herald, 199X, ISBN 973-96861-1-7.

79. Liviu Gheorghe, „*Buddha, lumina unei căi spirituale*", Ed. Ram, 1995, ISBN 973-97096-4-8.
80. Liviu Gheorghe, Simona Trandafir „*Învăţăturile marelui yoghin Ramakrishna*", Ed. Anandakali, 1993 ISBN 973-95815-5-2.
81. Mircea Eliade, *„Alchimia Asiatică*", Ed. Humanitas, 1991, ISBN 973-28-0239-1.
82. Mircea Eliade, „*Nopți la Serampore",* Ed. V V Press, 1990, ISBN 973-9109-02-0 (prima carte care mi-a deschis interesul pentru spiritualitate în 1987).
83. Mircea Eliade, „*Patanjali şi Yoga",* Ed. Humanitas, 1992, ISBN 973-28-0331-2.
84. Mircea Eliade, „*Secretul doctorului Honigberger*", Ed. VV Pres, 1990.
85. Mircea Eliade, „*Yoga*", Ed. Mariana, 1991, ISBN 973-9102-01-8.
86. Omraam Mikhael Aivanhov, „*Ce este un maestru spiritual?",* Ed. Prosveta, 1994, ISBN 2-85566-193-5 (o carte foarte bună care expune tot ceea ce farsorii nu vor ca dvs. să aflați).
87. Omraam Mikhael Aivanhov, „*Limbajul Figurilor Geometrice*", Ed. Prosveta, 1994, ISBN 973-98291-4-7.
88. Omraam Mikhael Aivanhov*, „Reguli de aur pentru fiecare zi",* Ed. Prosveta, 1994, ISBN 2-85566-576-0.
89. Osho (Rajneesh), „*Spiritualitatea Tantrică Vol.I*", ISBN 973-95815-8-7.
90. Osho, „*Cartea Despre Bărbați",* Ed. Mix, 2001, ISBN 973-99946-3-6.
91. Osho, „*Iluminarea, Eternul Început",* Ed. Herald, 1998, ISBN 973-98399-3-2.
92. Osho, „*Kundalini – În căutarea miraculosului, vol. 2",* Ed. RAM, 1999, ISBN 973-98507-5-8.
93. Osho, „*Meditația, Calea perfectă",* Ed. Herald, 1999, ISBN 973-97577-1-5.
94. Osho, „*Spiritualitatea Tantrică",* Ed. RAM, 1994, ISBN 973-97096-0-5.
95. Osho, „*Viața Este Aici şi Acum",* Ed. Herald, 1998, ISBN 973-97577-7-4.
96. Paramahansa Yogananda, „*Autobiografia unui yoghin",* Ed. Ram, 1994, ISBN 973-96806-0-7.
97. Patanjali, „*Yoga Sutra*", Ed. Societatea Informația, 1993, ISBN 973-95438-3-9 (o carte fundamentală despre cunoaşterea de Sine, transformarea minții şi atingerea stării de conştiință absolută).
98. Paul Brunton*, „Cărarea Secretă",* Ed. Nova, 1999, ISBN 973-96608-2-7.
99. Paul Brunton, „*Căutarea Supraeului*", Ed. Eşantion, 1993, ISBN 973-95296-58. (probabil una dintre cele mai reuşite lucrări ale autorului, scrisă în urma unor experiențe personale inedite).
100. Paul Brunton, „*Cunoaşte-te pe tine însuți",* Ed. Nova, 1994, ISBN 973-96608-6-X.
101. Paul Brunton, „*Egiptul Secret",* Ed. Ro Princeps, 1994, ISBN 973-95504-2-8.
102. Paul Brunton, „*Egiptul Secret",* Ed. Venus, 1992, ISBN 973-9024-52-1. (varianta integrală)
103. Paul Christian, „*Magia Egipteană",* Ed. Antet, 1995, ISBN 973-96967-8-3.
104. Radu Bercea, „*Cele mai vechi Upanişade"* Ed. Ştiințifică, 1993, ISBN 973-44-0084-3. (o carte fundamentală pentru abordarea căii de transformare a minții).
105. Ramana Maharshi, „*Înțeleptul de la Arunâchala"* (vol.1), Ed. Herald, 1999.
106. Ramtha, „*Cartea Albă",* Ed. Editura For You, 2006, ISBN 973-7978-68-4 (o carte fundamentală despre înțelegerea condiției umane actuale, transcenderea iluziei şi dogmei şi cunoaşterea de Sine).
107. Ramtha, „*Cine suntem noi, de fapt?*", Ed. M.M.S, 2009
108. Rechung Dorje Tagpa, „*Milarepa, Marele Yoghin Tibetan",* (ca supliment al revistei „Impact") 1991 (o carte excepțională care descrie drumul extrem de dificil al atingerii stării supreme de conştiință şi transformarea finală moleculară a corpului fizic).
109. Serge Hutin, „*Secretele Tantrismului*", Ed. Sophia, 1993, ISBN 973-95662-2-7.
110. Sergiu Al-George, „*Bhagavad-Gita"*, Ed. Societatea Informația, 1992, ISBN 973-95438-1-2.
111. Sergiu Al-George, „*Samkhya-Karika",* Ed. Societatea Informația, 1993, ISBN 973-95716-4-6. (texte fundamentale de filosofie esoterică).
112. Shri Aurobindo, „*Aventura Conştiinței",* Ed. Herald, 199X, ISBN 973-96861-8-4.
113. Shri Aurobindo, „*Yoga Lucrărilor Divine",* Ed. Herald, 1997, ISBN 973-97577-8-2.
114. Shri Chinmoy, „*Moarte şi Reîncarnare-Drumul Eternității",* Ed. Antet XX Press, 1993, ISBN 973-96045-9-5.
115. Swami Atmananda, „*Relatările unui discipol despre maeştrii spirituali din Himalaya",* Ed. Kubera, 1994, ISBN 973-96718-1-0.
116. Swami Shivananda, „*Puterea Gândului",* Ed. Chris Book Universală, 1992.
117. Taisen Deshimaru*, „Întrebări pentru un maestru de Zen",* Ed. Teora, 1996 ISBN 973-601-565-3.
118. Taisen Deshimaru*, „Zen Adevărat",* Ed. Axis Mundi, 1993.
119. Tao Jian Wen, Lao Tse, „*Tao Te Ching – Cartea Căii şi Virtuții",* Ed. Ioana, 1992, ISBN 973-96092-3-6 (o carte fundamentală despre vindecare şi purificare).
120. Tsang Nyon Heruka, „*Marpa Traducătorul*", Ed. Societatea Informația, 1992, ISBN 973-95716-0-3. (după ce ați aflat povestea lui Milarepa, aici puteți citi despre cel care i-a fost mentorul şi părintele său spiritual.).
121. Tsongkhapa, „*Şase yoga ale lui Naropa*", Ed. Herald, 1996, ISBN 973-9453-09-0.
122. Viveka Chudamani, „*Shankara",* Ed. Anandakali, ISBN 973-95815-6-0. (traducere de Simona şi Claudiu Trandafir).
123. W.Y.Evans-Wentz, Lama Kasi Dawa Samdup, „*Yoga Tibetană şi Doctrinele Secrete Vol. 1 şi 2",* Ed. Sophia, 1993, ISBN 973-95662-3-5.
124. Yog Ramacharaka, „*Viața de dincolo de moarte",* Ed. Lotus, 1991, ISBN 973-9095-01-1.
125. Yram, „*Doctorul Sufletului~12 Ani De Dedublare Conştientă În Lumile Invizibile*", Ed. Gill & Dana Cart SRL, 1994, ISBN 973-8984-20-4.

CĂRȚI DESPRE TEHNICI DE RESPIRAȚIE ŞI HATHA YOGA

126. Maharishi Swatmarama, *„Hatha Yoga Pradipika”,* ISBN 81-85787-38-7
127. Swami Krishnananda, „*Yoga, meditația, japa și sadhana*”, Ed. Lotus, 1992, ISBN 973-9095-03-8.
128. Swami Niranjanananda Saraswati, *„Prana Pranayama Prana Vidya”,* ISBN 81-85787-84-0
129. Swami Ramaianda, *„Kriya-Yoga*”, Ed. Lotus, 1992, ISBN 973-9095-06-2.
130. Swami Satyananda Saraswati, *„Asana Pranayama Mudra Bandha”,* ISBN 81-86336-14-1
131. Swami Satyananda Saraswati, *„Dynamics of Yoga”,* ISBN 81-85787-14-X
132. Swami Vivekananda, „*Bhakti-Yoga*”, Ed. Lotus, 1993, ISBN 973-9095-07-0.
133. Swami Vivekananda, „*Karma-Yoga*”, Ed. Lotus, 1990, ISBN 973-9095-00-3.
134. Titi Tudorancea, „*Nirvana. Tehnici de meditație*”, Ed. Societatea Informația, 1993, ISBN 973-95716-3-8 (o carte excelentă despre meditația interioară și controlul gândurilor).
135. Titi Tudorancea, „*Practici de Yoga*”, Ed. Societatea Informația, 1993, ISBN 973-95438-2-0. (o carte reuşită şi utilă tuturor).
136. Yog Ramacharaka, „*Hatha-Yoga”,* Ed. Lotus, 1992, ISBN 973-9095-05-4.

LITERATURĂ PARAPSIHOLOGICĂ

137. Adrian Pătruț, „*De la Normal la Paranormal”* vol. 1 (Ed. Dacia, 1991, ISBN 973-35-0213-8) şi vol. 2 (Ed. Sincron, 1992, ISBN 973-95233-4-X), (cele mai bune apariții editoriale pe plan mondial care explică în limbaj științific întreaga fenomenologie paranormală).
138. Adrian Pătruț, „*Fenomenele de la Pădurea Hoia-Baciu”*, Ed. Divia, 1995, ISBN 973-96789-6-3 (o carte excepțională, unică pe plan mondial, despre înțelegerea fenomenelor de materializare, ectoplastie şi alte manifestări susceptibile de a prezenta aspecte inteligente, cel puțin conexe cu subconştientul colectiv, care se derulează pe baza unor legi discrete necunoscute).
139. Arthur Powell, „*Dublul eteric şi fenomenele conexe”,* Ed. Recif, 1992 ISBN 973-95505-9-2.
140. Cammille Flammarion, „*Mesaje de dincolo de moarte”,* Ed. Alcris, 1994, ISBN 973-9169-13-9.
141. Cristian Mureşanu, „*Elemente de Parapsihologie”*, Ed. Dacia, 2000, ISBN 973-35-1024-6 (introducere în studiul fenomenelor paranormale şi construcții de aparate speciale).
142. DaEl Walker, „*Cartea Cristalelor”,* Ed. Sagittarius, 1992, ISBN 973-96003-4-4.
143. Dan Apostol, „*Deocamdată… Enigme”,* Ed. Sport-Turism, 1984, fără ISBN.
144. Dan Apostol, Sorin Ştefănescu „*Zborul 19*”, Ed. Albatros, 1985
145. Danielle Hemmert, Alex Roudene*, „Comunicarea cu lumea de dincolo”,* Ed. Colosseum, 1996, ISBN 973-9208-47-9.
146. Dorothee Koechlin de Bizemont, „*Universul lui Edgar Cayce Vol.1-3”*, Ed. Sagittarius, 1993, ISBN 973-96003-0-1. (cu recomandări speciale asupra vol. 1)
147. Doru Davidovici, „*Lumi Galactice”,* Ed. RUM-IRINA, 1992, ISBN 973-950-12-4-9.
148. Elena Iliescu, „*Mărturii despre nemurire”,* Ed. Presa Națională, 1992.
149. Erich von Daniken, „*Amintiri despre viitor*”, Ed. Orpheus, 1994, ISBN 973-96324-9-1.
150. Eugen Celan*, „Provocările Paranormalului”,* Ed. Teora, 1992, ISBN 973-601-098-8.
151. Eugen Celan, „*Războiul Parapsihologic”,* Ed. Teora, 1992.
152. Eugen Celan, „*Viața după pragul morții”,* Ed. Teora, 1991, ISBN 973-601-007-4.
153. Fluviu Frigator, „*Spiritul în afara trupului”,* Ed. TransPres, 1993, ISBN 973-9009-20-4.
154. François Brüne, „*Morții ne vorbesc”*, Ed. Enciclopedică, 1994, ISBN 973-45-0088-0.
155. François Brüne, „*Noul Mister al Vaticanului*”, Ed. Artemis, 2003, ISBN 973-566-080-6.
156. Frank Edwards, *„Mistere Nerezolvate*”, Ed. ZZ, 1995, ISBN 973-9127-28-2.
157. Gabriel Drochioiu, *„Parapsihologie”,* Ed. Agora, 1993, ISBN 973-95272-7-2.
158. George Kaufmes, *„Viața de dincolo – reîncarnarea şi fenomenul morții”,* Ed. Geneze 1995, ISBN 973-9099-30-0.
159. Georges Barbarin, *„Cartea Morții”,* Ed. Tedit, 1993, ISBN 973-96173-5-2.
160. Gerard Majax, „*Magicienii”,* Ed. RAO, 1993, ISBN 973-96204-7-7 (o carte excelentă!)
161. Harry Jeannerod, *„Paranormal”,* Ed. Atlantis, 1995, ISBN 973-96502-2-8.
162. Ioan Mamulaş, Corin Biano, *„Dematerializarea parapsihologică”,* Ed. Paco, 1994, ISBN 973-96259-6-7.
163. Ioan Mamulaş, Corin Biano, *„Fenomene Parapsihologice”,* Ed. Teora, 1993, ISBN 973-601-102-x.
164. Ioan Todoran, Eugen Țăran, *„În căutarea vieții pe alte planete”,* Ed. Dacia, 1983.
165. Jacques Bergier, *„Cărțile Blestemate”*, Ed. Moldova, 1995, ISBN 973-9146-46-5.
166. Jacques Bergier, Louis Pauwels, *„Dimineața Magicienilor”,* Ed. Nemira, 1994, ISBN 973-569-046-2. (o carte care nu trebuie ratată!).
167. James Pike, *„Dialog cu cei de dincolo”,* Ed. Alcris, 1995, ISBN 973-9197-30-0.
168. Jimmy Guieu, *„Cartea Paranormalului*”, Ed. Z, 1995ISBN 973-9127-49-5.
169. John Spencer, *„Dincolo de realitate”,* Ed. Merope, 1995, ISBN 973-96447-4-0.
170. Krasimira Stoianova, *„Vanga”,* Ed. Star Trafic, 1992.
171. Luiza Textoris, „*Spiritul după moarte”,* Ed. Transpres, 1993, ISBN 973-90009-24-7 (colecție de relatări despre fenomenul morții aparente).
172. Lyall Watson, „*Moartea ca linie a vieții”,* Ed. Humanitas, 1994, ISBN 973-28-0477-7.
173. Mandics György*, „Enciclopedia Ființelor Extraterestre”,* Ed. S.C.S. Ivan Krasko, 1996, ISBN 973-97400-4-9 (volumul nu este comercializabil).
174. Mario Mercier, *„Şamanism şi Şamani”,* Ed. Moldova, 1993, ISBN 973-9146-19-8.
175. Michael Lindemann, „*OZN şi prezența extraterestră”,* Ed. Domino, 1996, ISBN 973-97387-4-5.

176. Mihai Şerban, „*Semenii întru raţiune”,* Ed. Dacia, 1982.
177. Mihail Urzică, *„Minuni şi False Minuni”,* Ed. Anastasia, 1993, ISBN 973-96130-1-2 (o carte excelentă care expune tot ceea ce Biserica nu ar vrea ca dvs. să aflaţi).
178. Nikolai Berdiaev, *„Sensul Creaţiei”,* Ed. Humanitas, 1992.
179. P.-E. Cornillier, *„Nemurirea sufletului şi evoluţia lui după moarte”,* Ed. Polirom, 2001, ISBN 973-683-823-4.
180. Paul Liekens, „*Reîncarnarea”,* 1992, Ed. Roza Vânturilor, ISBN 973-9003-20-6.
181. Paul Ludwig Landsberg, „*Eseu despre experienţa morţii”,* Ed. Humanitas, 1992.
182. Peter & Mary Harrison, *„Viaţa înainte de naştere*”, Ed. Europolis, 1993, ISBN 973-9158-03-x.
183. Prentice Mulford, „*În zarea nemuririi”,* Ed. Lotus, 1992, ISBN973-9095-04-6.
184. Prof. Dr. Brian l. Weiss, *„O mărturie a reîncarnării”,* Ed. Lotus, 1992, ISBN 973-9095-02-x (o carte excepţională despre investigarea clinică a fenomenului de reîncarnare şi învăţături despre rolul şi rostul vieţii).
185. Prof. Dr. Milan Ryzl, *„Miracolele Biblice”*, Ed. Saeculum, 1993, ISBN 973-9071-24-4.
186. Prof. Dr. Milan Ryzl, *„Moartea şi ce urmează după ea”,* Ed. Saeculum, 1994, ISBN 973-9071-23-6.
187. Raymond Moody, *„Lumina vieţii de dincolo”*, Editura Z, 1995, ISBN 973-9127-50-9.
188. Robert Charroux, „*Cartea Cunoaşterii Interzise”,* Ed. Elit Comentator, 1999, ISBN 973-581-037-9.
189. Robert Charroux*, „Cartea Lumilor Uitate”,* Ed. Elit Comentator, 1993, ISBN 973-9100-42-2.
190. Robert Charroux*, „Cartea Trecutului Misterios”,* Ed. Elit Comentator, 1993, ISBN 973-96508-5-6.
191. Rudolf Steiner, *„Introducere în cunoaşterea suprasensibilă”,* Ed. Arhetip Renaşterea Spirituală, 1993.
192. Tilia Linden, *„Pelerini la porţile luminii”,* Ed. Larry Cart, 1994, ISBN 973-95918-7-6.
193. Titus Filipaş, *„De la mitul astral la astrofizică*”, Ed. Scrisul Românesc, 1984.

LITERATURĂ DE ŞTIINŢĂ ŞI FILOSOFIA ŞTIINŢEI

194. A.C. Bhaktivedanta Swami Prabhupada, *„Origini-Dimensiuni superioare în ştiinţă”,* Ed. Govinda, 1993, ISBN 973-96081-2-4 (o carte despre teoria evoluţiei, chimia şi viaţa, misterul conştiinţei, Big Bang etc.).
195. Acad. Prof. Dr. Constantin Dumitru Dulcan, „*Inteligenţa Materiei”*, Ed. Militară, 1986 (bestseller-ul care a deschis un drum către intimitatea cunoaşterii lumii noastre într-o perioadă când o astfel de cunoaştere era aproape interzisă).
196. Acad. Prof. Dr. Constantin Dumitru Dulcan, „*În căutarea sensului pierdut – Vol. 1 şi 2”,* Ed. Eikon, 2008 (o publicaţie excelentă care invită cititorul la drumul cunoaşterii de sine)
197. Acad. Prof. Dr. Eugen Makovski, *„Natura şi Structura Materiei Vii”,* Ed. Academiei, 1972.
198. Al. N. Ştefănescu, *„Adevărul şi Ştiinţele Secrete”,* Ed. Cartea Românească, 1928.
199. Albert Einstein, *„Relativity: The Special and General Theory*”, Ed. Methuen & Co Ltd, 1999,
200. Andrew Newberg, *„De Ce Nu Dispare Dumnezeu, Ştiinţa Creierului i Biologia Credinţei*”, Ed. Curtea Veche, 2008
201. Arcadie Percek, *„Terapeutica Naturistă*”, Ed. Ceres, 1987
202. Basarab Nicolescu, „*Apropieri Ale Dialogului Dintre Ştiinţă, Artă şi Religie În Europa De Mâine*”, Ed. Curtea Veche, 2008
203. Bogdan P. Haşdeu, „*Sic Cogito”,* Ed. Evenimentul, 1990.
204. Carl Sagan, „*Creierul lui Broca”,* Ed. Politică, 1986.
205. Cătălin Mosoia, „*În Dialog Cu…Despre Ştiinţă Şi Religie*”, Ed. Curtea Veche, 2008
206. Constantin Nicolae, „*Cult practic de ştiinţe oculte”,* Ed. Biroul de studii psihice, 1929.
207. Cristian Mureşanu, „*Apocalipsa Eco-Climatică şi Factorii Generatori”,* Ed. Academic Pres, 2007, ISBN 978 973 744 081 5 (o enciclopedie interdisciplinară a relaţiei dintre om şi mediu, fenomenologie şi impact a aspectelor trecute, prezente şi viitoare).
208. David Bohm, „*Plenitudinea Lumii şi Ordinea Ei”*, Ed. Humanitas, 1995, ISBN 973-28-0512-9.
209. Dr. Alexandru Doboş, „*Comentarii asupra lucrării Puterea Gândului de Swami Shivananda”,* Ed. Chris Book Universal, 1992.
210. Dr. Alexandru Doboş, „*Yoga şi locul ei în recuperare”,* Ed. Alux, 1991, ISBN 973-9055-13-3.
211. Dr. Aurel Popescu-Bălceşti, „*Enigma Vieţii şi a Morţii. Evoluţia spiritului după moarte*”, Ed. Taina Press, 1992.
212. Dr. Aurel Popescu-Bălceşti, „*Spirit şi Suflet – Reîncarnarea”,* Ed. Larry Cart, 1993, fără ISBN.
213. Dr. Bălăceanu Constantin Stolnici, „*Anatomiştii în căutarea sufletului”,* Ed. Albatros, 1981, fără ISBN.
214. Dr. Ion Drăghici, „*Esenţa Vieţii”,* Ed. Ştiinţifică, 1972, fără ISBN.
215. Dr. Mihai Drăgănescu, „*Informaţia Materiei”,* Ed. Academiei Române, 1990.
216. Dr. Sanda Apostolescu, „*Manual de acupunctură chineză”,* Ed. Medicală, 1982, fără ISBN.
217. Erwin Schrodinger, „*Ce este viaţa? Spirit şi Materie”,* Ed. Politică, 1980.
218. Eugen Celan, „*Viaţa după pragul morţii”,* Ed. Teora, 1991.
219. Francisco J. Ayala, „*Darul Lui Darwin Către Ştiinţă Şi Religie*”, Ed. Curtea Veche, 2008
220. Fritjof Capra, „*Taofizica”,* Ed. Tehnică 2004 (o carte excelentă care aduce la numitor comun esenţele ştiinţelor şi ale para-ştiinţelor).
221. Gabriel Cousens, „*Alimentation Science et Spiritualite*”, Ed. Viven Soleil, 1986.
222. Garnett P. Williams, „*Chaos Theory Tamed*”, Ed. Joseph Henry Press, 1997, ISBN 0-309-06351-5.
223. H. Seyle, „*Ştiinţa şi viaţa”,* Ed. Politică.
224. Henri Bergson, „*Eseu asupra datelor imediate ale conştiinţei”,* 1992, fără ISBN.
225. I.A. Oparin, „*Originea vieţii pe Pământ”,* Ed. Ştiinţifică, 1960.
226. Ian G. Barbour, „*Când Ştiinţa Întâlneşte Religia. Adversare, Străine Sau Partenere?”*, Ed. Curtea Veche, 2008
227. Immanuel Kant, „*Religia şi limitele raţiunii”,* Ed. Agora, 1992.

228. Irina Holdevici, Ilie P. Vasilescu, „*Hipnoza şi forţele nelimitate ale psihismului”,* Ed. Aldomars, 1991, ISBN 973-9070-08-6.
229. Jean Pierre Soulier, „*Enigma Vieţii”,* Ed. Medicală, 1982.
230. John D. Caputo, Gianni Vattimo, „*După Moartea Lui D-Zeu*”, Ed. Curtea Veche, 2008
231. John Polkinghorne, „*Quarci, Haos Şi Creştinism. Întrebări Pentru Ştiinţă Şi Religie”*, Ed. Curtea Veche, 2008
232. Lynn & Sheila Schroader, „*Cercetări de parapsihologie”,* Ed. Robert Lafont, 1973.
233. Maria Alecu Ungureanu, „*Viaţa sexuală şi căsătoria”,* Ed. Ştiinţifică, 1968, fără ISBN.
234. Masaru Emoto, „*Miraculous Messages From Water*”, articol pdf
235. Matthew J.Donald, „*Quantum Theory Of The Brain*”, articol pdf
236. Niels Henrik Gregersen, „*Dumnezeu Într-O Lume Evoluţionistă*”, Ed. Curtea Veche, 2008
237. Normal Vincent Peale, „*Puterea gândirii pozitive*”, Ed. Colosseum, 1995, ISBN 973-97114-1-3.
238. Prof. Dr. Adrian Pătruţ, „*Ştiinţă, Chimie, Nanoclusteri”,* Ed. Casa Cărţii de Ştiinţă, 2007, ISBN 978-973-133-119-5 (o publicaţie excepţională, unică de felul ei, care nu trebuie să lipsească din colecţia personală!).
239. Rick Strassman, „*DMT Molecula Spiritului”,* Ed. Elit 2007.
240. Robert L. Herrmann, „*John Templeton. Sprijinirea Cercetării Ştiinţifice Pentru Descoperiri Spirituale*”, Ed. Curtea Veche, 2008
241. Robert Pollack, „*Credinţa Biologiei Şi Biologia Credinţei*”, Ed. Curtea Veche, 2008
242. Sergei Nicolaevici Lazarev, „*Karma*”, Ed. Moldova, 1994, ISBN 973-572-019-1.
243. Sigmund Freud, „*Dincolo de principiul tăcerii”,* Ed. Jurnalul Literar, 1992.
244. Stephen Hawking, „*A brief history of time*”
245. Steven Smith, „*The Inner Light_Theory Of Consciousness*”, Ed. California Technical Publishing, 2001, ISBN 0-9660176-1-7.
246. Teodor Caba, Marius-Theodor Caba, „*Acupunctura, metodă străveche”,* Ed. Ştiinţifică şi Enciclopedică, 1989, fără ISBN.
247. Traian Ştefănescu, „*Viaţa înaintea vieţii”,* Ed. Timpuri, 1991.
248. UBB Cluj şi Victor Sorocovschi, „*Riscuri şi Catastrofe”,* Ed. Casa Cărţii de Ştiinţă, 2004, ISSN 1584-5273.
249. Vasile Săhleanu, „*Concepţii despre om în medicina contemporană”,* Ed. Dacia, 1976.
250. Vasile Săhleanu, Ioan Macavei, „*Vita sexualis”,* Ed. Enciclopedică Română, 1972.

ALTE SURSE DE INFORMARE

251. Adrian Opre, *„Psihologie Generală”*, Universitatea „Babeş-Bolyai”, Cluj-Napoca, 2002
252. Adrian Pătruţ, *„De la Normal la Paranormal”* vol. 1 (Ed. Dacia, 1991, ISBN 973-35-0213-8) şi vol. 2 (Ed. Sincron, 1992, ISBN 973-95233-4-X),
253. Adrian Pătruţ, *„Ştiinţă, Chimie, Nanoclusteri”*, Ed. Casa Cărţii de Ştiinţă, 2007, ISBN 978-973-133-119-5.
254. Aspect, A. and Grangier, P. *„Experiments on Einstein-Podolsky-Rosen-type Correlations with Pairs of Visible Photons.”* In Quantum Concepts in Space and Time (edited by R. Penrose and C. J. Isham). Oxford: Oxford University Press, 1986.
255. Autori nespecificaţi, *„Atlas de Anatomie”* (Editura VOX, 2008), pag. 135
256. Benedikt Westermann *„Mitochondrial fusion and fission in cell life and death”* Nature Reviews Molecular Cell Biology 11, 872-884 doi:10.1038/nrm3013, http://www.nature.com/nrm/journal/v11/n12/full/nrm3013.html
257. Bransden, B. and Joachain, *„C. Introduction to Quantum Mechanics.”* Essex: Longman Group U.K. Limited, 1989
258. Bruce Lipton, *„The Biology Of Belief”*, DVD, fragmente comentate şi prelucrate, cu permisiunea scrisă a lui Bruce Lipton.www.brucelipton.com
259. C. Dell'Amore, *„How a Man Produces 1,500 Sperm a Second”*, în National Geographic Daily News (Online), Available: http://news.nationalgeographic.com/news/2010/03/100318-men-sperm-1500-stem-cells-second-male-birth-control/
260. C. Muresanu, S. Somasundaram, *„Biological Transformations Controlled by the Mind Vol.1”* în AlphaGraphics Sugar Land, Editor: Siva Somasundaram, UHV Houston, 2012, pp 8-11, 95, 96; ISBN 978-0-9888403-0-0.
261. Center For Molecular And Mitochondrial Medicine And Genetics (MAMMAG), University of California, Irvine - School of Medicine, *„Philosophical Premise”*, (Online). Available: http://www.mammag.uci.edu/philosophical.asp
262. Chiao, R., Kwait, P. and Steinberg, A. *„Faster than light?”* Scientific American, August 1993, pages 38-46
263. Constantin Dumitru Dulcan *„În căutarea sensului pierdut – vol. 2”*, Editura Eikon, 2012
264. Cristian Mureşanu, *„Mitochondria transfer for healing degenerated intervertebral discs by using male educated biological transformations”*, International Journal of Innovation and Research in Educational Sciences (I.J.I.R.E.S.), iulie 2014
265. D. J. Prockop, *„Mitochondria to the rescue”*, în Nature America Inc., (2012), pp 759-765.
266. Douglas C. Wallace, Robert Cooke *„The Promise of Evolutionary Medicine and the Vital Role of Mitochondria”*, 2011
267. Fig.1. *„ATP-Synthase”* by Mitochondriale_Elektronentransportkette.svg: Klaus Hoffmeierderivative work: Matt (talk) - Mitochondriale_Elektronentransportkette.svg. Licensed under Public domain via Wikimedia Commons - http://commons.wikimedia.org/wiki/File:ATP-Synthase.svg#mediaviewer/File:ATP-Synthase.svg
268. Fig.2 Mitocondria „micro-uzina” vieţii: a) „Reacţiile chimice” – sursă: *„Thylakoid membrane”* by Original uploader was Tameeria at en.wikipedia - Transfered from en.wikipedia Transfer was stated by User:kasper90.Licensed under Public domain via Wikimedia Commons-

http://commons.wikimedia.org/wiki/File:Thylakoid_membrane.png#mediaviewer/File:Thylakoid_membrane.png şi b) „Mitocondria" – sursă: Desen preluat din *„Dicţionar de Microbiologie Generală şi Biologie Moleculară,* G. Zarnea, O. Popescu, Ed. Academiei Române, Bucureşti, 2011.
269. Fritjof Capra, *„Taofizica"*, Ed. Tehnică, 2004
270. J. C. Salvatierra, T. Y. Yuan, H. Fernando, et. al., *„Difference in Energy Metabolism of Annulus Fibrosus and Nucleus Pulposus Cells of the Intervertebral Disc"*, în Cellular and Molecular Bioengineering, June 2011, Vol. 4, Issue 2, pp 302-310, Abstract.
271. J. L. Spees, S. D. Olson, M. J. Whitney, and D. J. Prockop, *„Mitochondrial transfer between cells can rescue aerobic respiration"*, in PNAS, Proceedings of the National Academy of Sciences, January 31, 2006, vol. 103, No. 5 pp 1283–1288, DOI: 10.1073/pnas.0510511103, Abstract.
272. K. Ravilious, *„Chemistry Nobel Prize Awarded for Glowing Protein Work"*, in National Geographic News, (Online), October 8, 2008, Available: http://news.nationalgeographic.com/news/2008/10/081008-nobel-chemistry.html
273. Kervran, C. L.: *„Biological Transmutations"*; 1972, Swan Publ. Co., NY; Michel Abehsera, translator.
274. Kervran, C. L.: *„La Revue Generale des Sciences"*, Paris (July 1960).
275. Kervran, C. Louis. *„Biological Transmutation."* New York: Swan House Publishing Company, 1972
276. Kevin C. Hauber *„What Happens to a Man's Body After a Vasectomy?"*
277. Komaki, H. *„Production de proteines par 29 souches de microorganismes et augmentation du potassium en milieu de culture sodique, sans potassium."* Revue de Pathologie Comparee, Paris, April 1967
278. Komaki, H. *„Sur la formation de sels de potassium par differentes familles de microorganismes dans un milieu sans potassium."* Revue de Pathologie Comparee, Paris, September 1965
279. Komaki, H.: *„Revue de Pathologie Comparee et de Medicine Experimentale"* (Sept. 1965)
280. Kristoffer Famm / VA *„A jump-start for electroceuticals"*, Nature, 11 aprilie 2013, vol. 496, pag 159
281. Lorenzo Galluzzi, Oliver Kepp, Christina Trojel-Hansen, Guido Kroemer *„Mitochondrial Control of Cellular Life, Stres, and Death"*, http://circres.ahajournals.org/content/111/9/1198
282. Louis Kervran, *„Transmutation biologiques et physique moderne"*, 1968, Libraire Maloine
283. Lynne McTaggart *„CÂMPUL~Căutarea Forţei Secrete a Universului*, Ed. Adevăr Divin 2009, citat din interviuri telefonice cu Karl Pribram
284. M. C. Young, J. H. Kim, M. Kim, et. al., *„Mesenchymal Stem Cells Transfer Mitochondria to the Cells with Virtually No Mitochondrial Function but Not with Pathogenic mtDNA Mutations"*, în PLOS One, (March 06, 2012); DOI: 10.1371/journal.pone.0032778, Abstract.
285. Nobelprize.org, *„The Nobel Prize in Physiology or Medicine 2013"*, în Nobel Media AB 2013, (Feb 5 2014). Available: http://www.nobelprize.org/nobel_prizes/medicine/laureates/2013/
286. Ontario Health Technology Assessment Series 2006, 6(10): 1–98. Paragraph *„Clinical Need",* (Online) PMCID: PMC3379529 Available: http://www.ncbi.nlm.nih.gov/pmc/articles/PMC3379529/
287. P.May-Panloup, M-F.Chretien, F.Savagner, C.Vasseur, M.Jean1, Y.Malthiery1 şi P.Reynier *„Human Reproduction"*, Vol. 18, Nr. 3, pag. 550-556, din anul 2003
288. P.May-Panloup, M-F.Chretien, F.Savagner, C.Vasseur, M.Jean1, Y.Malthiery1 şi P.Reynier *„Molecular Human Reproduction"* Vol. 7, Nr. 5 pp. 425-429, 2001,http://molehr.oxfordjournals.org/content/7/5/425.full
289. Penrose, R. *„The Emperor's New Mind"*. New York: Vintage Press, 1990
290. Rae, A. *„Quantum Physics: Illusion or Reality?"* Cambridge: Cambridge University Press, 1986
291. Interviu cu Randy Scheckman, laureat al Premiului Nobel, noiembrie 2013, pentru Medicină sau Fiziologie, pentru descoperirea transportului inter şi intra-celular.
292. Spindler, Henri: *„Bull. Lab. Maritime Dinard"* (15 June 1948); ibid., (December 1946)
293. Spine-Health (On-line) *„Lumbar Degenerative Disc Disease (DDD)"* Available: http://www.spine-health.com/conditions/degenerative-disc-disease/lumbar-degenerative-disc-disease-ddd
294. Squires, E. *„Conscious Mind in the Physical World."* Bristol: Adam Hilger, 1990
295. Stephen T. Chang *„The Tao of Sexology"*, ISBN 0-942196-03-1
296. The Internet Journal of Urology *„Effect Of Obstruction To Sperm Egress On The Male Testis And Epididymis"*, ISSN: 1528-8390
297. Thomas S. Kuhn *„The Structure of Scientific Revolutions (1962)"* (3rd Edition, 1996, U. Chicago Press).
298. Viaţa Medicală, arhivă, Aprilie 2012, Nr.14, autor: Prof. Dr. Mircea Covic, disponibil on-line: http://www.viata-medicala.ro/*articleID_5066-dArt.html
299. WebMD Medical (Journal Online). Available: http://www.webmd.com/back-pain/guide/understanding-spinal-disk-problems-basic-information?page=2
300. What The Bleep Do We Know, Quantum Ultraextended Edition. (comentarii personale pe baza lecturării unor materiale tipărite şi vizionarea filmului)
301. Xing-Tai Li, *„Investigation on the Mechanism of Qi-Invigoration from a Perspective of Effects of Sijunzi Decoction on Mitochondrial Energy Metabolism"*. Available: http://dx.doi.org/10.5772/54760
302. Zundel, J.E.: *„Comptes Rendu Acad. D'Agriculture de France"* 58: 288-293 (1972)

ADRESE WEB IMPORTANTE

303. http://deoxy.org/watts.htm,
304. http://dr.daoud.com/

305. http://en.wikipedia.org/wiki/714-X
306. http://en.wikipedia.org/wiki/Semen
307. http://home.iae.nl/users/lightnet/world/transmutation2.htm
308. http://home.iae.nl/users/lightnet/world/transmutation3.htm
309. http://ijires.org/index.php/editors/editorial-board-of-ijires
310. http://ijires.org/index.php/issues?view=publication&task=show&id=19
311. http://link.springer.com/article/10.1007%2Fs12195-011-0164-0#page-1
312. http://ro.wikipedia.org/wiki/Andreas_Vesalius
313. http://ro.wikipedia.org/wiki/Mecanica_cuantica
314. http://sceptik.wordpress.com/2007/10/05/creationismul-este-condamnat-de-ue/,
315. http://www.aypsite.org/forum —Yogani's website, forums, books and information
316. http://www.brucelipton.com/ (site-ul privat al biologului Bruce Lipton),
317. http://www.brucelipton.com/article/the-wisdom-of-your-cells,
318. http://www.bubhopal.nic.in/
319. http://www.cancerinform.org/naessens.html
320. http://www.eckharttolle.com/eckharttolle. (site-ul privat al lui Eckhart Tolle).
321. http://www.elcollie.com --One of the most useful sites (povestea vieții lui El Collie, femeia care a trezit energiile interne)
322. http://www.enlightened-spirituality.org/Taoism.html
323. http://www.experiencefestival.com/forum/vBTube.php?do=search&search=Miceal%20Ledwith&page=1&per_page=12. (un site cu toate interviurile lui Miceal Ledwith până la momentul prezent)
324. http://www.greatdreams.com/kunda.htm —Links to spiritual resources
325. http://www.hamburgeruniverse.com/ (site-ul privat al lui Miceal Ledwith),
326. http://www.heattreat.ca/aging.php
327. http://www.humanitas.ro/alan-watts (despre viața şi scrierile lui Alan Watts)
328. http://www.iayt.org/ —International Association of Yoga Therapist
329. http://www.ispub.com/journal/the-internet-journal-of-urology/volume-8-number-1/effect-of-obstruction-to-sperm-egress-on-themale-testis-and-epididymis.html
330. http://www.kundalini.se/eng/ —Swedish Kundalini site by Marja S
331. http://www.kundaliniconsortium.org/2014/03/reversing-incurable-chronic.html
332. http://www.kundaliniconsortium.org/2015/01/muscle-training-for-transphysical.html
333. http://www.kundaliniguide.com --Bonnie Greenwell
334. http://www.kundalininet.org --Kundalini Research Network
335. http://www.levity.com/alchemy/nelson2_8.html
336. http://www.needyhelper.com/the-tao-of-sexology-by-stephen-t-chang/
337. http://www.oceanplasma.org/documents/transmuteation.html
338. http://www.quiverfull.com/birth_control/dangersofvasectomy.html
339. http://www.readcube.com/articles/10.1038/nm.2769
340. http://www.rexresearch.com/kervran/kervran.htm#p1c1
341. http://www.tantrabliss.com --Ipsalu Tantra
342. http://www.thebirdman.org/Index/Others/Others-Doc-Science&Forteana/+Doc-SciencePlantPhenomena/BiologicalTransmutationOfElements--Animals.htm;
343. http://www.thebirdman.org/Index/Others/Others-Doc-Science&Forteana/+Doc-Science-PlantPhenomena/BiologicalTransmutation OfElements--Animals.htm
344. http://www.well.com --Personal experiences http://www.viata-medicala.ro/Medicina-mitocondrial%C4%83.html*articleID_5103-dArt.html

GEO THINK

Lifelong Learning Programme

Nr.crt.109/64/5.11.2014

DIPLOMĂ DE MERIT

D-lui Cristian Mureşanu

pentru

Cercetare Teoretică şi Comunicare Multimedia în Jurnalism Ştiinţific pentru Educaţie:
Metode de implementare a conceptului de gândire spaţială în practica pedagogică preuniversitară, în asociere cu practici de optimizare fiziologică şi psihomentală.

în calitate de jurnalist de ştiinţă, invitat la

Conferinţa "Educaţie prin ştiinţă 2014" din cadrul proiectului „Semantic Pathways for Building a Spatially-Thinking Society" (Modalităţi de Dezvoltare a Societăţii Bazate pe Gândirea Spaţială) din cadrul Programului LIFELONG LEARNING PROGRAMME
COD PROIECT: 543451-LLP-1-2013-1-GR-KA3-KA3MP

Director,
DORINA KUDOR

Coordonator,
MIHAELA POPESCU

EcoVita - Sănătatea omului şi mediul curat în mileniul III
Forumul regional pentru educaţie şi dezvoltare personală
Cluj-Napoca, ediţia I, 27 - 29 noiembrie 2008
Diplomă de Onoare
Se acordă D-nei/D-lui:
Prof. univ. dr. Marius BOJIŢĂ
Preşedinte de Onoare Forum
Conf. univ. dr. Liana MĂRGINEAN
Preşedinte Forum
ing. Ioan AVRAM
Director Forum